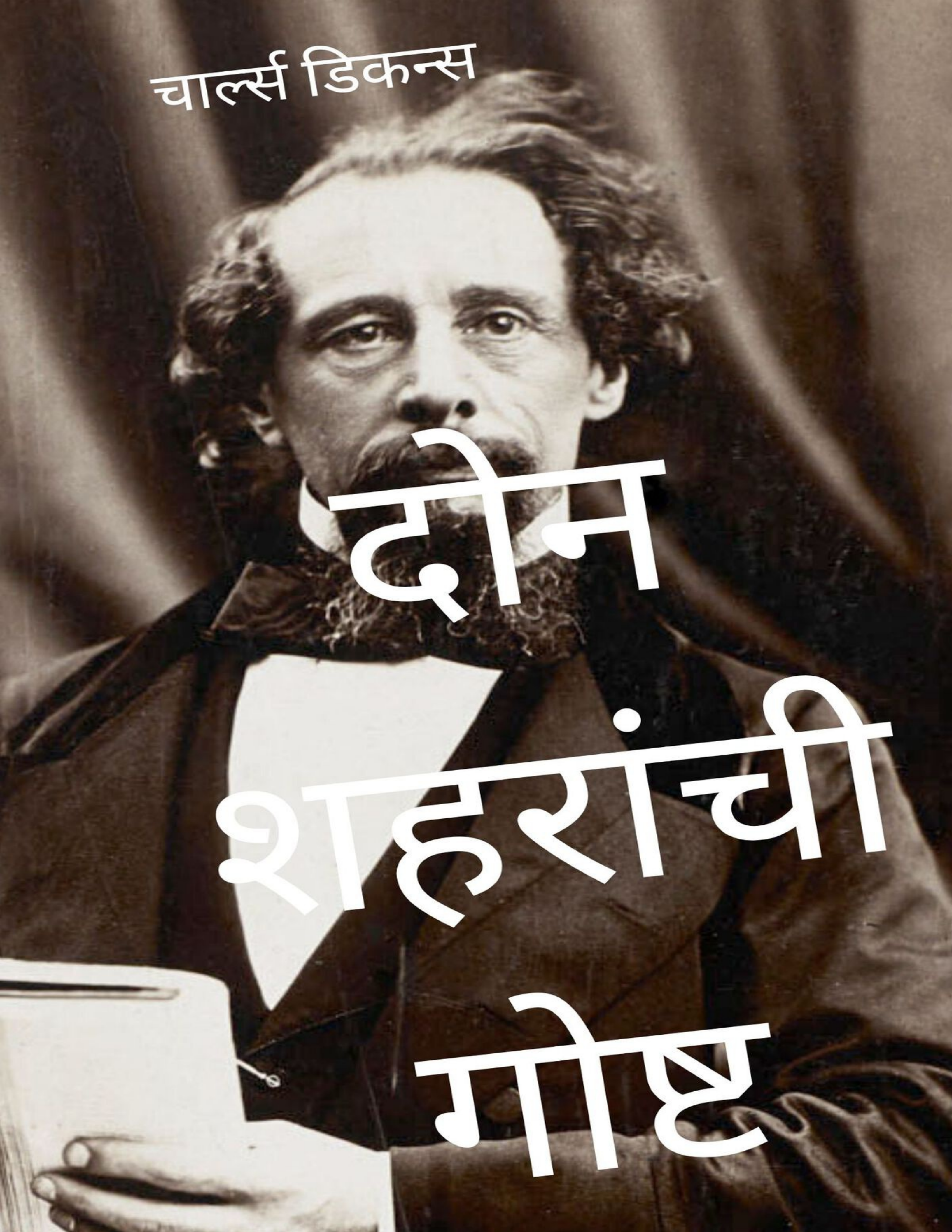
चार्ल्स डिकन्स

दोन शहरांची गोष्ट



दोन शहरांची गोष्ट

फ्रेंच रिव्होल्यूशनची एक स्टोरी

चार्ल्स डिकेन्स द्वारा

होलाबुकस 2019 द्वारा प्रकाशित.

मुंबई, भारत -400001
Holabooks द्वारे संपादित आणि प्रकाशित.

सामग्री

जीवनात प्रथम — आठवलेला जीवन बुक करा

I. कालावधी

हे सर्वोत्कृष्ट काळ होता,

तो सर्वात वाईट काळ होता,

हे शहाणपणाचे युग होते,

ते मूर्खपणाचे युग होते,

ती श्रद्धा युग होती,

तो अविश्वासूपणाचा काळ होता

हा प्रकाशाचा हंगाम होता,

तो काळोखाचा हंगाम होता,

हा आशेचा झरा होता,

निराशाची हिवाळा होता,

आमच्या आधी आपल्याजवळ सर्व काही होते, आमच्याकडे काही नव्हते, आम्ही सर्व थेट स्वर्गात जात होतो, आम्ही सर्वजण थेट दुसऱ्या मार्गाने जात होतो - थोडक्यात, हा काळ आताच्या काळासारखा होता, की त्याच्या काही गोंधळलेल्या अधिका authoritiesयांनी आग्रह धरला. हे केवळ तुलनात्मकतेच्या उत्कृष्ट पदवीमध्ये प्राप्त झाले आहे.

इंग्लंडच्या सिंहासनावर एक मोठा जबडा आणि एक राणी, साधा चेहरा असलेली एक राजा होती; फ्रान्सच्या गादीवर एक मोठा जबडा आणि राणी सुंदर चेहरा असलेली राजा होती. दोन्ही देशांमध्ये, राज्यातील अधिकारी व भाकरी व मासे राखून ठेवलेल्या स्फटिकापेक्षा हे स्पष्ट होते की सर्वसाधारणपणे सर्व काही कायमस्वरुपी कायम ठेवले जाते.

आमच्या प्रभूचे वर्ष एक हजार सातशे पंच्याऐंशी वर्ष होते. त्याप्रमाणे इंग्लंडला अध्यात्मिक साक्षात्कार करण्यात आले. श्रीमती साऊथकोट यांना नुकताच तिचा वीसवा वाढदिवस मिळाला आहे. त्यापैकी लाइफ गाड्र्समधील भविष्यसूचक खासगीने लंडन आणि वेस्टमिन्स्टर गिळंकृत करण्याची व्यवस्था केली असल्याची घोषणा करून उदात्त देखावा सांगितला होता. गेल्या काही वर्षांत (अस्वाभाविकपणे अस्वाभाविकतेची कमतरता) अस्सलपणामुळे त्यांचे संदेश बाहेर येण्यापूर्वीच, कॉक-लेनचे भूत फक्त डझनभर वर्षांचे होते. पृथ्वीवरील कार्यक्रमांमधील काही संदेश अलीकडेच इंग्लिश क्राउन अँड पीपल्सकडे अमेरिकेत ब्रिटीश विषयांच्या कॉंग्रेसकडून आले होते: जे सांगणे विचित्र आहे, त्यापैकी कोणत्याही संप्रेषणाद्वारे अद्याप प्राप्त झालेल्या संप्रेषणापेक्षा मानववंतासाठी अधिक महत्त्वाचे सिद्ध झाले आहे. कॉक-लेन ब्रूडची कोंबडीची.

ढाल आणि त्रिशूल या तिच्या बहिणीपेक्षा अध्यात्मिक गोष्टींबद्दल फ्रान्सला कमी पसंती मिळाली, डोंगराच्या कडेला सहजतेने गुंडाळले गेले, कागदाचे पैसे कमवून ते खर्च केले. तिच्या ख्रिश्चन पाद्रींच्या मार्गदर्शनाखाली, तिने स्वत: चे मनोरंजन केले, याशिवाय, एखाद्या तरुणांना त्याचे हात कापून टाकण्याची शिक्षा, त्याची जीभ फासेने फाडली आणि त्याचे शरीर जिवंत जाळले, कारण त्याने गुडघे टेकले नव्हते. सुमारे पन्नास किंवा साठ यार्डांच्या अंतरावर असलेल्या त्याच्या दृष्टिकोनातून जात असलेल्या भिक्षूंच्या

घाणेरड्या मिरवणुकीस मान देण्यासाठी पाऊस. हे पुरेसे आहे की, फ्रान्स आणि नॉर्वेच्या जंगलात उगवलेली झाडे तेथे होती, जेव्हा त्या पीडितेला मृत्यूदंड देण्यात आला होता, ज्याला वुडमन, फॅटने आधीच चिन्हांकित केले होते, खाली येऊन बोर्डात जायला लावले जावे यासाठी, एखादे जंगम त्यात एक पोते आणि चाकू असलेली चौकट, इतिहासातील भयंकर. हे पुरेसे आहे की पॅरिसला लागून असलेल्या जड जमीनीच्या काही टिलर्सच्या उग्र वाडग्यात, उबदार गाड्या, अडाणी चिखलात भरलेल्या, डुकरांनी मळलेल्या, कुक्कुटपालन करून कोंबलेल्या शेतातील हवामानातून आश्रय दिला होता. शेतकरी, मृत्यूने आधीच त्याच्या क्रांतीची झुंबड उधळली होती. पण ते वुडमॅन आणि ते शेतकरी सतत काम करत असले तरी शांतपणे काम करतात आणि कुणीतरी त्यांचे ऐकले नाही कारण ते जागे झाले आहेत असा संशय व्यक्त करण्याऐवजी ते निरीश्वरवादी आणि देशद्रोही होते.

इंग्लंडमध्ये ब national्याच प्रमाणात राष्ट्रीय बढाई मारण्याचे औचित्य सिद्ध करण्यासाठी क्वचितच ऑर्डर व संरक्षणाची व्यवस्था होती. दररोज रात्री राजधानीतच शस्त्रागारांनी केलेल्या महामार्ग चोरी आणि महामार्गावरील दरोडेखोरी; सुरक्षेसाठी असबाबदाराच्या गोदामांमध्ये फर्निचर काढून न घेता कुटुंबांना सार्वजनिकपणे शहरबाहेर जाऊ नये असा इशारा देण्यात आला; अंधारात असलेला महामार्ग हा प्रकाशात एक शहर व्यापारी होता आणि त्याला “कॅप्टन” च्या व्यक्तिरेखेत थांबलेल्या त्याच्या सहकारी व्यवसायाने ओळखले आणि त्याला आव्हान दिले. त्या मेलला सात लुटारुंनी ठोकले होते आणि त्या रक्षकाने तीन जणांना गोळ्या घालून ठार मारले होते आणि त्यानंतर इतर चार जणांनी गोळ्या झाडून स्वत: ला ठार मारले होते. लंडनचा लॉर्ड महापौर असलेल्या, भव्य सामर्थ्यवान व्यक्तीला, टर्नहॅम ग्रीन येथे उभे राहून एका महामार्गाच्या अधिका deliver्याने त्याची सुटका करण्यासाठी तयार केले होते. लंडनमधील कैद्यांनी आपल्या टर्नकीसह युद्ध केले आणि कायद्याच्या भव्यतेने त्यांच्यात ब्लंडबस उडाला, शॉट व बॉलच्या फे्याने भरले; कोर्टाच्या ड्रॉईंग रूम्समध्ये चोरट्यांनी उदात्त लोकांच्या गळयातून हिराच्या ओलांडल्या. बंदी घालणाऱ्या वस्तू शोधण्यासाठी सेंट गिल्सच्या ठिकाणी गेलो आणि जमावाने मुस्केटियर्सवर गोळीबार केला, आणि मुस्लीमांनी जमावावर गोळीबार केला आणि सर्वसाधारण मार्गाने कोणासही या प्रकारचा फारसा विचार झाला नाही. त्यांच्यामध्ये, हँगमन, नेहमी व्यस्त आणि कधीही निरुपयोगीपेक्षाही वाईट, सतत मागणी करत होता; आता, विविध गुन्हेगारांच्या लांब रांगा लावल्या आहेत; आता, शनिवारी हाऊसब्रेकरला फाशी द्या, जी मंगळवारी घेण्यात आली होती; आता न्यूगेट येथे डझनभर लोकांना हातात बर्न आणि वेस्टमिन्स्टर हॉलच्या दारापाशी पत्रके जाळणे; आज, एका अत्याचारी मारेक life्याचा जीव घेत, आणि उद्या एका दु: खाचा पाळकाचा, ज्याने एका शेतकence्याच्या मुलाला सहाव्या बाजूस लुटले होते.

या सर्व गोष्टी, आणि त्यांच्यासारख्या हजारो वर्षे जुन्या वर्षाच्या एक हजार सातशे पंच्याहत्तरात घडल्या. त्यांच्याद्वारे वातावरणात, वुडमॅन आणि फार्मने निर्विकारपणे काम केले, तेव्हा त्या दोन मोठ्या जबड्यांनी आणि इतर दोन मैदानी आणि गोरा चेहरे, ढवळून ढकलले आणि त्यांचे दैवी अधिकार एका उच्च हाताने पार पाडले.

अशाप्रकारे वर्षभरात एक हजार सातशे पंच्याऐंशी वर्षांनी त्यांचे मोठेपण आणि त्यांच्या आधी येणा roadsया रस्त्यांसह असंख्य लहान प्राणी म्हणजे या इतिहासाच्या उर्वरित लोकांचे आचरण केले.

II. मेल

हा इतिहासाचा व्यवसाय असलेल्या व्यक्तींपैकी आधी नोव्हेंबरच्या उत्तरार्धात शुक्रवारी रात्री उशिरापर्यंत हा डोव्हर रोड होता. डोव्हर रस्ता त्याच्यासारखाच, डोव्हर मेलच्या पलीकडे, ज्याने नेमबाजांच्या हिलला लंबबुड केले. बाकीच्या प्रवाश्यांप्रमाणेच तो चिखलात चिखल टेकडीवर चढला. चालण्याच्या व्यायामासाठी त्यांना सर्वात कमी आवड होती म्हणूनच नव्हे तर टेकडी, हार्नेस, चिखल आणि मेल इतके भारी होते की, घोड्यांना तीन वेळेस थांबणे वगैरे नव्हते. एकदा ब्लॅकहीथला नेण्याच्या बंडखोर हेतूने एकदा रस्ता ओलांडून कोच रेखांकन केले. रीन्स आणि चाबूक, कोचमॅन व गार्ड यांनी एकत्रितपणे युद्धाचा हा लेख वाचला होता ज्यामुळे युक्तिवादाला अनुकूल ठरणार नाही. काही जखमी प्राण्यांना युक्तिवादाने मान्यता दिली जाते; आणि कार्यसंघाने मनाई केली होती आणि त्यांच्या कर्तव्यावर परत आला होता.

डोके व थरथर कापणार्‍या शेपट्यांसह, त्यांनी जाड चिखलातुन मार्ग काढला, ते ढेकूळ व थोड्या वेळाने अडखळले, जणू काय ते मोठ्या सांध्यावर तुकडे पडत आहेत. ड्रायव्हरने त्यांना विश्रांती दिली आणि सावधगिरी बाळगून त्यांना स्टँडवर आणले, “वॉ-हो! मग-हो-मग! ”प्रशिक्षक टेकडीवर चढू शकेल हे नाकारता नजीकच्या नेत्याने जोरदारपणे आपले डोके हलवले आणि त्यावरील सर्व काही एक विलक्षण जोरदार घोड्यासारखे केले. जेव्हा जेव्हा नेता हा खडखडाट बनवितो, तो चिंताग्रस्त प्रवासी म्हणून, प्रवासी सुरु झाला आणि मनात विचलित झाला.

सर्व पोकळयांमध्ये एक वाफवलेले धुके होते, आणि तो त्याच्या दुर्दैवाने, डोंगरावर, एका दुष्ट आत्म्याप्रमाणे, विसावा घेण्याच्या शोधात सापडला, पण त्याला काही सापडले नाही. एक गोंधळ उडणारा आणि तीव्र थंड धुके, ज्याने अप्रिय समुद्राच्या लाटा केल्याने, दृश्यमानपणे अनुसरण करणा oneया आणि एकमेकांना व्यापून टाकणा inया लहरींमध्ये हवेतून हळूहळू मार्ग काढला गेला. कोच-दिव्याच्या प्रकाशातून सर्व काही बंद करणे पुरेसे दाट होते परंतु हे त्यांचे स्वतःचे कार्य आणि काही यार्ड रस्त्यावर आहे; श्रम करणा horsesया घोड्यांच्या गाभार्‍यात जणू काही ते सर्व घडलेच होते.

त्याव्यतिरिक्त आणखी दोन प्रवासी मेलच्या कडेने टेकडीवर लोटत होते. तिन्ही जण गालावर आणि कानांवर गुंडाळले गेले होते आणि जॅक-बूट घातले होते. त्या तीनही पैकी कुणालाही काहीही दिसले नाही, त्याने जे काही पाहिले त्यावरून इतर दोघांपैकी दोघांसारखे काय होते; आणि प्रत्येकजण शरीराच्या डोळयांतून आणि त्याच्या दोन साथीदारांच्या, डोळयांतून जवळजवळ पुतळयांखाली लपला होता. त्या दिवसांमध्ये,

प्रवासी छोट्या सूचनेवर गोपनीय असल्याची लाज वाटत होते, कारण रस्त्यावर कोणी लुटारु किंवा दरोडेखोरांसह कदाचित असावा. उत्तरार्धाप्रमाणे, जेव्हा प्रत्येक पोस्टिंग हाऊस आणि -ल-हाऊस घराच्या मालकापासून खालच्या स्थिर नॉन-स्क्रिप्टपर्यंत “कॅप्टनच्या” वेतनातून कुणालातरी उत्पन्न देऊ शकत होते, तेव्हा ती कार्डवरची सर्वात जुनी गोष्ट होती. तेव्हा डोव्हर मेलच्या रक्षकाने स्वत: लाच विचारले की, नोव्हेंबरच्या शुक्रवारी रात्री एक हजार सातशे पंच्याऐंशीला त्याने शूटर हिलला लुटून नेले, जेव्हा तो मेलच्या मागे त्याच्या स्वत: च्या विशिष्ट पर्चवर उभा होता, पाय मारत होता आणि ठेवत होता डोळा आणि त्याच्या आधी बाहूच्या छातीवर एक हात, जेथे एक लोड ब्लन्डरबस सहा किंवा आठ भारित घोडे-पिस्तुलांच्या शीर्षस्थानी पडलेला होता, कटलास्टच्या थरात ठेवलेला होता.

डोव्हर मेल नेहमीच्या सर्वसाधारण स्थितीत असे होते की गार्डने प्रवाशांना संशय घेतला होता, प्रवाश्यांनी एकमेकांना आणि गार्डवर संशय घेतला होता, त्या सर्वांना इतर प्रत्येकावर संशय होता आणि प्रशिक्षकाला घोड्यांशिवाय काहीच ठाऊक नसते; स्पष्टपणे विवेकबुद्धीने कोणत्या गुरांना त्यांनी दोन करारांत वचन दिले होते की ते प्रवासासाठी योग्य नाहीत.

“वॉ-हो!” प्रशिक्षक म्हणाला. "मग त्यानंतर! आणखी एक खेचणे आणि आपण वरच्या बाजूस आहात आणि आपल्यावर दोषारोप ओढवून घ्या, कारण मी आपल्यापर्यंत येण्यास मला खूप त्रास झाला आहे! —जॉ! "

"हॅलो!" गार्डने उत्तर दिले.

"तू काय वाजवतोस, जो?"

"दहा मिनिटे, चांगले, मागील अकरा."

“माझे रक्ता!” व्यर्थ कोचमन बाहेर पडले, “आणि नेमबाज अजून नाही! टीएसटी! अरे! तुझ्याबरोबर जा! ”

जोरदार घोटाडा, ज्याने चाबूकांनी सर्वात कमी नकारार्थी कापला, त्यास घोटाळा ठरवला आणि इतर तीन घोडे त्यांच्या मागे गेले. पुन्हा एकदा, त्याच्या प्रवाशांच्या जॅक-बूटच्या बाजूने स्क्वॉश करत डोव्हर मेल धडपडत राहिले. जेव्हा कोच थांबला तेव्हा ते थांबले होते आणि त्यांनी त्या जवळची कंपनी ठेवली. त्या तिघांपैकी कोणास जर एखाद्याने दुस mist्या माणसाला अंधाराकडे आणि अंधाराकडे जाण्यास सांगण्याची कडवटपणा धरला असेल तर त्याने महामार्ग म्हणून झटपट गोळी मारण्याच्या मार्गावर स्वतःला उभे केले असते.

शेवटचा स्फोट टेकडीच्या शिखरावर मेल नेला. घोडे पुन्हा श्वास घेण्यास थांबले आणि गार्ड खाली उतरण्यासाठी चाक सोडण्यासाठी खाली उतरला, आणि प्रवाशांना आत येण्यासाठी प्रशिक्षक-दरवाजा उघडा.

“टीएसटी! जो! ”कोचमनला त्याच्या पेटीतून खाली पाहत चेतावणीच्या आवाजात ओरडले.

"टॉम, तू काय म्हणतोस?"

ते दोघे ऐकले.

"मी म्हणतो कॅंटरवर घोडा वर येत आहे, जो."

टॉम म्हणाला, " मी सरतेशेवटी घोडा म्हणतो," त्याने पहारेक returnedयाचा दरवाजा धरुन सोडला आणि त्याच्या जागेवर निंबोली चढविली. "सज्जन! राजाच्या नावाने तुम्ही सर्वजण! "

या घाईघाईने केलेल्या संसर्गामुळे, त्याने आपल्या ब्लँडरबसला चिकटविले आणि आक्षेपार्हपणे उभे राहिले.

या इतिहासाने बुक केलेला प्रवासी कोच-स्टेपवर होता, आत जात होता; त्याच्या मागे आणखी दोन प्रवासी आणि त्याच्या मागे चालले होते. तो पायऱ्यावर राहिला, अर्ध्या प्रशिक्षकात आणि अर्धा बाहेर; ते त्याच्या खाली रस्त्यावर राहिले. त्या सर्वांनी प्रशिक्षकाकडे पहारेक fromयाकडे पहारेकरी आणि पहारेक fromयांकडे कोचमॅनकडे पाहिले आणि ऐकले. कोचमनने मागे वळून पहारा पहारा पाहिले आणि जोरदार नेत्यानेही कान न काढता मागे वळून बघितले.

रात्रीच्या शांततेत भर पडलेल्या कोचच्या गोंधळाच्या आणि श्रमविरामांच्या समाप्तीवर परिणाम म्हणून शांतता खरोखरच शांत झाली. घोड्यांच्या पेन्टींगमुळे कोचला हादरा बसला होता जणू काही जण चिडचिडीच्या स्थितीत होते. प्रवाशांच्या हृदयाने जोरदार विजय मिळविला कदाचित ऐकला जाईल; परंतु कोणत्याही परिस्थितीत, शांत विराम लोकांच्या श्वासोच्छ्वासामुळे श्वास घेणाiblyया आणि श्वास रोखून धरता होता, आणि कडधान्ये अपेक्षेने जलद होते.

सरकत्या घोड्याचा आवाज जोरात आणि तीव्रतेने टेकडीवर आला.

"सो-हो!" गार्डने ओरडला, तो जोरात ओरडू शकत होता. "यो! उभे रहा! मी आग लावीन! "

वेग अचानक तपासला गेला, आणि जोरदार फडफडत आणि फडफडणा theया माणसाच्या वाणीने ढगातून हाक मारली, "तीच डोव्हर मेल आहे का?"

"ते काय आहे याची हरकत नाही!" गार्डने प्रत्युत्तर दिले. "तू काय आहेस?"

" आहे दोव्हेर मेल की?"

"तुला का जाणून घ्यायचे आहे?"

"मला एक प्रवासी हवा आहे, तो असल्यास."

"काय प्रवासी?"

"श्री. जार्विस लॉरी. "

आमच्या बुक केलेल्या प्रवाशाने हे त्याचे नाव असल्याचे एका क्षणात दर्शविले. गार्ड, कोचमन आणि इतर दोन प्रवाश्यांनी त्याच्यावर अविश्वासाने डोळे ठेवले.

गार्डने चुकून आवाजाला उत्तर दिले, "तू जिथे आहेस तिथेच राहा, कारण मी जर चूक केली तर तुमच्या आयुष्यात ती कधीच ठीक होणार नाही. लॉरी नावाचा सज्जन सरळ उत्तर दे. "

"मग काय?" त्या प्रवाशाने अगदी हलगर्जीपणाने विचारले. "मला कोण पाहिजे? हे जेरी आहे का? "

("जेरीचा आवाज मला आवडला नाही, जेरी असेल तर," त्याने गार्डला

स्वत: कडे सरकवले. “तो माझ्यासंदर्भात घोटाळा करणारा आहे, जेरी आहे.))

"होय, श्री. लॉरी."

"काय प्रकरण आहे?"

“ओलांडून पाठविलेल्या पाठोपाठ एक पाठव. टी. आणि कॉ. ”

श्री. लॉरी म्हणाले, “मला हा मेसेंजर, गार्ड माहित आहे.” रस्त्यात उतरायला लागलेल्या immediately प्रवाश्यांनी लगेचच कोचमध्ये घुसून दरवाजा बंद केला आणि खिडकी खेचली. “तो येऊ शकतो; काहीही चूक नाही. ”

"मला आशा आहे की तिथे काही नव्हते, परंतु मी इतके 'राष्ट्र याची खात्री करुन घेऊ शकत नाही,' गार्ड म्हणाला, गोंधळात बोलताना. “हॅलो यू!”

“बरं! आणि हॅलो यू! ”जेरी म्हणाला, पूर्वीपेक्षा कर्कशपणे.

“चला एका पदपथावर! मला काळजी आहे? आणि जर तुम्हाला त्या खोगीरसाठी ओझे मिळालेले असतील तर, मला आपला हात जवळ जाऊ देऊ नका. कारण मी एक चुकून भूत आहे, आणि मी जेव्हा ते बनवितो तेव्हा ते आघाडीचे रूप धारण करते. तर आता आपण पाहू. ”

एडिंग मिस्टमधून घोडा व स्वार होणारी माणसे हळू हळू येतात आणि मेलच्या कडेला आल्या, जेथे प्रवासी उभे होते. स्वारी सरळ थांबला आणि त्याने पहारेक at्याकडे डोळेझाक करुन प्रवाशाकडे एक छोटा कागद ठेवला. घोडेस्वारचा घोडा उडाला आणि घोडा व स्वार दोघेही घोड्याच्या खुरांपासून माणसाच्या टोपीपर्यंत चिखलाने झाकलेले होते.

“गार्ड!” शांत व्यवसायाच्या आत्मविश्वासाच्या स्वरात प्रवासी म्हणाला.

जागृत गार्डने त्याच्या उजव्या हाताने त्याच्या उंचावलेल्या ब्लंडरबसच्या साठ्यावर, डाव्या बॅरेलच्या डाव्या बाजूला आणि घोडदळावर डोळा ठेवला, सरांनी उत्तर दिले, “सर.”

“पकडण्यासारखे काही नाही. मी टेलसनच्या बँकेचा आहे. आपल्याला लंडनमधील टेलसनची बँक माहित असणे आवश्यक आहे. मी व्यवसायावर पॅरिसला जात आहे. पिण्यासाठी एक मुकुट. मी हे वाचू शकतो? "

"जर तुम्ही लवकरात लवकर असाल तर सर."

त्याने त्या बाजूच्या कोच-दिव्याच्या प्रकाशात तो उघडला आणि प्रथम स्वतःला आणि नंतर मोठ्याने वाचले: “'मॅमसेलेसाठी डोव्हरला थांबा.' पहारेकरी, तू पाहतोस हे फार काळ नाही. जेरी, म्हणा की माझे उत्तर होते, जीवनात आठवते . ”

जेरी त्याच्या खोगीर मध्ये सुरुवात. “हेसुद्धा एक चकाकणारा विचित्र उत्तर आहे,” तो त्याच्या कर्कश आवाजात म्हणाला.

“तो संदेश परत घ्या, आणि त्यांना समजेल की मला हा संदेश मिळाला आहे तसेच मी लिहीलेही आहे. आपल्या मार्गाचा उत्तम उपयोग करा. शुभ रात्री."

या शब्दांनी प्रवासी कोच-दरवाजा उघडला आणि आत शिरला; त्याच्या सहका-प्रवाशांना अजिबात मदत नव्हती ज्यांनी त्यांच्या घड्याळे व पर्स त्वरेने बुटांमध्ये लपवून ठेवल्या होत्या आणि आता झोपी गेल्याचा सर्वसाधारण ढोंग करीत होते. इतर कोणत्याही प्रकारची कृती करण्याच्या धोक्यातून बाहेर पळण्याशिवाय निश्चित हेतूशिवाय.

खाली उतरताच कोचने धुराचे जोरदार पुष्पहार घातले. गार्डने लवकरच त्याच्या ब्लून्डरबसची जागा त्याच्या बाहूच्या छातीवर घेतली आणि त्यातील बाकीच्या गोष्टींकडे लक्ष देऊन आणि त्याने आपल्या बेल्टमध्ये घातलेल्या पूरक पिस्तूलकडे पाहिले आणि त्याच्या सीटच्या खाली असलेल्या छातीकडे पाहिले, जिथे तेथे होते काही स्मिथची साधने, काही टॉर्च आणि एक टिंडर बॉक्स. कारण तो या पूर्णतेने सुसज्ज होता की कोच-दिवे उडाले आणि कधीकधी घुसले असतील तर त्याने फक्त स्वतःला आतच बंद केले पाहिजे, चकमक आणि स्टीलच्या ठिणग्यांना पेंढापासून चांगले ठेवावे लागेल आणि त्यासह प्रकाश मिळविला पाहिजे सहनशील सुरक्षा आणि सहजतेने (जर तो भाग्यवान असेल तर) पाच मिनिटांत.

“टॉम!” कोचच्या छतावरुन हळूवारपणे.

"हॅलो, जो."

"आपण संदेश ऐकला?"

"मी केले, जो."

“टॉम, तू काय बनवलंस?”

"काहीही नाही, जो."

गार्ड म्हणाला, “हीसुद्धा एक योगायोग आहे, कारण मीही ती स्वतः बनविली आहे.”

धुके आणि अंधारात एकट्या राहिलेल्या जेरीने आपला खर्च केलेला घोडा सुलभ करण्यासाठीच नव्हे तर त्याच्या चेहऱ्यावरचा चिखल पुसून टाकण्यासाठी आणि त्याच्या टोपीच्या काठावरुन ओले झटकून टाकले जे कदाचित अर्धा अर्धा भाग धारण करण्यास सक्षम असेल. गॅलन त्याच्या जोरदार-फडफडलेल्या हाताच्या काठावर उभे राहून, जेव्हा मेलची चाके ऐकण्याच्या आत येत नव्हती आणि रात्र अजून थांबली होती, तो टेकडीवरुन जाण्यासाठी वळला.

“त्या नंतर मंदिरातील बारकडून तुटून पडलेली म्हातारी, मी तुला पातळीवर न घेईपर्यंत तुझ्या पायावर विश्वास ठेवणार नाही,” असे घोडेबाज मेसेंजर त्याच्या घोडीकडे टक लावून म्हणाले. “'जीवनाची आठवण झाली.' हा एक धगधगणारा विचित्र संदेश आहे. जेरी आपल्यासाठी बरेच काही करत नाही! मी म्हणतो, जेरी! आपण झगमगाट वाईट मार्गाने व्हाल, जर जीवनात आठवण येत असेल तर फॅशनमध्ये येण्यासाठी, जेरी! "

III. रात्रीची छाया

हे लक्षात घेण्याजोगी एक अद्भुत सत्य आहे की प्रत्येक मानवी प्राणी हे एकमेकांचे रहस्यमय रहस्य आहे. रात्री जेव्हा मी एखाद्या मोठ्या शहरात प्रवेश करतो तेव्हा एक गांभीर्याने विचार केला जाईल की, त्या गडद गोंधळलेल्या घरांपैकी प्रत्येकाचे स्वतःचे गुपित आहे. त्या प्रत्येकातील प्रत्येक खोली आपले स्वत: चे गुपित लपवते. तिथल्या शेकडो हजारो स्तनांमधील प्रत्येक धडधडणारे हृदय त्याच्या काही कल्पनांमध्ये हृदय जवळील हृदय आहे! भयानक काहीतरी, अगदी मृत्यू स्वतःच, यास उल्लेखनीय आहे. मला आवडलेल्या या प्रिय पुस्तकाची पाने यापुढे मी बदलू शकत नाही आणि हे सर्व वाचण्याची वेळ येण्याची आशा करतो. या अतुलनीय पाण्याच्या खोलीकडे मी यापुढे पाहू शकत नाही, ज्यात क्षणिक दिवे जरा जसा जसा डोकावत होता तसतसे मला दफन झालेल्या खजिना आणि इतर गोष्टी डोळ्यात बुडलेल्या दिसतात. मी पुस्तक वाचले होते तेव्हा कायमचे आणि सदासर्वकाळ स्प्रिंगसह हे पुस्तक बंद करावे अशी नियुक्ती केली होती. हे नियुक्त केले गेले होते की जेव्हा पाणी त्याच्या पृष्ठभागावर प्रकाश पडत होता तेव्हा पाणी अनंतकाळच्या दंव मध्ये बंद केले जावे आणि मी किना on्यावर अज्ञानात उभा राहिलो. माझा मित्र मरण पावला आहे, माझा जवळचा मित्र मेला आहे, माझे प्रेम, माझे प्रेम जिवंत आहे. हे त्या व्यक्तिमत्त्वात नेहमीच राहिलेल्या रहस्याचे अविस्मरणीय एकत्रीकरण आणि चिरस्थायीपणा आहे आणि मी माझ्या आयुष्याच्या शेवटपर्यंत तेच बाळगू. मी ज्या शहरात जात आहे त्यापैकी कोणत्याही दफनस्थानामध्ये, तेथे असलेल्या व्यस्त रहिवाशांपैकी, त्यांच्या आतील व्यक्तीमत्त्वामध्ये, माझ्यापेक्षा किंवा मी त्यांच्यापेक्षा जास्तीत जास्त एखादा झोपलेला आहे काय?

म्हणूनच, त्याचे नैसर्गिक आणि परके वतन होऊ नये म्हणून घोडावर बसलेल्या मेसेंजरकडे राजा, पहिला राज्यमंत्री किंवा लंडनमधील सर्वात श्रीमंत व्यापारी असा होता. तर एका लाकडाच्या जुन्या मेल कोचच्या अरुंद कंपासमध्ये तिन्ही प्रवासी बंद पडले; ते एकमेकांबद्दल रहस्यमय होते, जसे की प्रत्येक जण त्याच्या स्वत: च्या डब्यात आहे, जसे की सहा किंवा त्याचे स्वत: चे कोच व साठ, त्याच्या आणि दुस between्या देशाच्या काऊन्टीची रूंदी.

मेसेंजर एका सोप्या ट्रोटवर परत आला, पिण्याच्या मार्गाने अनेकदा एले-घरांमध्ये थांबला, परंतु स्वत: चा सल्ला ठेवण्याची आणि त्याच्या डोळयावर टोपी ठेवण्याची प्रवृत्ती स्पष्ट करते. त्याचे डोळे होते ज्यात त्या सजावट, पृष्ठभाग काळया रंगाचे, रंगाचे किंवा स्वरूपात काहीच खोल नसलेले आणि बरेच जवळ एकत्र दिसणारे डोळे होते - जणू काही त्यांना सापडल्याची भीती वाटत होती, ते एकटेच आहेत, जर त्यांनी खूप काही ठेवले असेल तर खूप दूर. तीन कोप sp्यासारख्या जुन्या कॉक-टोपीखाली आणि हनुवटी आणि घश्यासाठी मस्तक असलेल्या, जवळजवळ परिधान करणार्‍याच्या गुडघ्यापर्यंत खाली गेलेले त्यांच्याकडे भयावह भाषण होते. जेव्हा तो मद्यपान करण्यास थांबला, तेव्हा त्याने त्याच्या डाव्या हाताने हा मफलर हलविला, जेव्हा त्याने दारू त्याच्या उजव्या बाजूला ओतली तरच; हे झाल्यावर तो पुन्हा गोंधळून गेला.

“नाही, जेरी, नाही!” मेसेंजर म्हणाला, जेव्हा तो चालला तेव्हा एका थीमवर ताबा मिळवत होता. “जेरी, हे तुमच्यासाठी करणार नाही. जेरी, आपण

प्रामाणिक व्यापारी, तो आपल्या व्यवसायाच्या ओळीला अनुरूप ठरणार नाही ! आठवले-! मला असे वाटते की तो मद्यपान करीत आहे असे मला वाटत नाही! ”

त्याच्या संदेशामुळे त्याच्या मनात त्या क्षणापर्यंत चकित झाला की तो डोक्यावर ओरखडे काढण्यासाठी अनेक वेळा टोपी काढण्यासाठी अशक्त झाला आहे. मुगुट टक्कल असलेल्या मुगुट वगळता त्याचे कडक केस, काळे केस होते आणि तो सर्वत्र कडकपणे उभा होता आणि टेकडी खाली त्याच्या रुंद, बोथट नाकात वाढत होता. हे स्मिथच्या कार्यासारखेच होते, केसांच्या डोक्यापेक्षा जोरदार चिखल असलेल्या भिंतीच्या वरच्या भागासारखे होते की, लीप-फ्रॉगच्या सर्वोत्कृष्ट खेळाडूने त्याला नाकारले असावे कारण तो जगातील सर्वात धोकादायक माणूस आहे.

टेलसन बँकेच्या दाराजवळ असलेल्या रात्रीच्या चौकटीत रात्रीच्या चौकटीजवळ जाणा Templeया मेसेजसह जेव्हा ते संदेश देत होते, तेव्हा मंदिरातील अधिका greaterयांपर्यंत ते अधिकाधिक अधिका toयांपर्यंत पोहोचू शकले होते. रात्रीच्या सावल्यांनी त्याला असे आकार दिले. संदेशामधून उद्भवली, आणि तिच्या अस्वस्थतेच्या खाजगी विषयांमुळे उद्भवलेल्या घोडीला अशा आकारात घेऊन गेले . ती असंख्य दिसत होती कारण ती रस्त्यावरच्या प्रत्येक सावलीकडे लाजत असे.

किती वेळ, मेल-कोचने आतल्या तीन सहकारी-अविभाज्य वस्तूंसह, कंटाळवाणा केला, खडखडाट केला आणि कंटाळवाणा मार्गाने तोडला. ज्याला, तशाच प्रकारे, रात्रीच्या सावल्यांनी स्वतःचे डोळे मिचकावणारे आणि भटक्या विचारांचे स्वरूप म्हणून प्रकट केले.

मेलमध्ये टेलसन बँकेची धावपळ उडाली होती. जेव्हा बँकेचा प्रवासी-लेदरनच्या पट्ट्यावरून हाताने काढलेला बाहू, ज्याने पुढील प्रवाश्यावर जोरदार हल्ला करीत त्याला त्याच्या कोप intoयात नेले तेव्हा तिथे काय होते, जेव्हा जेव्हा कोचला एखादा खास धक्का बसला, तेव्हा तो त्याच्या जागी जात असे. अर्ध्या-बंद डोळयांनी, लहान कोच-विंडोज आणि कोच-दीप अंधुकपणे त्यांच्याद्वारे चमकत होते आणि समोरच्या प्रवाशाची अवजड बंडल बँक बनली आणि व्यवसायाला मोठा धक्का दिला. हार्नेसचा खडखडाट पैशांची उधळपट्टी होती आणि टेलसन यांच्यापेक्षा पाच मिनिटांत अधिक ड्राफ्टचा सन्मान करण्यात आला, त्याच्या सर्व परदेशी आणि घरातील कनेक्शनसह, त्यास तीन वेळा पैसे दिले गेले. मग टेलसनच्या अंडरग्राउंडमधील भक्कम खोल्या, त्यांची मौल्यवान स्टोअर्स आणि रहस्ये अशी जी प्रवाश्यासाठी परिचित होती (आणि त्याला त्याबद्दल फारच कमी माहिती नव्हती) त्यांनी त्याच्यापुढे उघडले आणि तो त्यांच्याबरोबर आत गेला. जबरदस्त कीज आणि कमकुवत जळणारी मेणबत्ती आणि त्यांनी शेवटच्या वेळी पाहिल्याप्रमाणे त्यांना सुरक्षित आणि मजबूत, आणि मजबूत आणि स्थिर आढळले.

परंतु, जरी बँक जवळजवळ नेहमीच त्याच्याबरोबर असती आणि प्रशिक्षक (गोंधळलेल्या मार्गाने, जसे की एक अफूच्या खाली वेदनांच्या उपस्थितीसारखे) नेहमीच त्याच्याबरोबर होते, परंतु असे वाटते की आणखी एक प्रवाह चालू आहे जे कधीही धावणे थांबवले नाही. रात्री. तो थडग्यातून काही काढण्यासाठी जात होता.

आता, दफन झालेल्या व्यक्तीचा खरा चेहरा म्हणून त्याच्या समोर स्वत: चे

दर्शविणारे अनेक चेहरे, रात्रीच्या छाया दर्शवित नाहीत; परंतु ते सर्व पस्तीस-पंचेचाळीस वर्षांच्या मनुष्याचे चेहरे होते आणि त्यांनी व्यक्त केलेल्या वासनांमध्ये आणि त्यांच्या विव्हळलेल्या आणि वाया गेलेल्या अवस्थेत असलेल्या लोकांमध्ये हे दोघे निराळे असतात. अभिमान, तिरस्कार, अवहेलना, जिद्दी, अधीनता, विलाप, एकमेकांना यश आले; तसेच बुडलेल्या गालांचे, कॅडॅव्हेरस रंगाचे, हातांनी बनविलेले हात आणि आकृत्यांचे प्रकार केले. पण चेहरा मुख्य एक चेहरा होता आणि प्रत्येक डोके अकाली पांढरा होता. या विचारांच्या शंभर वेळा विश्रांती घेणाऱ्या प्रवाशाने चौकशी केली:

"किती काळ दफन केले?"

उत्तर नेहमी एकसारखे होते: "जवळजवळ अठरा वर्षे."

"आपण खोदले जाण्याची सर्व आशा सोडून दिली होती?"

"फार पूर्वी."

"तुला माहिती आहे की तुला आयुष्यात परत बोलावलं आहे?"

"ते मला ते सांगतात."

“मला आशा आहे की तुम्ही जगण्याची काळजी घ्याल?”

"मी म्हणू शकत नाही."

“मी तिला तुला दाखवू का? तू येऊन तिला भेटेन? ”

या प्रश्नाची उत्तरे विविध आणि विरोधाभासी होती. कधीकधी तुटलेले उत्तर होते, “थांबा! मी तिला खूप लवकर पाहिले तर ते मला मारून टाकतील. "कधीकधी, हे अश्रूंच्या पाऊसात दिले गेले होते आणि मग असे होते,“ मला तिच्याकडे घेऊन जा. ”कधीकधी ते भडकले होते आणि आश्चर्यचकित झाले होते आणि मग ते होते,“ मी तिला ओळखत नाही. मला समजत नाही. ”

अशा काल्पनिक प्रवचनानंतर, या काल्पनिक भाषेतून, या दुर्दैवी प्राण्याला बाहेर काढण्यासाठी त्याच्या कल्पनेतील प्रवासी खवख्यात आणि खोदत, खळबळ मापाने, आता एक महान चावीने, हाताने. शेवटी त्याच्या चेह and्यावर आणि केसांवर पृथ्वी टांगली गेली आणि तो अचानक धूळ करण्यासाठी पळायचा. त्यानंतर गालवर धुके व पाऊस पडण्याची वास्तविकता येण्यासाठी प्रवासी स्वत: ला सुरुवात करुन खिडकी खाली करायचा.

तरीही जेव्हा त्याचे डोळे धुके आणि पाऊस, दिवे वरून हलणा light्या प्रकाशाच्या ठिगळयावर आणि रस्त्याच्या कडेला हेजेसने घाबरुन मागे फिरताना, कोचच्या बाहेरील रात्रीच्या सावली आतल्या रात्रीच्या सावलीच्या ट्रेनमध्ये पडतात. टेंपल बारचे वास्तविक बँकिंग-घर, मागील दिवसाचा खरा व्यवसाय, ख the्या भक्कम खोल्या, त्याच्या पाठवलेल्या वास्तविक एक्सप्रेस आणि खरा संदेश परत तिथे सर्व असतील. त्यापैकी, भुताचा चेहरा उठला आणि तो पुन्हा त्यास दोष देईल.

"किती काळ दफन केले?"

“जवळपास अठरा वर्षे”

“मला आशा आहे की तुम्ही जगण्याची काळजी घ्याल?”

"मी म्हणू शकत नाही."

डिग — डिग — डिग — जोपर्यंत त्या दोन प्रवाशांपैकी एकाची अधीर हालचाल त्याला खिडकी खेचून घ्याव्यात, लेदरनच्या पट्ट्याद्वारे त्याचा हात सुरक्षितपणे काढा आणि दोन निंद्य स्वरुपाचा अंदाज घ्या, जोपर्यंत त्याचे मन त्यावरील पकड गमावत नाही. , आणि ते पुन्हा बँक आणि थडग्यात सरकले.

"किती काळ दफन केले?"

“जवळपास अठरा वर्षे”

"आपण खोदले जाण्याची सर्व आशा सोडून दिली होती?"

"फार पूर्वी."

शब्द थोड्या वेळाने त्याच्या ऐकू येण्याइतकेच होते - अगदी स्पष्टपणे त्याच्या ऐकण्याच्या वेळी त्याच्या आयुष्यात कधीच बोलले जाणारे शब्द - जेव्हा कंटाळलेला प्रवासी दिवसा उजाडण्याच्या जागरूक झाला आणि रात्रीची सावली गेलेली आढळली.

त्याने खिडकी खाली केली आणि उगवत्या सूर्याकडे पाहिले. काल नांगरलेल्या शेतात एक नांगर होता आणि नांगर होती जिथे घोडे बिनदिक्कत पडले त्या रात्री तेथे नांगरलेले होते; पलीकडे, एक शांत कॉपीस-लाकूड, ज्यात लाल आणि सोनेरी पिवळ्या जळलेल्या बऱ्याच पाने अजूनही झाडांवरच राहिली. जरी पृथ्वी थंड व ओली होती, आकाश आकाश निरभ्र होते, आणि सूर्य चमकणारा, शांत आणि सुंदर झाला.

“अठरा वर्षे!” सूर्याकडे पाहत प्रवासी म्हणाला. “दिवसाचा कृपाळू निर्माता! अठरा वर्षे जिवंत पुरण्यासाठी! ”

IV. तयारी

जेव्हा मेल डोव्हरला यशस्वीरित्या मिळाला, जेव्हा पुढच्या भागाच्या वेळी रॉयल जॉर्ज हॉटेलमधील हेड ड्रॉवरने आपली प्रथा जशी झाली तशी कोच-दरवाजा उघडला. हिवाळयात लंडनहून मेल प्रवास करणे हे एखाद्या साहसी प्रवाशाचे अभिनंदन करणे ही एक उपलब्धी होती.

त्या वेळेस, केवळ एकच धाडसी प्रवासी अभिनंदन करण्यासाठी उरले होते: कारण इतर दोघे आपापल्या रस्त्याच्या ठिकाणी गेले होते. डब्याच्या आतला बुरशी, त्याचा ओलसर आणि घाणेरडा पेंढा, त्याचा असह्य वास आणि अस्पष्टता याऐवजी मोठ्या कुत्रा-कुत्र्यासारखे होते. श्री. लॉरी, प्रवासी, त्यामधून स्वत: ला पेंढाच्या साखळदंडांतून थरथर कापत, झगमगाट गुंडाळणारी गुंडाळी, फडफडणारी टोपी आणि चिखल पाय असे त्यापेक्षा मोठ्या कुत्र्यासारखे होते.

"उद्या, कॅलॅसचे एक पॅकेट असेल, उद्या?"

“हो सर, जर हवामान टिकेल आणि वारा सहन करण्यास योग्य असेल तर. समुद्राची भरतीओहोटी दुपारी दोनच्या सुमारास अगदी छान काम करेल सर. बेड, सर? ”

“मी रात्री झोपणार नाही. पण मला शय्यागृह आणि नाई पाहिजे आहे. ”

“आणि मग नाश्ता सर? होय साहेब. अशा प्रकारे साहेब, कृपया, कृपया. कॉनकार्ड दर्शवा! कॉन्टर्डला जेंटलमॅनचे व्हॅलीझ आणि गरम पाणी. कॉन्कॉर्डमधील सज्जनांचे बूट काढा. (समुद्राच्या कोळशाच्या अग्नीत तुम्हाला सापडेल सर.) कॉनकार्डवर नाई आणा. कॉनकार्डसाठी आता येथून नीट ढवळून घ्या! ”

कॉन्कॉर्ड बेड-चेंबरला नेहमीच एखाद्या प्रवाशाला मेलद्वारे नियुक्त केले जात असे आणि मेलद्वारे प्रवाशांना नेहमीच डोक्यावरून पाय वर गुंडाळले जात होते, रॉयल जॉर्जच्या स्थापनेसाठी खोलीला विलक्षण आवड होती, परंतु एक प्रकारचा मनुष्याने त्यात जाण्यासाठी पाहिले, सर्व प्रकारचे आणि प्रकारचे लोक त्यातून बाहेर आले. कॉनकार्ड आणि कॉफी-रूम दरम्यान रस्त्याच्या वेगवेगळया ठिकाणी अपघाताने आणखी एक ड्रॉवर, दोन द्वाररक्षक, अनेक दासी आणि जमीनदार सर्वजण घसरुन बसले होते. साठ वर्षांचा एक गृहस्थ, तपकिरी रंगाचा सूट घातलेला होता. , खूपच चांगले परिधान केलेले, परंतु खूप चांगले ठेवलेले, मोठ्या स्क्वेअर कफ्स आणि पॉकेट्सवर मोठ्या फडफडांसह, नाश्त्याच्या मार्गावर जात.

कॉफी रूममध्ये तपकिरी रंगाच्या सभ्य पुरुषापेक्षा दुसरे रहिवासी नव्हते. त्याचा नाश्ता टेबल आगीच्या आधी काढला गेला आणि तो बसला असता त्याच्यावर प्रकाश पडला आणि जेवणाची वाट पाहत तो शांत बसला, की कदाचित तो त्याच्या पोर्ट्रेटसाठी बसला असेल.

त्याने प्रत्येक गुडघ्यावर हात ठेवून अतिशय व्यवस्थित आणि पद्धतशीरपणे पाहिले आणि एक जोरदार घड्याळ त्याच्या फडफडलेल्या कमर-कोटच्या खाली एक भक्तिमय प्रवचनेवर टोक देत असे, जसे की तेजस्वी अग्नीच्या विळख्यातून आणि त्याच्या विस्मृतीच्या विरूद्ध त्याचे गुरुत्वाकर्षण आणि दीर्घायुष्य भितीदायक होते. त्याचा पाय चांगला होता, आणि तो थोडासा व्यर्थ होता, कारण तपकिरी रंगाचे मोजा त्याच्या रंगाचे आणि बारीक बसलेले होते आणि तो छान पोत होता. त्याचे शूज आणि बकलसुद्धा अगदी साधे असले तरी ट्रिम होते. त्याने एक विचित्र लहान चिकट कुरकुरीत फ्लॅक्सन विग घातला होता, तो अगदी त्याच्या मस्तक जवळ बसला होता: जो विग, तो गृहीत धरला जावा, तो केसांचा बनलेला होता, परंतु तो रेशम किंवा काचेच्या तंतुपासून काढलेल्या असल्यासारखे दिसत होता. त्याचे तागाचे कापड त्याच्या मोजणीनुसार बारीक नसले तरी शेजारच्या समुद्रकिनाऱ्यावर फुटणा brokeया लाटाच्या शिखरावर किंवा समुद्रात सूर्यप्रकाशात चमकणा saया साईचे दाग इतके पांढरे होते. एक चेहरा सवयीने दडलेला आणि शांत असलेला, तरीही ओलसर उज्ज्वल डोळयांच्या जोडीने विचित्र विगच्या खाली उजळला होता, जो गेल्या काही वर्षांत टेलसनच्या बँकेच्या रचनात्मक आणि आरक्षित अभिव्यक्तीकडे जाण्यासाठी काही वेदना सहन करत होता. त्याच्या गालांवर एक निरोगी रंग होता आणि त्याच्या चेह ,्यावर, जरी रांगेत असले तरी, त्याला चिंतेची काही चिन्हे आढळली. परंतु, कदाचित टेलसन बँकेमधील गोपनीय बॅचलर लिपिक मुख्यत्वेकरून इतर लोकांच्या काळजीवर अवलंबून होते; आणि कदाचित सेकंड-हँड केअर्स, सेकंड-हँड कपड्यांप्रमाणे, सहजपणे ये-जा करतात.

आपल्या पोर्ट्रेटसाठी बसलेल्या एका माणसाशी आपले साम्य पूर्ण करून श्री.

लॉरी झोपायला गेले. त्याच्या न्याहारीच्या आगमनाने त्याला उधळले, आणि जेव्हा त्याने आपली खुर्ची त्याकडे हलविली तेव्हा तो ड्रॉवरला म्हणाला:

“मला अशी इच्छा आहे की आज रात्रीच्या वेळी येथे येऊ शकणार्‍या तरूणीसाठी राहण्याची व्यवस्था करावी. ती श्री. जार्विस लॉरीसाठी विचारू शकते किंवा ती फक्त टेलसनच्या बँकेकडून गृहस्थ विचारू शकते. कृपया मला कळवा. "

"होय साहेब. लंडनमध्ये टेलसनची बँक, सर? ”

“होय”

"होय साहेब. लंडन आणि पॅरिस सरांच्या मागे आणि पुढच्या प्रवासात आपल्या सज्जनांचे मनोरंजन करण्याचा आम्हाला बहुतेकदा सन्मान आहे. साहेब, टेलसन अँड कंपनीच्या हाऊसमध्ये एक प्रचंड प्रवास. ”

“हो. आम्ही बरेच फ्रेंच घर तसेच इंग्रज आहोत. ”

"होय साहेब. स्वत: ला प्रवास करण्याची सवय फारशी नाही, मला वाटतं सर? ”

“नाही उशीरा वर्षे. आम्ही फ्रान्सहून शेवटचे आलो आहोत - पंधरा वर्षे झाली.

“खरंच साहेब? ती माझ्या इथल्या वेळेच्या आधी होती. आमच्या माणसांच्या इथल्या वेळेपूर्वी, सर. त्यावेळी जॉर्ज दुसर्‍या हातात होता, सर. ”

“माझा असा विश्वास आहे.”

"पण, मी एक सुंदर पैज धरतो की, टेलसन अँड कंपनीसारखे घर फुलत आहे, पन्नास वर्षांपूर्वी, पंधरा वर्षांपूर्वी बोलू नये?"

"आपण कदाचित हे तिप्पट कराल आणि शंभर आणि पन्नास म्हणाल पण तरीही सत्यापासून दूर नाही."

“खरंच साहेब!”

त्याचे तोंड आणि त्याचे दोन्ही डोळे गोल करीत, जेव्हा त्याने टेबलावरून मागे सरकले, तेव्हा वेटरने त्याचा रुमाल त्याच्या उजव्या हाताच्या डाव्या बाजुला सरकविला, एक आरामदायक वृत्ती खाली पडली, आणि पाहुण्याकडे पाहत तो उभा राहिला, एका वेधशाळेप्रमाणे. किंवा टेहळणी बुरूज. सर्व वयोगटातील वेटर्सच्या अलीकडील वापरानुसार.

श्री. लॉरी जेव्हा त्यांचा नाश्ता संपला, तेव्हा तो समुद्रकिनार्‍यावर बाहेर पडण्यासाठी बाहेर गेला. डोव्हर शहराचे छोटेसे अरुंद, कुटिल शहर समुद्रकाठीपासून लपून बसले आणि सागरच्या शहामृगांप्रमाणे त्याचे डोके खडूच्या खडकावर फेकले. समुद्रकाठ हा समुद्राच्या ढीगांचा आणि वाळवंटातील दगडांचा नाश करणारे वाळवंट होते आणि समुद्राला जे आवडते ते केले आणि नाश काय आहे ते केले. त्या नगरात गडगडाट झाला, खडकावर गडगडाट झाला आणि वेगाने किना down्याला खाली आणले. घरांमध्ये वायू इतकी जोरदार होती की आजारी माणसे समुद्रात बुडण्यासाठी खाली जात असताना एखाद्याला असा असावा की आजारी मासे त्यामध्ये बुडवावा. बंदरात थोडीशी मासेमारी केली गेली होती आणि रात्रीच्या वेळी बरेचसे फिरत होते आणि समुद्राकडे पाहत होते:

विशेषत: त्या वेळी जेव्हा समुद्राची भरतीओहोटी होते आणि पूर जवळ होता. छोट्या व्यापा ,्यांनो, ज्यांनी कोणताही व्यवसाय केला नाही, कधीकधी त्यांना नशिबात नशिबात मोठे भविष्य कळले आणि हे आश्चर्यकारक होते की आजूबाजूचे कोणीही दिवाबत्ती सहन करू शकत नाही.

जसजसा दिवस दुपारपर्यंत कमी होत गेला आणि फ्रेंच किनारपट्टी पहायला दिली जाण्यासाठी अंतराच्या अंतरावर असलेली हवा पुन्हा धुके व वाफांवर ओसरली, श्री. लॉरी यांचे विचार देखील ढगळले. जेव्हा अंधार पडला होता आणि जेव्हा तो कॉफी-रूमच्या आगीच्या आधी बसला होता, जेव्हा तो त्याच्या न्याहरीची वाट पहात होता, तेव्हा त्याचे मन थेट लाल कोळशामध्ये खणून, खोदत, खणत होते.

रात्रीच्या जेवणानंतर चांगल्या क्लेरेटची बाटली लाल कोळशामध्ये खोदणारी व्यक्ती हानी पोहोचवित नाही, अन्यथा जेव्हा त्याला कामावरुन काढून टाकण्याची प्रवृत्ती असते. श्री. लॉरी बर्‍याच दिवसांपासून निष्क्रिय होते, आणि त्याने नुकताच शेवटचा ग्लास वाइन ओतला होता जितके पूर्ण समाधान म्हणून त्याने एका बाटलीच्या शेवटी असलेल्या नव्या रंगाच्या वृद्ध गृहस्थात सापडले आहे. , जेव्हा चाकांचे एक गडबड अरुंद रस्त्यावर आले आणि ते अंगणात गेले.

त्याने आपला ग्लास अबाधित ठेवला. "ही मॅमसेले आहे!" तो म्हणाला.

काही मिनिटांत वेटर घोषित झाला की मिस मॅनेट लंडनहून आली आहे, आणि टेलसनच्या गृहस्थला पाहून आनंद होईल.

"इतक्या लवकर?"

मिस मॅनेटने रस्त्यावर थोडासा स्फूर्ती घेतली होती, आणि त्यावेळेस कोणाचीही आवश्यकता नव्हती, आणि जर तो टेलसनच्या खोलीतील गृहस्थला त्याच्या सुख आणि सोयीसाठी अनुकूल असेल तर तत्काळ त्याला पाहण्यास उत्सुक झाला.

टेलसनच्या गृहस्थांकडे त्याशिवाय काहीच उरले नव्हते परंतु आपला पेला स्थिर निराशेच्या हवेने रिकामा करा, कानात त्याची विचित्र छोटी फ्लेक्सन विग सेटल करा आणि मिस मॅनेटच्या अपार्टमेंटमध्ये वेटरचा पाठपुरावा करा. ही एक मोठी, गडद खोली होती जी काळया घोडासहित मजेदार पद्धतीने सुसज्ज होती आणि जड गडद टेबलांनी भरलेली होती. खोलीच्या मध्यभागी असलेल्या टेबलावर असलेल्या दोन उंच मेणबत्त्या प्रत्येक पानात चमकदारपणे प्रतिबिंबित होईपर्यंत हे तेल व तेल लावले गेले होते; जणू काही त्यांना काळया महोगनीच्या खोल थडग्यात पुरले गेले आहे आणि त्यांचे खोदले गेल्याशिवाय त्यांच्यापासून काही बोलू शकणार नाही.

अस्पष्टतेने जाणे इतके अवघड होते की श्री. लॉरी, सुप्रसिद्ध तुर्की कार्पेटवरुन जाताना मिस मॅनेट असल्याचे समजते, त्या क्षणी, जवळच असलेल्या एका खोलीत, दोन उंच मेणबत्त्या गेल्यापर्यंत त्याने पाहिले. त्या दोघांना आणि अग्नीच्या टेबलावर त्याला उभे राहून उभे राहिले. ती सत्तरीपेक्षा जास्त नसलेली एक तरुण स्त्री होती. आणि तिची पेंढा हातात तिच्या फांदीवरुन ठेवलेली होती. त्याच्या डोळयांनी लहान, किंचित, सुंदर आकृती, सोनेरी केसांचा एक परिमाण, निळया डोळयांची जोडी ज्याला स्वतःच चौकशीच्या रूपात भेटले, आणि एक कफळ क्षमता असलेले कपाळ (ते किती तरुण आणि

गुळगुळीत होते हे लक्षात ठेवून) विसावले. गोंधळ उडाणे आणि स्वतःला अशा अभिव्यक्तीमध्ये विणणे जे गोंधळ, आश्चर्य, किंवा गजर किंवा केवळ उज्ज्वल निश्चित लक्ष नसून, यात या चारही अभिव्यक्तींचा समावेश आहे - जसे की या गोष्टींवर त्याचे डोळे विस्मित होते, अचानक स्पष्ट दृश्य त्याच्या समोर, एका लहान मुलाला, ज्याला त्याने आपल्या अगदी खोल वाहून नेणा armsया उतारावर उचलून धरले होते, त्या मुलाच्या अगदी जवळून गेल्या, एक थंड वेळ, जेव्हा गारांचा पाऊस जोरात वाहू लागला आणि समुद्राने उच्च भाग घेतला. तिच्या मागच्या भागावर, गोंधळ घाट ग्लासच्या पृष्ठभागावर श्वासाप्रमाणे त्याचे निधन गेले, ज्याच्या फ्रेमवर, निग्रो कपिड्सची हॉस्पिटल मिरवणूक, अनेक डोके नसलेले आणि सर्व पांगळे, काळया दैवतांना डेड सी फळाच्या काळया टोपल्या अर्पण करीत होते. स्त्रीलिंगी लिंगाचे - आणि त्याने मिस मॅनेटला आपला औपचारिक धनुष्य बनवले.

"प्रार्थना करा एक आसन घ्या, सर." अगदी स्पष्ट आणि आनंददायक तरुण आवाजात; त्याच्या उच्चारण मध्ये थोडे परदेशी, पण खरोखर थोडे.

"मी तुझ्या हाताला चुंबन करतो, चुकतो," श्री लॉरी म्हणाले, आधीच्या तारखेच्या शिष्टाचारांसह, त्याने पुन्हा एकदा आपला औपचारिक धनुष्य बनवला आणि आपली जागा घेतली.

"काल मला बँकेकडून एक पत्र मिळालं, मला कळवलं की काही बुद्धिमत्ता disc किंवा शोध'

"शब्द भौतिक नाही, चुकला; एकतर शब्द करेल. "

"माझ्या गरीब वडिलांच्या छोट्या मालमत्तेचा तो आदर करतो.

श्री. लॉरी आपल्या खुर्चीवर उभे राहिले आणि त्यांनी निग्रो कपिड्सच्या हॉस्पिटलच्या मिरवणुकीकडे एक अस्वस्थ नजर टाकली. तर ते त्यांच्या हास्यास्पद टोपल्या कुणी काही मदत होते!

"बँकेच्या सज्जनांशी संवाद साधण्यासाठी मी तिथे पॅरिसला जायला हवे होते, हे आवश्यक आहे. त्या उद्देशाने पॅरिसला पाठवावे इतके चांगले."

"मी स्वतः."

"मी ऐकण्यास तयार होतो, सर."

तिने त्याच्याकडे (त्या दिवसात तरूणींनी कर्टसी बनवल्या) त्याना तिच्याशी बोलण्याची सुंदर इच्छा होती की ती आपल्यापेक्षा वयस्क आणि शहाणा आहे याची तिला जाणीव झाली. त्याने तिला आणखी एक धनुष्य बनविले.

"सर, मी बँकेला उत्तर दिले की ज्यांना आवश्यक ते समजले गेले, ज्यांना माहित आहे आणि जे मला सल्ला देतात अशा दयाळू आहेत की मी फ्रान्सला जावे, आणि मी एक अनाथ आहे आणि मला कोणताही मित्र नाही माझ्याबरोबर जाऊ शकते, मला त्या योग्य सभ्य माणसाच्या संरक्षणाखाली प्रवास दरम्यान मला स्वतःस ठेवण्याची परवानगी दिली गेली तर मला त्याचा फार आदर करावा. तो गृहस्थ लंडनला निघून गेला होता, परंतु मला वाटतं की माझ्या पाठोपाठ माझ्याकडे वाट पाहण्याची इच्छा बाळगण्यासाठी त्याला निरोप पाठविला गेला. "

श्री लॉरी म्हणाले, “मला आनंद झाला, कारण हे काम सोपविण्यात आले. मी हे अंमलात आणण्यात अधिक आनंदी होईल. "

“सर, मी खरंच त्याचे आभार मानतो. मी तुमचे आभारी आहे मला हे बँकेकडून सांगण्यात आले की गृहस्थ मला व्यवसायाचा तपशील समजावून सांगतील आणि आश्चर्यकारक स्वभावाचा शोध घेण्यासाठी मी स्वत: ला तयार केलेच पाहिजे. मी स्वत: ला तयार करण्यासाठी पूर्ण करण्याचा प्रयत्न केला आहे आणि नैसर्गिकरित्या मी त्यांचे काय आहे हे जाणून घेण्यास तीव्र व उत्सुक आहे. ”

"स्वाभाविकच," श्री लॉरी म्हणाले. "होय मी-"

थांबा नंतर, त्याने पुन्हा कुरकुरलेल्या फ्लॅक्सन विगला कानात सोडवून पुन्हा सुरुवात केली, “सुरुवात करणे फार अवघड आहे.”

त्याने सुरुवात केली नाही, परंतु, त्याच्या निर्विकारतेने ती तिच्या दृष्टीक्षेपात भेटली. त्या तरुण कपाळाने स्वत: ला त्या एकल अभिव्यक्तीत उंच केले - परंतु ते एकवचनीपणाव्यतिरिक्त तेही सुंदर आणि वैशिष्ट्यपूर्ण होते आणि तिने आपला हात उंचावला, जणू काही एखाद्या अनैच्छिक कृत्याने तिला पकडले गेले आहे किंवा काहीसा सावळा राहिला आहे.

"सर, माझ्यासाठी तू परका आहेस का?"

“मी नाही ना?” श्री. लॉरीने आपले हात उघडले आणि वादावादी हास्याने त्यांना बाहेरील बाजूने लांब केले.

भुवयांच्या दरम्यान आणि अगदी लहान स्त्रीलिंगी नाकाच्या ओळीत, जी शक्य तितकी नाजूक आणि बारीक होती, ती आतापर्यंत ज्या खुर्चीवर उभी होती तिच्या खुर्चीवर विचारपूर्वक जागा घेतल्यामुळे अभिव्यक्ती आणखीनच तीव्र झाली. तिची छेड काढत असताना त्याने तिला पाहिले, आणि ज्या क्षणी तिने पुन्हा एकदा आपले डोळे वर काढले, ते पुढे गेले:

“तुमच्या दत्तक घेतलेल्या देशात, मी मिस मॅनेट नावाची तरूण इंग्रजी महिला म्हणून संबोधित करण्यापेक्षा मी यापेक्षा चांगले काही करू शकत नाही?”

"कृपया, सर, कृपया."

“मिस मॅनेट, मी व्यवसायाचा माणूस आहे. माझ्यापासून मुक्त होण्यासाठी माझ्याकडे व्यवसाय शुल्क आहे. आपल्या या स्वागतामध्ये, मी एक स्पिकिंग मशीन असण्यापेक्षा माझ्याकडे दुर्लक्ष करु नका - खरंच मी आणखी काही नाही. मी तुमच्या रजेवर तुमच्याशी संबंधित असेन, आमच्या ग्राहकांपैकी एकाची कहाणी गमावू. '

“कथा”

तिने पुन्हा पुन्हा सांगितलेल्या शब्दाची चुकून हेतूने तो घाईघाईने म्हणाला, “हो, ग्राहक; बँकिंग व्यवसायात आम्ही सहसा आमच्या कनेक्शनला आमच्या ग्राहक म्हणतो. तो एक फ्रेंच गृहस्थ होता; एक वैज्ञानिक गृहस्थ; एक उत्तम कमाई करणारा माणूस - एक डॉक्टर. ”

"ब्यूवॉइसचे नाही?"

“का, होय, ब्यूवॉयसचे. आपले वडील मॉन्सीयोर मॅनेट प्रमाणेच सज्जन

ब्यूवॉइसचे होते. मॉन्स्योर मॅनेट, आपल्या वडिलांप्रमाणेच हा गृहस्थ पॅरिसमध्ये प्रतिष्ठित होता. तिथे त्याला ओळखण्याचा मला सन्मान मिळाला. आमचे संबंध व्यावसायिक संबंध होते, परंतु गोपनीय होते. मी त्यावेळी आमच्या फ्रेंच हाऊसमध्ये होतो आणि — अगं होतो! वीस वर्ष."

"त्या वेळी — मी विचारू शकेन, कोणत्या वेळी सर?"

“मी वीस वर्षांपूर्वीची, आठवतो, बोलतो. त्याने एका इंग्रजी स्त्रीशी लग्न केले आणि मी एक विश्वस्त होतो. त्याचे कार्य, इतर अनेक फ्रेंच गृहस्थ आणि फ्रेंच कुटुंबांच्या कारभाराप्रमाणे पूर्णपणे टेलसन यांच्या हाती होते. अशाच प्रकारे मी आमच्या ग्राहकांकरिता एक किंवा इतर प्रकारचा विश्वस्त आहे. हे फक्त व्यावसायिक संबंध आहेत, चुकले; त्यांच्यात मैत्री नाही, विशेष रस नाही, भावनासारखे काहीही नाही. माझ्या व्यवसायाच्या जीवनात मी एका व्यवसायातून दुसऱ्याकडे गेलो आहे, जसे की मी माझ्या व्यवसायाच्या दिवसाच्या वेळी आमच्या एका ग्राहकांकडून दुसऱ्याकडे जातो; थोडक्यात, मला भावना नाही; मी फक्त मशीन आहे. पुढे जाण्यासाठी

“पण ही माझ्या वडिलांची कहाणी आहे साहेब; आणि मी विचार करू लागतो "- कुतूहलपूर्वक कपाळ त्याच्यावर खूप हेतू होता -" जेव्हा जेव्हा माझ्या वडिलांच्या दोन वर्षांच्या कालावधीत मी जिवंत राहिलो तेव्हा मला अनाथ सोडले गेले तेव्हाच तू मला इंग्लंडला आणलेस. मला खात्री आहे की तूच होतास. ”

श्री. लॉरीने एक संकोच करणारा लहानसा हातात घेतला आणि त्याने ते घेण्यास गुपचूपपणे पुढे केले आणि त्याने ते काही समारंभात ओठांवर ठेवले. त्यानंतर त्याने तातडीने आपल्या खुर्चीकडे त्वरित फिरवले, आणि खुर्चीची पाठ त्याच्या डाव्या हाताने धरुन ठेवली आणि उजवीकडे वळवून हनुवटी घासण्यासाठी, कानात विग खेचण्यासाठी, किंवा जे सांगितले त्यास त्याने उभे केले. ती तिच्या चेहेऱ्यावर पहात असताना तिच्याकडे पाहत बसली.

"मिस Manette, तो होता I. आणि कसे खरोखर, मी स्वत: मी भावना होते की मध्ये, फक्त आता बोलला तुम्हाला दिसेल, आणि मी माझ्या सोबतीचा प्राणी ठेवण्यासाठी सर्व संबंध म्हणून मी प्रतिबिंबित तेव्हा केवळ व्यावसायिक संबंध आहेत त्यानंतर तुला कधीच पाहिले नाही. नाही; तुम्ही तेव्हापासून टेलसन हाऊसचा प्रभाग आहात आणि तेव्हापासून मी टेलसनच्या घराच्या इतर व्यवसायात व्यस्त आहे. भावना! माझ्याकडे त्यांच्यासाठी वेळ नाही, मला संधी नाही. मी माझे संपूर्ण आयुष्य व्यतीत केले आहे, एक विलक्षण वैशिष्ट्यपूर्ण मंगले बदलताना मी चुकलो. ”

रोजच्या रोजगाराच्या या विचित्र वर्णनानंतर, श्री. लॉरी यांनी आपल्या डोक्यावर दोन्ही बाजूंनी फ्लेक्सन विग सपाट केले (जे सर्वात अनावश्यक होते, कारण त्याच्या चमकणा surfaceऱ्या पृष्ठभागापेक्षा काहीच सपाट असू शकत नाही) आणि पूर्वीची वृत्ती पुन्हा सुरू केली.

“आतापर्यंत, चुक (जसे आपण टिप्पणी दिली आहे), आपल्या दु: खी वडिलांची ही कहाणी आहे. आता फरक येतो. आपल्या वडिलांचा मृत्यू झाला नसता तर तो घाबरू नका! आपण कसे सुरू करता! ”

तिने खरंच सुरुवात केली. आणि तिने तिच्या दोन्ही हातांनी मनगट पकडले.

"प्रार्थना करा," श्री लोरी म्हणाले, शांततेच्या स्वरात, त्याने आपला डावा हात खुर्च्याच्या मागच्या बाजूस घेऊन विनोद करणा fingersया बोटांवर ठेवला ज्यामुळे तो इतका हिंसक झाला: “प्रार्थना करा तुमचे आंदोलन नियंत्रित करा business व्यवसायाची बाब.” . मी म्हटल्याप्रमाणे- ”

तिचा लूक त्याला इतका विरघळवून गेला की तो थांबत, फिरला आणि पुन्हा नव्याने सुरू झाला:

“मी म्हणत होतो म्हणून; जर महाशय मॅनेट मरण पावला नसता; जर तो अचानक आणि शांतपणे अदृश्य झाला असेल तर; जर तो उत्साही झाला असता तर कोणती कला त्याला शोधू शकली नसली तरी कोणत्या भयानक जागेबद्दल अंदाज करणे कठीण नसते तर; जर एखाद्या एखाद्या देशामध्ये त्याचा एखादा शत्रू असेल तर तो विशेषाधिकार वापरू शकला असता, माझ्या स्वत: च्या काळात, तेथील पाण्याच्या बाजूने, कुजबुजत बोलण्यास सर्वात धाडसी लोकांना माहित आहे; उदाहरणार्थ, एखाद्याच्या तुरुंगवासासाठी काही काळासाठी रिक्त फॉर्म भरण्याचे विशेषाधिकार; जर त्याच्या पत्नीने राजा, राणी, दरबार, पाळक्यांकडे त्याच्याविषयीच्या कोणत्याही बातमीसाठी विनवणी केली असती आणि हे सर्व व्यर्थ ठरले असते; —तर तुमच्या वडिलांचा इतिहास या दुर्दैवी गृहस्थांचा इतिहास असता, डॉक्टर ब्यूवेसचा डॉक्टर ”

"सर, मला अधिक सांगायला मी तुला विनवणी करतो."

“मी करीन. मी जात आहे. तू सहन करशील का? ”

"या क्षणी तू मला सोडलेल्या अनिश्चिततेशिवाय मी काहीही सहन करू शकतो."

“आपण एकत्र बोलता, आणि आपण एकत्र केले जातात . ते चांगले आहे! ”(जरी त्यांची पद्धत त्याच्या शब्दांपेक्षा कमी समाधानी होती.)“ व्यवसायाचा विषय. व्यवसायाची बाब म्हणून - ती व्यवसाय करणे आवश्यक आहे. आता जर या डॉक्टरची पत्नी, जरी मोठ्या धैर्याने व आत्म्याने भरलेल्या असले तरी, तिच्या लहान मुलाचा जन्म होण्यापूर्वीच या कारणामुळे त्याने इतक्या तीव्रतेने दु: ख भोगले असेल - "

"सर, लहान मुलगी एक मुलगी होती."

"मुलगी. व्यवसायाची बाब म्हणजे व्यथित होऊ नका. मिस, जर गरीब स्त्रीने आपल्या लहान मुलाच्या जन्मापूर्वी इतक्या तीव्रतेने दु: ख भोगले असेल तर त्या गरीब मुलाला, ज्या वेदना त्या वेदना जाणवल्या आहेत त्या त्या वारसाचा वारसा त्याला सोडवण्याचा दृढ निश्चय झाला, या विश्वासाने तिचे पालनपोषण करुन. तिचे वडील मेले होते — नाही, गुडघे टेकू नका! स्वर्गाच्या नावाने तू माझ्याशी का गुडघे टेकले पाहिजे! ”

“सत्यासाठी. हे प्रिय, चांगले, दयाळू सर, सत्यासाठी! ”

“ए business व्यवसायाची बाब. आपण मला गोंधळात टाकता आणि मी गोंधळून गेला तर मी व्यवसायाचा कसा व्यवहार करू शकेन? चला आपण स्पष्ट डोके असू द्या. जर तुम्ही कृपया प्रेमळपणे नमूद केले असेल तर, नऊपंथीचे नऊ वेळा किती आहेत किंवा वीस गिनींमध्ये किती शिलिंग्ज आहेत ते किती उत्साहवर्धक आहे. तुमच्या मनाची

स्थिती पाहून मी अधिक सहजतेने असावे. ”

या आवाहनाचे थेट उत्तर न देता, जेव्हा तिने तिला हळूवारपणे उठविले तेव्हा ती शांत बसली आणि ज्या हाताने त्याचे मनगट वाजवणे थांबविले नाही ते त्यांच्यापेक्षा कितीतरी स्थिर होते, ज्यामुळे तिने श्री. जार्विस लॉरी यांना काही आश्वासन कळवले. .

“ते बरोबर आहे, बरोबर आहे. धैर्य! व्यवसाय! तुमच्या आधी तुमचा व्यवसाय आहे; उपयुक्त व्यवसाय मिस मॅनेट, आपल्या आईने आपल्याबरोबर हा कोर्स घेतला. आणि जेव्हा तिचा मृत्यू झाला - माझा विश्वास आहे की दु: खी मनाने - तिने आपल्या वडिलांचा कधीही शोध घेतला नाही, तेव्हा तिने तुला दोन वर्षांच्या वयात, मोहोर, सुंदर आणि आनंदी व्हायला मदत केली. तुझा बाप लवकरच तुरुंगात ह्रदयात सापडला किंवा तेथे अनेक वर्षांपासून वाया घालवत आहे की नाही याची खात्री नाही. ”

जेव्हा त्याने खाली वाकून बोलताना ऐकले तेव्हा त्याने वाहणा goldenया सोन्या केसांवर, दया दाखवली. जणू काय त्याने स्वतःला असे चित्रित केले आहे की कदाचित त्या आधीपासूनच राखाडी रंगले असतील.

“आपणास ठाऊक आहे की आपल्या आईवडिलांचा फारसा मालमत्ता नव्हता आणि ते जे काही आपल्या आईकडे व तुझ्याकडे सुरक्षित केले होते ते. तेथे पैशाचा किंवा अन्य कोणत्याही मालमत्तेचा कोणताही नवीन शोध लागला नाही; परंतु-"

त्याला वाटले की त्याची मनगट जवळ आहे आणि तो थांबला आहे. कपाळातील अभिव्यक्ती, ज्याने त्याच्या लक्ष वेधून घेतले आणि आता अचल होते, त्या वेदना आणि भयानक घटनेत खोल गेलेली होती.

“पण तो सापडला आहे. तो जिवंत आहे. मोठ्या प्रमाणात बदलले, ते खूपच संभाव्य आहे; जवळजवळ एक नासाडी, हे शक्य आहे; आम्ही आशा करतो तरी. अजूनही जिवंत. आपल्या वडिलांना पॅरिसमध्ये एका वृद्ध सेवकाच्या घरी नेण्यात आले आहे आणि आम्ही तिथे जात आहोत: मी, शक्य असल्यास मला ओळखण्यासाठी: तू, त्याला पुन्हा जिवंत कर, प्रेम, कर्तव्य, विश्रांती, सांत्वन. "

एक थरथरणा .्या स्त्रीने तिच्या फ्रेममधून धाव घेतली, आणि त्यातूनच. ती एका कमी, वेगळ्या, विस्मयकारक आवाजात म्हणाली, जणू ती ती स्वप्नात बोलत आहे,

“मी त्याचा भूत पाहायला जात आहे! तो त्याचा आत्मा असेल, त्याला नव्हे! ”

श्री. लॉरीने शांतपणे हात धरला. “तिथे, तिथे! आता पहा, आता पहा! सर्वात चांगले आणि सर्वात वाईट आता आपल्यासाठी परिचित आहेत. आपण गरीब अन्याय झालेल्या गृहस्थांकडे जात आहात आणि समुद्राची चांगली यात्रा आणि उत्तम प्रवास करत तुम्ही लवकरच त्याच्या प्रियकराकडे येऊ शकता. ”

ती त्याच स्वरात पुन्हा पुन्हा कुजबुजत म्हणाली, “मी मुक्त झालो आहे, मी आनंदी आहे, परंतु त्याच्या भूताने मला कधीही त्रास दिलेला नाही!”

श्री. लॉरी म्हणाली, “फक्त आणखी एक गोष्ट म्हणजे तिचे लक्ष वेधण्यासाठी एक उपयुक्त साधन म्हणून यावर ताणतणाव ठेवा:“ तो दुसर्‍या नावाने सापडला आहे;

त्याचे स्वतःचे, लांब विसरलेले किंवा लांब दडलेले कोणत्याची चौकशी करणे आता निरुपयोगीपेक्षा वाईट होईल; तो वर्षानुवर्षे दुर्लक्ष करतो, किंवा नेहमीच कैदेत ठेवलेला कैदी होता की नाही हे जाणून घेण्यापेक्षा ते निरुपयोगी होते. कोणतीही चौकशी करणे आता निरुपयोगीपेक्षाही वाईट आहे कारण ते धोकादायक असेल. या विषयाचा उल्लेख कोठेही किंवा कोणत्याही मार्गाने न करणे आणि फ्रान्सबाहेर all काही काळासाठी त्याला काढून टाकणे चांगले. जरी मी एक इंग्रज म्हणून सुरक्षित आहे आणि अगदी टेलसन यांचेदेखील ते फ्रेंच श्रेयासाठी महत्त्वाचे आहेत, तरी या प्रकरणाची सर्व नावे टाळा. मी माझ्याबद्दल लिहितो, खुलेआम त्याचा उल्लेख करणारे लिखाण नाही. ही पूर्णपणे एक गुप्त सेवा आहे. माझी क्रेडेन्शियल्स, प्रविष्टी आणि स्मरणपत्रे सर्व एका ओळीत समजल्या आहेत, 'रेकल्ड टू लाइफ'; ज्याचा काहीही अर्थ असू शकतो. पण काय प्रकरण आहे! तिला एक शब्दही लक्षात येत नाही! मिस मॅनेट! ”

अगदी शांत आणि शांत, आणि परत तिच्या खुर्चीवर न पडता, ती त्याच्या हाताखाली बसली, अगदी असंवेदनशील; तिचे डोळे उघडलेले आणि त्याच्यावर स्थिर आहेत आणि त्या शेवटच्या अभिव्यक्तीने ती जणू तिच्या कपाळावर कोरलेली किंवा ब्रांडेड दिसत आहे. तिला हाताला धरुन उभे राहावे म्हणून तिला भीती वाटली म्हणून त्याने स्वत: ला लपवून ठेवण्याची भीती बाळगली. म्हणून त्याने न हलवता मदतीसाठी जोरात हाक मारली.

जंगली दिसणारी एक स्त्री, ज्यातसुद्धा त्याच्या आंदोलनात श्री. लॉरी हे सर्व लाल रंगाचे आणि लाल केस असल्याचे आणि काही विलक्षण घट्ट-तंदुरुस्त फॅशनमध्ये कपडे घालण्याची आणि तिच्या डोक्यावर जास्तीत जास्त कपडे घालण्याचे आव्हान होते. ग्रेनेडीयर लाकडी मापासारखा आश्चर्यकारक बोनट, आणि चांगला उपाय, किंवा एक ग्रेट स्टिल्टन चीज, नोकरांच्या अगोदरच खोलीत धावत आला आणि त्याने लवकरच एका लबाडीचा हात ठेवून गरीब तरूणीकडून त्याच्या अलिप्ततेचा प्रश्न मिटविला. त्याच्या छातीवर आणि जवळच्या भिंतीच्या विरुद्ध त्याला परत उड्डाण करणारे हवाई परिवहन पाठवत आहे.

(“मला खरोखर वाटते की हा माणूस असावा!” एकाच वेळी भिंत विरूद्ध आल्याबरोबर श्री. लॉरी यांचे श्वास रोखणारे प्रतिबिंब होते.)

“का, तुम्ही सर्वांकडे पाहा!” हा आकडा आश्चर्यचकित झाला आणि नोकरदारांना उद्देशून म्हणाला. “माझ्याकडे टक लावून उभे राहण्याऐवजी तू तिथे जाऊन गोष्टी का आणत नाहीस? मी पाहण्याइतकेच नाही, मी आहे? तू का जाऊन वस्तू घेऊन येत नाहीस? मी सांगेन, जर तुम्ही गंध-मीठ, थंड पाणी आणि व्हिनेगर न आणले तर, मी लवकर करीन. ”

या पुनर्संचयित व्यक्तींसाठी त्वरित पांगवले गेले आणि तिने हळूवारपणे पेशंटला सोफ्यावर ठेवले आणि मोठ्या कौशल्याने आणि सौम्यतेने तिला स्पर्श केला: तिला “माझे अनमोल” आणि “माझे पक्षी” असे संबोधले आणि तिच्या खांद्यांभोवती सोन्याचे केस पसरले. मोठ्या अभिमानाने आणि काळजीपूर्वक.

“आणि तू तपकिरी!” ती रागाने मिस्टर लॉरीकडे वळून म्हणाली; “तिला

मृत्युदंड न घाबरता तू तिला काय सांगशील ते सांगू शकले नाहीस काय? तिच्याकडे, तिच्या मस्त फिकट चेहरा आणि तिच्या थंड हातांनी पहा. आपण कॉल का की एक बँकर आहे? "

श्री. लॉरी इतक्या कठीण प्रश्नामुळे इतके निराश झाले की त्याला उत्तर देणे इतके कठीण होते, की अगदी दुर्बळ सहानुभूती व नम्रतेने तो दूरच पाहू शकत होता, तर त्या बळकट बाईने, “लेटिंग” या रहस्यमय दंडांतून तेथील नोकरदारांना देशातून काढून टाकले. त्यांना माहित आहे ”असे काहीतरी नमूद केलेले नाही जेव्हा ते तिथेच राहिले, तारांकित झाले, नियमितपणे नियमित श्रेणीकरण करून तिचा आकार वसूल केला आणि तिच्या खांद्यावर डोके झोकून देण्यासाठी तिच्यावर गुंतागुंत केली.

“मला आशा आहे की ती आता चांगली कामगिरी करेल,” श्री लॉरी म्हणाले.

“ती ब्राऊनमध्ये नाही तर धन्यवाद. माझ्या प्रिये खूपच सुंदर! ”

“मला आशा आहे की,” श्री. लॅरी यांनी दुर्बल सहानुभूती व नम्रतेच्या दुसऱ्या विरामानंतर सांगितले, “मिस मॅनेट सोबत तुम्ही फ्रान्सला गेलात का?”

“बहुधा एक गोष्टही!” त्या बलवान महिलेने उत्तर दिले. “मी कधीच मीठाच्या पाण्यापलीकडे जावे असा हेतू असेल तर, तुला असे वाटते की प्रॉव्हिडन्सने माझा भाग एखाद्या बेटात टाकला असता?”

उत्तर देण्यास कठीण असलेला हा आणखी एक प्रश्न आहे. श्री. जार्विस लॉरी यांनी यावर विचार करण्यास माघार घेतली.

व्ही. द वाइन-शॉप

रस्त्यावर वाइनचा एक मोठा डबा टाकून तोडण्यात आला होता. गाडीतून बाहेर काढताना हा अपघात झाला होता; झुडूप धावपळ करुन बाहेर पडला, हुप्स फुटले आणि तो वाइन शॉपच्या दाराबाहेर दगडांवर पडला आणि अक्रोडच्या शेलसारखे तुटून पडला.

पोहोचलेल्या सर्व लोकांनी आपला व्यवसाय किंवा त्यांची आळशीपणा स्थगित करून मद्यपान करण्यास निलंबित केले होते. रस्त्यावरील उग्र, अनियमित दगड, प्रत्येक मार्ग दाखवत, डिझाइन केलेले, एखाद्याने असा विचार केला असेल की, त्यांच्याकडे येणा all्या सर्व सजीव प्राण्यांना लंगडीने उघडपणे तो लहान तलावांमध्ये बांधून ठेवला होता; याभोवती प्रत्येकाला त्याच्या आकारानुसार धक्कादायक गट किंवा गर्दी होती. काही पुरुष गुडघे टेकले, त्यांच्या दोन हातांच्या स्कूप बनवल्या, त्यांना चाबूक मारले, किंवा खांद्यावर वाकलेल्या स्त्रियांना, त्यांच्या बोटाच्या मधोमध वाइन संपण्याआधी त्यांना चाकू देण्यास मदत करण्याचा प्रयत्न केला. इतर, पुरूष आणि स्त्रिया, लहान मुलांच्या चिखलात चिखलफेक मातीच्या भांड्यात किंवा स्त्रियांच्या डोक्यावरून रुमाल घेऊन बुडविले, जे लहान मुलांच्या तोंडात कोरडे होते; इतरांनी लहान मद्यपान केले आणि वाइन

थांबल्यामुळे ते थांबविले. इतर, उंच खिडक्यांवरील लूकर्स-अप दिग्दर्शित, नवीन दिशेने निघणार्‍या वाइनचे छोटे-छोटे प्रवाह कापण्यासाठी इकडे तिकडे निघाले; इतरांनी स्वत: ला झोकून देणा and्या कवटीचे पातळ तुकडे केले, चाटले आणि अगदी रसात वाइन-सडलेल्या तुकड्यांना अजरामर केले. दारू वाहून नेण्यासाठी ड्रेनेज नव्हते, आणि ते सर्वच उठले नाही, परंतु त्याबरोबर इतका चिखल उचलला गेला की, रस्त्यावर एखादा मेखवाळा असावा, जर एखाद्याने त्यास ओळखले असेल तर अशा चमत्कारीक उपस्थितीत.

हा वाइन गेम चालू असताना हसरा आणि संभ्रमित आवाज - पुरुष, स्त्रिया आणि मुले यांचे आवाज रस्त्यावर उमटले. खेळात थोडीशी उग्रता, आणि खेळण्यासारखेपणा नव्हता. त्यामध्ये एक खास मैत्री होती, इतरांकडे जाण्यासाठी प्रत्येकाच्या मनावर कल होता, ज्यामुळे, विशेषत: भाग्यवान किंवा फिकट मनाचे, गोठलेल्या आलिंगन, आरोग्यास मद्यपान, हात थरथरणे आणि सामील होणे देखील हात आणि नृत्य, एक डझन एकत्र. जेव्हा वाइन संपला आणि ज्या जागी भरपूर प्रमाणात होती तेथे बोटांनी ग्रीडिरॉन-नमुना बनविला गेला, तेव्हा अचानक ते बाहेर पडताच हे निदर्शन थांबले. ज्या माणसाने आपले घर सोडले होते त्याने पाहिले की तो जळत असलेल्या लाकूडात चिकटून पडला, त्याने त्याला पुन्हा हालचाल केली; ज्या स्त्रिया दाराच्या पायरीवर गरम राखेचा लहानसा भांडे ठेवली होती, ज्यावर ती तिच्या स्वत: च्या भुकेलेल्या बोटांनी आणि बोटांनी किंवा आपल्या मुलाच्या वेदना कमी करण्यासाठी प्रयत्न करीत होती; उघड्या हातांनी, चटपटीत कुलूपे असलेले लोक आणि भितीदायक चेहरे, जे तळघरातून हिवाळयातील प्रकाशात प्रकट झाले होते, ते पुन्हा खाली उतरण्यासाठी दूर गेले; आणि त्या ठिकाणी सूर्यप्रकाशापेक्षा जास्त नैसर्गिक दिसणारी एक अंधुक पसरली.

वाइन रेड वाइन होती आणि पॅरिसमधील सेंट अँटॉइन उपनगरातील अरुंद रस्त्याच्या मैदानावर डाग घालण्यात आला होता. त्यात बरेच हात, पुष्कळ चेहरे, पुष्कळ नग्न पाय आणि अनेक लाकडी शूज होते. ज्याने लाकडे पाहिली त्या माणसाच्या हातांनी बिलीट्सवर लाल निळया ठेवल्या; आणि ज्या बाळाने आपल्या बाळाला दूध पाजले त्या मुलाच्या कपाळावर पुन्हा डोके दुखापत झाली. ज्यांना कॉकच्या दांडीचा लोभ होता, त्यांनी तोंडात वाघ आणला होता; आणि एक उंच जोकर इतका बेडौल होता की त्याचे डोके त्या रात्रीच्या तुलनेत एका रात्रीच्या कॅपच्या लांब चकत्या पिशवीतून बाहेर पडले आणि चिखलात वाइन-लीसच्या रक्ताने बुडलेल्या एका बोटाने एखाद्या भिंतीवर कोरले .

अशी वेळ आली होती जेव्हा ती द्राक्षारस रस्त्यावर दगडांवर पडत असे आणि जेव्हा तेथील पुष्कळ लोकांवर त्याचा डाग पडला.

आणि आता ढग सेंट अँटॉइनवर स्थिरावला होता, ज्याने क्षणार्धात चमक दाखविली आणि आपल्या पवित्र वासरापासून दूर नेले, त्या अंधाराचा परिणाम जबरदस्त - थंड, घाण, आजारपण, अज्ञान, आणि हवे असलेले, संत असलेल्या उपस्थितीची प्रतीक्षा करणारे प्रभू होते — वडील सर्व महान सामर्थ्याने; पण, सर्वात विशेषतः शेवटचा. अशा लोकांची उदाहरणे, ज्यांनी मिलमध्ये भयंकर दळण आणले आणि गिरणीत पुन्हा नियंत्रण ठेवले आणि जबरदस्तीने तरूण, प्रत्येक कोप at्यात शिरलेल्या, दरवाज्याजवळून येणा

,्या, प्रत्येक खिडकीतून पाहणा ,्या, प्रत्येक खिडकीतून डोकावणा ,्या, गिरणीत फिरणा reg्या आणि गिरणीत पुन्हा नियंत्रण ठेवणाऱ्या लोकांच्या उदाहरणे. वारा ज्याने थरथर कापला होता त्या कपड्याचा ताबा. ज्या गिरणीने त्यांचे काम केले, ती गिरणी होती जी तरूणांना जुन्या दळणा ;्या; मुलांचे प्राचीन चेहरे आणि गंभीर आवाज होते; आणि त्यांच्यावर, वाढलेल्या चेह upon्यावर आणि वयाची प्रत्येक जोराची नांगरलेली आणि नव्याने पुढे येताना, हसा, हसा. हे सर्वत्र प्रचलित होते. खांबावर आणि ओळींवर लटकलेल्या दु: खी कपड्यांमध्ये उंच घरांमधून भुकेला धक्का बसला; भुकेने त्यांच्यात पेंढा, चिंधी आणि लाकूड आणि कागद ठेवला होता; त्या मनुष्याने पाहिले की जळत्या लाकडाच्या छोट्या छोट्या छोट्या छोट्या छोट्या छोट्या छोट्या छोट्या छोट्या छोट्या छोट्या छोट्या छोट्या छोट्या छोट्या छोट्या छोट्या छोट्या छोट्या मोठ्या खोट्या छोट्या खोट्या मोठ्या फांद्याच्या भट्टीत भूक पुन्हा पुन्हा पुन्हा पुन्हा उमटविली जात असे; भूक धूर धूर नसलेल्या चिमणींकडून पाहत राहिला, आणि खाण्यास नकार देणा among्या, कचरा नसलेल्या घाणेरड्या रस्त्यापासून सुरुवात केली. भूक म्हणजे बेकरच्या शेल्फसवर एक शिलालेख होता जो त्याच्या लहान भाकरीच्या खराब भाकरीच्या लहान भाकरीमध्ये लिहिलेला होता; सॉसेज-शॉपवर, विक्रीसाठी देऊ केलेल्या प्रत्येक मृत-कुत्राच्या तयारीमध्ये. वळलेल्या सिलेंडरमध्ये भाजलेल्या चेस्टनट्समध्ये उपासमारीने कोरडे हाडे फोडले; बटाटाच्या भुसकट चिप्सच्या प्रत्येक फोरन्टींग पोर्नरमध्ये तेलाच्या काही नाखूष थेंबांसह तळलेले भूक अणूशास्त्रात मोडली गेली.

त्याचे निवासस्थान त्यास सर्व काही बसते. एक अरुंद वळण रस्ता, गुन्हेगारी आणि दुर्गंधीने भरलेला, इतर अरुंद वळणावळणाचे रस्ते विचलित करणारे, सर्व चिंधी आणि नाईट कॅप्सने व्यस्त असलेले, आणि सर्व चिंध्या आणि नाईटकॉप्सचा वास, आणि ज्यांना दिसतात अशा सर्व गोष्टी ज्याला आजारी दिसतात त्यांच्याकडे पहा. लोकांच्या शिकार केलेल्या हवेत अद्याप काही वन्य-श्वापदाने खाडीकडे जाण्याच्या शक्यतेचा विचार केला होता. ते उदास आणि बुडत असले तरीही, त्यांच्यात अग्नीचे डोळे नको होते; किंवा दबलेल्या ओठांनी त्यांनी दडपणाच्या गोष्टींनी पांढ ;्या रंगाचे व्हावे; किंवा कपाळांना टांगलेल्या दोरीच्या सारखेच विणलेले नाही जे त्यांनी धीर धरण्यास किंवा त्रास देण्याबद्दल गोंधळ उडविला. व्यापाराची चिन्हे (आणि ती जवळपास दुकाने जितकी होती तितकीच होती) होती, सर्व, वांटची भीषण चित्रे. कसाई आणि डुकराचे मांस यांनी पायही काढली, फक्त मांसाचे पातळ तुकडे; बेकर, अल्प पाव भाकरीचा कोरास्ट. लोकांनी दारूच्या दुकानात मद्यपान केल्यासारखे चित्रित केले, पातळ द्राक्षारस आणि बिअर बनविण्याच्या तुटपुंज्या उपायांवर कुरकुर केली आणि ते सर्व एकत्र गुप्तपणे गोपनीय होते. भरभराट स्थितीत काहीही दर्शविलेले नव्हते, साधने आणि शस्त्रे वाचवा; परंतु, कटलरचे चाकू व कुर्‍हाड तीक्ष्ण आणि चमकदार होत्या, स्मिथचे हातोडे वजनदार होते आणि तोफा तयार करणाऱ्यांचा साठा प्राणघातक होता. फरसबंदीच्या लंगडीत दगडांवर चिखल व पाण्याचे बरेच साठे असून त्यांना पायवाट नव्हती, परंतु अचानक दाराजवळ तुटून पडले. दुरुस्त्या करण्यासाठी कुत्र्यासाठी घर रस्त्याच्या मध्यभागी खाली धावले - जेव्हा ते मुळीच धावले: जे मुसळधार पाऊस पडल्यानंतरच होते आणि नंतर ते अनेक विलक्षण

फिटांनी घरामध्ये धावले. रस्त्यावरुन, ठराविक अंतरावर, एक अनोळखी दिवा दोरी व चरखीने झोपायचा; रात्री, जेव्हा दिवाबत्तीने त्यांना खाली आणले आणि पुन्हा लाइट केले, तेव्हा मंद व्हिकचा एक अशक्त पोशाख आजारी माणसांसारखा समुद्रकिना .्यासारख्या आच्छादनात शिरला. ते समुद्रात होते, व जहाज व जहाजातील वादळाचा मोठा नाश होता.

कारण अशी वेळ आली होती जेव्हा, त्या प्रदेशातील कण्हणाare्यांनी त्यांच्या वाळवंटात आणि उपासमारीने दीपप्रकाशक पाहिले पाहिजे, त्यांनी आपल्या पद्धतीत सुधारणा करण्याची आणि त्या दोop्यांद्वारे आणि पुल्यांद्वारे पुरुषांना मदत करण्याचा विचार केला असता. , त्यांच्या स्थितीच्या अंधारात भडकणे. पण, अजून वेळ आली नव्हती; आणि फ्रान्सवर वाहणा every्या प्रत्येक वा wind्यामुळे निरुपयोगी चिंतेचे चिंते व्यर्थ ठसले गेले, पक्षी, गाणे व पंख यांचा कोणताही इशारा नव्हता.

वाइन शॉप हे कोपराचे दुकान होते, त्या देखावा आणि पदवीपेक्षा इतरांपेक्षा चांगले होते आणि वाइन-शॉपचा मालक गमावलेल्या वाईनच्या धडपडीकडे पाहत पिवळया कंबरे आणि हिरव्या रंगाचे ब्रीचमध्ये त्याच्या बाहेर उभे होते. “हे माझे प्रकरण नाही,” तो खांद्याच्या अंतिम टप्प्याने म्हणाला. “बाजारातील लोकांनी हे केले. त्यांना आणखी एक आणा. ”

तेथे, त्याचे डोळे त्याच्या विनोदावर लिहिलेल्या उंच जोकरला पकडण्यासाठी त्याच्या डोळयांत घडले आणि त्याने त्याला वाटेवरुन हाक मारली:

“मग सांगा, मग माझ्या गॅसपार्ड, तुम्ही तिथे काय करता?”

त्याच्या वडिलांनी त्याच्या विनोदकडे अतुलनीय महत्त्व दाखविले, जसे की त्याच्या जमातीबरोबर नेहमीच मार्ग असतो. हे त्याचे चिन्ह गमावले, आणि पूर्णपणे अयशस्वी झाले, कारण त्याच्या जमातीप्रमाणेच हे देखील होते.

"आता काय? तू वेड्या रुग्णालयाचा विषय आहेस का? ”वाइन-शॉपच्या नेत्याने रस्ता ओलांडून, मूठभर चिखल घेऊन हास्यास्पद गोष्टी मिटवून घेतल्या, आणि त्या उद्देशाने त्याचा शोध घेतला. “तुम्ही सार्वजनिक रस्त्यावर का लिहिता? तिथे असे शब्द लिहिण्यास दुसरे काही स्थान नाही काय ते मला सांग. "

त्याच्या एक्स्टोलेशनमध्ये त्याने जोकरच्या हृदयावर आपला क्लिनर हात (कदाचित चुकून, कदाचित नाही) सोडला. जोकरने आपल्या स्वत: च्याच बाजूने हातात घेतला, एक स्प्रिंग वसंत uptु वरच्या बाजूस घेतला आणि एक नृत्य करणार्‍या मनोवृत्तीने खाली उतरुन त्याच्या दागलेल्या शूजपैकी एक पाय त्याच्या हातात घेतला आणि बाहेर पडला. एक अत्यंत विनोद, लांडगिरीतून व्यावहारिक पात्र म्हणू नका, अशा परिस्थितीत त्याने पाहिले.

दुसर्‍याने सांगितले, “ते चालू ठेव, चालू ठेवा.” “कॉल वाइन, वाइन; आणि तिथेच संपवा. ”त्या सल्ल्याने त्याने जोकरच्या ड्रेसवर आपला मातीचा हात पुसला, अगदी जाणीवपूर्वक, त्याच्या खात्यावर हात फिरवल्यासारखे; आणि मग तो रस्ता ओलांडला आणि वाईन-शॉपमध्ये प्रवेश केला.

हा वाइन शॉप पाळणारा बैल गळ घालणारा, तीस जणांचा लष्करी

स्वरूपाचा होता आणि तो खूप स्वभावाचा असावा, कारण तो कडू दिवस होता, तरीही त्याने कोट घातला नव्हता, परंतु त्याने एक खांदा लावून घेतला. त्याचे शर्ट-स्लीव्हसुद्धा गुंडाळले गेले होते, आणि त्याचे तपकिरी हात कोपर्यांपर्यंत उघडे होते. त्याच्या स्वत: च्या कुरकुरीत-कर्लिंग लहान गडद केसांपेक्षा त्याने डोक्यावर जास्त काही घातले नाही. तो संपूर्णपणे एक गडद माणूस होता, चांगल्या डोळ्यांसह आणि त्यांच्यामध्ये चांगलीच रुंदी होती. संपूर्ण पाहणे चांगले-विनोदी, परंतु दोष न देण्यासारखे देखील आहे; स्पष्टपणे एक दृढ संकल्प आणि निश्चित उद्देशाचा माणूस; ज्याला भेटण्याची इच्छा नाही अशा माणसाला दुतर्फा खालच्या बाजूने अरुंद प्रवेशद्वाराकडे धावता येऊ लागले. कारण माणसाने काहीही बदलले नाही.

मॅडम डेफार्ज, त्याची पत्नी आत येताच काउंटरच्या मागे दुकानात बसली. मॅडम डेफर्ज हे स्वतःच्या वयाची कट्टर स्त्री होती, क्वचितच कशाही गोष्टीकडे डोळेझाक केल्यासारखे दिसत होते, मोठा हात जोरदारपणे कुरतडलेला होता, स्थिर चेहरा, मजबूत वैशिष्ट्ये आणि उत्तम प्रकारे संयम. मॅडम डेफर्ज बद्दल एक व्यक्तिरेखा होती, ज्यावरून एखाद्याने असा अंदाज केला असावा की तिने अध्यक्षपदाच्या कोणत्याही जबाबदा .्यात स्वत: च स्वत: च्या विरुद्ध चुका केल्या नाहीत. मॅडम डेफर्ज सर्दीशी संवेदनशील असल्याने तिला फरात गुंडाळले गेले होते, आणि तिच्या डोक्याभोवती चमकदार शाल घातली होती, जरी तिच्या मोठ्या कानातले लपवून ठेवल्या नव्हत्या. तिचे विणकाम तिच्या अगोदरचे होते, परंतु तिने दातदुखीने आपले दात उचलण्यासाठी खाली ठेवले होते. तिच्या डाव्या हाताने समर्थक असलेल्या तिच्या उजव्या कोपरात व्यस्त असताना, मॅडम डीफर्ज तिचा स्वामी आत आला तेव्हा काहीच बोलले नाही, परंतु खोकल्याच्या फक्त एका दाण्याने त्याचे शरीर सुगंधित झाले. याने तिच्या टूथपिकवर तिचे काटेकोरपणे वर्णन केलेल्या भुवया उंचावण्याच्या लांबीने तिच्या नव husbandयाला सुचवले की दुकानात जाणा anyया कोणत्याही नवीन ग्राहकासाठी त्याने ग्राहकांकडे दुकान फिरविणे चांगले आहे. वाटेत पाऊल ठेवले.

त्यानुसार वाइन-शॉपच्या दुकानदाराने डोळे फिरवले, जोपर्यंत ते एका कोप inयात बसलेल्या वृद्ध गृहस्थ आणि एक तरुण स्त्री यावर विश्रांती घेत नाहीत. इतर कंपनी तेथे होती: दोन प्ले पत्ते, दोन खेळणारे डॉमिनोज, तीन वाइनचा एक छोटा पुरवठा वाढवून काउंटरजवळ उभे होते. काउंटरच्या मागे जाताना त्याने लक्षात घेतले की वृद्ध गृहस्थाने त्या तरूणीकडे बघितले, “हा आमचा माणूस आहे.”

“तेथे सैतान तू त्या गल्लीत काय करतोस ?” महाशय स्वतःलाच डीफार्ज म्हणाला; "मी तुला ओळखत नाही."

पण, त्याने त्या दोन अनोळखी व्यक्तींकडे लक्ष न देण्याची कबुली दिली आणि काउंटरवर मद्यपान करणा customersय़ा ग्राहकांच्या विजयांविषयी चर्चा झाली.

“हे कसं चाललं, जॅक्स?” या तिघांपैकी एकाने मॉन्सियर डीफर्जला सांगितले. “सर्व सांडलेले वाइन गिळले आहे?”

“प्रत्येक ड्रॉप, जॅक्स,” मॉन्सीअर डीफर्ज यांना उत्तर दिले.

जेव्हा ख्रिश्चनांच्या नावाचा हा अदलाबदल झाला तेव्हा मॅडम डेफर्जने तिचे

दात टिपपीक घेऊन दात खोकला आणि खोकलाचे आणखी एक धान्य खाऊन टाकले आणि दुसर्‍या ओळीच्या रुंदीने तिच्या भुवया उंचावल्या.

महाशय डेफार्जला संबोधित करताना तिघांपैकी दुसर्‍याने सांगितले की, “बहुतेक वेळा असे नाही, की यापैकी अनेक दयनीय प्राण्यांना वाइनची चव किंवा काळी ब्रेड आणि मृत्यू याशिवाय काही माहिती असते. जॅक्स, असं नाही का? ”

“जॅक्स, इतका आहे” मॉन्सियर डीफर्ज परत आला.

ख्रिश्चन नावाच्या या दुसर्‍या अदलाबदलवर, मॅडम डेफार्ज, अद्याप तिचे दातदंड वापरुन गहन शांततेने खोकलाचे आणखी एक दाणे तयार केले आणि दुसर्‍या ओळीच्या रुंदीने तिच्या भुवया उंचावल्या.

त्याने तिचा रिकामी भांडी खाली ठेवली आणि ओठांना तोंड फुटले म्हणून आता तिघांपैकी शेवटचे जण त्याचे बोलणे म्हणत होता.

“अहो! किती वाईट! एक कडू चव अशी आहे की अशा गरीब जनावरे नेहमीच तोंडात असतात आणि ते जगत असतात. मी बरोबर आहे, जॅक्स? "

“तू बरोबर आहेस, जॅक्स,” ला मॉन्सियर डीफर्जचा प्रतिसाद होता.

ख्रिश्चन नावाचा हा तिसरा इंटरचेंज त्या क्षणी पूर्ण झाला जेव्हा मॅडम डेफर्जने तिची टूथपिक जवळ ठेवली, भुवया उंचावून ठेवल्या आणि तिच्या सीटवर किंचित गंज चढली.

“तर धरा! खरं! ”तिच्या नव husbandयाने गोंधळ घातला. “सज्जन- माझी पत्नी!”

तिन्ही ग्राहकांनी तीन फुलले आणि त्यांनी मॅडम डेफर्जकडे हॅट्स खेचले. तिने आपले डोके वाकवून, आणि त्यांना द्रुत रूप देऊन त्यांच्या श्रद्धांजलीची कबुली दिली. मग तिने वाइन-शॉपच्या आसपास सहजतेने नजरेने पाहिले आणि शांततेने आणि आत्म्याला शांत केले आणि त्यामध्ये मग्न झाल्या.

“सज्जनांनो,” तिचा पती म्हणाला, ज्याने तिचे तेजस्वी डोळे तिच्याकडे निरखून पाहिले होते, “शुभ दिन. आपण पाहण्याची इच्छा बाळगणारे चेंबर, आणि मी बाहेर पडलो तेव्हा चौकशी करीत होतो, तो पाचव्या मजल्यावर आहे. "माझ्या आस्थापनेच्या खिडकीजवळ हात ठेवून" पायर्‍याचा दरवाजा इथल्या डाव्या बाजूला अगदी अंगण देतो. परंतु, आता मला आठवत आहे की, तुमच्यातील एक आधीपासून तेथे आहे, आणि तो मार्ग दर्शवू शकतो. सज्जन, अडीय्यू! ”

त्यांनी त्यांच्या द्राक्षारसासाठी मोबदला दिला आणि ते ठिकाण सोडले. वयोवृद्ध गृहस्थ जेव्हा त्याच्या कोप fromयातून पुढे गेले आणि एका शब्दाची बाजू घेण्यास विनवणी केली तेव्हा मॉन्सिएर डेफराज यांचे डोळे तिच्या विणकामच्या वेळी त्याच्या पत्नीचा अभ्यास करीत होते.

“स्वेच्छे सर,” मॉन्सीअर डीफर्ज म्हणाले आणि शांतपणे त्याच्याबरोबर दारात गेले.

त्यांची परिषद खूपच लहान होती, परंतु अगदी निश्चित होती. जवळजवळ पहिल्या शब्दावर महाशय डीफर्ज सुरू झाला आणि गंभीरपणे लक्ष देईल. तो एक मिनिट

टिकला नव्हता, जेव्हा त्याने होकार केला आणि बाहेर पडलो. त्यानंतर त्या गृहस्थाने त्या बाईला बोलावले आणि तेही बाहेर गेले. मॅडम डीफर्ज यांनी चपळ बोटांनी आणि स्थिर भुव्यांसह विणले आणि काहीही पाहिले नाही.

श्री. जार्विस लॉरी आणि मिस मॅनेट, अशा प्रकारे वाइन-शॉपमधून बाहेर पडले, ज्या दरवाजाच्या दरवाजावर त्याने अगदी आधी स्वत: च्या कंपनीला निर्देशित केले होते त्या प्रवेशद्वारात मॉन्सीयर डीफर्जमध्ये सामील झाले. हे काळया अंगणाच्या दुर्गंधीपासून उघडले गेले होते, आणि मोठ्या संख्येने लोक राहणा houses्या घरांच्या ढिगा .्यासाठी सर्वसाधारण सार्वजनिक प्रवेशद्वार होते. खिन्न टाइल-पावलांच्या उदास टाइल-पावलांच्या प्रवेशामध्ये, मॉन्स्योर डीफार्जने आपल्या जुन्या मालकाच्या मुलाकडे गुडघे टेकले आणि तिच्या हाताला तिच्या ओठांकडे ठेवले. ही एक सौम्य कृती होती, परंतु हळूवारपणे केली गेली नव्हती; त्याच्यावर काही सेकंदांत एक उल्लेखनीय परिवर्तन घडले. त्याच्या चेह in्यावर कोणताही विनोद नव्हता, किंवा पैलूंचा मोकळेपणा बाकी होता, परंतु तो एक गुप्त, चिडलेला, धोकादायक मनुष्य बनला होता.

“ते खूप उंच आहे; हे थोडे कठीण आहे. हळू हळू सुरवात करणे चांगले. ”अशाप्रकारे, पाय Mons्या चढू लागतांना मॉन्सियर डीफर्ज, कडक आवाजात मिस्टर लॉरी यांना.

“तो एकटा आहे ना?” नंतर कुजबुजले.

“एकटा! देव त्याच्याबरोबर असो, त्याला मदत करा! ”दुसर्‍याने त्याच आवाजात म्हटले.

"मग तो नेहमीच एकटा असतो?"

“होय”

"त्याच्या स्वतःच्या इच्छेबद्दल?"

“त्याची स्वतःची गरज. जेव्हा तो होता, तेव्हा जेव्हा जेव्हा मी त्याला प्रथम सापडलो तेव्हा त्यांनी मला शोधले व मी त्याला घेऊन जाईन की नाही हे जाणून घेण्याची मागणी केली आणि माझ्या संकटात तो बुद्धिमान होता, तो त्यावेळी होता, म्हणून आता तो आहे. ”

“तो खूप बदलला आहे?”

“बदलले!”

वाईन-शॉपच्या रखवालकाने हाताने भिंतीवर जोरदार प्रहार करणे थांबवले आणि प्रचंड शापही फोडला. कोणतेही थेट उत्तर अर्ध्या इतके जबरदस्तीने असू शकत नव्हते. श्री आणि लॉरी यांचे आत्मे जड आणि वजनदार बनले कारण ते आणि त्याचे दोन साथीदार उच्च आणि उच्चांकडे गेले.

पॅरिसच्या जुन्या आणि अधिक गर्दीच्या ठिकाणी अशा सामान्यांसह अशा जिना, आता पुरेसे खराब होईल; परंतु, त्यावेळेस, असंबाधित व निरुपयोगी संवेदना खरोखरच चुकीच्या होत्या. एका उंच इमारतीच्या भव्य घरट्यांमधील प्रत्येक लहान निवास-म्हणजे, सामान्य पायर्‍यावर उघडलेल्या प्रत्येक दरवाजाच्या खोलीत खोली किंवा खोल्या - स्वतःच्या लँडिंगवर नकाराचा स्वतःचा ढीग सोडला, त्याशिवाय स्वत: च्या

मालकीच्या इतर नकाराचा उडाला. खिडक्या. इतका अनियंत्रित आणि विघटित होणार्‍या निराश झालेल्या वस्तुमानाने, वायू प्रदूषित केली असती, जरी गरीबी आणि वंचितपणाने त्यांच्या अमूर्त अशुद्धतेसह ते लोड केले नसते; एकत्रित दोन वाईट स्त्रोतांमुळे हे जवळजवळ असमर्थनीय होते. अशा वातावरणाद्वारे, घाण आणि विषाच्या एका गडद शाफ्टद्वारे, रस्ता लागतो. स्वतःच्या मनातील अशांततेमुळे आणि त्याच्या तरूण साथीच्या आंदोलनाला सामोरे जाणे, जे प्रत्येक क्षणात मोठे होते, श्री. जार्विस लॉरी दोनदा विश्रांती घेण्यास थांबला. यापैकी प्रत्येक विश्रांती एक भयंकर लोखंडी जाळीवर बनविली गेली होती, ज्यामुळे कोणतीही सुस्त वायु वाळवंट उडाली होती आणि ती सुटलेली दिसते आणि सर्व खराब झालेले आणि आजारी बाष्प त्यात रेंगाळल्यासारखे दिसत होते. गंजलेल्या पट्ट्यांमधून, चव ऐवजी चव पकडल्या गेल्या. गोंधळलेले शेजारचे; आणि नॉट्रे-डेमच्या दोन महान बुरूजांच्या कळसापेक्षाही जवळ किंवा त्यापेक्षा कमी श्रेणीचे कोणतेही आरोग्यदायी आयुष्य किंवा पौष्टिक आकांक्षा याबद्दल कोणतेही वचन नव्हते.

शेवटी, जिन्याने वरच्या बाजूस प्रवेश मिळविला आणि ते तिस thirdयांदा थांबले. गॅरेटची कथा गाठण्यापूर्वी अजून वरच्या पाय ,ाया, चढलेल्या झुकाव आणि संकुचित परिमाणांची चढण करणे बाकी होते. वाईन-शॉपचा रखवालदार, नेहमी थोडासा आधी जायचा आणि नेहमीच श्री. लॉरीने ज्या बाजुने त्या बाईला काही प्रश्न विचारण्याची भीती वाटली त्या बाजूस फिरत राहिली, आणि इकडे तिकडे काळजीपूर्वक जाणवले त्याने आपल्या खांद्यावरच्या अंगावरील खिशात एक चावी काढली.

“मग दार बंद आहे, माझ्या मित्रा?” श्री लॉरी म्हणाले, आश्चर्यचकित झाले.

“आय. होय, ”महाशय डीफार्जचा भीषण प्रत्युत्तर होता.

"आपणास दुर्दैवी गृहस्थ इतके सेवानिवृत्त होणे आवश्यक वाटते?"

“मला किल्ली वळविणे आवश्यक आहे असे वाटते.” मॉन्सियर डीफर्ज यांनी त्याच्या कानात कुजबुज केली आणि जोरदारपणे विस्कळीत झाले.

"का?"

"का! कारण तो इतका काळ जगला आहे, कुलूप लावून तो भयाने घाबरला जाईल, फासून टाकायचा असेल तर मरण येईल जेव्हा मला त्याचा दरवाजा उघडला असेल तर मला काय इजा होणार नाही. "

"हे शक्य आहे!" श्री लॉरी यांनी उद्गार काढले.

“हे शक्य आहे!” वारंवार सांगत नाही. “हो. आणि आम्ही राहतात एक सुंदर जग तेव्हा आहे शक्य, आणि इतर अनेक अशा गोष्टी शक्य, आणि फक्त शक्य नाही, पण जेव्हा पूर्ण केले, आपण -under की आकाश तेथे दररोज पाहू!. सैतान चिरंजीव. चला जाऊया. ”

हे संवाद इतके कमी कुजबुजले गेले होते की त्यातील एक शब्दही त्या महिलेच्या कानापर्यंत पोहोचला नव्हता. परंतु, आतापर्यंत ती अशा तीव्र भावनांनी थरथर कापली आणि तिच्या चेहर्‍याने इतकी तीव्र चिंता व्यक्त केली आणि सर्वात महत्त्वाचे म्हणजे अशी भीती व भीती व्यक्त केली की, श्री. लॉरी यांना एक किंवा दोन शब्दांचे आश्वासन देणे जिकरीचे वाटले.

“धैर्य, प्रिय मिस! धैर्य! व्यवसाय! सर्वात वाईट एका क्षणात संपेल; तो फक्त खोलीचा दरवाजा जात आहे, आणि सर्वात वाईट संपले आहे. त्यानंतर, आपण त्याच्यासाठी आणलेल्या सर्व चांगल्या गोष्टी, सर्व आराम, आपण त्याला आणता सर्व आनंद, प्रारंभ करा. आमच्या चांगल्या मित्राला येथे येऊ द्या, त्या बाजूने आपल्याला मदत करा. हे चांगले आहे, मित्र डीफर्ज. चला, आता. व्यवसाय, व्यवसाय! ”

ते हळू आणि हळूवारपणे वर गेले. जिना लहान होता आणि लवकरच ते शीर्षस्थानी होते. त्या ठिकाणी अचानक ते वळले, ते एकाच वेळी तीन माणसांना दिसले. त्यांचे डोके डोकाच्या कडेला खाली वाकलेले होते, व ज्या खोलीचे दरवाजा होते त्या खोलीत ते आत डोकावत होते. भिंतीवरील काही चिंक किंवा छिद्रांमधून. अगदी जवळ पाऊल पडताना ऐकल्यामुळे हे तिघे वळून वळून उठले, आणि वाइन शॉपमध्ये मद्यपान करत असलेल्या एका नावाने ते तिघेजण स्वतःस असल्याचे समजले.

“आपल्या भेटीच्या आश्चर्याने मी त्यांना विसरलो,” महाशय डीफार्ज यांनी स्पष्ट केले. “चांगली मुले, आम्हाला सोडा. आमचा येथे व्यवसाय आहे. ”

तिघेजण सरकले आणि शांतपणे खाली गेले.

त्या मजल्याशिवाय दुसरे दरवाजा नसल्याचे दिसून आले आणि दारूची दुकानातील एकटे सोडले असता सरळ याकडे जायला निघाले तेव्हा श्री. लॉरीने त्याला थोडासा रागाने एक कुजबुजत विचारले.

"आपण महाशय मॅनेटचा शो करता?"

“निवडलेल्यांपैकी मी तुला, जसे तू पाहिलेस त्या मार्गाने दाखवते.”

“बरं आहे ना?”

“ मला वाटतं ते ठीक आहे.”

“काही कोण आहेत? आपण त्यांना कसे निवडाल? "

“जॅक हे माझे नाव whom ज्यांच्या दृष्टीने चांगले काम करावे अशी अपेक्षा आहे अशा लोकांपैकी मी माझे नाव खरे पुरुष म्हणून निवडतो. पुरेसा; आपण इंग्रजी आहात; ती आणखी एक गोष्ट आहे. कृपया, थोड्या वेळात तिथे रहा. ”

त्यांना पाठीशी घालण्याच्या सूचना देऊन तो घसरुन खाली पडला आणि त्याने भिंतीच्या भिंतीच्या कडेला डोकावून पाहिले. लवकरच त्याने पुन्हा डोके वर काढले, तेव्हा त्याने दारावर दोन-तीन वार केले - हे स्पष्ट आहे की तेथे आवाज करण्याशिवाय दुसरे काहीही नाही. त्याच हेतूने त्याने ती चावी तीन ते चार वेळा ओढली आणि त्याने ती चुकून लॉकमध्ये ठेवण्यापूर्वी आणि ती जशी जमेल तशी ती फिरविली.

दरवाजा हळू हळू त्याच्या हातातून आत गेला आणि त्याने खोलीत डोकावले आणि काहीतरी बोलले. एक बेहोश आवाजाने काहीतरी उत्तर दिले. एकाच अक्षरेपेक्षा थोडे अधिक दोन्ही बाजूंनी बोलले जाऊ शकते.

त्याने आपल्या खांद्याकडे वळून पाहिले आणि त्यांना आत येण्यास सांगितले. श्री. लॉरीचा हात मुलीच्या कंबरेला सुरक्षितपणे आला आणि तिला धरले; कारण तिला वाटले की ती बुडत आहे.

“एएए-बिझिनेस, बिझिनेस!” त्याने असा आग्रह धरला की त्याच्या गालावर

व्यवसायाचा चमकणारा ओलावा नाही. “आत या, आत या!”

ती म्हणाली, “मला याची भीती वाटते.”

“ते? काय?"

“मी त्याचा अर्थ. माझ्या वडिलांचा. ”

तिच्या अवस्थेत आणि तिच्या कंडक्टरच्या इशा .्याने, त्याने अस्थिरतेने भाषांतर केले, त्याने त्याच्या खांद्यावरुन हलवलेली बाहू तिच्या मानेवर ओढली, तिला थोडेसे वर उचलले, आणि तिला पटकन खोलीत हलविले. त्याने तिला दारातच बसवले, आणि त्याला पकडले आणि त्याला चिकटून ठेवले.

डिफरजने चावी बाहेर काढली, दरवाजा बंद केला, आतून कुलूप लावला, पुन्हा चावी काढली आणि हातात धरली. हे सर्व त्याने पद्धतशीरपणे केले आणि जोरात आणि कठोरपणे त्याने जितके आवाज काढता येईल तितका आवाज ऐकला. शेवटी, खोलीच्या पलीकडे तो मोजला गेला जेथे खिडकी होती तेथे जा. तो तिथेच थांबला, आणि गोलंदाजीचा सामना केला.

लाकूड आणि त्यासारख्या ठेवण्यासाठी बांधलेली गॅरेट मंद आणि गडद होती. कारण सुस्त आकाराची खिडकी, छप्परातील एक दरवाजा होती आणि तिच्यावर स्टोअर उभा करण्यासाठी एक छोटा क्रेन होता. रस्ता: फ्रेंच बांधकामाच्या इतर कोणत्याही दरवाजाप्रमाणे, बेबनाव केलेले आणि मध्यभागी दोन तुकडे केले. थंडी वगळण्यासाठी, या दरवाजाचा एक अर्धा दरवाजा जलद बंद होता, आणि दुसरा उघडला गेला परंतु अगदी थोड्या मार्गाने. अशा प्रकाशाचा इतका तुटपुंजा भाग या माध्यमांतून प्रवेश केला गेला, की आत येण्यापूर्वी काहीही पाहणे कठीण होते; आणि एकटा दीर्घ सवय हळू हळू एखाद्यामध्ये तयार होऊ शकते, अशा अस्पष्टतेसाठी नव्वद आवश्यक असलेले कोणतेही कार्य करण्याची क्षमता. तरीही, त्या प्रकारची कामे गॅररेटमध्ये केली जात होती; आणि त्याचा दरवाजा दरवाजाकडे पाहताच, आणि तोंड उघड्या आवाजाच्या दिशेने, ज्याला दारूच्या दुकाने ठेवलेले पहारेकरी पहात होते, एक पांढरा केस असलेला माणूस खाली वाकलेला, खाली बसलेला व अतिशय व्यस्त बसलेला, शूज बनविणारा होता.

सहावा शूमेकर

शुभ दिवस! ”महाशय डेफर्ज म्हणाले, शूमेकिंगपेक्षा खाली वाकलेल्या पांढ head्या डोक्याकडे पहात आहात.

तो क्षणभर उभा राहिला, आणि अगदी क्षुल्लक आवाजाने अभिवादनाला प्रतिसाद मिळाला, जणू काय जणू काही अंतरावरच आहे:

"शुभ दिवस!"

"तू अजूनही कामावर कठोर आहेस, मी पाहतोय?"

ब silence्याच शांततेनंतर, डोके दुस moment्या क्षणासाठी उठवले, आणि

त्या आवाजाने उत्तर दिले, “होय — मी काम करतोय.” यावेळी पुन्हा चेहरा खाली येण्यापूर्वी हगार्ड डोळयांच्या जोडीने प्रश्नकर्त्याकडे पाहिले.

आवाजाची क्षीणता दयाळू आणि भयानक होती. हे शारीरिक दुर्बलतेचा क्षुल्लकपणा नव्हता, परंतु निर्बंध आणि कठोर भाड्याने यात त्यांचा सहभाग होता यात शंका नाही. तिची निराशाजनक वैचित्र्यता होती, ती म्हणजे एकांतपणा आणि विरघळण्याची दुर्बलता. खूप पूर्वी आणि पूर्वी बनलेल्या ध्वनीच्या शेवटच्या अशक्त प्रतिध्वनीसारखे होते. इतका संपूर्णपणे मानवी आवाजाचे जीवन आणि अनुनाद गमावले, ज्यामुळे इंद्रियांवर परिणाम झाला की एकदा सुंदर रंग एक कमकुवत डाग पडला. ते इतके बुडले आणि दडले की ते भूगर्भातील आवाजासारखे होते. हे निराश आणि हरवलेला प्राणी इतका अभिव्यक्त होता की, वाळवंटात एकाकी भटकंती करून कंटाळलेला, एखाद्या भुकेल्या प्रवाशाला, मरण येण्यापूर्वी घरातील आणि मित्रांना अशा नादात आठवले असते.

काही मिनिटांची मूक काम पूर्ण झाली: आणि हॅगार्डने पुन्हा डोळेझाक केली: कोणतीही आवड किंवा कुतूहल नसून, परंतु एक कंटाळवाणा यांत्रिक समजूतदारपणाने, यापूर्वी, ज्या जागेबद्दल त्यांना माहिती होते तेथेच उभे नव्हते, रिक्त

“मला पाहिजे आहे,” डेफार्ज म्हणाले, ज्याने शूमेकरपासून आपली टक लावून न पाहिलेला होता, “जरा अजून प्रकाश टाकू दे”. आपण थोडे अधिक सहन करू शकता? "

जूता निर्मात्याने त्याचे काम थांबवले; त्याच्या एका बाजूला मजल्याकडे, ऐकण्याच्या रिकाम्या हवेने पाहिले; तर त्याचप्रमाणे, त्याच्या दुस sideृया बाजूला मजल्यावरील; नंतर, स्पीकर वरच्या दिशेने.

“तू काय म्हणालास?”

"आपण थोडा अधिक प्रकाश सहन करू शकता?"

“आपण ते सोडल्यास मी ते सहन केलेच पाहिजे.” (दुसऱ्या शब्दावर ताणतणावाची पेलेस्ट सावली घालणे.)

उघडलेला अर्धा दरवाजा थोडा पुढे उघडला गेला आणि त्या वेळी त्या कोनात सुरक्षित झाला. प्रकाशांचा एक प्रकाश किरणात पडला आणि त्याने त्याच्या थडग्यात काम न करता थांबलेल्या आपल्या जोडाच्या जोडीवर काम करण्याचा प्रयत्न केला. त्याचे काही सामान्य साधने आणि चामड्याचे विविध स्क्रॅप त्याच्या पायाजवळ आणि त्याच्या बाकावर होते. त्याच्याकडे पांढरी दाढी होती, त्याने रागाने कापले होते, परंतु फार काळ नाही, एक पोकळ चेहरा आणि फारच तेजस्वी डोळे. त्याच्या चेहऱ्यावरील खळबळ आणि पातळपणामुळे त्याचे केस गडद भुवया आणि त्याच्या गोंधळलेल्या पांढ hairृया केसांच्या खाली दिसू लागले होते, ते खरोखरच अन्यथा नसले तर; परंतु ते नैसर्गिकरित्या मोठे होते आणि अनैसर्गिकदृष्ट्या असे दिसत होते. त्याच्या शर्टचे पिवळया चिंध्या घश्यावर उघड्या अवस्थेत पडल्या आणि त्याने शरीराने वाळलेल्या व चिडचिठ्ठी दाखविली. तो आणि त्याचा जुना कॅनव्हास फ्रॉक, त्याचे सैल मोजणी आणि कपड्यांचे सर्व खराब तुकडे, थेट प्रकाश आणि हवेपासून लांब पळवून नेताना, ते चर्मपत्र-पिवळया अशा कंटाळवाण्या एकसारखेपणाकडे गेले होते. जे होते ते

सांगणे कठीण.

त्याने डोळे आणि प्रकाश यांच्यात हात ठेवला होता आणि त्यातील हाडे पारदर्शक दिसत होती. म्हणून तो स्थिरपणे रिक्त टक लावून आपल्या कामात थांबला. त्याने आधी स्वत: कडे या बाजूला न पाहता, त्या आकृतीकडे कधीही पाहिले नाही, तर त्याप्रमाणे जणू जाणीवपूर्वक स्थान जोडण्याची सवय गमावली असेल; तो याप्रकारे भटकण्याशिवाय आणि बोलणे विसरण्याशिवाय कधीही बोलला नाही.

“आज तू जोडीची जोडी पूर्ण करणार आहेस ना?” श्री लॉरीला पुढे येण्यास प्रवृत्त करत डेफर्जने विचारले.

“तू काय म्हणालास?”

“आजच्या दिवसात शूजची ती जोड संपवायचे आहे का?”

“मी म्हणालो असं म्हणू शकत नाही. मला असे वाटते. मला माहित नाही. ”

परंतु, प्रश्नाने त्याला त्याच्या कार्याची आठवण करून दिली आणि तो पुन्हा त्यावर वाकला.

मिस्टर लॉरी मुलीला दारात सोडून शांतपणे पुढे आले. जेव्हा तो डेफर्जच्या शेजारी एक-दोन मिनिटांपर्यंत उभा राहिला तेव्हा शूमेकरने वर पाहिले. त्याने दुसरी एखादी आकृती पाहिल्यावर आश्चर्य वाटले नाही, परंतु त्याच्या एका हाताच्या अस्थिर बोटांनी तो पाहताच त्याच्या ओठांकडे भटकला (त्याचे ओठ आणि नखे त्याच फिकट गुलाबी आघाडीच्या रंगाचे होते) आणि मग हात त्याच्याकडे खाली आला काम, आणि तो पुन्हा एकदा जोडा वर वाकले. देखावा आणि कृती ताब्यात घेतली परंतु एक झटपट.

“आपल्याकडे पाहुणा आहे, तू पाहशील,” महाशय डीफर्ज म्हणाले.

“तू काय म्हणालास?”

"येथे एक पाहुणा आहे."

जूता निर्मात्याने पूर्वीसारखे पाहिले परंतु त्याच्या कामावरुन हात न काढता.

"ये!" डेफार्ज म्हणाला. “येथे महाशय आहे, जो एखादा चांगला जोताता एखादा जोडे पाहून त्याला माहित आहे. आपण ज्या जूतावर काम करत आहात त्याला दाखवा. हे घे, महाशय! ”

श्री. लॉरी यांनी ते हातात घेतले.

"महाशय कोणत्या प्रकारचे जोडा आहे आणि निर्मात्याचे नाव सांगा."

शूमेकरने उत्तर देण्यापूर्वी नेहमीपेक्षा एक लांब विराम दिला होता:

“तुम्ही मला विचारले ते मी विसरलो. तू काय म्हणालास? ”

"मी म्हणालो, महाशयांच्या माहितीसाठी आपण कोणत्या प्रकारचे जोडाचे वर्णन करू शकत नाही?"

“हा बाईचा जोडा आहे ती एक तरूणीची चालण्याचे बूट आहे. हे सध्याच्या मोडमध्ये आहे. मी कधीच मोड पाहिला नाही. माझ्या हातात एक नमुना आहे. ”अभिमानाचा थोडासा स्पर्श करून त्याने जोडाकडे पाहिले.

“आणि निर्मात्याचे नाव?” डेफर्ज म्हणाले.

आता त्याला धरायला काहीच काम नव्हते म्हणून त्याने डाव्या हाताच्या

पोकळ डाव्या हाताच्या पोकळी आणि डाव्या हाताच्या ठोक्यांना त्याच्या दाढीच्या हनुवटीच्या पलीकडे पाठवले आणि म्हणूनच नियमित बदलांमध्ये, एका क्षणाचाही मध्यंतर न करता. जेव्हा तो बोलला तेव्हा तो नेहमीच बुडत असे, त्या अस्पृश्यतेतून त्याला आठवण्याचे काम म्हणजे एखाद्या वेगळ्या मृत्यूच्या मनुष्याच्या आत्म्याने टिकून राहण्यासाठी एखाद्या अल्पवयीन व्यक्तीला एखाद्या आत्महत्येपासून दूर ठेवणे किंवा प्रयत्न करणे यासारखे होते.

"तू मला माझं नाव मागितलंस का?"

"निश्चितच मी केले."

"एक शेकडा आणि पाच, उत्तर टॉवर."

"एवढंच?"

"एक शेकडा आणि पाच, उत्तर टॉवर."

कंटाळा आला नव्हता, कंटाळा आला नव्हता अशा आवाजात तो शांतता पुन्हा मोडू नयेपर्यंत तो पुन्हा कामाला लागला.

"आपण व्यापाराने जूता तयार करणारे नाही काय?" श्री लॉरी म्हणाले, त्याच्याकडे स्थिरपणे पहात.

त्याच्या हाग्गार्डच्या नजरेने डिफार्जकडे वळले जणू त्याने त्याला हा प्रश्न हस्तांतरित केला असेल: परंतु त्या तिमाहीत कोणतीही मदत न मिळाल्यामुळे त्यांनी जेव्हा जमीन शोधली तेव्हा त्यांनी प्रश्नकर्त्याकडे पाठ फिरविली.

"मी व्यापाराने जूता तयार करणारा नाही? नाही, मी व्यापाराद्वारे जूता तयार करणारा नव्हता. II येथे शिकलो. मी स्वतः शिकवले. मी टू रजा मागितली

तो संपूर्ण वेळ त्याच्या हातावर मोजला जाणारा बदल वाजवून काही मिनिटांसाठीही अंतरंगात पडला. त्याचे डोळे हळूहळू मागे वळून ज्या ज्या भागावरुन ते भटकत होते त्या तोंडाकडे वळले; जेव्हा त्यांनी त्यावर विश्रांती घेतली तेव्हा तो सुरू झाला आणि झोपेच्या झोपेच्या मार्गाने तो काल रात्रीच्या एका विषयाकडे परत गेला.

"मी स्वतःला शिकवायला रजा मागितली आणि बर्‍याच दिवसांनी मला ती खूप अडचणीत मिळाली आणि तेव्हापासून मी शूज बनवले."

त्याच्याकडून घेतलेल्या जोडासाठी जेव्हा त्याने आपला हात बाहेर ठेवला तेव्हा श्री. लॉरी म्हणाले, अजूनही त्याच्या चेह in्यावर स्थिरपणे पाहणे आहे:

"महाशय मॅनेट, तुला माझं काही आठवत नाही?"

जोडा खाली जमिनीवर पडला, आणि तो विचारणा at्याकडे बारीक नजर ठेवून बसला.

"महाशय मॅनेट"; श्री. लॉरीने डेफर्जच्या हातावर हात ठेवला; "तुला या माणसाचे काहीच आठवत नाही? त्याच्याकडे बघा. माझ्याकडे बघ. कोणताही म्हातारा माणूस नाही, एखादा जुना व्यवसाय नाही, एखादा जुना नोकर आहे, एखादी जुनी वेळ आहे, तुझ्या मनात उठत आहे, मॉन्सियर मॅनेट?)

बर्‍याच वर्षांपासून बंदिवान असलेल्यांनी श्री.लॉरी आणि डेफर्ज यांच्याकडे बारीक बारीक लक्ष दिसेनासे केले तेव्हा, कपाळाच्या मध्यभागी सक्रिय हेतू असलेल्या

बुद्धिमत्तेची काही लांब विल्हेवाट लावलेली चिन्हे हळूहळू त्याच्यावर पडलेल्या काळया धुंदीतून स्वतःला भाग पाडत. ते पुन्हा गोंधळून गेले आणि निराश झाले आणि गेले. पण ते तिथेच होते. भिंतीच्या बाजूने घसरून बसलेल्या एखाद्या स्त्रीला, जिथून त्याला तो पहायला मिळाला होता, आणि आता ती त्याच्याकडे पहात उभी राहिली आहे, अशा हातांनी, ज्याने प्रथम केवळ भयभीत करुणा दाखवून उभे केले होते अशाच प्रकारे तिच्या सुंदर चेहऱ्यावर ती अभिव्यक्ती पुन्हा पुन्हा पुन्हा बोलली गेली. , जरी त्याला दूर न ठेवता आणि त्याचे डोळे बंद केले तर, परंतु आता तिच्याकडे वाढत असलेल्या, तिच्या उबदार तरुण स्तनावर वर्णक्रमीय चेहरा ठेवण्याची उत्सुकतेने थरथर कापत होते, आणि त्यास परत जिवंतपणा आणि आशा वाटते - अगदी तशाच तिच्या गोरा तरुण चेहऱ्यावर वारंवार व्यक्त होणारी भावना (तीव्र वर्णांमधली) आहे, ती जणू तिच्याकडे तिच्याकडे गेलेल्या हलग्या प्रकाशाप्रमाणे गेली होती असे दिसते.

त्याच्या जागी अंधार पडला होता. त्याने त्याकडे कमीतकमी लक्ष देऊन पाहिले आणि अतिशय निराशाजनक दृष्टीने त्याचे डोळे जमीन शोधून जुन्या मार्गाने त्याच्याकडे पहात. शेवटी, एक लांब लांब उसासा घेऊन, त्याने चपला घेतला आणि पुन्हा आपले काम सुरू केले.

“महाशय, तू त्याला ओळखले आहेस काय?” डेफार्जने कुजबुजत विचारले.

“होय; एका क्षणासाठी. सुरुवातीला मला हे खूप निराश वाटले, परंतु एका क्षणाकरिता, मी एकदा इतका चांगला जाणलेला चेहरा मी निर्विवादपणे पाहिला आहे. हुश! चला आता मागे वळू. हुश! ”

ती गॅरेटच्या भिंतीवरून सरकली होती, ज्याच्यावर तो बसला होता त्या बेंचच्या अगदी जवळ होता. आकृतीच्या बेशुद्धीमध्ये काहीतरी भयंकर होतं ज्याने आपला हात बाहेर काढला असता आणि जेव्हा त्याने श्रम केल्यामुळे त्याला स्पर्श केला असता.

शब्द बोलला नाही, आवाज झाला नाही. ती त्याच्या शेजारी एका आत्म्यासारखी उभी राहिली आणि त्याने आपल्या कामाकडे वाकले.

लांबीच्या वेळी असे घडले की त्याच्या हातात बूट देणा'ड्या चाकूच्या हातातलं उपकरण बदलण्याची त्याला संधी होती. ती ज्या बाजूला उभी होती त्याच्या बाजूला नव्हती. जेव्हा त्याने डोळे तिच्या कपड्याचा घागरा घेतला तेव्हा त्याने ते घेतले आणि पुन्हा काम करण्यासाठी वळला. त्याने त्यांना उठविले, आणि तिचा चेहरा पाहिले. दोन्ही प्रेक्षक पुढे सरसायला लागले, पण तिने त्यांना आपल्या हाताच्या हालचालीने थांबवले. त्यांच्याकडे असले तरी चाकूने तिच्यावर वार केल्याची तिला भीती नव्हती.

त्याने भयानक नजरेने तिच्याकडे पहात पाहिले आणि थोड्या वेळाने त्याच्या ओठांनी काही शब्द तयार करण्यास सुरवात केली, परंतु त्यांच्याकडून कोणताही आवाज निघाला नाही. अंशांनी, त्याच्या द्रुत आणि श्रमांच्या श्वासाच्या विरामांमध्ये, ते असे ऐकले:

"हे काय आहे?"

तिच्या चेह downयावर अश्रू ओसरत असताना तिने आपले दोन हात ओठांवर ठेवले आणि त्यांचे चुंबन घेतले; मग तिने तिला तिच्या छातीवर टाळीत घातले,

जणू काही तिने तिचा नाश केलेला डोके तेथेच ठेवला आहे.

"तू गेलरची मुलगी नाहीस?"

ती म्हणाली "नाही"

"तू कोण आहेस?"

तिच्या आवाजाच्या टोनवर अजूनही विश्वास न ठेवता ती त्याच्या शेजारी असलेल्या बाकावर बसली. तो घाबरुन गेला, परंतु तिने हात तिच्या हातावर ठेवला. जेव्हा तिने हे केले तेव्हा एक आश्चर्यकारक थरार त्याच्याकडे आला आणि दृश्यमानपणे त्याच्या फ्रेमवरुन गेला; तो तिच्याकडे टक लावून बसला म्हणून त्याने चाकूला हळूवारपणे खाली ठेवले.

तिचे सोनेरी केस, ज्या तिने लांब कर्लमध्ये परिधान केले होते, तिला त्वरीत बाजूला ढकलले गेले होते आणि तिच्या मानेवरून खाली पडले होते. आपला हात थोडेसे पुढे करत तो वर घेतला आणि त्याकडे बघितले. क्रियेच्या दरम्यान तो चुकून गेला, आणि आणखी एक तीव्र श्वास घेऊन, त्याच्या जोडीवर काम करायला लागला.

पण फार काळ नाही. हात सोडताना तिने तिच्या खांद्यावर हात ठेवला. त्याकडे शंकास्पदपणे पाहिल्यानंतर, दोन-तीन वेळा, जणू काही तिथेच आहे याची खात्री करुन त्याने आपले काम त्याच्या पायावर ठेवले, त्याच्या हाताला त्याच्या मांडीला घातले, आणि त्यास जुळलेल्या चिंध्यासह एक काळी पडलेली तार काढली. . त्याने हे उघड्या काळजीपूर्वक त्याच्या गुडघ्यावर उघडले आणि त्यात केसांची अगदीच कमी मात्रा होतीः एखाद्या जुन्या दिवशी त्याच्याजवळ असलेल्या एक किंवा दोन लांब सोन्याच्या केसांपेक्षा त्याने आपल्या बोटावर जखम केली होती.

त्याने पुन्हा तिचे केस आपल्या हातात घेतले आणि त्याकडे बारकाईने पाहिले. "ती तशीच आहे. हे कसे असू शकते! ते केंव्हा होते! ते कसे होते!"

एकाग्र अभिव्यक्ती त्याच्या कपाळाकडे परत येताच ती जाणीव झाली की तीसुद्धा त्याच्यात आहे. त्याने तिला पूर्ण प्रकाशकडे वळून तिच्याकडे पाहिले.

"त्या रात्री तिने माझ्या डोक्यावर खांदा घातला होता. जेव्हा मला बोलावले होते तेव्हा मला काही भीती नसतानाही तिला जाण्याची भीती वाटत होती. आणि जेव्हा मला उत्तर टॉवर येथे आणले गेले तेव्हा ते माझ्या स्लीव्हवर आढळले. 'तू मला त्या सोडणार? ते शरीरात पळून जाण्यासाठी मला कधीही मदत करु शकत नाहीत, जरी ते आत्म्यात असले तरी. ' ते मी म्हटलेले शब्द होते. मला त्यांची खूप आठवण येते. "

हे भाषण तो बोलण्यापूर्वी त्याच्या बोलण्याने त्याने ब lipsयाच वेळा तयार केला. पण जेव्हा त्याला त्या बोलण्यासाठी शब्द सापडले तेव्हा ते हळू हळू तरी त्याच्याकडे आले.

"हे कसं होतं? - तू होतास ?"

पुन्हा एकदा, दोन प्रेक्षक चालू झाले, कारण त्याने तिच्याकडे भयानक

आकस्मिकता दाखविली. पण ती त्याच्या बोलण्यावर अचूकपणे बसली आणि फक्त हळू आवाजात म्हणाली, “मी तुम्हाला विनंति करतो, सज्जन लोकांनो, आमच्या जवळ येऊ नका, बोलू नका, जाऊ नका!”

तो म्हणाला, “हार्क!” "तो आवाज कोणाचा होता?"

जेव्हा तो ओरडला तेव्हा त्याच्या हातांनी तिला मुक्त केले आणि त्यांच्या पांढ whiteऱ्या केसांकडे गेले, त्यांनी वेडापिसापणे फाडले. हे सर्वजण मरण पावले, कारण त्याच्या कपड्यांशिवाय त्याचे सर्व काही त्याच्यातून निघून गेले आणि त्याने आपले लहानसे पाकीट पुन्हा उलगडले आणि ते त्याच्या स्तनात सुरक्षित करण्याचा प्रयत्न केला; पण तरीही तो तिच्याकडे पाहत उदासपणे डोके हलवतो.

"नाही नाही नाही; तुम्ही खूप तरूण आहात, बहरले आहेत. हे असू शकत नाही. कैदी काय आहे ते पहा. हे तिला माहित असलेले हात नाहीत, तिला माहित असलेला हा चेहरा नाही, हा आवाज तिने कधीही ऐकला नाही. नाही, नाही. अनेक वर्षांपूर्वी उत्तर-टॉवरच्या हळूहळू वर्षांपूर्वी ती होती आणि ती होती. माझ्या मुला, तुझे नाव काय आहे? ”

त्याच्या मऊ टोन आणि रीतीने जयजयकार करत, त्याची मुलगी आपल्या पायावर हात ठेवून त्याच्यापुढे गुडघे टेकली.

“सर, दुस anotherऱ्यांदा तुम्हाला माझे नाव आणि माझे आई कोण व माझे वडील कोण आहेत हे समजेल आणि मला त्यांचा कडक, कठीण इतिहास कसा माहित नाही. पण मी यावेळी सांगू शकत नाही आणि मी येथे सांगू शकत नाही. मी येथे आणि आता एवढेच सांगत आहे की, मला स्पर्श करुन मला आशीर्वाद देण्याची मी प्रार्थना करतो. मला चुंबन, मला चुंबन! माझ्या प्रिय, प्रिये! ”

त्याचे थंड पांढरे डोके तिच्या तेजस्वी केसांसह मिसळले गेले होते, ज्याने ते गरम केले होते आणि जणू काही त्याच्यावर चमकणा Fऱ्या स्वातंत्र्याचा प्रकाश आहे.

“जर तुम्ही माझ्या आवाजात ऐकू शकता — मला माहित नाही की तसे आहे, परंतु मला आशा आहे की my जर तुम्ही माझ्या आवाजात असे काही ऐकले की जे एकदा तुमच्या कानात गोड संगीत होते, तर त्याबद्दल रडा, रडा ते! जर आपण स्पर्श केलात तर माझ्या केसांना स्पर्श करता तेव्हा, आपण तरुण आणि मोकळे असताना आपल्या छातीवर पडलेले प्रिय डोके आठवते त्याबद्दल रडा, त्याबद्दल रडा! जर मी तुला आमच्या आधी असलेल्या घराबद्दल सांगेन, जिथे मी माझे सर्व कर्तव्यनिष्ठा व माझ्या विश्वासू सेवेसह तुमचे पालन करीन, जेथे तुमचे निराश हृदय विसरुन गेले आहे, तेव्हा मी एक दीर्घकाळ उजाडपणाची आठवण करीन. , त्यासाठी रडा, त्यासाठी रडा! ”

तिने त्याला गळयाभोवती पकडले आणि मुलासारख्या त्याच्या छातीवर टेकवले.

“जर मी, प्रियजनांनो, मी तुम्हाला सांगतो की तुमचा क्लेश संपला आहे आणि मी येथून तुम्हाला घेऊन आलो आहे, आणि आम्ही इंग्लंडला शांतता आणि विश्रांती घेण्यासाठी आलो आहे, तेव्हा मी तुम्हाला तुमचा विचार करण्यास उद्युक्त करतो उपयुक्त आयुष्याने कचरा टाकला, आणि आमच्या मूळ फ्रान्सने आपल्यासाठी इतके वाईट केले,

त्याबद्दल रडा! यासाठी रडा! आणि जेव्हा मी तुला माझे नाव आणि जिवंतपणी व मेलेल्या आईबद्दल सांगेन तेव्हा मला कळेल की मला माझ्या प्रतिष्ठित पित्यासमोर गुडघे टेकले पाहिजे आणि कधीही न मागल्याबद्दल क्षमा मागितली पाहिजे. दिवसभर झगडत रहा आणि जागे राहून रात्रभर रडत रहा, कारण माझ्या गरीब आईच्या प्रेमाने माझे छळ माझ्यापासून लपवून ठेवले होते, त्याबद्दल रडा! तेव्हा तिच्यासाठी आणि माझ्यासाठी रडा! चांगले गृहस्थ, देवाचे आभार माना! मी त्याच्या अश्रूंचा चेहरा माझ्या चेह uponयावर करतो आणि त्याच्या विहिरी माझ्या मनावर आदळतात. ओ, पहा! आमच्यासाठी देवाचे आभार मानतो, देवाचे आभार मानतो! ”

तो तिच्या हातांमध्ये बुडला होता, आणि त्याचा चेहरा तिच्या स्तनावर पडला आहे: हे दृश्य इतके स्पर्श करणारे होते की, त्यापूर्वी झालेल्या भयानक चुकांमुळे आणि भयंकर स्थितीत, त्या दोघांनी आपले तोंड झाकून घेतले.

जेव्हा गॅरेटचा शांतपणा बडबडलेला होता, आणि त्याचे वजनदार स्तना आणि हादरलेला प्रकार शांततेला प्राप्त झाला होता ज्याने सर्व वादळांचे पालन केले पाहिजे - मानवतेचे प्रतीक, जिथे जीवन म्हणतात त्या वादळाने शेवटच्या क्षणी झुकले पाहिजे. ते जमिनीवरुन आपल्या बापाच्या मुलीचे संगोपन करण्यासाठी पुढे आले. तो हळूहळू मजल्यावर पडला होता, आणि थकलेला, थकला होता. तिचे डोके तिच्या हातावर पडून असावे म्हणून ती त्याच्याबरोबर आत शिरली होती. आणि तिचे केस त्याच्या केसांवरुन खाली पडले व त्याने त्याला प्रकाशात पडदा लावला.

“जर त्याला त्रास न देता,” तर श्री. लॉरी यांच्याकडे हात वर करीत असताना, वारंवार त्याच्या नाकाला वार केल्याने, “एकाच वेळी आमच्या पॅरिसला सोडण्याची व्यवस्था केली जाऊ शकते, जेणेकरून अगदी दारातूनच. , त्याला नेले जाऊ शकते- "

“पण, विचार करा. तो प्रवासासाठी तंदुरुस्त आहे का?

"मला वाटते की, या शहरात राहण्यापेक्षा त्याच्यासाठी हे अत्यंत भयानक आहे."

“हे खरे आहे,” हे पहायला आणि ऐकायला गुडघे टेकणाऱ्या देफरगे म्हणाले. "त्या पेक्षा अधिक; मॉन्सियर मॅनेट हे सर्व कारणांसाठी फ्रान्समधून सर्वोत्तम आहे. मला सांगा, मी गाडी आणि घोड्यांच्या नंतर भाड्याने देऊ? ”

“हा व्यवसाय आहे,” श्री लॉरी म्हणाले, सर्वात कमीतकमी त्याची पद्धतशीर वागणूक लक्षात घेताच; “आणि जर व्यवसाय करायचा असेल तर मी ते अधिक चांगले केले असते.”

मिस मॅनेटने विनंती केली, “मग तुम्ही दयाळूपणे राहा. आपण तो पाहू शकता की तो कसा बनला आहे आणि आपण आता त्याला माझ्याबरोबर सोडण्यास घाबरू शकणार नाही. आपण का असावे? जर आपण आम्हाला अडथळापासून वाचवण्यासाठी दरवाजा कुलूप लावला तर मी त्याला संशय घेत नाही की जेव्हा आपण त्याला परत सोडता तसे आपण शांत आहात. काहीही झाले तरी तू परत येईपर्यंत मी त्याची काळजी घेईन, आणि मग आम्ही त्याला सरळ काढू. ”

श्री. लॉरी आणि डीफर्ज दोघेही या कोर्सकडे दुर्लक्ष करीत होते आणि त्यापैकी एकाच्या बाजूने होते. परंतु, तेथे फक्त गाडी आणि घोडेच पाहायचे नव्हते तर प्रवासातील कागदपत्रेही होती; आणि जेव्हा वेळ दाबला जात होता, तेव्हा दिवस संपुष्टात आला होता, त्वरेने करणे आवश्यक होते की व्यवसायाची वाट पाहत घाईने ते ताबडतोब निघाले.

मग, काळोख संपत असताना, मुलीने वडिलांच्या शेजारी असलेल्या कठड्यावर स्वत: चे डोके खाली ठेवले आणि त्याला पाहिले. भिंतीवरील चिंकांवर प्रकाश पडत नाही तोपर्यंत अंधार अधिकच घट्ट होत गेला आणि ते दोघे शांत बसले.

श्री. लॉरी आणि मॉन्सियर डीफर्ज यांनी प्रवासासाठी सर्व तयार केले होते. तसेच पोशाख आणि रॅपर्स, ब्रेड आणि मांस, वाइन आणि गरम कॉफीबरोबर प्रवास देखील केला होता. मॉन्स्योर डीफर्ज यांनी हा प्रिंटर ठेवला आणि त्याने तो दिवा ठेवला. त्याने बुटाच्या पेटीवर (गॅरेटमध्ये काही नव्हते परंतु एका पॅलेटच्या पलंगावर) आणि त्याने आणि मिस्टर लॉरी यांनी पळवून नेले आणि त्याच्या पायाशी मदत केली.

कोणत्याही मानवी बुद्धिमत्तेने त्याच्या चेह of्याच्या घाबरलेल्या कोरे चमत्कारात त्याच्या मनाची रहस्ये वाचू शकली नाहीत. काय घडले ते त्याला माहित आहे की नाही, त्यांनी त्याला काय सांगितले याची आठवण झाली की नाही, तो मुक्त आहे हे त्याला ठाऊक आहे काय, असे कोणतेही प्रश्न होते जे कुठलेही भावनेचे निराकरण करू शकले नाहीत. त्यांनी त्याच्याशी बोलण्याचा प्रयत्न केला; परंतु, तो गोंधळलेला होता, आणि उत्तर देण्यास इतका सावकाश होता की त्यांनी त्याच्या आश्चर्यचकितपणाविषयी भयभीत केले आणि यापुढे त्याच्याशी छेडछाड करण्यास नकार दिला. त्याच्याकडे एक जंगली, हरवलेली पद्धत अधून मधून डोक्यावर टाकायची होती, जी यापूर्वी कधीही दिसली नव्हती; तरीही, त्याने आपल्या मुलीच्या आवाजाच्या केवळ आवाजावर थोडा आनंद घेतला आणि जेव्हा ती बोलली तेव्हा नेहमी त्याकडे वळले.

जबरदस्तीने आज्ञा पाळण्याच्या सवयीच्या आदल्या काळात तो जेवण खाऊ प्यायला म्हणून जेवू लागला, आणि त्याने त्याला विणलेल्या वस्त्रावर आणि इतर वस्त्रांवर ठेवले. त्याने आपल्या मुलीच्या हाताने त्याच्या मुलीचे हात काढल्याबद्दल सहज उत्तर दिले आणि आपला हात आपल्या हातात घेतला आणि ठेवला.

ते खाली उतरू लागले; दिवे घेऊन गेलेला महाशय डीफर्ज प्रथम मिस्टर बंद करत मिस्टर लॉरी. जेव्हा तो थांबला तेव्हा त्यांनी लांबच्या मुख्य जिन्याने अनेक पाय stepsया मारल्या नाहीत, आणि छताकडे आणि भिंतींकडे पहारा केला.

“बाबा, तुम्हाला ती जागा आठवते? तुला इथे येताना आठवतंय का? ”

“तू काय म्हणालास?”

पण, ती प्रश्नाची पुनरावृत्ती करण्याआधीच त्याने उत्तर पुन्हा गोंधळ केले, जणू काही तिने तिला पुन्हा उत्तर दिले असेल.

“आठवतेय? नाही, मला आठवत नाही. हे खूप खूप पूर्वी होते. ”

त्याच्या तुरूंगातून त्या घरात आणल्या गेलेल्यांपैकी त्याला काही आठवत नव्हते, हे त्यांना ठाऊक होते. त्यांनी त्याला "वन हंड्रेड एंड फाइव्ह, नॉर्थ टॉवर" अशी गोंधळ उडवून ऐकला आणि जेव्हा त्याने त्याच्या सभोवती पाहिले तेव्हा साहजिकच हे

त्याच्याभोवती तटबंदीच्या तटबंदीच्या तटबंदीसाठी आहे. अंगणात पोहोचल्यावर त्याने सहजपणे त्याचा चाळ बदलला, ड्रॉब्रिजच्या अपेक्षेप्रमाणे; आणि तेथे कोणताही ड्रॉब्रिज नव्हता आणि त्याने मोकळया रस्त्यावर गाडी थांबलेली पाहिली, तेव्हा त्याने आपल्या मुलीचा हात खाली केला आणि डोके टेकले.

दाराजवळ कोणतीही गर्दी नव्हती; बर्‍याच खिडक्यांपैकी कुठल्याही व्यक्तीला आकलन केले नाही; रस्त्यावरुन येण्याची संधीही नव्हती. तेथे एक अनैसर्गिक शांतता आणि वाळवंट राज्य केले. फक्त एकच आत्मा पाहायचा होता आणि ती मॅडम डेफर्ज होती- जी दरवाजाच्या चौकटीकडे झुकली होती, विणकाम करीत होती आणि काहीही दिसत नव्हते.

कैदी कोचमध्ये दाखल झाला होता आणि त्याची मुलगीही त्याच्या मागोमाग गेली होती, जेव्हा श्री. लॉरीच्या पायावर त्याला पायात पकडले गेले होते, ज्याने त्याला बनवण्याच्या साधनांनी आणि अपूर्ण शूजसाठी विचारत होते. मॅडम डीफार्जने ताबडतोब आपल्या नव husbandयाला फोन केला की तो त्यांना घेऊन जाईल आणि अंगणातून दिवाच्या बाहेर विणकाम करुन गेली. तिने त्यांना ताबडतोब खाली आणले आणि त्यांना त्यांच्या स्वाधीन केले; आणि ताबडतोब दरवाजाच्या दाराकडे झुकलेला, विणलेला आणि काहीही दिसले नाही.

डिफेज बॉक्सवर आला आणि "टू द बॅरियर" हा शब्द दिला. तळटीपने त्याचा चाबकाचा चुराडा केला आणि ते दुर्बल ओव्हर-स्विंगिंग दिवेच्या खाली सरकले.

ओव्हर-स्विंगिंग दिवे अंतर्गत - चांगले रस्त्यावर नेहमीच चमकणारे आणि कधीही वाईट दिशेने चमकणारे दिवे - आणि पेटवलेल्या दुकाने, समलिंगी लोकसमुदाय, कॉफी-हाऊस आणि प्रकाशमय कॉफी-घरे आणि नाट्य-दारे यांच्यामार्फत शहराच्या एका गेटपर्यंत. कंदील असलेले सैनिक, तेथील संरक्षक-घरात. “तुमचे कागदपत्रे, प्रवासी!” “मग हा अधिकारी, येथे पाहा,” डेफार्ज म्हणाला, खाली उतरला, आणि त्याला गंभीरपणे बाजूला घेऊन म्हणाला, “हे पांढ monsया डोक्यासह आतल्या महाशयांचे कागदपत्र आहेत. ते माझ्यासमवेत त्याच्यासमवेत होते. ”त्याने आवाज ऐकला, सैन्याच्या कंदीलमध्ये एक गोंधळ उडाला आणि त्यातील एकाला युनिफॉर्मच्या एका हाताने प्रशिक्षकांच्या ताब्यात दिले, हाताने जोडलेले डोळे पाहिले, पांढरा डोके असलेल्या महाशयांकडे दररोज किंवा प्रत्येक रात्रीचा लुक नाही. "ते ठीक आहे. पुढे! ”गणवेशातून. डीफर्जकडून “अॅडिय्यू!” आणि म्हणूनच, अशक्तपणाच्या आणि कमकुवत अति-स्विंगिंग दिवेच्या लहान ग्रोव्ह अंतर्गत, तारेच्या मोठ्या ग्रोव्ह अंतर्गत.

त्या बिनशेती आणि शाश्वत दिवे कमानी खाली; काहीजण, या छोट्या पृथ्वीपासून इतके दुर्गम आहेत की शिकलेल्यांनी असे सांगितले की त्यांच्या किरणांना अद्याप त्याचा शोध लागला आहे की नाही याबद्दल शंका आहे, जिथे काहीही त्रास झाला आहे किंवा झाला आहे अशा ठिकाणी बिंदूः रात्रीची सावली विस्तृत आणि काळी होती. अगदी थंडी व अस्वस्थता दरम्यान, पहाटेपर्यंत त्यांनी पुन्हा एकदा श्री. जार्विस लॉरीच्या कानात कुजबुज केली - तो खणलेल्या माणसाच्या समोर बसला होता आणि आश्चर्यचकित झाले की त्याच्यासाठी कोणते सूक्ष्म शक्ती कायमचे गमावले आहेत आणि काय होते?

जीर्णोद्धार करण्यास सक्षम - जुनी चौकशीः
"मला आशा आहे की तुला परत आयुष्यात परत येण्याची काळजी आहे?"
आणि जुने उत्तरः
"मी म्हणू शकत नाही."
पहिल्या पुस्तकाचा शेवट.

दुसरा-गोल्डन थ्रेड बुक करा

आय. पाच वर्षांनंतर

टेलसन बँक बाय टेम्पल बार ही एक जुन्या काळातील जागा होती, अगदी वर्षात एक हजार सातशे ऐंशी. ते खूपच लहान होते, खूप गडद होते, अतिशय कुरुप होते. हे एक जुन्या काळाचे स्थान होते, तसेच, नैतिक गुणधर्मानुसार, हाऊसमधील भागीदारांना त्याच्या छोट्या छोट्या गोष्टीचा अभिमान होता, अंधार असल्याचा अभिमान होता, त्याच्या कुरूपपणाचा अभिमान होता, त्याच्या अयोग्यपणाचा अभिमान होता. ते त्या तपशिलांमध्ये या प्रख्यातपणाबद्दल अभिमान बाळगून होते आणि त्यांना कमी आक्षेपार्ह असेल तर ते कमी आदरणीय ठरेल अशा एका स्पष्ट विश्वासाने त्यांना काढून टाकले. हा कोणताही निष्क्रीय विश्वास नव्हता, परंतु एक सक्रिय शस्त्रास्त्रे ज्यामुळे व्यवसायातील अधिक सोयीस्कर ठिकाणी ते चमकत होते. टेलसन यांना (ते म्हणाले) कोपर कक्ष नको होता, टेलसनला प्रकाश नको होता, टेलसनला शोभा नको. नॉक्स अँड कं चे सामर्थ्य किंवा स्नूक ब्रदर्स सामर्थ्य; पण टेलसन यांचे आभार मानले!

टेलसनची पुनर्बांधणी करण्याच्या प्रश्नावर यापैकी कोणत्याही भागीदाराने आपल्या मुलाचा विपर्यास केला असता. या संदर्भात सभा हा देशाच्या बरोबरीने होता; जे बऱ्याचदा आक्षेपार्ह आहे अशा कायदे आणि रीतीरिवाजात सुधारणा सुचवण्याकरिता बहुतेक वेळा आपल्या मुलांचा विपर्यास करीत असत, परंतु ते फक्त अधिक आदरणीय होते.

असे होते की, टेलसन हे गैरसोयीचे विजय होते. त्याच्या घशात कमकुवत उंदीर देऊन मूर्खपणाचा अडथळा आणण्याचा दरवाजा उघडल्यानंतर, आपण टेलसनच्या खाली दोन पायऱ्या खाली पडल्या आणि दोन लहान काउंटर असलेल्या दयनीय छोट्या दुकानात जाणीव झाली, जिथे सर्वात वयस्करांनी आपला चेक हलविला होता जर वा i[याने त्यास गोंधळ घातला, तर त्यांनी खिडकीच्या डिंगिस्टच्या स्वाक्षरीची तपासणी केली, जे नेहमीच फ्लीट-गल्लीतील चिखल अंघोळखाली होते आणि ज्याला स्वत: च्या लोखंडी सळयांनी योग्य डिंगियर बनविले होते आणि जड सावली मंदिर बार. जर आपल्या व्यवसायासाठी आपल्याला "घर" पाहण्याची आवश्यकता भासली असेल तर तुम्हाला

मागे असलेल्या निषेध होल्डच्या एका प्रजातीमध्ये आणले जाईल, जिथे आपण सदनिका त्याच्या खिशात हात घेत नाही तोपर्यंत आपण चुकीच्या जीवनावर मनन केले आणि आपण कदाचित त्याकडे डोळेझाक करु शकणार नाही. उदास संध्याकाळ मध्ये. जुना लाकडी ड्रॉआंग बाहेर गेला किंवा आत गेला, त्यातील कण आपले नाक वर उडवले आणि आपले तोंड उघडले व बंद केले तेव्हा ते खाली आले. आपल्या बँक नोट्समध्ये एक गंध होती, जणू ते पुन्हा चिंधीत द्रुतपणे विघटन करीत आहेत. आपली प्लेट शेजारच्या सेसपूलमध्ये उभी राहिली होती आणि वाईट संप्रेषणांनी एक किंवा दोन दिवसात तिची चांगली पॉलिश खराब केली. आपली कृत्ये स्वयंपाकघर आणि शिल्पकलेपासून बनवलेल्या अतिशयोक्तीशाली मजबूत खोल्यांमध्ये गेल्या आणि त्यांच्या चर्मपत्रातील सर्व चरबी बँकिंग-हाऊसच्या हवेमध्ये भिजली. आपल्या कौटुंबिक कागदपत्रे असलेल्या हलके पेट्या एका वरच्या पायairsया वर बार्मासाईड रूममध्ये गेल्या, त्यामध्ये नेहमीच एक उत्तम जेवणाचे टेबल होते आणि कधीही रात्रीचे जेवण केले नाही आणि जिथे अगदी वर्षात एक हजार सातशे ऐंशी, पहिल्या पत्रांना आपण आपल्या जुन्या प्रेमाने किंवा आपल्या लहान मुलांकडून, विंडोजमधून ओगळल्या जाणा theया भयानक घटनेपासून, टेम्पल बारवर अॅबिसिनिया किंवा hanशन्टीच्या लायक असहाय क्रूरपणा आणि क्रूरपणाने उघडलेल्या डोक्यांद्वारे आपण नुकतेच मुक्त झाले.

पण खरंच, त्यावेळी, ठार मारण्याची ही एक पद्धत होती जी सर्व व्यवहार आणि व्यवसायांमध्ये प्रचलित होती आणि अगदी थेलसनच्या बाबतीतही नव्हती. मृत्यू हा सर्व गोष्टींसाठी निसर्गाचा उपाय आहे आणि कायदा का नाही? त्यानुसार, बनावट लोकांना मारण्यात आले; वाईट बातमी सांगणा ;्याला ठार मारले गेले. एका पत्राच्या बेकायदा सलामीला ठार मारण्यात आले. चाळीस शिलिंग व सिक्सपान्सचा शोध घेणा ;्याला ठार मारण्यात आले. टेलसनच्या दाराजवळ असलेल्या घोड्याला धरुन मारण्यात आले. बॅड शिलिंगच्या नाण्याला मारण्यात आले; संपूर्ण गुन्हेगारीच्या नोटांच्या चौथ्या नोटांच्या ध्वनीस ठार मारण्यात आले. प्रतिबंधक मार्गाने हे कमीतकमी चांगले झाले असे नाही - ही वस्तुस्थिती अगदी उलट होती हे सांगणे बहुतेक फायद्याचे ठरले असते, परंतु प्रत्येक विशिष्ट घटनेचा त्रास (या जगाने) सोडविला आणि दुसरे काहीच सोडले नाही. काळजीपूर्वक पहाण्यासाठी त्याशी कनेक्ट केलेले. अशाच प्रकारे, टेलसनच्या काळात, मोठ्या व्यवसायांप्रमाणेच, त्याच्या समकालीनांनीही बरीच बळी घेतली होती, जर मंदिरातील बार खाजगी ठेवण्याऐवजी डोके टेकवले गेले असते तर ते कदाचित बाहेर गेले असते. तळमजला अगदी थोडासा प्रकाश होता, त्याऐवजी महत्त्वपूर्ण पद्धतीने.

सर्व प्रकारचे मंद कपाटे आणि टेलसनच्या झोपडीत अडकलेल्या, ज्येष्ठांपैकी पुरूषांनी धंदेवाईकपणे हा धंदा चालविला. जेव्हा त्यांनी एका तरूणाला टेलसनच्या लंडनच्या घरात नेले, तेव्हा तो म्हातारा होईपर्यंत त्यांनी त्याला कुठेतरी लपवून ठेवले. त्याच्याकडे संपूर्ण टेलसन चव आणि निळा-साचा होईपर्यंत त्यांनी त्याला चीज नसलेल्या एका गडद ठिकाणी ठेवले. त्यानंतर केवळ त्याला पाहण्याची परवानगी दिली गेली, नेत्रदीपकपणे मोठ्या पुस्तकांवर चिरे ठेवून, आणि त्याचे ब्रीचेस आणि गायीशांना आस्थापनाच्या सामान्य वजनात टाकले.

टेलसनची बाहेरील बाजूस - यामध्ये कोणत्याही प्रकारे कधीही बोलला नाही तर तो एक विचित्र जॉब-माणूस होता, अधूनमधून कुली आणि संदेशवाहक होता, जो घराचे थेट चिन्ह म्हणून काम करीत असे. नोकरीच्या वेळेस तो कधीच गैरहजर राहिला नव्हता तोपर्यंत, आणि त्यानंतर त्याचे पुत्र त्याचे प्रतिनिधित्व करीत होते: बारा जणांचा एक भयंकर अर्खिन, जो त्याची व्यक्त प्रतिमा होता. लोकांना हे समजले की टेलसनने, विचित्र मार्गाने, विचित्र-नोकरी-माणसाला सहन केले. घराने त्या क्षमतेतील एखाद्या व्यक्तीस नेहमीच सहन केले होते आणि वेळ आणि वेळ या व्यक्तीला पदावर पाठवत गेले होते. त्याचे आडनाव क्रंचर होते आणि तारुण्याच्या निमित्ताने अंधाराच्या कृत्याचा त्याग करून तरूण प्रसंगी हौसडीचच्या इस्टरली पॅरिश चर्चमध्ये त्याला जेरीचे अतिरिक्त अपील मिळालं.

हँगिंग-तलवार-गल्ली, व्हाइटफ्रीअर्स येथे श्री. क्रंचरची खाजगी निवासस्थानाची जागा होती: मार्च, पहाटे साडेसहा वाजण्याच्या सुमारास, अँनो डोमिनी सतराशे ऐंशी. (श्री. क्रंचर स्वतः अण्णा डोमिनोज म्हणून आपल्या प्रभुच्या वर्षाविषयी बोलत असत: ख्रिश्चन काळातील लोकप्रिय खेळाच्या शोधापासून ख्रिश्चन काळातील तिचे नाव ज्या स्त्रीने तिच्या नावावर ठेवले होते त्या छापल्यानुसार).

श्री. क्रंचरचे अपार्टमेंट एखादे चमचमीत शेजारात नव्हते आणि ते दोन संख्येने होते, जरी त्यात एका काचेच्या एका पेनसह असलेल्या लहान खोलीचे मोजले जाऊ शकते. पण त्या अतिशय सभ्यपणे ठेवल्या गेल्या. पहाटेच्या वादळी वा morningया सकाळी, तो ज्या खोलीत अबाधित होता त्या खोलीत आधीच तो झुडुपाखाली पडला होता; आणि कप आणि सॉसर्स दरम्यान न्याहारीची व्यवस्था केली आणि लाकूड तोडण्याच्या डब्यातील टेबलवर एक अगदी स्वच्छ पांढरा कापड पसरला होता.

श्री. क्रंचरने पॅचवर्क काउंटरपेनखाली घरी हार्लेक्विन सारखा आवाज दिला. सुरुवातीला, तो जोरदारपणे झोपी गेला, परंतु अंशावरून तो अंथरुणावर चढू लागला आणि त्याचे केस न्याहाळतांना चादरी फाडल्या पाहिजेत अशा प्रकारे डोकावलेल्या केसांनी तो पृष्ठभागाच्या वर चढला. ज्या क्षणी भयानक उत्तेजनाच्या आवाजाने त्याने उद्गार काढले:

"मला सांगा, जर ती चुकत नसेल तर!"

व्यवस्थित आणि मेहनती दिसणारी एक महिला तिच्या कोप fromयात गुडघ्यातून उठली, ज्याकडे ती उल्लेखित व्यक्ती आहे हे दर्शविण्यासाठी पुरेशी घाई आणि दडपशाही होती.

"काय!" श्री क्रंचर म्हणाला, बूटच्या अंथरुणावरुन पाहत. “तू अजिबात आहेस ना?”

दुस secondया अभिवादनानंतर सकाळी जयजयकारानंतर, त्याने तिसर्‍या म्हणून बाईकडे बोट फेकले. हे खूप चिखललेले बूट होते आणि श्री. क्रंचरच्या देशांतर्गत अर्थव्यवस्थेशी संबंधित विचित्र परिस्थितीचा परिचय देऊ शकेल, बहुतेक वेळा जेव्हा तो स्वच्छ बूट घालून बँकिंगच्या वेळेस घरी परत येत असे, तेव्हा दुस morningया दिवशी सकाळीच तो मातीने झाकलेला समान बूट शोधण्यासाठी नेहमी उठला.

“काय,” श्री क्रंचर म्हणाले, “अॅग्रॅवेटर,” तुला काय पाहिजे आहे?

"मी फक्त माझ्या प्रार्थना बोलत होतो."

“आपल्या प्रार्थना म्हणत! तू छान बाई आहेस! स्वतःला खाली उतरुन आणि मला एकत्र प्रार्थना करून काय म्हणायचे आहे? ”

“मी तुझ्याविरूद्ध प्रार्थना केली नव्हती; मी तुमच्यासाठी प्रार्थना करीत होतो. ”

“तुम्ही नव्हता. आणि तुम्ही असता तर मला स्वातंत्र्य मिळणार नाही. येथे! तुझ्या आईची एक छान स्त्री, तरुण जेरी, तुझ्या वडिलांच्या समृद्धीसाठी प्रार्थना करतो. माझ्या मुला, तुला एक कर्तव्यदक्ष आई मिळाली आहे. माझ्या मुला, तुला आमच्याकडे धार्मिक आई मिळाली आहे. जाऊन जाऊन खाली उतरुन खाली जा आणि तिच्या एकुलत्या एका मुलाच्या तोंडातून भाकर व बटर काढून घ्यावे अशी प्रार्थना केली. ”

मास्टर क्रंचर (जो त्याच्या शर्टमध्ये होता) त्याने हे खूप आजारी पडले आणि आपल्या आईकडे वळून त्याने त्यांच्या वैयक्तिक मंडळापासून दूर प्रार्थना केल्याबद्दल जोरदार टीका केली.

श्री. क्रंचर बेशुद्ध विसंगततेने म्हणाले, “आणि तुम्ही काय गृहीत धरता, की तुमच्या प्रार्थनांचे मोल असू शकेल?” आपण ठेवले की किंमत लिहा आपल्या प्रार्थनेत! "

“ते फक्त हृदयातून येतात, जेरी. त्यापेक्षा जास्त त्यांची किंमत नाही. ”

श्री क्रंचर यांनी पुन्हा सांगितले, “त्यापेक्षा जास्त महत्त्वाचे नाही.” “मग त्यांची किंमत जास्त नाही. असो वा नसो, मी तुझी प्रार्थना करतो. मी घेऊ शकत नाही. मी तुमच्या डोकावून दुर्दैवी होणार नाही . जर तुम्ही स्वत: ला खाली उतरुन गेले पाहिजे, तर पती आणि मुलाच्या बाजूने जा आणि त्याऐवजी 'फ्लॉप' नसाल. माझ्याकडे एक अनैतन्य पत्नी सोडून इतर काही असते आणि या गरीब मुलाकडे एक अपत्य आईशिवाय दुसरे काही असते, तर कदाचित मी गेल्या आठवड्यात काउंटर प्रार्थना करण्याऐवजी काही पैसे कमवू शकले असते आणि धार्मिकतेने सर्वात वाईट परिस्थितीत घुसले होते. . श्री. क्रुन्चर म्हणाले, “हे सर्व काही वेळेस आपले कपडे घालत होते,“ जर मी नाही तर धर्माभिमानाने आणि एका गोष्टीने व दुसऱ्याने काय केले तर या आठवड्यात या पूर्वीच्या नशिबात ठेवले आहे एक प्रामाणिक व्यापारी एक गरीब सैतान भेटला! माझ्या तरुण मुला, तू स्वतःला वेषभूषा कर आणि मी माझे बूट स्वच्छ करताना आता तुझ्या आईवर लक्ष ठेवतो आणि अधिक फ्लॉप होण्याची चिन्हे दिसल्यास, मला कॉल करा. कारण मी तुम्हांस सांगतो, ”येथे त्याने आपल्या पत्नीला पुन्हा उद्देशून सांगितले,“ या मार्गाने मी पुढे जाणार नाही. मी हॅकी-प्रशिक्षकाइतके श्रीमंत आहे, मी लॅडॅनमप्रमाणेच झोपाळू आहे, माझ्या ओळीत इतके ताणलेले आहे की मला माहित नसावे, जर ते वेदनांच्या नसते तर मी कोण होतो आणि कुणीतरी नाहीतर मी त्यासाठी खिशात काहीही नाही. आणि माझा असा संशय आहे की आपण सकाळपासून रात्री पर्यंत त्यास खिशामध्ये चांगले बनवण्यापासून रोखण्यासाठी, आणि मी हे मान्य करणार नाही, geग्रॅवेटर, आणि आता तू काय म्हणतोस! ”

वाढत आहे, त्याव्यतिरिक्त, “आह! होय! तुम्हीही धार्मिक आहात. आपण स्वत: ला आपल्या पती आणि मुलाच्या हिताच्या विरोधात आणत नाही, नाही का?

आपणच नाही! ”आणि रागाच्या भरपाईत इतर विचित्र स्पार्क्स टाकून श्री. क्रंचरने स्वत: च्या बूट-साफसफाईची आणि व्यवसायाच्या सर्वसाधारण तयारीकडे दुर्लक्ष केले. त्यादरम्यान, त्याचा मुलगा, ज्याच्या डोक्यावर निविदा काढल्या गेलेल्या केसांनी सुशोभित केले होते आणि ज्याचे तरुण डोळे वडिलांनी जशी जवळून उभे राहिले होते, त्याने आईवर आवश्यक पाळत ठेवली. “आई, तू फ्लॉप होणार आहेस,” अशा आक्रोशाने त्याने त्याच्या झोपेच्या खोलीतून बाहेर पडल्यावर, त्याच्या झोपेच्या खोलीतून बाहेर पडल्यावर, त्या गरीब बाईला मोठ्याने त्रास दिला. “हलो, बाप!” आणि, हा काल्पनिक गजर वाढवल्यानंतर, पुन्हा एका फालतू हास्याने पुन्हा आत शिरला.

न्याहारीला आल्यावर श्री क्रंचरचा स्वभाव अजिबात सुधारला नव्हता. श्रीमती क्रंचर यांच्या बोलण्याने त्याला वैराग्याने कृपा केली.

“आता, अॅग्रॅवेटर! आपण काय करीत आहात? पुन्हा एकदा? ”

त्याच्या पत्नीने स्पष्ट केले की तिने फक्त “आशीर्वाद मागितले.”

"असं करु नका!" श्री. क्रंच्स म्हणाले, "बायकोच्या याचिकेच्या कार्यक्षमतेखाली भाकरी गायब झाल्यासारखे दिसते." “मी घर व घराबाहेर पडणार नाही. माझ्या टेबलावर माझ्या विटल्स फुटणार नाहीत. स्थिर रहा! ”

अगदी लाल डोळयांनी आणि भयंकर, जणू काय तो एका रात्रभर उठून बसलेल्या एका पार्टीमध्ये जिवंतपणाच्या वळणाशिवाय दुसरे काही घेत नाही, जेरी क्रंचरने आपला नाश्ता खाण्याऐवजी चिंतेत टाकला होता आणि त्याप्रमाणे चार पायांच्या कैद्याप्रमाणे तो वाढत होता. नऊ वाजण्याच्या सुमारास त्याने आपला गोंधळ घातलेला पैलू हळूवारपणे दाखविला आणि आपल्या नैसर्गिक स्वरूपाचा आच्छादन करता येण्यासारखा तो आदरणीय व व्यवसायासारखा बाह्यरुप सादर करत दिवसाच्या व्यवसायासाठी पुढे गेला.

“प्रामाणिक व्यापारी” असे स्वतःचे आवडीचे वर्णन असूनही त्याला क्वचितच व्यापार म्हटले जाऊ शकते. त्याच्या साठ्यात लाकडी स्टूलचा तुकडा होता, तो मोडलेल्या खुर्चीच्या तुकड्याने मोडला होता, जो स्टूल, तरुण जेरी चालत होता. दररोज सकाळी त्याच्या वडिलांची बाजू, मंदिर बारच्या जवळ असलेल्या बँकिंग-घराच्या खिडकीच्या खाली वाहून नेली: जिथे पहिल्या मूठभर पेंढा जोडून कोणत्याही जाणा vehicleया वाहनातून थंड व विचित्र नोकरीपासून ओले ठेवता येईल. - माणसाच्या पायांनी, दिवसासाठी तळ ठोकला. त्यांच्या या पोस्टवर, श्री. क्रंचर हे फ्लाइट-गल्ली आणि मंदिरालाही माहित होते, जसे बार स्वतःच - आणि जवळजवळ पाहातच होते.

नऊच्या आधीच्या चतुर्थांशला तळ ठोकला होता आणि थेलसनच्या पास जाताना त्याच्या तीन कोपredयांच्या टोपीला स्पर्श करण्यासाठी चांगल्या वेळेत, जेरीने या वादळी मार्चच्या दिवशी सकाळी आपले स्टेशन उभे केले आणि तरुण जेरी त्याच्यासोबत उभे राहिले, जेव्हा ते गुंतले नाहीत. बारच्या माध्यमातून धडपडत असताना, त्याच्या मैत्रीपूर्ण हेतूने पुरेसे लहान असलेल्या मुलांकडे उत्तेजन देण्यासाठी शारीरिक आणि मानसिक दुखापत होऊ शकते. दोघेही एकमेकांप्रमाणेच, फ्लीट-गल्लीतील सकाळच्या रहदारीकडे शांतपणे पाहत होते आणि त्यांची दोन्ही मुंडके

एकमेकांच्या अगदी जवळ होती, आणि त्याकडे माकडांच्या जोडीशी एक समान साम्य आहे. अपघाती परिस्थितीमुळे हे साम्य कमी झालेले नव्हते, की परिपक्व जेरी बिट आणि थुंकी पेंढा उडवितो, तर तरूण जेरीचे चमकणारे डोळे फ्लीट-गल्लीतील इतर सर्व गोष्टींसारखे अस्वस्थपणे पहात होते.

टेलसनच्या आस्थापनाशी संलग्न असलेल्या नियमित घरातील मेसेंजरांपैकी एकाचे डोके दारापुढे ठेवले आणि हा शब्द दिला:

"पोर्टर हवा होता!"

“हुरे, वडील! येथे प्रारंभ करण्यासाठी लवकर नोकरी आहे! ”

अशा प्रकारे आपल्या पालकांना त्याने गती दिली, तरुण जेरी स्वत: स्टूलवर बसला आणि त्याच्या वडिलांच्या पेंढा चघळत असलेल्या पेंढ्यामध्ये त्याच्या उलट स्वारस्यात शिरला आणि त्याने खोचले.

“अल-वे गंजलेला! त्याच्या बोटावर अल-वे गंजलेले आहे! ”तरुण जेरीने हेलाखले. “माझ्या वडिलांना सर्व लोखंडी गंज कोठून मिळते? त्याला येथे लोखंडी गंज मिळणार नाही! ”

II. एक दृष्टी

तुम्हाला ओल्ड बेली चांगले ठाऊक आहे, यात काही शंका नाही? ”जेरी मेसेंजरला कारागिरांपैकी सर्वात म्हातारे म्हणाली.

“ये-एस सर,” जेरी काही कुतूहलच्या पद्धतीने परत आली. "मी करू चेंडू जॉर्ज बेलीला माहीत आहे."

“फक्त तसे. आणि तुम्हाला मिस्टर लॉरी माहित आहे. ”

“मी श्री. लॉरीला ओळखतो, मला बेलीपेक्षा कितीतरी चांगले माहित आहे. बरेच चांगले, ”जेरी म्हणाली,“ आस्थापनेतील प्रश्नांची उत्तरे नसलेल्या साक्षीदारांपेक्षा वेगळी नाही, परंतु मी प्रामाणिक व्यापारी म्हणून बेलीला जाणून घ्यायचे आहे. ”

“खूप छान. साक्षीदार जिथे जातात तिथे दार शोधा आणि त्याठिकाणी श्री लॉरीसाठी ही चिठ्ठी दाखवा. तो तुम्हाला आत येऊ देईल. ”

"कोर्टात सर, सर?"

"कोर्टात."

श्री. क्रंचरचे डोळे एकमेकांना जरा जवळ गेल्यासारखे वाटले आणि चौकशीत “आपणास याविषयी काय वाटते?

“मी कोर्टात थांबायला काय, सर?” त्या परिषदेच्या परिणामी त्याने विचारले.

“मी तुला सांगणार आहे. द्वारपाल श्री. लारीला ती नोट पाठवेल आणि तुम्ही असे कोणतेही हावभाव केले की जे श्री लॉरीचे लक्ष वेधून घेईल आणि आपण कुठे उभे

आहात ते दर्शवा. मग तुला जे करायचे आहे ते म्हणजे तो तुला पाहिजे होईपर्यंत तिथेच रहा. ”

"हे सर्व आहे का सर?"

“एवढेच. हातात एक मेसेंजर मिळावा अशी त्याची इच्छा आहे. आपण तिथे आहात हे त्याला सांगायला. ”

प्राचीन लिपिकने मुद्दाम चिठ्ठी बांधली व ती ठोकून ठेवली. श्री. क्रंचर यांनी ब्लॉटींग-पेपर टप्प्यावर येईपर्यंत शांतपणे सर्वेक्षण केले.

“मला असे वाटते की आज सकाळी ते बनावट वस्तू वापरुन पाहतील?”

"देशद्रोह!"

"हे क्वार्टरिंग आहे," जेरी म्हणाला. “बर्बर!”

“हा कायदा आहे”, अशी टीका करून प्राचीन कारकुना आश्चर्यचकित होऊन त्याच्याकडे वळले. “हा कायदा आहे.”

“पुरुषाला फसविणे कायद्यात कठीण आहे, मला वाटते. त्याला ठार मारणे इतके कठीण आहे, परंतु सर, त्याला फसविणे फार कठीण आहे. "

“मुळीच नाही,” प्राचीन कारकुनाला कायम ठेवले. “कायद्याचे चांगले बोला. माझ्या चांगल्या मित्रा, आपल्या छातीची आणि वाणीची काळजी घ्या आणि स्वतःची काळजी घेण्यासाठी कायदा सोडा. मी तुम्हाला तो सल्ला देतो. ”

"हे ओलसर आहे, माझ्या छातीवर आणि आवाजावर काय स्थिर आहे," जेरी म्हणाला. "मी तुला जिवंत खाण मिळविण्याचा ओलसर मार्ग कोणता आहे हे ठरवण्यासाठी सोडतो."

“ठीक आहे,” जुना कारकून म्हणाला; “आपल्या सर्वांकडे जगण्याचे विविध मार्ग आहेत. आपल्यापैकी काहींचे ओलसर मार्ग आहेत आणि आपल्यातील काही कोरडे आहेत. हे पत्र आहे. बाजूने जा."

जेरीने हे पत्र घेतले आणि स्वतः “बाहेरूनसुद्धा वृद्ध आहेस” असे त्याने बाह्यरुप दाखविल्यापेक्षा स्वतःला कमी आदरात टाकले, त्याने धनुष्य केले आणि आपल्या मुलाला त्याच्या गंतव्यस्थानाविषयी सांगितले आणि गेले. त्याचा मार्ग.

त्या काळात त्यांनी टायबर्न येथे फाशी दिली, त्यामुळे न्यूगेटच्या बाहेरील रस्त्याने त्यास जोडली गेलेली एक कुप्रसिद्ध ख्याती प्राप्त केली नव्हती. पण, हे गोल एक निर्लज्ज ठिकाण होते, जिथे बहुतेक प्रकारचे लबाडी व खलनायकाचा अभ्यास केला जात असे आणि तेथे गंभीर आजारांचा जन्म झाला होता, जो कैद्यांसमवेत कोर्टात आला आणि कधीकधी थेट माझ्या लॉर्ड चीफ जस्टिसच्या गोदीतून थेट धावत असे आणि त्याला बेंचच्या बाहेर खेचले. हे एकापेक्षा जास्त वेळा घडले होते की काळया टोपीतील न्यायाधीशाने कैद्यांप्रमाणेच स्वत: च्याच घोटाळयाची घोषणा केली आणि त्याच्या आधी मरण पावला. बाकीचे, ओल्ड बेली एक प्रकारचे प्राणघातक इन-यार्ड म्हणून प्रसिद्ध होते, तेथून फिकट गुलाबी प्रवासी सतत, गाड्या आणि कोचमध्ये दुसऱ्या जगात जाण्यासाठी हिंसक मार्गाने प्रवास करतात: सुमारे अडीच मैल सार्वजनिक रस्त्यावरुन फिरतात. आणि रस्ता आणि काही चांगले नागरिक लाज वाटल्यास काही असल्यास. उपयोग इतका

शक्तिशाली आहे आणि सुरुवातीस चांगला वापर होणे इष्ट आहे. हे उशी, एक शहाणे जुनी संस्था यासाठी प्रसिद्ध होती, ज्याने एखाद्या शिक्षेस पात्र केले, ज्याचा कोणालाही अंदाज येऊ शकत नव्हता; तसेच, व्हीपिंग-पोस्टसाठी, आणखी एक प्रिय जुन्या संस्था, अत्यंत मानवीय आणि कृती करण्याकरिता मऊ; रक्त-पैशाच्या व्यापक व्यवहारासाठी, वडिलोपार्जित शहाणपणाचा आणखी एक तुकडा, ज्यामुळे स्वर्गाच्या अंतर्गत सर्वात भयंकर भाडोत्री गुन्हे घडवून आणल्या जातात. एकंदरीत, त्या तारखेला ओल्ड बेली या आज्ञेचे निवडक उदाहरण होते की “जे काही बरोबर आहे ते;” आळशीपणाच्या रूपात अंतिम होईल असे aफोरिझममध्ये त्रासदायक परिणाम समाविष्ट केले गेले नाही, जे कधीच नव्हते होते, चुकीचे होते.

कलंकित गर्दीतून मार्ग काढत शांततेत आपला मार्ग मोकळा करण्याची सवयी असलेल्या माणसाच्या कौशल्याने दूत त्याला शोधत असलेला दरवाजा शोधून काढला आणि त्या पत्रात त्या सापळयात अडकविला. . कारण लोक ओल्ड बेली येथे नाटक बघायला पैसे देतात, जसे त्यांनी बॅडलाममध्ये नाटक पाहण्यासाठी पैसे दिले होते, फक्त पूर्वीचे मनोरंजन जास्त प्रिय होते. म्हणूनच, ओल्ड बेलीचे सर्व दरवाजे चांगल्या प्रकारे संरक्षित केले गेले होते - त्याशिवाय गुन्हेगार तेथे पोहोचलेल्या सामाजिक दारे वगळता नेहमीच उघडे राहिले.

थोड्या विलंबानंतर आणि गोंधळानंतर, दरवाजाने अत्यंत काटेकोरपणे त्याच्या बिजाग .्यांना अगदी थोड्याशा दिशेने चालू केले आणि श्री. जेरी क्रंचर यांना स्वत: ला कोर्टात पिळण्याची परवानगी दिली.

“काय चाललंय?”, त्याने कुजबुजत त्याला विचारले, “ज्या माणसाला तो स्वत: शेजारी सापडला त्याच्याविषयी.”

"काहीही."

"काय चाललंय?"

"राजद्रोह प्रकरण."

"तिमाही, अहो?"

“अहो!” त्या माणसाने परत येऊन स्वाद घेतला; “त्याला अर्ध्या फाशी देण्याच्या अडथळयावर ओढून घ्यावे आणि मग त्याला खाली उतरून आपल्याच तोंडासमोर तोडले जाईल, आणि मग तो पाहात असताना आतून बाहेर काढून त्याला जाळले जाईल आणि मग त्याचे डोके होईल. तोडले जाईल आणि त्याचे कपाट कापले जाईल. ते वाक्य आहे. ”

“जर तो दोषी आढळला असेल तर तुला म्हणायचे आहे का?” जेरी प्रोव्हिसोच्या मार्गाने जोडली.

“अरे! ते त्याला दोषी मानतील. ” "आपण घाबरू नका."

श्री. क्रंचरचे लक्ष येथे डोअर किपकडे वळवले गेले, ज्यांना त्याने श्री.लौरीकडे जाताना पाहिले. हातात नोट होता. श्री. लॉरी एका टेबलावर बसून विग्स मधील सज्जन लोकांपैकी: कैदीचा सल्ला, त्याच्यासमोर कागदाचा मोठा गठ्ठा असलेले कैदीचे सल्ले फार दूर नव्हते: आणि जवळजवळ दुसर्‍या विग्रेड सज्जनाच्या हातावर खिशात हात होता,

ज्यांचे संपूर्ण लक्ष, जेव्हा श्री. क्रंचरने त्याच्याकडे नंतर किंवा नंतर पाहिले तेव्हा, ते दरबाराच्या कमाल मर्यादेवर केंद्रित असल्याचे दिसते. थोड्यावेळ खोकल्यामुळे आणि त्याच्या हनुवटीला घासल्यानंतर आणि हाताने सही केल्याने, जेरीने मिस्टर लॉरीची नजर वेधून घेतली, जो त्याचा शोध घेण्यासाठी उभे होते आणि ज्याने शांतपणे होकार दिला आणि पुन्हा बसला.

"काय आहे तो प्रकरणात करू आला?" तो बोलला होता मनुष्य विचारले.

"मला माहित असल्यास सर्वात चांगले," जेरी म्हणाला.

"काय आहे आपण एक व्यक्ती विचारु शकतो तर तो, नंतर, करू आला?"

"मला एकतर हे माहित असल्यास सर्वात चांगले," जेरी म्हणाला.

न्यायाधीशांचे प्रवेशद्वार आणि त्यानंतर मोठा कोलाहल झाला आणि कोर्टात स्थायिक झाल्याने संवाद थांबला. सध्या गोदी हा केंद्रबिंदू बनला आहे. तेथे उभे असलेले दोन सरदार बाहेर गेले आणि तेथे कैद्याला आणून त्याला बारात टाकले.

छताकडे पाहणा looked्या एका विग्ड सज्जन वगळता उपस्थित सर्वजण त्याच्याकडे पाहतच राहिले. त्या ठिकाणी असलेले सर्व मानवी श्वास, समुद्र, वारा किंवा अग्नीप्रमाणे त्याच्याकडे फिरला. त्याच्याकडे लक्ष देण्यासाठी उत्सुकता दाखविणा round्या गोल खांब व कोप faces्या चेहरे; मागच्या रांगेत प्रेक्षक उभे राहिले, त्याचा केस गमावू नयेत; कोर्टाच्या मजल्यावरील लोक, लोकांच्या खांद्यांवर हात ठेवून, स्वत: ची मदत करण्यासाठी, कुणालाही किंमत देऊन, त्याच्या दृष्टीने पाहता-एक टिपटो उभे राहिले, कपाटावर उभे राहिले, काहीही पुढे उभे राहिले, त्याचा प्रत्येक इंच बघा. या नंतरचे लोकांमध्ये सुस्पष्टता, न्यूगेटच्या टोकदार भिंतीच्या एनिमेटेड बिटप्रमाणे, जेरी उभा राहिला: कैदीकडे जाताना त्याने येताच त्याने घेतलेल्या एका झुडुपाचा श्वास घेतला आणि इतर बिअरच्या लाटा मिसळण्याकरिता सोडले. जिन, आणि चहा, कॉफी, आणि काय नाही, जे त्याच्याकडे वाहात होते, आणि आधीपासूनच त्याच्या मागे असणा great्या उत्कृष्ट खिडक्या तोडल्या आहेत.

या सर्वांना पाहण्याची आणि चिडवणारी गोष्ट म्हणजे सनबर्नट गाल आणि गडद डोळा असलेले सुमारे पाच-वीस वर्षांचे, चांगले व सुंदर व सुंदर दिसणारा एक तरुण माणूस. त्याची प्रकृती तरुण सज्जनाची होती. त्याने स्पष्टपणे काळ्या किंवा अत्यंत गडद राखाडी परिधान केले होते, आणि त्याचे केस लांब, गडद होते, त्याच्या गळ्याच्या मागच्या बाजूला रिबनमध्ये एकत्र केले होते; अलंकारांपेक्षा त्याच्या मार्गातून निघणे अधिक. मनाची भावना शरीराच्या कोणत्याही आवरणाद्वारे प्रकट होईल, म्हणूनच त्याच्या परिस्थितीने जी फिकटपणा पसरवला आहे तो त्याच्या गालावर तपकिरी रंगाचा झाला आणि आत्मा सूर्यापेक्षा सामर्थ्यवान असल्याचे दर्शवितो. तो अन्यथा बर्‍यापैकी स्वयंपूर्ण होता, न्यायाधीशांना नमन करून शांतपणे उभा राहिला.

या माणसाला ज्या प्रकारची आवड दाखविली गेली व त्याला श्वास घेण्यात आला, तो माणुसकीला उन्नत करणारा प्रकार नव्हता. जर तो एका कमी भयानक शिक्षेच्या संकटात उभा राहिला असता - त्यातील एखादा बर्बर तपशील वाचण्याची शक्यता असता - इतके करून तो त्याच्या मोहात हरला असता. नशिबाने भरुन टाकायला पाहिजे होते ते

रूप म्हणजे पाहणे; इतका कसाबसा फाटणारा आणि फाटला जाणारा अमर प्राणी खळबळजनक झाला. वेगवेगळया प्रेक्षकांनी त्यांच्या अनेक कला आणि स्वत: ची फसवणूक करण्याच्या शक्तींनुसार ज्या गोष्टींवर स्वारस्य ठेवले ते चकाकीत असले तरी ते मूळ मुळेच ऑग्रेश होते.

कोर्टात मौन! चार्ल्स डार्ने यांनी काल (अपरिमित जिंगल आणि जँगल) त्याला दोषी ठरवल्याबद्दल दोषारोप म्हणून नॉट गिलिटी म्हणून विनवणी केली होती, कारण तो आमच्या निर्मळ, प्रतिष्ठित, उत्कृष्ट आणि तत्सम राजकुमार, आपल्या प्रभु राजाचा खोटा विश्वासघात करणारा आहे. , वेगवेगळया प्रसंगी आणि विविध मार्गांनी आणि फ्रेंच राजा लुईसला मदत केली. त्यांनी सांगितले की, आमच्या निर्मळ, प्रतिष्ठित, उत्कृष्ट आणि इतर गोष्टीविरूद्धच्या युद्धांमध्ये; असे म्हणायचे होते, आल्यावर आणि जाताना, आपल्या सांगितलेली प्रबळ राज्ये, निर्मल, उत्कृष्ट, इत्यादी आणि त्या फ्रेंच लुईसच्या व दुष्टपणाने, खोटेपणाने, विश्वासघातकीपणे आणि अन्यथा वाईट-जाणीवपूर्वक प्रकट करुन फ्रेंच लुईस म्हणाले की काय आमच्या बोलण्यानुसार निर्मल, नामांकित, उत्कृष्ट आणि पुढे कॅनडा आणि उत्तर अमेरिकेत पाठविण्याची तयारी आहे. हे बरेच, जेरी, त्याचे डोके कायद्याच्या अटींप्रमाणेच अधिकाधिक स्पष्ट बनत गेले आणि मोठ्या समाधानाने बाहेर पडले, आणि इतकेच समजले की उपरोक्त आणि पुन्हा पुन्हा उपरोक्त चार्ल्स डार्ने तेथे उभे राहिले त्याच्या चाचणी वर त्याला; ज्यूरी शपथ घेत होता; आणि श्री. Attorneyटर्नी-जनरल बोलण्यास तयार होते.

तेथील प्रत्येकाने त्याला मानसिकरीत्या फाशी, शिरच्छेद आणि जखमी केले होते. त्या परिस्थितीत कोणताही फरक पडला नाही किंवा नाट्यगृहाची हवाही त्यांनी घेतली नाही. तो शांत आणि लक्ष देणारा होता; आरंभिक कार्यवाही गंभीर स्वारस्येने पाहिली; आणि त्याच्या पुढे त्याच्या समोर लाकडाच्या स्लॅबवर हात ठेवून उभे राहिले, जेणेकरून ते ओतल्या गेलेल्या औषधी वनस्पतींचे पान विस्थापित करु शकले नाहीत. गोल हवा आणि गोल तापापासून बचाव करण्यापूर्वी खबरदारी म्हणून कोर्टाला सर्व औषधी वनस्पती आणि व्हिनेगरने शिंपडले होते.

कैद्याच्या डोक्यावर प्रकाश टाकण्यासाठी एक आरसा होता. त्यामध्ये दुष्ट आणि गर्विष्ठ लोकांच्या गर्दीचे प्रतिबिंब दिसून आले होते आणि ते पृथ्वीच्या पृष्ठभागावरून निघून गेले होते आणि पृथ्वीचे एकत्र. अत्यंत भयावह पद्धतीने पछाडले गेले आहे की, भयंकर ठिकाणी असे घडले असते, जर काचेचे त्याचे प्रतिबिंब परत देता आले असते, कारण महासागर एक दिवस आपला मृत देह सोडून देतो. ज्या बदनामी व बदनामीसाठी तो राखून ठेवण्यात आला होता अशा विचारांमुळे काहींनी कैदीच्या मनाला भडकवले असेल. मग तो असो, त्याच्या अवस्थेत बदल झाल्यामुळे त्याने चेह ofयावरच्या प्रकाशाच्या बारची जाणीव करुन दिली आणि त्याने वर पाहिले; आणि जेव्हा त्याने काच पाहिले तेव्हा त्याचा चेहरा निखळला आणि त्याचा उजवा हात त्याने औषधी वनस्पतींना दूर खेचला.

असे घडले की या कारवाईने त्याच्या डाव्या बाजूच्या कोर्टाच्या बाजूकडे वळले. त्याच्या डोळयासह एका स्तरावर, तेथे बसून, न्यायाधीशांच्या खंडपीठाच्या त्या

कोप sat्यात, दोन जण ज्यांच्यावर त्याच्या देखाव्याने तात्काळ विश्रांती घेतली; आणि त्वरित, त्याच्या दृष्टीकोनात बदल करण्यासाठी, त्याच्याकडे वळलेल्या सर्व डोळया त्यांच्याकडे वळाल्या.

प्रेक्षकांनी दोन आकृतींमध्ये पाहिले, ती वीस पेक्षा कमी वयाची एक तरुण स्त्री, आणि तिचे वडील एक सभ्य गृहस्थ; आपल्या केसांच्या परिपूर्ण पांढit्यापणाबद्दल आणि चेहर्‍याची एक अवर्णनीय तीव्रता: एक सक्रिय प्रकाराचा नाही, तर विचारशील आणि स्वत: ची संवाद साधणारा एक माणूस अतिशय उल्लेखनीय दिसणारा माणूस आहे. जेव्हा हे अभिवचन त्याच्यावर होते, तेव्हा तो जणू म्हातारा झाल्यासारखे दिसते; पण जेव्हा हा पेच फुटला आणि तुटून पडला - जसे आता अगदी क्षणात, आपल्या मुलीशी बोलत असताना, तो एक देखणा मनुष्य बनला, जीवनाच्या अगदी जवळ गेलेला नाही.

त्याच्या मुलीने तिचा एक हात त्याच्या हातावरुन काढला होता, ती जवळ बसली होती आणि दुसरीने तिच्यावर दाबली. ती त्या दृश्याच्या भीतीने आणि कैदीबद्दल तिच्या मनात दया दाखवत त्याच्या जवळ गेली होती. तिचे कपाळ एक भयानक दहशत व करुणा व्यक्त करणारा होता आणि आरोपीच्या धोक्याशिवाय काहीच दिसत नव्हते. हे इतके लक्षात घेण्यासारखे, अत्यंत सामर्थ्यशाली आणि नैसर्गिकरित्या दर्शविले गेले होते, ज्यांना त्याच्याबद्दल वाईट वाटले नाही अशा starers तिला स्पर्श केला; आणि कुजबुजला, "ती कोण आहेत?"

जेरी, मेसेंजर, ज्याने स्वत: ची निरीक्षणे स्वत: च्याच पद्धतीने केली होती आणि जो शोषून घेतलेल्या बोटावर गंज शोषून घेत होता, त्यांनी आपली चेहरा ऐकून आपली मान वाढविली. त्याच्याबद्दलच्या जमावाने दाबून चौकशी जवळच्या अटेंडंटकडे पाठविली होती आणि त्याच्या कडून ही गोष्ट हळू हळू दाबली गेली होती आणि परत गेली होती; शेवटी ते जेरीला मिळाले:

"साक्षीदार."

“कोणत्या बाजूने?”

“विरुद्ध

“कोणत्या बाजूला?”

“कैदीची.”

न्यायाधीश, ज्यांचे डोळे सामान्य दिशेने गेले होते, त्यांना परत बोलावले, पुन्हा त्याच्या आसनाकडे झुकले, आणि श्री. अटर्नी-जनरल दोर फिरविण्यास, कुर्‍हाड दळण्यासाठी उठला तेव्हा, त्याच्या आयुष्याच्या हातात असलेल्या माणसाकडे स्थिरपणे पाहिले. आणि मचान मध्ये नखे हातोडा.

III. एक निराशा

श्री. Attorneyटर्नी-जनरल यांनी ज्यूरीला सांगितले पाहिजे की, त्यांच्या

आधी कैदी, वयाने तरुण असले तरी, आयुष्य गमावल्याचा दावा करणा treया देशद्रोहात जबरदस्ती होता. सार्वजनिक शत्रूंशी हा पत्रव्यवहार हा आजचा, कालचा किंवा मागील वर्षाचा किंवा मागील वर्षाचा पत्रव्यवहार नव्हता. हे निश्चित होते की त्यापेक्षा अधिक काळ हा कैदी फ्रान्स आणि इंग्लंड यांच्यात जाणे व परतफेड करण्याची सवय लावत होता, ज्या गुप्त कार्यात तो प्रामाणिकपणे खाते देऊ शकत नव्हता. जर ते विश्वासघातकी मार्गाने विकसित होते (तर आनंदाने तो कधीच नव्हता) तर त्याच्या धंद्यातील खरी दुष्कर्म आणि अपराध सापडला नसता. त्या प्रोव्हिडन्सने, कैदीच्या योजनांचे स्वरूप शोधून काढण्यासाठी, भीतीपोटी आणि निंदा करण्यापलीकडे असलेल्या व्यक्तीच्या हृदयात ठेवले होते आणि भयानक घटना घडवून आणल्या होत्या आणि त्या आपल्या महाराजांच्या मुख्य सचिवांना आणि बहुतेकांना सांगाव्या आदरणीय प्रीव्ही कौन्सिल. ते म्हणजे हा देशभक्त त्यांच्यासमोर तयार होईल. ती, त्याचे स्थान आणि दृष्टीकोन संपूर्णपणे उदात्त होते. तो, तो कैद्याचा मित्र होता, परंतु, एकाच वेळी त्याच्या कुप्रसिद्धीचा शोध घेणा aया एका शुभ आणि वाईट प्रसंगी त्याने आपल्या देशाच्या पवित्र वेदीवर, आपल्या छातीवर यापुढे काळजी घेणार नाही, असा विश्वासघात करण्याचा निर्धार केला. ते म्हणजे जर पुरातन ग्रीस आणि रोमप्रमाणेच ब्रिटनमध्येही सार्वजनिक उपकारकांना पुतळयांचा निर्णय दिला गेला असेल तर या चमकणा shया नागरिकाची नक्कीच एक मूर्ती असते. ते, इतके आदेश दिले नव्हते म्हणून, त्याच्याकडे बहुधा ते नसते. ते म्हणजे कवींनी केलेले सद्गुण (अनेक परिच्छेदांमधून ज्यूरी चांगल्याप्रकारे जाणत असत, त्यांच्या जिभेच्या टिपांवर शब्द असावेत; ज्यूरीच्या प्रतिभेने दोषी चेतना दाखविली की त्यांना परिच्छेदांबद्दल काहीच माहित नाही)), एक प्रकारे संक्रामक होता; विशेषत: देशभक्ती किंवा देशप्रेम म्हणून ओळखले जाणारे तेजस्वी पुण्य हे, मुकुटसाठी या अतुलनीय आणि अतुलनीय साक्षीचे उंच उदाहरण, ज्याचा उल्लेख अतुलनीयपणे केला गेला असा होता, त्याने स्वतः कैद्याच्या सेवकाशी संवाद साधला आणि आपल्या मालकाच्या टेबलाची चिन्हे आणि खिसे तपासण्याचा पवित्र निश्चय केला. , आणि त्याचे कागदपत्र लपवा. ते, (श्री. ॲटर्नी-जनरल) या प्रशंसनीय सेवकाचे काही नाउमेद करण्याचे प्रयत्न ऐकण्यासाठी तयार होते; परंतु, सामान्य मार्गाने, त्याने त्याला आपल्या (मिस्टर अटर्नी-जनरल) भाऊ आणि बहिणींपेक्षा जास्त पसंत केले आणि त्याचा (मिस्टर अटर्नी-जनरल) वडील आणि आईपेक्षा जास्त आदर केला. ते, त्यांनी येवून तसेच तसे करण्यास ज्यूरीवर आत्मविश्वासाने सांगितले. त्या, या दोन साक्षीदारांच्या पुराव्यांसह, त्यांच्या शोधांच्या कागदपत्रांसह आणि ते पुढे आणले जातील, हे कैदीला आपल्या महात्माच्या सैन्याच्या यादी, आणि समुद्र व जमीन या दोन्ही बाजूने तयार करण्यात आले होते, आणि त्यासंबंधाने तयार करण्यात आले होते. अशा प्रकारची माहिती त्याने प्रतिकूल शक्तीकडे सवयीने दिली होती यात शंका नाही. त्या, याद्या कैद्याच्या हस्ताक्षरात असल्याचे सिद्ध होऊ शकले नाही; पण ते सर्व एकसारखे होते; कैदीने आपल्या सावधगिरीने कलात्मक असल्याचे दाखविल्यामुळे खटला चालवणे त्यापेक्षा खरोखरच चांगले होते. हा पुरावा पाच वर्षे मागे जाईल आणि ब्रिटीश सैन्य आणि अमेरिकन लोक यांच्यात लढाई झालेल्या पहिल्या कारवाईच्या तारखेच्या काही आठवड्यांपूर्वीच या घातक मिशनमध्ये कैदी आधीच व्यस्त असल्याचे दर्शवेल. म्हणूनच,

या कारणास्तव, जूरी, एक निष्ठावंत ज्यूरी (आणि जसे की त्यांना हे माहित होते) आणि जबाबदार निर्णायक मंडळाने (त्यांना माहित होते की ते होते), त्यास कैदी दोषी म्हणून सकारात्मकपणे शोधले पाहिजे आणि त्याचा अंत केला पाहिजे, मग ते आवडले की नाही. ते कधीही त्यांच्या उशावर डोके ठेवू शकले नाहीत; ते म्हणजे त्यांच्या पत्नींनी त्यांच्या उशावर डोके ठेवण्याची कल्पना कधीही सहन करू शकली नाही; ते असे की, त्यांच्या उशावर डोके ठेवून आपल्या मुलांची धारणा कधीही सहन करू शकली नाही; थोडक्यात म्हणजे, कैदीचे डोके काढून घेतल्याखेरीज त्यांच्यासाठी किंवा त्यांच्यापर्यंत कधीही उशावर डोके ठेवणे शक्य नव्हते. हे प्रमुख श्री. अॅटर्नी-जनरल यांनी त्यांची मागणी घेऊन, त्या प्रत्येक गोष्टीच्या नावाखाली, त्यास गोल फिरवून, आणि कैद्यांना आधीच मरणार आणि निघून गेलेले म्हणून चांगले मानले आणि आपल्या संमेलनाच्या विश्वासावर असे निष्कर्ष काढले.

Theटर्नी-जनरल थांबला की, लवकरच कैदी होणार आहे या आशेने, कैदीबद्दल मोठ्याने निळया-माशाचे ढग कुरकुरले जात असल्यासारखे न्यायालयात एक गोंधळ उडाला. जेव्हा पुन्हा खाली आणले गेले तेव्हा अविवाहनीय देशभक्त साक्षीदार बॉक्समध्ये दिसू लागले.

त्यावेळी श्री. सॉलिसिटर जनरल यांनी आपल्या नेत्याच्या नेतृत्त्वात देशभक्त: जॉन बरसाड, सज्जन, नावाने तपासले. त्यांच्या शुद्ध आत्म्याची कहाणी श्री. अटर्नी-जनरल यांनी वर्णन केल्यासारखेच होते - कदाचित यात काही चूक असेल तर थोडेसे. त्याचे ओझे स्वत: च्या ओढीने सोडल्यानंतर त्याने नम्रपणे माघार घेतली असती, परंतु श्रीमती लॉरीपासून दूर न बसता, त्याच्या समोर कागदपत्र असलेले विगुल गृहस्थ त्याला काही प्रश्न विचारण्याची भीक मागत होते. उलट बसलेला विग्ड सज्जन अजूनही कोर्टाच्या कमाल मर्यादेकडे पहात आहे.

तो कधी स्वत: चा हेर होता? नाही, त्याने बेस इन्सिन्युएशनला तिरस्कार केला. तो कशावर जगला? त्याची संपत्ती. त्याची संपत्ती कुठे होती? तो कोठे आहे हे त्याला ठाऊक नव्हते. ते काय होते? कोणाचा व्यवसाय नाही. त्याला वारसा मिळाला असता का? होय, तो होता. कोणाकडून? दूरचे नाते. खूप दूर? उलट. कधी तुरूंगात आहे? नक्कीच नाही. कर्जदारांच्या तुरूंगात कधीच नाही? त्याचे काय करायचे ते पाहिले नाही. कर्जदारांच्या तुरूंगात कधीच नव्हते? Omeकॉम, पुन्हा एकदा. कधीच नाही? होय किती वेळा? दोन किंवा तीन वेळा. पाच किंवा सहा नाही? कदाचित. कोणत्या पेशाचा? सज्जन. कधी लाथ मारली गेली? केले गेले आहे. वारंवार? नाही. कधी खाली लाथ मारले? निश्चितपणे नाही; एकदा पायairयाच्या वरच्या बाजूला लाथ मिळाली आणि तो स्वत: च्याच खाली पडला. फासेवर फसवणूक केल्याबद्दल त्या प्रसंगी लाथ मारली? त्याबद्दल असे काही बोलले होते की एका नशेत लबाड्याने मारहाण केली. पण ते खरे नव्हते. शपथ घ्या ती खरी नव्हती? सकारात्मक. कधी खेळामध्ये फसवणूक करून जगतो? कधीही नाही. कधी खेळायला जगायचं? इतर सज्जनांपेक्षा जास्त नाही. कैद्याचे पैसे कधी घ्यायचे? होय त्याला कधी पैसे द्यावे? नाही. कैद्याबरोबरची ही जवळीक, प्रत्यक्षात अगदी थोडीशीच होती, कोच, inns आणि पॅकेट्समध्ये कैद्यावर जबरदस्ती केली गेली होती का? नाही. खात्री करुन घ्या की

त्याने या कैद्याबरोबर याद्या आहेत. निश्चित. याद्यांबद्दल अधिक माहिती नाही? नाही. उदाहरणार्थ त्यांनी ते स्वत: विकत घेतले नव्हते काय? नाही. या पुराव्यांद्वारे काहीही मिळण्याची अपेक्षा आहे? नाही. सरकारच्या पगारावर आणि रोजगारामध्ये नाही, सापळे घालायचे? अरे प्रिय नाही. किंवा काही करायला? अरे प्रिय नाही. शपथ? पुन्हा पुन्हा. केवळ देशभक्तीचे हेतू नसून हेतू आहेत? काहीही नाही.

सद्गुण सेवक, रॉजर क्लीने या प्रकरणात मोठ्या दराने शपथ घेतली. चार वर्षांपूर्वी त्याने कैद्याबरोबर, चांगल्या श्रद्धेने आणि साधेपणाने सेवा दिली होती. त्याने कैलासकडे विचारले असता, कॅलास पॅकेटवरील जहाजाला एखादा सोबती साथीदार हवा असेल तर आणि त्या कैद्याने त्यास गुंतवून ठेवले होते. त्याने त्या कैद्याला सोयीचे मित्र म्हणून दान देण्याची विचारणा केली नव्हती - असा विचार कधीही केला नव्हता. त्याला ताब्यात घेतल्याबद्दल शंका येऊ लागली आणि लवकरच त्याच्यावर लक्ष ठेवले. त्याच्या कपड्यांची व्यवस्था करताना, प्रवास करताना, त्याने पुन्हा यासारख्या कैद्याच्या खिशात अशाच याद्या पाहिल्या होत्या. त्याने याद्या कैद्याच्या डेस्कच्या ड्रॉवरमधून घेतल्या होत्या. त्याने त्यांना तिथे आधी ठेवले नव्हते. कॅलासने कॅलास येथील फ्रेंच गृहस्थांना आणि कॅलिस आणि बुलोन येथील फ्रेंच गृहस्थांना अशाच प्रकारच्या याद्या दाखवताना त्याने पाहिले होते. त्याला त्याचा देश आवडत होता, आणि तो सहन करू शकत नव्हता आणि त्याने माहिती दिली होती. चांदीचा चहा-भांडे चोरी केल्याचा त्याच्यावर कधीच संशय नव्हता; तो मोहरीच्या भांड्यातल्याबद्दल आदरणीय होता, पण तो फक्त एक वाटी म्हणून निघाला. त्याला शेवटचा साक्षीदार सात-आठ वर्षे माहित होता; हा निव्वळ योगायोग होता. त्याने याला विशेष उत्सुक योगायोग असे म्हटले नाही; सर्वात योगायोग कुतूहल होते. खरा राष्ट्रप्रेम हादेखील त्याचा हेतू होता, हे त्यांनी उत्सुक योगायोग असे म्हटले नाही. तो खरा ब्रिटन होता, आणि आशा आहे की त्याच्यासारखे बरेच लोक आहेत.

निळ्या-माशींनी पुन्हा गोंधळ उडाला आणि श्री. Attorneyटर्नी-जनरलने श्री. जार्विस लॉरी यांना बोलावले.

"श्री. जार्विस लॉरी, तू टेलसनच्या बँकेत लिपीक आहेस का? ”

"मी आहे."

"नोव्हेंबरमधील एका शुक्रवारी रात्री एक हजार सातशे पंच्याऐंशी, मेलद्वारे आपण लंडन आणि डोव्हर दरम्यान प्रवास करण्यासाठी व्यवसाय केला होता का?"

“ते झाले.”

“मेलमध्ये इतर काही प्रवासी होते काय?”

“दोन”

"रात्रीच्या वेळी ते रस्त्यावर उभे राहिले?"

"त्यांनी केले."

"श्री. लॉरी, कैदीकडे पाहा. तो त्या दोन प्रवाशांपैकी एक होता? ”

"तो होता असे म्हणण्याची मी जबाबदारी घेऊ शकत नाही."

“तो या दोनही प्रवाशांसारखा दिसतो का?”

"दोघेही इतके गुंडाळलेले होते, आणि रात्र खूप गडद होती, आणि आम्ही सर्व

इतके राखीव होतो, की मी हेदेखील सांगू शकत नाही."

"श्री. लॉरी, पुन्हा कैद्याकडे पाहा. समजा, हे दोन प्रवासी जसे त्याला गुंडाळले आहेत, तर त्यांच्यातील मोठ्या प्रमाणात आणि उदारतेने असे काही आहे की ते त्यापैकी एक आहे याची शक्यता कमी आहे. ”

“नाही”

"श्री. लॉरी, तुम्ही शपथ घेणार नाही की तो त्यांच्यापैकी नव्हता?"

“नाही”

“मग तुम्ही म्हणाल की तो त्यांच्यापैकी एक असावा?”

“हो. त्याशिवाय हे दोघेही माझ्यासारख्या महामार्गावरील माणसांसारखेच टिमर असल्याचे मला आठवत आहेत आणि कैदीला टिमोरस हवा नाही. ”

"मिस्टर. लॉरी, तुम्हाला कधी भीतीची बनावट दिसली का?"

"मी नक्कीच ते पाहिले आहे."

"श्री. लॉरी, पुन्हा एकदा कैद्याकडे पाहा. तू त्याला आपल्या विशिष्ट ज्ञानाआधी पाहिलं आहेस का? ”

"माझ्याकडे आहे."

"कधी?"

“काही दिवसांनंतर मी फ्रान्सहून परत येत होतो आणि कॅलास येथे कैदी मी परत आलेल्या पॅकेट-जहाजात चढले आणि माझ्याबरोबर प्रवास केला.”

"तो कोणत्या क्षणी बोर्डात आला?"

“मध्यरात्रानंतर थोड्या वेळाने”

“रात्रीच्या वेळी. अश्या वेळेलाच तो बसलेला एकमेव प्रवासी होता? ”

"तो एकटाच झाला."

मिस्टर लॉरी म्हणाल्या, “होण्यास काहीच हरकत नाही. रात्रीचा शेवटचा प्रवास करणारा तो एकमेव प्रवासी होता? ”

"तो होता."

"तुम्ही एकटेच प्रवास करत होता. मि. लॉरी, किंवा इतर सोबत होता?"

“दोन साथीदारांसह. एक सज्जन आणि महिला. ते इथे आहेत."

"ते इथे आहेत. कैद्याबरोबर काही बोललो का? ”

"क्वचितच एखादा. हवामान वादळमय होते आणि रस्ता लांब आणि खडबडीत होता आणि मी जवळजवळ किना fromयापासून किना .्यापर्यंत सोफ्यावर पडून होतो. ”

“मिस मॅनेट!”

ज्या तरूणीकडे सर्वांचे डोळे लागले होते आणि ती आता पुन्हा वळली आहे, जिथून ती बसली होती तिथे उभी राहिली. तिचे वडील तिच्याबरोबर उठले आणि हाताने तिच्या हाताने ती तशीच ठेवली.

"मिस मॅनेट, कैद्याकडे पाहा."

अशा प्रेमाने, आणि अशा तरूणपणाने आणि तरूणपणाने, आणि सर्व

लोकांचा सामना करण्यापेक्षा आरोपीला जास्त प्रयत्न करायचे होते. उभे असताना, तिच्या कबरीच्या काठावर त्याशिवाय, तिच्याकडे पाहिलेल्या सर्व नक्षत्रग्रस्त कुतूहल, क्षणभर त्याला मज्जातंतू बनवू शकत नव्हती. त्याच्या घाईघाईने उजव्या हाताने बागेत फुलांच्या कल्पित बेडमध्ये त्याच्या आधी औषधी वनस्पती बाहेर पार्सल केल्या; आणि त्याच्या श्वासावर नियंत्रण ठेवण्यासाठी आणि स्थिर ठेवण्याच्या प्रयत्नाने ओठांना हादरवून टाकले ज्यामधून रंग त्याच्या हृदयात गेला. मोठ्या माशाचे गजर पुन्हा जोरात होते.

"मिस मॅनेट, आपण आधी कैदी पाहिला आहे का?"

"होय साहेब."

“कुठे?”

“पॅकेट-जहाजाच्या बोर्डवर नुकताच सर, आणि त्याच प्रसंगी संदर्भित.”

“तुम्ही आता आत्ताच उल्लेख केलेली तरूणी आहे?”

“ओ! दुर्दैवाने, मी आहे! ”

न्यायाधीशांच्या कमी वाद्य स्वरात तिची करुणेचा मूळ स्वर विलीन झाला, कारण त्याने जोरदारपणे असे म्हटले: “तुला जे प्रश्नांचे उत्तर दिले आहे त्या गोष्टींची उत्तरे द्या आणि त्यावर टीका करू नका.”

"मिस मॅनेट, चॅनेलच्या त्या भागावरील कैद्याशी आपण कैद्याशी काही संभाषण केले होते?"

"होय साहेब."

“आठव.”

गहन शांततेच्या दरम्यान, ती बेशुद्धपणे सुरु झाली: “जेव्हा गृहस्थ चढले”

“तुला कैदी म्हणायचं आहे काय?” असे न्यायाधीशांनी विचारले.

"होय, माझ्या प्रभु."

“मग कैदी म्हणा.”

“जेव्हा कैदी बोर्डात आला तेव्हा माझ्या लक्षात आले की माझ्या वडिलांनी, तिच्या शेजारी उभे असतानाच तिच्याकडे तिच्याकडे प्रेमाने नजर फिरविली, ती तब्येत बिघडली होती आणि तब्येत खूपच अशक्त होती. माझे वडील इतके कमी झाले होते की मला त्याला वा air्यावरुन बाहेर काढण्याची भीती वाटत होती आणि मी केबिनच्या पायर्‍याजवळ त्याच्या डेकवर त्याच्यासाठी पलंग बनविला होता आणि मी त्याची काळजी घेण्यासाठी त्याच्या बाजूला असलेल्या डेकवर बसलो. त्या रात्री इतर कोणतेही प्रवासी नव्हते, परंतु आम्ही चार जण. माझ्यापेक्षा माझ्यापेक्षा माझ्या वडिलांना वारा आणि हवामानातून कसे सुरक्षित ठेवावे याचा सल्ला देण्यास मला परवानगी मागण्यासाठी कैदी इतका चांगला होता. ते कसे करावे हे मला माहित नव्हते, आम्ही बंदरावरुन बाहेर पडल्यावर वारा कसा चालला हे समजत नव्हते. त्याने माझ्यासाठी ते केले. माझ्या वडिलांच्या राज्याबद्दल त्याने अतिशय कोमलता आणि दयाळूपणा व्यक्त केली आणि मला खात्री आहे की त्यांनी ते अनुभवले आहे. एकत्र बोलण्याची आमची सुरुवात हीच होती. ”

“मी तुम्हाला एक क्षण व्यत्यय आणू द्या. तो एकटाच बोर्डात आला होता? ”

“नाही”

"त्याच्याबरोबर किती जण होते?"

"दोन फ्रेंच गृहस्थ."

"ते दोघे एकत्र जमले होते का?"

“शेवटच्या क्षणापर्यंत ते दोघे एकत्र जमले होते, जेव्हा फ्रेंच गृहस्थांना त्यांच्या बोटीवर उतरविणे आवश्यक होते.”

"या याद्यांप्रमाणे त्यापैकी काही कागदपत्रे दिली गेली होती का?"

"त्यांच्यात काही कागदपत्रे देण्यात आली होती, परंतु कोणती कागदपत्रे मला माहिती नाहीत."

"या आकार आणि आकारात यासारखे?"

“शक्यतो, परंतु मला माहित नाही, जरी ते माझ्या जवळ अगदी कुजबुज करीत उभे राहिले: कारण तिथे लटकलेल्या दिव्याचा दिवा घेण्यासाठी ते केबिनच्या पायथ्याशी उभे होते; हा एक कंटाळवाणा दिवा होता, आणि ते खूप कमी बोलले, परंतु मी काय बोललो ते ऐकले नाही आणि त्यांनी कागदावर पाहिले तेच मला दिसले. ”

"आता, कैद्याच्या संभाषणाला, मिस मॅनेट."

“कैदी माझ्याबद्दलच्या आत्मविश्वासावर तितकाच मुक्त होता - जो माझ्या असहाय परिस्थितीमुळे उद्भवला - तो दयाळू, चांगला आणि माझ्या वडिलांसाठी उपयुक्त होता. मी आशा करतो की, “अश्रू ढाळत मी म्हणालो,“ आज मी त्याला मारुन त्याचे नुकसान करु शकत नाही. ”

निळया-माशी पासून गुंग.

“मिस मॅनेट, जर कैद्याला हे समजत नसेल की आपण देणे आवश्यक आहे काय - आपण काय देणे आवश्यक आहे याचा पुरावा द्या आणि ज्याला आपण देण्यास टाळाटाळ करू शकत नाही - त्याने अवांछिततेने हा एकमेव व्यक्ती उपस्थित आहे . कृपया पुढे जा. ”

“त्याने मला सांगितले की ते एक नाजूक आणि कठीण स्वरूपाच्या व्यवसायावर जात आहेत, ज्यामुळे लोक अडचणीत येऊ शकतात आणि म्हणूनच ते गृहित नावाने प्रवास करत होते. तो म्हणाला की हा व्यवसाय काही दिवसातच त्याला फ्रान्स येथे घेऊन गेला आणि काही काळानंतर कदाचित त्याला फ्रान्स आणि इंग्लंड दरम्यान बराच काळ मागे व पुढे नेले. ”

“मिस मॅनेट, अमेरिकेबद्दल त्याने काही बोलले का? विशिष्ट व्हा. ”

“त्याने हा भांडण कसा घडला हे मला समजावून सांगण्याचा प्रयत्न केला आणि तो म्हणाला की, जोपर्यंत तो न्याय देऊ शकेल तो इंग्लंडच्या बाजूने चुकीचा व मूर्ख होता. त्यांनी थट्टा करुन म्हटले की कदाचित जॉर्ज वॉशिंग्टनने तिसऱ्या जॉर्ज म्हणून इतिहासातील तितके मोठे नाव मिळवले असेल. परंतु हे बोलण्याच्या त्याच्या मार्गावर कोणतीही हानी झाली नाही: हे हसत बोलण्यात आणि त्या वेळेला फसविण्यास सांगितले गेले. ”

ज्याच्याकडे अनेकांचे डोळे दिग्दर्शित केले जातात अशा मुख्य भूमिकेत मुख्य

अभिनेत्याच्या चेहऱ्यावरील कोणतीही चेहर्याचा अभिव्यक्ती अचेतनपणे प्रेक्षकांद्वारे अनुकरण केली जाईल. तिने हा पुरावा दिल्यामुळे तिचे कपाळ वेदनादायक आणि चिंताग्रस्त होते आणि जेव्हा न्यायाधीशांनी ते लिहू नये म्हणून थांबवले तेव्हा विरोधाभास तिचा आणि त्यावरील सल्ल्याचा परिणाम पाहिला. प्रेक्षकांपैकी कोर्टाच्या सर्वच भागात समान भावना होती; जेव्हा न्यायाधीशांनी जॉर्ज वॉशिंग्टनविषयी केलेल्या प्रचंड पाखंडी मतांकडे दुर्लक्ष केले तेव्हा तिथल्या साक्षीदारांना प्रतिबिंबित करणारे आरसे असतील.

श्री. Attorneyटर्नी-जनरल यांनी आता माझ्या लॉर्डला सूचित केले की त्याने खबरदारीचा आणि फॉर्मचा विषय म्हणून त्या बाईचे वडील डॉक्टर मॅनेट यांना कॉल करणे आवश्यक वाटले. त्यानुसार कोणाला बोलावण्यात आले.

“डॉक्टर मॅनेट, कैद्याकडे पाहा. तू त्याला यापूर्वी कधी पाहिले आहे का? ”

“एकदा. जेव्हा त्याने लंडनमधील माझ्या लॉजिंगवर कॉल केला. काही तीन वर्षे, किंवा साडेतीन वर्षांपूर्वी. ”

“तुम्ही त्याला पॅकेटवर बसलेला तुमचा सहकारी प्रवासी म्हणून ओळखू शकता किंवा तुमच्या मुलीशी त्याच्या संभाषणात बोलू शकता?”

"सर, मी काहीही करू शकत नाही."

"आपण एकतर करण्यास असमर्थ असण्याचे काही विशिष्ट आणि विशेष कारण आहे?"

त्याने उत्तर दिले, “तेथे आहे.”

"डॉक्टर मॅनेट, आपल्या मूळ देशात दीर्घकाळ तुरूंगवासाची शिक्षा, चाचणी किंवा आरोप न ठेवता आपले दु: ख काय आहे?"

प्रत्येकाच्या मनातल्या मनात तो म्हणाला, “एक लांब कैद.”

"आपण या प्रसंगी नव्याने सोडण्यात आले होते काय?"

"ते मला ते सांगतात."

“तुम्हाला प्रसंग आठवत नाही का?”

"काहीही नाही. माझे मन रिकामे आहे, काही काळापासून what मी स्वत: नोकरी करताना, माझ्या बंदिवानात, शूज बनवताना, माझ्या प्रिय मुलीबरोबर येथे लंडनमध्ये राहत असल्याचे मला सांगता येत नाही. जेव्हा ती दयाळू देवाने माझे कौशल्य परत केले तेव्हा ती माझ्याशी परिचित झाली होती; पण, ती कशी परिचित झाली हे सांगण्यासही मी असमर्थ आहे. मला प्रक्रियेची आठवण नाही. ”

श्री. Attorneyटर्नी-जनरल बसले, आणि वडील आणि मुलगी एकत्र बसले.

त्यानंतर या प्रकरणात एकल परिस्थिती निर्माण झाली. पाच वर्षांपूर्वी नोव्हेंबरच्या त्या शुक्रवारी रात्रीच्या वेळी डोव्हर मेलमध्ये कैदी खाली उतरला होता आणि काही साथीदारांनी त्याला पकडले नव्हते हे दर्शविण्यातील हा हेतू होता, आणि रात्री मेलच्या आंधळयाप्रमाणे बाहेर पडला जिथे तो राहिला नव्हता तिथेच, परंतु येथून

त्याने काही डझन मैल किंवा त्याहून अधिक अंतरावर, एका चौकीच्या खोलीत आणि डॉकयार्डला प्रवास केला आणि तेथे माहिती गोळा केली; त्या चौकीच्या व चौकीच्या शहरातील गॅरीसन-डॉकयार्ड शहरातील हॉटेलच्या कॉफी-रूममध्ये, एका दुसऱ्या व्यक्तीची वाट पाहत असताना, एका साक्षीदारास आवश्यक त्या अचूक वेळेत ओळखण्यासाठी बोलावले होते. कैद्यांचा सल्ला या साक्षीदाराची निष्कर्ष काढण्याऐवजी तपासणी करीत होता, त्याशिवाय त्याने इतर कोणत्याही प्रसंगी कधीच कैद्याला पाहिले नव्हते, जेव्हा या सर्व वेळ कोर्टाच्या कमाल मर्यादेकडे पाहत होता, तेव्हा त्याने या शब्दात दोन किंवा दोन शब्द लिहिले होते. कागदाचा एक छोटा तुकडा, त्यास पेचात टाका आणि त्याच्याकडे फेकून द्या. पुढील विरामात कागदाचा हा तुकडा उघडताच, वकील कैद्याकडे लक्षपूर्वक आणि कुतूहलाने पाहत होता.

"तू पुन्हा म्हणतोस की तुला कैदी होता याची खात्री आहे?"

साक्षीदार नक्कीच निश्चित होता.

"तुला कधी कैदी सारखे कोणी दिसले आहे का?"

तो चुकीचा असू शकतो म्हणून (साक्षीदार म्हणाला) तसे नाही.

"त्या सभ्य माणसाकडे लक्षपूर्वक पाहा, तिथला माझा शिकलेला मित्र," ज्याने पेपर फेकला होता त्याच्याकडे लक्ष वेधून घेतलं आणि मग कैद्याकडे लक्षपूर्वक पाहा. आपण कसे म्हणता? ते एकमेकांसारखे आहेत का? "

माझ्या शिकलेल्या मित्राचा देखावा निष्काळजीपणाने आणि दोष न दिल्यास, ते केवळ एकमेकांनाच आश्चर्यचकित करतात, केवळ साक्षीच नाही तर उपस्थित प्रत्येकालाही जेव्हा त्यांची तुलना केली जाते तेव्हा आश्चर्यचकित होऊ शकते. माझ्या प्रभूला माझ्या विद्वान मित्राची बोली लावण्यासाठी प्रार्थना केली जात आहे की त्याने त्याचे विग बाजूला ठेवले, आणि कोणतीही दयाळू संमती न दिल्यास, उपमा अधिक उल्लेखनीय बनली. माय लॉर्डने मिस्टर. स्ट्राइव्हर (कैद्याचा सल्ला) याची विचारपूस केली की ते देशद्रोहासाठी मिस्टर. कार्टन (माझ्या शिकलेल्या मित्राचे नाव) वापरणार आहेत का? परंतु, मिस्टर स्ट्रायव्हरने माझ्या प्रभूला उत्तर दिले, नाही; परंतु, एकदा असे घडले की दोन वेळा घडेल की नाही हे सांगावे म्हणून तो त्या साक्षीला विचारेल. आपल्या उतावळापणाचे हे उदाहरण जर त्याने लवकर पाहिले असते तर इतका आत्मविश्वास वाटला असेल किंवा हे पाहिल्यावर त्याला इतका आत्मविश्वास आला असता की काय; आणि अधिक. ज्याचा त्याचा अर्थ असा होता की, या साक्षीला क्रोकरी भांड्यासारखा फोडणे आणि त्याचा एखादा भाग निरुपयोगी लाकूडापेक्षा थरकाप करणे.

श्री. क्रुन्चर यांनी पुराव्यांच्या पुढील बाबींमध्ये त्याच्या बोटावरील गंजांचे जेवण घेतले. श्री. स्ट्रायव्हरने कपड्यांच्या कॉम्पॅक्ट सूटप्रमाणे, कैदीच्या तुकड्यावर जूरीवरील खटला फिट केला असताना तो आता हजर होता. ते दाखवून देतात की हा देशभक्त, बरसद हा एक भाडोत्री जासूस आणि विश्वासघात करणारा, रक्तामध्ये एक निर्लज्ज तस्कर आणि शापित यहुदापासून पृथ्वीवरील सर्वात मोठा घोटाळे होता - तो नक्कीच त्याच्यासारखा दिसत नव्हता. सद्गुण सेवक, क्ली हा त्याचा मित्र आणि भागीदार कसा होता आणि योग्य होता; त्या बनावट आणि खोटे खोटे बोलणा of्यांचे डोळे कसे काय

बळी पडले म्हणून कैदीवर विसंबून राहिले कारण फ्रान्समधील काही कौटुंबिक कामकाज, तो फ्रेंच माहिती घेणारा होता, म्हणून त्याने चॅनेलमधून त्या परिच्छेदांची आवश्यकता केली होती - हे प्रकरण जे होते ते विचारात घ्या. जे त्याच्या जवळचे आणि जवळचे होते अशा इतर लोकांसाठी त्याने त्याला, अगदी आपल्या जीवासाठी, प्रकट करण्यास मनाई केली. ज्या तरुण स्त्रीने तिच्यावर बलात्कार केला आहे आणि ज्याला ते पाहिले होते त्याबद्दल तिचा छळ झाला होता याचा पुरावा कसा आला नाही, ज्यामुळे काही तरुण गृहस्थ व युवती एकत्रितपणे टाकल्या जाणा likelyया छोट्या निर्दोष शौर्य व राजनैतिक लोकांचा समावेश असू शकतात; जॉर्ज वॉशिंग्टनचा हा अपवाद वगळता, तो पूर्णपणे अत्यंत उच्छृंखल आणि राक्षसी विनोद म्हणून इतर कोणत्याही प्रकाशात मानला जाऊ शकत नव्हता. कमीतकमी राष्ट्रीय प्रतिकृती आणि भीती यावर लोकप्रियतेसाठी प्रयत्न करण्याच्या प्रयत्नात मोडणे सरकारमधील अशक्तपणाचे कसे ठरेल आणि म्हणूनच श्री. अॅटर्नी-जनरल यांनी त्यातील बरेचसे काम केले होते; तथापि, याने कशावरही विश्रांती घेतली नाही, परंतु या खोट्या आणि कुप्रसिद्ध पुराव्याशिवाय पुष्कळदा अशा प्रकरणांची नासधूस केली जाते आणि या देशातील राज्य चाचण्या परिपूर्ण होते. परंतु, तेथे माझ्या प्रभुने (एका चेहर्यासारखा चेहरा इतका खरा ठरला) की तो त्या खंडपीठावर बसू शकणार नाही आणि त्या गोष्टींचा छळ करू शकणार नाहीत.

त्यानंतर श्री. स्ट्रायव्हरने त्याच्या काही साक्षीदारांना बोलावले आणि श्री. क्रंचर यांनी हजेरी लावली होती. श्री. Attorneyटर्नी-जनरल यांनी श्री. स्ट्रायव्हरने ज्यूरीमध्ये बसविलेले सर्व कपडे परिधान केले. त्याने विचार केला त्यापेक्षा बरसड आणि क्ली त्याच्यापेक्षा शंभर पट चांगले कसे आहेत हे दर्शवित आहे आणि कैदी शंभरपट वाईट आहे. शेवटी, माझा प्रभु स्वत: आला आणि त्याने कपड्यांचा सूट फिरविला, आता आतून, आता बाहेर, परंतु संपूर्णपणे, त्यांना कैदीसाठी कपड्यांचे कपड्यांचे आकार देतात.

आणि आता, ज्यूरीने विचार करण्याकडे वळले, आणि मोठ्या माशा पुन्हा सुरू झाल्या.

श्री. कार्टन, जो इतका वेळ कोर्टाच्या कमाल मर्यादेकडे पाहत बसला होता, त्यांनीही या जागेमध्ये आपले स्थान व दृष्टीकोन बदलला नाही. त्याचा विद्वान मित्र श्री. स्ट्रायव्हरने त्याच्यासमोर आपली कागदपत्रे तयार केली आणि जवळ बसलेल्यांसोबत कुजबुज केली आणि वेळोवेळी निर्णायक मंडळाकडे काळजीपूर्वक बघितले; तर सर्व प्रेक्षक कमी-अधिक प्रमाणात हलले आणि नवीन गटबद्ध झाले; जेव्हा माझा प्रभु स्वत: त्याच्या आसनावरुन उठला आणि हळू हळू त्याच्या व्यासपीठावरून खाली उतरला, प्रेक्षकांच्या मनात शंका आली की त्याचे राज्य तापदायक आहे; हा माणूस मागे झोपायला बसला, त्याने फाटलेला गाऊन त्याला अर्ध्यावर टाकला, त्याच्या अस्वच्छ विगने डोक्यावरुन काढून टाकल्यानंतर, त्याच्या खिशातले हात, छतावरील डोळे जसे गेले तसे ठेवले. संपूर्ण दिवस. त्याच्या वागणुकीत विशेषतः लापरवाहपणामुळे त्याने केवळ एक नामुष्कीचा देखावाच दिला नाही, परंतु त्याने कैद्याशी नि: संशय बळकट केलेले दृढ साम्य कमी केले (ज्याची त्याची क्षणिक उत्सुकता, जेव्हा त्यांची तुलना केली गेली तेव्हा ते दृढ झाले), हे अनेक प्रेक्षकवर्ग आणि आता त्याची दखल घेऊन ते एकमेकांना म्हणाले की, कदाचित

दोघांनाही ते एकसारखेच वाटले असेल. श्री. क्रंचर यांनी आपल्या पुढील शेजा tQयाकडे हे निरीक्षण केले आणि ते पुढे म्हणाले, “मी अर्धा गिनी ठेवतो की त्याला कायदा करावयाचा नाही. एखादी गोष्ट मिळवण्यासाठी एखाद्यासारखं दिसत नाही का? ”

तरीही, या मिस्टर. कार्टनने त्या देखावा घेण्यापेक्षा त्याच्याबद्दल अधिक तपशील घेतला; आता, जेव्हा मिस मॅनेटचे डोके तिच्या वडिलांच्या छातीवर पडले तेव्हा ते पहिलेच आणि हे ऐकून ऐकून म्हणाले: “अधिकारी! त्या तरूणीकडे पहा. सज्जनाला तिला बाहेर काढण्यास मदत करा. ती पडून पडेल हे तुला दिसत नाही! ”

तिला काढून टाकल्यामुळे तिच्याबद्दल बरेच कौतुक व तिच्या वडिलांविषयी सहानुभूती होती. कारण त्याला तुरुंगवासाचे दिवस परत आठवावे लागणार होते. जेव्हा त्याला प्रश्न विचारला गेला तेव्हा त्याने तीव्र अंतर्गत आंदोलन केले होते आणि जेव्हा तो म्हातारा झाला होता, तेव्हा तो त्याच्यावर जड ढगांसारखा होता. जेव्हा तो निघून गेला, तेव्हा ज्यूरी, ज्यांनी मागे वळून काही क्षण थांबविले होते, त्यांच्या पुढाकाराने, बोलले.

त्यांच्याशी सहमत झाले नाही आणि त्यांनी निवृत्तीची इच्छा व्यक्त केली. माय लॉर्डने (कदाचित जॉर्ज वॉशिंग्टनच्या मनावर असलेल्या) त्यांच्याशी सहमत नसल्याचे काही आश्चर्य व्यक्त केले, परंतु त्यांनी वॉच व वॉर्डखाली निवृत्ती घ्यावी आणि स्वतः निवृत्त व्हावे या आनंदाचे संकेत त्यांनी दिले. खटला दिवसभर चालला होता आणि आता कोर्टात दिवे पेटविण्यात आले होते. हे अफवा होऊ लागले की ज्यूरी बराच काळ जाईल. ताजेतवाने होण्यासाठी प्रेक्षक खाली उतरले आणि कैदी परत गोदीच्या मागे गेला आणि खाली बसला.

श्री. लॉरी, ती तरूणी आणि तिचे वडील बाहेर गेल्यावर बाहेर गेली होती. ती पुन्हा तेथे आली आणि त्याने जेरीला इशारा केला: ज्याला उदास व्याज असूनही सहजपणे त्याच्याजवळ येऊ शकले.

“जेरी, तुम्हाला काही खाण्याची इच्छा असल्यास, हे तुम्ही करू शकता. पण, मार्गात रहा. ज्यूरी येताच आपणास ऐकू येईल. त्यांच्यामागे एक क्षणही होऊ देऊ नका, कारण आपण निकाल परत बँकेत घ्यावा अशी माझी इच्छा आहे. मला माहित असलेले तुम्ही सर्वात वेगवान मेसेन्जर आहात आणि मी येण्यापूर्वी मंदिर मंदिर बारमध्ये पोहोचेल. ”

पॅक करण्यासाठी जेरीचे कपाळ फक्त इतके होते, आणि या संप्रेषणाची आणि शिलिंगची पोच म्हणून त्याने ते ठोकले. श्री. कार्टन त्या क्षणी आला आणि त्याने मिस्टर लॉरीला हाताला स्पर्श केला.

"ती तरुण स्त्री कशी आहे?"

“ती फार व्यथित झाली आहे; पण तिचे वडील तिला दिलासा देत आहेत आणि कोर्टाबाहेर गेल्यामुळे तिला बरे वाटेल. ”

“मी कैद्याला तसे सांगेन. हे आपल्यासारख्या सन्माननीय बँक सज्जनाचे कार्य करणार नाही, त्याच्याशी जाहीरपणे बोलताना पाहिले जाईल, हे आपल्याला माहिती आहे. ”

श्री. लॉरीने अशाच प्रकारे redded जणू काय त्याच्या मनात हा मुद्दा

वादग्रस्त असल्याची जाणीव आहे आणि मिस्टर. कार्टन बारच्या बाहेरील बाजूस गेला. कोर्टाच्या बाहेर जाण्याचा मार्ग त्या दिशेने पडला आणि सर्व डोळे, कान आणि स्पायके जेरी त्याच्या मागे गेले.

"श्री. डार्ने! ”

कैदी थेट पुढे आला.

“मिस मॅनेट, ही साक्ष ऐकून तुम्ही स्वाभाविकच उत्सुक व्हाल. ती खूप चांगली कामगिरी करेल. तिचे आंदोलन सर्वात वाईट पाहिले आहे. ”

“याचे कारण झाल्याबद्दल मला वाईट वाटते. माझ्या उत्कटतेच्या पोचपावती देऊन तू मला तिला हे सांगू शकशील का? ”

“होय, मी करू शकलो. जर तू मला विचारले तर मी करेन. ”

श्री. कार्टनची पद्धत जवळजवळ उच्छृंखल इतकी निष्काळजी होती. तो उभा राहिला, निम्म्या तुरुंगातून वळला, त्याने त्याच्या कोपरांबरोबर पट्टीकडे ढकलले.

“मी ते विचारतो. माझे सौहार्दपूर्ण आभार स्वीकारा. ”

“काय,” कार्टन म्हणाला, फक्त अर्धा जण त्याच्याकडे वळला, “श्री. डार्ने, तुला काय अपेक्षा आहे?”

"सर्वात वाईट."

“अपेक्षा करणे ही सर्वात शहाणे गोष्ट आहे आणि फार लवकर. पण मला असे वाटते की त्यांचा माघार घेणे तुमच्या बाजूने आहे. ”

कोर्टाच्या बाहेर येण्याच्या मार्गावर कर्ज घेण्याची परवानगी नसताना, जेरीने यापुढे ऐकले नाही: परंतु त्यांना वैशिष्ट्य म्हणून एकमेकांसारखे सोडले, म्हणून एकमेकांप्रमाणेच - बाजूला उभे राहून, दोघेही वरील ग्लासमध्ये प्रतिबिंबित झाले.

मटोन पाई आणि withलेने मदत केली तरीही खाली असलेल्या चोर-अनैतिक लोकांच्या गर्दीत उतारा मध्ये दीड तास जोरात पळ काढला. तो रिफेक्शन घेतल्यावर अस्वस्थपणे एका फॉर्मवर बसलेला कर्कश मेसेन्जर अचानक गोंधळ उडाला आणि जेव्हा दरबारात जाणा .्या पायairs्या बसविणा people्या लोकांचा जोरदार आवाज आला तेव्हा तो त्याला आपल्याबरोबर घेऊन गेला.

“जेरी! जेरी! ”मिस्टर लॉरी जेव्हा तो तिथे आला तेव्हा दारातच आला होता.

“इकडे साहेब! पुन्हा परत येण्यासाठी हा एक लढा आहे. मी येथे आहे, सर! ”

श्री लॉरी यांनी त्यांना गर्दीतून एक पेपर दिला. “द्रुत! तुम्हाला समजले का? ”

"होय साहेब."

कागदावर घाईघाईने लिहिलेले शब्द “ एक्क्टिटेड ” होते.

“आपण पुन्हा 'रिकल्ड टू लाईफ' हा संदेश पाठवला असेल तर," जेरीने वळून, म्हटलं, "या वेळी तुला काय म्हणायचे आहे ते मला माहित झाले पाहिजे."

ओल्ड बेली स्पष्ट होईपर्यंत त्याला बोलण्याची किंवा विचार करण्याची कोणतीही संधी नव्हती; कारण लोकसमुदायाने त्याचे पाय बाहेर काढले आणि तो गोंधळ उडत निघालेला निळा उडतो जणू इतर कॅरीयनच्या शोधात पसरला आहे अशा रीतीने

एक गोंधळ रस्त्यावर आला.

IV. अभिनंदन

कोर्टाच्या अंधुक प्रकाशमय परिच्छेदांमधून, दिवसभर तेथे उकळत असलेल्या मानवी स्टूची शेवटची गाळ ताणत असताना, डॉक्टर मॅनेट, ल्युसी मॅनेट, त्याची मुलगी, श्री लॉरी, जेव्हा बचावासाठी वकील होते आणि त्याचा सल्ला, श्री. स्ट्रायव्हर, एकत्र उभे राहिले. श्री. चार्ल्स डार्ने - नुकताच सोडला गेला - मृत्यूपासून सुटल्याबद्दल त्यांचे अभिनंदन.

पॅरिसमधील गॅरेटचे जूते बनविणारे, डॉक्टर मॅनेट, चेहर्याचे बौद्धिक आणि बेअरिंगचे सरळ म्हणून ओळखणे फारच उज्ज्वल प्रकाशामुळे कठीण झाले असते. तरीसुद्धा, त्याच्याकडे दुर्लक्ष केल्याशिवाय कोणीही त्याच्याकडे दोनदा बघू शकले नाही: जरी निरीक्षणाची संधी त्याच्या कमी गंभीर आवाजाच्या शोकांतिकेपर्यंत आणि कोणत्याही स्पष्ट कारणांशिवाय, त्याला योग्यरित्या ओलांडणाऱ्या अमूर्तपणापर्यंत वाढली नव्हती. एक बाह्य कारण आणि त्याचा दीर्घकाळ चाललेला क्लेश संदर्भात - चाचणीप्रमाणेच - ही स्थिती त्याच्या आत्म्याच्या खोलीतून उद्भवू शकते, परंतु स्वतःस उद्भवणे आणि एक अंधुक पसरणे देखील त्याच्या स्वभावात होते. त्याला, त्याच्या कथेशी परिचित नसलेल्यांसाठी ते जणू समजल्यासारखेच नव्हते जसे की त्यांनी हा पदार्थ तीनशे मैलांच्या अंतरावर असताना उन्हाळयाच्या उन्हात त्याच्यावर प्रत्यक्ष बास्टिलची सावली पाहिली असेल.

केवळ त्याच्या मुलीच्या मनात ही काळी पाळी मोहक करण्याची शक्ती आहे. ती एक सुवर्ण धागा आहे ज्याने त्याला त्याच्या दु: खाच्या पलीकडे मागील आणि त्याच्या दु: खाच्या पलीकडे असलेल्या प्रेझेंटला एकत्र केले: तिच्या आवाजातील आवाज, तिच्या चेहऱ्याचा प्रकाश, तिच्या हाताचा स्पर्श यामुळे जवळजवळ त्याच्यावर जोरदार फायदेशीर प्रभाव पडला नेहमी. नेहमीच नाही, कारण तिला असे काही प्रसंग आठवले ज्यामुळे तिची शक्ती अपयशी ठरली होती; परंतु ती मोजकीच होती, आणि तिने त्यांच्यावर विश्वास ठेवला.

श्री. डरणे यांनी तिचा हात चुंबन घेऊन कृतज्ञतेने मिस्टर स्ट्राइव्हरकडे वळविला होता ज्यांचे त्याने मनापासून आभार मानले. श्री. स्ट्रायव्हर हा तीस वर्षांपेक्षा थोडासा मनुष्य आहे, परंतु तो आपल्यापेक्षा वीस वर्षांचा वयाने लढाऊ, जोरात, तांबडा, कुजबुजलेला आणि कोणत्याही प्रकारची नाजूकपणापासून मुक्त होता, स्वतःला खांदा लावून (नैतिक आणि शारीरिकदृष्ट्या) एक जोरदार मार्ग होता कंपन्या आणि संभाषणे,

ज्याने त्याच्या आयुष्यात प्रवेश करण्याच्या दृष्टीने चांगले मत मांडले.

त्याच्याकडे अजूनही त्याची विग आणि झगा चालू होता आणि तो म्हणाला की त्याने आपल्या उशीरा क्लायंटला त्या पदवीपर्यंत चकित केले की त्याने निर्दोष श्री. लॉरीला गटातून काढून टाकले: “मी तुम्हाला सन्मानाने काढून घेऊन गेलो याचा मला आनंद झाला, श्री. डार्ने ही एक कुप्रसिद्ध फिर्यादी होती, अत्यंत कुप्रसिद्ध होती; परंतु त्या खात्यावर यशस्वी होण्याची शक्यता कमी आहे. ”

“तू माझ्यासाठी आयुष्यभर कर्तव्याचे पालन केलेस - दोन अर्थाने”, त्याचा उशीरा क्लाएंट हातात घेत म्हणाला.

“श्री. डार्णे, मी तुमच्यासाठी उत्तम प्रयत्न केले. आणि माझा विश्वास दुसऱ्या माणसासारखाच चांगला आहे, असा माझा विश्वास आहे. ”

एखाद्याने असे म्हणणे स्पष्टपणे बजावले आहे की, “बरेच चांगले” श्री. लॉरी म्हणाले; कदाचित जोरदारपणे विसरला गेला नाही तर स्वतःला पुन्हा पिळण्याच्या इच्छुक वस्तूसह.

“तुम्हाला असं वाटतंय?” श्री स्ट्रायव्हर म्हणाले. “बरं! आपण दिवसभर हजर होता, आणि आपल्याला हे माहित असले पाहिजे. तू सुद्धा व्यवसायाचा माणूस आहेस. ”

“आणि तसंच,” श्री लॉरी यांनी, ज्यांना नियमात शिकवले गेले होते, त्यांनी यापुढे गटात उभे केले होते, जसे की यापूर्वी त्याने त्याला खांदा लावले होते- “जसे की, मी डॉक्टर मॅनेटला अपील करू. ही परिषद आणि आमच्या सर्वांना आमच्या घरी ऑर्डर द्या. मिस ल्युसी आजारी दिसत आहे, मिस्टर. डार्णे यांचा दिवस खूप भयंकर झाला आहे, आम्ही थकलो आहोत. ”

"श्री. लॉरी, स्वतःसाठी बोला," स्ट्रायव्हर म्हणाला; “माझ्याकडे अजून एक रात्रीचे काम आहे. स्वतःसाठी बोला. ”

श्री. लॉरीने उत्तर दिले, “आणि मी स्वत: साठी बोलतो, आणि श्री. डार्ने आणि मिस लुसी आणि“ मिस ल्युसी ”साठी, मी आपल्या सर्वांसाठी बोलू शकत नाही असे तुम्हाला वाटत नाही काय?” त्याने तिला असा प्रश्न विचारून विचारले आणि तिच्या वडिलांकडे एक नजर.

त्याचा चेहरा गोठला होता, जणू काही, डार्नेकडे अगदीच कुतूहल स्वरूपात: एक हेतू दिसणारा, नापसंत आणि अविश्वासाच्या भानगडीत सखोल झाला, अगदी भीतीपोटीही नाही. त्याच्यावरील या विचित्र अभिव्यक्तीने त्याचे विचार दूर गेले होते.

“माझे वडील,” ल्युसीने हळूवारपणे तिच्यावर हात ठेवला.

त्याने हळू हळू सावली हलवली आणि तिच्याकडे वळले.

"बाबा, आपण घरी जाऊ का?"

दीर्घ श्वासाने त्याने उत्तर दिले “होय.”

त्या निर्दोष कैद्याच्या मित्रांनी, ज्याने स्वत: जन्म घेतला आहे त्या छापून - त्या रात्री त्याला सोडण्यात येणार नाही असा विश्वास पसरला होता. परिच्छेदांमध्ये दिवे जवळजवळ सर्व विझलेले होते, लोखंडी गेट एक बरणी आणि खिडकीच्या सहाय्याने बंद

केले जात होते, आणि उद्या सकाळीच फाशी, पिल्लरी, चाबूक-पोस्ट आणि ब्रँडिंग-लोखंडाची आवड असणे आवश्यक आहे म्हणून निराशाजनक जागा ओसाड होती. ते पुन्हा सांगा. तिचे वडील आणि मिस्टर डार्ने यांच्यात चालत लूसी मॅनेट मोकळ्या हवेत गेला. हॅक्नी-कोचला बोलवले गेले आणि त्यामध्ये वडील व मुलगी तेथून निघून गेली.

मिस्टर स्ट्रायव्हरने दरोड्याच्या खोलीत परत जाण्यासाठी त्यांना रस्ता सोडून दिले होते. दुसर्‍या व्यक्तीने, ज्याने गटात सामील झाले नव्हते किंवा त्यापैकी कोणाशीही शब्द बदलला नव्हता, परंतु ज्याची छाया सर्वात जास्त अंधकारमय आहे अशा भिंतीकडे झुकली होती आणि त्याने उर्वरित शांततेने बाहेर पळ काढला होता आणि प्रशिक्षक पाठलाग करेपर्यंत पाहत होता. लांब. त्यांनी आता श्री लॅरी आणि मिस्टर. डरणे फरसबंदीवर उभे राहिले तेथे गेले.

“तर, श्री. लॉरी! व्यवसायाचे लोक आता श्री. डरणे यांच्याशी बोलू शकतात? ”

दिवसाच्या कारवाईत श्री. कार्टनच्या भागाची कुणीही पावती दिली नव्हती; कोणालाही ते माहित नव्हते. तो उकललेला नव्हता, आणि त्याच्या दृष्टीने तो यापेक्षा चांगला नव्हता.

“जर व्यवसायाच्या मनात संघर्ष काय चालला आहे हे आपल्याला माहित असल्यास, जेव्हा व्यवसायाचे मन चांगल्या स्वभावाचे आणि व्यवसायाच्या रूपात विभागले जाते तेव्हा श्री. डार्ने.

श्री. लॉरी पुन्हा लाल झाला आणि हळूवारपणे म्हणाला, “तुम्ही आधी याचा उल्लेख केला आहे सर. आम्ही व्यवसाय करणारे, घराची सेवा करणारे आपले स्वत: चे मालक नाही. आम्हाला स्वतःपेक्षा हाऊसचा विचार करावा लागेल. ”

“ मला माहित आहे, मला माहित आहे,” मिस्टर कार्टन पुन्हा निष्काळजीपणाने सामील झाले. “श्री. लॉरी, सापळा लावू नका. तू दुसर्‍याइतकाच चांगला आहेस, मला यात काही शंका नाही: उत्तम, मी म्हणायला हिम्मत करतो. ”

“आणि खरंच साहेब,” श्री लोरीचा पाठपुरावा करत म्हणाली, “या प्रकरणात तुमचे काय करायचे आहे मला माहित नाही. जर तुम्ही मला क्षमा कराल तर तुमच्या वडीलधा .्यांनो, तसे मला म्हणायचे असेल तर मला खात्री नाही की तो तुमचा व्यवसाय आहे. ”

“व्यवसाय! श्री श्री: कार्टन म्हणाले, तुम्हाला आशीर्वाद द्या, माझा काही व्यवसाय नाही.

“साहेब, तुम्हाला ही वाईट गोष्ट आहे.”

"मलाही तसेच वाटते."

श्री. लॉरीचा पाठपुरावा करून म्हणाला, “तुमच्याकडे असता तर कदाचित तुम्ही त्यास उपस्थित व्हाल.”

श्री. कार्टन म्हणाले, “परमेश्वरा तुझ्यावर प्रेम आहे, नाही!

श्री लारी ओरडून म्हणाला, “ठीक आहे साहेब!” व्यवसाय खूप चांगली गोष्ट आहे आणि अतिशय आदरणीय गोष्ट आहे. आणि महोदय, जर व्यवसायाने त्याच्यावरील

प्रतिबंध आणि शांतता आणि अडथळे लादले तर श्रीमान तरुण वयात उदारतेचा माणूस म्हणून त्या परिस्थितीला भत्ता कसा द्यावा हे माहित आहे. मिस्टर डार्ने, शुभरात्रि, देव तुम्हाला आशीर्वाद देो, सर! मी आशा करतो की आपण हा दिवस समृद्ध आणि आनंदी जीवनासाठी जतन केला असेल. "तेथे खुर्ची!"

कदाचित स्वत: वर तसेच बॅरिस्टरशी जरासा राग आला असेल तर श्री. लॉरी यांना खुर्चीवर ढकलले गेले आणि त्याला टेलसन यांच्याकडे नेण्यात आले. कार्टन, जो पोर्ट वाईनचा वास घेत होता, आणि तो अगदी शांत दिसत नव्हता, त्यावेळी तो हसला आणि डार्नेकडे वळला:

“ही एक विचित्र संधी आहे जी आपल्याला आणि मला एकत्र टाकते. या रस्त्यावरील दगडांवर आपल्या साथीदारांसह येथे एकटेच उभे राहून तुमच्यासाठी ही एक विचित्र रात्र असावी. ”

चार्ल्स डार्ने परत “या जगाशी संबंधित” म्हणून परत आले, “मी अजून कठीण वाटते.”

“मला आश्चर्य वाटले नाही; आपण इतके लांब नाही की आपण दुसऱ्याकडे जाण्याच्या मार्गावर प्रगत आहात. तुम्ही मूर्खासारखे बोलता. ”

"मी विचार सुरू आहे कमजोर."

“मग सैतान तू जेवत नाहीस का? मी जेवतो, मी, जेव्हा त्या नस्कल्स आपणास कोणत्या जगाचे असले पाहिजे याविषयी विचार करीत होते. रात्री जेवण करण्यासाठी मला सर्वात जवळची मधुशाला दाखव. ”

त्याने स्वत: चाच हात आखून घेतला आणि त्याला लुडगेट-डोंगरावरून फ्लीट-गल्लीकडे नेले आणि अशाप्रकारे, आच्छादलेल्या मार्गाने, एका बुरुजात नेले. येथे त्यांना एका लहान खोलीत दर्शविले गेले, जिथे चार्ल्स डार्ने लवकरच एक चांगला साधा डिनर आणि चांगली मद्य देऊन आपली शक्ती भरत होते: कार्टन त्याच टेबलवर त्याच्या समोर बसला होता, त्याच्या समोर बंदराची वेगळी बाटली आणि संपूर्णपणे त्याच्यावर अर्ध-निर्लज्जपणे वागणे.

“श्री. डार्णे,” तुम्हाला पुन्हा या स्थलीय योजनेशी संबंधित आहे असे तुम्हाला वाटते का? ”

“मी वेळ आणि ठिकाण याविषयी भयभीतपणे गोंधळलो आहे; पण मला असे वाटते म्हणून मी आतापर्यंत बदलत आहे. ”

“हे अफाट समाधान असले पाहिजे!”

तो कडकपणे म्हणाला, आणि पुन्हा त्याने आपला पेला भरला: तो एक मोठा होता.

“माझ्या बाबतीत, मला असलेली सर्वात मोठी इच्छा ही आहे की मी त्यासंबंधी आहे हे विसरणे. मला हे आवडत नाही, जसे की या द्राक्षारसाशिवाय किंवा तिच्यासाठी. म्हणून आम्ही त्या विशिष्टात फारसे एकसारखे नाही. खरंच, मला वाटतं की आपण आणि मी कोणत्याही विशिष्ट गोष्टींमध्ये एकसारखे नाही आहोत. ”

दिवसाच्या भावनांमुळे गोंधळलेला आणि स्वप्नासारखा असण्याचा या

डब्याच्या खरडपट्टीच्या डबलसह तेथे असल्याचा अनुभव, चार्ल्स डार्ने यांना कसे उत्तर द्यायचे याचा तोटा झाला; शेवटी, उत्तर दिले नाही.

“आता आपले जेवण झाले आहे,” कार्टन हल्ली म्हणाले, “श्री. डार्ने तुम्ही आरोग्यास का संबोधत नाही? तू तुझा टोस्ट का देत नाहीस? ”

“काय आरोग्य? काय टोस्ट? ”

“का, ते तुमच्या जिभेच्या टोकावर आहे. ते तिथे असलेच पाहिजे अशी शपथ घ्या.

“मिस मॅनेट, मग!”

“मिस मॅनेट, मग!”

त्याने टोस्ट प्यायला असताना त्याच्या साथीदाराच्या चेह full्यावर भरलेला पाहून कार्टनने आपला ग्लास खांद्यावरुन भिंतीच्या विरुद्ध फेकला, जिथे त्याचे तुकडे झाले; त्यानंतर, बेल वाजवली आणि दुसर्‍यामध्ये ऑर्डर दिली.

“अंधारात एका कोचकडे जाण्यासाठी ही एक चांगली युवती आहे, मिस्टर. डार्ने!” त्याने आपला नवीन गॉब्लेट भरला.

थोडीशी उधळपट्टी आणि "होय," एक उत्तरगामी उत्तर होय.

“ती एक सुंदर मुलगी आहे की तिला दया दाखवावी आणि तिच्यासाठी ओरडले जावे! कसे वाटते? एखाद्याच्या जीवनासाठी, सहानुभूतीची आणि करुणाची भावना असण्याचा प्रयत्न करणे योग्य आहे काय?

पुन्हा Darnay एक शब्द उत्तर दिले नाही.

“जेव्हा मी तुमचा संदेश दिला तेव्हा तिला आनंद झाला. तिने हे दाखवून दिले की ती खुश होती, परंतु मला असे वाटते की ती होती. ”

या असहमत सहकार्याने स्वतःच्या स्वेच्छेने त्याला दिवसाच्या संकटात मदत केली हे डार्ने यांना वेळेवर आठवण करून दिले. तो संवाद त्या टप्प्याकडे वळला आणि त्याबद्दल त्यांचे आभार

“मला ना कुठल्या गोष्टीचे आभार मानायचे नाहीत ना कसब” पाहिजे असा निष्काळजी आनंद होता. “हे करण्यापूर्वी काहीही नव्हते; आणि मी हे का केले हे मला माहित नाही, दुसर्‍या सेकंदामध्ये. श्री. डार्णे, मला एक प्रश्न विचारू द्या. ”

"स्वेच्छेने, आणि आपल्या चांगल्या कार्यालयांसाठी एक छोटासा परतावा."

“तुम्हाला असं वाटतं की मी तुम्हाला विशेष आवडतो?”

“खरोखर, मिस्टर. कार्टन,” ने दुसर्‍याला विचित्रपणे निराश केले, “मी स्वतःला प्रश्न विचारला नाही.”

"पण आता स्वतःला प्रश्न विचारा."

“तू जसा वागलास तसा वागलास; परंतु आपण असे करता असे मला वाटत नाही. "

“ मला वाटत नाही की मी करतो,” कार्टन म्हणाले. "मला तुमच्या समजूतदारपणाबद्दल खूप चांगले मत येऊ लागले."

“तरीसुद्धा,” बेल वाजवण्याच्या वेळी डार्नेचा पाठपुरावा करत म्हणाला,

“माझ्यामते हिशोब लावण्यापासून आणि दोन्ही बाजूंनी रक्त न घेता आमचे वेगळे होणे टाळण्यासाठी यात काहीच नाही.”

कार्टन पुन्हा सामील होत, “जीवनात काहीही नाही!” डार्ने वाजला. “आपण संपूर्ण हिशोब कॉल करता?” कार्टन म्हणाला. होकारार्थी उत्तर देताना, “मग हाच वाइनचा आणखी एक तुकडा, ड्रॉवर माझ्याकडे आण आणि दहा वाजता मला उठवा.”

बिल दिले जात असताना चार्ल्स डार्ने उठले आणि शुभेच्छा दिल्या. आपली इच्छा न परतवता कार्टनसुद्धा त्याच्या वागणुकीच्या विरोधात धमकी देत उठला आणि म्हणाला, “शेवटचा शब्द, मिस्टर. डार्ने: तुम्हाला वाटते की मी मद्यपान करतो आहे?”

“मला वाटतं तुम्ही श्री. कार्टन, तुम्ही मद्यपान केले आहे. '

“विचार करा? तुला माहित आहे मी पीत होतो. ”

"मी हे बोलणे आवश्यक असल्याने, मला माहित आहे."

“मग तुम्हालाही ते का ते समजेल. मी एक निराश पेच आहे, सर. मी पृथ्वीवर कोणाचीही काळजी घेत नाही. आणि पृथ्वीवर कोणीही माझी काळजी घेत नाही. ”

“खूप खेद वाटेल. आपण कदाचित आपल्या प्रतिभेचा चांगला वापर केला असेल. ”

“श्री. डार्णे, असो! कदाचित नाही. तुमचा शांत चेहरा तुम्हाला आनंदी होऊ देऊ नका; आपल्याला हे माहित नाही की हे काय होईल. शुभ रात्री!"

जेव्हा तो एकटाच राहिला, तेव्हा या विचित्रतेने मेणबत्ती उचलली, एका काचेवर गेली जी भिंतीवर टांगली गेली आणि त्यात स्वत: चा शोध लावला.

"आपल्याला त्या माणसाला विशेष आवडते का?" त्याने स्वत: च्या प्रतिमेवर कुरघोडी केली; “तुमच्यासारख्या माणसासारखा तू का असावा? आपल्यात आवडण्यासारखे काही नाही; तुला माहीत आहे. अहो, तुम्ही गोंधळात टाकता आपण स्वतःमध्ये किती बदल केला आहे! एखाद्या माणसाकडे जाण्याचे चांगले कारण, की आपण ज्यापासून दूर गेला आहात आणि जे आपण केले असावे हे तो आपल्याला दर्शवितो! त्याच्याबरोबर ठिकाणे बदला आणि आपण त्या निळ्या डोळ्यांनी तो जसा होता तसाच पाहिला असता आणि त्या आक्रोशित चेह byयाने तो जसा ओरडला असेल? चला आणि स्पष्ट शब्दांत सांगा! तू सोबतीला द्वेष करतोस. ”

तो सांत्वन देण्यासाठी त्याच्या वाईनच्या विळख्यात पडला, काही मिनिटांत ते सर्व प्यायला मिळाला, आणि त्याच्या हातावर झोपी गेला, टेबलावर केस फिरत होता आणि मेणबत्त्यात एक लांब वळणारी चादरी त्याच्यावर खाली टेकली.

व्ही. जॅकल

ते दिवस मद्यपान करत होते आणि बहुतेक पुरुष कडक मद्यपान करत होते.

अशा सवयींमध्ये काळाने किती सुधार घडवून आणला हे सिद्ध केले आहे, की एक माणूस रात्रीच्या वेळी एखाद्या व्यक्तीला गिळंकृत करेल आणि परिपूर्ण सभ्य व्यक्ती म्हणून त्याच्या प्रतिष्ठेला कोणताही हानिकारक न वाटेल अशा प्रमाणात वाइन आणि ठोसाचे एक मध्यम विधान दिसते. , या दिवसांमध्ये, एक हास्यास्पद अतिशयोक्ती. कायद्याचा शिकलेला व्यवसाय त्याच्या बाकल्यान प्रांतातील इतर शिकलेल्या व्यवसायात नक्कीच नव्हता; कायदेशीर शर्यतीच्या कोरड्या भागांव्यतिरिक्त या विशिष्ट स्पर्धकांमागे असलेल्या श्री. स्ट्रायव्हरने आधीच या मोठ्या आणि फायद्याच्या अभ्यासाकडे वेगाने धाव घेतली होती.

ओल्ड बेली येथील आवडते आणि सत्राचे अधिग्रहण करणार्‍या मिस्टर. स्ट्रायव्हरने ज्या शिडीवर चढला होता त्याच्या खालच्या दगडी तोडण्यासाठी सावधगिरीने सुरुवात केली होती. सत्रे आणि ओल्ड बेली यांना आता त्यांच्या आवडीच्या, विशेषकरून, त्यांच्या उत्कट चाहत्यांना बोलावणे होते; आणि किंग्ज बेंचच्या कोर्टात लॉर्ड सरन्यायाधीशांच्या दर्शनाकडे डोकावताना श्री. स्ट्रायव्हरचा उग्र चेहरा दररोज दिसू शकतो, विगच्या अंथरुणावरुन फुटला होता, जणू एक सूर्यफूल सूर्याकडे जात असताना सूर्याकडे जात होता. झुंबडलेल्या साथीदारांनी भरलेली रँक बाग.

एकदा बारमध्ये याची नोंद घेतली गेली होती की, श्री. स्ट्रायव्हर हे गलिब माणूस होते, आणि एक बेईमान, आणि तयार, आणि धैर्यवान असताना, निवेदनांच्या ढिगा fromयातून सार काढण्याची त्यांची विद्याशाखा नव्हती, जे त्यापैकी एक आहे वकिलांच्या कर्तृत्वांपेक्षा सर्वात उल्लेखनीय आणि आवश्यक. परंतु, याबाबतीत त्याच्यात उल्लेखनीय सुधारणा झाली. त्याचा जितका अधिक व्यवसाय झाला, तितकीच त्याची शक्ती त्याच्या पायर्‍या आणि मज्जाकडे वाढत गेली असे दिसते; आणि तथापि रात्री उशीरा तो सिडनी कार्टन बरोबर कारिंग करत बसला, तो नेहमी बोटेच्या टोकांवर होता आणि सकाळीच त्याचे बिंदू होते.

सिडनी कार्टन, पुरुषांपैकी सर्वात अद्भुत आणि अत्यंत निंदनीय, स्ट्राइव्हरचा महान मित्र होता. हिलरी टर्म आणि मायकेलमस यांच्यात दोघांनी काय प्यायले ते कदाचित एखाद्या राजाचे जहाज असावे. स्ट्राइव्हरचा हातात, कोठेही केस नव्हता, पण खिशात हात ठेवून कार्टन तिथे होता, तो दरबाराच्या कमाल मर्यादेकडे पहात होता; ते त्याच सर्किटवर गेले आणि तिथेही त्यांनी रात्री उशिरापर्यंत त्यांची नेहमीची चळवळ लांबविली आणि कार्टनला ब्रॉड डेवर पाहिले जाण्याची अफवा पसरली होती, चोरी न करता, मांजरीप्रमाणे, त्याच्या खोल्यांकडे चोरी आणि अस्थिरपणे घरी जात आहे. सरतेशेवटी, या विषयावर रस असणा .्यांपैकी, सिडनी कार्टन कधीही सिंह होणार नसला तरी तो एक आश्चर्यकारक चांगला सॅकल होता आणि त्या नम्र क्षमतेने त्याने स्ट्रायव्हरची सेवा दिली.

“दहा वाजता, सर,” त्या मनुष्याने त्याला त्या झोपेतून उठविण्याचा हुकूम केला - “दहा वाजता, सर.”

" काय प्रकरण आहे?"

"दहा वाजले सर."

“तुला काय म्हणायचंय? रात्री दहा वाजता? ”

"होय साहेब. तुझ्या सन्मानाने मला बोलवायला सांगितले. ”

“अरे! मला आठवते. खूप चांगले, खूप चांगले. ”

पुन्हा झोपेच्या काही प्रयत्नांनंतर, त्या माणसाने तातडीने पाच मिनिटांपर्यंत आग लावून जोरदारपणे झुंज दिली, तो उठला आणि त्याने टोपी फेकली आणि बाहेर पडला. तो मंदिरात बदलला आणि राजाच्या बेंच-वॉक आणि पेपर-इमारतींचे फरसबंदी दोनदा पॅस करुन स्वत: ला पुन्हा जिवंत केले आणि स्ट्रायबर चेंबरमध्ये बदलले.

या परिषदांमध्ये कधीही सहकार्य न करणारा स्ट्राइव्हर कारकून घरी गेला होता आणि स्ट्रायव्हरच्या मुख्याध्यापकांनी दार उघडले. त्याच्याकडे चप्पल आणि एक बेड-गाऊन होता आणि त्याचा घसा त्याच्या अधिक सुलभतेसाठी उघडा होता. त्याच्याकडे ऐवजी रानटी, ताणलेले, डोळे मिटविणारे डोळे होते, जे जेफ्रीजच्या पोर्ट्रेटमधून त्याच्या वर्गाच्या सर्व मुक्त रहिवाशांकडे पाहिले जाऊ शकते आणि ज्याचा कलाच्या वेगवेगळया वेष अंतर्गत, प्रत्येकाच्या पोर्ट्रेटद्वारे शोधला जाऊ शकतो. मद्यपान वय.

"आपण थोडा उशीर झाला आहात, मेमरी," स्ट्रायव्हर म्हणाला.

“नेहमीच्या वेळेबद्दल; नंतर एक तासानंतर होऊ शकेल. ”

ते पुस्तकांच्या एका ताटात अडकलेल्या खोलीत गेले आणि कागदाने कचरा टाकला, तिथे एक ज्वलंत आगीची घटना घडली. एक किटली त्या टोकाला चिकटून राहिली, आणि कागदाच्या तुकड्यांच्या मध्यभागी एक टेबल चमकला, त्यावर भरपूर वाइन, आणि ब्रँडी, रम, साखर, आणि लिंबू होते.

“सिडनी, तुझ्याकडे बाटली आहे.”

“दोन-रात्री, मला वाटतं. मी दिवसाच्या क्लायंटबरोबर जेवतो आहे; किंवा त्याला जेवण पाहून-हे सर्व एक आहे! ”

“सिडनी, हा एक दुर्मिळ मुद्दा होता जो तुम्ही ओळखीवर आणला होता. आपण त्यातून कसे आला? तुला कधी मारहाण झाली? ”

"मला वाटले की तो एक देखणा सहकारी आहे, आणि मला वाटले की जर माझे भाग्य संपले असते तर माझे बरेचसे सहकारी असावेत."

श्री. स्ट्रायव्हरने आपला उच्छृंखल पाऊल थरल्याशिवाय हसला.

“तू आणि तुझे नशीब, सिडनी! कामावर जा, काम करा. ”

हळूवारपणे, सकाळने आपला ड्रेस सैल केला, एका शेजारील खोलीत गेला, आणि थंडगार पाणी, एक कुंड आणि एक टॉवेल किंवा दोन घेऊन तो परत आला. टॉवेल्स पाण्यात बुडवून, काही अंशत: मुंडन करुन, त्याने ते डोक्यावर गुंडाळले, पाहता पाहता टेबलाजवळ बसले आणि म्हणाला, “आता मी तयार आहे!”

"मे ट्री-टू टू रात्र, खूप मेहनत करुन उकळत रहाणार नाही," श्री स्ट्रायव्हर म्हणाले, गेली, जेव्हा त्याने आपल्या कागदपत्रांमध्ये पाहिले.

"किती?"

"त्यापैकी फक्त दोन संच."

“मला सर्वात वाईट दे.”

"ते आहेत, सिडनी. आग दूर! "

त्यानंतर सिंहाने दारू पिण्याच्या टेबलाच्या एका बाजूला असलेल्या सोफ्यावर स्वत: चे पाठीवर रचले, तर सॅक त्याच्या स्वत: च्या पेपर-बेस्ट्रिव्हन टेबलाजवळ बसला, त्याच्या दुसर्या बाजूला, बाटल्या आणि चष्मा त्याच्या हातात तयार होता. दोघांनीही बडबड न करता मद्यपान टेबलवर सहकार्य केले, परंतु प्रत्येकाने वेगळया प्रकारे; बहुतेक वेळा सिंहाने त्याच्या कमरबंदात हात घालून, आगीकडे पाहत किंवा कधीकधी फिकट कागदपत्रांसह फ्लर्टिंग; हातगाडी, विणलेला झटके आणि हेतू असलेला चेहरा असलेला, त्याच्या कार्यात इतका खोल, की त्याने त्याच्या काचेच्यासाठी आपला हात पुढे केला नाही - ज्याला जवळजवळ एक मिनिट किंवा जास्त वेळ चालायचा, त्याचा काच सापडण्यापूर्वीच ओठ. दोन-तीन वेळा हातातली बाब इतकी नीटनेटकी झाली की, सॅक त्याला उठणे अनिवार्य झाले आणि त्याच्या टॉवेल्सला पुन्हा उभे केले. या तीर्थक्षेत्रापासून ते जग आणि खोin्यात, शब्दांनी वर्णन करू शकत नसल्यामुळे ते ओलसर हेडगियरच्या अशा विलक्षणपणासह परत आले; जे त्याच्या चिंताग्रस्त गुरुत्वाकर्षणाने अधिक विचित्र बनविले गेले.

शेवटी, सकाळने सिंहासाठी तयार केलेले कॉम्पॅक्ट पुन्हा एकत्र केले आणि त्याला ते देण्यास पुढे सरसावले. सिंहाने काळजीपूर्वक आणि सावधगिरीने त्याचा उपयोग केला, त्यातून आपली निवड केली आणि त्यावर टीका केली, आणि सकाळने या दोघांना मदत केली. जेव्हा पुन्हा पुन्हा चर्चा केली गेली तेव्हा सिंहाने पुन्हा आपल्या कंबरेला हात घातला आणि ध्यान करायला झोपला. त्यानंतर सॅकने त्याच्या गळयासाठी स्वत: ला बम्परने जोडले आणि डोक्यात नवीन अर्ज आणला आणि दुस meal्या जेवणाच्या संग्रहात स्वतःला लागू केले; हे त्याच पद्धतीने सिंहाच्या नियंत्रणाखाली आणले गेले आणि पहाटे तीन घड्याळे येईपर्यंत त्याची विल्हेवाट लावण्यात आली नाही.

श्री स्ट्रायव्हर म्हणाले, "आणि आता आम्ही सिडनी, पंचचा बम्पर भरा."

सकाळने पुन्हा डोक्यावरुन घेतलेल्या टॉवेल्स त्याच्या डोक्यातून काढून टाकले आणि स्वत: ला हलविले, जांभळं झालं, दाढी केली आणि पालन केले.

"सिडनी, तू आजकालच्या मुकुट साक्षीदारांच्या बाबतीत अगदी छान आहेस. प्रत्येक प्रश्न सांगितला. "

"मी नेहमीच निरोगी असतो; मी नाही? "

"मी त्याचा फायदा घेत नाही. आपला राग कशामुळे वाढला आहे? त्यावर काही ठोसा ठेव आणि पुन्हा गुळगुळीत करा. "

एक अवहेलना ग्रंटसह, सॅकने पुन्हा पालन केले.

"जुन्या श्रीव्सबरी स्कूलचा जुना सिडनी कार्टन," स्ट्रायव्हर म्हणाला, जेव्हा त्याने त्याचे वर्तमान व भूतकाळात पुनरावलोकन केले तेव्हा त्याने आपले डोके टेकले, "जुन्या सॉसव सिडनी. पुढील एक मिनिट आणि खाली; आता आत्म्यात आणि आता निराश! "

"अहो!" दु: ख सोसून दुसऱ्याने परत केले: "हो! तीच सिडनी, त्याच नशिबात. तरीही, मी इतर मुलांसाठी व्यायाम केले आणि क्वचितच स्वत: केले. "

"आणि का नाही?"

"देवच जाणे. समजा, हा माझा मार्ग होता.

तो त्याच्या खिशात हात ठेवून बसला होता आणि त्याचे पाय अग्नीकडे पहात त्याच्याकडे होते.

“कार्टन,” त्याच्या मित्राने म्हटले की, धमकावणा air्या वा with्याने स्वत: ला त्याच्याकडे वेढले आहे, जणू काय फायर शेगटी ही भट्टी होती ज्यात टिकून राहण्याचा प्रयत्न खोटा होता आणि जुन्या श्रीसबरीच्या जुन्या सिडनी कार्टनसाठी केलेली एक नाजूक गोष्ट शाळेत त्याला खांदा लावायचा होता, “तुमचा मार्ग आहे आणि नेहमीच एक लंगडा मार्ग होता. आपण कोणतीही ऊर्जा आणि हेतू समेटला नाही. माझ्याकडे बघ."

“अरे, त्रास!” हलक्या आणि चांगल्या-विनोदी हसर्‍यासह “सिडनी परत आला,“ तू नैतिक होऊ नकोस! ”

“मी जे केले ते मी कसे केले?” स्ट्रायव्हर म्हणाला; "मी जे करतो ते मी कसे करावे?"

“मी तुम्हाला मदत करण्यासाठी काही पैसे देऊन, असे समजू. परंतु याविषयी मला किंवा हवेला एस्ट्रॉफी करणे तुमच्या फायद्याचे नाही; तुम्हाला काय करायचे आहे, ते तुम्ही करा. तू नेहमीच अग्रगण्य असशील आणि मी नेहमीच मागे होतो. ”

“मला पहिल्या क्रमांकावर जावं लागलं; मी तिथे जन्मलो नव्हतो, मी होतो का? ”

“मी समारंभात हजर नव्हतो; पण माझे मत तुम्ही आहात, ”कार्टन म्हणाले. यावर तो पुन्हा हसला आणि ते दोघेही हसले.

कार्टनचा पाठपुरावा करत “श्रॉसबरी आणि श्रेझबरीच्या आधी आणि श्रिजबरीच्या आधीपासून,” तेव्हा तू तुझ्या पदावर आलास आणि मी माझ्यात पडलो. पॅरिसच्या स्टुडंट-क्वार्टरमध्ये आम्ही सहकारी विद्यार्थी असतानाही, फ्रेंच आणि फ्रेंच कायदा आणि इतर काही फ्रेंच तुकड्यांना आम्ही निवडत होतो, परंतु आपण नेहमीच कुठेतरी राहत नाही. ”

“आणि त्यात कोणाचा दोष होता?”

“माझा जीव घेताना, मला खात्री नाही की ती तुमची नव्हती. तुम्ही नेहमीच ड्राईव्हिंग, रेव्हिंग, खांदा लावत आणि जात असता, मला अस्वस्थतेत पद मिळाले की मला आयुष्यासाठी संधी नव्हती परंतु गंजणे व शांतता नसते. दिवस उजाडताच, आपल्या स्वतःच्या भूतकाळाबद्दल बोलणे ही एक निराशाजनक गोष्ट आहे. मी जाण्यापूर्वी मला आणखी एका दिशेने वळवा. ”

"ठीक आहे मग! सुंदर गवाहांकडे मला तारण ठेवा, ”स्ट्रायव्हरने आपला ग्लास धरून म्हणाला. "आपण एक सुखद दिशेने वळले आहेत?"

वरवर पाहता असे झाले नाही, कारण तो पुन्हा निराश झाला.

“सुंदर साक्षी,” तो गोंधळून म्हणाला, “आज व रात्री माझ्याकडे पुष्कळ साक्षी आहेत. तुमचा सुंदर साक्षी कोण आहे? ”

"नयनरम्य डॉक्टरची मुलगी, मिस मॅनेट."

" ती सुंदर?"

"ती नाही का?"

“नाही”

"का, जिवंत माणूस, ती संपूर्ण कोर्टाची प्रशंसा होती!"

“संपूर्ण कोर्टाचे कौतुक फिरवा! ओल्ड बेलीला सौंदर्याचा न्यायाधीश कोणी केले? ती सोन्याची केसांची बाहुली होती! ”

श्री. स्ट्रायव्हर, तीक्ष्ण डोळयांनी त्याच्याकडे पहात आणि हळूवारपणे त्याच्या भव्य चेह acrossयाकडे हात ओढून म्हणाला: “तुला माहित आहे काय?” त्या वेळी तू मला सुवर्ण- केसांची बाहुली आणि त्वरेने सोनेरी केसांच्या बाहुलीचे काय झाले ते पहायला? ”

“काय झाले ते लवकर पहा! एखादी मुलगी, बाहुली किंवा कोणतीही बाहुली, अंगणात किंवा माणसाच्या दोन नाकात डोकावली तर ती प्रेक्षकांना न बघता पाहू शकते. मी तुला तारण देतो, पण मी सौंदर्य नाकारतो. आणि आता मी आणखी प्यायलो नाही; मी झोपायला जाईल. ”

जेव्हा त्याचे यजमान त्याच्या पाठीवर एक मेणबत्ती घेऊन पायर्या खाली जाताना त्याला खाली सोडण्यासाठी निघाला तेव्हा दिवस थंडपणे खिडकीतून पाहत होता. जेव्हा तो घराबाहेर पडला तेव्हा हवा थंड व खिन्न होती, मंद आकाश ढगाळ वातावरण होते, नदी गडद व अंधुक होती, निर्जीव वाळवंटाप्रमाणे संपूर्ण दृश्य. सकाळच्या स्फोटाच्या आधी मातीचे पुष्पगुच्छ फिरत होते, जणू काही वाळवंट-वाळू दूरवर पसरली असेल आणि त्याआधीच्या पहिल्या स्प्रेने त्या शहरावर मात करायला सुरुवात केली होती.

त्याच्या आत कचरा शक्ती आणि आजूबाजूला वाळवंट असलेला हा माणूस शांत गच्चीच्या ओलांडून त्याच्या वाटेवर थांबला आणि त्याच्या समोर वाळवंटात पडलेला एक क्षण पाहिला, आणि तो आदरणीय महत्वाकांक्षा, स्वत: ची नकार आणि चिकाटीचा मृगजळ आहे. या दृष्टीकोनातून सुंदर शहरात, हवादार गॅलरी ज्यामधून त्याच्यावरील प्रेमाची आणि कृत्यांची नजर होती, ज्या बागांमध्ये जीवनाचे फळ पिकलेले होते, त्याच्या डोळयांत चमचमणारी आशा होती. एक क्षण, आणि तो निघून गेला. घरांच्या विहिरीवरील एका उंच खोलीत चढून त्याने एका दुर्लक्षित पलंगावर स्वत: ला आपल्या कपड्यात खाली फेकले आणि उशी वाया अश्रूंनी भिजली.

दुर्दैवाने, दु: खसह, सूर्य उगवला; चांगल्या क्षमता आणि चांगल्या भावनांचा मनुष्य, त्यांच्या निर्देशित व्यायामास असमर्थ, स्वत: ची मदत करण्यास असमर्थ आणि स्वत: च्या आनंदाने, त्याच्यावरील अनिश्चिततेबद्दल समजूतदारपणा, आणि स्वतःला राजीनामा देण्याऐवजी, हे त्याला वाईट वाटले नाही.

सहावा शेकडो लोक

डॉक्टर मॅनेटची शांत निवास व्यवस्था सोहो-स्क्वेअरपासून फार दूर नसलेल्या एका शांत गल्ली-कोप .्यात होती. एका ठराविक रविवारी दुपारी जेव्हा चार महिन्यांच्या लाट देशद्रोहाच्या खटल्याच्या गुंडाळीवरुन उतरल्या आणि जनहित व स्मृती म्हणून समुद्रापर्यंत गेली तेव्हा श्री. जार्विस लॉरी क्लर्कनवेलहून सनी रस्त्यावरुन चालत गेले. तो राहत असताना डॉक्टरकडे जेवण्याच्या मार्गावर. व्यवसाय-शोषणात पुन्हा बदल झाल्यानंतर श्री. लॉरी हे डॉक्टरांचे मित्र बनले होते आणि शांत रस्ता-कोपरा हा त्याच्या आयुष्याचा एक सनी भाग होता.

या ठराविक रविवारी, श्री. लोरी सवयीच्या तीन कारणांमुळे दुपारच्या वेळी सोहोच्या दिशेने गेले. सर्वप्रथम, कारण, रविवारी रविवारी, जेवण घेण्यापूर्वी, ते डॉक्टर आणि ल्युसीबरोबर सहसा बाहेर जायचे; दुसरे म्हणजे, कारण प्रतिकूल रविवारी, तो त्यांच्याबरोबर कौटुंबिक मित्र म्हणून, सवयीने बोलत, वाचन, खिडकीतून पहात आणि सामान्यत: दिवसा जात असे. तिसर्यांदा, कारण निराकरण करण्यासाठी त्याच्या स्वत: च्याच चतुर शंका आल्या आणि डॉक्टरांच्या घराच्या मार्गांनी त्या वेळी त्या सोडवण्याची संभाव्य वेळ म्हणून ते कसे सूचित केले हे त्यांना ठाऊक होते.

डॉक्टर ज्या कोप .्यात राहत होता त्या कोप than्यापेक्षा एक विलक्षण कोपरा लंडनमध्ये सापडला नव्हता. त्या मार्गे कोणताही मार्ग नव्हता आणि डॉक्टरांच्या लॉजिंगच्या समोरच्या खिडक्यांमुळे रस्त्यावर एक निव्वळ छोटी व्हिस्टा होती ज्यावर निवृत्तीची जन्मजात हवा होती. ऑक्सफोर्ड-रोडच्या उत्तरेस तेथे काही इमारती नव्हत्या आणि वन-झाडे फुलली आणि वन्य फुले वाढली आणि नागफुड्यांनी आता नामशेष झालेल्या शेतात फुलले. याचा परिणाम म्हणून, सोहो येथे जोमाने बंदोबस्त न करता भटक्या-भटक्यांसारख्या तेथील रहिवाशांकडे जाण्याऐवजी जोरदार स्वातंत्र्याने देश प्रसारित झाला; दक्षिणेकडील खूप चांगली भिंत होती, ती दूर नव्हती, ज्यावर हंगामात पीच पिकले होते.

दिवसाच्या आधीच्या भागात उन्हाळ्याच्या प्रकाशाने चमकदार कोप into्यात प्रवेश केला; परंतु, जेव्हा रस्ते गरम होत गेले, तेव्हा कोपरा सावलीत होता, जरी तो सावलीत इतका दूरस्थ नव्हता परंतु आपण त्यापलीकडे चमकू शकता. हे एक मस्त जागा, टेकलेले परंतु प्रसन्न, प्रतिध्वनींसाठी एक अद्भुत ठिकाण आणि रॅगिंग रस्त्यांवरील एक अतिशय बंदर होते.

अशा लंगरात एक शांत साल असणे आवश्यक आहे, आणि तेथे होते. डॉक्टरांनी मोठ्या ताठ असलेल्या घराच्या दोन मजल्यांवर ताबा मिळविला, जिथे अनेक कॉलिंग्ज दिवसापर्यंत पाठपुरावा करण्याच्या हेतूने तयार होत असत परंतु त्या दिवसात काहीच ऐकू येत नव्हते आणि त्या सर्वांनी रात्री त्यास दूर केले होते. मागील बाजूस असलेल्या इमारतीत, एका अंगणात जेथे एखाद्या झाडाच्या झाडावर हिरव्या पाने उमटल्या, चर्च-अवयव बनवल्याचा दावा करण्यात आला आणि चांदीचा पाठलाग करण्यात आला आणि त्याचप्रमाणे सोन्याच्या हाताने काही रहस्यमय राक्षसांनी त्याला मारहाण केली. त्याने समोरच्या हॉलच्या भिंतीपासून सुरुवात केली — जणू त्याने स्वत: ला मौल्यवान मारहाण केली असेल आणि सर्व पाहुण्यांचे असेच रूपांतर घडवून आणले.

यातील बरेचसे व्यवहार, किंवा एका पायर्‍यावर राहण्याची अफवा एका एकाकी लॉजरने किंवा एखाद्या कोच-ट्रिमिंग निर्मात्याकडे, जिथे खाली मोजणीचे घर असल्याचे सांगण्यात आले, कधीही ऐकले किंवा पाहिले नाही. कधीकधी, एखादा भटक्या कामगार आपला कोट ठेवतो, हॉलमध्ये फिरला किंवा एखाद्या अनोळखी व्यक्तीने तिथे डोकावले, किंवा अंगण ओलांडून दूरची चकती किंवा सुवर्णकायातून थोडासा आवाज ऐकला. घराच्या पाठीमागे असलेल्या विमान-झाडाच्या चिमण्या आणि त्यापूर्वी कोप inयात प्रतिध्वनी रविवारी पहाटे ते शनिवारी रात्रीपर्यंत त्यांचा स्वतःचा मार्ग होता हे सिद्ध करण्यासाठी हे फक्त अपवाद होते.

डॉक्टर मॅनेटला अशी रूग्णांची त्यांची जुनी प्रतिष्ठा म्हणून येथे प्राप्त झाली आणि त्याच्या कथेच्या अस्थिर फडफडांमध्ये त्याचे पुनरुज्जीवन झाले. त्याचे वैज्ञानिक ज्ञान, आणि प्रयोगशील प्रयोग करण्याची दक्षता आणि कौशल्य यामुळे त्याला अन्यथा मध्यम विनंतीमध्ये आणले आणि त्याने हवे तेवढे पैसे मिळवले.

रविवारी दुपारी ठीक, जेव्हा त्याने कोप inयातल्या शांत घराच्या दाराची घंटी वाजविली तेव्हा श्री जार्विस लॉरी यांचे ज्ञान, विचार आणि सूचना या गोष्टी होत्या.

"घरी डॉक्टर मॅनेट?"

अपेक्षित घर.

“घरी मिस लुसी?”

अपेक्षित घर.

“घरी मिस प्रॉस?”

शक्यतो घरी, परंतु मिस प्रोसच्या हेतूची अपेक्षा करणे, अर्थात प्रवेश देणे किंवा त्यास नकार देणे यासाठी दासीसाठी निश्चितपणे अशक्य आहे.

श्री. लॉरी म्हणाले, “मी घरी असतानाच मी वरच्या मजल्यावर जाऊ.”

डॉक्टरच्या मुलीला तिच्या जन्माच्या देशाबद्दल काहीच माहिती नसले तरी, तिच्याकडून अत्यंत कमी अर्थाने कमावण्याची क्षमता जी जन्मापासून प्राप्त झाली आहे ती तिची सर्वात उपयुक्त आणि सर्वात मान्य वैशिष्ट्ये आहेत. फर्निचर जसे सोपे होते, इतके लहानसे शोभेचे सामान त्यांनी घालून दिले होते, परंतु त्यांच्या स्वाद आणि फॅन्सीसाठी काही किंमत नव्हती, त्याचा प्रभाव आनंददायक होता. सर्वात मोठ्या ऑब्जेक्टपासून कमीतकमी सर्व खोल्यांमध्ये स्वभाव; रंगांची व्यवस्था, मोहक विविधता आणि तीव्रता ट्रायफल्समध्ये नाजूक हात, स्पष्ट डोळे आणि चांगल्या अर्थाने प्राप्त केलेली; एकाच वेळी ते स्वत: मध्येच खूप आनंददायी आणि त्यांचे जन्मदाता इतके अभिव्यक्त होते की, श्री. लॉरी जेव्हा त्याच्याबद्दल पाहत उभे होते, तेव्हा खुर्च्या व टेबलांनी त्याला विचारलेल्या विचित्र अभिव्यक्तीसह असे म्हटले होते, ज्याला तो इतक्या चांगल्या प्रकारे ओळखत होता. , तो मंजूर आहे की नाही?

एका मजल्यावर तीन खोल्या होत्या आणि ज्या दारेद्वारे ते उघडले गेले होते की दरवाजा उघडला की हवा सर्वांमधून मुक्तपणे जाऊ शकेल, श्री. लॉरी, हसतमुखपणे त्याभोवती आढळलेल्या या काल्पनिक साम्रासाचे निरीक्षण करणारे, एका जागेवरुन चालत गेले. दुसरे. पहिली सर्वात चांगली खोली होती आणि त्यामध्ये ल्युसीचे पक्षी, फुले,

पुस्तके आणि डेस्क आणि वर्क टेबल आणि पाण्याचे रंगाचे बॉक्स; दुसरे म्हणजे डॉक्टरांचे सल्लामसलत कक्ष, जेवणाचे खोली म्हणून देखील वापरले जात असे; तिसरा, यार्डमधील प्लेन-झाडाच्या गोंधळाने बदलून टाकलेला, डॉक्टरांचा बेडरूम होता आणि तिथेच एका कोप in्यात, नूतनीकरण केलेल्या शूमेकरच्या बेंच आणि टूल्सची ट्रे उभी राहिली, जशी ती पाचव्या मजल्यावर उभी होती. पॅरिसमधील सेंट अँटॉइन उपनगरामध्ये, वाइन-शॉपद्वारे भयंकर घर.

श्री. लॉरी म्हणाले, “मला आश्चर्य वाटले की त्याने आपल्याबद्दल होणा !्या दु: खाची आठवण तो पाळतो!”

“आणि त्याबद्दल आश्चर्य का?” अचानक चौकशीमुळेच त्याला सुरुवात झाली.

हा मिस प्रॉस, जंगली लाल बाई, ज्याची ओळखी त्याने डोव्हर येथील रॉयल जॉर्ज हॉटेलमध्ये प्रथम केली होती आणि त्यानंतर सुधारली होती.

"मी विचार केला पाहिजे" श्री श्री लॉरी सुरुवात केली.

“पू! आपण विचार केला असेल! ”मिस प्रॉस म्हणाली; आणि श्री. लॉरी निघून गेले.

“तू कसा काय करशील?” त्या बाईने मग तीक्ष्णपणे विचारपूस केली, आणि तरीही असे दिसते की ती त्याला कोणत्याही प्रकारचा दु: ख देत नाही.

“मी खूप बरे आहे, मी त्याचे आभार मानतो,” असे श्री लॉरी यांनी विनम्रतेने उत्तर दिले; "तू कसा आहेस?"

“अभिमान बाळगण्यास काहीच नाही,” मिस प्रॉस म्हणाली.

“खरंच?”

“अहो! खरंच! ”मिस प्रॉस म्हणाली. "मी माझ्या लेडीबर्ड बद्दल खूप काही बोललो आहे."

“खरंच?”

मिस कृत म्हणाली, “कृपा करण्याकरिता 'खरंच' याव्यतिरिक्त आणखी काही सांगा किंवा तुम्ही मला ठार माराल,” मिस प्रॉस म्हणाली: ज्याचे पात्र (उंचावरून वेगळे केले गेले) लहान होते.

"खरंच, मग?" श्री लॉरी म्हणाले, दुरुस्ती म्हणून.

“खरंच खूपच वाईट आहे,” मिस प्रॉस परत केली, “पण बरं. होय, मी खूप काही सोडले आहे. ”

"मी कारण विचारू का?"

“मला लेडीबर्डची अजिबात योग्य नसलेली डझनभर माणसे तिची काळजी घेण्यासाठी इथे यायला नको आहेत,” मिस प्रॉस म्हणाली.

" दो डझनभर की उद्देशाने आलो?"

“शेकडो,” मिस प्रॉस म्हणाली.

या महिलेचे (तिच्या वेळेच्या आधीच्या आणि नंतरच्या काही लोकांसारखे) वैशिष्ट्य होते की जेव्हा जेव्हा तिच्या मूळ प्रस्तावावर प्रश्न विचारला जात असे तेव्हा तिने

ती अतिशयोक्ती केली.

“प्रिय मला!” श्री लॉरी म्हणाले, सर्वात सुरक्षित टिप्पणी म्हणून त्यांनी विचार केला.

“मी प्रियेबरोबर आयुष्य जगतो किंवा प्रिय माझ्याबरोबरच राहिलो आणि त्यासाठी मला पैसे दिले; जे तिने नक्की कधी केले नसते, तर आपण दहा वर्षे वयाचे असल्याने मला किंवा स्वतःला काहीच पैसे न देता घेता आले असते तर आपण प्रतिज्ञापत्र घेऊ शकता. आणि हे खरोखर खूप कठीण आहे, ”मिस प्रॉस म्हणाली.

अतिशय कठीण काय होते ते अचूकतेने न पाहता श्री. लॉरीने डोके हलवले; स्वत: चा त्या महत्वाच्या भागाचा उपयोग काही प्रमाणात फिट होणाऱ्या परी कपड्यांचा प्रकार म्हणून करतो.

“सर्व प्रकारचे लोक जे पाळीव प्राण्यांना कमीतकमी पदवीधर नसतात, ते नेहमीच पाठ फिरत असतात,” मिस प्रॉस म्हणाली. “जेव्हा आपण ते सुरू केले”

“ मी सुरुवात केली, मिस प्रॉस?”

“नाही का? तिच्या वडिलांना कोणी जिवंत केले? ”

“अरे! तर त्या होते सुरुवात it- "श्री ट्रक सांगितले.

“हे संपत नव्हतं, असं मला वाटतं? मी म्हणतो, तुम्ही जेव्हा याची सुरुवात केली तेव्हा ते खूप कठीण होते; डॉक्टर मॅनेटबरोबर शोधण्यात मला काही दोष आहे असे नाही, त्याशिवाय तो अशा मुलीसाठी योग्य नाही, ज्याचा त्याच्यावर काही दोष नाही, कारण कोणत्याही परिस्थितीत कोणीही असावे अशी अपेक्षा केली जात नव्हती. परंतु लेडीबर्डचे प्रेम माझ्यापासून दूर नेण्यासाठी (लोक त्याला क्षमा करू शकले असते) जमाव आणि अनेक लोक त्याच्याकडे वळत आहेत हे खरोखर दुप्पट आणि धक्कादायक आहे. ”

श्री. लॉरी मिस प्रॉसला खूप हेवा वाटली, परंतु आतापर्यंत तिला तिच्या विक्षिप्तपणाच्या सेवेच्या खालीही माहित होते, त्या नि: स्वार्थी प्राण्यांपैकी एक - ती फक्त स्त्रियांमध्ये आढळली - शुद्ध प्रेम आणि कौतुकासाठी बंधनकारक असेल. ते स्वतःहून गुलाम असतात, तरुण जेव्हा ते गमावतात तेव्हा, ते कधीही नसलेले सौंदर्य, त्यांना मिळवण्याचे भाग्य कधीच नव्हते अशा कर्तृत्वासाठी, त्यांच्या स्वत: च्या जीवनावर कधीही चमकणार नाहीत अशा उज्ज्वल आशा. हृदयाच्या विश्वासू सेवेपेक्षा या जगात काहीही चांगले नाही हे जगाला पुरेसे ठाऊक होते; कोणत्याही भाडोत्री डागांपासून इतका सुंदर आणि इतका मुक्त होता की त्याच्या स्वत: च्या मनाने केलेल्या बदमाशी व्यवस्थेत - आपण सर्वजण कमी-अधिक प्रमाणात - त्याने मिस प्रोसला खालच्या एंजल्सच्या जवळ ठेवले. टेलसनच्या शिल्लक असलेल्या निसर्ग आणि कलेने बऱ्याच बायकांना उठविले.

मिस लेडी म्हणाली, “लेडीबर्डला पात्र असा एखादा माणूस कधीच नव्हतो आणि कधीच नाही,” मिस प्रॉस म्हणाली; "आणि तो माझा भाऊ शलमोन होता, जर त्याने आयुष्यात चूक केली नसती तर."

येथे पुन्हा: श्री लॉरी यांनी मिस प्रोसच्या वैयक्तिक इतिहासाची चौकशी केली की तिचा भाऊ शलमोन हा निर्दय निंदनीय होता आणि त्याने तिच्याकडे असलेली सर्वकाही लुटली होती आणि कथन करण्यासाठी भाग पाडली होती आणि तिला कायमच

तिच्या गरीबीमध्ये सोडले होते. कोणत्याही स्पर्शाशिवाय. मिस प्रोसने शलमोनवर विश्वास ठेवून ठेवलेली श्रद्धा (या थोडीशी चुकांबद्दल केवळ एक छोटीशी गोष्ट लपवणे) श्री. लॉरी यांच्या बाबतीत अगदी गंभीर बाब होती आणि तिच्याबद्दल तिच्या चांगल्या मतेवर त्याचे वजन होते.

ते म्हणाले, “जसे की आम्ही क्षणाकरता एकटेच आहोत आणि दोघेही व्यवसायाचे लोक आहेत,” जेव्हा ते पुन्हा ड्रॉईंग रूमवर गेले आणि तेथे मैत्रीपूर्ण संबंध ठेवून बसले, तेव्हा डॉक्टर मला विचारतात- , लुसीशी बोलताना, कधीही जुगार काढण्याच्या वेळेचा संदर्भ घ्या का? ”

"कधीही नाही."

"आणि तरीही तो बेंच आणि ती साधने त्याच्या शेजारीच ठेवली आहेत?"

“अहो!” तिचे डोके हलवत मिस प्रॉस परत आली. "पण मी तो असे म्हणत नाही की तो त्यातल्या त्यात उल्लेख करत नाही."

“तुमचा असा विश्वास आहे की तो त्याचा जास्त विचार करील?”

“मी करतो,” मिस प्रॉस म्हणाली.

“आपण कल्पना कराल?” श्री लॉरीने सुरुवात केली होती, जेव्हा मिस प्रॉसने त्याला यासह घेतले:

“कधीही कशाचीही कल्पना करू नका. अजिबात कल्पना करू नका. ”

“मी दुरुस्त उभा आहे; समजा, कधीकधी आपण इतके दूर जाऊ शकता? "

“आता आणि नंतर” मिस प्रॉस म्हणाली.

“समजा, तुम्हाला काय वाटते?” श्री. लॉरी तिच्याकडे चमकदार डोळ्याने हसत हसत चमकतपणे तिच्याकडे पाहत पुढे म्हणाले, “डॉक्टर मॅनेटचा स्वतःचा कोणताही सिद्धांत आहे, त्या सर्व वर्षांच्या कारणासाठी संबंधित आहे. त्याचा इतका छळ होत आहे; कदाचित, त्याच्या छळ करणा theयाच्या नावालाही? ”

“मला असे समजू शकत नाही की लेडीबर्ड मला जे काही सांगते त्याशिवाय.”

“आणि ते आहे?”

"तिला वाटते की त्याच्याकडे आहे."

“आता हे सर्व प्रश्न विचारल्यावर माझ्यावर रागावू नका; कारण मी फक्त धंदा करणारा माणूस आहे आणि तू एक व्यवसाय करणारी स्त्री आहेस. ”

“कंटाळा?” मिस प्रॉसने शांततेसह चौकशी केली.

त्याऐवजी आपल्या माफिय विशेषणची शुभेच्छा देऊन श्री. लॉरी यांनी उत्तर दिले, “नाही, नाही, नाही. नक्कीच नाही. व्यवसायाकडे परत जाणे: Man डॉक्टर मॅनेट, आपण सर्व जण खात्रीने खात्री आहे की कोणत्याही गुन्ह्यात निर्दोषपणे निर्दोष आहे हे आश्चर्यकारक नाही काय? त्याचे माझ्याबरोबर बरेच वर्षांपूर्वीचे संबंध असले तरी मी आता ते सांगणार नाही आणि आता आम्ही जिव्हाळयाचे आहोत; ज्या सुंदर मुलीशी तो खूप निष्ठावान आहे त्याच्याशी मी म्हणेन, आणि त्याच्याशी इतके निष्ठावान कोण आहे? माझ्यावर विश्वास ठेवा, मिस प्रोस, मी आपल्याकडे कुतूहल नसून, उत्सुकतेमुळे या विषयाकडे जात नाही. ”

“बरं! माझ्या समजूतदारपणाबद्दल आणि वाईट गोष्टींसाठी, तुम्ही मला सांगा, ”दिलगिरी व्यक्त करून मिस प्रोस म्हणाली,“ त्याला संपूर्ण विषयाची भीती वाटते. ”

“घाबरून?”

“हे पुरेसे आहे, मी विचार केला पाहिजे, तो का असू शकतो. ती एक भयानक आठवण आहे. त्याशिवाय, त्याचे स्वतःचे नुकसान त्यातूनच वाढले. त्याने स्वत: ला कसे गमावले, किंवा स्वत: ला कसे बरे केले हे माहित नसल्यामुळे, पुन्हा कधीही गमावल्याबद्दल त्याला कधीच वाटणार नाही. हा एकटाच विषय सुखकर होणार नाही, असं मला वाटलं पाहिजे. "

श्री. लॉरी यांनी शोधण्यापेक्षा ही गहन टीका होती. तो म्हणाला, “खरं,” आणि त्याबद्दल विचार करायला भीती वाटली. तरीही, मिस प्रोस, माझ्या मनात एक शंका ओढवते, की डॉक्टर मॅनेटने ते दडपशाही नेहमीच त्याच्यात बंद ठेवले पाहिजे. खरोखर ही शंका आणि अस्वस्थताच मला कधीकधी कारणीभूत ठरते ज्यामुळे मला आपल्या सध्याच्या आत्मविश्वासाची वाटचाल होते. ”

"मदत केली जाऊ शकत नाही," मिस प्रॉसने डोके हलवत म्हटले. “त्या स्ट्रिंगला स्पर्श करा आणि तो त्वरित आणखीनच बदलेल. चांगले ते एकटे सोडा. थोडक्यात, हे एकटेच सोडले पाहिजे, जसे की नाही किंवा नाही. कधीकधी तो रात्रीच्या वेळी मृत पडतो आणि आपल्या खोलीत आपण वरच्या बाजूस फिरत, खाली वरून, त्याच्या खोलीत ऐकतो. लेडीबर्डला हे जाणून घेणे शिकले की त्याच्या जुन्या तुरूंगात त्याचे मन वर आणि खाली फिरत आहे. ती त्याला घाई करते, आणि तो तयार होईपर्यंत ते दोघे चालत वर, खाली चालत, खाली फिरत असतात. परंतु तो तिच्या अस्वस्थतेच्या खर्‍या कारणाबद्दल तो कधीच एक शब्द बोलत नाही आणि त्याला इशारा न करणेच तिला चांगले वाटले. तिचे प्रेम आणि सहवास त्याला जवळ आणत नाही तोपर्यंत ते गप्प बसून एकत्र खाली फिरत राहतात. ”

मिस प्रोसने स्वतःच्या कल्पनेला नकार देऊनही, एका दु: खाच्या कल्पनेने नीरस पछाडल्या जाणार्‍या वेदनाची जाणीव होते, तिच्या वाक्यांशाची पुनरावृत्ती करताना, खाली वाकत आणि तिच्याकडे अशी गोष्ट आहे याची साक्ष दिली.

प्रतिध्वनीसाठी कोपरा एक आश्चर्यकारक कोपरा म्हणून उल्लेख केला गेला आहे; येताना येणा feetया पायांच्या चादरीकडे इतका गोंधळ उडायला लागला होता की, थकल्या गेलेल्या आणि थकल्या गेलेल्या गोष्टींचा अगदी थोडक्यात उल्लेखच त्याने चालू ठेवला आहे.

“ते येथे आहेत!” मिस प्रॉस म्हणाली, परिषद फोडण्यासाठी; “आणि आता आपल्याकडे शेकडो लोक लवकरच असतील!”

हे त्याच्या ध्वनीविषयक गुणधर्मांमधील एक विचित्र कोपरा होते, एखाद्या ठिकाणचे हे एक विचित्र कान होते, ज्याप्रमाणे श्री. लॉरी उघड्या खिडकीजवळ उभे होते आणि ज्या वडिलांना व मुलीला ऐकले होते त्याचा शोध घेत होते, तेव्हा त्यांनी वाटले की ते कधीही जाऊ शकत नाहीत. फक्त प्रतिध्वनीच संपल्या नसत्या, पावले गेल्यासारखेच;

परंतु, कधी न आलेल्या इतर चरणांचे प्रतिध्वनी त्यांच्या ऐकू येतील आणि ते जवळ येतील तेव्हा चांगल्यासाठी मरणार. तथापि, शेवटी वडील आणि मुलगी हजर झाले आणि मिस प्रॉस त्यांना घेण्यासाठी रस्त्याच्या दारात तयार झाली.

तिचा पाय s[या चढल्यावर तिच्या प्रियकराचे बोनट उचलले आणि तिच्या रुमालाच्या टोकाला स्पर्श करुन मिटून टाकला व तिचा अंगरखा गुंडाळला. मिस प्रॉस हे एक रमणीय दृश्य होते. घालण्याची, आणि तिची श्रीमंत केस स्त्रियांची निंदनीय आणि देखणी महिला असती तर तिने तिच्या केसांमध्ये शक्य तितक्या अभिमानाने गुळगुळीत करण्यास तयार. तिचे प्रेमळपण एक सुंदर दृश्य होते, तिचे आलिंगन देऊन, तिचे आभार मानते आणि तिच्यासाठी तिच्यावर इतका त्रास सहन करण्याच्या विरोधात - ती शेवटची गोष्ट म्हणजे ती फक्त खेळण्यासारखी धैर्य धरत होती, किंवा मिस प्रोस, ज्याला दुखापत झाली होती, ती तिच्याच खोलीत निवृत्त झाली असेल आणि रडले असेल . डॉक्टर देखील त्यांच्याकडे पहात, आणि मिस प्रॉसला कसे म्हणायचे की त्यांनी लूसी कसे खराब केले, एक्सेंटमध्ये आणि डोळयांनी ज्याने मिस प्रॉसकडे जे काही खराब केले होते ते सांगत असत तर ते शक्य झाले असते. श्री. लॉरी हेसुद्धा एक आनंददायक दृश्य होते, त्याने हे सर्व त्याच्या छोट्याशा विगमध्ये झळकवले आणि आपल्या बॅचलर स्टार्सचे आभार मानले की त्याच्या कमी पडत्या वर्षात त्याला घरात नेले. परंतु, शेकडो लोक दृष्टी पाहू शकले नाहीत आणि श्री. लॉरी मिस प्रॉसच्या भविष्यवाणीच्या पूर्ततेसाठी व्यर्थ ठरले.

रात्रीचे जेवण, आणि अद्याप शेकडो लोक नाहीत. छोट्याशा घराच्या व्यवस्थेत मिस प्रॉसने खालच्या भागांचा कारभार स्वीकारला आणि नेहमीच स्वत: ला चमत्कारीकरित्या मुक्त केले. तिचे जेवण, अगदी माफक गुणवत्तेचे, इतके चांगले शिजवलेले आणि चांगले सर्व्ह केले गेले, आणि त्यांच्या अनुषंगाने व्यवस्थित, अर्ध्या इंग्रजी आणि अर्ध्या फ्रेंच, जेणेकरून काहीही चांगले असू शकत नाही. मिस प्रॉसची मैत्री पूर्ण व्यावहारिक प्रकारची असल्याने तिने शीलिंग्ज आणि अर्ध्या मुकुटांद्वारे मोहात पडलेल्या अश्या फ्रेंच लोकांच्या शोधात सोहो व लगतच्या प्रांतांचा नाश केला. गॉलच्या या कुजलेल्या मुला व मुलींकडून तिने अशा विलक्षण कला आत्मसात केल्या, की घरातील लोकांची नेमणूक करणारी स्त्री आणि मुलगी तिला बऱ्यापैकी जादूगार किंवा सिंड्रेलाची गॉडमदर मानत असे: कोण एक पक्षी, ससा, एक ससा पाठवायचा बागेतून दोन किंवा भाजीपाला आणि तिला आवडलेल्या कोणत्याही गोष्टीमध्ये बदला.

रविवारी मिस प्रॉसने डॉक्टरांच्या टेबलावर जेवणाचे भोजन केले, परंतु इतर दिवस तिला अज्ञात कालावधीत, खालच्या प्रदेशात किंवा दुसऱ्या मजल्यावरील तिच्या स्वतःच्या खोलीत जेवताना खाण्याचा प्रयत्न केला - म्हणजे निळा चेंबर, तिच्याशिवाय तिच्याशिवाय कोणीही लेडीबर्डला कधीही प्रवेश मिळाला. या प्रसंगी, मिस प्रोस, लेडीबर्डच्या आनंददायी चेहऱ्याला आणि तिला संतुष्ट करण्यासाठी सुखद प्रयत्नांना प्रतिसाद देत, अत्यंत निर्विकार; त्यामुळे रात्रीचे जेवणही खूप आनंददायी होते.

तो एक अत्याचारी दिवस होता, आणि रात्रीच्या जेवणानंतर, लुसीने प्रस्ताव दिला की वाइन विमानाच्या झाडाखाली वाहून घ्यावी आणि त्यांनी तेथे हवेत बसले पाहिजे. सर्वकाही तिच्याकडे वळत असताना, आणि तिच्याबद्दल फिरत असताना, ते

विमानाच्या झाडाखाली गेले आणि श्री. लॉरीच्या विशेष फायद्यासाठी तिने ती वाइन खाली नेली. तिने स्वत: ला स्थापित केले होते, काही काळापूर्वी श्री. लॉरीच्या कप वाहक म्हणून; आणि ते विमानाच्या झाडाखाली बसून बोलत असता, त्याने आपला काच पुन्हा भरला. ते बोलतांना गूढ पाठी व घराचे टोक त्यांच्याकडे डोकावले आणि विमान-झाडाने त्यांना त्यांच्या डोक्यावरुन त्यांच्याच मार्गाने कुजबूज दिली.

तरीही, शेकडो लोकांनी स्वत: ला सादर केले नाही. श्री. डार्णे यांनी विमानाच्या झाडाखाली बसले असताना स्वत: ला सादर केले, पण तो फक्त एक होता.

डॉक्टर मॅनेटने त्याचे प्रेमळ स्वागत केले आणि त्याचप्रमाणे लूसीने त्याचे स्वागत केले. पण, मिस प्रॉस अचानक डोक्यात आणि शरीरावर मुरड घालण्याच्या प्रकारामुळे त्रस्त झाली आणि ती घरी परतली. ती नेहमीच या विकाराला बळी पडत नव्हती आणि परिचित संभाषणात ती "झटके देणारी तंदुरुस्त" असे म्हणाली.

डॉक्टर त्यांची तब्येत बरीच तंदुरुस्त होती. अशा वेळी त्याच्यात आणि ल्युसीमधील साम्य खूपच मजबूत होते आणि ते दोघे बाजूला बसल्यामुळे ती त्याच्या खांद्यावर टेकली होती आणि त्याने तिचा हात तिच्या खुर्चीच्या मागील बाजूस विश्रांती घेतलेला होता, हे साम्य शोधणे फारच मान्य होते.

तो दिवसभर, बर्‍याच विषयांवर आणि विलक्षण उत्साहाने बोलत असे. श्री. डार्ने म्हणाले, “प्रार्थना करा, डॉक्टर मॅनेट, ते विमानाच्या झाडाखाली बसले होते.” आणि हा विषय हातात घेतलेल्या नैसर्गिक शोधात म्हणाला, लंडनच्या जुन्या इमारती असल्या पाहिजेत- “तुम्ही बरेच काही पाहिले आहे का? टॉवरचे? ”

“मी आणि लुसी तिथे होतो; पण फक्त प्रासंगिकपणे. आम्ही हे पुरेसे पाहिले आहे, हे जाणून घेण्यासाठी की हे स्वारस्य आहे; अजून थोडे. ”

“ तुझ्या आठवणीप्रमाणे मी तिथे होतो,” हसत हसत हळू म्हणाले, “दुसर्‍या एका पात्रामध्ये आणि त्यातील ब seeingयाच गोष्टी पाहण्याची सुविधा देणा characterया भूमिकेत नाही. मी तिथे होतो तेव्हा त्यांनी मला एक जिज्ञासू गोष्ट सांगितली. ”

“काय होतं?” लुसीने विचारले.

“काही बदल घडवून आणताना, कामगार एक जुन्या अंधारकोठडीवर आला, जो बर्‍याच वर्षांपासून बांधलेला आणि विसरला गेला होता. त्याच्या आतील भिंतीवरील प्रत्येक दगड शिलालेखांनी झाकलेले होते जे कैद्यांनी कोरलेले होते - तारखा, नावे, तक्रारी आणि प्रार्थना. भिंतीच्या कोनात कोप stoneयावरील कोप Upयावर, एक कैदी, ज्याला फाशीवर जाण्याची इच्छा होती, त्याने त्याचे शेवटचे काम, तीन अक्षरे कापली होती. ते काही अत्यंत खराब वाद्याने आणि घाईघाईने एका अस्थिर हाताने केले गेले. प्रथम, ते डीआयसी म्हणून वाचले गेले; परंतु, अधिक काळजीपूर्वक तपासणी केल्यावर, शेवटचे पत्र जी असल्याचे आढळले. या आद्याक्षरासह कोणत्याही कैद्याची नोंद किंवा दंतकथा नव्हता आणि नावे काय असू शकते याबद्दल बरेच निष्फळ अंदाज लावण्यात आले होते. लांबीनुसार, असे सूचित केले गेले होते की अक्षरे आद्याक्षरे नाहीत तर संपूर्ण शब्द डीआयजी होते . शिलालेखाच्या खाली फरशीची फार काळजीपूर्वक तपासणी केली गेली

आणि पृथ्वीवर दगडाच्या खाली, फरशाने किंवा फरसबंदीच्या काही तुकड्यास कागदाची राख सापडली, ती लहान लेदरच्या केसांच्या किंवा बॅगच्या राखेने मिसळली गेली. अज्ञात कैद्याने जे लिहिले होते ते कधीही वाचले जाणार नाही, परंतु त्याने काहीतरी लिहिले होते आणि ते जेलरपासून लपविण्यासाठी लपवून ठेवले होते. "

"माझे वडील," लुसी म्हणाले, "तू आजारी आहेस!"

डोक्यावर हात ठेवून त्याने अचानक सुरुवात केली होती. त्याच्या रीतीने आणि त्याच्या देखावामुळे सर्व जण घाबरले.

"नाही, प्रिय, आजारी नाही. पावसाचे थेंब मोठ्या प्रमाणात पडत आहे आणि त्यांनी मला सुरवात केली. आम्ही आत जाणे चांगले. "

त्याने जवळजवळ त्वरित स्वत: ला बरे केले. पाऊस खरोखर मोठ्या थेंबामध्ये पडत होता आणि त्याने पावसाचा थेंब आपल्या हाताचा मागील भाग दाखविला. परंतु, त्यांनी सांगितलेल्या शोधासंदर्भात एक शब्दही बोलला नाही आणि ते घरात गेल्यावर श्री. लॉरी यांच्या व्यवसायाची नजर त्यांच्या चेह onयावर सापडली किंवा त्याने ती उघडकीस आणली. चार्ल्स डार्नेकडे, जेव्हा कोर्ट हाऊसच्या परिच्छेदात त्याच्याकडे वळले तेव्हा त्या सर्वांचाच एकसंध देखावा.

त्याने इतक्या लवकर स्वत: ला सावरले, परंतु श्री. लॉरी यांना त्यांच्या व्यवसाय डोळयाबद्दल शंका होती. हॉलमधील सोन्याच्या राक्षसाची बाहू त्याच्यापेक्षा स्थिर नव्हती, जेव्हा त्याने त्यांना थोडी आश्चर्यासाठी (अद्याप तो असला तर) त्याच्या विरुद्ध पुरावा मिळाला नव्हता हे सांगण्यासाठी थांबलो आणि पाऊस पाहून तो चकित झाला. .

चहा-वेळ, आणि मिस प्रॉस चहा बनवत तिच्यावर आणखी एक धक्क्याने बसलेली, आणि अद्याप शेकडो लोक नाहीत. मिस्टर कार्टनने प्रवेश केला होता, परंतु त्याने केवळ दोन बनविले.

रात्र इतकी विचित्र होती की, जरी ते दारे आणि खिडक्या उघड्या बसल्या असत्या तरी उष्णतेमुळे त्यांना अधिक ताबा मिळाला. चहा-टेबल सह झाल्यावर, ते सर्व खिडकींपैकी एकाकडे गेले आणि जड संध्याकाळच्या बाहेर डोकावले. लुसी तिच्या वडिलांकडे बसली; डरणे तिच्या शेजारी बसला; कार्टन खिडकीच्या बाजूला झुकला. पडदे लांब आणि पांढरे होते, आणि काही गडगडाटी-गडबडांनी कोप intoयात शिरकाव करुन, छतापर्यंत पकडले आणि त्यास नेत्रदीपक पंखांप्रमाणे ओवाळले.

"पावसाचे थेंब अद्यापही खाली पडत आहेत, मोठे, जड आणि काही आहेत," डॉक्टर मॅनेट म्हणाले. "ते हळू येते."

"हे नक्कीच येते" कार्टन म्हणाले.

ते कमी बोलले, कारण बहुतेक लोक पाहत असतात आणि वाट पाहतात; गडद खोलीत लोक म्हणून, पहात आणि विजेची वाट पाहत असताना नेहमीच करा.

वादळ कोसळण्यापूर्वी लोकांच्या रस्त्यावर आश्रय घेण्यासाठी वेगवान घाई झाली होती; प्रतिध्वनींचा अद्‌भुत कोपरा पादत्राणाच्या प्रतिध्वनी येण्या-येण्यासह प्रतिबिंबित झाला, परंतु तेथे एक पाऊलही नव्हता.

जेव्हा त्यांनी थोड्या वेळासाठी ऐकले तेव्हा दार्णे म्हणाला, “पुष्कळ लोक आणि तरीही एकटे लोक!”

“श्री. डार्ने प्रभावशाली नाही का?” लुसीने विचारले. “कधीकधी मी संध्याकाळच्या वेळेस बसलो होतो, मी उत्सुकतेपर्यंत - पण मुर्खपणाची छाया देखील मला आज रात्री थरकाप देईल, जेव्हा सर्व काही काळा आणि गंभीर आहे”.

“आपणही थरथर कापू या. आम्हाला काय ते माहित असू शकेल. ”

“हे तुला काहीच वाटत नाही. असे वाम फक्त प्रभावी आहेत जेव्हा आम्ही त्यांचा जन्म करतो, मला वाटते; ते संप्रेषित होणार नाहीत. मी कधीकधी संध्याकाळच्या वेळी येथे एकटाच बसून ऐकत असे, जोपर्यंत आपल्या आयुष्यात येणा all्या सर्व चरणांचे प्रतिध्वनी मी प्रतिध्वनी करत नाही. ”

“असं असेल तर एक दिवस आपल्या आयुष्यात एक मोठी गर्दी येत आहे,” सिडनी कार्टनने त्याच्या मन: स्थितीत धडक दिली.

पाऊल पुढे जात होते आणि त्यातील घाई अधिकाधिक वेगवान होत गेली. कोपरा गूंजला आणि पायाच्या चादरीसह पुन्हा गूंजला; काही जण खिडक्याखाली असे दिसत होते; काही जणांना जसे दिसते तसे खोलीत; काही येत आहेत, काही जात आहेत, काही ब्रेक मारत आहेत, काही पूर्णपणे थांबतात; सर्व दूरच्या गल्लीमध्ये आणि एखाद्याच्या दृष्टीक्षेपात नाही.

"मिस मॅनेट, या सर्वांकडे येण्याचे आमचे नियत आहे की आपण ते आपल्यात विभागून घ्यावे?"

“मला माहित नाही, श्री. डार्णे; मी तुम्हाला सांगितले की ही एक मूर्ख फॅन्सी आहे, परंतु आपण त्यासाठी विचारले. जेव्हा मी या गोष्टीला स्वत: ला झोकून दिले, तेव्हा मी एकटाच होतो आणि मग मी माझ्या आयुष्यात येणा people्या व माझ्या वडिलांच्या पावलांची त्यांना कल्पना केली आहे. ”

“मी त्यांना माझ्यात घेतो!” कार्टन म्हणाला. “ मी कोणतेही प्रश्न विचारत नाही आणि कुठल्याही प्रकारच्या अटी घालणार नाहीत. मिस मॅनेट, आणि आमच्याकडे खाली दिसणारी एक मोठी गर्दी आहे. आणि मी ते विजेता बघितले आहे. ”त्याने शेवटचे शब्द जोडले, ज्यानंतर त्याने खिडकीत ढिगारा दाखविला होता.

मेघांच्या गडगडाटानंतर त्याने पुन्हा जोडले. "ते येथे, वेगवान, तीव्र आणि संतापजनक आहेत!"

त्याने टाइप केलेल्या पावसाची गर्दी आणि गर्जना हेच होते आणि त्यामुळे तो थांबला कारण त्यात आवाज ऐकू येत नव्हता. गडगडाट व विजांचा एक अविस्मरणीय वादळ पाण्याच्या त्या झग्याने फोडले, आणि मध्यरात्री चंद्र येईपर्यंत क्रॅश, आग आणि पाऊसात क्षणभर अंतर दिसला नाही.

सेंट पॉलची मोठी घंटा क्लियरकॅनला परत येताना उंच बुटलेली आणि कंदील घेऊन, जेरीने एस्कॉर्ट केली तेव्हा सेंट हॉलमध्ये जोरदार घंटा वाजली. सोहो आणि क्लर्कनवेल दरम्यान वाटेवर एकट्याचे ठिपके होते आणि पाय-पॅड्सची जाणीव असलेले श्री. लॉरी यांनी नेहमीच या सेवेसाठी जेरी कायम ठेवली होती: जरी साधारणपणे दोन

तासांपूर्वी हे चांगले केले गेले होते.

"किती रात्र झाली! श्री लॅरी म्हणाले, "जवळजवळ एका रात्री जेरी, मृतांना त्यांच्या थडग्यातून बाहेर आणण्यासाठी."

जेरीने उत्तर दिले: "मी स्वतःला रात्र कधीच स्वत: ला पाहत नाही — किंवा तरीही मी काय करावे अशी अपेक्षा करीत नाही."

"गुड नाईट, मिस्टर कार्टन," व्यवसायाचा माणूस म्हणाला. "शुभ रात्री, श्री. डार्ने. अशी रात्र आपण पुन्हा कधीही एकत्र पाहू का? "

कदाचित. कदाचित, गर्दी आणि गर्जना करणारे लोकांची गर्दी त्यांच्यावरसुद्धा खाली ओढून पहा.

आठवा. शहरातील मोनसेइग्नूर

कोर्से येथे सत्तेत असलेले एक महान नेते मोन्सेईग्नेर यांनी त्यांचे पॅरिसमधील भव्य हॉटेलमध्ये पंधरवड्याचे स्वागत केले. मोन्सेइग्नूर त्याच्या आतल्या खोलीत होते, त्याचे अभयारण्य होते, हॉलिस्ट्स ऑफ होलिस्ट्स न बाहेरच्या खोल्यांमध्ये उपासकांच्या गर्दीसाठी. मोन्सेइग्नूर त्याचा चॉकलेट घेणार होता. मोन्सेइग्नूर बऱ्याच गोष्टी सहजतेने गिळंकृत करू शकला, आणि फ्रान्स गिळंकृत करण्याच्या ऐवजी काही गोंधळलेल्या मनांनी असे केले; परंतु, त्याच्या सकाळच्या चॉकलेटला कुकच्याखेरीज चार बळकट माणसांच्या मदतीशिवाय मॉन्सेइग्नूरच्या घशात उतरु शकले नाही.

होय मोनसेइग्नेरच्या ओठांवर आनंदी चॉकलेट आयोजित करण्यासाठी, चार माणसे, चारही जण भव्य सजावट करून भस्मसात झाली आणि मोन्सेइग्नेरने तयार केलेल्या उदात्त आणि पवित्र फॅशनचे अनुकरण करणारे, त्याच्या खिशात दोनपेक्षा कमी सोन्याच्या घड्याळे नसल्यामुळे प्रमुख बनले. एका लेकीने चॉकलेट-भांडे पवित्र उपस्थितीत नेले; एक सेकंद, त्या कार्यासाठी त्याने घेतलेल्या छोट्या साधनाने दळलेला आणि चॉकलेट पाळला; तिसरा, इष्ट रुमाल सादर; चौथ्या (दोन सोन्याच्या घड्याळांपैकी त्याने) चॉकलेट बाहेर ओतले. मोन्सेईग्नेरला चॉकलेटवर यापैकी एका सेवकाकडे पाठवणे आणि हेव्हिंग्जची प्रशंसा करणे हे त्याचे उच्च स्थान आहे. त्याच्या चॉकलेटला केवळ तीन माणसांनी अज्ञानीपणे थांबवले असते तर दीप त्याच्या एस्कुटचेनवर डाग ठरला असता; तो दोन मेला असावा.

काल रात्री मोन्सेइग्नूर थोड्या वेळाने बाहेर गेले होते, जिथे कॉमेडी आणि ग्रँड ऑपेराचे मोहक प्रतिनिधित्व होते. मोन्सेइग्नूर मोहक कंपनीसह बऱ्याच रात्री रात्रीच्या जेवणावर बाहेर होता. मॉन्सेइग्नेर इतका नम्र आणि प्रभावशाली होता की सर्व फ्रान्सच्या गरजेपेक्षा कॉमेडी आणि ग्रँड ऑपेराचा त्याच्याबरोबर राज्यविषयक कामकाज आणि राजकीय रहस्यांच्या कंटाळवाणा लेखांमध्ये जास्त प्रभाव होता. फ्रान्ससाठी एक आनंदी परिस्थिती, जसे सर्व देशांप्रमाणेच नेहमीच अनुकूल आहे! -हे सर्व स्ट्रीट इंग्लंडचे

होते (उदाहरणार्थ,) विकल्या गेलेल्या आनंददायी स्टुअर्टच्या दु: खी दिवसांमध्ये.

मोनसेइग्नूरला सर्वसाधारण सार्वजनिक व्यवसायाची खरोखरच एक उत्कृष्ट कल्पना होती, जी प्रत्येक गोष्ट स्वत: च्या मार्गाने सुरू ठेवण्यासाठी होती; विशिष्ट सार्वजनिक व्यवसायाबद्दल, मोनसेइग्नूरला ही खरोखरच चांगली कल्पना होती की त्याने सर्व काही त्याच्या मार्गानेच केले पाहिजे - स्वतःच्या शक्ती आणि खिशात. त्याच्या आनंदांबद्दल, सर्वसाधारणपणे आणि विशेषत: मॉन्सेग्नेर यांना ही खरोखरच महान कल्पना होती की ती त्यांच्यासाठी जग बनली आहे. त्याच्या ऑर्डरचा मजकूर (केवळ सर्वनाम द्वारे मूळपासून बदललेला, जो फारसा नाही) चालू होता: "पृथ्वी आणि त्यातील परिपूर्णता माझे आहे," मोन्सेइग्नेर म्हणतो. "

तरीही, मॉन्सेइग्नेर हळूहळू त्यांना आढळले की त्याच्या खाजगी आणि सार्वजनिक अशा प्रकारच्या कामात अश्लिल पेच निर्माण झाला आहे; आणि तो, दोन्ही विषयांप्रमाणे, स्वत: ला एक शेतकरी-जनरल यांच्याशी कार्यक्षमतेने जोडतो. सार्वजनिक वित्तपुरवठा म्हणून, कारण मोन्सेईग्नेर या सर्वांमध्ये काहीही बनवू शकले नाही आणि परिणामी त्यांना ज्यांना शक्य झाले त्या कोणाला तरी बाहेर दिले पाहिजे; खाजगी वित्तपुरवठ्यासाठी, कारण शेतकरी-जनरल श्रीमंत होते आणि पिढ्यान्पिढ्या मोठ्या विलासीपणा आणि खर्चानंतर मोनसेइग्नूर गरीब होत चालले होते. म्हणूनच, मॉन्सेग्नेरने आपल्या बहिणीला एका कॉन्व्हेंटमधून बाहेर काढले होते, परंतु आतापर्यंत येणारा पडदा, तिला घालता येणारा स्वस्त पोशाख घालून घ्यायला अजून वेळ मिळाला नव्हता आणि कुटुंबातील गरीब श्रीमंत शेतकरी-जनतेला तिला बक्षीस म्हणून गौरवले गेले होते. त्याच्या शेजारी सोनेरी सफरचंद असलेली योग्य ऊसाची ने-आण करणारा शेतकरी जनरल आता बाहेरील खोल्यांमध्ये बनला होता, मानवजातीच्या अगोदर त्याला नतमस्तक झाला होता - मोन्सेइग्नूरच्या रक्ताने श्रेष्ठ मानवजात सोडली नव्हती, जी स्वत: ची पत्नी होती. समाविष्ट, त्याला सर्वात उच्च तिरस्काराने पाहिले.

एक हुशार माणूस शेतकरी होता. त्याच्या घोडेस्वारात तीस घोडे उभे होते, चोवीस पुरुष घरगुती त्याच्या हॉलमध्ये बसले होते, सहा देह-बायका त्याच्या बायकोवर थांबली. ज्या व्यक्तीने जिथे जिथे जबरदस्तीने लूटमार व धाड घालण्याशिवाय काहीही करण्याचे नाटक केले होते, तसा शेतकरी-जनरल - त्याचे वैवाहिक संबंध सामाजिक नैतिकतेला कसेही कमी पडले तरी - त्या दिवशी मॉन्सेग्नेरच्या हॉटेलमध्ये उपस्थित असलेल्या व्यक्तींमध्ये किमान सर्वात मोठे वास्तव होते.

खोल्या, जरी पाहण्यासारखे एक सुंदर देखावे असले तरी आणि त्या काळाची चव व कौशल्ये प्राप्त करू शकतील अशा सजावटीच्या प्रत्येक उपकरणाने सुशोभित केल्या, खरं तर एक धंदा व्यवसाय नव्हत्या; इतरत्र चिंधी आणि नाइटकॅप्समधील भितीदायक संदर्भातील कोणत्याही संदर्भात विचारात घेतल्यास (आणि आतापर्यंत एकतर नाहीच, परंतु नोट्रे डेमचे पहारेकरी बुरूज, दोन्ही टोकापासून जवळजवळ समतुल्य असलेले, ते दोघेही पाहू शकतील), ते खूपच जास्त झाले असते असुविधाजनक व्यवसाय - मोन्सेईग्नेरच्या घरी हा कोणाचाही व्यवसाय असू शकतो. लष्करी अधिकारी सैनिकी ज्ञानाचा निराधार; जहाजाची कल्पना नसलेले नौदल अधिकारी; घडामोडींचा विचार न

करता नागरी अधिकारी; काल्पनिक डोळे, सैल भाषा, व कमी जीवन जगणा the्या सर्वात वाईट जगातील सर्वात निर्लज्ज इक्लेसिस्टिक्स; सर्व त्यांच्या अनेक कॉलिंगसाठी पूर्णपणे अयोग्य, सर्व त्यांच्या मालकीचे असल्याचे भासवत भयानक पडून होते, परंतु ते सर्व जवळजवळ किंवा दूरस्थपणे मॉन्सेगेनुरच्या आदेशानुसार होते आणि म्हणूनच अशा सर्व सार्वजनिक नोकर्‍या बनविल्या ज्यातून काहीही मिळवायचे होते; या स्कोअर आणि स्कोअर द्वारे सांगायचे होते. मॉन्सेग्नूर किंवा राज्याशी त्वरित संबंध न ठेवलेले लोक, जे वास्तविक होते त्या गोष्टींशी तितकेच संबंध नसलेले किंवा कोणत्याही सरळ मार्गाने प्रवास करून जीवनासह कोणत्याही ख earth्या पृथ्वीवरील समाप्तीशी संबंधित लोक कमी विपुल नव्हते. कधीही अस्तित्त्वात नसलेल्या काल्पनिक विकारांवरील दु: खी उपायांमुळे मोठे भविष्य घडविणारे डॉक्टर, मॉन्सेग्नूरच्या अँट-चेंबरमध्ये दरबारी रूग्णांवर हसले. ज्या पापांमुळे एका छोट्या पापांची उदासीनता करण्यासाठी मनापासून कार्य करण्याची पद्धत सोडली तर त्या छोट्या हिवाट मुळीत मुबलक जाम मोन्सेईग्नुरचे स्वागत. मोन्सेग्नूरने जमा केलेल्या या आश्चर्यकारक मेळाव्यात, अविश्वासू तत्वज्ञ जे जगाला शब्दांद्वारे पुनरुज्जीवित करीत होते आणि आकाश गोंधळ करण्यासाठी बाबेलचे कार्ड-टॉवर्स बनवत होते, अविश्वासू केमिस्ट्सशी धातूंच्या संक्रमणावर लक्ष ठेवून होते. उत्कृष्ट प्रजनन करणारे अत्यंत सभ्य पुरुष, जे त्या काळात उल्लेखनीय होते - आणि ते मानवी रुचीच्या प्रत्येक नैसर्गिक विषयाकडे दुर्लक्ष करणारे फळ म्हणून ओळखले जाणारे होते, हे मोनसेइग्नूरच्या हॉटेलमध्ये सर्वात थकवणारा होते. पॅरिसच्या सुस्त जगात अशा घरे या विविध अपंगांच्या मागे राहिल्या असत्या की मॉन्सिग्रेरच्या जमलेल्या भक्तांमध्ये हेरांना, एक सभ्य कंपनीचा एक अर्धा भाग बनला होता - त्या क्षेत्रातील एकाकी व्यक्तीला शोधणे कठीण झाले असते. एक पत्नी, जी तिच्या वागणुकीत व स्वरुपाने आई असल्याचा मालक होता. खरं तर, या जगात एक त्रासदायक प्राणी आणण्याची केवळ कृती सोडली पाहिजे - जी आईच्या नावाची प्राप्ती करण्याच्या दिशेने पुढे जात नाही - फॅशनला अशी कोणतीही गोष्ट ज्ञात नव्हती. शेतकरी महिलांनी फॅशनेबल बाळांना जवळ ठेवले आणि त्यांना जवळ आणले, आणि वीस जणांना पोशाख घातलेले आणि साठ परिश्रमांचे आजी-आजोबा.

अवास्तव कुष्ठरोगाने मॉन्सेइग्निरच्या उपस्थितीत प्रत्येक मानवी प्राण्यांचे रूपांतर केले. सर्वात बाहेरील खोलीत अर्धा डझन अपवादात्मक लोक होते, काही वर्षांपासून, त्यांच्यात सर्वसाधारणपणे त्याऐवजी चुकीच्या गोष्टी घडल्या पाहिजेत अशा काही अस्पष्ट लोकांना चुकीचे वाटले. त्यांना योग्य पद्धतीने ठरविण्याचा एक आश्वासक मार्ग म्हणून, अर्धा डझन अर्धा अर्धवट Convulsionists च्या एक विलक्षण संप्रदायाचे

सदस्य बनले होते आणि तरीही ते त्या जागेवर फोम, राग, गर्जना आणि उत्प्रेरक चालू करावे की नाही याचा विचार करीत होते. मॉन्सेइग्नेरच्या मार्गदर्शनासाठी भविष्यात अत्यंत सुगम बोटांचे-पोस्ट तयार करा. या दार्विशांखेरीज आणखी तीन जण दुसऱ्या संप्रदायात गेले होते, ज्याने "सत्यतेच्या केंद्रा" विषयी कलंकित केले होते, असे मानून की मनुष्य सत्याच्या केंद्राबाहेर पडला आहे - ज्यांना जास्त प्रात्यक्षिकांची आवश्यकता नव्हती — पण नव्हती परिघाच्या बाहेर पडले, आणि त्याला परिघाच्या बाहेर उडण्यापासून रोखले जावे लागेल, आणि उपवास करून आणि विचारांना पाहून त्याला पुन्हा केंद्रात हलविले जावे लागेल. यापैकी, त्यानुसार, आत्म्यांशी बरेच भाषण झाले आणि यामुळे चांगले जग होते जे कधीही प्रकट झाले नाही.

पण, सांत्वन म्हणजे, मॉन्सेग्नूरच्या भव्य हॉटेलमधील सर्व कंपनी उत्तम प्रकारे परिधान केली होती. जर न्यायाचा दिवस फक्त ड्रेस डे असल्याचे निश्चित केले गेले असेल तर, तेथील प्रत्येकजण कायमचा बरोबर झाला असता. अशी झुबकेदार आणि पावडर आणि केस चिकटून ठेवणे, अशा नाजूक रंग कृत्रिमरित्या जतन आणि मिसळलेले, अशा प्रकारच्या तलवारी पाहण्यासारखे आणि गंधच्या अर्थाने असा नाजूक सन्मान निश्चितच सर्व काही कायमच ठेवत राहील. उत्कृष्ट प्रजननाचे उत्कृष्ट गृहस्थ, थोडीशी लटकन ट्रिंकेट्स घालत असत, जेव्हा ते शांतपणे हलवत होते; हे सोन्याचे पेंढ्या मौल्यवान लहान घंटा वाजल्या; आणि त्या रिंगने काय, आणि रेशीम, ब्रोकेड आणि सूती तागाचे गोंधळ उडवून, हवेत एक गोंधळ उडाला, ज्याने सेंट अँटॉइन आणि त्याच्या उपासमारीच्या उपासमारीला खूप दूर केले.

ड्रेस ही सर्व गोष्ट त्यांच्या ठिकाणी ठेवण्यासाठी वापरण्यात येणारी एक ताईत व आकर्षण होती. प्रत्येकजण फॅन्सी बॉलसाठी सज्ज होता जो कधीही सोडू नये. पॅलेस ऑफ ट्युलीरीजमधून, मोन्सेइग्नेर आणि संपूर्ण कोर्टाद्वारे, चेंबर्स, जस्टीसचे न्यायाधिकरण आणि सर्व समाज (scarecrows वगळता) यांच्या माध्यमातून, फॅन्सी बॉल सामान्य अभियोग्याकडे आला: जो मोहिमेच्या मागे लागला होता, सुशोभित कोट, पंप, आणि पांढऱ्या रेशमाच्या स्टॉकिंग्जमध्ये कुरकुरीत, चूर्ण ठेवणे आवश्यक आहे. "फाशी व चाकावर — कु ahाड एक दुर्मिळता होती ie मॉन्स्योर पॅरिस, कारण त्याचा भाऊ प्राध्यापकांमध्ये एपिस्कोपल मोड होता. प्रांतांचे, महाशय ऑर्लियन्स आणि बाकीचे, त्याला कॉल करण्यासाठी, या दांडीदार ड्रेसमध्ये अध्यक्ष होते. आणि आपल्या प्रभुच्या सतराशे अठ्याऐंशी वर्षात मोन्सेईग्नेरच्या स्वागतातील त्या कंपनीत, ज्याला शंका आहे की कदाचित अशी शंका येईल की, एका झुंबडलेल्या हँगमन, चूर्ण, सोन्याचे, पंप केलेले आणि पांढरे-रेशीम साठवलेली प्रणाली अगदी तीच दिसेल. तारे बाहेर!

मॉन्सेग्नेरने त्याच्या चार माणसांचे ओझे कमी केले आणि त्याचे चॉकलेट घेतले आणि होलिस्ट्सच्या होलिस्ट्सचे दरवाजे उघडे फेकले आणि पुढे निघाले. मग, काय सबमिशन, काय क्रॉइंग आणि फॅनिंग, कोणती सर्व्हिस, काय अपमानजनक अपमान! शरीर आणि आत्म्याने नतमस्तक होण्याबद्दल, स्वर्गात काहीही शिल्लक राहिलेले नाही - जे मोन्सेईग्नेरच्या उपासकांनी कधीही त्रास न आणले त्यामागील कारणांपैकी हे एक कारण असू शकते.

येथे आश्वासनाचा शब्द आणि तिथे हसू देऊन, एका आनंदी गुलामावर कुजबुज आणि दुसऱ्याच्या हाताची लाट, मोन्सेग्नेर त्याच्या खोल्यांतून सत्याच्या परिसराच्या दुर्गम भागात गेला. तेथे, मोन्सेईग्नेर वळले आणि पुन्हा परत आले, आणि म्हणूनच चॉकलेट स्प्राइट्सने वेळोवेळी स्वत: च्या मंदिरात स्वत: ला गोंधळात टाकले, आणि पुन्हा दिसला नाही.

हा कार्यक्रम संपताच, हवेत उडणा .्या गोंधळामुळे थोडासा वादळ झाला आणि खाली असलेल्या मौल्यवान लहान घंटा वाजल्या. तेथे लवकरच सर्व लोकांपैकी एकजण उरला आणि त्याने आपल्या हाताच्या खाली टोपी आणि हातात घेतलेल्या स्नफ बॉक्ससह हळू हळू बाहेर जाताना आरशांच्या मधोमध गेले.

या व्यक्तीने “शेवटच्या दारात” थांबताना आणि मंदिराच्या दिशेने वळून “दियाबलाला” असे म्हटले आहे.

त्यावरून त्याने आपल्या बोटावरून धोंडा हाडला की जणू त्याच्या पायावरील धूळ त्याने हलवली आहे आणि शांतपणे खाली पायऱ्यावर चालली आहे.

तो सुमारे साठ माणसांचा, देखणी कपड्यांचा, अभिमानाने वागणारा आणि बारीक मुखवटासारखा चेहरा होता. पारदर्शक फिकटपणाचा चेहरा; त्यातील प्रत्येक वैशिष्ट्य स्पष्टपणे परिभाषित केले आहे; त्यावर एक सेट अभिव्यक्ती. नाक, अन्यथा सुंदरपणे तयार केलेला, प्रत्येक नाकपुडीच्या शीर्षस्थानी अगदी थोडासा चिमटा काढला होता. त्या दोन कॉम्प्रेशन्स किंवा टिंट्समध्ये, चेहऱ्याने दर्शविलेला फक्त एक छोटासा बदल राहिला. ते कधीकधी रंग बदलत राहतात आणि अधूनमधून ते डागळतात आणि एखाद्या धक्क्याने धडधडण्यासारखे काहीतरी संकुचित केले जातील; त्यानंतर त्यांनी संपूर्ण विश्वासाकडे विश्वासघात व क्रौर्याचा देखावा दिला. लक्ष देऊन परीक्षण केल्यास, त्याच्या अशा देखावास मदत करण्याची क्षमता तोंडाच्या ओळीत आणि डोळयांच्या कक्षांच्या ओळींमध्ये आढळू शकते, ती खूपच क्षैतिज आणि पातळ आहे; तरीही, बनवलेल्या चेह of्याच्या प्रभावामध्ये तो एक देखणा चेहरा आणि एक उल्लेखनीय होता.

त्याचा मालक वरच्या बाजूस अंगणात गेला, त्याच्या गाडीत चढला आणि तेथून पळ काढला. रिसेप्शनमध्ये बरेच लोक त्याच्याशी बोलत नव्हते; तो एका वेगळया जागेत उभा राहिला होता आणि मॉन्सेग्नेर त्याच्या पद्धतीने अधिक गरम झाला असावा. सामान्य लोक त्याच्या घोड्यांपुढे पांगलेले दिसले आणि बऱ्याचदा केवळ पळ काढण्यापासून सुटका करुन घेण्यास सहमत झाले. तो माणूस शत्रूवर चार्ज करीत असल्यासारखा त्या माणसाने घडवून आणला, आणि त्या माणसाच्या तीव्र लापरगिरीमुळे त्या धन्याच्या चेह or्यावर किंवा ओठांवर नजर गेली नाही. अगदी कधीकधी त्या बहिरा शहर आणि मुकाट वयातही, तक्रार न ऐकता, अगदी कडक वाहन चालविण्याच्या भयंकर देशद्रोही प्रथा धोक्यात आली आणि केवळ अश्लील मार्गाने अश्लील चाली केली. परंतु, दुस few्यांदा याचा विचार करण्यासाठी काहींनी पुरेशी काळजी घेतली आणि या प्रकरणात इतर सर्व लोकांप्रमाणेच त्यांच्यातील अडचणी त्यांना शक्य झाल्याच्या परिस्थितीतून बाहेर काढायला सोडल्या.

एक जंगली खडखडाट आणि गडबड, आणि अमानुष विचार सोडून देणे या

दिवसात समजणे सोपे नाही, ही गाडी रस्त्यावरुन कोसळली होती आणि स्त्रिया ओरडत असताना, पुरुष एकमेकांना पकडत होते आणि मुलांना बाहेर काढत होते. . शेवटी, एका कारंजाजवळ रस्त्याच्या कोप ड्यावर डोकावत असताना त्याच्यापैकी एक चाके आजारी असलेल्या छोट्या छोट्याजवळ आली, आणि बर्‍याच आवाजातून मोठा आवाज आला आणि घोडे पाळले आणि खाली पडले.

परंतु नंतरच्या गैरसोयीसाठी बहुधा गाडी थांबली नसती; मोटारगाडी बहुतेक वेळेस चालवतात आणि जखमींना मागे ठेवतात आणि का नाहीत? पण घाबरणारा घाईघाईत घाईघाईने घाईघाईने खाली उतरले होते आणि घोड्यांच्या ताटांवर वीस हात होते.

“काय चूक झाली आहे?” महाशय शांतपणे पाहत म्हणाला.

एका रात्रीच्या उंच उंच माणसाने घोड्यांच्या पायातून एक गुंडाळला होता आणि तो झराच्या तळव्यावर ठेवला होता आणि तो चिखलात खाली ओला होता व जंगलातल्या प्राण्यासारखा तो रडत होता.

“क्षमा, मॉन्सियर मार्क्वीस!” एक रागावलेला आणि अधीन मनुष्य म्हणाला, “ती मूल आहे.”

“तो असा भयंकर आवाज का करीत आहे? तो त्याचे मूल आहे काय? ”

"माफ करा, मॉन्स्योर मार्क्विस - हे वाईट आहे - होय."

कारंजे थोडेसे काढले होते; कारण तेथे रस्ता उघडला होता, जिथे तो होता, तेथे दहा किंवा बारा यार्ड चौकोनी जागेत होता. अचानक उंच माणूस जमिनीवरुन उठला आणि गाडीकडे धावत आला, तेव्हा मॉन्स्योर मार्क्विसने त्याच्या तलवारीच्या टोकरीवर त्वरित ताली मारली.

“मारले गेले!” त्या माणसाने शोक केला, जंगली हताशपणे त्याने दोन्ही हात त्याच्या डोक्याच्या वर लांबीच्या भागावर लावले आणि त्याला टक लावून बघितले. “मृत!”

लोकांनी फे closedया बंद केल्या आणि मॉन्सिएर मार्क्विसकडे पाहिले. त्याच्याकडे पाहणा theया बर्‍याच डोळयांमधून काहीही उघड झाले नाही परंतु सावधगिरीने व उत्सुकतेने; तेथे कोठलाही राग दिसला नाही. लोक काहीही बोलले नाहीत; पहिल्यांदा ओरडल्यानंतर ते गप्प बसले होते आणि ते तसे राहिले. जो बोलला होता त्या अधीन माणसाचा आवाज सपाट आणि अत्यंत अधीन होता. मॉन्सियर मार्क्विसने त्या सर्वांकडे डोळे लावले, जणू काय जणू त्यांच्याकडून त्यांच्या उदरातून फक्त उंदीर बाहेर आले आहेत.

त्याने आपली पर्स काढली.

तो म्हणाला, “ही गोष्ट माझ्यासाठी विलक्षण आहे की तुम्ही लोक तुमची आणि तुमच्या मुलांची काळजी घेऊ शकत नाही. आपल्यातील एक किंवा दुसरा कायमचा

मार्ग आहे. माझ्या घोड्यांनो काय दुखापत झाली हे मला कसे कळेल? पहा! त्याला द्या. ”

त्याने व्हॅलेट उचलण्यासाठी सोन्याचे नाणे बाहेर फेकले आणि सर्व डोळे पुढे सरकले आणि पडले की सर्व डोळे त्याच्याकडे खाली पाहतील. त्या उंच माणसाने पुन्हा ओरडले, “मृत!”

दुसऱ्या माणसाच्या त्वरित आगमनानंतर त्याला अटक करण्यात आली, ज्यासाठी उर्वरित लोक मार्ग शोधत होते. त्याला पाहून, दयनीय प्राणी त्याच्या खांद्यावर पडला, तो ओरडत होता आणि रडत होता, आणि कारंजाकडे इशारा करत होता, जिथे काही स्त्रिया गती नसलेल्या बंडलवरुन खाली वाकून त्याबद्दल हळूवारपणे फिरत होती. ते पुरुषांइतकेच गप्प होते.

शेवटचा येणारा म्हणाला, “मला सर्व काही माहित आहे, मला सर्व माहित आहे.” “एक धाडसी माणूस हो, माझ्या गॅसपार्ड! गरीब असण्यापेक्षा जगणे जास्त चांगले. एका क्षणी वेदना न घेता त्याचा मृत्यू झाला आहे. एक तास तरी सुखाने जगला असता? ”

मार्किस हसत हसत म्हणाला, “तुम्ही तिथे तत्वज्ञानी आहात.” "ते तुला कसे कॉल करतात?"

"ते मला डेफर्ज म्हणतात."

“कोणत्या व्यापाराचा?”

"मॉन्झर मार्क्विस, वाइन विक्रेता."

मार्किस म्हणाला, “तेच तत्वज्ञान आणि वाइनचा विक्रेता उचलून घ्या, आणि त्याला पाहिजे तसे खर्च करा.” तेथील घोडे; ते बरोबर आहेत ना? ”

दुस theऱ्यांदा संमेलनाकडे दुर्लक्ष करण्याशिवाय, मॉन्स्यूर मार्क्वीस परत आपल्या सीटवर झुकला, आणि नुकताच एका सामान्य माणसाला चुकून तोडला गेलेला, गृहित धरुन बसला होता आणि त्यासाठी पैसे देतात, आणि परवडेल त्यासाठी पैसे द्या; जेव्हा अचानक त्याच्या गाडीने उडणा aऱ्या नाण्याने आणि त्या मजल्यावर वाजल्यामुळे अचानक सहजतेने त्रास झाला.

“होल्ड करा!” मॉन्स्योर मार्क्विस म्हणाले. “घोडे धरा! ते कोणी फेकले? ”

त्याने थोड्या वेळापूर्वीच वाइन विक्रेता डेफरगे ज्या ठिकाणी उभा होता तिथे पाहिले. पण त्या जागी हताश बाप त्याच्या तोंडावर फरसबंदी करत होता आणि त्याच्या शेजारी उभी असलेली आकृती ही विव्हळलेली काळी बाई होती.

मार्किस म्हणाला, “तुम्ही कुत्री!” परंतु नाकातील डागांखेरीज सहजतेने आणि न बदलता पुढचा मोर्चा: “मी तुमच्यापैकी एखाद्यावर स्वखुशीने स्वार होईन आणि तुला पृथ्वीवरुन काढून टाकीन. कोणत्या बदमाशाने गाडीवर फेकले आहे हे मला माहित असल्यास आणि त्या ब्रिगेन्डजवळ पुरेसे असल्यास, त्याला चाकांच्या खाली दबण्यात यावे. "

कायदा ही त्यांची अवस्था होती आणि कायद्याने आणि त्याही पलीकडे असा माणूस त्यांच्याशी काय वागू शकतो याचा त्यांचा अनुभव इतका दीर्घ आणि कठोर होता की आवाज, हात किंवा डोळा देखील दिसला नाही. पुरुषांपैकी एक नाही. पण विणकामात उभी असलेली बाई स्थिरपणे वरती पाहत होती आणि मार्कीसच्या चेह inऱ्यावर दिसत

होती. त्याच्या सन्मानाने हे लक्षात घेण्यासारखे नव्हते; तिची घृणास्पद नजर तिच्या आणि इतर सर्व उंदरांकडे गेली. आणि तो पुन्हा आपल्या सीटवर झोका लागला आणि त्याने “जा!” असा शब्द दिला.

त्याच्यावर चाल करण्यात आली, आणि इतर गाड्या एकापाठोपाठ एक चक्रात फिरत आली; मंत्री, राज्य-प्रोजेक्टर, शेतकरी-जनरल, डॉक्टर, वकील, उपदेशक, ग्रँड ऑपेरा, कॉमेडी, संपूर्ण फॅन्सी बॉल तेजस्वी प्रवाहात भडकले. हे पाहण्याकरता उंदीर त्यांच्या छिद्रातून बाहेर पडले होते आणि ते तासन्तास पाहतच राहिले; सैनिक आणि पोलिस बऱ्याचदा त्यांच्यात आणि तमाशामध्ये जात असत आणि अडथळा निर्माण करीत ज्याच्या मागे ते घसरुन पडले आणि तेथून त्यांनी डोकावले. वडिलांनी फार पूर्वी आपला गठ्ठा उचलला होता आणि त्यास झोपायच्या पायथ्याशी अडकवलेल्या बंडलला टेन्ड घातलेल्या स्त्रिया तेथे पाण्याची वाहती व फॅन्सी बॉलचे रोलिंग पाहत बसल्या होत्या. जेव्हा विणलेल्या, विणलेल्या, उभे राहिलेल्या एका स्त्रीने अद्याप नशिबाच्या दृढतेने विणले. कारंजेचे पाणी वाहून गेले, जलद नदी वाहून गेली, दिवस संध्याकाळपर्यंत वाहू लागला, शहरातील बरेच आयुष्य नियमांनुसार मरण पावले, वेळ व वेळ कुणालाही वाट नव्हती, उंदीर पुन्हा त्यांच्या गडद छिद्रांमध्ये एकत्र झोपले होते. , रात्रीच्या जेवणावर फॅन्सी बॉल पेटविला गेला, सर्व काही आपापल्या मार्गावर चालले.

आठवा. देशातील मोनसेइग्नूर

एक सुंदर लँडस्केप, त्यात कॉर्न चमकदार आहे, परंतु मुबलक नाही. कमकुवत राईचे तुकडे जिथे कॉर्न असायला हवे होते, गरीब वाटाणे आणि सोयाबीनचे तुकडे, गव्हासाठी बऱ्याच खडबडीत भाजीपाला पर्यायांचे पॅचेस. निर्जीव स्वभावावर, ज्यांनी ही लागवड केली त्या पुरुष आणि स्त्रियांप्रमाणे, अवांछितपणे भाजीपाला देण्याकडे पाहण्याची प्रवृत्ती give हार मानण्याचे सोडून देवळात ओसरलेले.

मॉन्स्योर मार्क्विसने प्रवास केलेल्या गाडीमध्ये (जे कदाचित हलके होते), चार घोडे आणि दोन आसने घेतलेल्या एका उंच टेकडीला धरुन उभे केले. मॉन्शूर मार्क्विसच्या चेह onयावर लाली आणणे ही त्याच्या उच्च प्रजननाची महाभियोग नव्हती; ते आतून नव्हते; हे त्याच्या नियंत्रणाबाहेरच्या - सूर्यास्ताच्या सूर्याद्वारे होते.

डोंगराच्या माथ्यावर पोहोचल्यावर सूर्यास्ताने प्रवास करणा carया गाड्यात इतका चमकदार प्रहार केला की तिचा रहिवासी किरमिजी रंगाचा होता. “मरणार,” मॉन्सियर मार्क्विस म्हणाला, “थेट.”

खरं तर, सूर्य इतका कमी होता की क्षणी तो बुडला. जेव्हा जोरदार ड्रॅग व्हीलमध्ये समायोजित केले गेले आणि कॅरिज टेकडीच्या खाली सरसकट वासाने धूळांच्या ढगात घसरली तेव्हा लाल चमक त्वरेने निघून गेली; सूर्य आणि मार्कीस एकत्र खाली जात असताना ड्रॅग बंद केल्यावर काहीच चमक उरली नव्हती.

पण, तेथे तुटलेला देश, धैर्यवान आणि मोकळा, टेकडीच्या पायथ्याशी एक छोटासा गाव, एक विस्तृत झेप आणि त्यापलीकडे उंचवटा, चर्च-टॉवर, पवनचक्की, पाठलाग करणारे जंगल आणि किल्ल्यासह एक क्रॅग त्यावर तुरूंग म्हणून उपयोग केला. या सर्व अंधकारमय वस्तूंवर जेव्हा रात्री पडली तेव्हा मार्कीसने घराच्या जवळ असलेल्या व्यक्तीच्या हवेसहित पाहिले.

गावात एक दारू नसलेली रिकामी जागा आहे. तेथे मद्यपान करणारी दारू न घालणारी कमकुवत जमीन, गरीब कुंड, गरीब घोडे, रिकामे घर, गरीब कारंजे, सर्व सामान्य नेमणुका. त्यात गरीब लोकही होते. त्याचे सर्व लोक गरीब होते. त्यांच्यापैकी पुष्कळजण आपल्या दाराजवळ बसले होते. कांद्याची भाकरी व इतर जेवणाच्या वेळी हे घडले होते, तर बरेच लोक झ ,्यावर, पाने, गवत धुऊन, आणि खाण्यासारख्या पृथ्वीवर अशा प्रकारची लहान पीक देत होते. . कशामुळे त्यांना गरीब केले गेले याची अभिव्यक्ती चिन्हे नको होती; राज्यासाठी कर, चर्च कर, प्रभूला कर, स्थानिक कर आणि कर सर्वसाधारण यांचा कर भरायचा आणि आश्चर्य वाटल्याशिवाय, तेथे लहानशा खेड्यातल्या शिलालेखानुसार, तेथे भरले जायचे. तिथे कोणतेही गाव अबाधित राहिले.

काही मुलं पाहिली जायची आणि कुत्रीही नव्हती. पुरुष आणि स्त्रियांप्रमाणेच, पृथ्वीवरील त्यांची निवड या प्रॉस्पेक्टमध्ये नमूद केली गेली होती - गिरणीखालील लहानशा खेड्यात, जग टिकवून ठेवू शकणार्‍या सर्वात कमी अटींवर जीवन; किंवा क्रॅगवरील प्रमुख तुरूंगात कैद आणि मृत्यू.

आगाऊ कुरिअरने हेराल्ड केले आणि संध्याकाळी हवेत त्याच्या डोक्यावर सर्प सारखे फिरणाined्या त्याच्या शिष्यांच्या चाबकाचा जोरदार धक्का बसला आणि जणू काय फ्युअरीस उपस्थित होता, मॉन्सियर मार्क्वीस आपल्या प्रवासी गाडीत उतरु लागला. पोस्टिंग हाऊस गेट. कारंजेमुळे हे कठिण होते आणि शेतक the्यांनी त्याच्याकडे पाहण्याकरिता त्यांचे कामकाज स्थगित केले. त्याने त्यांच्याकडे पाहिले, आणि त्यांच्यात पाहिले, हे कळाले नाही की, दुर्दैवाने विचलित झालेला चेहरा आणि आकृती हळूवारपणे नोंदविणे म्हणजे फ्रेंच लोकांची इंग्रजी अंधश्रद्धा आहे जे शंभरच्या सर्वोत्तम भागाद्वारे सत्य टिकून राहिले पाहिजे. वर्षे.

मॉन्स्योर मार्क्विसने त्याच्या आधीच्या डोळयासमोर असलेल्या नम्र चेह ,्यांकडे डोळेझाक केली, जसे स्वत: सारख्याच कोर्टाच्या मोन्सेइग्नेरसमोर घुसले होते - फक्त इतका फरक होता की हे चेहरे केवळ दु: ख भोगावे लागतात आणि न अडकता-न झेपतात - जेव्हा एखादी विटंबना केली जाते रस्ते गटात सामील झाले.

मार्किस कुरिअरला म्हणाला, “मला त्या सोबतीला येथे आणा!”

पॅरिसच्या कारंजेमधील लोकांच्या रुपानं हा साथीदार आणला गेला आणि हातात कॅप ठेवला, आणि इतर साथीदार बघायला व ऐकायला बंद झाले.

“मी तुला रस्त्यावरुन सोडले?”

“मॉन्सेग्नूर, हे खरं आहे. मला रस्त्यावर जाण्याचा मान मिळाला. ”

“टेकडी वर, आणि टेकडीच्या शिखरावर, दोघेही?”

“मॉन्सेग्नूर, हे खरं आहे.”

"तुम्ही काय पाहिले, इतके निश्चितपणे?"

"मॉन्सेग्नूर, मी त्या माणसाकडे पाहिलं."

तो थोडासा खाली वाकला, आणि त्याच्या विखुरलेल्या निळया रंगाच्या टोपीने गाडीच्या खाली टोक दाखविला. त्याचे सर्व मित्र गाडीच्या खाली बसण्यासाठी थांबले.

“काय माणूस, डुक्कर? आणि तिथे का दिसते? ”

“क्षमा, Monseigneur; त्याने जोडाच्या ड्रॅगने ड्रॅग केले.

“कोण?” प्रवाशाला विचारलं.

“मॉन्सेग्नूर, माणूस.”

“सैतान या मूर्खांना दूर नेईल! आपण त्या माणसाला कसे कॉल कराल? आपण देशातील या भागातील सर्व पुरुषांना ओळखत आहात. तो कोण होता?"

“तुझी सफाई, मोन्सेइग्नूर! तो देशाच्या या भागाचा नव्हता. आयुष्यभर मी कधीच त्याला पाहिले नव्हते. ”

“साखळीने झोला? गुदमरल्यासारखे? ”

“तुमच्या दयाळू परवानगीने, ते आश्चर्यचकित झाले, मोनसेइग्नेर. त्याचे डोके लटकत आहे - अशाच! ”

त्याने स्वत: कडेच गाडीकडे वळविले आणि खाली वाकला, चेहरा त्याच्याकडे आकाशकडे गेला आणि त्याचे डोके खाली टेकले. मग स्वत: ला बरे झाले, त्याच्या कॅपने भरुन टाकले आणि धनुष्य बनवले.

"तो कसा होता?"

“मॉन्सेग्नूर, तो मिलरपेक्षा गोरा होता. सर्व मातीने झाकलेले, तांबूस तपकिरीसारखे पांढरे, तांबड्या मुलासारखे! ”

त्या चित्रामुळे लहान गर्दीत प्रचंड खळबळ उडाली; परंतु सर्व डोळयांनी इतर डोळयांसह नोटांची तुलना न करता मॉन्सीअर मार्क्विसकडे पाहिले. कदाचित, त्याच्या विवेकबुद्धीवर त्याचा काही लबाडी आहे की नाही हे पाहण्याकरिता.

मार्किस म्हणाला, “खरंच, तू चांगलं केलंस.” अशी कृपा करून त्याला असे घोटाळेबाजपणा दाखवायचा नव्हता की, “माझ्या गाड्या बरोबर एका चोराला जाताना पाहून, तुझे तोंड उघडले नाही.” बा! त्याला बाजूला ठेवा, महाशय गॅबेल! ”

महाशय गेबेल पोस्टमास्टर होते, आणि काही इतर कर आकारणी कार्यकारी होते; या परीक्षेत सहकार्य करण्यासाठी तो अत्यंत कुतूहल घेऊन बाहेर आला होता आणि अधिकृत आज्ञेने हाताच्या चादरीने परीक्षा घेतली होती.

“बह! बाजूला जा! ”महाशय गेबेल म्हणाला.

“या अनोळखी व्यक्तीस जर आज रात्री त्याने तुमच्या गावात राहायचे असेल तर हात ठेवा आणि त्याचा व्यवसाय प्रामाणिक आहे याची खात्री करुन घ्या, गॅबेल."

"मॉन्सेइग्नुर, मी तुझ्या आज्ञेमध्ये स्वत: ला झोकून देण्यासाठी सपाट आहे."

"तो पळून गेला, मित्र? That कोठे शापित आहे?"

शापित आधीपासून काही अर्ध्या डझन विशिष्ट मित्रांसह गाडीच्या खाली

होता आणि त्याने त्याच्या निळया टोपीने साखळी दर्शविली. काही अर्ध्या डझन इतर विशिष्ट मित्रांनी तातडीने त्याला बाहेर काढले, आणि मॉन्सिएर मार्क्वीस यांच्याकडे श्वास न घेता सादर केले.

"जेव्हा आम्ही ड्रॅगसाठी थांबलो तेव्हा माणूस पळून गेला काय?"

"मॉन्सेग्रूर, जेव्हा एखादी व्यक्ती नदीत उडी मारते तेव्हा प्रथम तो टेकडीच्या बाजूने सरकला."

"हे पहा, गॅबेले. पुढे जा!"

साखळीकडे डोकावणारे अर्धा डझन अजूनही मेंढ्यांप्रमाणे चाकांमध्ये राहिले; चाके इतकी अचानक वळली की त्यांचे कातडे आणि हाडे वाचविण्यात ते भाग्यवान होते; त्यांच्याजवळ बचत करण्यासाठी फारच कमी होते, किंवा ते कदाचित इतके भाग्यवान नसते.

गावातून बाहेर निघालेली गाडी आणि त्यापलीकडे उंच उंच डोंगराच्या उंचपणाने लवकरच तपासणी केली. हळूहळू तो एका पायाच्या वेगाने कमी झाला, उन्हाळयाच्या रात्रीच्या अनेक गोड सुगंधांमधून स्विंग आणि वरच्या दिशेने लंबिंग झाला. फरिसीच्या ऐवजी एक हजार गॉसमेअर गनेट्स त्यांच्या भोवती फिरत होते आणि त्यांच्या चाबकाच्या ठोक्यांकडे शांतपणे बिंदू जोडत होते; घोड्यावरुन चालत असलेली पाकीट; कुरियर ऐकू न येण्याजोगे होते आणि पुढे सुस्त अंतरावर गेले.

टेकडीच्या सर्वात उंच टेकडीवर थोड्या अंतरावर दफनभूमी आहे. तेथे आमच्यावर तारणारा एक क्रॉस आणि एक नवीन मोठी व्यक्ती होती; हे लाकूडात एक कमकुवत व्यक्तिमत्त्व होते, जे काही अननुभवी ग्राम्य कारागिरांनी केले होते, परंतु त्याने आयुष्यापासून, त्याच्या स्वतःच्या जीवनातूनच ही आकृती अभ्यासली होती, कारण ती अत्यंत भयानक आणि बारीक होती.

एका मोठ्या संकटाच्या या विस्मयकारक चिन्हाकडे, जे बऱ्याच दिवसांपासून अधिकच वाईट होत चालले होते आणि सर्वात वाईट ते नव्हते, एक स्त्री गुडघे टेकून बसली होती. गाडी तिच्याकडे येताच तिने डोके फिरवले, पटकन उठली आणि तिने स्वत: ला कॅरेज-दाराजवळ सादर केले.

"हे आपण आहात, मोन्सेइग्नेर! मॉन्सेग्रूर, एक याचिका. "

अधीरतेच्या उद्गाराने, परंतु त्याच्या न बदलणाऱ्या चेहऱ्याने, मॉन्सेग्नेर बाहेर दिसला.

"मग, कसे! हे काय आहे? नेहमी याचिका!

"मॉन्सेग्रूर. महान देवाच्या प्रेमासाठी! माझा नवरा, वनपाल. "

"तुझ्या नव husbandयाबद्दल, वनवासी? लोकांमध्ये नेहमीच असते. तो काही पैसे देऊ शकत नाही? "

"त्याने सर्व पैसे दिले आहेत, मॉन्सेग्रूर. त्याचा मृत्यू झाला आहे."

"बरं! तो शांत आहे. मी त्याला तुमच्याकडे परत आणू शकतो? "

"काश, नाही, मोन्सेइग्रूर! पण तो कमी उगवलेल्या गवताच्या ढिगा .ऱ्याखाली तळाला आहे. "

"बरं?"

“मॉन्सेग्रुउर, गरीब गवत किती लहान आहेत?”

“पुन्हा, बरं?”

तिने एक म्हातारी बाई पाहिली, पण ती तरूण होती. तिची पद्धत एक उत्कट व्यथा होती; एकापाठोपाठ तिने जंगली उर्जासह तिचा शिरादायक आणि गुंडाळलेला हात एकत्र धरला आणि त्यातील एक हातगाडीवर ठेवला - प्रेमळपणे, मानाने तो मानवी स्तनासारखा आहे, आणि त्यास आकर्षक स्पर्श वाटण्याची अपेक्षा केली जाऊ शकते.

“Monseigneur, माझे ऐका! Monseigneur, माझी याचिका ऐका! माझा नवरा अनावश्यकपणे मरण पावला; बरेच लोक हवेमुळे मरतात; आणि पुष्कळ लोक अभावाने मरतील. ”

“पुन्हा, बरं? मी त्यांना खायला देऊ का? ”

“मॉन्सेइग्नर, चांगला देव जाणतो; पण मी ते विचारत नाही. माझी विनंती अशी आहे की माझ्या नव husbandयाचे नाव असलेले दगड किंवा लाकूड तोडून तो कोठे आहे हे दाखवण्यासाठी त्याच्यावर ठेवला जावा. अन्यथा, स्थान त्वरित विसरले जाईल, जेव्हा मी त्याच आजाराने मरेन तेव्हा मला कधीही सापडणार नाही. Monseigneur, ते बरेच आहेत, ते इतक्या वेगाने वाढतात, तेथे बरेच काही हवे आहे. Monseigneur! मॉन्सेइग्नूर! ”

वॉलेटने तिला दरवाजापासून दूर ठेवले होते, मोटारगाडी वेगवान ट्रॉटमध्ये मोडली होती, झांजांच्या वेगाने वेग वाढविला होता, ती खूपच मागे राहिली होती आणि पुन्हा फ्युअर्सने एन्कोस केलेले मोन्सेइग्नूर लीग किंवा दोन अंतर अंतर कमी करत होता तो त्याच्या आणि त्याच्या चाचा दरम्यान राहिले.

उन्हाळयाच्या रात्रीच्या सुगंधित सभोवतालच्या सभोवतालच्या गोड वासाने, आणि पाऊस पडत असताना, तटस्थपणे धुळीत, चिखल, आणि झगमगाटात कष्टकरी गटावर पाऊस पडला; ज्याच्याकडे काहीच नव्हते, त्या निळया टोपीच्या सहाय्याने रस्ता तयार करणे, त्याच्या माणसांकडे अजूनही सापळासारखे मोठे केले, जोपर्यंत ते सहन करु शकतील. अंशांद्वारे, जेव्हा त्यांना आणखी काहीच सहन होत नव्हते, तेव्हा ते एकामागून एक सोडले आणि लहान केसांमध्ये दिवे चमकू लागले; केस दिसेनाशी होते तिकडे कोणते दिवे चमकले आणि आणखी तारे बाहेर येतील असे दिसते की विझण्याऐवजी आकाशात उडाले आहे.

एका मोठ्या छतावरील घराची सावली आणि बऱ्याचदा लटकलेल्या झाडांची सावली त्या काळात मॉन्सियर मार्क्वीसवर होती; जेव्हा त्याची गाडी थांबली तेव्हा त्याच्या शेजाराचा मोठा दरवाजा त्याच्यासाठी उघडला गेला आणि त्या सावलीचा झगमगाट ज्योतीच्या प्रकाशात झाला.

“महाशय चार्ल्स, ज्यांची मी अपेक्षा करतो; तो इंग्लंडहून आला आहे का? ”

“मॉन्सेग्नूर, अद्याप नाही.”

IX. गॉर्गनचे प्रमुख

मुख्य इमारतीच्या समोर दगडी गढीमध्ये मोन्सियर मार्कीसचा तो दरवाजा होता, आणि दगडी टेरेसमध्ये दोन दगडी झाडे होती. दगडाचा व्यवसाय, संपूर्ण दिशेने जड दगड, कवच, दगडी फुले, माणसांचे दगड आणि सिंहाचे डोके. जणू दोन शतकांपूर्वी, जेव्हा गॉरगॉनच्या डोक्याने ते सर्वेक्षण केले होते.

उथळ पाय stepsयांच्या विस्तृत उड्डाणानंतर, मोन्सियूर मार्क्विस, फ्लॅम्ब्यूच्या आधी, आपल्या गाडीवरून निघाला, आणि अंधारात अडथळा आणला आणि झाडांच्या दरम्यान स्थिर इमारतीच्या मोठ्या ढिगा .्याच्या छतावरील घुबडातून जोरदार टीका केली. बाकी सर्व इतके शांत होते की झेंडूच्या पायर्‍या वर उचलल्या गेल्या आणि दुसर्‍या झेंडू मोठ्या दाराजवळ धरुन बसलेल्या जागेवर बसल्यामुळे जणू काही खुल्या रात्रीच्या हवेच्या ठिकाणी न राहता जवळच्या खोलीत जाळले गेले. घुबडांच्या आवाजापेक्षा दुसरा आवाज नव्हता, त्याच्या पाषाणाच्या पात्रात फव्वाराचे पडणे वगळता; कारण, त्या काळया रात्रींपैकी एक होता, ज्यांनी तासभर त्यांचे श्वास एकत्र केले आणि नंतर दीर्घ उसासा टाकला आणि पुन्हा श्वास घेतला.

मोठा दरवाजा त्याच्यामागे चिकटून राहिला आणि मॉन्सिएर मार्क्विसने जुन्या डुक्कर-भाले, तलवारी आणि पाठलाग करणा ofया चाकू यांच्या सहाय्याने हॉलची भीती ओलांडली; ठराविक जड रायडिंग्ज-रॉड्स आणि राईड-व्हीप्ससह गंभीर, ज्यापैकी बरेच शेतकरी आपल्या उपकारकर्त्या मृत्यूकडे गेले, जेव्हा त्याचा मालक रागावला तेव्हा वजन कमी झाले.

रात्रीच्या काळोख असलेल्या आणि गडद असलेल्या मोठ्या खोल्या टाळणे, मॉन्सियर मार्क्विस, त्याच्या झगमगाटाप्रमाणे चालत होता, एका पायर्‍यावरुन एका कॉरीडोरच्या दाराकडे गेला. हे उघड्या टाकले आणि त्याला तीन खोल्यांच्या स्वत: च्या खाजगी अपार्टमेंटमध्ये दाखल केले: त्याचा बेड-चेंबर आणि इतर दोन. थंड न झालेले मजले असलेली उंच व्हेल्ट रूम, हिवाळयाच्या वेळी लाकडाची जळजळ होण्याबद्दल चित्तांवर उत्तम कुत्री आणि विलासी वय आणि देशातील मार्कीच्या स्थितीस अनुकूल सर्व विलासिता. शेवटच्या लुईची परंतु एकाची फॅशन, जी कधीही खंडित होणार नव्हती - चौदावा लुई their त्यांच्या समृद्ध फर्निचरमध्ये वैशिष्ट्यपूर्ण होते; परंतु, फ्रान्सच्या इतिहासातील जुन्या पानांचे वर्णन करणार्‍या बर्‍याच वस्तूंनी ते वैविध्यपूर्ण बनविले.

खोल्यांच्या तिस thirdया भागात दोनसाठी रात्रीचे जेवण ठेवले होते. चौथauयाच्या चार शमळणा-या टॉवरपैकी एका टॉवरमधील एक गोल खोली. एक लहान उंच खोली, ज्याची खिडकी रुंद उघडी आहे आणि लाकडी हेवेदा-पट्ट्या बंद केल्या आहेत, जेणेकरून गडद रात्र केवळ काळया रंगाच्या काही क्षैतिज रेषांमध्ये दर्शविली, त्यांच्या दगडांच्या रंगाच्या विस्तृत रेषांऐवजी.

मार्किस म्हणाला, “माझा पुतण्या,” रात्रीच्या जेवणाच्या तयारीकडे पाहताना; "ते म्हणाले की तो आला नाही."

किंवा तो नव्हता; पण, तो मॉन्सेग्नूरकडून अपेक्षित होता.

“अहो! तो रात्री जाण्याची शक्यता नाही; तथापि, टेबल जसे आहे तसे सोडा. मी एका तासाच्या चतुर्थांशात तयार आहे. ”

एका तासाच्या एका तासात मोन्सेइग्रेर तयार झाला आणि एकटाच त्याच्या भव्य आणि पसंतीच्या जेवायला बसला. त्याची खुर्ची खिडकीच्या समोर होती, आणि त्याने त्याचा सूप घेतला होता, आणि तो खाली ठेवताना, त्याचा बोर्डोचा ग्लास ओठांवर उंचावत होता.

“काय आहे?” त्याने शांतपणे काळ्या आणि दगडी रंगाच्या आडव्या रेषांकडे लक्ष देऊन विचारले.

“मॉन्सेग्नूर? ते? ”

“पट्ट्या बाहेर. पट्ट्या उघडा. ”

ते केले होते.

"बरं?"

“Monseigneur, ते काहीच नाही. इथे सर्वत्र झाडं आणि रात्र आहेत. ”

ज्या नोकराने बोलला होता, त्याने आंधळे पसरविले होते, त्याने रिकाम्या अंधारात बघितले होते, आणि सूचना मागितलेल्या त्या डोळयांसमोर त्या कोराकडे उभी राहिली.

“अच्छा,” अभेद्य मास्टर म्हणाले. "त्यांना पुन्हा बंद करा."

तेही केले गेले होते आणि मार्क्विस त्याच्या रात्रीच्या भोजनाबरोबर गेला. जेव्हा चाकांचा आवाज ऐकला तेव्हा हातात काचा हातात घेताच तो थांबला. ते चपखलपणे आले आणि चौकाच्या समोर गेले.

"कोण आले आहे ते विचारा."

हे मोन्सेइग्नूर यांचे पुतणे होते. तो दुपारी पहाटे मॉन्सेइग्नूरच्या मागे काही लीग्स होता. त्याने अंतर कमी वेगाने कमी केले होते, परंतु मोन्सेइग्नूर रस्त्यावर येण्याइतके वेगाने नाही. त्याने मॉन्सिग्नेरच्या पोस्टिंग हाऊसमध्ये ऐकले होते.

त्याला सांगितले जावे (मोन्सेइग्नेर म्हणाले) रात्री आणि रात्रीच्या जेवणाची त्याची वाट पहात होती आणि तिथे यावे म्हणून त्याने प्रार्थना केली. थोड्या वेळात तो आला. तो इंग्लंडमध्ये चार्ल्स डार्ने म्हणून ओळखला जात असे.

मोन्सेइग्नेरने त्याला दरबारी पद्धतीने स्वागत केले, पण त्यांनी हात हलवले नाहीत.

“काल तू पॅरिस सोडलास, सर?” तो टेबलावर बसला असता मॉन्सेग्नूरला म्हणाला.

"काल. आणि तू?"

"मी थेट येतो."

“लंडन मधून?”

“होय”

मार्किस हसत हसत म्हणाला, “तुला बराच काळ आला आहे.”

“उलटपक्षी; मी थेट येतो. ”

"मला क्षमा! म्हणजे, प्रवासाला बराच वेळ नाही; प्रवासाच्या उद्देशाने बराच वेळ. ”

“मला ताब्यात घेण्यात आले आहे” - पुतण्याने त्याच्या उत्तरामध्ये “काही व्यवसाय” थांबविला.

पॉलिश काका म्हणाले, “निःसंशय”.

जोपर्यंत एखादा सेवक अस्तित्वात होता तोपर्यंत, त्यांच्यात इतर कोणतेही शब्द गेले नाहीत. जेव्हा कॉफी दिली गेली होती आणि ते दोघे एकत्र एकटाच होते, पुतण्या काकांकडे पहात होते आणि चेह of्याकडे डोळे मिटून पाहत होता, अगदी छान मुखवटा सारखा, त्याने संभाषण उघडले.

“साहेब, तुम्ही अनुमान केल्यानुसार, मी परत आलो आहे. त्याने मला मोठ्या आणि अनपेक्षित धोक्यात आणले; परंतु ही एक पवित्र वस्तू आहे आणि जर त्याने मला मृत्यूपर्यंत नेले असते तर मला आशा आहे की ती मला टिकवून ठेवली असती. "

“मृत्यू नाही,” काका म्हणाले; “मृत्यू, हे सांगणे आवश्यक नाही.”

"मला शंका आहे सर," पुतण्याने परत म्हटले, "जर त्याने मला मरणाच्या अगदी टोकापर्यंत नेले असते तर तुम्ही मला तिथेच थांबवले असते."

नाकातील खोलवर खुणा आणि क्रूर चेह in्यावरील सरळ सरळ रेषांचे लांबी वाढविणे या गोष्टी अशुभ वाटले; काकांनी निषेधाचा एक मोहक हावभाव केला, जे चांगल्या प्रजननाचे इतके स्पष्ट रूप होते की ते समाधान देत नाही.

“खरंच साहेब, पुतण्याचा पाठलाग करत म्हणाला,“ मला जे काही माहित आहे त्याबद्दल तू मला घेरणा the्या संशयास्पद परिस्थितीत अधिक संशयास्पद स्वरूप देण्याचे काम केले असेल. ”

“नाही, नाही, नाही,” काका सुखदपणे म्हणाले.

“पण तसे असू शकते,” पुतण्याने पुन्हा सुरु केले आणि खोलवर अविश्वासाने त्याच्याकडे पाहत म्हणाले, “मला माहित आहे की तुमची मुत्सद्देगिरी मला कोणत्याही प्रकारे रोखेल आणि मला काही अर्थ नाही.”

“माझ्या मित्रा, मी तुला तसे सांगितले होते,” काकांनी दोन गुणांनी बारीक धडधडत म्हटले. “मी खूप पूर्वी तुला सांगितले होते ते आठवण्याकरता मला अनुकूलता द्या.”

"मला ते आठवते."

“धन्यवाद,” मार्क्विस म्हणाला, खरंच खूप गोड.

त्याचा वाद्य वाद्यात जवळजवळ वाद्यांच्या वादनासारखाच राहिला.

“खरंच साहेब,” पुतण्याचा पाठलाग करत म्हणाला, “मला विश्वास आहे की हे तुझा दुर्दैव आहे आणि माझे सौभाग्य, ज्याने मला येथे फ्रान्समधील तुरुंगातून बाहेर ठेवले आहे.”

“मला अजिबात समजत नाही,” काक्याने चहा चाखला. "मी तुला स्पष्टीकरण देण्यास सांगत नाही?"

"माझा विश्वास आहे की जर आपण कोर्टाची बदनामी केली नसती आणि

गेल्या काही वर्षांपासून त्या ढगांनी आपल्यावर छाया केली नसती तर एक लेटर दे कॅशेटने मला अनिश्चित काळासाठी गडावर पाठवले असते."

"शक्य आहे," काका मोठ्या शांततेने म्हणाले. "कुटूंबाच्या सन्मानार्थ, मी तुम्हाला त्या मर्यादेपर्यंत निश्चिंत करण्याचा संकल्प करु शकतो. मला माफ करा! "

"माझ्या लक्षात आले की, आनंदाने माझ्यासाठी कालच्या आदल्या दिवसाचा रिसेप्शन नेहमीप्रमाणेच थंडीचा होता," पुतण्याने पाहिले.

काकांनी शुद्ध सभ्यतेसह मामीला परत केले: "माझ्या मित्रा, मी आनंदाने म्हणू शकत नाही; "मला याची खात्री नाही. एकटेपणाच्या फायद्यांभोवती असणारी विचार करण्याकरिता एक चांगली संधी कदाचित आपल्या नशिबावर आपल्या स्वतःवर परिणाम करण्यापेक्षा त्याचा जास्त परिणाम करेल. परंतु या प्रश्नावर चर्चा करणे निरुपयोगी आहे. आपण म्हणता त्याप्रमाणे मी तोटा करतो. दुरुस्तीची ही छोटी साधने, कुटुंबियांच्या शक्ती आणि सन्मानास मदत करणारे हे सौम्य सहाय्य, आपल्याला अशक्य करू शकणाऱ्या या थोडीशी अनुकूलता आता फक्त व्याज आणि इम्पोर्ट्युइटीद्वारे मिळविली जाईल. ते बऱ्याच जणांकडून शोधतात आणि त्यांना (तुलनेने) थोड्या लोकांना दिले जाते! हे तसे नव्हते, परंतु अशा सर्व गोष्टींमध्ये फ्रान्सचे वाईट बदलेल. आमच्या दुर्गम नसलेल्या पूर्वजांनी आजूबाजूच्या अश्लील गोष्टींवर जीवन आणि मृत्यूचा अधिकार धरला. या खोलीतून, अशा अनेक कुत्र्यांना फाशी देण्यासाठी बाहेर काढले गेले आहे; पुढच्या खोलीत (माझ्या बेडरूममध्ये), आमच्या माहितीनुसार, एक सहकारी, त्याच्या मुलीबद्दल- त्याच्या मुलीबद्दल काही खोडसाळ विनोदगिरी केल्याचा दावा केल्याबद्दल जागेवरच पोअरार्ड झाला ? आम्ही अनेक विशेषाधिकार गमावले; एक नवीन तत्वज्ञान मोड बनले आहे; आणि आमच्या स्टेशनचे प्रतिपादन, या दिवसांमध्ये कदाचित (मी सांगत असलेल्या गोष्टीपर्यंत मी जात नाही, परंतु कदाचित) आम्हाला खरोखर गैरसोय होऊ शकते. सर्व खूप वाईट, खूप वाईट! "

मार्क्विसने थोडासा चिमूटभर स्नफ घेतला आणि डोके हलवले; तो अजूनही स्वत: चा मालक अशा देशाचा बनू शकतो, म्हणूनच तो निराश झाला, तो नवजातपणाचा तो महान साधन आहे.

"आम्ही आमच्या स्टेशनचे प्रतिपादन जुन्या काळामध्ये आणि आधुनिक काळात देखील केले आहे," असे पुतण्याने खिन्नपणे सांगितले, "मला वाटते की फ्रान्समधील कोणत्याही नावापेक्षा आमचे नाव अधिक द्वेषपूर्ण आहे."

"आपण अशी आशा करूया," काका म्हणाले. "उंचांची निंदा करणे ही निम्नांची अनैच्छिक श्रद्धा आहे."

पूर्वीच्या स्वरात पुतण्याने त्याचा पाठपुरावा केला आणि म्हणाला, "आपल्या भोवतालच्या सर्व देशात हा एक चेहरा आहे ज्याचा मला तिरस्कार वाटतो, परंतु मला भीती व गुलामगिरीचा गडद आदर आहे."

मार्क्विस म्हणाली, "कौतुक, कुटुंबाच्या भव्यतेचे, ज्या पद्धतीने कुटुंबाने आपले वैभव टिकवून ठेवले आहे त्यानुसारच. हं! "आणि त्याने आणखी एक कोमल चिमूटभर धूप काढली, आणि हलकेच आपले पाय पार केले.

परंतु, जेव्हा त्याचा पुतण्या टेबलावर कोपर वाकला तेव्हा त्याने आपले डोळे विचारपूर्वक व विचित्रपणे आपल्या हाताने झाकून घेतले, तेव्हा बारीक मुखवटा त्याच्या कडेकडे पाहत होता, त्यापेक्षा उत्सुकता, जवळीक आणि नापसंती याकडे लक्ष वेधून घेत होते. उदासीनता.

“दमन हे एकमेव चिरस्थायी तत्वज्ञान आहे. माझ्या मित्राने भीती व गुलामगिरीचा गडद संदर्भ सांगितला, "या छतावर, कुत्रा चाबकाची आज्ञाधारक राहू शकेल, जोपर्यंत या छतावर नजर ठेवून" आकाश बंद करते. "

हे मार्क्विसने मानले इतके लांब असू शकत नाही. त्या काळातील चित्रपटाचे चित्र म्हणून काही वर्षे असतील आणि त्या पन्नास जणांप्रमाणेच ती देखील खूप काही वर्षांनी त्या रात्री दाखविली गेली असती तर कदाचित त्याचे नुकसान झाले असेल भयानक, अग्निमय, लूट-कोसळलेल्या पावसापासून स्वत: चा दावा करण्यासाठी. तो vaunted छप्पर म्हणून, तो मला सापडला आहे की बाहेर आकाश एक नवीन मार्ग ते व्यवहारज्ञान त्याच्या आघाडी शंभर हजार muskets बॅरल्स बाहेर, उडाला होता ज्या संस्था डोळे पासून, बंद राहील.

“दरम्यान,” मार्क्विस म्हणाले, “जर तू तसे केले नाहीस तर मी कुटुंबाचा मान आणि सन्मान राखीन. पण आपण थकलेले असणे आवश्यक आहे. रात्री आम्ही आमची परिषद संपवू का? ”

“आणखी एक क्षण.”

“एक तास, कृपया.”

पुतण्या म्हणाला, “महाराज, आम्ही चूक केली आहे आणि चुकीचे फळ आपल्याला मिळू लागले आहेत.”

“ आम्ही चूक केली आहे?” मार्क्विसने चौकशीत स्मित हास्य पुन्हा पुन्हा सांगितलं आणि नाजूकपणे इशारा करून प्रथम भाच्याकडे आणि नंतर स्वतःकडे.

"आमचे कुटुंब; आमचा सन्माननीय कुटुंब, ज्याचा सन्मान अशा दोघांद्वारे आमच्या दोघांचा खूप आदर आहे. माझ्या वडिलांच्या काळातदेखील आम्ही चुकण्याचे जग केले, आमच्या दरम्यान आलेल्या प्रत्येक मानवी प्राण्याला आणि आपल्या आनंदात, जे जे काही होते त्यास आम्ही जखमी केले. माझ्या वडिलांच्या वेळेचा तितकाच वेळ असताना मला बोलण्याची गरज का आहे? मी माझ्या वडिलांचे जुळे भाऊ, संयुक्त वारसदार आणि पुढचा वारसदार स्वतःपासून विभक्त करू शकतो? ”

“मृत्यूने हे केले आहे!” मार्क्विस म्हणाला.

पुतण्याने उत्तर दिले: “आणि मला सोडले आहे, माझ्यासाठी भीतीदायक अशा यंत्रणेला बांधले आहे, त्यासाठी जबाबदार परंतु त्यात शक्तीहीन; माझ्या प्रिय आईच्या ओठांची शेवटची विनंती अंमलात आणण्याचा आणि माझ्या प्रिय आईच्या डोळयांचा शेवटचा देखावा पाळण्याचा मी प्रयत्न करीत आहे, ज्याने मला दया आणि निवारण करण्यास उद्युक्त केले; आणि व्यर्थ मदत आणि शक्ती शोधत छळ. ”

मार्किस म्हणाला, “माझ्या पुतण्या माझ्याकडून त्या माझ्या बापाच्या छातीवर स्पर्श करुन म्हणाल्या,“ ते आता चवथाजवळ उभे आहेत. “तुम्ही नेहमीच त्यांचा

व्यर्थ शोध घ्याल, अशी खात्री बाळगा.”

त्याच्या चेह of्यावरील स्पष्ट पांढit्या रंगाची प्रत्येक बारीक सरळ रेष क्रूरपणे, कुशलतेने आणि जवळून संकुचित केली गेली होती, जेव्हा हातात धुतलेला डबा त्याच्या हातात हात ठेवून शांतपणे पाहत होता. पुन्हा त्याने त्याच्या छातीवर स्पर्श केला, जणू काय त्याच्या बोटाने तलवार तलवार काढण्याचा सूक्ष्म बिंदू आहे, ज्याने त्याला नाजूक बारीक कापले असता, तो शरीराबाहेर पडून म्हणाला,

“माझ्या मित्रा, मी जिवंत आहे त्या व्यवस्थेला मी कायमचे मरेन.”

असे बोलल्यावर त्याने शेवटचा चिमूटभर स्नफ घेतला आणि त्याचा खिशात त्याचा बॉक्स ठेवला.

नंतर त्यांनी टेबलवर एक छोटी घंटा वाजवल्यानंतर “एक तर्कसंगत प्राणी असणे चांगले.” आणि आपले नैसर्गिक नशिब स्वीकारा. पण, तू गमावलेस, महाशय चार्ल्स, मी पाहतो. ”

“ही मालमत्ता आणि फ्रान्स माझ्यासाठी हरवले आहेत,” पुतण्याने खेदपूर्वक म्हटले; "मी त्यांचा त्याग करतो."

“संन्यास घेण्यास ते दोघेच तुझे आहेत काय? फ्रान्स असू शकते, पण मालमत्ता आहे? हे क्वचितच उल्लेखनीय आहे; पण, अजून आहे का? ”

“हक्क सांगण्याचा माझा हेतू नव्हता, मी वापरलेल्या शब्दांमध्ये. जर ती तुमच्याकडून माझ्याकडे गेली असेल तर उद्या ”

"माझ्याकडे ज्याची आशा बाळगणे शक्य नाही ते शक्य नाही."

“आतापर्यंत वीस वर्षे”

मार्किस म्हणाला, “तू माझा खूप सन्मान करतोस. “तरीही, मी त्या अभिरुचीस प्राधान्य देतो.”

“It मी ते सोडतो, आणि अन्यत्र आणि इतरत्र राहतो. त्याग करणे थोडेसे आहे. दु: खाचा आणि नाशाचा वाळवंट सोडून काय चालले आहे! ”

“हं!” विलासी खोलीत टक लावून पाहत मार्क्विस म्हणाला.

“हे डोळयास पुरेसे आहे, येथे; परंतु आकाशात आणि दिवसा उजेडात दिसणारे हे कचरा, कुप्रबंधन, खंडणी, कर्ज, गहाणखत, अत्याचार, भूक, नग्नता आणि दु: खाचे तडे गेलेले बुरुज आहे. ”

“हं!” मार्क्विस पुन्हा समाधानी पद्धतीने म्हणाला.

“जर ते माझेच झाले, तर हळूहळू (अशक्य शक्य असल्यास) वजन कमी करण्यापासून मुक्त करण्यासाठी काही जणांच्या हातात हात घालले जातील जेणेकरुन, जे त्या सोडू शकणार नाहीत व जे दीर्घ काळ गेले आहेत अशा दु: खी लोक. सहनशक्तीच्या शेवटच्या टप्प्यावर चिकटून राहिल्यास, दुसऱ्या पिढीमध्ये, कमी त्रास होऊ शकेल; पण ते माझ्यासाठी नाही. परंतु त्या प्रदेशात आणि त्या प्रदेशात एक शाप आहे. ”

“आणि तू?” काका म्हणाले. “माझी उत्सुकता माफ कर; तुमच्या नवीन तत्त्वज्ञानाखाली तुम्ही कृपापूर्वक जगण्याचा विचार करता? ”

"माझ्या देशातील इतरांनी, अगदी त्यांच्या पाठीवर कुष्ठरोगानेसुद्धा, काही

दिवस काम करावे लागेल - मी जगणे आवश्यक आहे."

“उदाहरणार्थ, इंग्लंडमध्ये?”

“हो. सरांचा कौटुंबिक सन्मान या देशात माझ्यापासून सुरक्षित आहे. कुटूंबाचे नाव इतर कोणाकडूनही मी सहन करू शकत नाही, कारण मी हे इतर कोणत्याही ठिकाणी सहन करीत नाही. ”

बेल वाजवण्यामुळे शेजारील बेड-चेंबर पेटला होता. दळणवळणाच्या दारातून ते आता चमकले. मार्क्विसने तशा दिशेने पाहिले आणि त्याने आपल्या वॉलेटच्या एकामागून जाणा stepया पायर्‍या ऐकले.

“इंग्लंड तुझ्यासाठी खूपच आकर्षक आहे, तू तेथे किती प्रगतीशील होतास पाहतोस,” हे पाहून त्याने स्मितहास्य करून आपला पुतण्याकडे शांत चेहरा फिरविला.

“मी आधीच सांगितले आहे की, माझ्या प्रगतीसाठी मी शहाणे आहे की मी तुमच्यावर .णी आहे. उर्वरित ते माझे शरणस्थान आहे. ”

“ते म्हणतात, हे गर्विष्ठ इंग्रजी, ते अनेकांचे शरणस्थान आहे. आपणास एखादा देशवासी माहित आहे ज्याला तेथे शरण मिळालेले आहे? डॉक्टर? ”

“होय”

"एक मुलगी सह?"

“होय”

“होय,” मार्क्विस म्हणाला. “तू थकलो आहेस शुभ रात्री!"

अत्यंत सभ्य पद्धतीने जेव्हा त्याने डोके वाकवले तेव्हा त्याच्या हसतमुख चेह inयावर एक गुप्तता पसरली आणि त्याने त्या शब्दांना गूढतेची वार्षिकी दिली ज्याने त्याच्या पुतण्याच्या डोळयावर आणि कानात जबरदस्तीने वार केले. त्याच वेळी, डोळयांच्या स्थापनेच्या पातळ सरळ रेषा आणि पातळ सरळ ओठ आणि नाकातील खुणा, ज्याला देखणीसारख्या सुंदर डायबोलिक दिसू लागल्या आहेत.

“होय,” मार्क्विसने पुन्हा सांगितले. “एक मुलगी असलेला डॉक्टर. होय त्यामुळे नवीन तत्त्वज्ञान सुरू! आपण थकलेले आहात शुभ रात्री!"

त्या त्या चेहर्‍याची चौकशी करण्यासाठी चौथ outsideयाबाहेर कोणत्याही दगडांच्या चेह interrogयावर चौकशी करणे तितकेसे लाभदायक ठरले असते. दरवाजाकडे जाताना पुतण्याने त्याकडे व्यर्थ पाहिले.

“शुभ रात्री!” काका म्हणाले. “मी तुला पुन्हा सकाळी भेटल्याच्या आनंदाकडे पाहतो. चांगले आराम! माझ्या भतीजीला तिथेच त्याच्या खोलीत हलका करा! Ndआणि तुमची इच्छा असेल तर माझ्या पुतण्याला त्याच्या बेडवर जाळून टाका. ”त्याने पुन्हा आपली छोटी घंटी वाजवण्याआधी स्वतःची खोली आपल्या मुलाच्या खोलीत बोलावली.

वॉलेट आला आणि गेला, मॉन्सियर मार्क्वीस झोपेसाठी स्वत: ला हळूवारपणे तयार करण्यासाठी, त्याच्या आजूबाजूच्या झोपलेल्या खोलीत गेला. खोलीबद्दल गोंधळ उडालेला, तो फरफटत आवाज न घेतो असा पाय घसरत होता, तो एका परिष्कृत वाघासारखा सरकला होता: दृश्यास्पद अशा काही दुष्ट जादूच्या जादूसारख्या, ज्याचे वाघ स्वरूपात नियमितपणे बदल होत होते. किंवा फक्त येत आहे.

दिवसाच्या प्रवासाच्या भंगारांकडे पुन्हा डोकावून पाहणा Heृया त्याच्या बेडरुमच्या शेवटी एका टोकापासून दुस hisृया टोकाकडे गेला. सूर्यास्ताच्या वेळी टेकडीची हळुवार मेहनत, मावळलेला सूर्य, खाली उतरणारा, गिरणी, क्रॅगवरील कारागृह, पोकळीतील एक छोटेसे गाव, कारंजे येथील शेतकरी आणि त्याच्या निळया टोपीसह रस्त्यांची दुरुस्ती गाडीच्या खाली साखळी. त्या कारंजेने पॅरिसचा कारंजे, पायरीवर पडलेले लहान बंडल, तिच्यावर वाकणार्‍या स्त्रिया, आणि हात उंचावत उंच माणूस, “मृत!” असा सल्ला दिला.

मॉन्सियर मार्क्वीस म्हणाले, “मी आता शांत आहे, आणि झोपायला जाऊ शकतो.”

म्हणूनच, मोठ्या झुडूपात फक्त एक प्रकाश जळत असताना, त्याने त्याचे पातळ कापसाचे पडदे आपल्या भोवती घसरुन पडले, आणि झोपायला स्वत: ला तयार केले म्हणून रात्री त्याने एक दीर्घ उसासा टाकला.

बाहेरील भिंतीवरील दगडांचे चेहरे काळया रात्री तीन भारी तास डोळयावर डोकावून पाहत होते; तीन भारी तास, तंबूत घोडे त्यांच्या रॅकवर थिरकले, कुत्र्यांनी भुंकले आणि घुबड त्या आवाजात अगदी किंचित साम्य असा आवाज आला, ज्याप्रमाणे पारंपारिकपणे पुरुष-कवींनी घुबडला दिला होता. परंतु अशा प्राण्यांसाठी त्यांच्यासाठी काय निश्चित केले गेले आहे ते सांगणे फार कठीण आहे.

तीन भारी तासासाठी, चाटू, सिंह आणि मानवी चे दगडांचे चेहरे रात्री डोळे धरून पाहत राहिले. मृत अंधाराने सर्व लँडस्केपवर पडला, मृत अंधाराने सर्व रस्त्यांवरील धूळधाणात स्वतःची झुंबड जोडली. दफनभूमीच्या जागेवर असे समजले गेले होते की त्याच्या कमी घासांच्या ढीग एकमेकांना वेगळे करता येत नाहीत; क्रॉसवरील आकृती कदाचित त्या खाली दिसू शकेल अशा कोणत्याही गोष्टीसाठी. गावात कर आणि कर भरलेला झोपलेला होता. भुकेल्यासारखे सहसा मेजवानीचे स्वप्न पाहणे, आणि चाललेल्या गुलाम व जोडीच्या बैलाला जशी सहजता व विश्रांती मिळते तसे दुबळे रहिवासी शांत झोपले व त्यांना खायला देऊन मुक्त करण्यात आले.

गावातला कारंजे न पाहिलेला व ऐकू न येता वाहून गेला आणि चाट्यावरील कारंजे न पाहिलेला व ऐकलेला नाहीसा झाला - दोन्ही पाण्यात वितळत गेले, जसे की काळाच्या वसंत fromतूतून पडणा minutesृया मिनिटांप्रमाणेच - तीन तास. मग, दोघांचे राखाडी पाणी प्रकाशात भुतासारखे होऊ लागले, आणि चाटेच्या दगडांच्या चेह ofयांचे डोळे उघडले.

फिकट आणि फिकट, शेवटपर्यंत सूर्यामुळे अद्याप स्थिर असलेल्या झाडांच्या शिखरावर स्पर्श झाला आणि त्याने त्याचे तेज डोंगरावर ओतले. चमक मध्ये, chateau कारंजे पाणी रक्तासारखे दिसते, आणि दगड चेहरा किरमिजी रंगाचा. पक्ष्यांचे कॅरोल जोरात आणि उच्च होते आणि मॉन्स्यूर मार्क्विसच्या बेड-चेंबरच्या उत्कृष्ट खिडकीच्या हवामानातील मारलेल्या खिडकीच्या चौकटीवर एका लहानशा पक्ष्याने आपल्या सर्व सामर्थ्याने त्याचे गोड गाणे गायले. या वेळी, जवळचा दगडांचा चेहरा चकित झाल्यासारखे वाटले, आणि उघड्या तोंडाने आणि जबडा खाली सोडला, विस्मित झाला.

आता, सूर्य भरला होता आणि गावात हालचाली सुरू झाल्या. खिडकीच्या खिडक्या उघडल्या, वेडा दरवाजे अप्रमाणित होते आणि नवीन गोड हवेने लोक थरथर कापत बाहेर पडले. मग गावातल्या लोकांमध्ये दिवसाची क्वचितच हलकी श्रम सुरू झाली. काही, कारंजे करण्यासाठी; काही, शेतात; पुरुष आणि स्त्रिया येथे आहेत, खणणे आणि चाखणे; तेथील पुरूष आणि स्त्रिया, गरीब लाइव्ह स्टॉक पाहण्यासाठी आणि हाडांच्या गायींना रस्त्यावरुन मिळणा byया कुरणात नेण्यासाठी बाहेर नेण्यासाठी. चर्चमध्ये आणि क्रॉसवर, गुडघे टेकणारी व्यक्ती किंवा दोन; नंतरच्या प्रार्थनांवरील सेवक, आघाडीची गाय, त्याच्या पायाजवळ तणात न्याहारी करण्याचा प्रयत्न करीत.

नंतर जसा त्याची गुणवत्ता बनली, तसतसे जागे झाले पण हळूहळू आणि निश्चितच जागृत झाला. प्रथम, पाठलागातील एकाकी सुअर-भाले आणि चाकू जुन्या प्रमाणे लालसर बनले होते; त्यावेळेस सकाळच्या उन्हात ग्लॅमेड खंदक पडला होता; आता, दारे आणि खिडक्या उघड्या फेकल्या गेल्या, दारावरील घोडे त्यांच्या खांद्यांभोवती गोलाकार दिसत होते आणि दाराजवळ येणा freshया प्रकाशात आणि ताजेपणाकडे, लोखंडी पिसाच्या खिडक्यांवरील पाने चमचमीत आणि गंजलेल्या, कुत्र्यांनी त्यांच्या साखळयांना कठोर ओढले आणि अधीर होण्यासाठी त्यांचे पालनपोषण केले. सोडले

या सर्व क्षुल्लक घटना जीवनाच्या नित्यकर्म आणि सकाळच्या परत आल्या. नक्कीच, अशाच प्रकारे सरदारांच्या मोठ्या घंटाची घंटी वाजत नाही किंवा पायairsया वरुन धावताना दिसत नाही; किंवा गच्चीवर घाईघाईने केलेली आकडेवारी; किंवा बूटिंग आणि येथे आणि तेथे आणि सर्वत्र पायदळी तुडवित नाही, किंवा घोड्यांची त्वरित खोगीर आणि दूर सवारी?

दिवसाआड गावच्या डोंगराच्या शिखरावर काम करत असलेल्या वा hurryयामुळे या घाईने घाईघाईने संदेश दिला, दिवसाचा डिनर (वाहून नेण्यासारखे नाही) एका गठ्ठ्यात पडले होते की, डोकावताना काही कावळा नसतो. दगडांचा ढीग? दूरवर काही धान्य घेऊन जाणारे पक्षी संधीचे बियाणे पेरत असताना एकाने त्याच्यावर सोडले काय? असो वा नसो, रस्ता दाखवणा morningया पहाडच्या टुमदार टेकडीच्या खाली, धडधडीत, धडधडत जीव मिळाला आणि तो झरा जाईपर्यंत कधीच थांबला नाही.

गावातील सर्व लोक झountainयावर होते आणि त्यांच्या उदासिनतेने उभे होते आणि कुजबुजत होते, परंतु अत्यंत कुतूहल आणि आश्चर्य व्यतिरिक्त इतर भावना दर्शवित नाहीत. पुढा cowsया गायी घाईघाईने आणल्या गेल्या आणि त्यांना जे काही धरुन ठेवले ते त्याकडे डोकावले, ते मूर्खपणाने पाहत होते किंवा त्यांच्या अडचणीत परत येणा nothingया त्यांच्या अडचणीची परतफेड करण्यासाठी काहीही न दळताना त्यांना चावत होती. चाट्यातील काही लोक, आणि काही पोस्टिंग हाऊसमधील लोक आणि सर्व कर देणारे अधिकारी कमी-अधिक प्रमाणात सशस्त्र होते आणि निर्लज्ज मार्गाने छोट्या रस्त्याच्या दुस sideया बाजूला गर्दी करत होते, ते अत्यंत विचित्र होते. काहीही नाही आधीच रस्त्यांची दुरुस्ती पन्नास विशिष्ट मित्रांच्या समूहात घुसली होती आणि आपल्या निळ्या रंगाच्या टोपीने तो स्वत: च्या छातीवर आदळत होता. हे सर्व काय होते आणि घोड्यावर बसणा Monsया एका नोकराच्या मागे मॉन्सियर गॅबेलच्या स्विफ्ट-अपची काय

घोषणा होती आणि गबाले (घोडा जरी दुहेरी असला तरी) दूरच्या भागावर, एका नवीन आवृत्तीप्रमाणे लिओनोरा च्या जर्मन गायन?

त्यात असे लिहिलेले होते की चाटा येथे एक दगडाचा चेहरा खूपच होता.

गॉरगॉनने रात्री पुन्हा या इमारतीचे सर्वेक्षण केले होते आणि त्या दगडाचा चेहरा हव्या असलेल्या जोडला होता; दगडांचा चेहरा ज्यासाठी त्याने सुमारे दोनशे वर्षे वाट पाहिली होती.

हे मॉन्स्यूर मार्क्विसच्या उशावर परत पडले. हा बारीक मुखवटा सारखा होता, अचानक चकित झाला, रागावला आणि भयभीत झाला. त्यास चिकटलेल्या दगडाच्या आकृतीच्या मध्यभागी घरी गेले. त्याचे गोल गोलाकार कागदाचा एक फ्रिल होता, ज्यावर स्क्रॅप केले होते:

“त्याला त्याच्या थडग्याकडे जा. हे, जॅक मधून. ”

एक्स. दोन आश्वासने

अधिक महिने, बारा जणांपर्यंत, आले आणि गेले आणि श्री. चार्ल्स डार्नय यांची इंग्लंडमध्ये फ्रेंच भाषेतील भाषांतर करणारे फ्रेंच भाषेचे उच्च शिक्षक म्हणून प्रस्थापित झाले. या युगात तो प्राध्यापक झाला असता; त्या युगात तो शिक्षक होता. त्याने तरूण पुरुषांसह वाचले ज्यास जगभरात बोलल्या जाणाऱ्या जिवंत भाषेच्या अभ्यासासाठी काही विश्रांती आणि आवड सापडली आणि त्याने त्यातील ज्ञान आणि कल्पनारम्य स्टोअरची आवड निर्माण केली. तो त्याव्यतिरिक्त, इंग्रजीमध्ये, इंग्रजीमध्ये लिहू शकतो आणि त्यांना इंग्रजी भाषेत भाषांतरित करू शकतो. असे मास्टर त्यावेळी सहज सापडलेले नव्हते; जे राजकुमार होते आणि जे राजे असायचे ते अद्याप शिक्षक वर्गाचे नव्हते, आणि स्वयंपाकी आणि सुतार फिरण्यासाठी टेलसनच्या लेजरमधून कोणतीही उधळपट्टी काढली नव्हती. शिक्षक म्हणून, ज्यांची प्राप्तीमुळे विद्यार्थ्यांचा मार्ग विलक्षण आनंददायक आणि फायदेशीर ठरला आणि एक शब्दकोश अनुवादक म्हणून, ज्याने शब्दकोशाच्या ज्ञानाव्यतिरिक्त आपल्या कामात काहीतरी आणले, तरुण श्री. डारणे लवकरच ज्ञात आणि प्रोत्साहित झाले. तो आपल्या देशाच्या परिस्थितीविषयी अधिक परिचित होता, आणि त्या सतत वाढत्या आवडीच्या होत्या. म्हणून, मोठ्या चिकाटीने आणि अथक उद्योगाने तो यशस्वी झाला.

लंडनमध्ये त्याने सोन्याच्या फरसबंदांवर चालत किंवा गुलाबाच्या पलंगावर झोपण्याची अपेक्षा केली नव्हती; जर अशी एखादी मोठी अपेक्षा असेल तर, तो यशस्वी झाला नसता. त्याला श्रम अपेक्षित होता, आणि तो सापडला आणि तो केला आणि त्यातून सर्वोत्कृष्ट बनविला. यामध्ये त्याची भरभराट होते.

त्याच्या वेळेचा काही भाग केंब्रिज येथे गेला, जेथे त्यांनी पदवीधर विद्यार्थ्यांसह असे वाचन केले ज्याने कस्टम-हाऊसद्वारे ग्रीक आणि लॅटिन भाषांतर

करण्याऐवजी युरोपियन भाषांमध्ये प्रतिबंधात्मक व्यापार केला. उर्वरित वेळ तो लंडनमध्ये गेला.

आता, एदेनमध्ये नेहमीच उन्हाळा होता त्या दिवसापासून, बहुतेक हिवाळयातील अक्षांशांमध्ये हिवाळा असतो तेव्हापासून मनुष्याच्या जगाने नेहमीच एका मार्गावर चालला आहे one चार्ल्स डार्नेचा मार्ग woman स्त्रीच्या प्रेमाचा मार्ग.

त्याच्या धोक्याच्या वेळेपासून त्याने ल्युसी मॅनेटवर प्रेम केले होते. तिच्या दयाळू आवाजासारखा गोड आणि प्रिय आवाज त्याने कधीच ऐकला नव्हता; त्याने कधीच इतका सुंदर चेहरा कधीच पाहिला नव्हता, जेव्हा त्याचा स्वतःसाठी जिथे त्याच्यासाठी खोदलेल्या कबरेच्या काठावर सामोरा गेला होता. पण, अद्याप तो तिच्याशी या विषयावर बोलला नव्हता; पाण्याची सोय करण्याच्या पलीकडे, ओलांडलेल्या लांब, लांब, धूळयुक्त रस्ते - एक स्वप्न केवळ धुके बनलेले घन दगड असलेले एक वर्ष होते आणि आतापर्यंत तो कधीच झाला नव्हता, या निर्जन पठारावरील हत्या. एकच बोललेला शब्द, त्याच्या मनाची स्थिती तिला प्रकट करते.

त्याच्याकडे या कारणास्तव त्याच्या कारणास्तव आहेत, त्याला पूर्ण चांगले माहित होते. पुन्हा एकदा उन्हाळयाचा दिवस होता, जेव्हा महाविद्यालयीन व्यवसायातून अलीकडेच लंडनला आल्यावर तो सोहो येथील शांत कोप intoयात बदलला, डॉक्टर मॅनेटकडे आपले मन मोकळे करण्याची संधी शोधण्याच्या प्रयत्नात होता. उन्हाळयाचा दिवस जवळ आला होता आणि लूसि मिस प्रॉसबरोबर बाहेर जाण्याचे त्याला माहित होते.

त्याला खिडकीजवळ एक डॉक्टर आपल्या आर्म खुर्चीवर वाचताना दिसला. ज्या उर्जाने त्याला त्याच्या जुन्या दु: खामध्ये एकाच वेळी साथ दिली आणि त्यांची तीक्ष्णता वाढविली, त्याला हळूहळू त्याच्याकडे परत आणले गेले. तो आता खरोखर एक उत्साही मनुष्य होता, उद्देशाच्या दृढतेने, दृढनिश्चितीची आणि क्रियेच्या जोमाने. त्याच्या पुनर्संचयित उर्जेमध्ये तो कधीकधी थोडासा फिट आणि अचानक होता, कारण तो आधी त्याच्या इतर सावरलेल्या विद्याशाखांच्या व्यायामात होता; परंतु, हे वारंवार पाहण्यायोग्य कधीच नव्हते आणि ते अधिकाधिक दुर्मिळ झाले होते.

त्याने बरेच अभ्यास केले, थोडेसे झोपी गेले, सहजतेने मोठा थकवा सहन केला आणि तो आनंदी होता. त्याच्याकडे, आता त्याने चार्ल्स डार्ने येथे प्रवेश केला, ज्याला पाहून त्याने आपले पुस्तक बाजूला केले आणि आपला हात पुढे केला.

“चार्ल्स डार्ने! तुला पाहून मला आनंद झाला आम्ही या तीन-चार दिवसांपूर्वी आपल्या परताव्याची मोजणी करीत आहोत. मिस्टर. स्ट्रायव्हर आणि सिडनी कार्टन हे दोघेही काल इथे आले होते आणि दोघांनीही तुम्हाला योग्यपेक्षा जास्त केले. ”

डॉक्टरांप्रमाणेच त्यांना अगदी मनापासून कळवल्यावर त्याने उत्तर दिले: “या प्रकरणात त्यांच्या स्वारस्यासाठी मी त्यांच्यावर बंधनकारक आहे,” त्याने उत्तर दिले. “मिस मॅनेटे”

डॉक्टर थोड्या वेळाने थांबले आणि म्हणाले, “ठीक आहे,” आणि तुमच्या परत येण्याने आम्हा सर्वांना आनंद होईल. ती काही घरगुती बाबींवर गेली आहे, पण

लवकरच ती घरी येईल. ”

“डॉक्टर मॅनेट, मला माहित आहे की ती घरी आहे. तुझ्याशी बोलण्याची भीक मागण्यासाठी मी तिला घरी येण्याची संधी मिळवून दिली. ”

एक कोरा शांतता होती.

“होय?” डॉक्टर स्पष्टपणे अडचणीत म्हणाले. “तुमची खुर्ची इथे आणा आणि बोला.”

त्यांनी खुर्चीची पूर्तता केली पण बोलणे कमी सोपे वाटले.

“डॉक्टर मॅनेट, मला येथे इतका जवळचा असल्याचा आनंद झाला आहे,” म्हणून तो दीड वर्षापासून म्हणाला, “ज्या विषयावर मी स्पर्श करणार आहे, त्या विषयाची मला आशा आहे.”

त्याला थांबविण्यासाठी डॉक्टरांनी हात बाहेर ठेवून तो थांबला होता. थोड्या वेळासाठी तो ठेवल्यानंतर तो म्हणाला,

“ल्युसी हा विषय आहे का?”

"ती आहे."

“तिच्याबद्दल केव्हाही बोलणे मला कठीण आहे. चार्ल्स डार्ने, तुझ्या या बोलण्यातून तिच्या बोलण्या ऐकणे मला खूप कठीण आहे. ”

"डॉक्टर उत्तेजन देणारी, खरी श्रद्धांजली आणि खोल प्रेमाचा हा सूर आहे!"

तिचे वडील पुन्हा सामील होण्यापूर्वी आणखी एक रिक्त शांतता होती:

“माझा विश्वास आहे. मी तुम्हाला न्याय देतो; माझा विश्वास आहे. ”

त्याची ही मर्यादा इतकी स्पष्ट होती आणि तीदेखील इतकी स्पष्ट होती की या विषयाकडे जाण्याची इच्छा नसल्यामुळेच चार्ल्स डार्ने अजिबात संकोचले.

"सर, मी पुढे जाऊ का?"

आणखी एक रिक्त

“हो, पुढे जा.”

“मी काय म्हणेन हे तू मला अंदाज लावत असशील तरी मी हे किती कळकळपणे सांगत नाही हे मला कळत नाही, मला माझे गुप्त हृदय माहित नसल्यामुळे, आणि ज्या आशा आणि भीती व चिंता ज्याने पूर्वीपासून ओझे ठेवले आहे ते मला ठाऊक नसते. प्रिय डॉक्टर मॅनेट, मी आपल्या मुलीवर प्रेमळ, प्रेमळ, निर्विवादपणे, निष्ठेने प्रेम करतो. जगात कधी प्रेम असतं तर मी तिच्यावर प्रेम करतो. आपण स्वत: वर प्रेम केले आहे; तुझे जुने प्रेम माझ्यासाठी बोलू दे! ”

डॉक्टर त्याचा चेहरा वळून पाहात बसला, आणि त्याचे डोळे जमिनीवर वाकले. शेवटच्या शब्दांत, त्याने पुन्हा हात उंचावला, घाईघाईने ओरडला:

“नाही, सर! असू द्या! मी तुला वचन देतो, ते आठवत नाही! ”

त्याची ओरड वास्तविक वेदनाच्या आक्रोशासारखी होती, की तो थांबविल्यापासून चार्ल्स डार्नेच्या कानात ती वाजली. त्याने वाढवलेल्या हाताने त्याने हालचाल केला आणि हे थांबण्यासाठी डार्नेला आवाहन केले. नंतरचे म्हणून ते प्राप्त झाले, आणि गप्प राहिले.

“मी तुमची क्षमा मागत आहे,” असे डॉक्टर काही क्षणांनी दबलेल्या स्वरात म्हणाले. “मला तुमच्या प्रेमळ ल्युसीवर शंका नाही; तुम्ही यावर समाधानी असाल. ”

तो त्याच्या खुर्चीवर त्याच्याकडे वळला, परंतु त्याच्याकडे नजर वळले नाही किंवा नजर वर करुन पाहिले नाही. त्याची हनुवटी त्याच्या हातावर पडली आणि त्याच्या पांढ hair्या केसांनी त्याच्या चेहर्‍यावर छाया केली.

"तू लुसीशी बोललास का?"

“नाही”

"किंवा लिहिलेले नाही?"

"कधीही नाही."

“तिचा स्वत: चा नकार तिला तिच्या वडिलांविषयी विचारात घ्यावा लागेल हे माहित नसणे प्रभावित करणे फार वाईट ठरेल. तिचे वडील तुमचे आभार मानतात. ”

त्याने आपला हात अर्पण केला; पण त्याचे डोळे त्याच्याकडे गेले नाहीत.

"मला माहित आहे," डार्ने आदरपूर्वक म्हणाला, "डॉक्टर मॅनेट, मी तुला रोज कसे भेटू शकणार नाही हे माहित आहे की, मी आणि मिस मॅनेट यांच्यात आपुलकी खूपच विलक्षण, प्रेमळ आणि प्रेमळ आहे ज्या परिस्थितीत त्याचे पालनपोषण केले गेले आहे त्या बाबतीत, त्याचे वडील व मुलाच्या प्रेमळपणामध्येही काही समानता असू शकतात. मला माहित आहे, डॉक्टर मॅनेट - हे मला कसे कळू शकणार नाही - जे एक मुलगी झाली आहे तिच्या प्रेम आणि कर्तव्याची मिसळणारी, तिच्या अंतःकरणात, बालपणाचे सर्व प्रेम आणि तुझ्यावर अवलंबून आहे. मला माहित आहे की तिच्या बालपणातच तिचे पालक नव्हते, म्हणून आता ती आपल्या सध्याच्या वर्षांत आणि चारित्र्यावर अवलंबून असलेल्या सर्व दृढतेने आणि प्रेमळपणाने समर्पित आहे आणि आपण तिच्यात गमावलेल्या सुरुवातीच्या दिवसांच्या विश्वास आणि आसक्तीशी एकरूप झाला आहे. . मला हे चांगले ठाऊक आहे की जर तुला या जगाच्या पलीकडे जगापासून परत केले गेले असते तर तिच्या दृष्टीने तुम्ही तिच्या पाठीशी नेहमीच गुंतलेले आहात आणि तुम्ही नेहमी तिच्या पाठीशी आहात. मला माहित आहे की जेव्हा ती आपल्याला चिकटते तेव्हा बाळ, मुलगी आणि स्त्री सर्व एकत्र, आपल्या गळ्याभोवती फिरतात. मला माहित आहे की आपल्यावर प्रेम केल्यावर ती तिच्या वयातच आपल्या आईला पाहते आणि तिच्यावर प्रेम करते, माझ्या वयात तुला पाहते आणि तिच्यावर प्रेम करते, तिच्या आईवर तुटलेल्या मनावर प्रेम करते, तुमच्या भयानक परीक्षेद्वारे आणि तुमच्या धन्य पुनरुत्थानामध्ये तुमच्यावर प्रेम करते. रात्री आणि दिवस मला हे माहित आहे कारण तुझ्या घरात मी तुला ओळखतो. ”

चेहरा खाली वाकून तिचे वडील गप्प बसले. त्याचा श्वास थोडा जलद झाला; परंतु इतर सर्व चिन्हे त्यांनी दडपली.

“प्रिय डॉक्टर मॅनेट, हे नेहमीच जाणून घेतल्याबद्दल, तिला आणि आपल्याबद्दलच्या या पवित्र प्रकाशाने तुम्हाला नेहमीच पहात आहे, जोपर्यंत मनुष्याच्या स्वभावात असेपर्यंत होते, तेव्हापर्यंत मी ते सहन केले आणि जबरदस्तीने धरले. मला वाटले आणि मला आतासुद्धा वाटते आहे की आपल्या दरम्यान माझे प्रेम - अगदी माझे

bring आणण्यासाठी, आपल्या इतिहासाला इतके चांगले की कशानेही चांगले स्पर्श करू नये. पण मी तिच्यावर प्रेम करतो. स्वर्ग माझे साक्षी आहे की मी तिच्यावर प्रेम करतो! ”

"तिचा माझ्यावर विश्वास आहे," तिच्या वडिलांनी शोकगीत उत्तर दिले. “मी यापूर्वी असा विचार केला आहे. माझा विश्वास आहे. ”

“पण, विश्वास ठेवू नका,” डार्णे म्हणाले, ज्याच्या कानात शोक व्यक्त करणारा आवाज आला, ज्याने माझे नशीब तिच्या पत्नीला बनवण्यामुळे इतके दिवस सुखी केले असेल तर मी नक्कीच वेळेमुळे तिचे आणि तुझ्यामध्ये वेगळेपण निर्माण झाले, आता मी जे बोलतो आहे त्याचा एक शब्द मला श्वास घेता येत होता किंवा श्वास घेता येत होता. त्याशिवाय मला ते निराश असल्याचेही माहित असले पाहिजे, ते मला बेसेशन असल्याचे माहित असले पाहिजे. जर माझ्या मनात अशी काही शक्यता असेल, अगदी वर्षांच्या अगदी अंतरावर, माझ्या विचारांमध्ये आश्रय घेतलेले आणि माझ्या मनात लपलेले- जर ते तिथे असते तर ever ते तिथे असते तर — आता मला या सन्मानित हाताला स्पर्श करता येणार नाही. ”

तो बोलत असताना त्याने त्यावर स्वत: ची ठेवली.

“नाही, प्रिय डॉक्टर मॅनेट. आपल्याप्रमाणे, फ्रान्समधून एक स्वैच्छिक वनवास; आपल्यासारख्या विचलित्यामुळे, अत्याचारांमुळे आणि यातनांपासून चालत गेलेला; आपल्यासारखे, माझ्या स्वत: च्या प्रयत्नांनी त्यापासून दूर जगण्याचा प्रयत्न करीत आणि सुखी भविष्यावर विश्वास ठेवून; मी केवळ आपले भविष्य सामायिक करणे, आपले जीवन आणि घर सामायिक करणे आणि मृत्यूपर्यंत विश्वासू राहणे केवळ पाहतो. आपले मुल, सहकारी आणि मित्र म्हणून तिचा विशेषाधिकार लुसीबरोबर विभाजन करू नका; पण मदतीसाठी येण्यासारखी आणि अशी गोष्ट असू शकते तर तिला तुझ्या जवळ बांध. ”

त्याचा स्पर्श अद्याप तिच्या वडिलांच्या हातावर लांबला आहे. एका क्षणाला स्पर्शून उत्तर दिलं, पण थोड्या वेळाने तिच्या वडिलांनी खुर्चीच्या हातावर हात ठेवला आणि परिषदेच्या प्रारंभापासूनच पहिल्यांदा पाहिलं. त्याच्या चेह in्यावर एक संघर्ष होता; त्या अधूनमधून दिसणा with्या संघर्षामध्ये ज्यात अंधकारमय शंका आणि भीती असते.

“चार्ल्स डार्ने, तू इतके संवेदनशील व कुशलतेने बोलतोस की मी मनापासून मनापासून आभार मानतो, आणि मनापासून माझे मन मोकळे करतो — किंवा जवळजवळ. आपल्याकडे लुसीवर प्रेम आहे यावर विश्वास ठेवण्याचे काही कारण आहे का? ”

"काहीही नाही. अद्याप, काहीही नाही. ”

"या आत्मविश्वासाचा त्वरित हेतू आहे, की माझ्या माहितीवरून तुला हे एकाच वेळी कळेल?"

“तसेही नाही. मी आठवड्यातून हे करण्याची आशा बाळगू शकत नाही; उद्या (उद्या मला चुकून किंवा चुकूनही नाही) अशी आशा आहे.

“तुम्ही माझ्याकडून मार्गदर्शन मागता का?”

“मी काहीही विचारत नाही सर. परंतु मी विचार केला आहे की कदाचित ते

तुमच्या हाती देणे असेल, जर तू ते योग्य समजावले तर मला काही दे. ”

“तू माझ्याकडून काही वचन मागतोस का?”

"मी ते शोधत नाही."

"हे काय आहे?"

“मला हे समजले आहे की, तुझ्याशिवाय मला काहीच आशा नव्हती. मला हे चांगले समजले आहे, जरी मिस मॅनेटने या क्षणी तिच्या निरागस अंतःकरणाने मला धरले असले तरी - मला असे वाटते की मला असे समजू नका - तिच्या वडिलांवरील तिच्या प्रेमाच्या विरोधात मी यात काहीच स्थान मिळवू शकणार नाही. "

“जर तसे असेल तर दुसरीकडे यात काय सामील आहे ते तुम्ही पाहता?”

“मला तेवढेच चांगले समजले आहे, की कोणत्याही वकिलांच्या बाजूने तिच्या वडिलांकडून आलेला शब्द स्वतःला आणि सर्व जगाला पेलणार नाही. म्हणूनच डॉक्टर मॅनेट, "डार्ने म्हणाले," परंतु मी आपला शब्द वाचवू शकणार नाही. "

“मला याची खात्री आहे. चार्ल्स डार्ने, रहस्ये जवळच्या प्रेमामुळे तसेच विस्तृत विभाजनामुळे उद्भवतात; पूर्वीच्या प्रकरणात, ते सूक्ष्म आणि नाजूक आहेत आणि आत प्रवेश करणे कठीण आहे. माझी मुलगी ल्युसी माझ्या बाबतीत असे एक गूढ रहस्य आहे; तिच्या मनाच्या स्थितीबद्दल मला काहीच अंदाज येत नाही. ”

“सर, तुम्हाला वाटते की ती आहे की नाही, मी विचारू” - तो संकोच करीत असता, तिच्या वडिलांनी उर्वरित रक्कम पुरवली.

"इतर कोणत्याही वकील द्वारे शोधला आहे?"

“हे मला म्हणायचे होते.”

उत्तर देण्यापूर्वी तिच्या वडिलांनी जरा विचार केला:

“तुम्ही इथे श्री. कार्टन पाहिले आहे. मिस्टर स्ट्राइव्हर अधूनमधूनही इथे असतात. जर हे अजिबात नसेल तर ते यापैकीच एक असू शकते. ”

“किंवा दोन्ही,” डार्ने म्हणाले.

“मी दोघांचा विचार केला नव्हता; मी एकतर विचार करू नये. तुला माझ्याकडून वचन हवे आहे. ते काय आहे ते मला सांगा. ”

“हे आहे की, मिस मॅन्टेने आपल्या स्वत: च्या बाजूने केव्हाही आपल्याकडे आणले पाहिजे, जसे मी तुमच्यासमोर ठेवण्याचा आत्मविश्वास वाढविला आहे, तर मी जे बोललो त्यावर तुम्ही विश्वास ठेवता आणि त्यावरील तुमच्या विश्वासाबद्दलही ती साक्ष देईल. मला आशा आहे की तुम्ही माझ्याबद्दल चांगले विचार करण्यास सक्षम असाल, माझ्यावर परिणाम होऊ नये म्हणून. मी यात आणखी काही भाग पाडत नाही; हे मी काय विचारतो ज्या स्थितीवर मी विचारतो आणि ज्याचा तुम्हाला नि: संदेह हक्क आहे, त्या गोष्टी मी ताबडतोब पाळीन. ”

“मी वचन देतो,” डॉक्टर म्हणाले, “कोणतीही अट न ठेवता. आपला अभिप्राय, तू पूर्णपणे सांगितल्याप्रमाणे, पूर्णपणे आणि खरं असल्याचा माझा विश्वास आहे. माझा विश्वास आहे की आपण आणि माझे इतर आणि आतापर्यंतचे माझे स्वतःचे संबंध कायम ठेवणे आणि दुर्बलता वाढवण्याचा आपला हेतू नाही. जर तिने मला असे सांगितले

की तू तिच्या परिपूर्ण आनंदासाठी आवश्यक आहे, तर मी तिला तुला देईन. जर "चार्ल्स डार्ने, असते तर"

त्या युवकाने कृतज्ञतेने त्याचा हात धरला होता; डॉक्टर बोलताच त्यांचे हात जोडले गेले:

“She तिच्यावर ज्या प्रेमळपणा, काही कारणे, कोणतीही शंका, कोणतीही गोष्ट, नवीन किंवा जुन्या काही गोष्टी, तिच्या डोक्यावर पडत नाही याची थेट जबाबदारी — त्या सर्वांसाठी तिच्या सर्व गोष्टी नष्ट केल्या पाहिजेत. ती माझ्यासाठी सर्वकाही आहे; मला दु: खापेक्षा जास्त, चुकून अधिक, माझ्यासाठी अधिक — बरं! ही निष्क्रिय चर्चा आहे. ”

तो शांत होण्यात विलक्षण मार्ग होता, आणि त्याचे बोलणे थांबविल्यावर त्याचे निश्चित रूप इतके विचित्र होते की, डार्नेला स्वत: चा हात हातात हळू हळू लागला आणि त्याने हळू हळू सोडले.

“तू मला काहीतरी बोललंस,” डॉक्टर मॅनेट म्हणाले, हसत हसत. "तू मला काय म्हणालास?"

एखाद्या अट बद्दल बोलल्याची आठवण होईपर्यंत त्याला उत्तर कसे द्यावे हे त्याला वाटत होते. आपले मन त्याकडे वळल्यामुळे मुक्त झाल्यावर त्याने उत्तर दिले:

“तुमच्यावरील माझा विश्वास माझ्या पूर्ण आत्मविश्वासाने परत आला पाहिजे. माझे सध्याचे नाव, परंतु माझ्या आईकडून थोडेसे बदलले गेले आहे, परंतु हे आपल्या लक्षातच येणार नाही. ते काय आहे आणि मी इंग्लंडमध्ये का आहे हे सांगावेसे वाटते. ”

"थांबा!" ब्यूवॉइसच्या डॉक्टरांनी सांगितले.

"माझी अशी इच्छा आहे की, मी तुमच्या आत्मविश्वासास पात्र ठरवीन आणि तुमच्यापासून काही लपणार नाही. '

“थांबा!”

त्वरित, डॉक्टरांच्या कानात त्याचे दोन हातही होते; दुसऱ्या एका झटक्यासाठी, अगदी त्याचे दोन हात डार्नेच्या ओठांवर ठेवले होते.

“मी तुम्हाला विचारतो तेव्हा सांगा, आता नाही. जर आपला खटला यशस्वी झाला असेल तर, जर ल्युसीने आपल्यावर प्रेम केले तर आपण आपल्या लग्नाच्या दिवशी सकाळी मला सांगा. तुम्ही वचन देता का?"

“स्वेच्छेने.

"मला तुझा हात दे. ती थेट घरी असेल आणि तिने रात्री आम्हाला एकत्र पाहू नये हे बरे. जा! देव तुम्हाला आशीर्वाद देईल! ”

चार्ल्स डार्नेने जेव्हा त्याला सोडले तेव्हा अंधार झाला होता आणि ल्युसी घरी आला तेव्हा एक तास झाला होता आणि त्याहून अधिक गडद होते; तिने पटकन एकटी खोलीत प्रवेश केला Miss कारण मिस प्रॉस सरळ वरच्या पायऱ्यावरून गेली होती - आणि वाचण्याची खुर्ची रिकामी पाहून तिला आश्चर्य वाटले.

“बाबा!” तिने त्याला बोलावले. “वडील प्रिय!”

उत्तरात काहीही बोलले गेले नाही, परंतु तिने तिच्या बेडरूममध्ये कमी हातोडीचा आवाज ऐकला. दरम्यानच्या खोलीतून हलकेच जाताना ती त्याच्या दाराकडे आत गेली आणि घाबरुन पळत पळत गेली आणि रडत स्वत: कडे ओरडली, “मी काय करु! मी काय करू!"

तिची अनिश्चितता मात्र एक क्षण टिकली; ती घाईघाईने परत आली आणि त्याच्या दारात टॅप केली आणि हळू हळू त्याला बोलविले. तिच्या आवाजाच्या आवाजाने आवाज थांबला आणि तो तिच्याकडे आता आला आणि ती दोघे एकत्र बघायला गेली.

त्या रात्री झोपेच्या वेळी त्याला पाहायला ती तिच्या अंथरुणावरुन खाली आली. तो खूप झोपला, आणि त्याच्या जोडा बनवण्याच्या उपकरणांची ट्रे आणि त्याचे जुने अपूर्ण काम, नेहमीप्रमाणेच होते.

इलेव्हन एक साथीदार चित्र

सिडनी, ”श्री. स्ट्रायव्हर म्हणाले, त्या स्वयं-रात्री, किंवा सकाळ, त्याच्या सज्जांना; “ठोसा दुसरा वाटी मिक्स; मला तुला काही सांगायचे आहे. ”

सिडनी त्या रात्री, आणि त्या आधीची रात्र आणि त्यापूर्वीची रात्र डबल टाइड्स काम करत होते आणि अनेक दिवस रात्रंदिवस काम करत होते. त्यांनी लांबच्या सुट्टीच्या तयारीपूर्वी श्री. स्ट्राइव्हरच्या कागदपत्रांमध्ये भव्य मंजूरी दिली होती. शेवटी मंजुरी परिणाम झाला; स्ट्रायव्हर थकबाकी सुलभतेने आणली गेली; नोव्हेंबर पर्यंत सर्व काही सुटका झाले होते वातावरणीय धुके आणि कायदेशीर धोक्यांसह नोव्हेंबरमध्ये यावे आणि पुन्हा गिरणीला पीस आणावे.

सिडनी इतका अर्ज मिळवण्यासाठी कोणीही सजीव नव्हता आणि कोणीही नाही. त्याला रात्री ओढण्यासाठी अतिरिक्त ओले-टॉवेलिंगचा सौदा केला होता; टॉवेलिंगच्या आधी अतिरिक्त प्रमाणात वाइन मिळाला होता; आणि आता तो अतिशय खराब झालेल्या अवस्थेत होता, कारण त्याने आता आपली पगडी खेचली आणि मागील बासकाच्या अंतराने तो तळाशी असलेल्या बेसिनमध्ये फेकला.

“तू पंचच्या दुसऱ्या भांड्यात मिसळत आहेस ना?” स्ट्रायव्हर पोर्ली म्हणाला, त्याच्या कंबरामध्ये हात ठेवून, तो त्याच्या पाठीवर पडलेल्या सोफ्यापासून टक लावून पाहत आहे.

"मी आहे."

“आता इथे पहा! मी तुम्हाला असे काहीतरी सांगणार आहे जे त्याऐवजी तुम्हाला आश्चर्यचकित करेल आणि कदाचित आपण मला सामान्यपणे माझ्यासारखे वाटते त्यापेक्षा मला चतुर नाही असे वाटेल. लग्न करण्याचा माझा मानस आहे. ”

" का आपण?"

“हो. आणि पैशासाठी नाही. आता काय म्हणतोस? ”

“मला जास्त बोलायचे वाटत नाही. ती कोण आहे?"

"अंदाज."

"मी तिला ओळखतो का?"

"अंदाज."

“मी अंदाजे करणार नाही, पहाटे पाच वाजता, माझे मेंदूत तळले आणि डोक्यात थुंकले. जर तू माझा अंदाज लावायचा असेल तर तू मला रात्रीचे जेवण करायला सांगितले पाहिजे. ”

“मग ठीक आहे, मी सांगेन” स्ट्राइव्हर म्हणाला, हळू हळू बसून बसलेल्या पवित्रामध्ये. “सिडनी, मी स्वत: ला तुला समजण्यायोग्य बनवण्यापेक्षा निराश झालो कारण तू असा मूर्ख कुत्रा आहेस.”

“आणि तुम्ही,” सिडनीला परत आला, ठोसा देण्यास व्यस्त, “असे संवेदनशील आणि काव्यात्मक आत्मा आहात”.

"तरीही मी पेक्षा सहकारी क्रमवारी एक निविदाधारकाकडील मी ऑफ रोमान्स आत्मा जात (मी चांगले माहिती आहे आशा साठी) कोणताही दावा पसंत नाही तरी," ये! "Stryver अश्रुनी माझा खांदा भिजला, बढाईखोरपणे हसणारा, आपण ."

"आपण भाग्यवान आहात, असे म्हणायचे असल्यास."

“मी असं म्हणत नाही. म्हणजे मी आणखीनच मनुष्य आहे "

“शौर्य सांगा, तुम्ही याबद्दल असतांना,” कार्टनने सुचविले.

“बरं! मी शौर्य सांगेन. माझा अर्थ असा आहे की मी एक माणूस आहे, "स्ट्राइव्हर म्हणाला, त्याने आपल्या मित्राला ठोसा मारताना स्वत: वर फुगवून सांगितले," ज्याला सहमत होण्याची अधिक काळजी असते, ज्याला सहमत होण्यास जास्त वेदना घ्याव्यात, स्वीकारण्यास कसे जायचे ते अधिक चांगले स्त्रीचा समाज, तुमच्यापेक्षा. ”

“जा,” सिडनी कार्टन म्हणाला.

“नाही; परंतु मी जाण्यापूर्वी, स्ट्रायव्हर म्हणाला, "गुंडगिरीच्या मार्गाने डोके हलवत तो म्हणाला," मी हे तुझ्याबरोबर घेईन. माझ्याकडे जेवढे जास्त आहे ते माझ्यापेक्षा माझ्याकडे किंवा डॉक्टर मॅनेटच्या घरी गेले आहे. का, तिथल्या तुच्छतेबद्दल मला लाज वाटली! तुमची वागणूक त्या मूक, गोंधळलेल्या आणि हँगडॉग प्रकारची आहे, जी माझ्या आयुष्यावर आणि आत्म्यावरुन सिडनी, मला तुझी लाज वाटली आहे. ”

सिडनीला परत म्हणाला, “बारमधील आपल्या सरावातील एखाद्या मनुष्यास, एखाद्या गोष्टीची लाज वाटणे खूप फायद्याचे ठरेल; “तू माझ्यावर जास्त प्रेम केलं पाहिजे.”

“तू त्या मार्गाने जाऊ शकणार नाहीस,” स्ट्रायव्हरने पुन्हा जोडीला त्याच्याकडे दुर्लक्ष केले. “नाही, सिडनी, तुला सांगणे माझे कर्तव्य आहे - आणि मी तुला सांगत आहे की तू चांगल्या गोष्टी करशील- की तू अशा प्रकारच्या समाजात एक भूतबाधा- अशुभ साथीदार आहेस. तुम्ही असहमत आहात. ”

सिडनीने त्याने बनवलेल्या पंचचा बंपर प्यायला आणि हसला.

“माझ्याकडे पहा!” स्ट्रायव्हर म्हणाला, तो स्वतःच स्क्वेअर करीत आहे;

“मला परिस्थितीपेक्षा अधिक स्वतंत्र असण्यापेक्षा स्वतःला मी सहमत बनवण्याची मला कमी गरज आहे. मी हे का करतो? ”

"कार्टनमध्ये बदल केला.

“मी हे करतो कारण ते राजकारणी आहे; मी तत्त्वानुसार करतो. आणि माझ्याकडे पहा! मी पुढे जात आहे. ”

“तुम्ही आपल्या वैवाहिक हेतूबद्दल तुमच्या खात्यावर लक्ष देत नाही,” असे कार्टनने निष्काळजीपणाने उत्तर दिले. “माझी इच्छा आहे की तुम्ही त्या पाळल्याच पाहिजेत. माझ्याबद्दल - मी अपात्र आहे हे आपण कधीही समजणार नाही काय? "

त्याने थोड्या वेळाने हा प्रश्न विचारला.

“तुला अपात्र ठरणारा कोणताही व्यवसाय नाही,” असे त्याच्या मित्राचे उत्तर होते, अगदी सुखद स्वरात त्याने सांगितले.

सिडनी कार्टन म्हणाले, “मला माहित नाही असा कोणताही व्यवसाय करणे मला अजिबात नाही. "ती बाई कोण आहे?"

सिडनी म्हणाले, “आता, माझ्या नावाची घोषणा केल्याने तुम्हाला अस्वस्थ होऊ देऊ नका,” श्री स्ट्रायव्हर म्हणाले की, तो ज्या प्रकटीकरणाबद्दल बोलत होता त्याबद्दल त्याला औत्सुक्यपूर्ण मैत्रीची तयारी करा, “कारण मला माहित आहे की तुम्ही म्हणायचे अर्धे म्हणायचे नाही ; आणि जर तुम्हाला हे सर्व म्हणायचे असेल तर त्यास महत्त्व नाही. मी हे एक छोटेसे प्रस्तावना बनवितो, कारण एकदा तुम्ही मला त्या अल्पवयीन मुलीचा उल्लेख केला होता. ”

"मी केले?"

“नक्कीच; आणि या खोल्यांमध्ये. ”

सिडनी कार्टनने त्याच्या ठोसाकडे पाहिले आणि त्याच्या संतुष्ट मित्राकडे पाहिले; त्याचा ठोसा प्याला आणि त्याच्या संतप्त मित्राकडे पाहिले.

“तू त्या तरूणीचा उल्लेख सोन्याच्या केसांची बाहुली म्हणून केलास. मिस मॅनेट ही युवती आहे. सिडनी, जर तुम्ही अशा प्रकारच्या भावनांमध्ये एखाद्या संवेदनशीलतेने किंवा स्वादिष्टपणाची भावना दाखविली असती तर कदाचित तुम्ही असा पद नियुक्त केल्याबद्दल मला थोडासा राग आला असेल; पण तू नाहीस. आपल्याला ते अर्थ पूर्णपणे हवे आहे; म्हणून जेव्हा मी अभिव्यक्तीचा विचार करतो तेव्हा मला अधिक राग येत नाही, त्यापेक्षा एखाद्या व्यक्तीने माझे चित्र ज्याबद्दल मला चित्रित केले नाही अशा मतांमुळे मी रागावलो पाहिजे: किंवा माझ्या संगीतच्या तुकड्यावर ज्यांना संगीतासाठी कान नव्हते ”

सिडनी कार्टनने पंच मोठ्या दराने प्याला; त्याच्या मित्राकडे पहात बम्परर्सनी ते प्याले.

श्री स्ट्रायव्हर म्हणाले, “सिड, आता तुम्हाला याबद्दल सर्व काही माहित आहे.” “मला दैवाची पर्वा नाही: ती एक मोहक प्राणी आहे, आणि मी स्वत: ला संतुष्ट करण्यासाठी मनापासून प्रयत्न केले आहे: एकूणच मला वाटते की मी स्वतःला संतुष्ट करू शकतो. तिच्यात माझ्यामध्ये एक चांगले मनुष्य आणि वेगवान माणूस आणि काही विशिष्ट

पुरुष असतील. ती तिच्यासाठी चांगल्या नशिबी आहे, परंतु ती चांगली दैव पात्र आहे. आपण आश्चर्यचकित आहात? ”

कार्टन, तरीही पंच पित होता, पुन्हा सामील झाला, "मी आश्चर्यचकित का व्हावे?"

“तुला मंजूर आहे?”

कार्टन, तरीही पंच पित होता, पुन्हा सामील झाला, "मी का मंजूर करू नये?"

“ठीक आहे!” त्याचा मित्र स्ट्रायव्हर म्हणाला, “मी तुम्हाला जितकेसे वाटते त्यापेक्षा तू ते अधिक सहजपणे घेतेस, आणि मी तुला असे वाटते त्यापेक्षा तू माझ्यापेक्षा कमी किंमतीचे आहेस; तथापि, निश्चितपणे, आपल्याला हे पुरेसे माहित आहे की आपला प्राचीन चुम एक सुंदर सामर्थ्याचा मनुष्य आहे. होय, सिडनी, माझ्याकडे अशी जीवनशैली भरपूर आहे, त्याशिवाय कोणताही बदल झाला नाही; मला असे वाटते की जेव्हा एखाद्या माणसाने त्याच्याकडे जाण्याची इच्छा केली तेव्हा घर घेणे ही एक सुखद गोष्ट आहे (जेव्हा तो नसतो तेव्हा तो दूर राहू शकतो) आणि मला असे वाटते की मिस मॅनेट कोणत्याही स्टेशनमध्ये चांगले बोलू शकेल, आणि मला नेहमी क्रेडिट देईल. म्हणून मी माझे मन तयार केले आहे. आणि आता, सिडनी, जुन्या मुलगा, मी एक शब्द सांगू इच्छित आपण बद्दल आपल्या संभावना. आपण वाईट मार्गाने आहात, आपल्याला माहिती आहे; आपण खरोखर वाईट मार्गावर आहात. आपल्याला पैशाचे मूल्य माहित नाही, आपण कठोर जीवन जगता, आपण या दिवसांपैकी एक खडखडाट कराल आणि आजारी आणि गरीब असाल; आपण खरोखर नर्स बद्दल विचार करणे आवश्यक आहे. "

ज्या समृद्ध संरक्षणाने तो म्हणाला, त्याने त्याला त्याच्यापेक्षा दुप्पट, आणि चार वेळा आक्षेपार्ह वाटले.

“चेहरा पाहण्याकरिता स्ट्रायव्हरचा पाठपुरावा करून,“ आता मी तुम्हाला शिफारस करतो. मी हे माझ्या चेह inयावर वेगळ्या प्रकारे पाहिले आहे; ते, आपल्या वेगळ्या मार्गाने पहा. लग्न करा. आपली काळजी घेण्यासाठी एखाद्यास प्रदान करा. आपणास महिलांच्या समाजाचा आनंद नसणे, त्याबद्दल समजून घेणे किंवा त्यासाठी कुतूहल बाळगू नका. कुणीतरी शोधा. थोड्या संपत्तीसह एखादी सन्माननीय स्त्री शोधा - एखाद्याची जमीनदार मार्गाने, किंवा राहण्याच्या मार्गावर - आणि पावसाळयाच्या दिवसापासून तिच्याशी लग्न करा. तुमच्यासाठी हा प्रकार आहे . आता याचा विचार करा, सिडनी. ”

“मी याचा विचार करेन,” सिडनी म्हणाली.

बारावी स्वादिष्टपणाचा फेलो

श्री. स्ट्रायव्हरने डॉक्टरांच्या मुलीवर भव्य भविष्य सांगण्याचे ठरवले आणि

लॉन्ग व्हेकेशनला जाण्यापूर्वी तिला तिचा आनंद कळवण्याचा संकल्प केला. त्या विषयावर थोडा मानसिक वादविवाद केल्यानंतर, तो असा निष्कर्ष काढला की सर्व पूर्वनिर्मिती करणे तसेच होईल आणि मायकेलमस टर्मच्या एक-दोन आठवड्यांपूर्वी त्याने तिला आपला हात द्यावा की नाही हे त्यांच्या विश्रांतीची व्यवस्था करू शकेल. किंवा ख्रिसमसच्या सुट्टीमध्ये ते आणि हिलरी यांच्यात.

आपल्या खटल्याच्या बळावर, त्यांना याबद्दल शंका नव्हती, परंतु निर्णयाकडे जाण्याचा मार्ग त्याने स्पष्टपणे पाहिला. भरीव सांसारिक कारणास्तव ज्यूरीशी युक्तिवाद केला - हे लक्षात घेण्यासारखे एकमात्र आधार — हे एक साधे प्रकरण आहे आणि त्यात कमकुवत जागा नव्हती. त्याने फिर्यादीसाठी स्वत: ला बोलावले, त्याचा पुरावा मिळाला नाही, प्रतिवादीच्या सल्ल्याने त्याचा थोडक्यात माहिती दिली आणि ज्युरीनेही विचार केला नाही. प्रयत्न करून, स्ट्रायव्हर, सीजे, समाधानी होता की कोणत्याही प्रकारचा प्लेअर प्रकरण येऊ शकत नाही.

त्यानुसार मिस्टर मॅनेटला व्हॉक्सल गार्डनमध्ये नेण्याच्या औपचारिक प्रस्तावाद्वारे श्री स्ट्रायव्हरने लाँग व्हेकेशनचे उद्घाटन केले; ते अयशस्वी, राणेलाग करण्यासाठी; तेही अगदी अपयशी ठरले, म्हणून त्याने स्वत: ला सोहो येथे हजर केले आणि तेथे त्याचे उदंड विचार घोषित केले.

सोहोच्या दिशेने, श्री. स्ट्रायव्हरने मंदिरावरून खांद्याला खांदा लावला, तर लाँग व्हेकेशनच्या अर्वावस्थेची मोहोर अजूनही त्यावर होती. तो ज्याने त्याला सोहो येथे स्वत: ला प्रोजेक्ट केलेले पाहिले होते जेव्हा तो सेंट डनस्टनच्या टेम्पल बारच्या बाजूने होता तेव्हा फुटपाथच्या बाजूने संपूर्ण दुर्बल लोकांच्या हाकेकडे फुटत होता, तो किती सुरक्षित आणि बळकट दिसला असेल.

त्याला टेलसनच्या मागे जाण्याचा मार्ग होता आणि तो दोघेही टेलसनच्या बँकींगमध्ये गेले होते आणि श्री लॉरी यांना मॅनेट्सचा जिव्हाळयाचा मित्र म्हणून ओळखत होते. श्री. स्ट्रायव्हरच्या बँकेत प्रवेश करण्याच्या विचारात त्याने प्रवेश केला आणि श्री लोरी यांना सोहो क्षितिजाची चमक प्रकट केली. म्हणूनच, त्याने घशातील कमकुवत खिडकीच्या सहाय्याने दरवाजा उघडला, दोन पाय downया अडखळल्या, दोन प्राचीन कॅशियर्सच्या मागे गेले आणि स्वत: ला खडकाळ पाठीच्या कपाटात नेले, जिथे श्री. लॉरी लंबांवर उभे राहिले. त्याच्या खिडकीला लोखंडी पट्टे जणू आकृत्यांसाठीच नियम आहेत आणि ढगांखालच्या प्रत्येक गोष्टीची बेरीज आहे.

"हॅलोआ!" श्री स्ट्रायव्हर म्हणाले. “तू काय करतोस? मला आशा आहे की तू ठीक आहेस! ”

कोणत्याही ठिकाणी किंवा जागेसाठी तो नेहमीच खूप मोठा दिसत होता हे स्ट्रायव्हरचे भव्य वैशिष्ट्य होते. तो टेलसनचा इतका मोठा होता की, दूरच्या कोप inयातल्या जुन्या कारकुनांनी त्याला भिंती विरुद्ध पिळल्यासारखे दिसत होते. हाऊसमध्येच, दूरदूरच्या दृष्टीकोनातून भव्यपणे पेपर वाचून, नाराजीने कमी केले, जणू स्ट्रायव्हर हेड त्याच्या जबाबदार कंबरेमध्ये बुटला असेल.

सुज्ञ श्री. लॉरी म्हणाले, परिस्थितीत तो आवाज देण्याच्या स्वरुपात नमूद

करतो, “मिस्टर स्ट्रायव्हर, तुम्ही कसे करता? साहेब, तुम्ही कसे करता? ”आणि हात हलवले. हात हलवण्याच्या त्याच्या पद्धतीत एक वैशिष्ठ्य होते, जेव्हा हाऊसने वायुमंडलाचा प्रसार केला तेव्हा टेलसनच्या कोणत्याही कारकुनाकडे ग्राहकांशी हातमिळवणी केली जावी. ज्याने टेलसन अँड कॉ.

“श्री. स्ट्रायव्हर, मी तुमच्यासाठी काही करू शकतो?” असे श्री लॉरी यांनी त्यांच्या व्यवसायिक पात्रात विचारले.

“का, नाही, धन्यवाद! श्री. लॉरी ही स्वतःची खासगी भेट आहे. मी खासगी शब्दासाठी आलो आहे. ”

“अरे खरंच!” श्री लोरी म्हणाली, कान खाली वाकवत असताना त्याचे डोळे दुरूनच घराकडे वळले.

“मी जात आहे,” असे श्री. स्ट्रायव्हर म्हणाले, डेस्कवर छुप्या पद्धतीने आपले हात झुकले: त्यानंतर तो मोठा डबल असूनही त्याच्यासाठी अर्धा डेस्क नसल्याचे दिसून आले: “मी स्वत: ला ऑफर देणार आहे. आपल्या सहमत असलेल्या छोट्या मैत्रिणी, मिस मॅनेट, मिस्टर लॉरी यांच्याशी लग्नात. ”

“अरे प्रिय मला!” श्री लॉरी ओरडला, आपली हनुवटी चोळत होता आणि त्याच्या पाहुण्याकडे संशयास्पदतेने पहातो.

“अरे प्रिय, सर?” पुन्हा पाठवत स्ट्रायव्हरने पुन्हा विचारले. “अरे प्रिय, सर? मिस्टर लॉरी, तुमचा अर्थ काय असू शकतो? ”

व्यवसायातील त्या माणसाने उत्तर दिले, “माझा अर्थ, अर्थातच मैत्रीपूर्ण आणि कौतुकास्पद आहे आणि याचा अर्थ तुम्हाला सर्वात जास्त श्रेय मिळेल आणि थोडक्यात, माझा अर्थ तुम्हाला पाहिजे असलेली प्रत्येक गोष्ट आहे. पण “खरोखरच, तुम्हाला माहिती आहे, श्री. स्ट्रायव्हेर” श्री. लॉरीने विराम दिला आणि विचित्र पद्धतीने त्याच्याकडे डोकावले, जणू काय आंतरिकरित्या, त्याच्या इच्छेविरूद्ध त्याला जोडले गेले आहे, “तुम्हाला ठाऊक आहे खरोखर बरेच काही आहे तुमच्यापैकी कितीतरी! ”

“ठीक आहे!” स्ट्रायव्हर म्हणाला, त्याने त्याच्या वादग्रस्त हाताने डेस्कवर थाप मारली, डोळे विस्तीर्ण केले आणि एक लांब श्वास घेतला, “जर मी तुला समजावले तर श्री. लॉरी, मला फाशी देण्यात येईल!”

श्री. लॉरीने त्याचे कान टोकात दोन्ही कानात समायोजित केले आणि पेनच्या पंखांवर चावा घेतला.

“डी — n हे सर्व, सर!” स्ट्रायव्हरने त्याला टक लावून विचारले, “मी पात्र नाही काय?”

“अरे प्रिय हो! होय अरे हो, तुम्ही पात्र आहात! ”श्री लॉरी म्हणाले. “तुम्ही पात्र म्हणाल तर तुम्ही पात्र आहात.”

“मी समृद्ध नाही?” स्ट्रायव्हरने विचारले.

“अरे! जर तुम्ही श्रीमंत झालात तर तुम्ही श्रीमंत आहात, असे श्री. लारी म्हणाले.

“आणि अॅडव्हान्सिंग?”

श्री. लॅरी म्हणाले, “तुम्ही जर आपल्यास प्रगती करायला आलात तर”, दुसरे प्रवेश घेण्यास सक्षम झाल्याने आनंद झाला, “कोणालाही याबद्दल शंका नाही.”

“मग, पृथ्वीवरील आपले अर्थ काय आहे, मिस्टर. लॉरी?”, समजूतदारपणे क्रेस्टफॅलन म्हणाले.

“बरं! मी you आपण आता तिथे जात आहात? "श्री लॅरीने विचारले.

“स्ट्रेट!” स्ट्रीव्हरने डेस्कवर त्याच्या मुठीचा एक तुकडा टाकला.

"मग मला वाटतं की मी तू असतोस तर मी नसते."

“का?” स्ट्रायव्हर म्हणाला. "आता, मी तुला एका कोपर्यात ठेवेन," त्याच्याकडे एक तर्जनी थरथर कापत होता. “आपण व्यवसायाचे मनुष्य आहात आणि त्याला कारण असले पाहिजे. आपले कारण सांगा. तू का जाणार नाहीस? ”

श्री. लॉरी म्हणाले, “कारण, मी यशस्वी व्हावे असा विश्वास न बाळगता मी अशा वस्तूकडे जात नाही.”

“डी — एन मी !” स्ट्रायव्हर ओरडला, “पण याने सर्व काही धडकले.”

श्री. लॉरीने दूरच्या घरात नजर टाकली आणि रागाच्या भरात स्ट्रायव्हरकडे टक लावून पाहिले.

"येथे व्यवसाय-एक माणूस एक माणूस आहे वर्षे एक अनुभव माणूस मध्ये एक बँक," Stryver आहे; “आणि पूर्ण यशाची तीन प्रमुख कारणे सांगून ते म्हणतात की काहीही कारण नाही! ते डोक्यावर ठेवून म्हणतात! ”श्री. स्ट्रायव्हरने असे सांगितले की त्याने असे म्हटले आहे की जर त्याने ते डोके बंद केले असेल तर ते अगदी कमी उल्लेखनीय असेल.

“जेव्हा मी यशाबद्दल बोलतो तेव्हा मी तरूणीबरोबर यशाबद्दल बोलतो; आणि जेव्हा मी यश संभाव्य करण्याच्या कारणे आणि कारणांबद्दल बोलतो तेव्हा मी त्या कारणास्तव आणि कारणांबद्दल बोलतो जे त्या युवकाबरोबर सांगतील. श्रीमती लॉरी म्हणाली, “तरुण मुली, माझ्या चांगल्या सर,” हळूवारपणे स्ट्रायव्हर आर्मवर टॅप करत म्हणाली, “ती तरुण बाई. ती मुलगी सर्वांसमोर येते. ”

“मग तुम्ही मला सांगायचे म्हणजे श्री. लॉरी,” त्याच्या कोपर चौरस करत म्हणाले, “सध्या प्रश्नातील तरूणी ही एक मिन्सिंग फूल आहे, हे तुमचे मुद्दाम मत आहे?”

“अगदी तसे नाही. श्री. लॉरी म्हणाले की, “श्री. स्ट्रायव्हर, मी तुम्हाला सांगत आहे,“ त्या वडिलांचा कोणताही ओठ मला कोणत्याही ओठातून ऐकू येणार नाही; आणि मला असे वाटले की मी ज्याला ओळखत नाही - ज्याची चव इतकी खडबडीत होती आणि त्याचा स्वभाव इतका दबला आहे की, तो या डेस्कवर त्या तरूणीचा अनादर करण्यापासून स्वत: ला रोखू शकला नाही, अगदी थेलसननेही त्याला रोखू नये मी त्याला माझ्या मनाचा एक तुकडा देत आहे. ”

दडलेल्या स्वरात रागावले जाण्याच्या आवश्यकतेमुळे श्री. स्ट्रायव्हरच्या

रक्तवाहिन्यांना धोकादायक स्थितीत टाकले होते जेव्हा जेव्हा रागावले जाण्याची पाळी होते तेव्हा; श्री. लॉरी यांच्या शिरा, त्यांचे अभ्यासक्रम सहसा पद्धतशीर असू शकतात, आता त्यांची पाळी आता उत्तम स्थितीत नव्हती.

श्री. लॉरी म्हणाले, “सर हेच मी तुम्हाला सांगत आहे. "प्रार्थना करा की याबद्दल कोणतीही चूक होऊ नये."

श्री. स्ट्रायव्हरने थोड्या काळासाठी राज्यकर्त्याचा शेवट चोखला आणि नंतर दातदुखी काढून एक दात दाबून उभे राहिले ज्यामुळे कदाचित त्याला दातदुखी झाली. असे म्हणत त्याने विचित्र शांतता मोडून टाकली:

“श्री. लॉरी, हे माझ्यासाठी काहीतरी नवीन आहे. आपण मुद्दाम Soho जायला मला सल्ला नाही आणि myself- ऑफर माझे स्वत: ची, Stryver राजा खंडपीठाने बार? "

"श्री. स्ट्रायव्हर, तू माझा सल्ला मला विचारतो आहेस?"

“होय, मी करतो.”

"खुप छान. मग मी ते दिले आणि तू ते पुन्हा पुन्हा पुन्हा सांगितले. ”

“आणि मी एवढेच सांगू शकतो,” स्ट्राइव्हरने एक विस्मित हसून हसले, “हे-हा, हा! - भूतकाळ, वर्तमान आणि भविष्यातल्या प्रत्येक गोष्टीवर आधारित आहे.”

“आता मला समजून घ्या,” असे श्री. लॉरी यांनी पाठपुरावा केला. “व्यवसायाचा माणूस म्हणून मी या विषयावर काहीही बोलणे न्याय्य नाही, कारण एक व्यवसायिक म्हणून मला त्याविषयी काहीही माहिती नाही. पण, एक म्हातारा सहकारी म्हणून, ज्याने मिस मॅनेटला आपल्या हातांनी धरले आहे, जो मिस मॅनेटचा आणि तिच्या वडिलांचा विश्वासू मित्र आहे आणि ज्याला या दोघांचा खूप प्रेम आहे, मी बोललो आहे. आत्मविश्वास माझ्या शोधण्याचा नाही, आठवा. आता, तुला वाटते की मी ठीक नाही आहे? ”

“नाही मी!” स्ट्रायव्हर शिट्ट्या मारत म्हणाला. “मी सर्वसाधारणपणे तृतीय पक्ष शोधण्याचे काम करू शकत नाही; मला ते फक्त माझ्यासाठीच सापडते. मला असे वाटते की काही विशिष्ट भागांमध्ये मी अर्थपूर्ण आहे; आपण समजा ब्रेड-बटर-बकवास मिन्सिंग. हे माझ्यासाठी नवीन आहे, परंतु तू बरोबर आहेस, मला सांगण्याचे धाडस आहे. ”

“श्री. स्ट्रायव्हर, मी काय म्हणतो असे वाटते की मी स्वत: चे वैशिष्ट्य असल्याचा दावा करतो - आणि मला समजा, सर” पटकन पुन्हा लहरी म्हणून बोलताना मिस्टर लॉरी म्हणाले, “मी टेलसनच्यासुद्धा असे करणार नाही - हे मला कोणत्याही सज्जन माणसाने वैशिष्ट्यीकृत केले नाही. श्वासोच्छवास

"तेथे! मी तुझी माफी मागतो! ”स्ट्रायव्हर म्हणाला.

"मंजूर. धन्यवाद. असो, श्री. स्ट्राइव्हर, मी असे म्हणत होतो: स्वतःला चुकीचे समजणे आपल्यासाठी वेदनादायक असू शकते, डॉक्टर मॅनेटला आपल्याबरोबर सुस्पष्ट करण्याचे कार्य करणे कदाचित वेदनादायक असेल, मिस मॅनेटला ते खूप वेदनादायक असू शकते. आपल्याबरोबर स्पष्ट होण्याचे कार्य करा. मला माहित आहे की मी

कोणत्या अटींवर मला कुटुंबासमवेत उभे राहण्याचा मान आणि आनंद आहे. आपण कृपया, कोणत्याही प्रकारे आपले प्रतिनिधित्व करीत नाही तर आपले प्रतिनिधित्व करत असल्यास कृपया माझे सल्ला सुधारण्यासाठी मी थोडेसे नवीन निरीक्षण व निर्णयाची स्पष्टपणे पूर्तता करून घेतल्या. जर आपण त्याबद्दल असमाधानी असाल तर आपण स्वत: साठीच त्याची शुद्धता तपासू शकता; जर दुसरीकडे, आपण यावर समाधानी असले पाहिजेत आणि आता जे आहे तेच असले पाहिजे, जेणेकरून सर्वात चांगले सोडले जाईल ते सर्व बाजूंनी वाचवू शकेल. तू काय म्हणतोस? ”

"तू मला शहरात किती दिवस ठेवशील?"

“अरे! हा फक्त काही तासांचा प्रश्न आहे. मी संध्याकाळी सोहोला जायला पडायला गेलो व नंतर तुझ्या खोलीत येईन. ”

“मग मी हो असे म्हणतो,” स्ट्रायव्हर म्हणाला: “मी आता तिथे वर जाणार नाही, मी येतो तितका गरम नाही; मी हो म्हणते, आणि आपण रात्रीच्या वेळी पहावे अशी मी अपेक्षा करतो. शुभ प्रभात."

मग श्री. स्ट्रायव्हर वळले आणि बँकेच्या बाहेर फुटले आणि त्याच्या वाटेवरुन वायुची उबळ उद्भवली आणि दोन काउंटरच्या मागे वाकून त्याच्या समोर उभे रहाणे म्हणून, दोन प्राचीन कारकुनांची उर्वरित शक्ती आवश्यक होती. या आदरणीय आणि अशक्त व्यक्तींना नेहमीच लोक नतमस्तक होण्याच्या कृतीत दिसले आणि लोकप्रिय असा विश्वास आहे की जेव्हा त्यांनी एखाद्या ग्राहकाला खाली ढकलले तेव्हा त्यांनी दुसऱ्या ग्राहकाला नमन होईपर्यंत रिक्त कार्यालयात नतमस्तक व्हावे.

बॅरिस्टर हे परमात्म्याचे पुरेसे उत्सुक होते की बँकर त्याच्या नैतिकतेच्या निश्चिततेपेक्षा कमी ठाम कारणांबद्दल मत व्यक्त करण्यासाठी इतके पुढे गेले नसते. त्याला गिळून पडून असलेल्या मोठ्या गोळीसाठी तो तयार नसला तरी तो खाली उतरला. "आणि आता," श्री. स्ट्रायव्हर म्हणाला, जेव्हा तो खाली असला तेव्हा सर्वसाधारणपणे मंदिरात आपली फॉरेंसिक तर्जनी हलवत म्हणाला, "येथून निघण्याचा माझा मार्ग म्हणजे, आपण सर्वांना चुकीच्या मार्गावर ठेवणे."

हे ओल्ड बेली डावपेचांच्या कलेचे थोडेसे होते, ज्यामध्ये त्याला मोठा आराम मिळाला. श्री. स्ट्रायव्हर म्हणाले, “तरुण मुली, तू मला चुकीच्या ठिकाणी ठेवू नकोस; "मी तुझ्यासाठी हे करीन."

त्यानुसार मिस्टर लॉरी यांनी रात्री दहा वाजेपर्यंत हाक मारली तेव्हा श्री. स्ट्रायव्हर, या उद्देशाने लिहिलेल्या अनेक पुस्तके आणि कागदपत्रांपैकी, सकाळच्या विषयापेक्षा त्याच्या मनावर काही कमी नव्हते. श्री. लॉरीला पाहिल्यावर त्याने आश्चर्य व्यक्त केले आणि तो पूर्णपणे गैरहजर आणि व्यस्त अवस्थेत होता.

“बरं!” असं म्हटलं आहे की चांगल्या स्वभावाचा दूत, त्याला अर्ध्या तासाच्या बूटलेस प्रयत्नांनंतर त्याला प्रश्नावर आणू लागला. “मी सोहोला गेलो आहे.”

“सोहो?” मिस्टर स्ट्रायव्हरने थंडपणे पुन्हा सांगितले. “अगं, नक्की! मी कशाचा विचार करीत आहे! ”

श्री. लॅरी म्हणाले, “आणि मला यात काही शंका नाही की आमच्याशी

झालेल्या संभाषणात मी बरोबर होतो. माझ्या मताची पुष्टी झाली आहे आणि मी माझ्या सल्ल्याचा पुनरुच्चार करतो. ”

श्री.स्ट्रायव्हर यांनी सर्वात मैत्रीपूर्ण मार्गाने परत सांगितले, “मी तुम्हाला खाती करतो, त्याबद्दल मला वाईट वाटते आणि गरीब वडिलांच्या खात्यावर याबद्दल मला वाईट वाटते. मला माहित आहे की कुटुंबासमवेत हा नेहमीच घोर विषय असणे आवश्यक आहे; आपण याबद्दल अधिक बोलू नये. ”

"मी तुम्हाला समजत नाही," श्री लॉरी म्हणाले.

“मला सांगण्याची हिंमत नाही”, स्ट्रायव्हरने पुन्हा सामील केले, त्याने डोके गुळगुळीत आणि अंतिम मार्गाने हलविले; "काही फरक पडत नाही, हरकत नाही."

“परंतु हे काही फरक पडत नाही,” श्री लॉरी यांनी आग्रह केला.

“नाही ते होत नाही; मी तुम्हाला सांगतो की तसे होत नाही. जिथे समजूतदारपणा नसतो तेथे शहाणपण असते आणि जेथे स्तुत्य महत्वाकांक्षा नसते तेथे प्रशंसा करणे महत्त्वाचे असते असे समजून मी माझ्या चुकांपासून मुक्त आहे, आणि कोणतीही हानी झाली नाही. तरुण स्त्रिया यापूर्वीही बऱ्याचदा अशाच गोष्टी करतात आणि यापूर्वीही दारिद्र्य आणि अस्पष्टतेत पश्चात्ताप केला आहे. निःस्वार्थ पैलूमध्ये, ही गोष्ट सोडल्याबद्दल मला खेद वाटतो, कारण ऐहिक दृष्टीकोनातून ही माझ्यासाठी वाईट गोष्ट ठरली असती; स्वार्थाच्या बाबतीत, ही गोष्ट सोडल्याचा मला आनंद आहे, कारण ऐहिक दृष्टीकोनातून माझ्यासाठी ही वाईट गोष्ट ठरली असती - त्याद्वारे मला काही मिळवता आले नसते हे सांगण्याची गरजच नव्हती. अजिबात नुकसान झाले नाही. मी त्या तरूणीला प्रपोज केलेला नाही आणि मी आपापसात कधीच निश्चिंत नाही, की प्रतिबिंबित केल्यावर, मी त्या मर्यादेपर्यंत स्वतःला वचनबद्ध केले पाहिजे. श्री. लॉरी, आपण रिक्त डोके असलेल्या मुलींच्या मिनींग व्हेनिटीज आणि गिर्डींग्जवर नियंत्रण ठेवू शकत नाही; आपण ते करण्याची अपेक्षा करू नये, किंवा आपण नेहमीच निराश व्हाल. आता, याबद्दल अधिक सांगू नका अशी प्रार्थना करा. मी तुम्हांस सांगतो, इतरांच्या बाबतीत मला खेद वाटतो, परंतु मी माझ्या स्वतःच्या खात्यावर समाधानी आहे. मला तुझी आवाजाची परवानगी दिली आणि मला तुमचा सल्ला देण्याबद्दल मी खरोखर खूप आभारी आहे; तुला माझ्यापेक्षा चांगली मुलगी माहित आहे; तू बरोबर होतास, असं कधी केलं नसतं. ”

श्री. लॉरी इतका विस्मृतीत गेला होता की त्याने श्री. स्ट्रायव्हरकडे दाराच्या दिशेने खांदा लावला होता. त्याच्या डोक्यावर त्याने उदारपणा, सहनशीलता आणि सद्भावना पाहिली होती. "माझ्या प्रिय साहेब, त्यातले सर्वात चांगले काम करा," स्ट्रायव्हर म्हणाले; “त्याबद्दल आणखी काही बोलू नका; मला तुमचा आवाज ऐकायला मिळाल्याबद्दल पुन्हा धन्यवाद; शुभ रात्री!"

श्री लॉरी रात्री कोठेतरी बाहेर पडला होता, आधी तो कोठे होता हे त्याला ठाऊक नव्हते. मिस्टर स्ट्रायव्हर त्याच्या सोफ्यावर पडलेला होता, त्याच्या कमाल मर्यादेवर डोकावत होता.

बारावी फेलो ऑफ नो डिलीसीसी

जर सिडनी कार्टन कधीही कोठेही चमकला असेल तर तो डॉक्टर मॅनेटच्या घरात नक्कीच चमकला नव्हता. तो संपूर्ण वर्षभर तेथे नेहमीच राहिला होता आणि तिथे नेहमी सारखाच मनःस्थिती व मॉरोस लाउंजर राहिला होता. जेव्हा त्याने बोलण्याची काळजी घेतली, तेव्हा तो चांगले बोलला; पण, कशाचीही काळजी न घेणारा ढग, ज्याने त्याला अशा भयंकर अंधारात छावले, त्याच्या आतल्या प्रकाशामुळे फारच क्वचितच त्याचे भोक होता.

आणि तरीही त्या घराच्या वातावरणास असणा streetsया रस्त्यांसाठी आणि त्यांचे फुटपाथ बनविणा theया मूर्ख शिलांसाठी त्याने काहीतरी काळजी घेतली. त्या रात्री, पुष्कळ ठिकाणी, द्राक्षारसाने आणि अस्वस्थपणे ते तेथे भटकत राहिले. द्राक्षारस त्याला कधीच आनंद झाला नाही. अनेक विचित्र दिवसांमुळे सूर्याचे पहिले किरण स्थिर आरामात आणले, चर्च आणि उदात्त इमारतींच्या स्थळांमध्ये आर्किटेक्चरच्या सुंदर जागा काढून टाकल्या तेव्हा शांततेने काही चांगल्या गोष्टींची जाणीव झाली आणि अजूनही तेथेच रेंगाळले , अन्यथा विसरला आणि अप्राप्य, त्याच्या मनात. उशिरा, मंदिर दरबारात दुर्लक्षित असलेल्या पलंगाने त्याला पूर्वीपेक्षा जास्त चतुरपणे ओळखले होते; आणि बर्याचदा तो स्वत: वर काही मिनिटांपेक्षा जास्त वेळ घालवायचा नसता, पुन्हा उठला आणि त्याने तो परिसर अस्ताव्यस्त केला.

ऑगस्टच्या एका दिवशी जेव्हा श्री. स्ट्रायव्हरने (“त्या लग्नाच्या बाबतीत त्याला चांगले वाटले आहे” असे सांगितले तेव्हा) आपली स्वादिष्टपणा डेव्हनशायरमध्ये नेली आणि जेव्हा शहरातील रस्त्यांवरील फुलांचे दर्शन आणि सुगंध थोडासा झाला तेव्हा त्यांच्यात सर्वात चांगुलपणा, आजारपणातल्या आरोग्यासाठी आणि सर्वात जुन्या काळातील तरूणपणाबद्दल, सिडनीच्या पायात अजूनही ते दगड आहेत. निर्लज्ज आणि हेतू न ठेवता, त्याचे पाय एका हेतूने अॅनिमेट झाले आणि त्या हेतूने कार्य करीत असताना त्यांनी त्याला डॉक्टरांच्या दाराजवळ नेले.

त्याला वरच्या पायairsया दाखविल्या गेल्या, आणि लुसी एकटीच तिच्या कामावर सापडली. ती त्याच्याबरोबर सहजतेने कधीच आली नव्हती आणि जेव्हा तो तिच्या टेबलाजवळ बसला तेव्हा त्याने तिला थोडेसे पेचप्रसंगाने स्वागत केले. पण, पहिल्या काही सामान्य ठिकाणांच्या अदलाबदल करताना त्याच्या चेह atयाकडे बघितले असता तिने त्यात बदल पाहिले.

“मला भीती आहे की, तुम्ही बरे आहात नाही, मिस्टर. कार्टन!”

“नाही. परंतु मिस मॅनेट, मी जगलेले आयुष्य आरोग्यासाठी अनुकूल नाही. अशा लोकांकडून काय अपेक्षित आहे?

“मला क्षमा करा; मी माझ्या ओठांवर प्रश्न सुरु केला आहे- आयुष्य चांगले जगण्याची दया? ”

"देव जाणतो की ही एक लाज आहे!"

“मग ते का बदलू नये?”

पुन्हा हळूवारपणे त्याच्याकडे पहात असताना, तिच्या डोळयांत अश्रू असल्याचे पाहून ती आश्चर्यचकित झाली आणि दु: खी झाली. त्याने उत्तर दिल्याप्रमाणे त्याच्या बोलण्यातसुद्धा अश्रू आले.

“त्यासाठी खूप उशीर झाला आहे. मी माझ्यापेक्षा कधी चांगला होणार नाही. मी खाली बुडत आहे आणि आणखीनच वाईट. ”

त्याने तिच्या टेबलावर कोपर बाजूला ठेवला आणि हाताने डोळे झाकले. त्यानंतरच्या शांततेत टेबल हादरले.

तिने त्याला कधी मऊ केले नव्हते, आणि फारच दु: खी केले होते. तिला नकळत तिच्याकडे असल्याचे त्याने जाणले आणि म्हणाले:

“मिस मानेट, मला क्षमा करा. मला तुला काय म्हणायचे आहे हे जाणून घेण्यापूर्वी मी तुटतो. तू मला ऐकशील का? ”

“श्री. कार्टन, जर हे तुझे काही चांगले करील तर ते तुला अधिक सुखी करेल, तर मला खूप आनंद होईल!”

"देव आपल्या गोड करुणेबद्दल तुला आशीर्वाद देईल!"

त्याने थोड्या वेळाने आपला चेहरा शेकडला आणि तो हळू हळू बोलला.

“मला ऐकण्यास घाबरू नकोस. मी जे काही बोलतो त्यापासून संकुचित होऊ नका. मी तरूण मेलेल्या माणसासारखा आहे. माझे सर्व आयुष्य कदाचित गेले असते. ”

“नाही श्री. कार्टन. मला खात्री आहे की त्यातील सर्वोत्तम भाग अद्यापही असू शकेल; मला खात्री आहे की तू कदाचित स्वतःहून खूपच अधिक उपयुक्त आहेस. ”

"मिस मॅनेट, आपल्याबद्दल सांगा आणि मला जरी चांगले माहित असले तरी - मी माझ्या स्वत: च्या दु: खी मनाच्या रहस्यात मला चांगले माहित आहे — मी ते कधीही विसरणार नाही!"

ती फिकट गुलाबी आणि थरथर कांपत होती. स्वत: च्या एका निराश निराशामुळे तिला आराम मिळाला ज्यामुळे मुलाखत घेण्यासारखी इतर कोणत्याही गोष्टीसारखी नव्हती.

“मिस मॅनेट, जर हे शक्य झालं असतं तर तू स्वत: च्या आधी पाहिलास त्या माणसाचे प्रेम तू परत आणले असतेस - तू उडतोस, वाया घालवलेला, दारूच्या नशेत, दुर्बळपणाचा दुर्बळ प्राणी, ज्याला तू ओळखतोस म्हणूनच - आज तो जाणीव असता. आणि एक तास, त्याच्या आनंदा असूनही, त्याने तुम्हांला दु: ख व त्रास देण्याकडे वळविले, दु: ख व पश्चात्ताप करायला लावले, तुम्हाला दु: ख दिले, तुला बदनाम केले, तुला त्याच्याबरोबर खाली खेचले. मला ठाऊक आहे की तुला माझ्याबद्दल प्रेमळपणा येणार नाही; मी काहीही मागत नाही; मी असे नाही की कृतज्ञ आहे. ”

“त्याशिवाय, श्री. कार्टन, मी तुला वाचवू शकत नाही? मी तुला आठवत नाही - मला पुन्हा क्षमा कर! मी तुमच्या आत्मविश्वासाची परतफेड करू शकत नाही? मला ठाऊक आहे की हा आत्मविश्वास आहे, ”थोड्या विलंबानंतर आणि मनापासून रडत म्हणाली,“ मला माहित आहे की तू हे कोणालाही सांगणार नाहीस. श्री. कार्टन?

त्याने डोके हलवले.

"कोणालाही नाही. नाही, मिस मॅनेट, कोणालाही नाही. जर तुम्ही मला थोड्या वेळाने ऐकू शकाल तर माझ्यासाठी आपण जितके करू शकता ते सर्व पूर्ण झाले. आपण माझ्या आत्म्याचे अंतिम स्वप्न आहात हे जाणून घ्यावे अशी माझी इच्छा आहे. माझ्या विटंबनात मी इतका विटंबना केला नाही परंतु तुझ्या वडिलांसोबत तुम्हाला आणि या घरासाठी तुझ्या घराचे घर बनविण्यामुळे माझे जुन्या सावल्यांना उत्तेजन मिळाले जे मला वाटले की माझ्यापासून मरण पावले आहेत. मी तुम्हाला ओळखत असल्याने मला पुन्हा कधीही निंदा करणार नाही असा विचार करून मी अस्वस्थ झालो आहे आणि जुन्या आवाजाने कुजबुज ऐकली आहे की मला वरच्या बाजूस उद्युक्त करीत आहे, असा विचार केला की मी कायमचे गप्प बसलो. माझ्याकडे नव्याने प्रयत्नांची पराकाष्ठा करणे, पुन्हा नवीन सुरुवात करणे, आळशीपणा आणि कामुकता दूर करणे आणि बेबंद लढाई लढण्याची कल्पना आहे. एक स्वप्न, सर्व स्वप्न, जे काहीच संपत नाही आणि तो झोपायच्या ठिकाणी स्लीपर सोडते, परंतु आपण ते प्रेरित केले हे मला कळावे अशी माझी इच्छा आहे. "

"त्यातील काही शिल्लक नाही? हे श्री. कार्टन, पुन्हा विचार करा! पुन्हा प्रयत्न करा!"

"नाही, मिस मॅनेट; या सगळ्या माध्यमातून, मी स्वत: ला बऱ्यापैकी अयोग्य असल्याचे ओळखतो. आणि तरीही माझ्यात अशक्तपणा आहे आणि तरीही माझ्याकडे अशक्तपणा आहे की, अचानक मला कशा प्रकारे प्रभुत्व दिले, हे जाणून घ्यावे ही माझी इच्छा आहे की, मी राखलेल्या अस्थीच्या ढिगा fireयातून - अग्नि, परंतु त्याच्या स्वभावातून माझ्यापासून वेगळा न होऊ शकणारा, काहीही जलद करणे, काहीही प्रकाश देणे, सेवा न करणे, मूर्खपणाने जळून खाक होणे. "

"हे माझे दुर्दैव आहे. श्री. कार्टन, तुम्ही मला ओळखण्यापूर्वी तुम्हाला जितके दु: खी केले होते त्यापेक्षा अधिक दु: खी केले -"

"मिस मॅनेट, असं काही बोलू नकोस, कारण जर तू मला क्षमा केली असशील तर. तू माझ्या वाईट होण्याचे कारण बनणार नाहीस. "

"तुम्ही वर्णन करता त्या तुमच्या मनाची अवस्था, सर्व घटनांमध्ये, माझ्या काही प्रभावासाठी जबाबदार आहे-याचा अर्थ असा आहे की, जर मी हे स्पष्ट केले तर मी तुमची सेवा करण्यासाठी कोणताही प्रभाव वापरू शकत नाही? मी तुमच्याबरोबर सर्व काही करण्यास समर्थ नाही काय? "

"मिस मॅनेट, मी आता सक्षम आहे हे माझ्या लक्षात आले. जगातील सर्वात शेवटी, मी तुझ्यासाठी माझे हृदय उघडले याची आठवण करुन मला माझ्या बाकीच्या चुकीच्या दिशेने जाऊ दे; आणि या क्षणी माझ्यात अशी काही गोष्ट शिल्लक राहिली आहे ज्याबद्दल आपण वाईट बोलू शकता आणि दया करु शकता. "

"मी तुम्हाला विश्वास ठेवण्याची विनंति केली, पुन्हा पुन्हा, अत्यंत उत्कटतेने, माझ्या मनापासून, अधिक चांगल्या गोष्टी करण्यास सक्षम होते, श्री. कार्टन!"

"यापुढे या गोष्टीवर विश्वास ठेवण्यासाठी मला विनवणी करा, मिस मॅनेट. मी स्वत: ला सिद्ध केले आहे, आणि मला अधिक चांगले माहित आहे. मी तुम्हाला त्रास देतो; मी जलद संपतो. आजचा दिवस आठवताना तुम्ही मला विश्वास दाखवाल की माझ्या

आयुष्याचा शेवटचा आत्मविश्वास तुमच्या शुद्ध आणि निरागस स्तनात होता आणि तो तिथेच राहतो आणि कुणीही वाटून घेत नाही? ”

“जर ते तुम्हाला सांत्वन देत असेल तर होय.”

"आपल्या ओळखीच्या एखाद्या प्रिय व्यक्तीद्वारेसुद्धा नाही?"

"श्री. तिने चिडलेल्या विरामानंतर कार्टनला उत्तर दिले, “रहस्य तुझं आहे, माझे नाही; आणि मी याचा आदर करण्याचे वचन देतो. ”

"धन्यवाद. आणि पुन्हा, देव तुम्हाला आशीर्वाद देईल. ”

त्याने तिचा हात तिच्या ओठांवर ठेवला आणि दाराकडे वळला.

“मिस मॅनेट, माझ्या मनात कधीही निराश होऊ नका, मी हे संभाषण इतक्या उत्तेजित शब्दांद्वारे पुन्हा सुरू केल्याबद्दल. मी पुन्हा कधीही त्याचा संदर्भ घेणार नाही. मी मरण पावले असते, तर आतापर्यंतच्या काळापेक्षा याची खात्री पटू शकली नाही. माझ्या मृत्यूच्या वेळी, मी एक चांगली आठवण ठेवून पवित्र करीन - मी त्याचे आभार मानतो व त्याबद्दल धन्यवाद देतो की माझे माझे शेवटचे अभिप्राय तुमच्यासाठी बनविण्यात आले आणि माझे नाव व दोष आणि त्रास मी हळूवारपणे पार पाडले. तुझे हृदय. ते अन्यथा हलके आणि आनंदी होऊ दे! ”

त्याने स्वत: ला कधीच न दाखवलेल्या गोष्टीपेक्षा इतके वेगळे होते आणि त्याने किती टाकले आहे याचा विचार करणे इतके वाईट आहे, आणि तो दररोज किती खाली बसला आहे आणि विकृत झाला आहे, जेव्हा तो मागे वळून पाहत उभा राहिला तेव्हा लुसी मॅनेट त्याच्यासाठी शोक करीत रडला. तिच्याकडे.

तो म्हणाला, “धीर धरा!” मिस मॅनेट मला असं वाटत नाही. एक-दोन तास आणि रस्त्यावर उतरुन येणा wया कोणत्याही कुंचल्यांपेक्षा कमी साथीदार आणि मी ज्या गोष्टींची निंदा करतो पण त्यापेक्षा कमी सवयी मला त्यासारखे अश्रू कमी देतात. दिलासा द्या! परंतु मी आता जे तुमच्याकडे आहे तेच मी नेहमी आपल्याकडे आहे, परंतु तू मला अगोदरपासून जे पाहिलेस तेच मी होईन. शेवटची विनंती पण मी तुम्हास करीन, ती म्हणजे तू माझ्यावर विश्वास ठेव. ”

“मी करीन, श्री. कार्टन.”

“माझी सर्वांची शेवटची विनवणी, हीच आहे; आणि यासह मी तुला अशा अभ्यागतापासून मुक्त करेन ज्याच्याशी मला चांगले ठाऊक आहे की आपल्यात एकसारखेपणाचे काही नाही आणि कोणाच्या व तुमच्यामध्ये एक दुर्गम स्थान आहे. हे सांगणे निरुपयोगी आहे, मला माहित आहे, परंतु ते माझ्या आत्म्यातून उगवते. तुमच्यासाठी आणि तुमच्या प्रियजनांसाठी मी काहीही करण्यास तयार आहे. माझी कारकीर्द जर त्या त्या प्रकारची बलिदानाची संधी किंवा क्षमता असती तर मी त्याबद्दल व आपल्या प्रियजनांसाठी कोणत्याही यज्ञार्थ स्वीकारतो. या एका गोष्टीत उत्कट आणि प्रामाणिक म्हणून काही शांत वेळी मला तुमच्या मनात ठेवण्याचा प्रयत्न करा. अशी वेळ येईल जेव्हा अशी वेळ येत नाही की जेव्हा आपल्याविषयी नवे संबंध निर्माण होतील - ज्या नात्यामुळे तुम्हाला सुशोभितपणे आणि घराघरात बांधले जाईल - सर्वात प्रेमळ नाती ज्यात तुम्हाला कृपा व आनंद मिळेल. . ओ मिस मॅनेट, जेव्हा आनंदी वडिलांच्या चेह

ofयावरील लहानसे छायाचित्र तुमच्यात दिसते तेव्हा जेव्हा आपण आपले स्वतःचे उज्ज्वल सौंदर्य आपल्या पायाजवळ पुन्हा उमलताना पहाल तेव्हा विचार करा आणि तेथे एक मनुष्य आहे जो आपला जीव देईल. आयुष्य तुला आवडतंय!

तो म्हणाला, “विदाई!” शेवटी म्हणाली, “देव तुला आशीर्वाद देवो!” आणि तिला सोडले.

चौदावा. प्रामाणिक व्यापारी

श्री. यिर्मया क्रंचर, फ्लीट-गल्लीच्या स्टूलवर बसून, त्याच्या बाजूला उदास अर्खिन घेऊन बसले, दररोज मोठ्या संख्येने आणि विविध वस्तू फिरत असत. दिवसाच्या व्यस्त अवस्थेत कोण फ्लीट-गल्लीत कोणत्याही गोष्टीवर बसू शकेल आणि दोन प्रचंड मिरवणुकींनी चकचकीत होऊ नये आणि एक बहिरे होईना, एक जण सूर्यासह पश्चिमेकडे टेकला असेल तर दुसरा सूर्यापासून पूर्वेकडे टेकला असेल तर दोघेही कधी टेकू शकतील. लाल आणि जांभळ्या रंगाच्या पलीकडे मैदारे जेथे सूर्य मावळतो!

त्याच्या पेंढा तोंडात असताना, श्री. क्रँचर दोन शहरे पाहत बसला, जसे अनेक शतकांपासून कर्तव्य बजावत असलेला एक राष्ट्र-देहाती, ज्याचा जेरीला कधी कोरडा पडण्याची अपेक्षा नव्हती. किंवा आशेच्या प्रकारची अपेक्षा केली गेली नसती, कारण त्याच्या उत्पन्नाचा एक छोटासा भाग डरपोक स्त्रिया (मुख्यतः संपूर्ण सवयीचा आणि मध्यमवर्गीय आयुष्याचा शेवटचा काळ) पासून समुद्राच्या समुद्राच्या समुद्राकडे जाणा theर्या समुद्राच्या समुद्राच्या टोकापासून दुसर्या बाजूच्या समुद्राच्या समुद्राकडे वळला होता. किनारा. अशा प्रकारची मैत्री प्रत्येक वेगळ्या घटनेबद्दल थोडक्यात म्हणजे श्री. क्रंचर त्या लेकीबद्दल इतकी रुची घेण्यास कधीच अयशस्वी ठरले की तिला तिच्या आरोग्यासाठी खूप चांगले प्यायचा मान मिळावा यासाठी तीव्र इच्छा व्यक्त केली गेली. आणि या परोपकारी उद्देशाच्या अंमलबजावणीसाठी दिलेल्या भेटवस्तूंमधूनच त्याने आर्थिक भरती केली, आत्ताच पाहिल्याप्रमाणे.

वेळ अशी होती जेव्हा एक कवी सार्वजनिक ठिकाणी एका स्टूलवर बसला होता आणि मनुष्यांसमोर गोंधळ घालत होता. श्री. क्रंचर, सार्वजनिक ठिकाणी स्टूलवर बसले होते, परंतु कवी नसल्यामुळे, शक्य तितक्या थोडेसे गोंधळ उडवून त्याच्याबद्दल पाहिलं.

जेव्हा असे घडले की जेव्हा गर्दी कमी होती आणि स्त्रियांना थोड्या थोड्या वेळात घालवत होते तेव्हा जेव्हा तो अशा रीतीने काम करीत होता आणि जेव्हा त्याच्या सर्वसाधारणपणे त्याच्या छातीवर एक तीव्र शंका जागृत करण्यासाठी श्रीमती क्रंचर "फ्लॉपिंग" असायला हवे होते. काही दिशाहीन मार्गाने, जेव्हा फ्लीट-रस्त्यावर पश्चिमेकडे एक असामान्य संयोग घडला तेव्हा त्याचे लक्ष वेधून घेतले. त्या मार्गाने पाहता, श्री. क्रंचर यांनी बाहेर काढले की कोणत्या प्रकारचे अंत्यसंस्कार येत आहेत आणि या अंत्यविधीला

लोकांचा आक्षेप आहे, ज्याने खळबळ उडाली होती.

श्री. क्रंचर म्हणाला, “यंग जेरी,” तो एक ब्युरिन आहे. ”

यंग जेरी ओरडून म्हणाला, “हूरियार, बाप!

या तरुण गृहस्थने गूढ अर्थाने हा उत्स्फूर्त आवाज उच्चारला. वडीलधा gentleृया माणसाने इतकी आजारी ओरडली, की त्याने आपली संधी पाहिली आणि तरुण सज्जनाच्या कानावर वार केले.

“म्हणजे काय? आपण काय करत आहात? तरुण रिप, आपल्या स्वत: च्या वडिलांना काय सांगायचे आहे? हा मुलगा माझ्यासाठी बऱ्यापैकी मिळवत आहे ! ”श्री. क्रंचरने त्याचे सर्वेक्षण केले. “त्याला आणि त्याच्या huroars! मला तुझ्याबद्दल पुन्हा ऐकू देऊ नकोस तर मी तुला आणखी काही तरी वाटणार नाही. ऐकतोय? ”

“मी काहीही इजा करणार नाही” यंग जेरीने त्याचा गाल चोळत निषेध केला.

श्री. क्रंचर म्हणाले, “मग ते टाक.” “मला तुझे कोणतेही नुकसान होणार नाही . तेथील सीटचे एक टोक मिळवा आणि जमावाला पहा. ”

त्याचा मुलगा आज्ञाधारक झाला आणि लोकसमुदाय जवळ आला; ते गोंधळ घालत होते आणि डिंगी शोक करणारे आणि कोंबणारे शोक प्रशिक्षक होते, ज्यामध्ये शोक प्रशिक्षक होता, फक्त एकच शोक करणारा, पदांच्या सन्मानासाठी आवश्यक मानल्या जाणा ď्या डिंगी ट्रॅपिंग्जमध्ये परिधान केलेला होता. कोचच्या भोव !्यात वाढणारी गोंधळ उडालेला, त्याला थट्टा करुन, त्याच्याकडे कुरकुर करणे, आणि सतत हसणे व ओरडणे: अशी स्थिती त्याला दिसू शकत नव्हती. हेर! टीएसटी! याहा! हेर! ”ब compृयाच कौतुकांसह आणि असंख्य आणि जबरदस्तीने पुनरावृत्ती करणे.

श्री क्रंचर यांचे पार्थिवावर नेहमीच उल्लेखनीय आकर्षण होते; टेलसनच्या अंत्यसंस्कारानंतर तो नेहमीच आपल्या इंद्रियांना घाबरायचा आणि उत्साहित झाला. स्वाभाविकच, या असामान्य उपस्थितीसह अंत्यसंस्काराने तो खूप उत्साही झाला आणि त्याने त्याच्या विरुद्ध धावत आलेल्या पहिल्या माणसाला विचारले:

“काय आहे भाऊ? ते कशाबद्दल आहे?"

“ मला माहित नाही,” तो मनुष्य म्हणाला. “हेर! याहा! टीएसटी! हेर! ”

त्याने दुसऱ्या माणसाला विचारले. "कोण आहे ते?"

“ मला माहित नाही,” त्या माणसाने परत तोंडावर टाळयांचा कडकडाट केला आणि आश्चर्यकारक उष्णतेने आणि सर्वाधिक उत्कटतेने “हेर! याहा! टीएसटी, टीएसटी! स्पी-आयस! "

या प्रकरणात, एखाद्या व्यक्तीने केसच्या गुणवत्तेबद्दल अधिक चांगल्या प्रकारे माहिती दिली आणि त्याच्या विरुद्ध गोंधळ उडाला आणि या व्यक्तीकडून त्याला समजले की अंत्यविधी म्हणजे एका रॉजर क्लीचे अंत्यसंस्कार होते.

श्री क्रंचरने विचारले, “तो एक गुप्तचर होता?”

“ओल्ड बेली जासूस,” आपला माहितीदार परतला. “याहा! टीएसटी! अरे! ओल्ड बेली स्पी-आय ies!

जेरीने त्याला मदत केली ती चाचणी आठवत म्हणाली, “खात्री बाळगा!” “मी त्याला पाहिले आहे. मेला, तो आहे का? ”

दुसऱ्याने परत म्हटले, “मटण जसा मरण पावला, आणि तो मेलाही नाही. तेथे बाहेर आहे! हेर! तेथे खेच! हेर! ”

कोणत्याही कल्पनांच्या प्रचलित अनुपस्थितीत ही कल्पना इतकी स्वीकारार्ह होती, की जमावाने उत्सुकतेने त्याला पकडले आणि जोरात जोरात 'Em बाहेर काढावे' या सूचना पुन्हा पुन्हा पुन्हा सांगितली आणि त्या दोन्ही वाहनांना जवळून घेऊन गेले की ते तेथे आले. थांबा गर्दीच्या कोचचे दरवाजे उघडत असताना, एक शोक करणा ;्याने स्वत: हिसकावून घेतला आणि काही क्षण त्यांच्या हातात होता; परंतु तो इतका सावध होता आणि त्याने आपल्या वेळेचा इतका चांगला उपयोग केला की, दुस clq्या क्षणी तो आपली वस्त्रे, टोपी, लांब हॅटबँड, पांढरा खिशात रुमाल व इतर प्रतीकात्मक अश्रू वाहून घेतल्यावर एक बाई रस्त्यावर उधळत होता.

या लोकांनी त्याचे तुकडे तुकडे केले आणि मोठ्या आनंदात दूरवर पसरले, व्यापा theयांनी घाईघाईने दुकाने बंद केली; कारण त्याकाळी गर्दी काहीच थांबली नाही, आणि एक प्रचंड अक्राळविक्राळ होता. शवपेटी बाहेर काढण्यासाठी सुनावणी उघडण्याची लांबी त्यांना आधीच मिळाली होती, जेव्हा त्याऐवजी काही चमकदार अलौकिक बुद्धिमत्ता प्रस्तावित करतात तेव्हा सर्वसाधारण आनंदाने ते गंतव्यस्थानाकडे जात होते. व्यावहारिक सूचनांची जास्त गरज असल्यामुळे ही सूचनासुद्धा प्रशंसनेसह प्राप्त झाली आणि कोच ताबडतोब आठ आत आणि डझनभर भरला गेला, परंतु कित्येक लोक कल्पकतेच्या कौशल्यामुळे ऐवजी छतावर चढले. तो. या स्वयंसेवकांपैकी पहिले जेरी क्रंचर स्वतः होते, ज्याने शोक प्रशिक्षकाच्या पुढील कोपऱ्यात, थॉल्सनच्या निरीक्षणावरून आपले चमचमलेले डोके माफ केले.

कार्यकारी उपक्रमकार्यांनी समारंभात होणाऱ्या या बदलांचा निषेध केला; परंतु, नदी चिंताजनकपणे जवळ आली आहे आणि शीत विसर्जन करण्याच्या कार्यक्षमतेवर टीका करणारे अनेक आवाज व्यवसायातील अवरोधक सदस्यांना कारणीभूत ठरवतात, हा निषेध क्षीण आणि संक्षिप्त होता. या मिरवणुकीची सुरुवात चिमणी-स्वीपने ऐकली आणि नियमितपणे ड्रायव्हरने सल्ला दिला की, त्याच्या शेजारीच त्याला जवळपास तपासणी करण्यात आली होती आणि पायमैन त्याच्या मंत्रिमंडळासह उपस्थित होते आणि शोक प्रशिक्षक चालवत होते. . अस्वला-नेता, त्या काळातील एक लोकप्रिय पथनाट्य, अतिरिक्त अलंकार म्हणून प्रभावित झाला होता, कॅव्हलकेड स्ट्रँडच्या खाली जाण्यापूर्वी; आणि त्याचा अस्वल, जो काळा आणि अतिशय चवदार होता, त्याने ज्या मिरवणुकीत चालला होता त्या भागाला एक अंडरटेकिंग हवा दिली.

अशाप्रकारे, बिअर-ड्रिंकिंग, पाईप-धूम्रपान, गाणे-गोंगाट, आणि अनर्थांचे व्यंग चित्रण करून, अस्वस्थ मिरवणूक निघाली, प्रत्येक पायऱ्यावर भरती केली आणि सर्व

दुकाने त्यापूर्वी बंद पडली. तिचे गंतव्य हे शेतात खूप दूर सेंट पँक्रसचे जुने चर्च होते. काळाच्या ओघात तो तिथे आला; दफनभूमीत ओतण्याचा आग्रह धरला; शेवटी, मृत रॉजर क्लीचा हस्तक्षेप स्वत: च्या मार्गाने साध्य केला आणि स्वतःच्या समाधानासाठी.

मृत व्यक्तीची विल्हेवाट लावली गेली आणि गर्दी स्वतःसाठी काही अन्य मनोरंजन देण्याच्या आवश्यकतेखाली होती, आणखी एक उज्ज्वल अलौकिक बुद्धिमत्ता (किंवा कदाचित तोच) ओल्ड बेली हेरांप्रमाणे प्रवासी बसून जाणा-यांना उत्तेजन द्यायचा आणि त्यांच्यावर सूड उडविण्याची विनोद गरोदर वाटली. . या काल्पनिक अनुभवातून, त्यांच्या आयुष्यात ओल्ड बेलीजवळ कधीही न गेलेल्या अशा असंख्य असंख्य आक्षेपार्ह व्यक्तींना पाठलाग देण्यात आला होता आणि त्यांचे अंदाजे छळ व छळ करण्यात आले होते. खिडकी तोडण्याच्या खेळात संक्रमण, आणि तेथून सार्वजनिक घरांची लूट करण्याचे काम सोपे आणि स्वाभाविक होते. शेवटी, बऱ्याच तासांनंतर, जेव्हा उन्हाळयातील घरे खाली खेचण्यात आली होती आणि काही क्षेत्रफळाचे काम अधिक भांडखोरांना हाताशी धरले गेले, तेव्हा गार्ड येत असल्याची अफवा पसरली. या अफवाआधी, लोक हळूहळू वितळून गेले आणि कदाचित गार्ड आले आणि कदाचित ते कधीच आले नव्हते आणि जमावाची ही नेहमीची प्रगती होती.

श्री. क्रंचरने बंद झालेल्या खेळांना मदत केली नाही, परंतु पुढाकार घेणा andयांबरोबर शोक व्यक्त करण्यासाठी चर्चगार्डमध्ये ते मागे राहिले. त्या जागेचा त्याच्यावर सुखदायक प्रभाव होता. त्याने शेजारच्या सार्वजनिक-घरातून एक पाईप मिळविला आणि तो धूम्रपान करीत, रेलिंग पहात आणि त्या जागेचा विचारपूर्वक विचार केला.

“जेरी,” श्री क्रंचर म्हणाले की, नेहमीप्रमाणेच अॅस्ट्रॉफीफिझिंग, “तुम्ही त्या दिवशी तेथेच क्ली होता आणि आपण आपल्या स्वत: च्या डोळयांनी पाहता तो एक तरुण 'अन आणि सरळ मेड' अन होता.”

त्याने पाईप बाहेर काढले, आणि थोडा जास्त काळ गोंधळ उडवून त्याने आपले तोंड फिरविले, जेणेकरून तो थांसनच्या स्टेशनवर थांबाच्या तासाच्या आधी त्याच्या समोर येऊ शकेल. मृत्यूच्या चिंतनांमुळे त्याच्या यकृताला स्पर्श झाला असेल किंवा त्याचे सामान्य आरोग्य पूर्वी बिघडलेले असेल किंवा प्रख्यात माणसाकडे थोडेसे लक्ष द्यायचे असेल की नाही, इतकेच नाही, कारण त्याने लहान बनवले परत जाताना त्याच्या वैद्यकीय सल्लागाराला - एका विशिष्ट शल्यविशारदाला - बोला.

यंग जेरीने कर्तव्याच्या व्याजातून आपल्या वडिलांना मुक्त केले आणि अनुपस्थितीत नोकरीची नोंद केली नाही. बँक बंद झाली, प्राचीन कारकून बाहेर आले, नेहमीची वॉच सेट केली गेली आणि श्री. क्रंचर आणि त्याचा मुलगा चहा घरी गेले.

“आता, मी सांगतो ते कुठे आहे!” श्री क्रंचरने आपल्या पत्नीला आत जाताना सांगितले. "जर, एक प्रामाणिक व्यापारी म्हणून, आज रात्री माझे गल्ले चुकले तर आपण पुन्हा एकदा माझ्याकडे प्रार्थना केली आहे हे मी खात्री करुन घेईन आणि आपण तसे केल्यासारखे मी केले."

निराश झालेल्या श्रीमती क्रंचरने तिचे डोके हलविले.

“का, तू माझ्या चेह a्यावर अगोदरच आहेस!” श्री क्रंचर म्हणाले, रागाच्या भरपाईच्या चिन्हेने.

"मी काहीही बोलत नाही."

"ठीक आहे मग; काहीही ध्यान करू नका. आपण ध्यान म्हणून फ्लॉप कदाचित. आपण कदाचित दुसऱ्या मार्गाने मला पुन्हा जाऊ शकाल. ते पूर्णपणे टाकून द्या. ”

"होय, जेरी."

"हो, जेरी," श्री क्रंचर पुन्हा चहावर बसला. “अहो! हे आहे होय, जेरी. त्या बद्दल आहे. आपण हो म्हणू शकता, जेरी. "

श्री. क्रंचर यांना या दुर्बळ कॉर्पोरेशन्समध्ये काही विशेष अर्थ नव्हता, परंतु सामान्य विडंबनात्मक असंतोष व्यक्त करण्यासाठी लोक नेहमीच करत नाहीत म्हणून त्यांचा उपयोग केला.

श्री. क्रंचर म्हणाला, “तू आणि तुझी, जेरी,” त्याने आपल्या ब्रेड-बटरमधून एक दंश घेतला आणि त्याच्या बशीतून मोठ्या अदृश्य ऑयस्टरच्या सहाय्याने तो शोधून काढला. “अहो! मला असे वाटते. माझा तुझ्यावर विश्वास आहे."

“आपण आज रात्री बाहेर जात आहात?” त्याच्या सभ्य पत्नीला विचारले, जेव्हा त्याने दुसरा चाव घेतला.

"हो मी आहे."

त्याच्या मुलाने चटकन विचारला, “बाबा मी तुझ्याबरोबर जाऊ शकतो?”

“नाही, आपण कदाचित करू शकत नाही. मी जात आहे - जसे आपल्या आईला माहित आहे - एक मासेमारी. तिथेच मी जात आहे. फिशिंगला जात आहे. ”

“आपल्या फिशिंग-रॉडला रेटर रस्टीड मिळते; बाबा, नाही का? ”

"आपणास हरकत नाही."

“वडील, तू मासे घरी आणशील का?”

“जर मी नाही केले तर उद्या, तुमच्याकडे एक लहान कॉमन्स असतील,” त्या सभ्य माणसाने डोके हलवत परत केले; “हे तुमच्यासाठी पुरेसे प्रश्न आहेत; मी तुला फार पूर्वीपासून शिकवत नाही. ”

संध्याकाळच्या उर्वरित दिवसात त्याने श्रीमती क्रंचरवर अत्यंत सतर्क नजर ठेवण्यासाठी आणि स्वत: ला संभाषणात पकडण्यासाठी स्वत: ला झोकून दिले आणि कदाचित तिच्या गैरसोयीबद्दल कोणत्याही याचिका विचार करण्यापासून तिला रोखले जाऊ शकते. या दृष्टिकोनातूनच त्याने मुलालाही संभाषणात घेण्याचे आवाहन केले आणि दुर्दैवी महिलेला तिच्याविरुद्ध घडलेल्या तक्रारीच्या कोणत्याही कारणांवर विचार करून, तिने स्वतःला तिच्या प्रतिबिंबांकरिता क्षणभर सोडले नाही. एका विश्वासू व्यक्तीने आपल्या पत्नीच्या अविश्वासूपणापेक्षा प्रामाणिक प्रार्थनेची कार्यक्षमता यापेक्षा जास्त आदर त्याला देऊ शकत नाही. जणू काही भुताच्या कथेतून कबूल केलेला अविश्वासू घाबरायला पाहिजे.

श्री. क्रंचर म्हणाले, “आणि तुमची काळजी घ्या!” “उद्या खेळ होणार

नाहीत! जर मी, एक प्रामाणिक व्यापारी म्हणून, एक किंवा दोन मांसाचे मांस पुरवण्यात यशस्वी ठरलो तर तुमच्यातील कुणालाही त्याचा स्पर्श होणार नाही आणि भाकरीवर चिकटून रहाणार नाही. जर मी, एक प्रामाणिक व्यापारी म्हणून, थोडा बिअर प्रदान करण्यास सक्षम असेल, तर तुमच्या पाण्याबद्दल घोषित करणारे कोणतेही नाही. जेव्हा तुम्ही रोमला जाता तेव्हा रोमप्रमाणेच करा. रोम आपण एक कुरूप ग्राहक होईल, आपण नाही तर. मी तुझा रोम आहे, माहित आहे. ”

मग तो पुन्हा कुरकुर करण्यास लागला:

“आपल्या स्वतःच्या विटल्स आणि ड्रिंकच्या चेह intoयावर उडण्यामुळे! आपल्या अडकलेल्या युक्त्या आणि बडबड आचरणाने तुम्ही येथे विटल्स आणि मद्यपान करु शकत नाही हे मला ठाऊक नाही. आपल्या मुलाकडे पाहा, कारण तो आहे your'n, तो नाही आहे? तो लथड्यासारखे पातळ आहे. तू स्वतःला आई म्हणतेस आणि आईचे प्रथम कर्तव्य आपल्या मुलाला बाहेर घालवून देणे हे तुला ठाऊक नाही काय? ”

यामुळे कोमल जागेवर यंग जेरीला स्पर्श झाला; ज्याने आपल्या आईला तिचे पहिले कर्तव्य बजावण्याचे शपथ वाहिली, आणि इतर काहीही केले तरी किंवा त्याकडे दुर्लक्ष केले तरी सर्व काही महत्त्वाचे म्हणजे त्या मातृ कार्याच्या विरघळण्यावर विशेष ताण ठेवणे ज्यामुळे त्याच्या आईवडिलांनी इतके परिणामकारक आणि नाजूकपणे सूचित केले.

यंग जेरीला अंथरुणावर झोपण्याचा आदेश येईपर्यंत आणि त्याच्या आईने त्याच आज्ञा पाळल्याशिवाय संध्याकाळी क्रंचर कुटुंबासमवेत दूर जायची. श्री. क्रंचरने रात्रीच्या आधीच्या घड्याळांची एकान्त पाईप्सने फसवणूक केली आणि जवळपास एक वाजेपर्यंत तो फिरला नाही. त्या छोट्या आणि भुताटकीच्या वेळेस, तो आपल्या खुर्चीवरुन उठला, त्याने खिशातून एक चावी घेतली, एक लॉक केलेला कपाट उघडला, आणि एक गोणी, सोयीस्कर आकाराचे एक कोअर, दोरी व साखळी आणि इतर मासे पकडण्याचे सामान बाहेर काढले. निसर्ग. त्यांच्याबद्दलचे हे लेख कौशल्यपूर्ण पद्धतीने निकालात काढत त्यांनी श्रीमती क्रंचर यांच्यावर तुटून पडला, प्रकाश विझविला आणि बाहेर गेला.

जेव्हा झोपायला जाताना फक्त कपडे घालण्याचे काम करणारा तरुण जेरी त्याच्या वडिलांच्या फार काळानंतर नव्हता. अंधाराच्या आश्रयाने तो खोलीच्या बाहेर गेला, पायairςया उतरुन खाली गेला, दरबारच्या मागे गेला आणि रस्त्यावरुन गेला. पुन्हा घरात प्रवेश करण्याविषयी त्याला अस्वस्थता नव्हती, कारण ती खोली भरलेली होती व रात्रभर दार अजरामर उभा राहिला.

आपल्या वडिलांच्या प्रामाणिक कॉलिंगच्या कल्पनेचा आणि गूढतेचा अभ्यास करण्यासाठी कौतुकास्पद महत्वाकांक्षेने प्रेरित झालेले यंग जेरी, डोळे एकमेकांच्या जवळ असल्याने घराच्या आतील बाजूस, भिंती आणि दाराजवळ अगदी जवळ असल्याने त्याने आदरणीय पालकांना विचारात घेतले. जेव्हा इझाक वॉल्टनच्या दुसर्‍या शिष्याबरोबर त्याचे भागीदार झाले तेव्हा नॉर्थवर्डचे संचालक मानले जाणारे पालक फार दूर गेले नव्हते आणि दोघेही त्यांच्यावर एकत्र आले.

पहिल्या सुरवातीपासून अर्ध्या तासाच्या आत, ते डोळे मिचकावणाςया

दिव्यापलीकडच्या आणि डोकावणा watchया चौकीदारांपेक्षा अधिक होते आणि एकाकी वाटेवर निघाले होते. येथे आणखी एक मच्छीमार पकडला गेला - आणि तो इतका शांतपणे, की यंग जेरी अंधश्रद्धाळू असता तर, त्या सौम्य हस्तकलाचा दुसरा अनुयायी, अचानक येऊन, त्याने स्वत: ला दोन भागात विभागले असावे.

तिघे पुढे गेले आणि यंग जेरी पुढे चालू लागला, तोपर्यंत तिघे रस्ता ओलांडणा .्या एका बॅंकेच्या खाली थांबला. काठाच्या वरच्या बाजूला लोखंडी रेलिंगने वेढलेली एक वीटची भिंत होती. काठावरील आणि भिंतीच्या सावलीत तिघे रस्त्यावरुन बाहेर पडले आणि त्या आंधळ्या गल्लीची, ज्याची भिंत-तिथून जवळजवळ आठ किंवा दहा फूट उंचीपर्यंत वाढली, एका बाजूला तयार झाली. एका कोप in्यात खाली उतरून, लेनकडे डोकावताना, यंग जेरीने पाहिलेल्या पुढील वस्तू, त्याच्या आदरणीय पालकांचे स्वरूप होते, ज्यात पाण्यासारखे आणि ढग असलेल्या चंद्राच्या विरूद्ध निखळपणे लोखंडी गेटचे वर्णन केले गेले होते. तो लवकरच संपला, आणि नंतर दुसरा मच्छीमार आला, आणि नंतर तिसरा. ते सर्व गेटच्या आत जमिनीवर पडले, आणि तिथेच पडले - कदाचित ऐकत होते. मग, ते त्यांच्या हातावर आणि गुडघ्यावरुन दूर गेले.

आता दाराजवळ जाण्याची यंग जेरीची बारी होती: त्याने आपला दम धरत तो केला. पुन्हा कोप !्यात एका कोप inयात खाली उतरला, आणि आत डोकावले तेव्हा त्याने त्या तीन मच्छीमारांना बाहेर काढलेल्या काही रांगेतून बाहेर काढले. आणि चर्चगार्डमधील सर्व कबरेचे अंगठे - ते एक मोठे चर्चयार्ड होते ते पांढर्‍या भुतासारखे पहात होते, तर चर्च टॉवर स्वतःच एका राक्षस राक्षसाच्या भूतासारखे दिसत होते. ते थांबले आणि सरळ उभे राहण्यापूर्वी ते फारसे सरकले नाहीत. मग ते मासे धरू लागले.

त्यांनी सुरुवातीला कुदळ घालून मासे दिले. सध्या सन्मानित पालक एक महान कॉर्कस्क्रूसारखे एखादे साधन समायोजित करीत असल्याचे दिसून आले. त्यांनी ज्या साधनांसह काम केले, त्यांनी कठोर परिश्रम घेतले, जोपर्यंत चर्चच्या घड्याळाच्या भीषण हल्ल्यामुळे यंग जेरीने इतका घाबरला नाही की त्याने त्याचे केस आपल्या वडिलांसारखे कडक केले आहेत.

परंतु, या प्रकरणांबद्दल अधिक जाणून घेण्याची त्याची तीव्र इच्छा असल्यामुळे त्याने त्याला पळ काढण्यापासून रोखले नाही, तर पुन्हा त्याला आमिष दाखविले. जेव्हा त्याने दुस theयांदा प्रवेशद्वाराकडे पाहिले तेव्हा ते चुकून मासेमारी करीत होते. पण, आता त्यांना दंश झाल्यासारखे दिसत आहे. खाली एक त्रासदायक आणि तक्रारीचा आवाज ऐकू आला आणि त्यांचे वाकलेले आकडे वजनाने जणू ताणले गेले. हळू हळू वेगाने पृथ्वी त्यावर फोडली आणि पृष्ठभागावर आली. यंग जेरीला चांगलेच माहित होते की ते काय असेल; परंतु जेव्हा त्याने हे पाहिले आणि जेव्हा आपल्या आदरणीय पालकांना हे उघड्यावर विंचरलेले पाहिले तेव्हा तो इतका घाबरला, दृष्टिकोनातून नवीन झाला, आणि त्याने मैल किंवा त्याहून अधिक मैल चालवण्यापर्यंत कधीही थांबला नाही.

तेव्हा तो थांबला नसता, श्वासोच्छ्वासापेक्षा कमी कशासाठीही, तो धावणारी शर्यत म्हणजे प्रेक्षणीय प्रकारची आणि शेवटपर्यंत पोहोचणे अत्यंत आवश्यक. त्याने पाहिलेले शवपेटी त्याच्यामागून धावताना त्याला ठाम कल्पना होती; आणि,

त्याच्या मागच्या बाजूला धडपडत असल्यासारखे चित्र उभे केले आहे, सरळ सरळ, त्याच्या अरुंद टोकाला, नेहमी त्याच्या पुढे जाणे आणि त्याच्या बाजूने पुढे जाणे - कदाचित त्याचा हात घेणे - हे मागे सरकण्याचा प्रयत्न करणारा होता. तो देखील एक विसंगत आणि सर्वव्यापी स्वभाव होता, कारण, तो त्याच्या मागे संपूर्ण रात्र भयानक बनवित असताना, गडद गल्ली टाळण्यासाठी तो रस्त्याच्या कडेला निघाला, शेपूट आणि पंखांशिवाय थेंब असलेल्या मुलाच्या पतंगाप्रमाणे त्याचे बाहेर येण्याच्या भीतीने. . दरवाजाच्या दरवाजावरुन ते भयंकर खांद्यावर चोळत होते आणि ते कानापर्यंत ओढून घेत होते, जणू हसत असेल. ते रस्त्यावर सावल्यांमध्ये गेले आणि त्याला शोधण्यासाठी त्याच्या पाठीवर धूर्तपणे ठेवले. या सर्व वेळी तो सतत मागे टपून बसत राहिला आणि मुलाला त्याच्या स्वत: च्या दाराजवळ आल्यावर अर्धा मृत होण्याचे कारण त्याला पडले. आणि तरीही तो त्याला सोडणार नाही, परंतु प्रत्येक पाय on्यावरील दाराने त्याच्यामागून खाली त्याच्यामागे गेले, त्याच्या अंथरुणावर पडला, आणि झोपी गेल्यावर, त्याच्या शरीरावर तो मृत, जड अडथळा खाली पडला.

त्याच्या छळलेल्या झोपेतून, त्याच्या कपाटातील यंग जेरी, पहाटेच्या वेळी आणि सूर्योदयाच्या अगोदर, कौटुंबिक खोलीत त्याच्या वडिलांच्या उपस्थितीने जागे झाले. त्याच्याबरोबर काहीतरी चूक झाली होती; कमीतकमी, यंग जेरीने अनुमान काढला, श्रीमती क्रंचर यांना कानात पकडले आणि पलंगाच्या डोकेच्या दिशेने तिच्या मागे डोके टेकवले.

श्री. क्रंचर म्हणाले, “मी तुम्हाला सांगितले की मी करेन.”

“जेरी, जेरी, जेरी!” त्याच्या पत्नीने विनवणी केली.

जेरी म्हणाले, “तुम्ही स्वतःला व्यवसायाच्या फायद्याला विरोध करता आणि मी व माझे साथीदार त्रस्त आहेत. आपण आदर आणि आज्ञा पाळणे होते; भूत तू का नाही? ”

“मी एक चांगली पत्नी, जेरी होण्याचा प्रयत्न करतो,” त्या गरीब महिलेने अश्रू लावून निषेध केला.

“आपल्या पतीच्या व्यवसायाला विरोध करणे चांगली पत्नी आहे का? आपल्या पतीच्या व्यवसायाचा अनादर करणे हे त्याचे सन्मान आहे का? आपल्या व्यवसायाच्या महत्त्वाच्या विषयावर आपल्या नव husband्याने त्याची आज्ञा मोडली आहे का? ”

“त्यावेळी तू भयानक व्यवसाय करायला लागला नव्हता, जेरी.”

श्री. क्रंचर म्हणाले, “हे तुमच्यासाठी पुरेसे आहे, की एका प्रामाणिक व्यावसायिकाची बायको व्हावी आणि जेव्हा त्याने आपल्या व्यापारात प्रवेश केला असेल तेव्हा किंवा जेव्हा तो आला नसेल तेव्हा गणिताने तुमच्या मादी मनावर ताबा ठेवू नये. एखाद्या सन्माननीय आणि आज्ञाधारक पत्नीमुळे त्याचा व्यापार पूर्णपणे होऊ शकेल. स्वत: ला धार्मिक स्त्री म्हणू? आपण एक धार्मिक महिला असल्यास, मला एक असभ्य द्या! इथल्या टेम्स नदीच्या ढिगा .्याच्या बेडापेक्षा कर्तव्याची जाणीव आपल्यात आणखी काही नाही आणि त्याचप्रकारे ती तुम्हाला ठोठावली पाहिजे. ”

हळू हळू आवाजात हा भांडण घेण्यात आला आणि प्रामाणिक व्यापा hisयाने त्याच्या मातीच्या मातीचे बूट काढले आणि तो फरशीवर पडला. एक भेकड डोकावून त्याच्या पाठीवर पडलेला, त्याच्या डोक्याखाली उबदार हातांनी उशीसाठी त्याचा मुलगा खाली पडला, आणि पुन्हा झोपी गेला.

न्याहारीसाठी मासे नव्हते आणि इतर काहीही नव्हते. श्री. क्रंचर आत्म्यातून आणि स्वभावामुळे मुक्त होते आणि श्रीमती क्रंचर यांच्या सुधारणेसाठी प्रक्षेपण म्हणून त्यांनी लोखंडी भांडीचे झाकण ठेवले होते, जर तिने तिच्या कृपेबद्दल काही म्हटले असेल तर. नेहमीच्या वेळेस तो घासला आणि धुऊन गेला, आणि आपल्या मुलांबरोबर त्याच्या बोलावयास गेले.

यंग जेरी, सनी आणि गर्दी असलेल्या फ्लीट-रस्त्यावर त्याच्या वडिलांच्या हाताखाली स्टूलसह चालत होता, मागील रात्रीच्या वेळेस त्याच्यापेक्षा अगदी वेगळा यंग जेरी होता, तो त्याच्या भीषण पाठलागातून काळोख आणि एकाकीपणाने घरी जात होता. दिवसाची त्याची धूर्तता ताज्या होती, आणि त्याची प्रवृत्ती रात्रीबरोबर गेली होती - ज्यामध्ये त्या सकाळी सकाळच्या फ्लीट-गल्ली आणि लंडन शहरातील स्पर्धक असणे अशक्य आहे.

यंग जेरी पुढे जाताना म्हणाला: “बाप, हात लांब करुन आणि त्यांच्यात स्टूल चांगले रहाण्याची काळजी घेत:“ पुनरुत्थान-माणूस काय आहे? ”

श्री क्रंचर उत्तर देण्यापूर्वी फरसबंदीवर थांबले, “मला कसे कळेल?”

“मला वाटले बाबा, तुला सर्व काही माहित आहे,” असा कुणीतरी मुलगा म्हणाला.

“हेम! बरं, ”श्री क्रंचर परत आला आणि परत जाऊन त्याच्या स्पाईक्सला विनामूल्य नाटक देण्यासाठी टोपी उचलली,“ तो एक व्यापारी आहे. ”

तरूण जेरीने त्वरित विचारले, “बापाचे त्याचे सामान काय आहे?”

श्री. क्रंचर म्हणाले, “त्याचा माल, ही वस्तू त्याच्या मनात उलगडल्यानंतर,“ वैज्ञानिक वस्तूंची एक शाखा आहे. ”

जीवंत मुलाने विचारले, “व्यक्तींचे शरीर, नाही का बापा?”

"माझा असा विश्वास आहे की ही एक अशीच काहीतरी आहे," श्री क्रंचर म्हणाले.

“अरे बाप, मी खूप मोठा झाल्यावर मला पुनरुत्थान-माणूस व्हायला आवडेल!”

श्री. क्रंचर शांत झाले, परंतु त्यांनी संशयास्पद आणि नैतिक मार्गाने डोके हलविले. “तुम्ही तुमच्या कलागुणांचा कसा फायदा घ्यावा यावर अवलंबून आहे. आपल्या कलागुणांना उधळण्यासाठी सावधगिरी बाळगा आणि कुणालाही मदत करता येईल त्यापेक्षा कधीही न सांगणे, आणि तुम्ही काय योग्य होऊ शकत नाही हे सध्या तरी सांगत नाही. ”यंग जेरीला जसे प्रोत्साहन देण्यात आले तेव्हा ते काहीजण पुढे गेले बारच्या सावलीत स्टूल लावण्यासाठी यार्ड्स अगोदरच श्री. क्रंचर स्वत: ला जोडले: “जेरी, तू प्रामाणिक व्यापारी आहेस, अशी आशा आहे की तो मुलगा अद्याप तुझ्यासाठी आशीर्वाद

असेल, आणि त्याच्या आईसाठी तुम्हाला प्रतिफळ देईल.” ! ”

XV. विणणे

महाशय डीफर्जच्या वाइन-शॉपमध्ये पूर्वीपेक्षा मद्यपान केले गेले होते. पहाटे सहा वाजताच्या सुमारास, वाळलेल्या खिडक्यांमधून डोकावणा sal्या सालो चेह्यांनी वाइनच्या उपायांवर वाकून इतर चेह des्यांचे वर्णन केले. महाशय डीफार्जने बर्‍याच वेळा अतिशय पातळ वाइन विकली, परंतु यावेळी त्याने विकल्या गेलेल्या एक असामान्य पातळ वाइन असल्याचे दिसते. एक आंबट वाइन, किंवा एक आंबट वाद्य, ज्याने ते प्याले त्यांच्या मनाच्या मनोवृत्तीवर त्याचा परिणाम म्हणून ती अंधुक बनली. महाशय डीफार्जच्या दडलेल्या द्राक्षातून कोणतीही जीवंत बचनालियन ज्योत उडी मारू शकली नाही: परंतु, अंधारात जळलेल्या, धूर वाहणा fire्या अग्नीने त्या झुडुपामध्ये लपवून ठेवले.

लागोपाठ येणारी ही तिसरी सकाळ होती, त्या दिवशी मॉन्सीअर डीफर्जच्या वाइन-शॉपवर लवकर मद्यपान केले गेले. याची सुरुवात सोमवारी झाली होती, आणि येथे बुधवार आला होता. मद्यपान करण्यापेक्षा लवकर पाळीव प्राण्यांचे प्रमाण जास्त होते; कारण दार उघडल्यापासून पुष्कळ लोकांनी ते ऐकले व कुजबुजले आणि त्या सर्वांचा त्याग केला, कारण ज्यांनी आपला जीव वाचविण्यासाठी काउंटरवर पैशाचा तुकडा ठेवला नसता. या ठिकाणी त्या सर्वांना रस होता, तथापि, जणू काही ते संपूर्ण दारूचे द्राक्षारस कमवू शकले असते; आणि ते आसनापासून आसनावर, कोप from्यातून एका कोप to्याकडे चिडले आणि लोभी दिसणा drink्या पेयच्या ऐवजी बातमी गिळंकृत करीत.

कंपनीचा असामान्य प्रवाह असूनही, वाइन-शॉपचा मास्टर दिसला नाही. तो हरवला नाही; कारण, उंबरठा ओलांडणा nobody्या कोणालाही त्याने शोधले नाही, कोणीही त्याला विचारले नाही, तिच्या आसनावर फक्त मॅडम डेफर्ज, दारूच्या वितरणाची अध्यक्षता करीत, तिच्यासमोर पिळलेल्या लहान नाण्यांचा वाडगा पाहून कोणालाही आश्चर्य वाटले नाही. त्यांच्या मूळ मनाचा प्रभाव ज्याच्या मानवतेच्या छोट्या खिशातून ते आले होते मानवतेचा छोटा नाणे.

निलंबित व्याज आणि मनाची प्रचिती नसणे हे कदाचित वाईन-शॉपकडे पाहणा the्या हेरांनी पाहिलेच, राजाच्या वाड्यातून ते गुन्हेगाराच्या गोलजालपर्यंत उंच व खालच्या प्रत्येक ठिकाणी पाहिले. ताशांचे खेळ थांबले, डोमिनोज येथील खेळाडूंनी त्यांच्याबरोबर टॉवर्स बांधले, मद्यपान करणा्यांनी वाईनच्या गळतीच्या थेंबांसह टेबल्सवर आकृत्या काढल्या, मॅडम डीफार्जेने स्वतःच तिच्या टूथपिकच्या सहाय्याने तिच्या स्लीव्हवरील पॅटर्न उचलला आणि ऐकले व ऐकण्यापूर्वी लांब दिसले. मार्ग बंद.

अशा प्रकारे, सेंट एंटोईन हे या वाईट गोष्टींमध्ये मध्यरात्रीपर्यंत. दुपारची वेळ होती, जेव्हा दोन धुळीची माणसे त्याच्या रस्त्यावरुन आणि त्याच्या झोताखाली येणाऱ्या दिव्यांतून गेली: ज्यांचेपैकी एक होते मॉन्स्यूर डीफर्ज: दुसर्‍या निळया रंगाच्या

टोपीतील रस्त्यांची दुरुस्ती. सर्व व्यसन आणि कष्टाने दोघांनी वाईन-शॉपमध्ये प्रवेश केला. त्यांच्या आगमनाने संत अँटॉइनच्या स्तनामध्ये एक प्रकारचा अग्नि पेटला होता आणि ते येताच वेगवान पसरले, ज्यामुळे बहुतेक दारे आणि खिडक्यांवरील चेह ofयावर ज्वाळा व चमकत चमकत असे. पण कोणीही त्यांच्यामागे गेले नव्हते. वाइन शॉपमध्ये प्रवेश केल्यावर कोणीही त्यांच्याशी बोलला नाही, तरीही तेथील प्रत्येकजणाकडे त्यांचे डोळे होते.

“अच्छे दिन, सज्जनांनो!” महाशय डेफर्ज म्हणाले.

सामान्य जीभ सैल करण्यासाठी हे एक सिग्नल असू शकते. यात “गुड डे!” ची उत्तरसमूह मिळवली.

"हे हवामान चांगले आहे, सज्जनांनो," डेफरगे डोके हलवत म्हणाले.

यावर, प्रत्येकाने आपल्या शेजा atयाकडे पाहिले आणि मग सर्वजण डोळेझाक करुन शांत बसले. एक माणूस वगळता, उठून बाहेर पडला.

डेफार्ज मोठ्याने मॅडम डीफर्जला उद्देशून म्हणाली, “माझी पत्नी, मी जॅक नावाच्या चांगल्या रस्तेने मी काही लीग्स प्रवास केल्या आहेत. दीड दिवसाचा पॅरिसचा प्रवास - मी त्याला अपघाताने भेटला. तो एक चांगला मुलगा आहे, हे जॅक नावाचे रस्ते चांगले आहेत. माझ्या बायको, त्याला प्यावयास दे. ”

दुसरा मनुष्य उठून बाहेर पडला. मॅडम डिफर्ज यांनी जॅक नावाच्या रस्त्यांच्या व्यवसायाआधी वाइन ठेवले, ज्याने आपली निळी टोपी कंपनीकडे टाकली व प्याली. त्याच्या ब्लाउजच्या छातीवर त्याने थोडीशी जाड गडद ब्रेड ठेवली; त्याने हे काही क्षणात खाल्ले, आणि मॅडम डीफर्जच्या काउंटरजवळ खाऊन पिऊन बसला. एक तिसरा माणूस उठून बाहेर गेला.

डेफार्जने वाइनच्या मसुद्याने स्वत: ला ताजेतवाने केले - परंतु, तो अनोळखी माणसाला देण्यापेक्षा कमी घेतला, ज्यात तो एक दुर्मिळपणा नव्हता) आणि देशवासीयने आपला नाश्ता केल्याशिवाय तो थांबला. त्याने उपस्थित कोणालाही पाहिले नाही, आणि आता कोणीही त्याच्याकडे पाहिले नाही; मॅडम डेफर्जदेखील नाही, ज्याने तिचे विणकाम घेतले होते आणि कामावर होते.

“मित्रा, तू तुझी आठवण संपवलीस का?” त्याने योग्य हंगामात विचारले.

"हो धन्यवाद."

“मग, ये! मी तुम्हाला सांगितले की आपण ताब्यात घेऊ शकता असे अपार्टमेंट आपण पहाल. तुला आश्चर्य वाटेल. ”

वाईन-शॉपमधून रस्त्यावर, अंगणात, अंगणातून बाहेर उंच पाय steया, पायऱ्या बाहेरुन एक गाररेट - पूर्वी गोरे-केस असलेला माणूस कमी बेंचवर बसलेला होता. पुढे उभे राहून खूप व्यस्त, शूज बनविणे.

तेथे आता पांढरा केस असलेला माणूस नव्हता; पण, ते तिघेजण तेथे एकटेच

वाइन-शॉपमधून बाहेर गेले होते. आणि त्यांच्या दरम्यान आणि दुरवर असलेल्या पांढरा केसांचा माणूस, एक छोटासा दुवा होता, त्यांनी एकदा त्याला भिंतीतल्या पिळयांमधून पाहिले.

डिफरजने काळजीपूर्वक दरवाजा बंद केला आणि वशित आवाजात बोलला:

“जॅक वन, जॅक दोन, जॅक थ्री! माझ्या भेटीची, जॅक फोरने भेट घेतलेली ही साक्ष आहे. तो तुम्हाला सर्व सांगेल. बोला, जॅक फाइव्ह! ”

रस्ते तयार करणारे, हातात निळया रंगाच्या टोपीने त्याच्या कपाळाने पुसले व ते म्हणाले, “अरे, मी कोठे सुरु करू?”

“प्रारंभ,” महाशय डीफर्ज यांचे “आरंभात” असे अयोग्य उत्तर नव्हते.

“मी तेव्हा त्याला, मेसिअर्स,” रस्त्यांच्या दुरुस्तीला सुरुवात केली, “एक वर्षापूर्वी या चालू उन्हाळयात, मार्क्विसच्या गाडीच्या खाली साखळीने लटकलेली. त्याची पद्धत पहा. मी माझे काम रस्त्यावर सोडत आहे, सूर्य झोपायला जात आहे, मार्कीसची गाडी हळूहळू टेकडीवर चढत आहे, तो साखळीने लटकला - अशाप्रकारे. ”

पुन्हा रस्त्यांची दुरुस्ती संपूर्ण कामगिरीमधून झाली; ज्यामध्ये तो त्या वर्षात परिपूर्ण असायला हवा होता कारण तो पाहत होता की हे संपूर्ण वर्षभर त्याच्या गावाचे अपरंपार स्त्रोत आणि अपरिहार्य मनोरंजन होते.

जॅक्स वनने आत डोकावले आणि विचारले की त्याने आधी माणूस पाहिला आहे का?

"कधीच नाही", रस्त्याच्या सुस्त उत्तरादाखल त्याचे लंब वसूल केले.

जॅक थ्रीने मागणी केली की त्यानंतर त्याने त्याला कसे ओळखले?

“त्याच्या उंच आकृतीनुसार,” रस्ते सौम्यपणे आणि त्याच्या नाक्यावर बोटाने म्हणाले. “जेव्हा मॉन्शियन मार्क्वीस त्या संध्याकाळी मागणी करतात, तेव्हा सांगा, तो काय आहे? ' मी प्रतिसाद देतो, 'स्पेकटर म्हणून उंच.'

जॅक टू परतला, “तुम्ही बौनासारखे थोडक्यात सांगायला हवे होते.”

“पण मला काय माहित? तेव्हा कृत्य साध्य झाले नाही, त्याने माझ्यावर विश्वास ठेवला नाही. निरीक्षण करा! अशा परिस्थितीतही मी माझा साक्ष देत नाही. मॉन्सियर मार्क्वीस माझ्या बोटाने माझ्या लहान फव्वाराजवळ उभा राहून मला सूचित करतो आणि म्हणतो, 'माझ्याकडे! ते बदमाश आण! ' माझा विश्वास, गोंधळ, मी काहीही ऑफर करीत नाही. ”

“जॅक्स,” तिथे आहे, ज्याने व्यत्यय आणला त्याच्यासाठी डेफार्ज यांनी कुरकुर केली. "पुढे जा!"

“गुड!” रस्ता दाखविणाऱ्या गूढ हवेने म्हणाले. “उंच माणूस हरवला, आणि त्याचा शोध लागला - किती महिने? नऊ, दहा, अकरा? ”

"काही फरक पडत नाही, संख्या," डेफरगे म्हणाले. “तो गुपचूप लपलेला आहे, पण शेवटी तो दुर्दैवीपणे सापडला आहे. पुढे जा!"

“मी पुन्हा डोंगराच्या कडेला आहे आणि सूर्य पुन्हा झोपायला लागला आहे. मी खाली असलेल्या खेड्यात माझ्या झोपडीत जाण्यासाठी माझी साधने गोळा करीत

आहे, जेथे अंधार पडलेला आहे, जेव्हा मी डोळे वर करून पाहिले आणि डोंगरावर सहा सैनिक येताना पाहा. त्यांच्या मधे एक उंच माणूस आहे, ज्याने त्याच्या हातांना बांधलेले आहे.

त्याच्या अपरिहार्य टोपीच्या साहाय्याने त्याने एका माणसाचे प्रतिनिधित्व केले ज्याला त्याच्या कोपरात घट्ट बांधले होते आणि दोरांनी त्याच्या मागे बांधले होते.

"गोंधळलेल्या लोकांनो, मी माझ्या दगडांच्या ढीगाजवळ शिपाई व त्यांचा कैदी जाताना पहाण्यासाठी बाजूला उभा राहिलो (कारण हा एकांत मार्ग आहे, जिथे कुठलीही तमाशा पाहण्यासारखी नव्हती), आणि पहिल्यांदा जेव्हा ते जात असता, तेव्हा त्याऐवजी, ते एका उंच माणसाला बांधलेले सहा सैनिक आहेत. आणि ते माझ्या दृष्टीने जवळजवळ काळया आहेत - सूर्याच्या एका अंथरुणावर झोपण्याशिवाय, जिथे त्यांना लाल काठ आहे, मेसेयर. तसेच, मी पाहिले की त्यांच्या लांब सावली रस्त्याच्या विरुद्ध बाजूला असलेल्या पोकळ कड्यावर आहेत आणि त्या वरील टेकडीवर आहेत आणि त्या दिग्गजांच्या सावलीसारखे आहेत. तसेच, मी पाहिले आहे की ते धूळांनी झाकलेले आहेत, आणि धूळ त्यांच्याबरोबर येताना, पायदळी तुडवितो, जाळे तुडवितो! पण जेव्हा ते माझ्या जवळ येतात तेव्हा मी त्या उंच माणसाला ओळखतो आणि तो मला ओळखतो. अहो, पण तो त्याच ठिकाणी जवळ असताना, संध्याकाळच्या वेळी, पुन्हा एकदा डोंगराच्या कडेने स्वत: ला झोकून देऊ शकला असता! "

त्याने तेथे असल्यासारखे त्याचे वर्णन केले आणि हे स्पष्टपणे पाहिले की हे त्याने स्पष्टपणे पाहिले; कदाचित त्याने आयुष्यात जास्त पाहिले नसेल.

"मी उंच माणूस ओळखतो हे सैनिकांना दाखवत नाही; तो मला ओळखतो हे सैनिकांना दाखवत नाही; आम्ही आमच्या डोळयांनी ते करतो आणि हे आम्हाला माहित आहे. 'चला!' त्या कंपनीच्या सरदाराने गावाकडे लक्ष वेधून सांगितले, 'त्याला ताबडतोब त्याच्या थडग्याकडे घेऊन या!' आणि त्यांनी त्याला वेगवान आणले. मी अनुसरण. त्याचे हात इतके घट्ट बांधल्यामुळे सुजलेले आहेत, त्याच्या लाकडी शूज मोठे व अनाड़ी आहेत आणि तो लंगडा आहे. कारण तो लंगडा आहे आणि परिणामी हळू आहे, त्यांनी त्याला आपल्या बंदूकांनी अशा प्रकारे चालवले! "

एखाद्या व्यक्तीला मस्केटच्या बट-टोकांनी पुढे आणले जाण्याच्या क्रियेचे त्याने अनुकरण केले.

"जेव्हा ते डोंगरावरुन खाली उतरले तेव्हा वेड्यासारखे पळाले. ते हसतात आणि त्याला पुन्हा उचलतात. त्याचा चेहरा रक्तस्त्राव झाला आहे आणि तो मातीने झाकलेला आहे, परंतु त्याला स्पर्श करु शकत नाही; त्यानंतर पुन्हा ते हसले. त्यांनी त्याला गावात आणले; सगळे गाव बघण्यासाठी पळते; त्यांनी त्याला गिरणीतून आणि तुरूंगात नेले. संपूर्ण गावाला रात्रीच्या अंधारात तुरुंगाचा दरवाजा उघडलेला दिसतो आणि त्याने त्याला गिळंकृत केले.

त्याने जितके शक्य असेल तितके तोंड उघडले आणि दातदार आवाजात तो बंद केला. हा प्रभाव पुन्हा उघडण्याने त्याच्या इच्छेबद्दल दुर्लक्ष करून डेफर्ज म्हणाले, "जॅक्स, जा."

“सर्व गाव,” रस्त्याच्या सुशोभिततेचा, टिपटॉवर आणि कमी आवाजात, “माघार घेत; सर्व गाव कारंज्याजवळ कुजबुजत आहे; सर्व गाव झोपले आहे; त्या खेड्यातल्या तुरूंगातील कुलूप आणि दाराच्या आत, खेरीज, त्या दु: खी माणसाचे सर्व गावचे स्वप्न आहे आणि नाश होण्याशिवाय त्या कधीही बाहेर येऊ शकणार नाही. सकाळी माझ्या खांद्यावर माझी साधने घेऊन मी जाताना काळ्या भाकरीचा तुकडा खाऊन, मी माझ्या कामावर जाण्यासाठी तुरुंगाजवळ एक सर्किट तयार करतो. तेथे मी त्याला उंच, उंच, लोखंडी पिंज .्याच्या बारच्या मागे, काल रात्रीसारखे रक्तरंजित आणि धूळ खात पाहत होतो. माझ्याकडे वळण्यासाठी त्याला काहीही मदत नाही. मी त्याला बोलाविण्याचे धाडस करीत नाही. त्याने मला मृत माणसाप्रमाणे मानले. ”

डिफेज आणि तिघांनी एकमेकांवर बारीक नजर टाकली. त्या सर्वांचे रूप अंधकारमय, दडपशाहीचे आणि सूडबुद्धीचे होते कारण त्यांनी त्या देशाची कथा ऐकली. हे सर्वांच्या पध्दती, ते गुप्त असले तरी ते अधिकृतही होते. त्यांच्याकडे रफ ट्रिब्यूनलची हवा होती; जॅक एक आणि दोन जुन्या पॅलेट-बेडवर बसले होते, प्रत्येकजण त्याच्या हनुवटीवर हात ठेवून होता आणि त्याचे डोळे रोड-मेंडरवर होते; जॅक थ्री, तितकाच हेतू, त्यांच्या मागे एका गुडघ्यावर, त्याच्या चिडलेल्या हाताने नेहमीच त्याच्या तोंड आणि नाकाबद्दल बारीक नसांच्या जाळयावर सरकते; त्यांच्याकडे आणि त्याच्याकडे त्याच्याकडे वळावे म्हणून त्याने आणि खिडकीच्या प्रकाशात ज्याला त्याने सांगितले होते अशा कथाकारांमधील उभे राहणे.

"जा, जॅक्स," डेफरगे म्हणाले.

“तो काही दिवस लोखंडी पिंज .्यात तिथेच राहिला. गाव चोरी करून त्याच्याकडे पहाते, कारण भीती वाटते. परंतु हे दूरवरून, क्रॅगवरील तुरूंगात नेहमीच दिसते. आणि संध्याकाळी, जेव्हा दिवसाचे काम पूर्ण होते आणि झ the्यावर गप्पा मारण्यासाठी एकत्र जमते तेव्हा सर्व चेहरे तुरुंगाकडे वळतात. पूर्वी ते पोस्टिंग हाऊसकडे वळले होते; आता ते तुरूंगात गेले आहेत. ते कारंज्याकडे ओरडतात की, त्याला मरणाची शिक्षा देण्यात आली असली तरी त्याला मृत्युदंड दिला जाणार नाही. ते म्हणतात की पॅरिसमध्ये याचिका सादर केल्या आहेत, हे दर्शवून की तो आपल्या मुलाच्या मृत्यूने रागावला होता आणि वेडा झाला होता; ते म्हणतात की राजाला स्वत: एक याचिका सादर केली गेली आहे. मला काय माहित? हे शक्य आहे. कदाचित होय, कदाचित नाही. ”

“मग जॅक्स ऐका,” त्या नावातील नंबर एकने कठोरपणे व्यत्यय आणला. “हे जाणून घ्या की राजा आणि राणी यांना याचिका सादर करण्यात आली होती. येथे सर्व, स्वत: अपवाद वगळता, राजाने गल्लीबोळात, राणीजवळ बसलेला पाहिला. आपल्या जिवाच्या जोखमीवर घोड्यांसमोर हातात अर्ज मागून तो निघाला. हे येथे तुम्ही पाहत आहात त्या व्यक्तीला डिफार्ज आहे. ”

“आणि पुन्हा ऐका, जॅक्स!” तीन गुडघे टेकून म्हणाला: त्याची बोटं सतत लोभी हवेत हळूवारपणे त्या बारीक मज्जातंतूंकडे फिरत राहिली, जणू काही खाण्यासाठी किंवा पिऊ नये म्हणून; “पहारेकरी, घोडा आणि पाय यांनी याचिकाकर्त्याला घेरले आणि त्याला जोरदार प्रहार केले. तू ऐक?"

"मी ऐकतो, गोंधळ घालतो."

"मग जा," डेफर्ज म्हणाले.

“पुन्हा; दुसरीकडे, त्यांनी कारंज्यावरून कुजबुज सुरू केली, "देशवासीय पुन्हा म्हणाले," त्याला जागेवरच मृत्युदंड देण्यासाठी आमच्या देशात आणले आहे आणि त्याला नक्कीच फाशी देण्यात येईल. त्यांनी अगदी कुजबुज केली की त्याने मोनसेइग्नेरला मारले आहे आणि आणि मोन्सेईग्नेर त्याच्या भाडेकरूंचा पिता होता — सव्र्हर्स you तुम्ही काय कराल - म्हणून त्याला परिक्षा म्हणून मारण्यात येईल. एक म्हातारा म्हातारा म्हटला की, त्याचा उजवा हात, चाकूने सशस्त्र, त्याच्या तोंडाजवळ जळाला जाईल; त्याच्या बाहू, त्याच्या पाय आणि पायात बनवलेल्या जखमांमध्ये तेथे उकळत्या तेल, वितळलेल्या शिसे, गरम राळ, मेण आणि गंधक ओतले जाईल; शेवटी, त्याला चार मजबूत घोडे अवयवदानापासून फाटतील. तो म्हातारा म्हणतो की, हे सर्व प्रत्यक्षात कैदी, ज्याने दिवंगत राजा, लुई पंधरावा यांच्या जीवनावर प्रयत्न केले होते त्यास केले गेले. तो खोटे बोलत असेल तर मला कसे कळेल? मी विद्वान नाही. ”

“मग पुन्हा ऐक, जॅक्स!” अस्वस्थ हाताने आणि तळमळलेल्या हवेने म्हणाला. “त्या कैद्याचे नाव डॅमियन्स होते, आणि हे सर्व पॅरिस शहरातील मोकळ्या ठिकाणी, उघड्या दिवसात केले गेले होते; हे घडलेल्या विशाल संमेलनात काहीही घडले नाही, अगदी दर्जेदार आणि फॅशनच्या स्त्रियांच्या गर्दीपेक्षा, शेवटच्या आणि शेवटच्या काळातील सर्वांचे लक्ष लागून राहिलेल्या, जॅक्स, रात्री होईपर्यंत लांब राहिला, जेव्हा त्याचे दोन पाय गमावले. आणि एक हात, आणि तरीही श्वास घेतला! आणि ते पूर्ण झालं - का, तुझे वय किती आहे? "

“पंच्याऐंशी,” रस्त्यांची चाचपणी करणारी माणसे म्हणाली.

“जेव्हा तुम्ही दहा वर्षांपेक्षा अधिक वयाचे असता तेव्हा ते केले. तुम्ही ते पाहिले असेलच. ”

"पुरेशी!" डेफर्ज म्हणाले, भयानक अधीरतेने. “सैतान दीर्घायुषी व्हा! पुढे जा."

“बरं! काही कुजबुज करतात, काही कुजबुज करतात; ते दुसऱ्या कशाबद्दल बोलत नाहीत; जरी कारंजे त्या सूरात पडतात. रविवारी रात्री जेव्हा सगळे गाव झोपले होते तेव्हा सैनिक येऊन तुरूंगातून खाली उतरत होते आणि त्यांच्या गस्त लहान रस्त्याच्या दगडावर वाजवतात. कामगार खोदतात, कामगार हातोडी करतात, सैनिक हसतात आणि गातात; सकाळी, कारंजाजवळ, चाळीस फूट उंच फांदी आहे आणि त्या पाण्यात विषबाधा झाली आहे. ”

रस्ते mender पाहिले माध्यमातून ऐवजी येथे कमी कमाल मर्यादा, आणि, तो आकाश फाशीच्या कुठेतरी पाहिले निदर्शनास आणून दिले.

“सर्व काम थांबले आहे, सर्वजण तेथे जमतात, कोणीही गायींना बाहेर काढत नाही, बाकी गायी तेथे आहेत. दुपारच्या वेळी, ड्रमचा रोल. रात्री सैनिकांनी तुरुंगात कूच केले आणि तो बऱ्याच सैनिकांच्या मध्यभागी आहे. तो पूर्वीप्रमाणेच बांधला गेला आहे आणि त्याच्या तोंडात एक अडथळा आहे, एक घट्ट दोरीने, त्याला जवळजवळ

हसल्यासारखे दिसते आहे. "त्याने त्याच्या चेह creयाला त्याच्या दोन्ही अंगठ्यांसह, कोपर्यातून कडक करून सुचवले. त्याचे कान त्याच्या कानांकडे गेले. “फाशीच्या वरच्या बाजूस चाकू निश्चित केला जातो, ब्लेड वरच्या बाजूस, हवेत त्याच्या बिंदूसह. त्याला तेथे चाळीस फूट उंच फाशी देण्यात आली आहे. व त्याला लटकून सोडले आहे, पाण्यात विष देतात. ”

त्यांनी आपला चेहरा पुसण्यासाठी निळया रंगाच्या टोपीचा वापर करतांना ते एकमेकांकडे पहात, ज्यावर पुन्हा एकदा तो देखावा आठवत असताना घाम नव्याने सुरू झाली.

“हे भयावह आहे, गोंधळलेले. स्त्रिया आणि मुले पाणी कसे काढू शकतात! त्या सावलीखाली कोण संध्याकाळची गप्पा मारू शकेल! त्याअंतर्गत, मी म्हटले आहे का? जेव्हा मी गावातून बाहेर पडलो, तेव्हा सोमवारी संध्याकाळ सूर्या झोपायला जात असताना, आणि डोंगरावरून मागे वळून पाहताना, सावली चर्चच्या तुलनेत, गिरणीच्या पलिकडे, तुरुंगाच्या ओलांडून - पृथ्वीवर, मेसिव्हर्सना, जिथे जिथे दिसते तेथे दिसते. आकाश त्यावर अवलंबून आहे! ”

इतर तीन जणांकडे पहात असताना भुकेलेल्या माणसाने त्यातील एक बोट डोकावले आणि त्याच्या बोटाने त्याच्यावर असलेल्या तीव्र त्रासासह शांत केले.

“हे सर्व आहे, गोंधळलेले. मी सूर्यास्ताच्या वेळी सोडले (जसे की मला चेतावणी देण्यात आली होती), आणि त्या रात्री आणि दुस halfया दिवशी रात्री, मी या कॉम्रेडला भेटेपर्यंत (मला चेतावणी दिल्याप्रमाणे) चालत जाई. त्याच्याबरोबर मी कालच्या उर्वरित आणि काल रात्रीपर्यंत चाललो आणि आता चाललो. आणि इथे तू मला पाहतोस! ”

खिन्न शांततेनंतर, प्रथम जॅक्स म्हणाला, “छान! आपण विश्वासाने वागायला सांगितले आहे. दाराबाहेर तू आमची थोडी वाट पहशील? ”

"अतिशय स्वेच्छेने," रस्ते सुशोभित करणारे म्हणाले. ज्यांना डेफर्ज सीडीच्या शिखरावर गेले आणि तेथे बसून परत गेले.

जेव्हा ते पुन्हा धाग्यावर परत आले तेव्हा ते तिघे उठले आणि त्यांचे डोके एकत्र आले.

“जॅक्स, तुला कसे म्हणतात?” नंबर वनची मागणी केली. “नोंदणी करावी?”

"विनाश करण्यासारखेच म्हणून नोंदणीकृत व्हावे," डिफर्ज परत केले.

“मॅग्निफिशियंट!” त्या माणसाला तडफडून त्रासले.

“चाटो, आणि सर्व शर्यत?” प्रथम विचारले.

“चॅटॉ आणि सर्व शर्यत,” डेफर्ज परत केले. "संहार."

भुकेल्या माणसाने, अत्यानंद व लबाडीने पुन्हा “भव्य!” अशी पुन्हा पुनरावृत्ती केली आणि दुसरे बोट कुरतडू लागले.

डेफार्जच्या जॅक टूने विचारले की, “आपली खात्री आहे की, रजिस्टर ठेवण्याच्या आमच्या पद्धतीतून तुम्हाला कोणतीही लाज वाटणार नाही? निःसंशयपणे ते सुरक्षित आहे, कारण आपल्या पलीकडे कोणीही ते समजून घेऊ शकत नाही; परंतु आम्ही

नेहमीच त्याचा उलगडा करु शकू - किंवा, मी म्हणावे की ती असे होईल? ”

“जॅक्स,” डेफार्ज परत आला आणि स्वतःला वर काढत म्हणाला, “जर माझी पत्नी मॅडमने तिच्या आठवणीत नोंदणी नोंदवण्याचा प्रयत्न केला तर तिने त्यातील एक शब्दही गमावला नाही. विणलेल्या, तिच्या स्वत: च्या टाके आणि स्वत: च्या चिन्हांमधे, ती नेहमी सूर्याइतकेच स्पष्ट असेल. मॅडम डिफर्ज मध्ये विश्वास ठेवा. मॅडम डेफर्जच्या विणलेल्या रजिस्टरमधून त्याच्या नावाचे एखादे अक्षर किंवा गुन्हे मिटवण्यापेक्षा जी अस्तित्वात असलेली कमकुवत पोल्ट्रॉन अस्तित्त्वातून स्वतःस पुसून टाकणे सोपे होते. ”

तेथे आत्मविश्वास आणि मान्यता यांचा गोंधळ उडाला आणि मग भूक लागलेल्या माणसाने विचारले: “हा देहदार लवकरच परत पाठवला जाणार आहे काय? मी अशी आशा करतो. तो खूप सोपा आहे; तो थोडा धोकादायक नाही काय? ”

“त्याला काहीच माहित नाही,” डेफर्ज म्हणाले; “समान उंचीच्या फासावर स्वत: ला उन्नत करण्यापेक्षा कमीतकमी आणखी काहीही नाही. मी स्वत: च त्याला दोष देतो. त्याने माझ्याबरोबर राहावे. मी त्याची काळजी घेईन व त्याला माझ्या रस्त्यावर ठेवीन. राजा, राणी आणि दरबार हे उत्तम जग पहाण्याची त्याची इच्छा आहे; त्यांना रविवारी पाहू द्या. ”

“काय?” भुकेल्या माणसाला ओरडत म्हणाला. "रॉयल्टी आणि नोबेलिटी पाहण्याची त्याला इच्छा आहे हे एक चांगले चिन्ह आहे काय?"

“जॅक्स,” डेफर्ज म्हणाले; “जर तू तिची तहान लागली असशील तर तुला मांजरीचे दूध योग्य प्रकारे दाखवा. जर आपण एखाद्या दिवसाला खाली आणावयास हवे असेल तर, कुत्राला त्याचा नैसर्गिक शिकार न्यायने द्या. ”

आणखी काहीही सांगितले गेले नाही, आणि रस्त्यांची दुरुस्ती, आधीच सर्वात वरच्या पाय s्यावरील पाय dozया वर कोरडे असल्याचे आढळून आले, तेव्हा त्यांनी स्वत: ला पॅलेट-बेडवर झोपवून थोडा विसावा घेण्याचा सल्ला दिला. त्याला मनाची गरज नव्हती, आणि लवकरच झोपी गेला.

डेफर्जच्या वाईन-शॉपपेक्षा वाईट परिस्थिती म्हणजे पॅरिसमध्ये त्या पदवीच्या प्रांतीय गुलामांसाठी सहज सापडले असते. मॅडमच्या एका अनाकलनीय भीतीसाठी जतन करणे ज्याद्वारे तो सतत पछाडला जात होता, त्याचे जीवन खूप नवीन आणि सहमत होते. पण, मॅडम दिवसभर तिच्या काउंटरवर बसली, म्हणून त्याच्याबद्दल स्पष्टपणे बेशुद्ध आणि विशेषतः असे समजू शकले नाही की तिचा तिथे पृष्ठभागाच्या खाली काही संबंध आहे की, जेव्हा जेव्हा तिचा डोळा तिच्यावर प्रकाशतो तेव्हा तो त्याच्या लाकडी शूजमध्ये थरथर कापत असे. कारण, त्याने स्वत: शीच असे म्हटले की, त्या बाईने पुढे ढोंग काय करावे हे सांगणे अशक्य आहे; आणि तिला खात्री वाटली की तिने एखादी हत्या केली आहे आणि नंतर पीडितेला ठार मारल्याची भास करण्यासाठी तिने तिच्या तेजस्वी दागदागिन डोक्यात नेले तर नाटक संपेपर्यंत ती सहजपणे यातून जाईल.

म्हणूनच जेव्हा रविवारी आला तेव्हा रस्त्यांची सुलभता जागृत केली गेली नव्हती (जरी तो म्हणाला होता की) मॅडम महाशय आणि स्वतः व्हर्सायमध्ये जायला होते. तेथे सार्वजनिक मार्गात मॅडम विणकाम करणे देखील विवादास्पद होते; दुपारच्या वेळी

गर्दीत मॅडम असणे, हातात विणकाम करूनही लोकांनी राजा आणि राणीची गाडी बघण्याची गर्दी केली होती.

“तू खूप मेहनत कर, मॅडम,” तिच्या शेजारी एक माणूस म्हणाला.

“होय,” मॅडम डेफर्जने उत्तर दिले; “मला करण्याची चांगली कामगिरी आहे.”

“मॅडम तू काय बनवत आहेस?”

"अनेक गोष्टी."

“उदाहरणार्थ”

“उदाहरणार्थ,” मॅडम डीफर्ज, रचना “कफन” परत केले.

तो माणूस जमेल तसाच जरासे दूर गेला आणि रस्त्याच्या दुरुस्तीने त्याच्या निळ्या रंगाच्या टोपीने स्वत: ला पंख्या केली: त्यास अगदी जवळचे आणि जाचक वाटले. जर त्याला परत आणण्यासाठी राजा आणि राणीची गरज भासली असेल तर तो बराच भाग होता. कारण, लवकरच मोठा-चेहरा असलेला राजा आणि गोरा-चेहरा राणी त्यांच्या सुवर्ण प्रशिक्षकात दाखल झाला, त्यांच्या दरबारातील चमकदार बुल आय ने हसत हसत स्त्रिया आणि बारीक सरदारांची चमकदार लोकसंख्या हजेरी लावली; आणि दागदागिने, रेशीम, पावडर, वैभव आणि मोहकपणे फुंकणारी आकृती आणि दोन्ही लिंगांचे देखणा तिरस्कार करणारे चेहरे, रस्ता तयार करणारे स्वत: ला स्नान करतात, त्याच्या तात्पुरत्या नशाला, तो ओरडला की लाँग लाइव्ह किंग, लाँग लाइव्ह क्वीन, लाँग लाइव्ह प्रत्येकजण आणि सर्वकाही! जणू त्याच्या काळात सर्वव्यापी जॅक्सबद्दल त्याने कधीच ऐकले नसेल. मग, तेथे बाग, अंगण, टेरेस, कारंजे, हिरवीगार किनारे, अधिक किंग अँड क्वीन, अधिक वळूची डोळा, अधिक प्रभू व स्त्रिया आणि अधिक जिवंत राहतात. जोपर्यंत तो पूर्णपणे भावनांनी रडला नाही सुमारे तीन तास चाललेल्या या संपूर्ण देखावा दरम्यान त्याच्याकडे मोठ्याने ओरडणे, रडणे आणि भावनिक संगती असायची आणि संपूर्ण डीफार्ज त्याला कॉलरच्या जवळ धरुन असे वाटत होते की जणू त्याच्या संक्षिप्त भक्तीच्या वस्तूंवर उडण्यापासून आणि त्यांना फाडण्यापासून रोखण्यासाठी. तुकडे करणे.

“ब्राव्हो!” तो संपल्यावर त्याच्या मागे टाळ्या वाजवत डफार्ज म्हणाला, संरक्षकांसारखा; "तू एक चांगला मुलगा आहेस!"

रस्त्यांची दुरुस्ती आता स्वत: कडे येत होती आणि उशिरा झालेल्या निदर्शनांमध्ये चूक केल्याचा अविश्वास होता; पण नाही.

“तुम्ही आम्हाला जो सहकारी आहात तोच आहे,” डेफार्ज त्याच्या कानात म्हणाला; “तुम्ही या मूर्खांना असा विश्वास दिला की ते चिरकाल टिकेल. मग, ते अधिक गर्विष्ठ आहेत आणि जवळ आले आहे. ”

“अहो!” रस्ता दाखविणा criedया चिंतनातून ओरडले; “ते खरं आहे.”

“या मूर्खांना काहीच माहिती नसते. ते आपल्या श्वासाचा तिरस्कार करतात आणि ते आपल्या स्वत: च्या घोडा किंवा कुत्र्यांऐवजी आपल्यात किंवा आपल्यासारख्या शंभरात आणि आपल्यासाठी किंवा शंभरात, सदासर्वकाळ ते थांबवतात, परंतु आपला श्वास काय सांगतात हे त्यांनाच माहित असते. तर, थोड्या काळासाठी त्यांना फसवू द्या;

त्यांना जास्त फसवू शकत नाही. ”

मॅडम डीफर्ज क्लायंटकडे कटाक्षाने पाहिले आणि त्याने पुष्टीकरण करण्यासाठी होकार दिला.

ती म्हणाली, “तुमच्याविषयी, ओरडून सांगायला आणि ओरडायचा तर तुम्ही कशासाठी अश्रू ढालल? म्हणा! आपण नाही? ”

“खरोखर, मॅडम, मला असं वाटतं. क्षणापुरते."

“जर तुम्हाला बाहुल्यांचा मोठा ढीग दाखवला गेला आणि तो आपल्या तुलनेत त्यांना तुडवून तुडवण्यासाठी लावण्यात आला तर तुम्ही सर्वात श्रीमंत आणि समलिंगी व्यक्ती निवडाल. म्हणा! आपण नाही? ”

“खरोखर होय, मॅडम.”

“हो. आणि जर तुम्हाला पक्ष्यांचा कळप दर्शविला गेला, तर तो उडण्यास असमर्थ झाला आणि त्यांना आपल्या फायद्यासाठी त्यांचे पंख काढून टाकण्यास सांगितले गेले, तर तुम्ही पक्ष्यांच्या उत्कृष्ट जागी उभे राहाल; आपण नाही? ”

“हे खरं आहे, मॅडम.”

“तुम्ही आजपर्यंत बाहुली आणि पक्षी दोन्ही पाहिले आहेत,” मॅडम डेफर्ज म्हणाली, “शेवटच्या वेळेस ज्या ठिकाणी ती उघडकीस आली होती त्या दिशेने तिच्या हाताच्या लाटेने; “आता, घरी जा!”

XVI. अद्याप विणकाम

मॅडम डेफर्ज आणि महाशय तिचा नवरा सेंट अँटॉइनच्या कडेला परत शांतपणे परतला, तर निळ्या रंगाच्या टोपीमध्ये एक ठिपका अंधारातून, धूळातून आणि वेगाने थकलेल्या मैलांच्या खाली हळू हळू त्या बिंदूकडे वळला. होकायंत्र जिथे मॉन्सियर मार्क्विस, ज्याची आता त्याच्या थडग्यात जागा आहे, कुजबुजणारी झाडे ऐकली. अशा विपुल आरामात झाडे आणि कारंजे ऐकण्यासाठी दगडी चेहरे होते. काही खेड्यांची हिंसक माणसे, ज्यात वनौषधी खाण्याच्या प्रयत्नात आणि जळण्यासाठी मृत काठीचे तुकडे झाले, ते दगडाच्या अंगणाच्या दर्शनासाठी भटकले. आणि टेरेस जिने, त्यांच्या भुकेल्या गेलेल्या चेह of्यावरुन अभिव्यक्ती बदलली असती. नुकतेच गावात एक अफवा पसरली - तिचे लोक जसे आहेत तसे - तिथे एक मूर्च्छा आणि उदास अस्तित्व होते - जेव्हा चाकूने घराला मारले तेव्हा चेहरे बदलले आणि गर्विष्ठ चेह from्यावरुन रागाने व वेदनांना तोंड द्यावे लागले. तसेच, जेव्हा त्या झगमगत्या आकृतीला कारंज्या वर चाळीस फूट उंचावले गेले, ते पुन्हा बदलले आणि सूड उगवल्यासारखे क्रूर स्वरूपाला लागले आणि आतापर्यंत ते कायमचे सहन करतात. ज्या खिडकीच्या खोलीच्या खिडकीच्या खिडकीच्या खिडकीवरील दगडाच्या चेहints्यावर, त्या मूर्ती तयार केलेल्या नाकात दोन बारीक चिन्हे दर्शविली गेली, जी प्रत्येकाने ओळखली होती आणि कोणालाही जुन्या पूर्वी पाहिल्या नव्हत्या; आणि

क्वचित प्रसंगी जेव्हा मॉन्स्यूर मार्क्विस पेट्रीफाइड येथे घाईघाईत दोन किंवा तीन रॅगिंग शेतकर्‍यांनी गर्दीतून बाहेर पडले, तेव्हा ते सर्व शेवाळ आणि पाने यांच्यात निघण्यापूर्वी, एक पातळ बोट त्यास एक मिनिट देखील दाखवू शकले नसते, अधिक भाग्यवान भाड्यांसारखे ज्यांना तेथे राहणी मिळते.

चाटू आणि झोपडी, दगडाचा चेहरा आणि डेंगलिंग आकृती, दगडाच्या मजल्यावरील लाल डाग, आणि गावातील विहिरीचे शुद्ध पाणी - हजारो एकर भूमी - संपूर्ण फ्रान्समधील एक संपूर्ण प्रदेश - संपूर्ण फ्रान्स - रात्रीच्या आकाशाखाली एकवटलेला होता. केसांच्या रुंदीच्या एका ओळीत. तसंच संपूर्ण जग, त्याच्या सर्व महानता आणि छोट्या छोट्या छोट्या छोट्या छोट्या चमकणा .्या तार्‍यांमध्येही आहे. आणि केवळ मानवी ज्ञान प्रकाशाच्या किरणांना विभाजित करू शकते आणि त्याच्या संरचनेचे विश्लेषण करू शकते, म्हणूनच, या पृथ्वीवरील आपल्या दुर्बल प्रकाशात, प्रत्येक विचार आणि कृती, प्रत्येक प्रतिकृति आणि सद्गुण, प्रत्येक जबाबदार प्राण्यांचे उदात्त बुद्धिमत्ता वाचू शकते. तो.

डेफ्रिजेस, पती आणि पत्नी, त्यांच्या सार्वजनिक वाहनात, पॅरिसच्या त्या गेटकडे, जिथे त्यांचा प्रवास स्वाभाविकपणे पार पडला होता, तारेवर प्रकाशझोत पडला. बॅरिअर गार्डहाऊसवर नेहमीचा थांबा होता आणि नेहमीच्या कंदील नेहमीच्या परीक्षा आणि चौकशीसाठी पुढे येत होते. महाशय डीफर्ज दूर; तेथील एक-दोन सैनिकांची माहिती आणि एक पोलिस. नंतरचे तो जिव्हाळयाचा होता आणि प्रेमळपणे मिठी मारला.

जेव्हा सेंट अँटॉइनने पुन्हा त्याच्या डझलच्या पंखांमध्ये डेफर्जस लावले, आणि शेवटी ते संतच्या सीमेजवळ गेले आणि काळया चिखल आणि रस्त्यावरुन बाहेर पडताना, मॅडम डीफर्ज तिच्या नव husbandयाशी बोलले:

“तर मग, मित्रा, म्हणा; पोलिसांच्या जॅक्सने तुला काय सांगितले? "

“आज रात्री खूपच लहान, पण त्याला सर्व काही माहित आहे. आमच्या तिमाहीसाठी आणखी एक हेर सुरू केले आहे. त्याच्या म्हणण्याइतके बरेच काही असू शकते पण त्याला एका गोष्टीची कल्पना आहे. ”

“एह वेल!” मॅडम डेफर्ज म्हणाली, थंड व्यवसायाच्या हवेने तिच्या भुवया उंचावत. “त्याची नोंदणी करणे आवश्यक आहे. त्या माणसाला ते कसे म्हणतात? ”

“तो इंग्रजी आहे.”

“इतके चांगले. त्याचे नाव?"

“बरसाड,” डेफर्ज म्हणाले, फ्रेंच बनवून ते उच्चार करतात. परंतु, ते अचूकपणे मिळविण्यासाठी त्याने इतका सावधगिरी बाळगला होता की त्याने नंतर त्यास अचूकतेसह शब्दलेखन केले.

“बरसड,” वारंवार मॅडम. “छान. ख्रिश्चन नाव? ”

"जॉन."

एकदा स्वत: कडे बडबडल्यानंतर “जॉन बरसाड” वारंवार मॅडम. “छान. त्याचे स्वरूप; हे माहित आहे का? ”

“वय, सुमारे चाळीस वर्षे; उंची, सुमारे पाच फूट नऊ; काळे केस; रंग गडद;

सहसा, ऐवजी देखणा दृश्य; डोळे गडद, चेहरा पातळ, लांब आणि हलका; नाक एक्विलीन, परंतु सरळ नाही, डाव्या गालाकडे एक विलक्षण झुकाव आहे; अभिव्यक्ती, म्हणून, भयानक. ”

“अहो माझा विश्वास. हे पोर्ट्रेट आहे! ”मॅडम हसत हसत म्हणाली. “उद्या त्याची नोंदणी होईल.”

ते वाईन-शॉपमध्ये बदलले (जे मध्यरात्री बंद होते) आणि जिथे मॅडम डीफर्ज यांनी ताबडतोब तिच्या डेस्कवर तिची पदवी घेतली, तिच्या अनुपस्थितीत घेतलेल्या लहान पैशांची मोजणी केली, साठा तपासला, नोंदींमध्ये गेल्या पुस्तकात, स्वत: च्या इतर प्रविष्ट्या केल्या, सर्व्हिंग माणसाला प्रत्येक शक्य मार्गाने तपासले आणि शेवटी त्याला बेडवर घालवून दिले. मग तिने दुस moneyयांदा पैशाच्या वाटीची सामग्री बाहेर वळविली आणि ती रात्रभर सुरक्षित ठेवण्यासाठी तिच्या रुमालमध्ये, स्वतंत्र गाठ्यांच्या साखळीत गुंडाळण्यास सुरवात केली. हे सर्व करताना, डिफेज, तोंडात पाईप घेऊन, वर आणि खाली चालत चालले, फारच कौतुक करीत, परंतु कधीही हस्तक्षेप करीत नाही; अशा परिस्थितीत, खरोखर व्यापार आणि त्याच्या घरगुती बाबींबद्दल, तो आयुष्यात वर चढत गेला.

रात्र चांगली होती, आणि जवळपास असलेले शेप, जवळचे बंद आणि आसपासचे दुकान दुर्गंधीयुक्त होते. मॉन्सीयर डीफर्जची घाणेंद्रियाची भावना कोणत्याही प्रकारे नाजूक नव्हती, परंतु वाइनचा साठा चवपेक्षा चपखल वाढला आणि रम आणि ब्रँडी आणि एन्सीडचा साठाही वाढला. त्याने स्मोक्ड-आउट पाईप खाली ठेवताच त्याने सुगंधित भाग बाजूला केले.

"तू थकली आहेस", मॅडम म्हणाली, तिने पैसे गाठताच तिची नजर वाढविली. "फक्त नेहमीच्या गंध असतात."

तिच्या नव husbandयाने कबूल केले: “मी थोडा कंटाळालो आहे.

मॅडम म्हणाली, “तूही थोड्या उदास आहेस.” ज्याच्या डोळयांकडे डोळेझाक नव्हती ती खात्यांकडे कधीच नव्हती, पण त्यांच्यासाठी एक किरण किंवा दोघेही होते. “अगं, पुरुष, पुरुष!”

"पण माझ्या प्रिय!" Defarge सुरुवात केली.

“पण माझ्या प्रिय!” वारंवार मॅडम, घट्टपणे होकार देत; “पण माझ्या प्रिय! आज रात्री तू खूप निराश आहेस, प्रिये! ”

"बर, मग," Defarge, एक विचार त्याच्या स्तन सांगितलेली कामे करत होते, "तो म्हणाला आहे एक वेळ."

त्याच्या पत्नीने पुन्हा म्हटले: “बराच वेळ झाला आहे; “आणि बराच वेळ नाही तर? सूड आणि सूड घेण्यासाठी बराच काळ आवश्यक आहे; हा नियम आहे. ”

डेफार्ज म्हणाले, “विजेच्या साहाय्याने माणसाला तडाखायला बराच वेळ लागत नाही.

रचनात्मकपणे, मॅडमने मागणी केली, “किती काळ, वीज निर्माण करण्यास आणि ठेवण्यास किती वेळ लागतो? मला सांग."

डीफार्जने विचारपूर्वक डोके वर काढले, जणू काही त्यातही काहीतरी आहे.

मॅडम म्हणाली, “भूकंपात शहर गिळण्यास बराच काळ लागत नाही. अहो! भूकंप तयार करण्यास किती वेळ लागतो ते सांगा? ”

डेफार्ज म्हणाले, “मी बराच काळ, असे समजू.

“पण जेव्हा ते तयार होते, तेव्हा ते घडते आणि त्याआधीच्या सर्व वस्तूचे तुकडे करतात. यादरम्यान, ते नेहमीच तयार केले जाते, जरी ते पाहिले किंवा ऐकले जात नाही. ते तुझे सांत्वन आहे. ठेवा."

तिने चमकणा eyesया डोळयांसह एक गाठ बांधली, जणू काय एखाद्या शत्रूला त्याने गळ घातले.

मॅडम म्हणाली, "मी तुला सांगतो, तिच्या उजव्या हाताला जोर देऊन, म्हणाला," जरी तो रस्त्यावर बराच वेळ असला तरी तो रस्त्यावर आहे आणि येत आहे. मी तुला सांगतो की हे कधीच मागे हटत नाही आणि कधीच थांबत नाही. मी तुम्हाला सांगतो की हे नेहमीच प्रगती करत असते. आजूबाजूला पहा आणि आम्हाला माहित असलेल्या सर्व जगाच्या जीवनांचा विचार करा, आम्हाला माहित असलेल्या सर्व जगाच्या चेह considerयांचा विचार करा, ज्या संताप आणि असंतोषाचा विचार करा ज्याला जॅक्वेरी प्रत्येक तासाने अधिकाधिक निश्चिततेने संबोधित करतात. अशा गोष्टी टिकू शकतात? बा! मी तुमची चेष्टा करतो. ”

“माझ्या बहाद्दर बायको,” डेफर्ज परत आली आणि तिच्या डोक्यावर जरासा वाकलेला तिच्या पायाजवळ बसला आणि त्याचे हात त्याच्या मागच्या बाजूला टेकले, जसे की त्याच्या केटकिस्टसमोर शिस्त आणि लक्ष देणा pया विद्यार्थ्यासारखे, “मी या सर्व प्रश्नांवर प्रश्न विचारत नाही. परंतु हा बराच काळ टिकला आहे, आणि हे शक्य आहे - माझ्या बायको, तुला हे चांगलेच माहित आहे की हे आमच्या आयुष्यात येऊ नये. ”

“अहो! मग कसं? ”मॅडमने आणखी एक गाठ बांधून, जणू दुसर्या शत्रूचा गळा दाबला आहे अशी मागणी केली.

“ठीक आहे!” अर्धा तक्रार आणि अर्धा दिलगिरी व्यक्त करून डेफार्ज म्हणाले. “आम्हाला विजय दिसणार नाही.”

“आम्ही त्यास मदत केलीच पाहिजे”, तिच्या कडक कारवाईत हात घालून मॅडम परतली. “आपण केलेले काहीही व्यर्थ नाही. माझा विश्वास असा आहे की मी माझ्या जिवावर विश्वास ठेवू की आपण विजय पाहू. पण जरी नाही, जरी मला निश्चितपणे माहित नसले तरीदेखील मला कुलीन आणि अत्याचारी लोकांची मान दाखवा आणि तरीही मी असे करीन. ”

मग मॅडमने तिचे दात लावले, खरंच खूप भयंकर गाठ बांधली.

“होल्ड करा!” ओरफरेस ओरडला, त्याला थोडे भिजवून जणू काय त्याला भ्याडपणाचा आरोप वाटला; "मी पण, माझ्या प्रिय, काहीच थांबणार नाही."

“हो! परंतु ही आपली कमकुवतपणा आहे की आपणास टिकवून ठेवण्यासाठी आपल्याला कधीकधी आपला बळी आणि संधी पाहण्याची आवश्यकता असते. त्याशिवाय स्वत: ला टिकवा. जेव्हा वेळ येईल तेव्हा वाघ आणि एक सैतान सोडवा. परंतु वाघासह

भुतांनी साखळदंड घालून दिलेल्या वेळेची वाट पहा - अद्याप तो तयार नाही. ”

मॅडमने तिच्या पैशांच्या साखळीने तिच्या छोट्या काउंटरला मारून या मेंदूला ठोकले आणि मग शांत रूख तिच्या हाताखाली एकत्रित केली आणि आता जाण्याची वेळ आली आहे हे पाहून तिच्या या सल्ल्याचा निष्कर्ष अंमलात आणला. बेड

पुढच्या दुपारच्या वेळी वाईन-शॉपमध्ये तिच्या नेहमीच्या ठिकाणी प्रशंसनीय स्त्री दिसली, त्याने जोरदारपणे विणकाम केले. एक गुलाब तिच्या शेजारी पडला होता आणि जर तिने आता आणि नंतर फुलकाकडे कटाक्षाने पाहिले तर ती तिच्या नेहमीच्या व्याकुळ हवेचे उल्लंघन करत नव्हती. तेथे काही ग्राहक होते, पीत किंवा पीत नव्हते, उभे होते किंवा बसले होते, शिंपडले होते. दिवस खूप गरम होता आणि उडणा of्या ढगांनी, ज्यांनी मॅडम जवळील सर्व खादाड ग्लासेसमध्ये त्यांची उत्सुकता आणि साहसी परिपूर्णता वाढविली होती, तळाशी खाली मरून पडले. त्यांच्या मृत्यूमुळे इतर उडणा .्या माणसांवर कोणताही प्रभाव पडला नाही, ज्याने त्यांना अगदी नशिबाने पाहिले (अगदी जणू ते स्वत: हत्ती आहेत किंवा काही तरी काढून टाकले आहेत). बेपर्वा माशी किती विचारात घेण्यास उत्सुक आहेत! उन्हाळयाच्या त्या उन्हात कोर्टामध्ये त्यांनी तितका विचार केला.

दारात प्रवेश करणा .्या एका व्यक्तीने मॅडम डीफर्जवर सावली टाकली जी तिला एक नवीन असल्याचे वाटत होते. तिने आपले विणकाम खाली घातले आणि आकृतीकडे न पाहण्यापूर्वी तिने तिच्या डोक्यावरुन गुलाब पिन करायला सुरुवात केली.

उत्सुकता होती. ज्या क्षणी मॅडम डेफार्जने गुलाब उचलला, ग्राहकांनी बोलणे बंद केले आणि हळूहळू वाइन-शॉपमधून बाहेर पडायला सुरुवात केली.

“शुभ दिवस, मॅडम,” नवीन आलेल्यांनी सांगितले.

"शुभ दिवस, महाशय."

ती मोठ्याने म्हणाली, पण विणकाम पुन्हा सुरू करताच ती स्वतःशी जोडली: “हं! शुभ दिवस, वय अंदाजे चाळीस, उंची पाच फूट नऊ, काळया केस, सामान्यत: सुंदर देखावा, रंग गडद, डोळे गडद, पातळ, लांब आणि हलके चेहरा, एक्विलीन नाक पण सरळ नाही, डाव्या गालाकडे एक विलक्षण झुकाव आहे ज्यामुळे प्रदान करते एक भयंकर अभिव्यक्ति! चांगला दिवस, एक आणि सर्व! ”

"मला जुन्या कॉग्नाकचा एक छोटा ग्लास, आणि एक गोड थंड पाणी, मॅडम देण्यास चांगलेपणा आहे."

मॅडमने सभ्य हवेचे पालन केले.

“हे अद्भुत कॉग्नाक, मॅडम!”

हे इतके कौतुक करणारी ही पहिलीच वेळ होती आणि मॅडम डीफर्ज यांना त्याच्या पूर्वजांना त्याबद्दल अधिक माहिती असणे पुरेसे माहित होते. तिने सांगितले की, कॉग्नाक चापट होता, आणि तिने विणकाम घेतले. पाहुण्याने काही क्षण तिच्या बोटांवर नजर ठेवली आणि सर्वसाधारणपणे ती जागा पाहण्याची संधी घेतली.

"तू मोठ्या कौशल्याने विणले आहेस, मॅडम."

"मला याची सवय आहे."

"एक सुंदर नमुना देखील!"

" तुला असं वाटतंय?" मॅडम हसत हसत त्याच्याकडे पहात म्हणाली.

"निश्चितपणे. एखाद्याला हे कशासाठी आहे ते विचारू शकेल? "

"शगल," मॅडम म्हणाली, अजूनही तिच्याकडे बोटांनी किंचाळत हसत हसत त्याच्याकडे पहात होतो.

"वापरायला नाही?"

"ते अवलंबून आहे. मला त्याचा एक दिवस उपयोग सापडेल. मॅडम म्हणाली, "ठीक आहे तर", श्वास घेताना आणि कडक प्रकारची शोकांतिका करून तिचे डोके हलवून म्हणाली, "मी ते वापरतो!"

हे उल्लेखनीय होते; पण, सेंट अँटॉइनची चव मॅडम डेफर्जच्या हेड-ड्रेसवरील गुलाबाला निश्चितच विरोध दर्शविते. दोन माणसे वेगळी आत शिरली होती आणि दारू पिण्यासाठी ऑर्डर देणार होती, ही नवीनता पाहिल्यावर ते वाकले आणि तेथे न सापडलेल्या एखाद्या मित्रासारखा शोधून ढकलून निघाले आणि निघून गेले. किंवा हे पाहुणे आत शिरल्यावर तेथे गेलेल्यांपैकी एक जण तिथेच होता. ते सर्व सोडून गेले होते. गुप्तचराने आपले डोळे उघडे ठेवले होते, परंतु कोणतेही चिन्ह सापडले नाही. गरिबीने ग्रस्त, हेतू नसलेला, अपघाती पद्धतीने, अगदी नैसर्गिक आणि सहज समजण्यासारख्या गोष्टींनी त्यांना सोडले.

" जॉन ," विचार करा मॅडम, बोटांनी विणलेली असताना तिचे कार्य तपासून टाकत आणि तिचा डोळा या अनोळखी व्यक्तीकडे गेला. "बराच काळ राहा, आणि जाण्यापूर्वी मी ' बरसड ' विणून जाईल ."

"तुमचा पती आहे, मॅडम?"

"माझ्याकडे आहे."

"मुले?"

"मुले नाहीत."

"व्यवसाय वाईट आहे?"

"व्यवसाय खूप वाईट आहे; लोक खूप गरीब आहेत. "

"अहो, दुर्दैवी, दयनीय लोक! तुम्हीही म्हणता तसे खूप छळले. "

" तुम्ही म्हणता त्याप्रमाणे " मॅडमने त्याला सुधारायला लावले व योग्यतेने त्याच्या नावावर एखादी जादा वस्तू विणून काढली ज्यामुळे त्याला काहीच चांगले वाटले नाही.

"मला क्षमा; खरंच मीच असं म्हणालो होतो पण तू स्वाभाविकच असा विचार केलास. नक्कीच

" मला वाटतं?" मॅडम परत आली, मोठ्या आवाजात. "मी आणि माझे पती विचार न करता हे वाइन शॉप चालू ठेवण्यासाठी पुरेसे आहेत. आम्हाला कसे वाटते ते जगणे कसे आहे. हाच विषय आहे ज्याचा आपण विचार करतो आणि दुस morningया बाबतीत आपल्या डोक्याला लाज न आणता, सकाळपासून रात्री पर्यंत विचार करण्यास पुरेसे आहे. मी इतरांसाठी विचार करतो? नाही, नाही."

ज्या गुप्तहेरला तो सापडला किंवा बनवू शकेल असा तुकडा उचलण्यासाठी तेथे आला होता, त्याने त्याच्या गोंधळलेल्या अवस्थेत त्याच्या अपायकारक चेह in्यावर बोलू दिले नाही; पण, गपशप करणा ga्या शौर्याच्या वा with्याने उभा राहिला आणि मॅडम डेफर्जच्या छोट्या काउंटरवर कोपर बाजूला ठेवला आणि अधूनमधून त्याचा चुपचाप चाखला.

“गॅसपार्डच्या अंमलबजावणीचा हा एक वाईट व्यवसाय आहे. अहो! गरीब गॅसपार्ड! ”मोठ्या करुणामुळे

“माझा विश्वास!” मॅडम, थंडपणे आणि हलके परतले, “जर लोक अशा हेतूंसाठी चाकू वापरत असतील तर त्यांना त्यासाठी पैसे द्यावे लागतील. आपल्या लक्झरी किंमतीची किंमत काय आहे हे त्याला आधीच माहित होते; त्याने किंमत भरली आहे. ”

“माझा विश्वास आहे,” असे त्या जासूसने आत्मविश्वास दर्शविणा tone्या स्वरात आपला मवाळ आवाज सोडला आणि त्याच्या वाईट चेह of्याच्या प्रत्येक स्नायूमध्ये जखमी क्रांतिकारक संवेदना व्यक्त केल्या: “मला विश्वास आहे की या शेजारच्या लोकांमध्ये खूप करुणा व संताप आहे आणि गरिबांना स्पर्श करणारा सहकारी? आमच्यातच. ”

"तिथे आहे का?" मॅडमने रिक्तपणे विचारले.

“तिथे नाही का?”

“-हे माझे पती आहेत!” मॅडम डेफर्ज म्हणाली.

दारूच्या दुकानातील दरवाजाजवळ प्रवेश करताच, त्या जासूसानं त्याच्या टोपीला स्पर्श करून सलाम केला आणि म्हणाले, “गुड डे, जॅक्स!” डेफर्ज थांबला आणि त्याच्याकडे टक लावून पाहिला.

“अच्छे दिन, जॅक्स!” गुप्तचर पुन्हा म्हणाला; इतका आत्मविश्वास नाही, किंवा इतके सहज इतके सहज स्मितसुद्धा नाही.

“महाशय, तू स्वत: ला फसवतोस,” वाईन-शॉपच्या नेत्याला परत केले. “तू मला दुसर्‍यासाठी चूक केलीस. ते माझे नाव नाही. मी अर्नेस्ट डिफेर्ज आहे. ”

"हे सर्व काही सारखेच आहे," हेर म्हणाले, हळूवारपणे, परंतु असंतुष्ट देखील: "अच्छे दिन!"

“गुड डे!” उत्तर दिले.

"मी मॅडमला म्हणालो होतो, तुम्ही आत जाताना मला ज्यांच्याशी गप्पा मारण्याची आवड होती, त्यांनी मला सांगितले की तेथे आहे - आणि यात आश्चर्य नाही! सेंट गॅसपार्डच्या दुर्दैवी घटनेला स्पर्शून सेंट अँटॉइनमधील सहानुभूती व संताप."

“कोणीही मला तसे सांगितले नाही,” डेफार्जने डोके हलवत म्हटले. “मला यात काहीच माहित नाही.”

असे बोलल्यानंतर तो छोट्या काउंटरच्या मागे गेला आणि बायकोच्या खुर्चीच्या मागील बाजुला हात ठेवून उभा राहिला ज्याच्या विरोधात ज्याला विरोध झाला त्या व्यक्तीकडे तो अडथळा पाहतो आणि ज्या दोघांपैकी एकानेही अगदी समाधानाने शॉट मारला असता .

या जासूसला त्याच्या व्यवसायाची चांगली सवय होती, त्याने बेशुद्ध वृत्ती बदलली नाही, परंतु त्याने कॉग्नाकचा छोटासा ग्लास काढून टाकला, ताजे पाणी घेतले आणि आणखी एक ग्लास कॉनॅक मागितला. मॅडम डेफर्जने हे त्याच्यासाठी ओतले, पुन्हा तिच्याकडे विणकाम घेतले आणि त्यावर थोडेसे गाणे गुंफले.

“तुम्हाला हे तिमाही चांगले माहित आहे असे दिसते; असे म्हणणे म्हणजे माझ्यापेक्षा चांगले? ”डेफार्ज यांनी साजरा केला.

“मुळीच नाही, परंतु मला हे चांगले कळेल अशी आशा आहे. तेथील रहिवाशांमध्ये मला खूप रस आहे. ”

"हं!" डीफर्ज बदलला.

त्या गुप्तहेरचा पाठपुरावा करत पुढे म्हणाला, “मॉन्सियर डेफार्ज, तुझ्याशी बोलण्याचा आनंद मला आठवत आहे की मला तुझ्या नावाबरोबर काही मनोरंजक संगोपन करण्याची संधी मिळते.”

“खरंच!” डेफार्ज म्हणाली, बर्‍याच उदासिनतेने.

"हो नक्कीच. जेव्हा डॉक्टर मॅनेट सोडला गेला तेव्हा आपण, त्याच्या जुन्या घरगुती, त्याच्यावर प्रभारी होते, मला माहित आहे. तो तुमच्याकडे देण्यात आला. मला दिसते आहे की मला परिस्थितीबद्दल माहिती आहे? ”

डेफार्ज म्हणाले, "खरं तर खरंच हेच आहे." जेव्हा त्याने विणलेल्या व युद्धाला सोडले होते तेव्हा पत्नीच्या कोपरच्या एका अपघाती स्पर्शात त्याने हे सांगितले होते की त्याने उत्तर देणे चांगले करावे, परंतु नेहमीच ब्रीव्हिटीने.

गुप्तचर म्हणाला, “ती तुला म्हणाली होती,“ त्याची मुलगी आली; आणि आपल्या काळजीने त्याची मुलगी त्याला घेऊन गेली, त्याबरोबर त्याच्याबरोबर सुबक तपकिरी महाशय आला; त्याला कसे म्हणतात? इंग्लंडमध्ये थेलसन अँड कंपनीच्या बॅंकेच्या थोड्याशा विग-लॉरीमध्ये.

वारंवार सांगत असे की, “ही वस्तुस्थिती आहे.”

“खूप मनोरंजक आठवणी!” पाहुणे म्हणाला. "मला इंग्लंडमध्ये डॉक्टर मॅनेट आणि त्याची मुलगी माहित आहे."

“हो?” डेफर्ज म्हणाले.

“तू त्यांच्याबद्दल आता जास्त ऐकत नाहीस काय?” तो हेर म्हणाला.

“नाही,” डेफर्ज म्हणाले.

तिच्या कार्याची आणि तिच्या छोट्या गाण्याकडे पाहत मॅडम म्हणाली, “खरं तर, आम्ही त्यांच्याबद्दल कधीच ऐकत नाही. आम्हाला त्यांच्या सुरक्षित आगमनाबद्दल आणि कदाचित आणखी एक पत्र किंवा कदाचित दोन माहिती मिळाली; परंतु, त्यानंतर त्यांनी हळूहळू जीवनाचा मार्ग घेतला - आपण, आमचा - आणि आमचा कोणताही संवाद झाला नाही. "

“एकदम, मॅडम,” त्या पाहुण्याने उत्तर दिले. “तिचे लग्न होणार आहे.”

"जात आहे?" “तिचे लग्न खूप आधी झाले होते. तू इंग्रजी थंड आहेस, असं मला वाटतं. ”

“अरे! तुला माहित आहे मी इंग्रजी आहे. ”

“मला तुझी जीभ कळली आहे,” मॅडम परत आली; “आणि जीभ काय आहे, मला वाटतं तो माणूस आहे.”

त्याने ही ओळख प्रशंसा म्हणून घेतली नाही; परंतु त्याने त्यातील सर्वोत्कृष्ट कार्य केले आणि हसून ते बंद केले. शेवटपर्यंत त्याच्या कॉग्नेकचे चुंबन घेतल्यानंतर, त्याने जोडले:

“हो, मिस मॅनेट लग्न करणार आहे. पण इंग्रजांना नाही; जो स्वत: सारखा जन्मत: च फ्रेंच आहे. आणि गॅसपार्डविषयी (अहो, गरीब गॅसपार्ड! ही क्रूर, क्रूर होती!) बोलणे, ही एक जिज्ञासू गोष्ट आहे की ती मॉन्स्यूर मार्क्विसच्या पुतण्याशी लग्न करणार आहे, ज्यासाठी गॅसपार्ड इतक्या उंचीपर्यंत उंच झाला होता; दुसऱ्या शब्दांत, सध्याचा मार्क्विस. परंतु तो इंग्लंडमध्ये अज्ञात राहतो, तो तेथे मार्कीस नाही; ते श्री. चार्ल्स डार्ने आहेत. डिसुलिस हे त्याच्या आईच्या कुटूंबाचे नाव आहे. ”

मॅडम डीफर्ज हळूवारपणे विणले गेले, परंतु बुद्धिमत्तेचा तिच्या पतीवर स्पष्ट प्रभाव पडला. त्या छोट्या काउंटरच्या मागे, जेणेकरून, त्याच्या प्रकाशाचा झटका आणि त्याच्या पाईपच्या प्रकाशयोजनाविषयी, तो अस्वस्थ झाला, आणि त्याचा हात विश्वासार्ह नव्हता. हे पाहणे अयशस्वी ठरले असेल किंवा त्याच्या मनात ते नोंदवले गेले नसते तर हेर पाहणारा जासूस असता.

कमीतकमी, हा एक फटका बसला, जे काही मूल्यवान ठरले आणि कोणतेही ग्राहक त्याला इतर कोणालाही मदत करायला आले नाहीत, श्री बरसदने जे प्यायले त्याबद्दल मोबदला दिला आणि आपली रजा घेतली: असे प्रसंग सांगून, निघून जाण्यापूर्वी, अगदी सामान्य शैलीत, त्याने मॉन्सियर आणि मॅडम डीफर्ज पुन्हा पाहिल्याच्या आनंदाची वाट पाहिली. तो सेंट अँटॉइनच्या बाहेरील उपस्थितीत प्रकट झाल्यानंतर काही मिनिटांपर्यंत, पती-पत्नीने त्यांना सोडले होते तशीच राहिली, यासाठी की तो परत येऊ नये.

“हे खरं आहे का,” डेफार्ज म्हणाला, खाली असलेल्या आवाजात, पत्नीच्या खुर्चीच्या मागच्या बाजूला हात धरुन उभे असताना खाली पाहत तो म्हणाला: “त्याने मॅमसेले मॅनेटबद्दल काय म्हटले आहे?”

“त्याने म्हटल्याप्रमाणे,” मॅडम परत आली, तिच्या भुव्यांना थोडे उंच करून, “हे चुकीचे आहे. पण हे खरं असेल. ”

“जर ते असेल तर” डीफर्ज सुरू झाले आणि थांबले.

त्याच्या पत्नीने पुन्हा पुन्हा विचारले, “जर ते असेल तर?”

“- आणि जर ते आले तर आम्ही जिवंतपणी ती जिवंतपणी पाहतो. While मला आशा आहे की तिच्यासाठी, नियतीने तिचा नवरा फ्रान्सपासून दूर ठेवला आहे.”

"तिच्या नव husbandयाचे नशिब," मॅडम डेफर्ज म्हणाली, "तिच्या नेहमीच्या आरामामुळे, तो जिथे जाईल तेथे त्याला घेऊन जाईल आणि त्याला शेवटपर्यंत नेईल." मला एवढेच माहित आहे. ”

“परंतु हे फार विचित्र आहे - आता, हे अगदी विचित्र नाही का?” - सईद

डेफार्ज म्हणाले, "आपल्या वडिलांसोबत आणि आपल्या स्वतःबद्दल तिची सर्व सहानुभूती नंतर ती तिच्या वडिलांसोबत असणा after्या आमची सहानुभूती असूनही आत्ताच आपल्या मागे सोडलेल्या त्या नरक कुत्राच्या बाजूने, पतीच्या नावाची नोंद तुझ्या हाती घ्यावी. ”

मॅडमने उत्तर दिले, “जेव्हा या गोष्टी घडतील तेव्हा त्यापेक्षा नविन गोष्टी घडतील. “माझ्याकडे ते दोघेही एक निश्चितपणे आहेत; आणि ते दोघेही त्यांच्या गुणवत्तेसाठी येथे आहेत; हे पुरेसे आहे."

जेव्हा तिने हे शब्द उच्चारले तेव्हा तिने विणकाम गुंडाळले आणि सध्या तिच्या डोक्यावर जखमेच्या रुमालातून गुलाब बाहेर काढला. एकतर सेंट अँटॉइनला असामान्य समज होता की आक्षेपार्ह सजावट निघून गेली आहे, किंवा सेंट अँटॉइन गायब झाल्याबद्दल जागरुक आहे; तथापि, संत लवकरच मध्येच लाउंज करण्यासाठी धैर्य धरले, आणि वाइन-शॉपने त्याचा नेहमीचा पैलू परत मिळविला.

संध्याकाळी, इतर सर्वांच्या हंगामात सेंट अँटॉइनने स्वत: ला आतून बाहेर वळवले, आणि दाराच्या पायर्‍यांवर आणि खिडकीच्या काठावर बसून, वायूच्या श्वासोच्छवासासाठी, अधमल्या रस्त्यावर आणि दरबारांच्या कोप to्यात येऊन, मॅडम डेफर्ज तिच्या कामासह तिच्या हातात निरनिराळया ठिकाणी जाण्यासाठी आणि समूहाकडून दुसर्‍या गटात जाण्याची सवय होती: एक मिशनरी - तिच्यासारखे बरेच लोक होते, जसे की जग पुन्हा कधीही पैदा करू शकत नाही. सर्व महिला विणलेल्या. त्यांनी निरुपयोगी वस्तू विणल्या; पण, यांत्रिक कार्य म्हणजे खाणे पिणे यांत्रिक पर्याय होते; जबडे आणि पाचन यंत्रासाठी हात सरकले: हाडांची बोटं राहिली असती तर पोट आणखी दुष्काळ पडले असते.

पण, जशी बोटं गेली तसतसे डोळे आणि विचारही गेले. आणि मॅडम डीफर्ज गटातून दुस group्या गटात जात असताना, तिन्ही स्त्रिया तिच्याशी बोललेल्या प्रत्येक लहान गाठ्यात वेगवान आणि गहन झाल्या आणि मागे राहिल्या.

तिचा नवरा तिच्या दारात धुमाकूळ घालत होता आणि तिचे कौतुक करत होते. तो म्हणाला, “एक महान स्त्री, एक सामर्थ्यवान स्त्री, एक महान स्त्री, भितीदायक स्त्री!”

काळोख जवळपास बंद झाला, आणि मग पॅलेस कॉन्टयार्डमध्ये चर्चच्या घंटा वाजवणा and्या आणि मिलिटरीच्या ड्रमची दूरवर मारहाण झाली, जेव्हा स्त्रिया विणकाम, विणकाम करीत बसल्या. काळोख त्यांना घेरले. अजून एक अंधकार नक्कीच संपुष्टात येत होता, जेव्हा चर्चच्या घंटा वाजल्या, तेव्हा फ्रान्सवर बर्‍याच हवेशीर स्टेपलमध्ये सुखाने वाजत, गर्जनाच्या तोफात वितळले जावे; जेव्हा लष्करी ड्रमने एक वायफळ आवाज बुडविण्यासाठी मारहाण केली पाहिजे, त्या रात्री सर्व पॉवर आणि भरपूर, स्वातंत्र्य आणि जीवन यांचा आवाज म्हणून शक्तिशाली. विणकाम, विणकाम, बसलेल्या स्त्रियांबद्दल इतकेच इतके बंद झाले की ते स्वत: च्याच बांधकामाच्या भोवती बांधत होते, जिथे त्यांना विणकाम, विणकाम, डोक्यावरुन खाली जाणे मोजायचे होते.

XVII. एक रात्र

सोहोच्या शांत कोप on्यावर जेव्हा डॉक्टर आणि त्यांची मुलगी एकत्र विमान-झाडाखाली बसले तेव्हा एका संध्याकाळपेक्षा सूर्याने कधीही तेजस्वी तेज दाखविला नाही. त्या रात्रीपेक्षा जास्त, लंडनवर सौम्य चमक दाखवून चंद्र उगवला नाही, त्या रात्री त्या झाडाच्या खाली बसलेल्या आढळल्या आणि पाने वरून त्यांच्या चेह upon्यावर चमकत होती.

उद्या लुसीचे लग्न होणार होते. तिने काल संध्याकाळी तिच्या वडिलांसाठी राखीव ठेवले होते आणि ते दोघे विमान-झाडाखाली एकटे बसले.

"तू आनंदी आहेस, माझ्या प्रिये?"

"अगदी, माझ्या मुला."

ते तेथे बरेच दिवस असले तरी त्यांनी थोडेसे म्हटले होते. जेव्हा काम करणे आणि वाचणे इतके सोपे होते तेव्हा तिने तिच्या नेहमीच्या कामात स्वत: ला गुंतवले नव्हते, किंवा तिने त्याला वाचले नव्हते. तिने स्वत: ला झाडाखाली आणि दोन्ही बाजूंनी बर्‍याच वेळेस नोकरी केली होती; परंतु, ही वेळ इतरांसारखी नव्हती, आणि काहीही यामुळे होऊ शकली नाही.

“आणि वडील, आज रात्री मला खूप आनंद झाला आहे. चार्ल्स आणि माझे चार्ल्स यांच्यावर माझे प्रेम हे स्वर्गने जे प्रेम केले त्याबद्दल मी मनापासून आनंदित आहे. परंतु, माझं आयुष्य अद्याप तुमच्यासाठी पवित्र झालं नसतं, किंवा माझ्या लग्नात अशी व्यवस्था केली गेली असती की, या रस्त्यांपैकी काही लांबीच्या तुलनेत मी आणखी दु: खी आणि स्वत: ची निंदा केली पाहिजे. मी तुला सांगू शकतो. जसे आहे तसे- ”

जसे होते तसेही तिला तिच्या आवाजाची आज्ञा नव्हती.

दुःखी चंद्रप्रकाशात, तिने त्याच्या गळयास मिठी मारली आणि आपला चेहरा त्याच्या छातीवर ठेवला. चंद्रप्रकाशामध्ये जे नेहमीच दु: खी असते, जसे सूर्यप्रकाशाचाच - जसे मानवी जीवनाचा प्रकाश आहे coming त्याच्या येताना आणि जात असताना.

“प्रिये! या शेवटच्या वेळी मला सांगता येईल का, तुम्हाला नक्कीच खात्री आहे की, माझे माझे कोणतेही नवीन प्रेम नाही, आणि माझे कोणतेही नवीन कर्तव्यही आमच्यात कधी गुंतत नाही? मला ते चांगले माहित आहे, परंतु तुला हे माहित आहे काय? आपल्या स्वतःच्या मनामध्ये तुला खात्री आहे का? ”

तिच्या वडिलांनी उत्तर दिले, हळुवारपणे दृढनिश्चय करून तो असे समजू शकेल, “अगदी नक्की, प्रिये! त्याऐवजी, त्याने तिचे चुंबन घेतल्यामुळे हे आणखी वाढले: “माझं भविष्य खूपच उजळ आहे, लुसी तुझ्या लग्नात पहिले आहे, त्यापेक्षा ay होय, कधीही नव्हते त्यापेक्षा.”

“जर मला अशी आशा असते तर माझ्या वडिलांनी! -”

“यावर विश्वास ठेवा, प्रेम! खरंच तसे आहे. माझ्या प्रिये, हे किती नैसर्गिक आणि कसे सोपे आहे याचा विचार करा. तुमचे जीवन व्यर्थ जाऊ नये म्हणून मला वाटणा the्या चिंतेची तुम्ही पूर्ण कल्पना करू शकत नाही. ”

तिने तिचा हात तिच्या ओठांकडे वळविला, परंतु त्याने तो त्यास आत घेई आणि शब्द पुन्हा पुन्हा पुन्हा वाढविला.

“माझ्या मुलाने माझ्यासाठी वाया घालवू नये, नैसर्गिक गोष्टी सोडून देणे वाया घालवू नये. आपला निस्वार्थपणा या गोष्टीवर माझे मन किती चालले आहे हे पूर्णपणे समजू शकत नाही; पण, फक्त स्वतःलाच विचारा, तुमचा आनंद अपूर्ण असतानाच कसा आनंद परिपूर्ण होऊ शकेल? ”

"वडील, चार्ल्स यांना मी कधीच पाहिले नसते तर मी तुझ्याबरोबर आनंदी असायला हवे होते."

त्याने तिच्या बेशुद्ध प्रवेशाबद्दल हसत हसत सांगितले की चार्ल्सशिवाय तिला दु: खी केले असते, त्यांनी त्याला पाहिल्यावर; आणि प्रत्युत्तर दिले:

“माझ्या मुला, तू त्याला पाहिलेस आणि ते चार्ल्स आहे. जर ते चार्ल्स नसते तर ते आणखी एक असते. किंवा, ते दुसरे नसते तर मी कारणीभूत ठरले असते आणि मग माझ्या आयुष्यातील काळया भागाने माझी छाया पलीकडे टाकली असती आणि तुमच्यावर पडलो असतो. ”

तिच्या खटल्याच्या सुनावणीशिवाय ही पहिलीच वेळ होती जेव्हा त्याने तिला ऐकले तेव्हा त्याच्या दु: खाचा काळ लक्षात आला. त्याचे शब्द तिच्या कानात असताना हे एक विचित्र आणि नवीन खळबळजनक घटना होती; आणि तिला ती नंतर खूपच आठवते.

"पहा!" ब्यूवेसच्या डॉक्टरांनी चंद्राकडे हात वर करुन सांगितले. “मी तिला माझ्या तुरूंगातून खिडकीतून पाहिले आहे, जेव्हा मला तिचा प्रकाश सहन करता येत नव्हता. मी काय गमावले याविषयी तिचे चमकणे, तुरूंगातल्या भिंती विरूद्ध मी डोके टेकले आहे याचा विचार करण्याचा जेव्हा तिच्यावर मला छळ होत असेल तेव्हा मी तिच्याकडे पाहिले आहे. मी तिच्याकडे इतके निस्तेज व सुस्त अशा अवस्थेत पाहिले आहे की तिच्या संपूर्ण आडव्या रेषांपैकी मी किती प्रमाणात काढू शकतो आणि मी त्यांना लंबवत असलेल्या लंबांच्या संख्येशिवाय काहीच विचार केला नाही. " त्याच्या आतल्या आणि विचार करण्याच्या पद्धतीने जोडून त्याने चंद्राकडे पाहिले की, “मला आठवते, ते वीस मार्ग होते, आणि विसायला पिळणे कठीण होते.”

तिने जेव्हा त्याला ऐकले तेव्हा विचित्र थरार, तो राहत असतानाच त्याचे शरीर अधिक गडद झाले; परंतु, तिच्या संदर्भात तिला आश्चर्यचकित करण्यासाठी काहीही नव्हते. तो केवळ त्याच्या सध्याच्या आनंदीपणाचा आणि सन्मानाचा शेवट असलेल्या भयानक सहनशीलतेसह फरक पाहत होता.

“मी तिच्याकडे पाहिले आहे आणि हजारो वेळा मी ज्या भाड्याने भाड्याने घेतलं गेलं आहे त्या मुलावर तो अनुमान लावतो. तो जिवंत होता की नाही. मग तो जिवंत जन्मला असो किंवा गरीब आईच्या धक्क्याने त्याचा मृत्यू झाला असेल. एखादा मुलगा असा असेल जो आपल्या वडिलांचा सूड घेईल. (माझ्या कारागृहात एक काळ होता, जेव्हा मी सूड घेण्याची इच्छा असह्य करीत असे.) हा असा मुलगा होता की त्याला आपल्या वडिलांची कहाणी कधीच माहित नसते; जो आपल्या वडिलांची स्वतःची इच्छाशक्ती व

कृती अदृश्य होण्याची शक्यता विचारून जगू शकेल. ती मुलगी असो की ती स्त्री होण्याची शक्यता आहे. "

ती त्याच्या जवळ गेली आणि त्याच्या गालावर आणि त्याच्या हाताला किस केले.

“मी माझ्या मुलीला स्वत: साठीच विसरलो म्हणून अगदी माझ्यासारखेच आहे - त्याऐवजी, पूर्णपणे माझ्याकडे दुर्लक्ष केले आणि मला बेशुद्ध केले. मी तिच्या वयाची वर्षे, वर्षानुवर्षे टाकली आहेत. मी तिचे लग्न एका माणसाशी केले आहे ज्याला माझ्या नशिबी काहीही माहिती नव्हते. मी जगण्याच्या आठवणीतून पूर्णपणे नष्ट झाले आहे आणि पुढच्या पिढीमध्ये माझे स्थान रिक्त होते. "

"माझे वडील! आपण कधीही ऐकले नाही अशा मुलीचे असे विचार ऐकूनसुद्धा मला मनासारखे वाटले की जणू मी त्या मुलासारखेच होतो. ”

“तू, लुसी? आपण माझ्याकडे आणलेल्या सांत्वन आणि जीर्णोद्धारामुळेच या आठवणी जाग्या झाल्या आणि काल रात्री आपल्या आणि चंद्राच्या मध्यात गेल्या. “आता मी काय बोललो?”

“तिला तुझं काहीच माहित नव्हतं. तिने तुझी काळजी घेतली नाही. ”

“तर! पण इतर चांदण्या रात्री, जेव्हा दु: ख आणि मौन मला एका वेगळ्या प्रकारे स्पर्श करते तेव्हा peace शांततेच्या दु: खाच्या भावनेसारख्या गोष्टींनी मला प्रभावित केले, ज्या पायाच्या पायाला दु: ख होते अशा भावनांनी - मी तिच्या येण्याची कल्पना केली होती माझ्या सेलमध्ये आणि मला गडाच्या पलीकडे असलेल्या स्वातंत्र्यात आणण्यासाठी. मी तिची प्रतिमा चंद्राच्या प्रकाशात बऱ्याचदा पाहिली आहे, जसे आता मी तुला पहात आहे; याशिवाय मी तिला कधीही माझ्या हातात धरले नाही; ती लहान किसलेली खिडकी आणि दाराच्या मधोमध उभी होती. पण, आपण समजता की मी बोलत होतो त्या मुलाचे नव्हते. ”

“आकृती नव्हती; — द — प्रतिमा; फॅन्सी? ”

“नाही. ती आणखी एक गोष्ट होती. माझ्या दृष्टीने विचलित होण्याआधी ती उभी राहिली, परंतु ती कधीच हलली नाही. माझ्या मनात ज्यामागचा पाठपुरावा केला गेला, तो आणखी एक वास्तविक आणि मूल मुलगा होता. तिच्या बाह्य स्वरूपाबद्दल मला माहित नाही की ती तिच्या आईसारखी होती. दुसऱ्याचेही आपल्यासारखेच साम्य होते पण ते एकसारखे नव्हते. तू मला अनुसरण करू शकतो लुसी? महत्प्रयासाने, मला वाटते? मला शंका आहे की तुम्ही हे विचित्र भेद समजून घेण्यासाठी एकांत कैदी झाला असाल. ”

त्याने गोळा केलेली आणि शांत पद्धतीने तिचे रक्त थंड होण्यापासून रोखू शकले नाही कारण त्याने आपल्या जुन्या अवस्थेचे वर्णन करण्याचा प्रयत्न केला.

“त्या अधिक शांततेत, मी तिची कल्पना केली आहे, चंद्रप्रकाशाच्या वेळी, माझ्याकडे येऊन मला हे दाखवण्यासाठी बाहेर घेऊन गेले की तिच्या विवाहित जीवनाचे घर तिच्या हरवलेल्या वडिलांच्या प्रेमळ आठवणीने भरलेले आहे. माझे चित्र तिच्या खोलीत होते आणि मी तिच्या प्रार्थनांमध्ये होतो. तिचे आयुष्य सक्रिय, आनंदी, उपयुक्त होते; पण माझ्या निकृष्ट इतिहासाने हे सर्व घडून आले. ”

"मी ते मूल होते, माझे वडील, मी इतके चांगले नव्हते, परंतु माझ्या प्रेमात मी होतो."

ब्यूवेसच्या डॉक्टरांनी सांगितले, “आणि तिने मला तिची मुले दाखविली आणि त्यांनी माझे ऐकले आणि मला दया दाखवायला शिकवले. जेव्हा त्यांनी राज्याचे तुरूंग ओलांडले तेव्हा ते तटबंदीच्या भिंतीपासून लांबच राहिले आणि त्यांनी त्याच्या बारकडे पाहिले आणि कुजबुजले. ती मला कधीच सोडवू शकली नाही; मी कल्पना केली की तिने अशा गोष्टी मला दाखवून नेहमी परत आणल्या. पण नंतर, अश्रूंच्या थोड्याशा आरामात मी गुडघे टेकून तिला आशीर्वाद दिला. ”

“वडील, मी आशा करतो की ते मूल आहे. माझ्या प्रिय, प्रिये, उद्या तू मला आशीर्वाद देशील का? ”

“ल्युसी, मला या जुन्या त्रासांची आठवण येते कारण मला शब्दांपेक्षा तुमच्यावर अधिक प्रेम करणे आणि माझ्या मोठ्या आनंदाबद्दल देवाचे आभार मानण्यासारखे आहे. माझे विचार जेव्हा ते सर्वात वाइटासारखे होते, तेव्हा मी कधीच तुझ्याशी नसलेल्या आनंदाच्या आणि आमच्यासमोर असणा near्या आनंदाजवळ कधीच वाढला नाही. ”

त्याने तिला मिठी मारली, तिची स्वर्गात स्तुती केली आणि तिच्यावर स्वर्गातील प्रेम केल्याबद्दल नम्रपणे त्याचे आभार मानले. बाय बाय बाय ते घरात गेले.

लग्नाला कोणीही आमंत्रित केले नव्हते परंतु श्री. लॉरी; तेथे नववधू नसून गॉन मिस प्रॉस देखील होती. लग्न त्यांच्या राहत्या जागी काहीही बदल करू नये; पूर्वी अपोक्रिफल अदृश्य लॉजरची असलेली वरच्या खोल्या स्वत: वर घेऊन त्यांना ते वाढविण्यात सक्षम झाले होते आणि त्यांना यापुढे आणखी काही हवे नव्हते.

डॉक्टर रात्रीच्या जेवणावर डॉक्टर मॅनेट खूप आनंदी होते. ते टेबलवर फक्त तीनच होते आणि मिस प्रॉसने तिसरा क्रमांक मिळविला. चार्ल्स तेथे नसल्याची त्यांना खंत होती; अर्ध्यापेक्षा जास्त जणांनी त्याला प्रेमळ छोट्या कल्पनेवर आक्षेप घेण्यास उद्युक्त केले; आणि त्याला प्रेमाने प्याले.

म्हणून, ल्युसीला गुड नाईटची बोली लावण्याची वेळ आली आणि ते वेगळे झाले. पण, पहाटेच्या तिस hour्या वेळेच्या शांततेत, ल्युसी पुन्हा खाली आला आणि त्याच्या खोलीत चोरला; यापूर्वी, आकार न घेणार्‍या भीतीपासून मुक्त नाही.

सर्व काही त्यांच्या ठिकाणी होते; सर्व शांत होते; तो झोपी गेलेला होता. त्याचे पांढरे केस निसटलेल्या उशावर नयनरम्य होते आणि त्याचे हात पांघरुणावर शांत पडून होते. तिने आपली अनावश्यक मेणबत्ती काही अंतरावर सावलीत घातली, त्याच्या पलंगावर लोटून आपल्या ओठांना त्याच्याकडे ठेवले; मग, त्याच्याकडे झुकून त्याने त्याला पाहिले.

त्याच्या सुंदर चेहnto्यावर, कैद्यांचे कडू पाणी परिधान केले होते; परंतु, त्याने त्यांचा मागोवा इतका दृढनिश्चय करून लपविला की त्याने झोपेच्या वेळी देखील प्रभुत्व मिळवले. त्याच्या शांत, दृढनिश्चयी आणि न पाहिलेला हल्लेखोरांशी जबरदस्तीने लढा देणारा चेहरा, त्या रात्री झोपेच्या सर्व विस्तीर्ण प्रभावांमध्ये पाहिला जाऊ नये.

तिने भयानकपणे आपला प्रिय स्तनावर हात ठेवला आणि तिच्या प्रेमाची आस असणा and्या आणि त्याच्या दु: खाच्या पात्रतेप्रमाणे ती तिच्यासाठी खरी व्हावी यासाठी प्रार्थना केली. मग, तिने तिचा हात मागे घेतला आणि पुन्हा त्याच्या तोंडाचे चुंबन घेतले आणि ती निघून गेली. म्हणून, सूर्योदय झाला आणि विमानाच्या झाडाच्या पानांच्या सावली त्याच्या चेह upon्यावर हलके झाल्या, तिच्या ओठांनी त्याच्यासाठी प्रार्थना केली त्याप्रमाणे हळूवारपणे.

XVIII नऊ दिवस

लग्नाचा दिवस तेजस्वी चमकत होता आणि ते डॉक्टरांच्या खोलीच्या बंद दाराच्या बाहेर तयार होते, जेथे तो चार्ल्स डार्ने यांच्याशी बोलत होता. ते चर्चमध्ये जाण्यास तयार होते; सुंदर वधू, मिस्टर लॉरी आणि मिस प्रॉस whom ज्यांना हा कार्यक्रम अनिवार्यपणे हळूहळू समेट करण्याच्या प्रक्रियेद्वारे पूर्णपणे आनंद झाला असता, परंतु अद्याप तिचा भाऊ सोलोमन वधू असावा याबद्दल विचारशील राहिल्याबद्दल .

“आणि म्हणूनच” श्री लॉरी म्हणाली, कोण वधूचे पुरेसे कौतुक करू शकले नाही आणि ती तिच्या शांत, सुंदर पोशाखातील प्रत्येक गोष्टी घेण्यास तिच्या भोवती फिरत होती; “आणि म्हणूनच, माझ्या गोड ल्युसी, मी तुला चॅनेलच्या समोर आणले आहे, अशा बाळा! भगवान मला आशीर्वाद द्या! मी काय करीत आहे हे मला किती कमी वाटलं! माझ्या मित्र मि. चार्ल्स यांच्यावर मी जे कर्तव्य बजावत आहे त्याबद्दल मला किती हलके महत्त्व आहे! ”

“वास्तविकतेचा मुद्दा मिस प्रॉसने म्हटला की,“ तुम्हाला ते म्हणायचे नव्हते, आणि मग तुम्हाला ते कसे कळेल? मूर्खपणा! ”

“खरोखर? बरं; पण रडू नका, ”श्रीमती श्री लॉरी म्हणाले.

“मी रडत नाही,” मिस प्रॉस म्हणाली; “ तू आहेस .”

“मी, माझे प्रॉस?” (यावेळी, श्री. लॉरी तिचे प्रसंगी तिच्याबरोबर आनंददायी होण्याचे धाडस करीत.)

“तू आताच होतास; आपण हे करतांना पाहिले आणि मला आश्चर्य वाटले नाही. आपण बनविल्याप्रमाणे प्लेटचे असे वर्तमान प्रत्येकाच्या डोळ्यांत अश्रू आणण्यास पुरेसे आहे. संग्रहात काटा किंवा चमचा नाही, "मिस प्रोस म्हणाली," मी रडत नाही, काल रात्री पेटी आल्या नंतर मला तो दिसला नाही तोपर्यंत. "

श्री. लॉरी म्हणाले, “मी अत्यंत कृतज्ञ आहे, परंतु, माझ्या सन्मानार्थ, आठवणीच्या त्या भव्य लेखांना कुणालाही अदृश्यपणे भाषांतर करण्याचा माझा हेतू नव्हता. प्रिय! हा असा एक प्रसंग आहे ज्यामुळे मनुष्याने हरवलेल्या सर्व गोष्टींचा अंदाज बांधला जातो. प्रिय, प्रिय, प्रिय! श्रीमती लॉरी असावी असा विचार करण्यासाठी, या पन्नास वर्षांत जवळजवळ कधीही! ”

“मुळीच नाही!” मिस प्रॉस कडून.

“तुम्हाला वाटतं की श्रीमती लॉरी कधीच नव्हती?” त्या नावाच्या सज्जन्याने विचारले.

“पूह!” मिस प्रॉसमध्ये पुन्हा सामील झाली; “तू तुझ्या पाळणा मध्ये बॅचलर आहेस.”

“ठीक आहे!” श्री लॉरी यांनी सामीलतेने त्याच्या छोट्याशा विगचे समायोजन केले आणि ते म्हणाले, “हेदेखील संभवनीय आहे.”

“आणि तुला पदवीधर बनवण्यापूर्वी मिस प्रोसचा पाठलाग करत“ तुला पदवीधर म्हणून बाहेर काढलं गेलं. ”

श्री. लॉरी म्हणाले, “मग मला वाटतं की माझ्यावर फारच नाहक व्यवहार झाला होता आणि माझा नमुना निवडताना माझा आवाज असायला हवा होता. पुरेसा! आता, माझ्या प्रिय ल्युसीने, “कंबर कसली आहे,” असे सांगितले. “मी त्यांना पुढच्या खोलीत फिरताना ऐकले, आणि मिस प्रोस आणि मी व्यवसायातील दोन औपचारिक लोक, काही बोलण्याची अंतिम संधी गमावू नयेत म्हणून उत्सुक आहेत. आपणास ऐकावेसे वाटते. प्रियकरा, तू आपल्या चांगल्या वडिलांना (हातांनी) तुझ्या इतक्याच प्रेमळ आणि प्रेमळ हातांनी सोडले आहेस. त्याची प्रत्येक काळजी घेतली जाईल; पुढच्या पंधरवड्यादरम्यान, जेव्हा आपण वारविक्शायर आणि तेथील रहिवासी असाल, तेव्हा टेलसनसुद्धा त्याच्या समोर भिंतीकडे जा (तुलनात्मकपणे). आणि जेव्हा पंधरवड्या शेवटी, तो वेल्समधील आपल्या पंधरवड्याच्या प्रवासात, जेव्हा आपल्यास आणि आपल्या प्रिय पतीस भेटायला येतो, तेव्हा तुम्ही म्हणावे की आम्ही त्याला सर्वात चांगल्या आरोग्यासाठी आणि सर्वात आनंदी फ्रेममध्ये पाठविले आहे. आता, मी कुणीतरी पायऱ्या दारात येताना ऐकले आहे. कुणीतरी स्वतःचा हक्क सांगण्यापूर्वी माझ्या प्रिय मुलीला जुन्या काळातील बॅचलर आशीर्वाद देऊन किस करू द्या. "

क्षणभर, कपाळावर लक्षात असलेल्या अभिव्यक्तीकडे लक्ष देण्यासाठी त्याने त्याच्याकडून गोरा चेहरा धरला, आणि नंतर त्याच्या छोट्या तपकिरी रंगाच्या विगच्या विरूद्ध चमकदार सोनेरी केस घातले, ज्याची अस्सल कोमलता आणि मधुरता आहे, जर अशा गोष्टी जुन्या असतील- फॅशन, एडम म्हणून जुन्या होते.

डॉक्टरांच्या खोलीचा दरवाजा उघडला आणि तो चार्ल्स डार्ने बरोबर बाहेर आला. तो इतका प्राणघातक फिकट गुलाबी होता - जे एकत्र जमले असताना कधीच घडला नव्हता - त्याच्या तोंडावर रंगाचा कोणताही रंग दिसू शकला नाही. परंतु, त्याच्या कार्यपद्धतीतून ते एकवटलेले नव्हते, त्याशिवाय श्री. लॉरी यांच्या चतुर दृष्टीक्षेपाशिवाय, काहीसा अस्पष्ट संकेत उघडकीस आले की, टाळण्याचे व भीतीची जुनी हवा अलीकडेच एका थंड वा windयाप्रमाणे त्याच्यावरुन गेली होती.

त्याने आपल्या मुलीला आपला हात दिला, आणि तिला खाली पायऱ्यावरुन रथात नेले ज्याला श्री लोरीने दिवसाच्या सन्मानार्थ भाड्याने घेतले होते. उर्वरित लोक दुसऱ्या गाडीने चालले आणि लवकरच शेजारच्या चर्चमध्ये, जिथे अजिबात विचित्र नजर नसायची, चार्ल्स डार्ने आणि लुसी मॅनेट यांनी आनंदाने लग्न केले.

हे काम पूर्ण झाल्यावर लहान समुदायाच्या हसूंमध्ये चमकणा tearsया अश्रूंच्या व्यतिरीक्त, काही हिरे, अतिशय तेजस्वी आणि चमचमणारे, नववधूच्या हातावर टक लावून मिस्टर. लॉरीच्या एका खिशातून नव्याने मुक्त झाले. ते घरी नाश्त्याला परतले आणि सर्व काही व्यवस्थित झाले आणि योग्यरित्या, पॅरिसच्या गॅरेटमध्ये खराब जूता तयार करणाऱ्या पांढऱ्या लॉकसह मिसळलेले सोन्याचे केस पुन्हा सकाळच्या सूर्यप्रकाशाच्या वेळी, दाराच्या उंब onयावर एकत्र मिसळले गेले. .

हे फारच काळ नसले तरी ते एक वेगळे झाले. पण तिच्या वडिलांनी तिचा उत्साह वाढविला आणि शेवटी तो तिच्या हातावर हात फिरवत हळूवारपणे म्हणाला, “तिला घे, चार्ल्स! ती तुझी आहे! ”

आणि तिचा चिडलेला हात त्यांना पाठलाग खिडकीतून ओवाळला, आणि ती गेली.

कोपरा निष्क्रिय आणि कुतूहलच्या मार्गाच्या बाहेरील बाजूला आहे आणि तयारी अगदी सोप्या आणि काही केल्या आहेत, डॉक्टर, मिस्टर लॉरी आणि मिस प्रोस हे एकटेच राहिले होते. जेव्हा ते थंडगार जुन्या हॉलच्या स्वागत सावलीत बदलले तेव्हाच श्री. लॉरी यांनी डॉक्टरांकडे येण्याचा एक मोठा बदल पाहिला; जणू काही सोन्याच्या बाह्याने त्याठिकाणी उत्तेजन दिले असेल तर त्याने त्याला विषाचा प्रघात ठोकला असेल.

त्याने नैसर्गिकरित्या खूप दडपशाही केली होती आणि दडपशाहीचा प्रसंग गेलेला असताना त्याच्यात काही बंडखोरी अपेक्षित असावी. परंतु, श्री. लॉरीला त्रासलेला जुना घाबरुन गेलेला देखावा होता; आणि डोके वर वाजवण्याच्या त्याच्या अनुपस्थित पद्धतीने आणि पाय -्या चढून जाताना आपापल्या खोलीत भटकंती करुन, श्री लॉरी यांना वाइन-शॉप कीपर, आणि स्टारलाईट राइडची आठवण झाली.

“मी विचार करतो,” त्याने मिस प्रोसशी कुजबुजून विचार केल्यावर, “मला वाटते की, आपण आत्ताच त्याच्याशी बोललो नाही किंवा त्याला त्रास देऊ नये. मी टेलसन च्या मध्ये पाहू आवश्यक आहे; म्हणून मी लगेचच तिथे जाईन आणि सध्या परत येईन. मग आम्ही त्याला प्रवासाला जाऊ आणि तिथे जेवलो, आणि सर्व काही ठीक होईल. ”

श्री लॉरी यांना टेलसनच्या दृष्टीक्षेपात पाहण्यापेक्षा टेलसनचे पाहणे सोपे होते. त्याला दोन तास ताब्यात घेण्यात आले. जेव्हा तो परत आला तेव्हा त्याने एका जुन्या पाय ofया वर चढून नोकराचा प्रश्न विचारला नाही; अशा प्रकारे डॉक्टरांच्या खोल्यांमध्ये जायचा, ठोठावण्याच्या आवाजात तो थांबला.

“गुड गॉड!” तो सुरुवातीला म्हणाला. "ते काय आहे?"

घाबरलेल्या चेहऱ्यासह मिस प्रॉस त्याच्या कानात होता. “हे मी, मी! सगळं हरवलंय! ”तिने हात ओरडत ती ओरडली. “लेडीबर्डला काय सांगायचे आहे? तो मला ओळखत नाही, आणि जोडे बनवितो! ”

श्री. लॉरी तिला काय शांत करू शकेल ते म्हणाले आणि स्वत: डॉक्टरच्या खोलीत गेले. बेंचला प्रकाशकडे वळवले गेले होते जसे की त्याने पूर्वी आपल्या कामावर शूमेकर पाहिले होते आणि डोके खाली वाकवले होते आणि तो खूप व्यस्त होता.

“डॉक्टर मॅनेट. माझा प्रिय मित्र, डॉक्टर मॅनेट! ”

डॉक्टरांनी त्याच्याकडे एका क्षणाकडे पाहिले - अर्धा विचारपूस करुन, अर्धा जणू जणू त्याच्याशी बोलण्यावर रागावले - आणि पुन्हा आपल्या कामाकडे झुकले.

त्याने आपला अंगरखा आणि कमरबंद बाजूला ठेवला होता; त्याचा शर्ट घशात उघडा होता, जसे की तो हे काम करीत असताना असायचा; आणि अगदी जुना हागार्ड, चेहरा मिटलेला पृष्ठभागही त्याच्याकडे परत आला होता. त्याने कठोरपणे — अधीरतेने worked जणू काही अर्थाने व्यत्यय आणल्यासारखे काम केले.

श्री. लॉरीने त्यांच्या हातातल्या कामाकडे एक नजर टाकली आणि पाहिले की ते जुन्या आकाराचे आणि आकाराचे एक बूट आहे. मग त्याने आपल्या शेजारी आणखी एक वस्तू उचलली आणि ती काय आहे हे विचारले.

“एक तरूणीची चालण्याचे बूट,” त्याने वर न पाहता हालचाल केली. “हे फार पूर्वी पूर्ण झाले पाहिजे. ते होऊ द्या. ”

“पण, डॉक्टर मॅनेट. माझ्याकडे बघ!"

जुन्या यांत्रिकरित्या अधीन राहून त्याने आपल्या कामात काहीच विलंब न करता आज्ञा पाळली.

“तू मला ओळखतोस प्रिये? पुन्हा विचार कर. हा तुमचा योग्य व्यवसाय नाही. विचार करा, प्रिय मित्रा! ”

काहीही त्याला अधिक बोलण्यास उद्युक्त करणार नाही. जेव्हा त्याने त्याला असे करण्याची विनंती केली तेव्हा त्याने तत्क्षणी त्याच्याकडे पाहिले. पण, त्याच्या मनापासून कुठलीही समजूत काढली गेली नाही. त्याने शांतपणे, काम केले, काम केले, आणि काम केले, आणि शब्द त्याच्यावर पडले ज्याप्रमाणे ते प्रतिध्वनी भिंतीवर किंवा हवेवर पडले असते. श्री. लॉरी यांना शोधू शकतील अशा आशेचा एकमेव किरण असा होता की, कधीकधी विचारण्याशिवाय त्याने कठोरपणे वर पाहिले. त्यामधे कुतूहल किंवा गोंधळ उडालेला एक अस्पष्ट अभिव्यक्ती दिसू लागला — जणू तो त्याच्या मनातल्या काही शंका मिटवण्याचा प्रयत्न करीत आहे.

इतर सर्वांपेक्षा महत्त्वाच्या असलेल्या श्री लॉरीवर एकाच वेळी दोन गोष्टी स्वत: ला प्रभावित केल्या; प्रथम, हे लुसीपासून गुप्त ठेवले पाहिजे; दुसरे म्हणजे, जे त्याला ओळखतात त्यांच्यापासून हे लपवून ठेवले पाहिजे. मिस प्रॉसच्या संयुक्त विद्यमाने, डॉक्टर ठीक नसल्याचे सांगून नंतरच्या खबरदारीच्या दिशेने त्वरित पावले उचलली आणि काही दिवस पूर्ण विश्रांती घ्यावी लागली. आपल्या मुलीवर केलेल्या फसवणूकीच्या मदतीसाठी मिस प्रॉस लिहायचे होते, त्याला व्यावसायिकदृष्ट्या दूर बोलावले गेले आहे असे वर्णन करुन आणि स्वत: च्या हातातील दोन किंवा तीन घाईघाईच्या ओळींच्या काल्पनिक पत्राचा उल्लेख करणे ज्याला संबोधित केले गेले होते तिला त्याच पोस्टद्वारे.

या उपाययोजना, कोणत्याही परिस्थितीत करणे उचित आहे, असे श्री. लॉरी यांनी आपल्याकडे येण्याच्या आशेने केले. जर ते लवकरच घडले तर त्याने आणखी एक मार्ग राखीव ठेवला; जे डॉक्टरांच्या बाबतीत सर्वात चांगले वाटले असे निश्चित मत होते.

त्याच्या बरे होण्याच्या आशेने आणि हा तिसरा अभ्यासक्रम ज्यायोगे व्यावहारिक झाला आहे, अशा प्रकारे श्री. लॉरीने त्याला शक्य तितक्या कमी देखावा देऊन

काळजीपूर्वक पाहण्याचा संकल्प केला. म्हणूनच त्याने आयुष्यात प्रथमच टेलसन यांच्यापासून दूर राहण्याची व्यवस्था केली आणि त्याच खोलीत खिडकीजवळ त्याने आपले पद स्वीकारले.

त्याच्याशी बोलणे हे निरुपयोग्यापेक्षाही वाईट आहे हे समजून घेण्यासाठी तो बराच काळ नव्हता, कारण दाबल्यावर, तो काळजीत पडला. त्याने पहिल्या दिवशी हा प्रयत्न सोडला आणि आपण ज्या भ्रमात पडलो आहोत किंवा पडत आहे त्या भ्रमविरोधात मूक निषेध म्हणून त्याने नेहमीच स्वतःसमोर उभे राहण्याचा संकल्प केला. म्हणूनच, तो खिडकीजवळच्या आपल्या आसनस्थानी राहिला, वाचत व लेखन करीत राहिला, आणि वाटेल तितक्या सुखद आणि नैसर्गिक मार्गाने व्यक्त केले की ते एक मुक्त स्थान आहे.

डॉक्टर मॅनेटने जे खायला आणि पिण्यास दिले होते ते घेतले आणि पहिल्यांदाच पहाटेचा काळोख होईपर्यंत काम केले - मिस्टर लॉरीला त्याच्या आयुष्यासाठी, वाचण्यासाठी किंवा त्याच्या आयुष्यासाठी अर्धा तास न पाहिल्या नंतर काम केले. लिहा. जेव्हा त्याने सकाळपर्यंत आपली साधने निरुपयोगी म्हणून ठेवली तेव्हा श्री. लॉरी उठले आणि त्याला म्हणाले:

“तुम्ही बाहेर जाल का?”

त्याने जुन्या पध्दतीने त्याच्या दुतर्फा मजल्याकडे पाहिले, जुन्या पद्धतीने पाहिले आणि जुन्या कमी आवाजात पुनरावृत्ती केली:

"आउट?"

“होय; माझ्याबरोबर फिरायला. का नाही?"

का नाही हे सांगण्याचा त्याने प्रयत्न केला नाही आणि आणखी एक शब्द बोलला नाही. परंतु, श्री. लॉरी यांना वाटलं की त्याने संध्याकाळी आपल्या बेंचवर टेकला होता तेव्हा गुडघ्यावर कोपर आणि डोक्यावर हातात हात घातला होता, की तो काही चुकीच्या मार्गाने स्वत: ला विचारत होता, "का नाही?" व्यवसायाच्या माणसाला येथे एक फायदा समजला आणि तो ठेवण्याचा दृढनिश्चय केला.

मिस प्रॉस आणि त्याने रात्री दोन घड्याळांमध्ये विभागली आणि जवळच्या खोलीतून काही अंतरांनी त्याला पाहिले. तो बरा होईपर्यंत बराच वेळ वेगाने खाली फिरला; पण, शेवटी जेव्हा तो झोपला तेव्हा त्याला झोप लागली. सकाळी तो बराच वेळ उठला होता आणि सरळ त्याच्या बाकावर जाऊन कामावर गेला.

या दुसऱ्या दिवशी श्री. लॉरी यांनी त्यांच्या नावाने आनंदाने त्यांना अभिवादन केले आणि त्यांच्याशी त्यांच्याशी परिचित असलेल्या विषयांवर बोललो. त्याने काहीच उत्तर दिले नाही, परंतु त्याने हे ऐकले आहे हे स्पष्ट आहे आणि त्याने गोंधळात तरी विचार केला आहे. यामुळे श्री लॅरीला दिवसातून बऱ्याच वेळा मिस प्रॉसबरोबर काम करण्यास प्रोत्साहित केले; त्या वेळी ते शांतपणे लुसीबद्दल बोलत होते आणि तिच्या वडिलांबद्दल नेहमीच्या पद्धतीने अगदी तंतोतंत हजर होते आणि जणू काही चुकत नव्हते. हे कोणत्याही प्रात्यक्षिक सहकार्याशिवाय केले गेले, बरेचसे नाही किंवा त्याला त्रास देण्यासाठी अनेकदा पुरेसे नाही; आणि त्याने वारंवार पाहिलं असा विश्वास ठेवून श्री. लॉरी यांचे मैत्रीपूर्ण हृदय हलके केले आणि आपल्या सभोवतालच्या विसंगतींबद्दलच्या

समजूतदारपणामुळे तो खवळला.

पुन्हा गडद झाल्यावर श्री. लॉरी यांनी त्याला आधीप्रमाणे विचारले:

"प्रिय डॉक्टर, आपण बाहेर जाल का?"

पूर्वीप्रमाणेच त्याने पुन्हा सांगितले, “आउट?”

“होय; माझ्याबरोबर फिरायला. का नाही?"

यावेळी, श्री लॉरी यांनी त्यांच्याकडून काहीच उत्तर न मिळाल्यास बाहेर जाण्याची विनवणी केली आणि एक तास गैरहजर राहिल्यानंतर ते परत आले. इतक्यात डॉक्टर खिडकीतील सीटवर गेले होते आणि तिथेच खाली बसलेल्या झाडाकडे पाहत बसले होते; परंतु, श्री. लॉरी परत आल्यावर तो त्यांच्या बाकावर गेला.

वेळ अगदी हळूच गेला आणि मिस्टर लॉरीची आशा अंधकारमय झाली आणि त्याचे हृदय पुन्हा भारी झाले आणि दिवसेंदिवस तो जड आणि भारी झाला. तिसरा दिवस आला आणि गेला. चौथा, पाचवा. पाच दिवस, सहा दिवस, सात दिवस, आठ दिवस, नऊ दिवस.

एक आशा कायम अंधकारमय झाली आहे आणि मनाने नेहमीच जड आणि अधिक वजनदार बनून श्री. लॉरी या चिंताग्रस्त काळातून गेले. हे गुपित चांगले ठेवले होते आणि ल्युसी बेशुद्ध आणि आनंदी होता; सुरुवातीच्या हातात हात घालणारा जोडी बनवणारा भयंकर कौशल्य वाढवित होता आणि तो त्याच्या कामाबद्दल इतका हेतू कधीच ठेवत नव्हता आणि त्याचे हात कधी इतके चपखल आणि तज्ज्ञ नव्हते हेही तो लक्षात ठेवू शकला नाही. जसे संध्याकाळी संध्याकाळी होते.

XIX. मत

चिंताग्रस्त निरीक्षणाने जन्मलेले श्री. लॉरी आपल्या पोस्टवर झोपले. त्याच्या रहस्यमयतेच्या दहाव्या दिवशी तो सूर्यप्रकाशाच्या खोलीत घाबरुन पडला ज्या ठिकाणी रात्रीची अंधार पडली तेव्हा त्याच्यावर जबरदस्तीने झोप आली.

त्याने डोळे चोळले आणि स्वत: ला रागावले; परंतु तो झोपेत नसेल याबद्दल शोक वाटला. कारण, डॉक्टरांच्या खोलीच्या दाराजवळ जाऊन त्याने पाहिले की शूमेकरची पीठ आणि साधने पुन्हा बाजूला ठेवली गेली आहेत आणि डॉक्टर स्वत: खिडकीजवळच वाचत बसले आहेत. तो नेहमीच्या सकाळच्या वेषात होता आणि त्याचा चेहरा (जी श्री. लॉरी स्पष्टपणे पाहू शकतील) अजूनही अत्यंत फिकट गुलाबी असूनही तो शांतपणे अभ्यासू आणि लक्ष देणारा होता.

जरी त्याने स्वत: ला जागे केल्याचे समाधानी केले, तरीही श्री. लॉरी यांना काही क्षणांबद्दल खूपच अनिश्चित वाटले की उशिरा शूमेकिंग हे स्वतःचे स्वप्न स्वप्नवत नाही का; कारण त्याच्या डोळयांनी त्याला त्याचा मित्र दिसला नाही, तो त्याच्या अंगवळणी व कपडे घालून नेहमीसारखा कामाला लागला नाही. आणि त्यांच्या श्रेणीत

असे कोणतेही चिन्ह होते की, ज्याने त्याच्यावर इतका जोरदार छाप पाडला होता तो बदल खरोखर घडला आहे?

हे त्याच्या पहिल्या गोंधळाची आणि आश्चर्यचकिततेची चौकशी होती, उत्तर स्पष्ट आहे. एखाद्या वास्तविक संबंधित आणि पुरेसे कारणांमुळे ही भावना निर्माण झाली नसती तर तो, जार्विस लॉरी तिथे कसा आला? डॉक्टर मॅनेटच्या सल्लागाराच्या खोलीत असलेल्या सोफावर, त्याच्या कपड्यांमध्ये आणि झोपेच्या वेळी, आणि सकाळी डॉक्टरांच्या शयनकक्षातील दाराबाहेर या मुद्द्यांवर वाद घालण्यासाठी तो कसा आला?

काही मिनिटातच मिस प्रॉस त्याच्या बाजूला कुजबुजत उभा राहिला. जर त्याच्याकडे संशयाचा काही कण उरला असेल तर तिच्या बोलण्याने त्याचे निराकरण झाले असते; परंतु तो त्यावेळी अगदी मस्तपैकी होता, आणि त्याच्याजवळ काहीही नव्हते. त्यांनी असा सल्ला दिला की नियमित ब्रेकफास्ट-तास होईपर्यंत त्यांनी वेळ द्यावा आणि नंतर असामान्य असे काही घडले नसल्यासारखे डॉक्टरांना भेटावे. जर तो आपल्या नेहमीच्या मनासारखा दिसला तर श्री. लोरी सावधगिरीने चिंता करण्याच्या बाबतीत, चिंताग्रस्त असलेल्या, त्याच्या मताचे मार्गदर्शन व मार्गदर्शन घेण्यास पुढे जाईल.

मिस प्रोस, स्वत: च्या निर्णयाला स्वत: ला अधीन करीत, या योजनेची काळजीपूर्वक कार्य केले गेले. आपल्या नेहमीच्या पद्धतशीर टॉयलेटसाठी मुबलक वेळ असल्यामुळे श्री. लॉरींनी आपल्या नेहमीच्या पांढ white्या कपड्याच्या नाश्त्याच्या वेळी आणि त्याच्या नेहमीच्या व्यवस्थित पायांसह स्वत: ला सादर केले. डॉक्टरांना नेहमीच्याच मार्गाने बोलावण्यात आले, आणि न्याहारीला आले.

श्री लॉरी यांना एकमेव सुरक्षित आगाऊ वाटणारे नाजूक आणि हळूहळू पध्दतीकडे दुर्लक्ष केल्याशिवाय आतापर्यंत त्याचे आकलन करणे शक्य झाले, सुरुवातीला त्यांना असे वाटले होते की कालच त्याच्या मुलीचे लग्न झाले आहे. आठवड्याचा दिवस आणि महिन्याचा दिवस जाणूनबुजून काढून टाकल्या गेलेल्या प्रसंगानुसार, त्याला विचार करणे आणि मोजणी करण्याचे ठरवले आणि स्पष्टपणे त्याने अस्वस्थ केले. इतर सर्व बाबतीत, तथापि, तो स्वत: इतका कंटाळला होता की, श्री लोरी यांनी शोधलेली मदत घेण्याचा निर्धार केला. आणि ती मदत स्वत: ची होती.

म्हणूनच, जेव्हा नाश्ता केला आणि निघून गेला आणि तो आणि डॉक्टर एकत्र राहिले तेव्हा श्री. लॉरी भावनांनी म्हणाले:

“माझ्या प्रिय मनेट, मला एक अत्यंत उत्सुक प्रकरण आहे ज्याबद्दल मला मनापासून आवड आहे याबद्दल आत्मविश्वासाने तुमचे मत जाणून घेण्यासाठी मी उत्सुक आहे; असे म्हणायचे तर ते मला खूप कुतूहल आहे; कदाचित तुमच्या चांगल्या माहितीसाठी तेवढे कमी असेल. ”

त्याच्या उशिरा केलेल्या कामामुळे रंगलेल्या त्याच्या हातात चमकत होता, डॉक्टर अस्वस्थ दिसत होते आणि लक्षपूर्वक ऐकत असे. त्याने यापूर्वी एकापेक्षा जास्त वेळा त्याच्या हातात एक नजर टाकली होती.

श्री. लॉरी म्हणाले, “डॉक्टर मॅनेट,” त्याच्या हातावर प्रेमळपणे स्पर्श करत म्हणाला, “केस माझ्या एका प्रिय मित्रांबद्दल आहे. या गोष्टीकडे लक्ष द्या आणि त्याच्या

मुलीसाठी - माझ्या मुलीचे, माझ्या प्रिय मॅनेटसाठी. आणि सर्वात महत्त्वाचे म्हणजे मला चांगले सल्ला द्या. "

"मला समजले तर," डॉक्टर म्हणाला, "काही मानसिक धक्का?"

"होय!"

"स्पष्ट व्हा," डॉक्टर म्हणाले. "तपशील न ठेवता."

श्री. लॉरी यांनी पाहिले की ते एकमेकांना समजतात आणि पुढे जात आहेत.

"माझ्या प्रिय मनेट, हे मनाने, भावनांविषयी, भावना व्यक्त करण्याच्या तीव्रतेचे व तीव्रतेचे, जुन्या आणि दीर्घकाळापर्यंत धक्क्याचे प्रकरण आहे. मन. हे त्या धक्क्याचे प्रकरण आहे ज्याच्याखाली पीडित व्यक्तीला सहन केले जावे लागले, कोणी किती काळ सांगू शकत नाही, कारण माझा विश्वास आहे की तो स्वत: वेळेचा हिशोब घेऊ शकत नाही आणि त्याकडे जाण्याचे दुसरे कोणतेही साधन नाही. हे एखाद्या धक्कादायक घटना आहे ज्यावरून पीडित व्यक्ती स्वत: ला शोधू शकत नाही अशा प्रक्रियेद्वारे त्याने बरे केले - जसे मी एकदा त्याला सार्वजनिकपणे धक्कादायक रीतीने संबंधीत ऐकले आहे. हा एक धक्का आहे ज्यापासून तो बरे झाला आहे, अगदी पूर्णपणे, एक अत्यंत हुशार माणूस, मनाची जवळून काम करण्यास सक्षम, आणि शरीराची कष्टाळू आणि त्याच्या ज्ञानाच्या साठ्यात सतत नवीन भर घालणारी. आधीच खूप मोठा होता. पण, दुर्दैवाने, तिथेच आहे, "त्याने थांबून एक दीर्घ श्वास घेतला -" थोडासा थांबा. "

डॉक्टरांनी कमी आवाजात विचारले, "किती काळ?"

"नऊ दिवस आणि रात्री."

"ते कसे दाखवले? "पुन्हा एकदा त्याच्या हाताकडे पाहत मी म्हणालो," धक्क्याशी जुळलेल्या काही जुन्या पाठपुराव्यास पुन्हा सुरुवात करायची? "

"ही वस्तुस्थिती आहे."

"आता, तू त्याला कधी पाहिलं आहेस का," डॉक्टरांनी विचारले, "स्पष्टपणे आणि एकत्रितपणे, अगदी त्याच निम्न आवाजात," त्या शोधामध्ये मूळतः व्यस्त होता? "

"एकदा."

"आणि जेव्हा तो पुन्हा पडला, तेव्हा तो बहुतेक बाबतीत — किंवा सर्व बाबतीत he जसे की तो होता?"

"मी सर्व बाबतीत विचार करतो."

"तू त्याच्या मुलीबद्दल बोललीस. त्याची मुलगी पुन्हा कोसळते हे माहित आहे का? "

"नाही. हे तिच्याकडून ठेवले गेले आहे आणि मला आशा आहे की तिच्याकडून नेहमीच ते ठेवले जाईल. हे फक्त मलाच माहित आहे आणि एका गोष्टीवर तरी विश्वास ठेवला पाहिजे. "

डॉक्टरांनी त्याचा हात धरला आणि कुरकुर केली, "तो खूप दयाळू होता. ते खूप विचारवंत होते! "श्री. लोरीने त्या बदल्यात आपला हात धरला आणि दोघांपैकी दोघेही थोडावेळ बोलले नाहीत.

श्री. लॉरी म्हणाल्या, "आता, माझ्या प्रिय मॅनेट," अत्यंत काळजीपूर्वक आणि

अत्यंत प्रेमळपणे म्हणाले, “मी फक्त एक व्यवसाय करणारा माणूस आहे आणि अशा गुंतागुंतीच्या आणि कठीण प्रकरणांना तोंड देण्यास मी अपात्र आहे. आवश्यक माहिती माझ्याकडे नाही; मी बुद्धिमत्ता प्रकारची नाही; मला मार्गदर्शक पाहिजे. या जगात कोणीही नाही ज्यांच्यावर मी तुमच्यावर अवलंबून आहे त्या योग्य मार्गदर्शनावर अवलंबून राहू शकेल. मला सांगा, हे पुन्हा कसे घडेल? दुसऱ्याचा धोका आहे का? त्याची पुनरावृत्ती रोखली जाऊ शकते? त्याची पुनरावृत्ती कशी करावी? हे सर्व कसे घडते? मी माझ्या मित्रासाठी काय करू शकतो? मी काय करावे हे मला कसे समजले असेल यापेक्षा एखाद्या माणसाची सेवा करण्यापेक्षा आपल्या मनाची इच्छा इतकी जास्त असू शकत नाही.

“परंतु अशा परिस्थितीत कसे उत्पत्ती करावे हे मला माहित नाही. जर तुमची सौम्यता, ज्ञान आणि अनुभव मला योग्य मार्गावर आणू शकले असतील, तर मी कदाचित बरेच काही करू शकेल; अशिक्षित आणि निदेशित मी इतके थोडे करू शकतो. त्याविषयी माझ्याशी चर्चा कर. मला हे आणखी थोडे स्पष्टपणे पाहण्यास सक्षम करा आणि आणखी थोडे कसे उपयोगी पडावे हे शिकवा. ”

हे स्पष्ट शब्द बोलल्यानंतर डॉक्टर मॅनेट ध्यानस्थ बसले आणि श्री लॉरी यांनी त्याला दाबले नाही.

“मला वाटते की हे संभवनीय आहे,” एका प्रयत्नाने मौन तोडत डॉक्टर म्हणाले, “माझ्या प्रिय मित्रा, तू ज्या रीथलींगचे वर्णन केले आहे तो या विषयाने अजिबात अप्रिय नव्हते.”

“त्याला त्याचा धाक वाटला?” श्री लॉरीने विचारण्याचे धाडस केले.

“खूप.” तो हे अनैच्छिक थरथर देऊन म्हणाला.

"अशा प्रकारची भीती पीडितेच्या मनावर कशी ओतते हे आपल्याला ठाऊक नाही आणि किती कठीण आहे - जवळजवळ अशक्य देखील आहे - त्याच्यावर अत्याचार करणाresses्या विषयावर स्वतःला एखादे शब्द उच्चारण्यास भाग पाडणे देखील त्याच्यासाठी कठीण आहे."

श्री. लॉरी यांनी विचारले, “जेव्हा एखादा गुप्त रहस्य त्याच्यावर असेल तर एखाद्याला ते देण्यास स्वत: वर विजय मिळवू शकला असता तर तो सुज्ञतेने मुक्त होईल काय?”

"मला असे वाटते. परंतु हे मी अशक्य आहे हीच एक गोष्ट आहे. माझा असा विश्वास आहे की - काही बाबतींत ते अगदी अशक्य आहे. "

“आता,” श्री. लोरी म्हणाले, दोन्ही बाजूंच्या एका शांततेनंतर, पुन्हा हळूवारपणे डॉक्टरांच्या हातावर हात ठेवला, “तुम्ही या हल्ल्याला कशाचा संदर्भ द्याल?”

डॉक्टर मॅनेट म्हणाले, “मला विश्वास आहे, की आजारपणाचे पहिले कारण म्हणजे विचार आणि स्मरणशक्तीच्या मार्गाचे जोरदार आणि विलक्षण पुनरुज्जीवन झाले. मला वाटतं की अत्यंत त्रासदायक निसर्गाची काही तीव्र संघटना स्पष्टपणे परत आठवली गेली. बहुधा त्याच्या मनात एक भिती निर्माण झाली होती, की त्या संघटना परत बोलावल्या जातील - काही विशिष्ट परिस्थितीत सांगा - एखाद्या विशिष्ट प्रसंगी. त्याने स्वत: ला व्यर्थ ठरवण्याचा प्रयत्न केला; कदाचित स्वतःला तयार करण्याचा प्रयत्न

केल्यामुळे तो सहन करण्यास कमी सक्षम झाले. "

श्री. लॅरीने नैसर्गिक संकोच दाखवून विचारले, “त्या विघटनानंतर काय घडले ते आठवेल काय?”

डॉक्टर खोलीच्या भोवती उजाडलेल्या अवस्थेत दिसले, डोके हलवले, आणि हळू आवाजात उत्तर दिले, "मुळीच नाही."

“आता भविष्याविषयी” श्री लॅरीला इशारा दिला.

“भविष्याविषयी,” डॉक्टर ठामपणे म्हणाले, “मला मोठी आशा असावी. जेव्हा स्वर्ग त्याला लवकरच परत मिळाल्याबद्दल दयाळूपणा वाटतो, तेव्हा मला खूप आशा आहे. तो, एखाद्या गुंतागुंतीच्या गोष्टीच्या दबावाला बळी पडून, दीर्घकाळ भीतिदायक आणि लांब अस्पष्ट दृष्टिकोनातून विचार केला गेला आणि ढग फुटल्यानंतर आणि पुन्हा निघून गेल्यानंतर मला वाईट आशा झाली की मी आशा केली पाहिजे. "

"बंर बंर! चांगला आराम आहे. मी कृतज्ञ आहे! ”श्री लॉरी म्हणाले.

"मी कृतज्ञ आहे!" डॉक्टरने पुन्हा पुन्हा आदराने त्याच्या डोक्यावर वाकले.

श्री. लॅरी म्हणाले, “आणखी दोन मुद्दे आहेत, ज्यावर मला सूचना मिळायला उत्सुक आहे. मी जाऊ शकतो? ”

“तुम्ही तुमच्या मित्राला चांगली सेवा देऊ शकत नाही.” डॉक्टरांनी त्याला त्याचा हात दिला.

“प्रथम, नंतर. तो एक अभ्यासपूर्ण सवय आहे आणि विलक्षण ऊर्जावान आहे; व्यावसायिक ज्ञान संपादन, प्रयोग आयोजित करण्यासाठी आणि बऱ्याच गोष्टींसाठी तो स्वत: ला खूप उत्कटतेने लागू करतो. आता, तो जास्त करतो? ”

"मला नाही वाटत. नेहमी एखाद्या व्यवसायाची आवश्यकता असणे हे त्याच्या मनाचे वैशिष्ट्य असू शकते. काही प्रमाणात ते नैसर्गिक असेल; अंशतः दु: खाचा परिणाम. यावर जितके कमी आरोग्यदायी गोष्टींनी व्यापले जाईल तितकेच त्यास धोकादायक दिशेने वळण्याचा धोका असेल. त्याने स्वत: चे निरीक्षण करून शोध लावला असावा. ”

"आपल्याला खात्री आहे की तो खूपच ताणतणावाखाली नाही?"

“मला खात्री आहे की मला याची खात्री आहे.”

“माझ्या प्रिय मॅनेट, जर त्याला आता जास्त काम केले असेल तर”

“माझ्या प्रिय लॉरी, मला ते शक्य असेल तर शंका आहे. एका दिशेने हिंसक तणाव निर्माण झाला आहे आणि त्याला काउंटरवेटची आवश्यकता आहे. ”

“माफ करा, सतत व्यवसायाचा माणूस म्हणून. एक क्षण गृहीत धरून, तो होता overworked; या विकृतीच्या काही नूतनीकरणामध्ये ते स्वत: ला दर्शवेल? ”

"मला असे वाटत नाही. मला वाटत नाही, "आत्मविश्वासाच्या ठामपणे डॉक्टर मॅनेट म्हणाले," असोसिएशनच्या एका ट्रेनशिवाय काहीही नूतनीकरण करेल. मला असे वाटते की आतापर्यंत त्या जीवाचे काही विलक्षण पेच सोडून त्याचे नूतनीकरण होऊ शकले नाही. जे काही घडले आणि त्याच्या पुनर्प्राप्तीनंतर मला पुन्हा त्या त्या तारांच्या अशा हिंसक आवाजांची कल्पना करणे कठीण आहे. माझा विश्वास आहे आणि माझा असा

विश्वास आहे की त्याचे नूतनीकरण करण्याची परिस्थिती संपुष्टात आली आहे. ”

एखाद्या माणसाच्या मनाच्या नाजूक संघटनेवर किती थोडीशी देखरेख होते हे त्याला ठाऊक होते आणि तरीही अशा व्यक्तीच्या आत्मविश्वासाने ज्याने हळू हळू वैयक्तिक सहनशक्ती व त्रासातून आपले आश्वासन जिंकले. हा आत्मविश्वास त्याच्या मित्राने कमी केला नाही. त्याने स्वतःपेक्षा जास्त दिलासा आणि प्रोत्साहित केल्याचा दावा केला आणि त्याच्या दुसऱ्या आणि शेवटच्या मुद्द्यांशी संपर्क साधला. त्याला वाटले की हे सर्वांपेक्षा कठीण आहे; पण, मिस प्रॉसबरोबर रविवारी सकाळी झालेल्या त्याच्या जुन्या संभाषणाची आठवण झाली आणि गेल्या नऊ दिवसांत त्याने जे पाहिले ते आठवते, आपल्याला हे माहित आहे की आपण त्यास सामोरे जावेच लागेल.

श्री लारी म्हणाले, “आम्ही म्हणतो-“ लोहार यांचे काम, लोहार यांचे काम. एखादा खटला आणि उदाहरणादाखल सांगायचं, की त्याच्या वाईट वेळेत, थोड्या बनावट काम करण्यासाठी तो वापरला गेला होता. आम्ही म्हणेन की तो पुन्हा त्याच्या फोर्जमध्ये अनपेक्षितपणे सापडला. त्याने ते त्याच्याजवळ ठेवावे ही वाईट गोष्ट नाही काय? ”

डॉक्टरांनी हाताने त्याच्या कपाळावर छाया केली आणि त्याने त्याचा पाय जमिनीवर मारला.

“त्याने तो नेहमीच आपल्या पाठीशी ठेवला आहे,” श्री लॉरी म्हणाले, त्याच्या मित्राकडे चिंताग्रस्त नजरेने. "आता, त्याने ते सोडले तर बरे नाही काय?"

तरीही, डॉक्टरांनी, कपाळावर छातीने वार करुन, त्याचा पाय जमिनीवर मारला.

श्री. लॉरी म्हणाले, “तुम्हाला मला सल्ला देणे सोपे वाटत नाही?” “मला एक छान प्रश्न समजला आहे. आणि तरीही मला वाटतं- ”आणि तिथेच त्याने आपले डोके हलविले आणि थांबले.

डॉक्टर मॅनेट म्हणाले, “तुम्ही पहा,” एका बेचैन विरामानंतर त्याच्याकडे वळले, “या गरीब माणसाच्या मनातील सर्वात महत्त्वाचे काम, सातत्याने सांगणे फार कठीण आहे. एकदा त्या धंद्यासाठी तो तळमळत होता, तो आला तेव्हा त्याचे स्वागतच झाले; मेंदूच्या पेचप्रसंगासाठी बोटांची विकृती बदलून, आणि अधिक सराव केल्यामुळे, हातची चातुर्य, मानसिक छळाच्या चातुर्यासाठी, याने त्याच्या वेदना दूर केल्या यात काही शंका नाही; की तो कधीही आपल्या आवाक्याबाहेर ठेवण्याचा विचार सहन करू शकला नाही. आताही जेव्हा जेव्हा मी विश्वास करतो की तो आपल्यापेक्षा पूर्वीपेक्षा जास्त आशावादी आहे आणि अगदी आत्मविश्वासाने स्वत: बद्दल बोलतो तेव्हा त्याला त्या जुन्या रोजगाराची गरज आहे आणि ती सापडत नाही ही कल्पना त्याच्या मनात अचानक येते हरवलेल्या मुलाच्या मनावर एखाद्याला फॅन्सी मारू शकते त्याप्रमाणे दहशत. ”

श्री. लॉरीच्या चेह t<0>याकडे डोळेझाक करताच तो त्याच्या उदाहरणासारखा दिसत होता.

“पण मना करू शकत नाही! मी माहिती विचारत आहे, व्यवसायाचा एक लूट करणारा माणूस म्हणून, जो फक्त गिनी, शिलिंग्ज आणि बँक नोट्ससारख्या भौतिक वस्तूंचा व्यवहार करतो - त्या वस्तूच्या धारणामध्ये त्या कल्पनांचा समावेश असू शकत

नाही? जर गोष्ट गेली असेल तर, माझ्या प्रिय मनेट, भीती त्याच्याबरोबरच जाणार नाही काय? थोडक्यात, खोटे सांगणे चुकीच्या मार्गाने ठेवण्याची सवलत नाही का? ”

अजून एक शांतता होती.

डॉक्टर म्हणाला, “तुम्हीसुद्धा ते पाहता पाहता हा एक जुना साथीदार आहे.”

"मी ते ठेवणार नाही," श्री लॉरी म्हणाले, डोके हलवताना; कारण त्याने डॉक्टरला नाकारलेले पाहिले आणि तो दृढ झाला. “मी त्याला त्याग करण्याची शिफारस करीन. मला फक्त तुझा अधिकार हवा आहे. मला खात्री आहे की हे काही चांगले होणार नाही. या! एखाद्या प्रिय माणसासारखा मला तुझी सत्ता दे. त्याच्या मुलीसाठी, माझे प्रिय मॅनेट! ”

त्याच्यात काय संघर्ष होता हे पाहणे फार विचित्र आहे!

“तर मग, तिच्या नावे, ते पूर्ण होऊ द्या; मी ते मंजूर करतो. परंतु, तो हजर असताना मी ते काढून घेणार नाही. तो नसतानाही ते काढून टाका; अनुपस्थितीनंतर त्याला आपल्या जुन्या साथीची आठवण होऊ द्या. ”

श्री. लॉरी यांनी तातडीने त्याकरिता व्यस्त ठेवले आणि परिषद संपली. त्यांनी देशात दिवस पार केला आणि डॉक्टर बराच सावरला. त्यानंतरच्या तीन दिवसांत तो बराच चांगला राहिला आणि चौदाव्या दिवशी तो ल्युसी आणि तिच्या नव joinयाबरोबर गेला. त्याच्या शांततेची दखल म्हणून घेतलेली खबरदारी, श्री. लॉरी यांनी यापूर्वी त्यांना समजावून सांगितले होते आणि त्यानुसार त्याने लुसीला पत्र लिहिले होते आणि तिला काही शंका नव्हती.

ज्या दिवशी तो घराबाहेर पडला त्या रात्री श्री. लॉरी हेलिकॉप्टर घेऊन त्याच्या खोलीत गेले, मिस प्रॉसने दिवा लावलेला होता. तेथे, बंद दरवाजे आणि एक रहस्यमय आणि दोषी रीतीने श्री. लॉरीने शूमेकरच्या बेंचचे तुकडे केले, तर मिस प्रॉसने मेणबत्ती पकडली की जणू ती एखाद्या हत्येस मदत करत होती - ज्यासाठी ती तिच्या गंभीरतेने होती अनुचित आकृती नाही. शरीराची जळजळ (पूर्वी हेतूसाठी सोयीस्कर तुकड्यांपर्यंत कमी केली गेली) स्वयंपाकघरातील अग्निविना विलंब न करता सुरुवात केली गेली; आणि साधने, शूज आणि चामडे बागेत दफन केले. म्हणून दुष्ट लोक प्रामाणिक मनांना विनाश आणि गुप्तता दाखवतात. श्री. लॉरी आणि मिस प्रॉस, त्यांच्या कृत्याच्या कार्यामध्ये गुंतलेले असताना आणि त्यातील खुणा काढून टाकताना, अगदी भयंकर गुन्ह्यातील सहकार्यांसारखे, जवळजवळ वाटले आणि जवळजवळ पाहिले.

XX एक प्लीहा

जेव्हा नव-विवाहित जोडी घरी आली, तेव्हा अभिनंदन करण्यासाठी प्रथम दिसणारा सिडनी कार्टन होता. जेव्हा त्याने स्वत: ला सादर केले तेव्हा ते बरेच तास घरी नव्हते. त्याच्यात सवयी, दृष्टीकोनात वा रीतीने सुधारणा झाली नव्हती; परंतु त्याच्याविषयी विश्वासाची एक विशिष्ट उबदार हवा होती जी चार्ल्स डार्ने यांच्या निरीक्षणासाठी नवीन होती.

त्याने डार्नेला एका खिडकीत बाजूला ठेवण्याची आणि जेव्हा कोणीही ऐकले नाही तेव्हा त्याच्याशी बोलण्याची संधी पाहात राहिली.

"श्री. डार्ने, "कार्टन म्हणाला," मी आशा करतो की आम्ही मित्र होऊ. "

"आम्ही आधीच मित्र आहोत, अशी आशा आहे."

“तुम्ही बोलण्याची फॅशन म्हणून तसे बोलण्यास पुरेसे आहात; परंतु, माझे बोलण्याची फॅशन नाही. खरंच, जेव्हा मी म्हणतो की आमची मैत्री व्हावी, तेव्हा मी एकटाच म्हणायचंच नाही. ”

चार्ल्स डार्ने - जसा नैसर्गिक होता - त्याला विचारत होता, सर्व चांगल्या-विनोदबुद्धीने आणि चांगल्या सहवासामध्ये त्याचा काय अर्थ होता?

कार्टन हसत हसत म्हणाला, “माझ्या आयुष्यावर, मला तुझे स्वत: चे भाषण सांगण्यापेक्षा माझ्या स्वतःच्या मनातले समजणे सोपे आहे. तथापि, मी प्रयत्न करू. जेव्हा मी नेहमीपेक्षा जास्त प्यायलो होतो तेव्हा एखादा प्रसिद्ध प्रसंग आठवतो का? ”

"मला एक विशिष्ट प्रसंग आठवतो जेव्हा तू मला मद्यपान केले होतेस अशी कबुली देण्यास भाग पाडले तेव्हा."

“मलाही ते आठवते. या प्रसंगांचा शाप माझ्यावर खूप भारी आहे कारण मी त्या नेहमी लक्षात ठेवतो. मला आशा आहे की सर्व दिवस माझ्यासाठी संपत असताना एक दिवस हा विचार केला जाईल! काळजी करू नका; मी उपदेश करणार नाही. ”

“मी अजिबात घाबरलेला नाही. तुमच्यातले कमाई माझ्यासाठी भयानक आहे. ”

“अहो!” कार्टनने आपल्या हाताच्या निष्काळजी लाटेने जणू काही त्या ओवाळल्यासारखे म्हटले. “प्रश्नातील दारुच्या नशेत (मोठ्या संख्येपैकी एक, जसे तुम्हाला माहित आहे), मी तुला आवडण्याविषयी, मला आवडत नाही याबद्दल अपात्र आहे. माझी इच्छा आहे की तुम्ही ते विसरलात. ”

"मी हे खूप आधी विसरलो."

“पुन्हा बोलण्याची फॅशन! परंतु, श्री. डार्णे, विस्मृती करणे मला इतके सोपे नाही, कारण आपण ते आपल्यास प्रतिनिधित्व करता. मी कधीही विसरलो नाही आणि हलके उत्तर मला ते विसरण्यास मदत करत नाही. ”

डार्ने परत म्हणाले, “जर हे हलके उत्तर असेल तर मी त्याबद्दल क्षमा मागतो. मला थोडीशी गोष्ट करण्याशिवाय दुसरे काहीच नाही, जे आश्चर्यचकित करणारे आपल्याला बाजूला सारून खूप त्रास देतात. मी एखाद्या सभ्य माणसाच्या विश्वासावरुन मी तुम्हाला सांगत आहे की मी बरीच वेळ माझ्या मनातून काढून टाकली आहे. गुड हेव्हन, डिसमिस करण्यासाठी तिथे काय होते! त्यादिवशी तू मला दिलेल्या महान सेवेत मला हे

लक्षात ठेवण्यासारखे आणखी काही नव्हते का? ”

कार्टन म्हणाले, “उत्तम सेवा देण्याविषयी मी तुला वचन देण्यास बांधील आहे, जेव्हा तू त्या मार्गाने असे बोलतोस तेव्हा ते फक्त व्यावसायिक टाळया होते, मला माहित नाही की जेव्हा तुमच्या बाबतीत काय घडले तेव्हा मी त्याची काळजी घेतली. मी ते प्रस्तुत केले. ind मन! मी म्हणतो तेव्हा मी ते प्रस्तुत करतो; मी भूतकाळाबद्दल बोलत आहे. ”

डार्ने परत म्हणाला, “तू कर्तव्य बजावशील, पण तुझ्या हलका उत्तराशी मी भांडणार नाही .”

“अस्सल सत्य, श्री. डार्णे, माझ्यावर विश्वास ठेवा! मी माझ्या हेतूपासून दूर गेलो आहे. मी आमच्या मित्र असण्याबद्दल बोलत होतो. आता, तू मला ओळखतोस; तुम्हाला माहिती आहे की मी माणसांच्या सर्व उच्च आणि चांगल्या उड्डाणे करण्यात अक्षम आहे. आपणास याबद्दल शंका असल्यास, स्ट्रायव्हरला विचारा, आणि तो तुम्हाला सांगेल. ”

"मी त्याच्या मदतीशिवाय माझे स्वतःचे मत बनविणे पसंत करतो."

“बरं! कोणत्याही प्रकारे तू मला एक विघ्नकारक कुत्रा म्हणून ओळखतोस, ज्याने कधीच चांगले काम केले नाही आणि कधीही करणार नाही. ”

"मला माहित नाही की आपण 'कधीही करणार नाही.'"

“पण मी करतो आणि तुम्ही माझा शब्द घ्यावा. बरं! जर आपण अशा नालायक साथीदार, आणि अशा उदासीन प्रतिष्ठेचा एखादा साथीदार, विचित्र वेळी येण्या-जाण्याचा प्रयत्न करत असाल तर मला येथे विचारावे की मला येथे एखाद्या विशेषाधिकारप्राप्त व्यक्ती म्हणून येण्याची परवानगी मिळेल; की मला एक निरुपयोगी म्हणून ओळखले जाईल (आणि मी हे सांगेन की जर मी आपल्यात आणि माझ्यात समानता नसती तर, एक अवांछित) फर्निचरचा तुकडा जुन्या सेवेसाठी सहन केला आणि मला याची दखलही घेतली नाही. मला परवानगीचा दुरुपयोग करावा की नाही याबद्दल मला शंका आहे. वर्षातून चार वेळा मी त्याचा स्वत: चा उपयोग करुन घेतला तर ते शंभर आहे. हे मला समाधान देईल, असे मला सांगण्याची हिम्मत होते, की हे माझ्याकडे आहे. ”

“तुम्ही प्रयत्न कराल?”

“मी दर्शविलेल्या पायावर मी आहे असे म्हणण्याचा हा आणखी एक मार्ग आहे. डार्ने, मी तुझे आभार मानतो. मी तुमच्या नावाने हे स्वातंत्र्य वापरू शकतो? ”

“कार्टन, आतापर्यंत मला असे वाटते.”

त्यावर त्यांनी हात हलवले आणि सिडनीने पाठ फिरविली. त्यानंतर एका मिनिटातच, तो सर्व बाह्य देखावासाठी, जितका पूर्वीसारखा अप्रिय होता.

जेव्हा तो गेला आणि मिस प्रोस, डॉक्टर आणि मिस्टर लॉरी यांच्याबरोबर संध्याकाळ झाली तेव्हा चार्ल्स डार्ने यांनी सामान्य संभाषणात या संभाषणाचा काही उल्लेख केला आणि सिडनी कार्टनबद्दल निष्काळजीपणा व लापरवाहीची समस्या असल्याचे सांगितले. तो थोडक्यात त्याच्याबद्दल कठोरपणे बोलण्याचा किंवा अर्थ सांगण्याविषयी बोलत नव्हता, परंतु त्याने स्वत: ला जसे पाहिले तसे कोणीही असावे.

हे त्याच्या सुंदर तरुण पत्नीच्या विचारांमध्ये बसू शकते याची त्याला कल्पना नव्हती; पण, त्यानंतर जेव्हा तो तिच्या रूममध्ये तिच्यात सामील झाला, तेव्हा त्याने तिला कपाळाच्या जुन्या मस्त उचललेल्या अवस्थेत त्याची वाट पाहिली.

"आम्ही आज रात्री विचारशील आहोत!", तिच्याबद्दल हात ओढत डार्ने म्हणाला.

“होय, प्रियतम चार्ल्स”, तिच्या स्तनावर हात ठेवून आणि त्याच्यावर विचारपूस व लक्ष देणारी अभिव्यक्ती; "आम्ही आज रात्री ऐवजी विचारवंत आहोत, कारण आज रात्री आपल्या मनात काहीतरी आहे."

"हे काय आहे, माझ्या लुसी?"

"जर मी तुम्हाला विनंति केली नाही तर तू माझ्यावर एक प्रश्न न ठेवण्याचे वचन देशील?"

“मी वचन देऊ? मी माझ्या प्रेमाला काय वचन देणार नाही? ”

खरोखर, त्याच्या हाताने गालावरुन सोनेरी केस बाजूला ठेवून, आणि त्याचा दुसरा हात, ज्याने त्याला मारले त्या हृदयाविरूद्ध!

"मला वाटते, चार्ल्स, गरीब श्री. कार्टन तुम्ही आज रात्री त्याच्यासाठी व्यक्त केलेल्यापेक्षा अधिक विचार आणि आदरास पात्र आहेत."

“खरंच, माझा स्वतःचा? असे का?"

“तू मला विचारू नकोस. पण मला वाटते — मला माहित आहे — तो करतो. ”

“जर तुम्हाला ते माहित असेल तर, ते पुरेसे आहे. माझ्या आयुष्यात, मी काय करावे अशी तुझी इच्छा आहे? ”

“प्रिय, मी नेहमीच त्याच्याबरोबर नेहमी उदार असायला हवे आणि जेव्हा तो नसतो तेव्हा त्याच्या सदोषांवर तुम्ही अगदी दयाळ राहायला सांगा. मी तुम्हाला असा विश्वास करण्यास सांगू की त्याचे हृदय आहे ज्याचे त्याने अगदी क्वचितच प्रकट केले आहे आणि त्यामध्ये खोल जखमा आहेत. माझ्या प्रिय, मी रक्तस्त्राव पाहिला आहे. ”

चार्ल्स डार्ने म्हणाले, “हे माझ्यासाठी एक वेदनादायक प्रतिबिंब आहे, ज्यामुळे मी त्याला काही चुकीचे केले असते. मी त्याच्याविषयी असा विचार केला नव्हता. ”

“माझ्या पती, तसे आहे. मला भीती वाटते की त्याला पुन्हा हक्क मिळणार नाही; आता त्याच्या भूमिकेत किंवा दैव्यातली कोणतीही गोष्ट आता पुन्हा बदलता येईल अशी आशा क्वचितच आहे. पण, मला खात्री आहे की तो चांगल्या गोष्टी, कोमल गोष्टी, अगदी मोठ्या गोष्टींमध्ये सक्षम आहे. ”

या हरवलेल्या माणसावरच्या तिच्या विश्वासाच्या शुद्धतेमध्ये ती इतकी सुंदर दिसत होती, की तिचा नवरा तासन्तास तसतसा तिच्याकडे पाहू शकला असता.

“आणि माझ्या प्रेयसी प्रेमा!” असे त्याने आवर्जून आवर्जून सांगितले, “त्याच्या जवळ चिकटून, त्याने त्याच्या छातीवर डोके ठेवले आणि तिच्याकडे आपले डोळे वाढवले,“ लक्षात ठेवा आम्ही आपल्या आनंदात किती बलवान आहोत आणि तो त्याच्या

दु: खामध्ये किती कमकुवत आहे! ”

विनंती त्याला घरी स्पर्शली. “मी हे नेहमी लक्षात ठेवेल, प्रिय हृदय! मी जिवंत असेपर्यंत हे लक्षात ठेवेल. ”

तो सोनेरी डोक्यावर वाकला, आणि गुलाबी ओठ त्याच्याकडे ठेवला, आणि तिला आपल्या हातांनी जोडले. जर एखाद्या अनैतिक भटक्या अंधाराने रस्ता मोकळा केला असेल तर, तिचा निर्दोष खुलासा ऐकला असता, आणि त्या नव byयावर तिच्या प्रेमळ मऊ निळया डोळयांमुळे तिच्या नव husbandयाने त्याला दया दाखविली असेल तर त्या रात्री त्या ओरडल्या असाव्यात - आणि शब्द त्याच्या मुखातून पहिल्यांदा विभक्त झाले नसते.

"देव तिच्या गोड करुणेबद्दल तिला आशीर्वाद दे!"

XXI. प्रतिध्वनी प्रतिध्वनी

प्रतिध्वनींसाठी एक अद्भुत कोपरा आहे, तो असा उल्लेख केला गेला आहे, तो डॉक्टर कोपरा होता तो कोपरा. नेहमी आनंदाने सोन्याचे धागे पळवतात ज्यामुळे तिचा नवरा आणि तिचे वडील आणि तिचे जुने दिग्दर्शक आणि सहकारी शांत आनंदात होते, लुसकी शांततेच्या कोप inयात स्थिर घरात बसली आणि त्यातील प्रतिध्वनी ऐकत वर्षे.

सुरुवातीला असे अनेक वेळा आले, जरी ती एक परिपूर्ण आनंदी तरुण पत्नी होती, जेव्हा तिचे कार्य हळूहळू तिच्या हातातून पडेल आणि तिचे डोळे अंधुक व्हायचे. कारण प्रतिध्वनीत काहीतरी येत होते, काहीतरी प्रकाश, दूर अंतरावर, आणि क्वचितच ऐकण्यायोग्य आहे, ज्याने तिच्या अंत: करणात खूप उत्तेजन दिले. फडफडणारी आशा आणि शंका — आशा, तिच्यासाठी अद्याप अज्ञात अशा प्रेमाची: शंका, पृथ्वीवर तिच्या उर्वरित जीवनाबद्दल, त्या नवीन आनंदाचा आनंद घेण्यासाठी - तिने तिच्या स्तनाचे विभाजन केले. तेव्हा प्रतिध्वनींमध्ये, तिच्या स्वतःच्या लवकर कबरेवर पाऊल ठेवण्याचा आवाज उद्भवला होता; आणि तिचा नवरा विचार सोडून देईल ज्याला इतका उजाडपणा वाटेल, आणि तिचे तिच्यासाठी खूप शोक होईल, ती तिच्या डोळयांकडे गेली आणि लाटांसारखी मोडली.

तो काळ निघून गेला आणि तिची छोट्या छोट्या ल्युसीने तिच्या छातीवर झोपवले. मग, पुढे येणाऱ्या प्रतिध्वनींमध्ये तिच्या लहान पायांचा तुकडा आणि तिच्या शब्दांचा आवाज आला. मोठ्या प्रमाणावर प्रतिध्वनी त्यांच्यासारखी पुन्हा उमजू द्या, पाळणा बाजूला असलेली तरुण आई नेहमी येणा hearयांना ऐकू शकेल. ते आले आणि लहान मुलाचे हसवणारे छायादार घर आणि मुलांचा दैवी मित्र ज्यांना तिच्या संकटात तिने तिच्यावर विश्वास ठेवला होता, त्याने आपल्या मुलाला त्याच्या बाहुल्यात घेतल्यासारखे वाटले, जसे त्याने जुन्या मुलाला घेतले आणि बनविले तिच्यासाठी हा एक

पवित्र आनंद आहे.

या सर्वांना एकत्र बांधून, सुखी धाग्याने कधीच व्यस्तपणे वळण लावत, सर्व आयुष्याच्या ऊतकांमधून तिच्या आनंदाच्या प्रभावाची सेवा विणणे, आणि हे कोठेही प्रबळ केले, लुसकीने वर्षानुवर्षे काहीच ऐकले नाही, मैत्रीपूर्ण आणि सुखदायक ध्वनी. त्यांच्यामध्ये तिच्या पतीची चरण मजबूत आणि समृद्ध होती; तिच्या वडिलांच्या ठाम आणि समान. लो, मिस प्रॉस, तारांच्या दोर्याने, प्रतिध्वनी जागृत करणारे, एक चंचल चार्जर म्हणून, चाबूक-दुरुस्त, बागेतल्या झाडाच्या खाली पृथ्वीवर स्नॉरटिंग आणि पेव्हिंग!

बाकीच्यांमध्ये दु: खाचे आवाज येतानाही ते कठोर किंवा क्रूर नव्हते. सुवर्ण केसदेखील तिच्यासारख्याच एका लहान मुलाच्या थकलेल्या चेहर्याभोवती उशावर पडतात आणि तेजस्वी हास्य घेऊन तो म्हणाला, “प्रिय पापा आणि मम्मा, तुम्हाला दोन्ही सोडल्याबद्दल मला वाईट वाटते आणि आणि माझ्या सुंदर बहिणीला सोडण्यासाठी; पण मला बोलावण्यात आले आहे आणि मी जायलाच हवे! ”त्या आईच्या गालाला भिजवलेल्या सर्व अश्रूंनी त्याला अश्रू घातले नाहीत, कारण आत्मा तिच्यावर ओढून घेत होता. त्यांना दु: ख द्या आणि त्यांना मना करू नका. ते माझ्या पित्याचा चेहरा पाहतात. हे वडील, धन्य शब्द!

अशाप्रकारे, देवदूताच्या पंखांच्या गोंधळामुळे इतर प्रतिध्वनी मिश्रित झाल्या आणि त्या संपूर्ण पृथ्वीवर नव्हत्या, परंतु त्यामध्ये स्वर्गातील श्वास होता. छोट्या बागेच्या थडग्यावर वाहणा that्या वा of्यासह त्यांचेही मिश्रण झाले आणि दोघेही लुसियाला ऐकू येतील, जसे वाळूच्या किना upon्यावर झोपलेल्या उन्हाळयाच्या समुद्राच्या श्वासोच्छ्वासासारखं - लहान ल्युसी, विनोदी अभ्यासू सकाळच्या कामावर किंवा तिच्या आईच्या पायथ्याशी एक बाहुली घालणे, तिच्या आयुष्यात मिसळलेल्या दोन शहरांच्या जिभेमध्ये बडबड.

प्रतिध्वनींनी सिडनी कार्टनच्या खडतर जागेला क्वचितच उत्तर दिले. वर्षातून जवळजवळ अर्धा डझन वेळा, त्याने बिनधास्तपणे येण्याचे आपल्या विशेषाधिकार असल्याचा दावा केला आणि तो एकदा अनेकदा केल्याप्रमाणे संध्याकाळी त्यांच्यात बसून राहायचा. तो तेथे कधीच द्राक्षारस घेत गरम झाला नाही. आणि त्याच्यासंबंधित आणखी एक गोष्ट प्रतिध्वनीत कुजबुजत होती, जी युगानुयुग सर्व खर्या प्रतिध्वनींनी कुजबुजत आहे.

कोणत्याही स्त्रीने खरोखरच एखाद्या स्त्रीवर प्रेम केले नाही, तिला गमावले आणि निर्दोष मनाने, जरी ती एक पत्नी आणि एक आई होती, तरीही तिला ओळखत असे, परंतु तिच्या मुलांना तिच्याबद्दल एक विचित्र सहानुभूती होती - तिच्याबद्दल दयाळूपणा ही एक विलक्षण गोष्ट आहे. अशा वेळी कोणत्या दंड लपलेल्या संवेदनशीलता स्पर्श केल्या जातात, कोणतेही प्रतिध्वनी सांगत नाहीत; पण ते तसं आहे, आणि इथेही होतं. कार्टन ही पहिली अनोळखी व्यक्ती होती जिच्याकडे छोट्या छोट्या लुसीने तिचा गुबगुबीत हात धरला होता आणि ती जसजसे ती वाढत गेली तसतसे तिच्याबरोबर त्याने त्याचे स्थान ठेवले. लहान मुलाने त्याच्याविषयी बोलले होते, अगदी शेवटच्या वेळी. “गरीब पुठ्ठा!

माझ्यासाठी त्याचे चुंबन घ्या! ”

श्री. स्ट्रायव्हरने कायद्याच्या मार्गावर काही खांद्याच्या पाण्यातून स्वत: ला जबरदस्तीने इंजिन बनविल्यासारखे खांदा लावले आणि आपल्या उपयुक्त मित्राला त्याच्या बोटासारखे, खेचून नेलेल्या बोटीसारखे ड्रॅग केले. पसंतीची बोट सामान्यत: खडबडीत स्थितीत असते आणि बहुतेक पाण्याखाली असते म्हणूनच सिडनीने त्याचे आयुष्य ढवळून काढले. पण वाळवंटातील किंवा कलंकित झालेल्या कोणत्याही उत्तेजक भावनांपेक्षा दुर्दैवाने त्याच्यात इतके सोपे आणि सामर्थ्यवान रीती, जिवंतपणाचे जीवन जगू शकले; आणि त्याच्या सिंहाच्या भागाच्या स्थितीतून बाहेर येण्याचा यापुढे काहीही विचार केला गेला नाही, त्याऐवजी कोणत्याही खऱ्या शेरणाने सिंह म्हणून उठण्याचा विचार केला असेल. स्ट्रायव्हर श्रीमंत होता; मालमत्ता आणि तीन मुले यांच्यासह फ्लोरिड विधवाशी लग्न केले होते, ज्यांना त्यांच्याबद्दल काहीच चमकत नव्हते, परंतु त्यांच्या डोक्यावरील सरळ केस होते.

हे तीन तरुण गृहस्थ, श्री स्ट्राइव्हर, प्रत्येक छिद्रातून अत्यंत आक्षेपार्ह गुणवत्तेचे रक्षण करणारे, तीन मेंढ्याप्रमाणे त्याच्यापुढे सोहोच्या शांत कोप toयात गेले आणि त्यांनी लुसीच्या नव husbandयाला शिष्य म्हणून देऊ केले: नाजूकपणे “हल्लो! तुमच्या वैवाहिक जीवनातील बर्न आणि चीजचे तीन ढेकूळे, डारणे! ”ब्रेड-एंड-चीजच्या तीन ढेकड्यांचा सभ्य नकार श्री. स्ट्रायव्हरला रागाने फुगला होता, ज्या नंतर त्यांनी प्रशिक्षणात विचारात घेतले. तरूण सज्जनांना, शिक्षकांच्या सहकार्याप्रमाणे, भिखारींच्या अभिमानापासून सावध राहण्याचे निर्देश देऊन. श्रीमती स्ट्रायव्हरला त्यांच्या संपूर्ण शरीरातील वाइनबद्दल, कलेवर घोषित करण्याचीही सवय होती. श्रीमती डार्ने यांनी एकदा त्याला “पकडण्यासाठी” आणि स्वत: मधील डायमंड-कट-डायमंड आर्ट्सबद्दल, सराव केला होता. ज्याने त्याला “पकडले जाऊ नये” असे प्रतिपादन केले. त्याच्या राजाच्या खंडपीठावर काहीजण अधूनमधून पूर्ण शरीराने वाइन आणि खोटे बोलले, त्यांनी त्याला नंतर असे सांगितले की त्याने असे सांगितले की तो असे म्हणाला, अशा एखाद्या गुन्हेगाराला योग्य त्या सेवानिवृत्त जागी नेऊन योग्य मार्गाने नेले जाणे औचित्य सिद्ध करण्यासाठी - मुळात एखाद्या वाईट गुन्ह्याचा असा अपात्र उत्तेजन देणे म्हणजे स्वत: वरच विश्वास आहे.

लसी, ज्याला कधी प्रेमळ, कधी विचित्र आणि हसवलेल्या या प्रतिध्वनींपैकी ही एक छोटी मुलगी सहा वर्षांची होईपर्यंत ऐकत असे. तिच्या मुलाच्या चरणींच्या प्रतिध्वनी तिच्या अंतःकरणाच्या अगदी जवळ आल्या आणि तिच्या स्वत: च्या प्रिय वडिलांकडून, नेहमीच सक्रिय आणि स्व: ताचा, आणि तिच्या प्रिय नव husbandयाच्या गोष्टी सांगण्याची गरज नाही. किंवा त्यांच्या संयुक्त घराची सर्वात हलकी प्रतिध्वनी, ती स्वत: हून इतक्या शहाण्या आणि सुशोभित भरभराटीने दिग्दर्शित केली की ती कोणत्याही कच wasteयापेक्षा जास्त मुबलक आहे, हे तिच्यासाठी संगीत आहे. किंवा तिच्याबद्दल तिचे प्रतिध्वनी कसे आहेत, तिच्या कानात गोड आहे, तिच्या वडिलांनी तिला सांगितले की तिला अविवाहित पुरुषांपेक्षा जास्त प्रेम केले आहे (जर ती असू शकते तर) आणि तिच्या पतीने अनेक वेळा तिच्याशी लग्न केले आहे. तिला म्हणाली की कोणतीही काळजी

व कर्तव्ये तिच्यावर असलेले प्रेम किंवा तिच्या मदतीबद्दल तिला वाटून घेतात असे वाटत नाही आणि तिला विचारले, “माझ्या प्रिये, तू आमच्या सर्वांसाठी सर्व काही असल्याचा जादूचा रहस्य काय आहे, जणू काय फक्त एकच आहे आम्हाला, अद्याप घाई झाल्यासारखे वाटत नाही, किंवा अजून बरेच काही करायचे आहे? ”

परंतु, दूरदूरच्या ठिकाणीही इतर प्रतिध्वनी दिसू लागल्या. आणि आता लुसकीच्या छोट्या वाढदिवसाच्या वेळी फ्रान्समध्ये भयानक वादळासारखा मोठा आवाज झाला होता.

जुलैच्या मध्यभागी रात्री, एक हजार सातशे एकोणतीस, श्री. लॉरी उशीरा, टेलसनपासून आले आणि अंधारात खिडकीत लुसिया व तिच्या नव husbandयाजवळ जाऊन बसले. ही एक उष्ण, रानटी रात्री होती आणि त्याच तिथून विजेच्या दिशेने पाहिल्यावर त्या तिघांनाही जुन्या रविवारी रात्रीची आठवण झाली.

“मी विचार करू लागलो,” श्री. लॉरी म्हणाले, “तपकिरी विग मागे ठेवत, मला सांगायचे झाले की मला टेलसनची रात्री काढावी लागेल. दिवसभर आमचा व्यवसाय इतका भरला आहे की, प्रथम काय करावे किंवा कोणत्या मार्गाने जावे हे आम्हाला माहित नाही. पॅरिसमध्ये अशी अस्वस्थता आहे, की आपल्यावर खरोखरच विश्वास आहे. तिथले आमचे ग्राहक आपल्या मालमत्तेची पुरेशी गती आमच्यापर्यंत पोहचविण्यात सक्षम होऊ शकत नाहीत. इंग्लंडला पाठवल्याबद्दल त्यांच्यातील काहींमध्ये सकारात्मक उन्माद आहे. ”

"त्याकडे वाईट दृष्टी आहे," डार्ने म्हणाले

“माझ्या मित्रा, डार्ने? होय, परंतु त्यात काय कारण आहे हे आम्हाला माहित नाही. लोक खूप बेकार आहेत! टेलसन यांच्यातील आमच्यातील काहीजण म्हातारे झाले आहेत आणि योग्य प्रसंगी आमचा अभ्यासक्रम सोडण्यात खरोखर त्रास होऊ शकत नाही. ”

"तरीही," डार्ने म्हणाले, "आकाश किती निराशाजनक आणि धमकावणारे आहे हे आपणास माहित आहे."

“मला खात्री आहे हे माहित आहेच,” असे श्री. लॉरी यांनी मान्य केले आणि स्वत: ला मनापासून पटवून देण्याचा प्रयत्न केला की आपला गोड स्वभाव बडबडला आहे आणि तो गोंधळला आहे, “परंतु माझ्या दीर्घ दिवसांच्या त्रासानंतर मी निराश होण्याचा निर्धार केला आहे. मॅनेट कुठे आहे? "

“तो येथे आहे,” डॉक्टर त्या क्षणी गडद खोलीत प्रवेश करत म्हणाला.

“तू घरी आहेस याचा मला आनंद आहे; दिवसभर माझ्याभोवती वेढलेल्या या घाई आणि त्रासांमुळे मला विनाकारण घाबरवले आहे. तू बाहेर जात नाहीस, मला आशा आहे? ”

“नाही; तुम्हाला आवडत असल्यास मी तुमच्याबरोबर बॅकगेमन खेळणार आहे, ”डॉक्टर म्हणाले.

“मी माझ्या मनाने बोललो तर मला आवडतं असं वाटत नाही. आज रात्री मी तुझ्याविरुध्द उभे राहू शकत नाही. ल्युसी, इकडे तिकडे अजून आहे का? मी पाहू शकत

नाही. ”

“नक्कीच, ते तुमच्यासाठी ठेवले आहे.”

“धन्यवाद, प्रिये. मौल्यवान मूल पलंगावर सुरक्षित आहे काय? ”

"आणि शांत झोप."

"ते बरोबर आहे; सर्व सुरक्षित आणि चांगले! मला माहित नाही की येथे काहीही सुरक्षित आणि चांगले असले पाहिजे का, देवाचे आभार माना; पण मला दिवसभर हाकलून देण्यात आलेले आहे आणि मी जसा तसा तरुण नाही! माझा चहा, प्रिये! धन्यवाद आता, या, आपण मंडळात आपले स्थान घ्या आणि आपण शांत बसू आणि आपण ज्या सिद्धांताविषयी बोलता आहात त्या प्रतिध्वनी ऐकू या. ”

“सिद्धांत नाही; ती एक फॅन्सी होती. "

“एक काल्पनिक गोष्ट आहे, तर मग, माझे शहाणे पाळीव प्राणी,” श्री लॉरी म्हणाली, “तिचा हात थोपटत आहे. “ते खूप असंख्य आहेत आणि खूपच जोरात आहेत, ते आहेत ना? फक्त त्यांना ऐका! ”

कोणाच्याही जीवनात जाण्यासाठी शिरकाव करणारा, वेडा आणि धोकादायक पाऊल, एकदा लाल डाग लागल्यास पुन्हा सहजपणे स्वच्छ केले जाऊ शकत नाही, सेंट अँटॉइनच्या दुरवर पाऊल पडत असताना, लंडनच्या काळया गडद चौकटीत थोडासा वर्तुळ बसला.

त्या दिवशी सेंट अँटॉइन होते. बिल्लवी डोक्यावर सतत प्रकाश पडत असताना तिथे स्टीलच्या ब्लेड आणि संगीताचा प्रकाश सूर्यप्रकाशात चमकत होता. सेंट अँटॉइनच्या घशातून एक प्रचंड गर्जना, आणि हिवाळयातील वा windयावर झाडांच्या फांदलेल्या शाखांप्रमाणे, नग्न शस्त्रांच्या जंगलाने हवेत संघर्ष करावा लागला: सर्व बोटांनी सहजपणे प्रत्येक शस्त्रास्त्रावर चिकटून किंवा शस्त्राच्या चिखलाने जी हत्यार बाहेर फेकली गेली. कितीही दूर असले तरी खाली खोलवर.

त्याने त्यांना सोडवले, ते कोठून आले, जिथे त्यांनी सुरुवात केली, कोणत्या एजन्सीद्वारे त्यांनी कुचराई केली आणि हादरवून टाकले, लोकांच्या डोक्यावरुन, एका प्रकारच्या विजेसारखे, जबरदस्तीच्या कुणालाही ते सांगू शकले नाही; पण, मस्केट वितरित केले जात होते — त्याचप्रमाणे काडतुसे, पावडर आणि बॉल, लोखंडी व लाकडाच्या पट्ट्या, चाकू, कुesहाडे, पाईक्स, कल्पितपणाने विचलित करणारी प्रत्येक शस्त्रे शोधू शकली किंवा आखू शकली. ज्या लोकांना दुसरे काहीही धरु शकले नाही त्यांनी स्वत: चे रक्तस्त्राव करुन स्वत: ला दगड आणि विटा जबरदस्तीने भिंतीत घालून ठेवले. सेंट अँटॉइनमधील प्रत्येक नाडी आणि हृदय तीव्र ताप-ताण आणि तीव्र तापात होते. तिथल्या प्रत्येक सजीव प्राण्याने आयुष्याचा हिशोब केला नाही आणि त्याग करण्याची उत्कट तयारी दाखविली गेली.

उकळत्या पाण्याच्या भोव aयात केंद्रबिंदू असल्याने, हे सर्व रॅगिंग चक्राकार देफार्जच्या वाईन-शॉपच्या भोवती फिरले आणि कॅलड्रॉनमधील प्रत्येक मानवी थेंब वाळवंटात दाबून घेण्याची प्रवृत्ती होती जिथे आधीपासूनच बंदूक आणि घामाने भिक्षा घेतलेली होती. ऑर्डर जारी केली, हात जारी केले, या माणसाला परत खेचले, या

माणसाला पुढे खेचले, एकाला शस्त्रास्त्रे करण्यासाठी एकास नि: शस्त्र केले, श्रम केले आणि गदारोळाच्या जागी जोरदार प्रयत्न केले.

"जॅक्स थ्री," माझ्या जवळ रहा, "डीफार्ज ओरडला; “आणि तुम्ही, जॅक्स एक व दोन, वेगळे व्हा आणि तुम्हाला शक्य तितक्या देशभक्तांच्या डोक्यावर ठेवा. माझी पत्नी कोठे आहे? ”

“अहो, बरं! इथे तू मला पाहतोस! ”मॅडम म्हणाली, नेहमीप्रमाणेच तयार, पण आज विणकाम नाही. नेहमीच्या मऊ अवजाराच्या जागी मॅडमचा उजवा हात कु axहाडीने धरला होता आणि तिच्या कंबरेमध्ये एक पिस्तूल आणि क्रूर चाकू होता.

“माझी पत्नी, आपण कोठे जात आहात?”

मॅडम म्हणाली, “सध्या मी तुझ्याबरोबर आहे. तुम्ही मला बायकोच्या बायकोच्या दिशेने पहाल. ”

“चला तर मग!” कर्णा वाजविणा Defया आवाजात डेफार्ज ओरडला. “देशभक्त आणि मित्रहो, आम्ही सज्ज आहोत! बॅस्टिल! ”

फ्रान्समधील सर्व श्वास घृणास्पद शब्दाच्या आकारात असल्यासारख्या गर्जनाने, जिवंत समुद्र उगवला, लाटांवर लहर झाला, खोलीत खोलवर गेला आणि त्या ठिकाणी शहर ओसंडले. अलार्म-घंटा वाजणे, ढोल वाजवणे, समुद्राची गडगडाट होणे आणि आपल्या नवीन समुद्रकिनार्‍यावर गडगडाट, हल्ला सुरू झाला.

खोल खड्डे, दुहेरी ड्रॉब्रिज, भव्य दगडी भिंती, आठ उत्कृष्ट टॉवर्स, तोफ, मस्केट, आग आणि धूर. आगीच्या आणि धूरातून - अग्नीत आणि धूरातून समुद्राने त्याला तोफात मारले आणि त्वरित तो एक तोफखाना बनला — वाईन शॉपच्या एका शस्त्राप्रमाणे काम केले, दोन भयंकर तास .

खोल खंदक, सिंगल ड्रॉब्रिज, भव्य दगडी भिंती, आठ उत्कृष्ट टॉवर्स, तोफ, मस्केट, आग आणि धूर. एक ड्रॉब्रिज खाली! “काम करा, सर्वांनी काम केले! कार्य, जॅक एक, जॅक दोन, जॅक एक हजार, जॅक दोन हजार, जॅक पाच-वीस हजार; सर्व देवदूतांच्या नावाखाली किंवा तुम्ही ज्या कामांना प्राधान्य देता त्या डेविल्सच्या नावाखाली! ”अशाप्रकारे, वाइन-शॉपला डिफर्ज, त्याच्या बंदुकीवर, जो बराच काळ गरम झाला होता.

"माझ्यासाठी स्त्रिया!" रडत त्याच्या बायकोला वेड लावत होती. "काय! जेव्हा ती जागा घेतली जाईल तेव्हा आम्ही पुरुषांनाही ठार मारू शकतो. ”आणि तिची तहान, तहानलेल्या ओरड्याने, महिलांनी निरनिराळया सशस्त्र सैन्याने घुसखोरी केली, पण सर्व भुकेने व सूडबुद्धीने सशस्त्र बनले.

तोफ, मस्केट, आग आणि धूर; परंतु, तरीही खोल खंदक, एकच ड्रॉब्रिज, दगडांच्या मोठ्या भिंती आणि आठ मोठे बुरुज. घसरणार्‍या जखमींनी केलेले, रॅगिंग समुद्राचे थोडेसे विस्थापन फ्लॅशिंग शस्त्रे, ब्लेझिंग टॉर्च, ओल्या पेंढाचे धूम्रपान करणारे वॅगनगोड, सर्व दिशेने शेजारच्या बॅरिकेड्सवर कठोर परिश्रम, कंट्री, व्हॉली, फाशी, बेभानपणा नसलेली शौर्य, धंद्याची भरभराट आणि खडखडाट आणि जिवंत समुद्राचा भडक आवाज; परंतु, तरीही खोल खंदक, एकच ड्रॉब्रिज, आणि प्रचंड दगडी भिंती आणि आठ महान बुरूज आणि अजूनही त्याच्या बंदूकातील वाईन-शॉपचे डिफेज, चार तीव्र

तासांच्या सेवेद्वारे दुप्पट गरम झाले.

किल्ल्याच्या मधून एक पांढरा ध्वज, आणि एक पार्ली - या प्रचंड वादळातून ऐकू येऊ शकत नाही, त्यामध्ये ऐकू येऊ शकणार नाही - अचानक समुद्र खूपच विस्तीर्ण आणि उंचावर गेला आणि खाली असलेल्या ड्रॉब्रिजवर वाइन-शॉपच्या दगडी झुडुपाच्या झोताच्या खाली गेले. दगडांच्या बाहेरील भिंती, त्यापैकी आठ महान बुरुज शरण गेले!

समुद्राची शक्ती त्याला सहन करणारी शक्ती इतकी प्रतिरोधक होती, की आपला श्वास काढण्यासाठी किंवा डोके फिरविणे अगदी अशक्य होते जणू जणू तो बॅसिलिलच्या बाह्य प्रांगणात उतरेपर्यंत तो दक्षिणेकडील समुद्रातील सर्फमध्ये संघर्ष करत होता. . तेथे, भिंतीच्या कोनातून विरूद्ध, त्याने त्याच्याबद्दल पाहण्याचा प्रयत्न केला. जॅक थ्री जवळपास त्याच्या बाजूला होता; मॅडम डेफर्ज, अजूनही तिच्या काही स्त्रियांच्या डोक्यावरुन आतल्या अंतरात दिसत होती आणि तिचा सुरा तिच्या हातात होता. सगळीकडे गडबड, आनंद, बहिरेपणा आणि वेडापिसा आश्चर्यकारक आवाज, आश्चर्यकारक आवाज, तरीही तीव्र मुर्खपणा होता.

“कैदी!”

“रेकॉर्ड्स!”

“गुप्त पेशी!”

"अत्याचाराची साधने!"

“कैदी!”

या सर्व आक्रोशांमधून, आणि दहा हजार विसंगती, "कैदी!" असा आवाज होता जो समुद्राने सर्वात जास्त वेगाने उचलला होता, जणू काही जण अनंतकाळचे लोक होते, तसेच वेळ आणि जागा देखील होती. जेव्हा प्रमुख बिलो पडले, तुरुंगातील अधिका officersयांना सोबत नेऊन, सर्वांना त्वरित मृत्यूची धमकी दिली तर काही गुप्त माहिती न दिल्यास, डीफार्जने या लोकांपैकी एकाच्या छातीवर आपला हात ठेवला - तो एक राखाडी डोके असलेला माणूस. त्याच्या हातात एक मशाली होती, त्याला उरलेल्यापासून विभक्त केले.

“मला उत्तर टॉवर दाखवा!” डेफर्ज म्हणाले. “द्रुत!”

त्या मनुष्याने उत्तर दिले, “जर मी माझ्याबरोबर आला असेल तर मी विश्वासूपणे निष्ठावान आहे. पण तेथे कोणीच नाही. ”

डेफार्जने विचारले, “नॉर्थ टॉवरच्या वन हंड्रेड आणि फाइव्ह चा अर्थ काय आहे? “द्रुत!”

“अर्थ, महाशय?”

“याचा अर्थ बंदी आहे किंवा बंदिवासातील ठिकाण आहे? किंवा मी तुला मारीन असे म्हणायचे काय? ”

“त्याला मार!” जॅक थ्रीने जवळ येऊन गाठले.

"महाशय, तो एक सेल आहे."

“मला ते दाखवा!”

“मग या मार्गाने जा.”

जॅक तीनने नेहमीची तहान त्याच्याकडे पाहिली, आणि स्पष्टपणे निराश झाल्यामुळे, डिफेजच्या हाताने टर्नकीच्या हाताला धरुन रक्तपात करण्याचे आश्वासन देत नाही अशा वळणावर संवाद साधल्याने निराश झाला. या संक्षिप्त प्रवचना दरम्यान त्यांचे तीन प्रमुख एकत्र आले होते आणि तरीही ते एकमेकांना ऐकायला जेवढे करू शकत होते तितकेच: जिवंत समुद्राचा गडगडाट, त्याच्या किल्ल्यात विस्कळीत होण्याचा आणि इतका मोठा आवाज न्यायालये आणि परिच्छेद आणि पायairया. बाहेरील बाजूसही, त्याने भिंतींना एका खोल, कर्कश गर्जनाने मारहाण केली, ज्यातून अधूनमधून काही प्रमाणात गडबड उडाली आणि स्प्रे प्रमाणे हवेत उडी मारली.

दिवसा उजेड कधीच चमकला नव्हता, गडद घनदाट आणि पिंज ofयांच्या मागील विचित्र दरवाजे, पाण्याच्या उंच उडणा downया डागडुजी, आणि पुन्हा दगड व विटांचे खडके चढणे, पायairयांपेक्षा कोरडे धबधब्यासारखे, डिफेज, टर्नकी, आणि जॅक थ्री, हात आणि हातांनी जोडलेले, त्यांनी बनवलेल्या सर्व वेगवान गोष्टीसह गेले. इकडे तिकडे, विशेषत: सुरुवातीच्या काळात, त्यांच्यावर पूर आला आणि तेथून वाहत गेले; when., wind.............. .nding

nding... wind... परंतु जेव्हा ते खाली उतरल्यावर बुरुज चढू लागला तेव्हा ते एकटेच होते. तटबंदी आणि कमानींच्या प्रचंड जाडीमुळे, किल्ल्यात आणि बाहेर न येणा aया वादळाने त्यांना फक्त कंटाळवाणा व शून्य मार्गाने ऐकू येत होते, जणू काही त्यांच्या कानावर पडलेला आवाज त्यांच्या श्रवणशक्ती जवळजवळ नष्ट झाला आहे.

वळण एका खालच्या दारापाशी थांबला, फासण्याच्या लॉकमध्ये एक चावी लावली आणि हळू हळू दार उघडले आणि म्हणाली, सर्वजण डोके टेकून आत जात असताना:

“एकशे पाच, उत्तर टॉवर!”

भिंतीमध्ये एक लहान, जोरदारपणे किसलेली, नांगरलेली खिडकी होती, तिच्या समोर दगडी स्क्रीन होती, जेणेकरून आकाशाला खाली ढकलून वर पाहिले तर आकाशच दिसू शकेल. तेथे एक लहान चिमणी होती, ज्यातून काही पाय आत अडकले होते. चतुर्थीवर जुन्या पंख असलेल्या लाकडाच्या राखांचा ढीग होता. तेथे एक स्टूल, टेबल आणि स्ट्रॉ बेड होता. तेथे काळी पडलेल्या चार भिंती आणि त्यातील एका गंजलेल्या लोखंडी अंगठी होती.

“तो टॉर्च या भिंतीगत हळू हळू द्या, म्हणजे मी त्यांना पाहू शकेन,” वळणकळीला म्हणाला.

त्या माणसाने त्याची आज्ञा पाळली आणि डेफर्जने त्याच्या डोळयांनी जवळून प्रकाशाचे अनुसरण केले.

"थांबा! Here येथे पहा, जॅक्स!"

“एएम!” जॅक थ्रीने चिडून, जेव्हा त्याने लोभीपणाने वाचन केले.

“अलेक्झांड्रे मॅनेट,” त्याच्या कानात डफार्जे म्हणाले, त्याच्या स्वार्ट फोरफिंगरच्या चिठ्ठीनंतर तोफाच्या बंदुकीने खोलवर कोरला गेला. “आणि इथे त्यांनी

'एक गरीब चिकित्सक' लिहिले. आणि तो तो होता, यात शंका नाही, ज्याने या दगडावर एक कॅलेंडर स्क्रॅच केले. आपल्या हातात काय आहे? एक कोअरबार? ते मला द्या! ”

त्याच्याकडे अजूनही बंदुकीचा तागा होता. त्याने अचानक त्या दोन साधनांची देवाणघेवाण केली आणि जंत खाल्लेल्या स्टूल व टेबलाकडे वळायला लागला आणि काही वार केले.

“उजेड उंच धरा!” तो रागाने, टर्नकीला म्हणाला. “जॅक, काळजीपूर्वक त्या तुकड्यांकडे पाहा. आणि पाहा! हे माझे चाकू आहे, ”ते त्याच्याकडे टाकत; “तो पलंग फाड, आणि पेंढा शोध. उंच उंच धरा, तू! ”

टर्नकीकडे डोकावून पाहताना तो चतुर्थ्यावर रेंगाळला आणि त्याने चिमणीकडे डोकावुन कोकरूच्या कडेला मारला व त्याना किंमत दिली आणि त्या पलीकडे लोखंडी जाळीवर काम केले. काही मिनिटांत काही मोर्टार आणि धूळ खाली पडत होता, ज्याचा बचाव करण्यासाठी त्याने त्याचा चेहरा रोखला; आणि त्यात, जुन्या लाकडाची राख आणि चिमणीच्या चिमणीत ज्याच्यात त्याचे शस्त्र घसरुन पडले होते किंवा स्वत: ला घसरुन ठेवले होते, तेथे त्याने सावधपणे स्पर्श केला.

"लाकडामध्ये काहीही नाही आणि पेंढामध्ये काहीही नाही, जॅक्स?"

"काहीही नाही."

“सेलच्या मध्यभागी ते एकत्रित करू. तर! त्यांना प्रकाश दे, तू! ”

टर्नकीने लहान ब्लॉकला उडाला, ज्याने उष्ण आणि उष्णता पसरली. पुन्हा कमानीच्या दारात बाहेर पडल्यावर त्यांनी ते पेटवून घेतले आणि अंगणात परत गेले. ते खाली येताच त्यांच्या श्रवणशक्तीचे पुनरुत्थान झाल्यासारखे दिसत होते, जोपर्यंत ते पुन्हा एकदा संतप्त पूरात नव्हते.

ते स्वत: ला डीफ्रिजच्या शोधात ते सरस करणारे आणि नाणेफेक करणारे आढळले. बॅन्टिलचा बचाव करणारे आणि लोकांना गोळ्या घालणा theया राज्यपालांच्या पहारेक inयात सेंट अँटॉइन हे सर्वात मोठे वाइन-शॉप मेंढर होते. अन्यथा, राज्यपालांकडे निर्णयासाठी हॉटेल डी व्हिलवर मोर्चा नेला जाणार नाही. अन्यथा, राज्यपाल निसटू शकेल आणि लोकांचे रक्त (एकाएकी कित्येक वर्षांच्या निरुपयोगी वस्तू नंतरही काही पैसे न मिळाल्यास) बेखमीर होईल.

या धूसर वृद्ध अधिका officerयाने आपल्या राखाडी कोट आणि लाल रंगाच्या सजावटीत स्पष्टपणे व्यापून घेतलेल्या उत्कटतेने आणि वादाच्या विव्हळत्या विश्वात, तेथे फक्त एक स्थिर व्यक्ती होती, आणि ती स्त्रीची होती. "बघ, तिथे माझा नवरा आहे!" ती ओरडत म्हणाली. “पहा डिफेर्ज!” ती भीषण वृद्ध अधिका toयाच्या अगदी जवळ उभी राहिली आणि त्याच्या जवळच अचल राहिली; रस्त्यावरुन डेफर्ज आणि बाकीच्यांनी त्याला बळकट केल्यामुळे त्याच्या जवळ अचल अस्थिर राहिले; जेव्हा तो त्याच्या गंतव्यस्थानाजवळ पोहोचला तेव्हा त्याच्या जवळून अचल राहू शकला, आणि त्याला मागूनच जोरदार धडक बसू लागला; प्रदीर्घकाळ वार आणि वारांचा जोरदार पाऊस कोसळत असताना त्याच्या जवळ स्थिर राहिला; जेव्हा तो खाली पडला तेव्हा त्याच्या जवळ असतानाच, अचानक अॅनिमेटेड झाल्याने तिने तिचा मान त्याच्या

मानेवर ठेवला आणि तिच्या डोक्यावरुन लांबलेल्या क्रूर चाकूने वार केले.

अशी वेळ आली जेव्हा सेंट अँटॉइन आपल्या दृष्टीने आणि काय करावे हे दर्शविण्यासाठी लोकांना दिवे लावण्यासाठी लोकांच्या दिशेने उभे करण्याची भयानक कल्पना राबवणार होती. सेंट अँटॉइनचे रक्त संपले होते आणि लोखंडाच्या हाताने अत्याचारीपणा आणि वर्चस्वाचे रक्त खाली पडले होते - खाली हॉटेल डे विलेच्या पायर्यांवर जेथे राज्यपालांचा मृतदेह खाली पडला होता Mad मॅडम डेफर्जच्या ज्या जागेवर तिने पाय घसरुन पडले होते त्या एका खोलीवर. विकृतीसाठी ते स्थिर करण्यासाठी शरीर. मृत्यूच्या नवीन साधनांसाठी कवटाळल्यानंतर सेंट अँटॉइन ओरडून म्हणाला, “दिव्याच्या दिशेला खाली आणा!” “येथे आहे त्याच्या सैन्यातला एक पहारेकरी ठेवण्यासाठी.” स्विंग सेन्टिनल पोस्ट केला, आणि समुद्राने गर्दी केली.

काळया आणि धोक्याचा पाण्याचा सागरी समुद्र आणि लाट विरूद्ध विनाशकारी लहर वाढवणे, ज्यांची गहराई अद्याप अथांग नव्हती आणि ज्यांची सैन्ये अद्याप अज्ञात आहेत. अशांतपणाने ढवळून निघाणारे आकार, सूडाचे आवाज, आणि दुःखाच्या भट्टीत कठोर चेहर्यांचा दु: खीपणाचा सागर त्यांच्यावर कोणताही ठसा उमटवित नाही.

परंतु, चेह fierceयांच्या महासागरात जिथे प्रत्येक तीव्र आणि संतापजनक अभिव्यक्ति स्पष्ट आयुष्यात होते, तेथे चेहर्याचे दोन गट होते - प्रत्येक संख्या सात होते - बाकीच्यांशी निश्चितपणे विरोधाभास होता, ज्यामुळे त्याचे स्मारक कधीही खराब झाले नाही. तुरुंगात पडलेल्या वादळामुळे अचानक कैद्यांचे सुटलेले सात चेहरे, डोक्यावर उंचावले गेले: सर्व घाबरले, सर्व गमावले, सर्व आश्चर्यचकित झाले आणि आश्चर्यचकित झाले, जणू शेवटचा दिवस आला असेल आणि जे लोक त्यांच्याभोवती आनंद करीत होते ते हरवले. इतर सात चेहरे, वाहून गेलेले, सात मृत चेहरे होते, ज्यांचे डोळे मिचकाणारे पापण्या आणि अर्ध-डोळे शेवटच्या दिवसाची वाट पहात होते. चिडचिडे चेहरे, परंतु निलंबित नसलेले - नाही त्यांच्यावर अभिव्यक्त केलेले; डोळयांचे खाली ओकलेले डोळे अद्याप उगवलेले नसलेले आणि रक्ताविना ओठांनी साक्ष देताना, चेहरे, त्याऐवजी, भीतीदायक विरामात, “ तू हे केलेस*!* ”

सात कैद्यांची सुटका, पाईक्सवर सात गोरी हेड्स, आठ मजबूत बुरुजांच्या शापित किल्ल्याच्या चाव्या, काही जणांना सापडलेली पत्रे आणि पुरातन काळातील कैद्यांची इतर स्मारके, तुटलेल्या अंतःकरणाने लांब मृत, —सुच आणि अशासारखे, मोठ्याने जुलैच्या मध्यभागी पॅरिसच्या रस्त्यावरुन सेंट एंटोईन एस्कॉर्टच्या पावलांचा प्रतिध्वनी एक हजार सातशे एकोणतीस आता, स्वर्गात लुसी डार्नेच्या कल्पनेला पराभूत करा आणि हे पाय तिच्या आयुष्यापासून दूर ठेवा! कारण ते डोके, वेडे आणि धोकादायक आहेत; आणि डिफर्जच्या वाईन-शॉपच्या दाराजवळ कास फुटल्यानंतर इतक्या वर्षात, एकदा डाग झाल्यावर ते सहजपणे शुद्ध होत नाहीत.

XXII. सी स्टिल राइजस

हॅगार्ड सेंट अँटॉइन यांच्याकडे फक्त एक रमणीय आठवडा होता, ज्यामध्ये बंधुवर्षाच्या मिठी आणि अभिनंदनांचा स्वाद घेऊन जमेल तितक्या कडक व कडू भाकरीचे मडके नरम करण्यासाठी, जेव्हा मॅडम डीफर्ज नेहमीप्रमाणेच तिच्या अध्यक्षस्थानी बसल्या तेव्हा त्या तिच्या अध्यक्षस्थानी बसल्या. ग्राहक मॅडम डेफर्जने तिच्या डोक्यात गुलाब घातला नाही, कारण हेरांचे मोठे बंधुत्व एका छोट्या आठवड्यातच संतच्या दयाळूपणे स्वत: वर भरवसा ठेवण्याची अत्यंत कुचराई बनली होती. त्याच्या रस्त्यांवरील दिवे त्यांच्या बरोबर एक लवचिक स्विंग होते.

मॅडम डेफर्ज, तिच्या हातांनी दुमडलेल्या, सकाळच्या प्रकाशात आणि उष्णतेमध्ये वाइन-शॉप आणि रस्त्यावर विचार करत बसली. दोघांमध्ये लाउंजर्स, स्किल्ड आणि दयनीय अशा अनेक गाठी होती पण आता त्यांच्या दु: खावर सत्ता गाजविण्याच्या स्पष्ट भावनेने. सर्वात वाईट डोकेदुखी करणा ;्या या नाईट कॅपला त्यामध्ये हे विक्षिप्त महत्त्व प्राप्त होते: “मला हे माहित आहे की या गोष्टीचा वापर करणार्‍यांनी माझ्यासाठी आयुष्य जगण्यासाठी माझ्यासाठी किती कष्ट घेतले आहेत; परंतु हे आपणास माहित आहे काय की तुमच्या जीवनाचा नाश केला हे माझ्यासाठी किती सोपे झाले आहे? ”पूर्वी कोणत्याही कामा नसलेल्या प्रत्येक बारीक विणलेल्या भागाला आता हे काम सदैव तयार होते. विणकाम करणा women्या स्त्रियांच्या बोटांनी ते फाडू शकतील अशा अनुभवाने, लबाडीचे होते. सेंट अँटॉइनच्या देखाव्यामध्ये बदल झाला; शेकडो वर्षांपासून प्रतिमा यामध्ये हातोडा घालत होती आणि शेवटच्या अंतिम घटनेने अभिव्यक्तीवर जोरदारपणे सांगितले.

मॅडम डेफर्ज हे निरीक्षण करत बसली, सेंट एन्टोईन महिलांच्या नेत्याला पाहिजे असलेल्या दडपणाच्या मान्यतेसह. तिची एक बहिण तिच्या शेजारी विणली गेली. भुकेलेल्या किराणा मालकाची लहान, लबाडी पत्नी आणि दोन मुलांची आई, या लेफ्टनंटने यापूर्वीच द वेन्गेन्सचे प्रशंसनीय नाव कमावले आहे.

“हार्क!” द वेन्गेन्स म्हणाला. “ऐका मग! कोण येतो? ”

जणू संत अँटॉइन क्वार्टरच्या बाहेरील सीमेपासून वाईन-शॉपच्या दाराकडे टाकलेल्या पावडरची ट्रेन अचानक गोळीबार झाली असेल, तर एक वेगवान गोंधळ उडत होता.

“हे डिफर्ज आहे,” मॅडम म्हणाली. “मौन, देशभक्त!”

डिफर्ज श्वासोच्छ्वासाने आला, त्याने वापरलेली लाल टोपी काढून त्याने आजूबाजूला पाहिलं! “ऐक, सर्वत्र!” मॅडम पुन्हा म्हणाली. “त्याचे ऐका!” दरवाजाच्या बाहेर तयार असलेल्या उत्सुक डोळ्यांच्या आणि उघड्या तोंडाच्या पार्श्वभूमीवर डिफेज उभा राहिला; दारूच्या दुकानातील सर्व जण त्यांच्या पायाजवळ उडून गेले होते.

“तर मग म्हणा, माझ्या नव .्या. हे काय आहे?"

“इतर जगाच्या बातम्या!”

"मग, कसे?" मॅडम तिरस्काराने ओरडली. “इतर जग?”

"इथल्या प्रत्येकाला जुन्या फाउलॉनची आठवण आहे का, ज्याने दुष्काळग्रस्तांना घास खाऊ शकेल असे सांगितले आणि कोण मेला आणि नरकात गेला?"

"सर्वजण!" सर्व घशातून.

“बातमी त्याच्याविषयी आहे. तो आमच्यामध्ये आहे! ”

सार्वत्रिक घशातून पुन्हा "आमच्यात!" “आणि मेलेले?”

"मेलेली नाही! तो आमच्यापासून इतका घाबरला - कारण आणि त्याने स्वत: ला मृत म्हणून ओळखले आणि भव्य विनोद-अंत्यदर्शन केले. पण त्यांना तो जिवंत सापडला आहे, तो एका देशात लपून बसला आहे आणि त्याला तेथे आणले आहे. मी त्याला पाहिले आहे पण आता हॉटेल कैटच्या हॉटेल डे विलेच्या मार्गावर जात आहे. मी म्हणालो की त्याला भीती बाळगण्याचे कारण होते. सर्व सांगा! होते तो कारण? "

साठ वर्ष व दहा वर्षांहून अधिक जुन्या पापी माणसाला तो कधीच ठाऊक नसला असता, उत्तर देणारा रड ऐकू शकला असता, हे त्याला मनापासून कळले असते.

त्यानंतर गहन शांततेचा क्षण आला. डिफेज आणि त्याची पत्नी एकमेकांकडे स्थिरपणे पहात होते. सूड उडाला आणि ड्रमचा किलकिला तिने ती काउंटरच्या मागे तिच्या पायांकडे हलवतांना ऐकली.

डीफार्ज म्हणाले, “आम्ही तयार आहोत का?”

त्वरित मॅडम डेफर्जची चाकू तिच्या कंबरेमध्ये होती; रस्त्यावर ढोल मारहाण करीत होता, जणू काय ते आणि ढोलकीने जादू करून एकत्र उडवले असेल; आणि द वेनगेन्स भयंकर दु: ख व्यक्त करीत आणि तिच्या डोक्यावर हात फिरवत सर्व चाळीस फ्युरी सारख्या एकाच वेळी घरोघरी जाऊन महिलांना त्रास देत होता.

ते लोक भयंकर होते. खिडकीतून येणा angerया रागाच्या भरात त्यांनी खिडकीतून पाहिले आणि आपल्याकडे असलेले हात धरले आणि खाली रस्त्यावर ओतले. पण, सर्वात धाडसी कोल्ड करण्यासाठी स्त्रियांची दृष्टी होती. अशक्त घरगुती व्यवसायातून जसे की त्यांच्या गरिबीची प्राप्ती होते, त्यांच्या मुलांना, म्हातारे आणि आजारी, कंगाल, भुकेलेले आणि नग्न अशा भूमीवर, ते केस ओढून पळत गेले, एकमेकांना आणि स्वतःला, जंगली रडण्याने वेडे बनण्यासाठी आणि क्रिया. व्हिलन फुलॉन घेतला, माझी बहीण! जुना फाउलॉन घेतला, माझी आई! मिसक्रिएंट फाउलॉन घेतला, माझी मुलगी! मग, इतरांपैकी बरेच जण त्यांच्या मध्यभागी धावत गेले, त्यांनी त्यांच्या स्तनांना मारहाण केले, त्यांचे केस फाडले आणि किंचाळले, “फाउलॉन जिवंत! भुकेलेल्या लोकांना सांगितले की त्यांनी घास खावे! माझ्याकडे भाकर नसताना माझ्या जुन्या वडिलांना गवत खायला सांगायला देणारा फुलॉन! फाउलॉन ज्याने माझ्या बाळाला सांगितले की हे गवत कदाचित पडू शकेल, जेव्हा हे स्तन अंगाने कोरडे होते! देवाची आई, हे फाउलॉन! हे स्वर्ग आमच्या दु: ख! माझ्या मुला, माझ्या वडिलांनी माझे ऐका: मी तुमच्या गुडघ्यावर व या दगडांवर शपथ घेतो की, शौलनचा तुमचा सूड घे! पतींनो आणि भाऊ आणि तरुणांनो, आम्हाला फुलॉनचे रक्त द्या, आम्हाला फौलनचे प्रमुख द्या, आम्हाला फौलोनचे हृदय द्या, फाउलोनचे शरीर व आत्मा द्या, फाउलोनचे तुकडे करा आणि त्याला जमिनीत खड्डा द्या. ,

त्याच्याकडून गवत उगवू शकेल! या आक्रोशांमुळे, अनेक महिला, आंधळेपणाच्या वेड्यात अडकल्या, त्यांच्याबद्दल कुजबुजत, मारहाण करीत आणि त्यांच्या स्वत: च्या मित्रांना फाडून टाकत, जोपर्यंत ते उत्कटतेने खाली पडले नाहीत आणि त्यांना फक्त त्यांच्या पायाखाली पायदळी तुडवण्यापासून वाचविले गेले.

तथापि, एक क्षणही गमावला नाही; एक क्षण नाही! हा फाउलॉन हॉटेल डी व्हिल येथे होता आणि कदाचित तो सोडला जाईल. कधीच नाही, जर सेंट अँटॉइनला स्वतःचे दु: ख, अपमान आणि चुका माहित असतील तर! क्वार्टरमधून इतक्या वेगाने सशस्त्र पुरुष आणि स्त्रिया झुंबड उडाली आणि अशा प्रकारचे सक्शन इतक्या ताकदीने त्यांच्या नंतरचे हे शेवटचे ड्रेग्स खेचले की, सेंट अँटॉइनच्या छातीमध्ये एक चतुर्थांशात मनुष्य प्राणी नव्हता परंतु काही जुनी क्रोन आणि रडणारी मुले.

नाही. हे सर्व त्या परीक्षेच्या सभागृहात घुसले होते जेथे हा म्हातारा, कुरुप आणि दुष्ट होता, आणि जवळच्या मोकळया जागेवर आणि रस्त्यांकडे वाहत होता. दिफगेज, नवरा-बायको, द वेन्गेन्स आणि जॅक थ्री हे पहिल्या प्रेसमध्ये होते आणि हॉलमध्ये त्याच्यापासून काही अंतर नव्हते.

“बघ!” तिच्या सुरीने इशारा करत मॅडम ओरडली. “दोरीने बांधलेला जुना खलनायक पहा. त्याच्या पाठीवर गवत एक घड बांधण्यासाठी हे चांगले केले गेले. हा, हा! ते चांगले केले होते. त्याला आता ते खाऊ दे! ”मॅडमने तिची चाकू तिच्या हाताखाली ठेवली आणि नाटकात जसे टाळया वाजवले.

मॅडम डेफर्जच्या मागे असलेल्या लोकांनी लगेचच त्यांच्या मागे असलेल्या समाधानाचे कारण समजावून सांगितले, आणि ते इतरांना पुन्हा समजावून सांगत आणि इतरांना शेजारच्या रस्त्यावर जोरदार टाळया वाजल्या. तशाच प्रकारे, दोन किंवा तीन तासांच्या ड्रॉच्या वेळी आणि बर्‍याच बुशेल शब्दांचा नाश करणे, मॅडम डेफर्ज यांचे सतत अधीरतेचे अभिव्यक्ती दूरवर आश्चर्यकारक वेगवानतेने हाती घेण्यात आले: अधिक सहजतेने, कारण काही पुरुष ज्यांना काही आश्चर्यकारक व्यायामाचे होते. चपळाईने खिडकीतून पाहण्यासाठी बाह्य आर्किटेक्चर वर चढले, मॅडम डीफर्ज यांना चांगले माहित होते आणि तिने आणि इमारतीच्या बाहेरील गर्दी दरम्यान टेलीग्राफची भूमिका केली.

लांबीच्या वेळी सूर्य इतका उंच झाला की आशा किंवा संरक्षणासारखा दयाळू किरण थेट जुन्या कैद्याच्या डोक्यावर पडला. अनुकूलता सहन करणे खूपच जास्त होते; एका क्षणात धूळ आणि भुसकटचा अडथळा जो आश्चर्यचकितपणे लांब उभा राहिला, वाड्याकडे गेला, आणि सेंट अँटॉनीने त्याला आणले!

हे थेट गर्दीच्या मर्यादेपर्यंत माहित होते. डीफार्जने रेलिंग आणि टेबलावर उगवले आणि एक अत्यंत घातक मिठीत दयनीय दुमडली — मॅडम डीफर्जने मागच्या बाजूस बांधलेल्या दोरींपैकी एकामध्ये तिचा हात फिरविला — द वेन्गेन्स आणि जॅक थ्री अद्याप वर नव्हता त्यांच्यासमवेत आणि खिडकीवरील माणसे अद्याप हॉलमध्ये शिरल्या नव्हत्या, जसे उंच उंच भागातील शिकार करणा birdsया पक्ष्यांप्रमाणे, जेव्हा सर्व शहरभर ओरडत असे, “त्याला बाहेर आण!” त्याला दिवावर आणा! ”

खाली आणि वर आणि खाली इमारतीच्या पायर्‍यांकडे जा; आता, त्याच्या

गुडघ्यावर; आता, त्याच्या पायावर; आता, त्याच्या पाठीवर; शेकडो हातांनी त्याच्या तोंडावर फेकलेल्या गवत व पेंढाच्या पिशव्याने त्याने त्याला ओढून नेले, आणि त्यास मारले. फाटलेले, चिरडलेले, डोकेदुखी करणारे, रक्तस्त्राव होणे, परंतु नेहमीच विनवणी करणे व दया दाखविण्यास; लोक आता एकमेकांना पाहू शकतील म्हणून एकमेकांच्या मागे खेचत असताना, त्याच्याबद्दल एक छोटीशी स्पष्ट जागा असलेले, क्रियांच्या तीव्र वेदनांनी भरलेले; आता, जंगलातून पाय काढलेल्या मृत लाकडाचा एक लॉग; त्याला जवळच्या रस्त्याच्या कोप t(याात नेले गेले जेथे प्राणघातक दिवे पडले आणि तिथे मॅडम डिफर्ज यांनी त्याला सोडले - जसे एखाद्या मांजरीने एखाद्या उंदीरला केले असेल तसे आणि त्याने तयार असताना शांतपणे आणि काळजीपूर्वक त्याच्याकडे पहात बसले. ति: स्त्रिया उत्कटतेने सर्व वेळी त्याच्याकडे ओरडत असत आणि पुरुष त्याला तोंडात घास घालून जिवे मारण्यासाठी जोरदार ओरडत होते. एकदा, तो वर चढला, आणि दोरी तोडली आणि त्यांनी त्याला पिळदार पकडले; दोनदा तो वर गेला आणि दोरी तोडली आणि त्यांनी त्याला पकडताना पकडले; तेव्हा दोरी दयाळू होती आणि त्याने त्याला धरले आणि त्याचे डोके लवकरच एका पाईकवर होते, तोंडात पुरेसे गवत, सर्व सेंट अँटॉइनच्या दर्शनावर नाचण्यासाठी.

किंवा दिवसाच्या या वाईट कामाचा शेवट हा नव्हता, कारण संत अँटॉइनने ओरडले आणि आपल्या संतप्त रक्ताचे नाचवून ते पुन्हा उकळले, जेव्हा दिवस बंद झाला तेव्हा ऐकल्यावर पुन्हा माणसांमधील आणखी एक लोक शत्रू आणि इन्सुलेटर एकट्या घोडदळात पाचशे बलवान गार्डच्या खाली पॅरिसमध्ये येत होते. सेंट अँटॉइनने कागदाच्या भडक्या कागदांवर आपले गुन्हे लिहिले, त्याला पकडले F फाउलॉन कंपनीला तोंड देण्यासाठी सैन्याच्या छातीवरुन फाडले असते - डोके व हृदय पाईक्सवर ठेवले असते आणि लांडग- मध्ये दिवसातील तीन लूट त्यांनी नेली होती. रस्त्यावरुन मिरवणूक.

काळोख्या रात्रीच्या आधी नाही, पुरुष व स्त्रिया, रडत व भाकरीशिवाय परतल्या नाहीत. तर, दीन बेकर्सची दुकाने त्यांच्या लांब फायलींनी घेरली गेली आणि धीराने धैर्याने खराब भाकरी खरेदी करण्याच्या प्रतीक्षेत थांबल्या; आणि ते पोट धूसर व रिकामे वाट पाहतच राहिले. त्या दिवसातील विजयावर एकमेकांना मिठी मारून पुन्हा गप्पांमध्ये सामील झाल्या. हळूहळू, चिंधी लोकांच्या तारा लहान आणि दूर भडकल्या; आणि नंतर उंच खिडक्यांमधील कमकुवत दिवे चमकू लागले आणि रस्त्यावर सडपातळ शेकोटी पेटविली गेली, ज्यावर शेजार्‍यांनी सामान्यतः स्वयंपाक केला आणि त्यानंतर त्यांच्या दाराजवळ अन्न भरले.

दुर्दैवी आणि अपुरा पुरेशी, आणि मांसापासून निर्दोष, इतरांमुळे बनवलेल्या ब्रेडसाठी सॉस. तरीही, मानवी संगतीमुळे चपळ मार्गात काही प्रमाणात पौष्टिक पोषण होते आणि त्यामधून आनंदाचे ठिणगी पडली. आजकालच्या अत्यंत वाईट परिस्थितीत आपला पूर्ण वाटा घेणारे वडील व माता आपल्या लहान मुलांबरोबर हळूवारपणे खेळत असत; आणि प्रेमी, त्यांच्या सभोवतालच्या जगासह आणि त्यांच्या आधी त्यांच्या प्रेम आणि आशा होती.

हे जवळजवळ सकाळी होते, जेव्हा देफार्जच्या वाईन-शॉपने ग्राहकांच्या शेवटच्या गाठीला भाग पाडला आणि दरवाजा घट्ट बांधत असताना मॉन्सीयर डीफर्ज

यांनी पत्नीला वेडापिसा करण्यासाठी सांगितले.

"शेवटी तो आला, प्रिये!"

“अहो!” मॅडम परतली. “जवळजवळ.”

सेंट अँटॉनी झोपी गेला, डिफेर्जेस झोपी गेले: अगदी सूडबुद्धीसुद्धा तिच्या उपाशी झोपलेल्या घरी झोपली आणि ड्रम विश्रांती घेत होता. ड्रम हा सेंट अँटॉइन मधील एकमेव आवाज होता की रक्त आणि घाई बदलली नव्हती. ड्रमचा संरक्षक म्हणून बदला, त्याला जागृत करू शकला असता आणि बॅसटेलच्या पडण्यापूर्वी किंवा जुन्या फाउलॉनला पकडण्यापूर्वीच त्याच्यामधून हेच भाषण बाहेर काढले जाऊ शकते; सेंट अँटॉइनच्या छातीवरील पुरुष आणि स्त्रिया यांच्या कर्कश स्वरांप्रमाणे नाही.

XXIII. अग्निसुरक्षा

ज्या ठिकाणी कारंजे पडतात त्या गावात बदल घडला आणि रस्त्यावर दररोज दगडफेक करण्यासाठी हातगाडी बाहेर जाण्यासाठी अशा भाकरीचा तुकडा पडला तर त्याचा अज्ञानी आत्मा आणि तिचा दुर्बल शरीर धारण होऊ शकेल. एकत्र. रॅगवरील तुरूंग हे युरे इतके प्रभावशाली नव्हते; त्याचे रक्षण करायला सैनिक होते पण बरेच नव्हते; तेथे शिपायांचे रक्षण करणारे अधिकारी होते. पण त्यांचे सैन्य काय करावे हे कोणालाही ठाऊक नव्हते. या पलीकडे: कदाचित त्याने सांगितले असलेच पाहिजे.

दूरदूरचा देश ओसाड पडला आणि त्याने ओसाडपणाशिवाय दुसरे काहीच दिले नाही. प्रत्येक हिरवे पाने, गवत आणि धान्याच्या ब्लेडचे सर्व दु: खी लोक जितके कष्टाचे आणि कमकुवत होते. सर्व काही नतमस्तक, निराश, अत्याचारी आणि तुटलेले होते. सवयी, कुंपण, पाळीव प्राणी, पुरुष, स्त्रिया, मुले आणि त्यांना जन्मलेली माती. सर्व थकलेले.

मॉन्सेग्नेर (बहुतेक वेळेस सर्वात योग्य वैयक्तिक सज्जन) हा राष्ट्रीय आशीर्वाद होता, वस्तूंना उज्ज्वल स्वर देत होता, विलासी आणि चमकदार जीवनाचे सभ्य उदाहरण होते आणि समान हेतूसाठी बरेच काही होते; असे असले तरी, एक वर्ग म्हणून मोन्सेईग्नेरने काही ना काही तरी या गोष्टी आणल्या. विचित्र गोष्ट आहे की क्रिएशन, स्पष्टपणे मॉन्सेग्रूरसाठी डिझाइन केलेले, कोरडे आणि पिळून काढले जाणे आवश्यक आहे. शाश्वत व्यवस्थेमध्ये काहीतरी दृष्टीक्षेपाचे असलेच पाहिजे, नक्कीच! असे असले तरी; आणि फ्लिंट्समधून रक्ताचा शेवटचा थेंब काढून टाकला गेला आणि रॅकचा शेवटचा स्क्रू इतक्या वेळा वळला की त्याची खरेदी चुराडा झाली, आणि ती आता वळली आणि चावायला काहीच न मिळाल्यामुळे, मोनसेइग्नूर इंद्रियगोचरातून पळून जाऊ लागला. कमी आणि हिशेबनीय.

पण, गावात आणि त्याच्यासारख्या ब villageयाच गावात हा बदल नव्हता. गेली कित्येक वर्षे, मोन्सेइग्नेरने तो पिळून काढला होता आणि लोकांचा शिकार करताना

सापडलेल्या पाठलागच्या सुखांशिवाय आतापर्यंत त्याने क्वचितच आपल्या उपस्थितीने त्याला आकर्षित केले होते; आता, प्राण्यांची शिकार करताना आढळले, ज्यांच्या संरक्षणासाठी मोन्सेइग्नेरने बर्बर आणि नापीक वाळवंटात वाढ केली. नाही. उच्च जाती गायब होण्याऐवजी निम्न जातीचे विचित्र चेहरे दिसण्याऐवजी बदल करण्यात आला, चिन्सेल्ड आणि अन्यथा मोन्सेइग्नूरची सुशोभित आणि सुशोभित वैशिष्ट्ये.

कारण, या काळात, रस्त्यांची कामे केली जात असताना, एकट्याने, धूळात, स्वतःची धूळ प्रतिबिंबित करण्यासाठी स्वतःला त्रास देत नव्हता आणि धूळ त्याने परत करावी लागेल, बहुतेक भाग म्हणजे तो किती लहान होता याचा विचार करण्यास व्यस्त होता. रात्रीच्या भोजनासाठी आणि त्याच्याजवळ तो असल्यास त्याने खाल्लेले अधिक काय ते यावेळेस, जेव्हा त्याने आपल्या एकाकी श्रमापासून डोळे उघडले आणि जेव्हा त्या प्रवाहाकडे पाहिले तेव्हा त्याला पायावर काही उंचवट आलेले दिसले, जसे की पूर्वीचे असे त्या भागांमध्ये दुर्मिळता, परंतु आता वारंवार उपस्थिती होती. जसजसे हे प्रगत होते, तसतसे रस्त्यांचे सुलभतेने आश्चर्य वाटले जाईल की तो हाडकुळा केसांचा माणूस, जवळजवळ जंगली पैलूचा, उंच, लाकडी शूजांचा, अगदी रस्ता, उग्र, खडबडीत स्वार , अनेक महामार्गांच्या चिखल आणि धूळात बुडलेले, अनेक खालच्या मैदानांच्या दलदलीच्या ओलावाने ओसरले, काट्यांसह पाने, पाने आणि जंगलातून अनेक बायवेचे मॉस शिंपडले.

जुलैच्या हवामानात दुपारच्या वेळेस असा मनुष्य त्याच्यावर एका भुतासारखा आला. जेव्हा तो गारपीटातून पडेल अशा प्रकारच्या आश्रयाने एका बँकेच्या खाली दगडांच्या ढिगावर बसला.

त्या माणसाने त्याच्याकडे पाहिले, तो पोकळ शेतात, गिरणीकडे, आणि क्रॅगवरील तुरुंगाकडे पाहत होता. जेव्हा या वस्तू त्याने आपल्या मनात असलेल्या स्वभावामध्ये ओळखल्या तेव्हा तो फक्त बोलण्यासारख्या बोलीमध्ये म्हणाला:

"जॅक्स, हे कसं चाललं?"

"ठीक आहे, जॅक्स."

“मग स्पर्श करा!”

त्यांनी हात जोडले आणि तो मनुष्य दगडांच्या राशीवर बसला.

“डिनर नाही?”

भुकेलेला चेहरा असलेले रस्ते चांगले म्हणाले, “आता रात्रीच्या जेवणाशिवाय दुसरे काही नाही.”

“ती फॅशन आहे,” त्या माणसाने त्याला विचारले. “मी कुठेही डिनर भेटत नाही.”

त्याने काळया रंगाचे पाईप बाहेर काढले, ते भरले, चमक आणि पोलादाने उजळले, तेजस्वी प्रकाश होईपर्यंत त्याकडे खेचले: त्यानंतर अचानक ते त्याच्यापासून रोखले आणि त्याच्या बोटाच्या आणि अंगठ्याच्या मधून काहीतरी फेकले, ती चमकली आणि धूर च्या गर्दीत बाहेर गेला

“मग स्पर्श करा.” या ऑपरेशन्स पाहिल्यानंतर, हे सांगण्याची वेळ आता

आली आहे. ते पुन्हा हात जोडले.

“आज रात्री?” रस्त्यांचे शब्द सांगितले.

“आज रात्री” त्या माणसाने तोंडात पाईप टाकला.

“कुठे?”

"येथे."

तो आणि रस्त्याचे सौम्य शांतपणे एकमेकांकडे पहात असलेल्या दगडांच्या ढिगा sat्यावर बसले. गारावर आकाश गार होईपर्यंत गारा त्यांच्यात संगीताच्या पिग्गी चार्जप्रमाणे फिरत होता.

“मला दाखवा!” तेव्हा प्रवासी म्हणाला, डोंगराच्या किना .्यावर गेला.

“पहा!” ने वाढलेल्या बोटाने रस्त्यांची सुटका केली. “तू इथे जा आणि सरळ रस्त्यावरुन झरा गेलास”

“त्या सर्वांनी दियाबलाला!” आणि दुसर्‍याला अडवून त्याने लँडस्केपवर नजर फिरविली. “ मी कुठल्याही रस्त्यावरुन जात नाही आणि झरेही मागितले नाहीत. बरं? ”

“बरं! गावाच्या वरच्या टेकडीच्या शिखराच्या पलीकडे सुमारे दोन लीग. ”

“छान. तू कधी काम करणे बंद करतोस? ”

"सूर्यास्ताच्या वेळी."

“जाण्यापूर्वी तू मला उठशील का? मी विश्रांती घेतल्याशिवाय दोन रात्री चाललो आहे. मी माझे पाईप संपवा, आणि मी मुलासारखा झोपावे. तू मला उठवील? ”

“नक्कीच.”

वाटचालकाने आपले पाईप बाहेर काढले, त्याच्या छातीवर लावले, लाकडाचे उत्तम शूज सरकले आणि त्याच्या पाठीवर दगडांच्या ढिगावर पडला. तो थेट झोपी गेला होता.

रस्त्यावर काम करणार्‍यांनी आपली धुळीचा त्रास सुरू केला आणि गारा-ढगांनी लोटांगळा घातला आणि लँडस्केपवर चांदीच्या चमक दाखवणा bright्या चमकदार बार आणि आकाशातील पट्ट्या उघडकीस आणल्या, त्या छोट्या माणसाने (आता त्या जागी लाल टोपी घातली होती) त्याच्या निळया रंगाचे) दगडांच्या ढिगा .्यावरील आकृती पाहून मोहित झाले. त्याचे डोळे वारंवार याकडे वळत असत की त्याने आपली साधने मेकॅनिकल पद्धतीने वापरली आणि एखाद्याने म्हटले असेल की ते अत्यंत निकृष्ट आहे. पितळेचा चेहरा, केसांचा काळे केस आणि दाढी, खडबडीत वूलन लाल टोपी, घरगुती गोष्टींचा खडबडीत मेद्रे आणि पशूंच्या केसांची कातडी, सुटे जगण्याने कमी केलेली शक्तिशाली फ्रेम आणि आतल्या ओठांचे दु: खी आणि हताश कॉम्प्रेशन झोपेने, थरथरणा roads्या रस्ता तयार करण्यास प्रेरित केले. त्या प्रवाशाने खूप दूर प्रवास केला होता. त्या पायांचे मुळे खोल पाय घसरुन पडले. पाने आणि गवतांनी भरलेले त्याचे उत्तम शूज बरीच लांब लीगवर ओढण्यासाठी भारी पडले होते आणि तो स्वत: चा खवखवण्याच्या अवस्थेत त्याच्या कपड्यांना छिद्रांमध्ये गुंडाळत होता. त्याच्या बाजूला खाली उतरून, रोड-मेंडरने त्याच्या छातीत गुप्त शस्त्रे शोधण्याचा प्रयत्न केला किंवा कोठे नाही; पण व्यर्थ, कारण तो

त्याच्या हातांनी त्याला झोपायला लागला होता आणि त्याच्या ओठांएवढे दृढ निश्चिंत होते. तटबंदी असलेली, संरक्षक-घरे, गेट्स, खंदक आणि ड्रब्रिजेस असलेली तटबंदी असलेली नगरे या आकृत्यापेक्षा इतकी हवामान वाटली. आणि जेव्हा त्याने तिथून क्षितिजाकडे नजर वळविली आणि आजूबाजूला पाहिले तेव्हा त्याने त्याच्या लहान फॅन्सीसारख्या आकृत्या पाहिल्या, ज्या कोणत्याही अडथळयाने थांबल्या नव्हत्या आणि संपूर्ण फ्रान्समधील केंद्राकडे झुकल्या होत्या.

गारांचा वर्षाव आणि चमक या अंत: करणांकडे दुर्लक्ष करणारा माणूस, त्याच्या चेह andयावर आणि सावलीवर सूर्यप्रकाशाकडे, सूर्यामध्ये सूर्य कमी होईपर्यंत सूर्यामुळे बदललेल्या हिरे, आणि त्यांच्या शरीरावरील निरस बर्फाकडे झोपायला लागला. पश्चिम, आणि आकाश चमकत होते. मग, रस्त्यांची सुसज्ज साधने त्याची साधने घेऊन सर्वकाही खेड्यात जाण्यासाठी सज्ज झाले.

“गुड!” स्लीपर म्हणाला, त्याच्या कोपर्यावर उठून. “टेकडीच्या शिखराच्या पलीकडे दोन लीग्स?”

"बद्दल

“बद्दल चांगले! ”

रस्त्याच्या सुगंधित वा homeयाच्या सेटनुसार धूळ त्याच्या पुढे जात असतानाच तो घरी गेला, आणि लवकरच त्या झ atयाजवळ होता, तिथे पिण्यास आणलेल्या पातळ गाईमध्ये त्याने स्वत: पिळले आणि त्यांच्याकडे अगदी कुजबुजताना दिसला. सगळया गावाला कुजबुजत. जेव्हा गावाने खराब रात्रीचे भोजन घेतले, तेव्हा ते अंथरुणावर झोपले नाही, जसे की सामान्यत :, परंतु पुन्हा दाराबाहेर येऊन तिथेच राहिले. त्यावर कुजबुजण्याचा एक जिज्ञासूचा स्पर्श होता आणि तेही जेव्हा अंधारात फव्वारावर एकत्र जमले तेव्हा आकाशात फक्त एका दिशेने पाहण्याची आणखी एक जिज्ञासू संसर्ग. त्या ठिकाणचे मुख्य कार्यवाह असलेले महाशय गेबेल अस्वस्थ झाले; तो एकटाच त्याच्या घराच्या वरच्या बाजूस गेला आणि त्याने त्या दिशेनेही पाहिले. खाली असलेल्या कारंजेने काळोख असलेल्या चेह atयांकडे आपल्या चिमणीच्या मागून खाली झुकले, आणि चर्चच्या चाव्या ठेवणा sacया पवित्र नागरिकांना निरोप पाठविला, की कदाचित टॉक्सिनला बाय-बाय-बाय वाजवावे.

रात्र खोल झाली. जुन्या चौथ enयावर वातावरणासह झाडे, आपली एकान्त अवस्था वेगळी ठेवून, वाढत्या वारामध्ये सरकली, जणू काय त्यांनी अंधकारात भव्य आणि गडद इमारतीच्या ढिगा .्याला धोका दिला. पाययांच्या दोन टेरेस फ्लाइट्स वर पाऊस जोरात ढवळून निघाला आणि जोरदार दारापाशी धडक दिली, ज्यात स्विफ्ट मेसेंजर आतून त्रास देत होता; जुन्या भाले आणि चाकू यांच्यात हॉलमधून अस्वस्थपणे घुसले आणि पाय upया चढून शोक केला आणि शेवटच्या मार्कीस झोपी गेलेल्या बेडचे पडदे हलविले. पूर्व, पश्चिम, उत्तर आणि दक्षिणेकडील जंगलात, चार जबरदस्त हालचाली न करता, उंच गवत चिरडले आणि अंगणात एकत्र येण्यासाठी सावधगिरी बाळगून शाखा फोडल्या. तेथे चार दिवे फुटले आणि निरनिराळया दिशेने सरकले आणि सर्व काळे झाले.

पण, फार काळ नाही. सध्या, चाटो स्वतःच्या काही प्रकाशाद्वारे स्वत: ला

चमत्कारिकपणे दिसू लागला, जणू काही ते चमकतच आहेत. त्यानंतर, समोरच्या आर्किटेक्चरच्या मागे चमकणारी एक लकीर वाजली, पारदर्शक पारंपारिक जागा शोधून काढली, आणि बालस्ट्रेड, कमानी आणि खिडक्या कोठे आहेत हे दर्शविले. मग ते अधिक वाढले आणि विस्तृत आणि उजळ झाले. लवकरच, बर्‍याच मोठ्या खिडक्यांतून ज्वाळे फुटल्या आणि दगडाचे चेहरे जागे झाले आणि त्यांना अग्नीतून टेकला.

तिथे राहिलेल्या थोड्या लोकांकडून घराविषयी एक गोंधळ उडाला आणि तिथे घोड्यांची एक काठी होती आणि तेथून पळ काढला होता. तेथे अंधार पसरला आणि त्या ठिकाणी चमत्कारिक वर्षाव होत होता आणि गावातील कारंजेने जागेत लगाम ओढला आणि एक फोम असलेला घोडा महाशय गेबेलच्या दाराजवळ उभा राहिला. “मदत, गॅबेले! मदत करा, प्रत्येकाला! ”टॉक्सिन अधीरतेने वाजला, परंतु इतर मदत (ती काही असती तर) काहीही नव्हते. रस्त्यांचे सौम्य, आणि दोनशे पन्नास विशिष्ट मित्र, कारंज्याकडे दुमडलेले हात घेऊन, आकाशातील अग्निस्तंभाकडे पहात होते. ते म्हणाले, “ते उंच चाळीस फूट उंच असले पाहिजे; आणि कधीही हलविले नाही.

चाट्यामधून निघालेला घोडा आणि फोमचा घोडा गावातुन घुसला आणि त्याने खडकावरील टेकडीवरुन सरकले आणि क्रॅगवरील तुरुंगात गेले. गेटवर अधिका officersयांचा एक गट आगीकडे पाहत होता; त्यांच्याकडून, सैनिकांचा एक गट. “मदतनीस, सज्जन-अधिकारी! चाटोला आग लागली आहे; वेळेवर सहाय्य करून मौल्यवान वस्तू ज्योतून वाचू शकतात! मदत करा, मदत करा! ”अधिका theयांनी आगीकडे पाहणा theया सैनिकांकडे पाहिले; कोणतेही आदेश दिले नाहीत; आणि ओठांना चावा देऊन, “ते जाळलेच पाहिजे” असे उत्तर दिले.

स्वार पुन्हा टेकडीवर आणि रस्त्यावरुन घसरुन पडत होता. रस्ते तयार करणारे आणि दोनशे पन्नास विशिष्ट मित्र, एक पुरुष आणि स्त्री म्हणून दिवा लावण्याच्या कल्पनेने प्रेरित होऊन ते त्यांच्या घरात शिरले होते आणि प्रत्येक काचेच्या सुस्त पेनमध्ये मेणबत्त्या घालत होते. प्रत्येक गोष्टीची सामान्य कमतरता, मॉन्सियर गॅबेलच्या ऐवजी नियमितपणे मेणबत्त्या घेतल्या पाहिजेत; आणि त्या कार्यक्षेत्रात संकोच आणि क्षणार्धात, रस्ते तयार करणार्‍या, एकदा अधिकाराच्या अधीन राहून, असे म्हटले होते की गाडी चालवणे चांगले आहे आणि घोडे नंतरचे भाजतील.

जहाजाचे ज्वाला आणि ज्वलन स्वत: वर सोडले गेले. गर्जना आणि गर्जना करताना, लाल-गरम वारा, नरक क्षेत्रावरून सरळ गाडी चालवताना, ती इमारत दूर वाहताना दिसते. झगमगाटात वाढत आणि घसरण झाल्यामुळे दगडाच्या चेहर्‍याने जणू त्यांना त्रास होत असल्याचे दाखवले. जेव्हा दगड आणि लाकूडांचा मोठा समूह पडला, तेव्हा नाकात दोन चिन्हे असलेला चेहरा अस्पष्ट झाला: अॉनॉन पुन्हा धूरातून झगडत गेला, जणू काय तो क्रूर मार्कीसचा चेहरा होता, खांद्यावर जळत होता आणि आगीशी झुंज देत होता.

चाटो जळाला; जवळपासची झाडे, आगीने धरून ठेवलेल्या, जळलेल्या आणि कोरड्या झालेल्या; अंतरावर झाडे, चार उग्र व्यक्तींनी उडाले आणि धुरकट झालेल्या नवीन जंगलासह तेजस्वी इमारतीची मागणी केली. कारंजेच्या संगमरवरी कुंडात उकडलेले

वितळलेले शिसे आणि लोखंड; पाणी कोरडे संपले; बुरुजातील अग्निशामक उष्णतेच्या अगोदर बर्फाप्रमाणे अदृश्य झाले आणि ज्वाळाच्या चार खडबडीत विहिरीत पडल्या. क्रिस्टलीकरण सारख्या ठोस भिंतींवर फांद्या लावलेले मोठे भाडे आणि विभाजन; वेगाने चालणारे पक्षी चक्रीत भट्टीमध्ये पडले; पूर्वेकडील, पश्चिम, उत्तर आणि दक्षिण या चार भयंकर व्यक्तींनी त्यांच्या पुढील गतीच्या दिशेने निघालेल्या बीकनच्या मार्गदर्शनाखाली रात्री-भरलेल्या रस्ता वाहून गेले. प्रकाशित झालेल्या गावाने टॉक्सिनचा ताबा घेतला आणि कायदेशीर रिंगर रद्द केल्याने आनंद झाला.

इतकेच नाही; परंतु हे गाव, दुष्काळ, अग्नि आणि घंटा वाजविणा light्या प्रकाशाने जन्म घेणारा आणि मोसेयर गॅबेलचा भाडे व कर वसूल करण्याशी संबंधित असल्याचे स्वतःला समजून घेत होते - जरी ते करांचा एक छोटा हप्ता होता, आणि अजिबात भाडे नव्हते, त्या दिवसांत गॅबेलला भेट दिली होती - तो त्याच्याशी मुलाखतीसाठी अधीर झाला, आणि त्याच्या घराभोवती, त्याला वैयक्तिक संमेलनासाठी बोलवायला बोलावले. त्यानंतर, मॉन्सियर गॅबेलने जोरदारपणे त्याच्या दारात अडथळा आणला आणि स्वतःशी सल्लामसलत करण्यास संन्यास घेतला. त्या परिषदेचा परिणाम असा झाला की गॅबले पुन्हा त्याच्या घराच्या छतावर चिमणीच्या ढिगा ;्याच्या मागे मागे हटला; या वेळी, जर त्याने दरवाजा तोडला (तो प्रतिगामी स्वभावाचा एक छोटासा मनुष्य होता) तर त्याने स्वत: ला पॅरापेटच्या दिशेने सरकवले आणि एखाद्याला किंवा दोघांना खाली चिरडले.

कदाचित, मॉन्सियर गॅबेलने तेथे खूप लांब रात्र ओलांडली, दूरदूरच्या अग्नी आणि मेणबत्तीचा पाठलाग, आणि त्याच्या दाराजवळ मारहाण, संगीतासाठी आनंद; त्याच्या पोस्टिंग हाऊस गेटसमोर रस्त्यावर ओलांडलेला दिवा नसल्याचा उल्लेख करु नका, त्या गावाला त्याच्या बाजूने विस्थापित करण्याचा जीवंत झुकाव होता. काळया समुद्राच्या काठावर संपूर्ण उन्हाळयाच्या रात्रीतून जात असताना, मॉन्सिअर गॅबेलने निराकरण केले होते की त्या उतरत्या जागेवर जाण्यासाठी तयार राहा! पण, मैत्रिणी पहाटेच्या शेवटी पहावयास मिळाल्या आणि गावातील गर्दी-मेणबत्त्या बाहेर पडत असताना लोक आनंदाने पांगले आणि मॉन्सिएर गॅबेल त्या क्षणी आपल्या जीवनास खाली उतरले.

शंभर मैलांच्या आत, आणि इतर आगीच्या प्रकाशात, इतर भाग्यवान भाग्यवान नसले, त्या रात्री आणि इतर रात्री, ज्यांचा उन्हाचा सूर्य एकेकाळी शांततापूर्ण रस्त्यावर लटकलेला आढळला, जिथे त्यांचा जन्म व प्रजनन झाला होता; तसेच, इतर गावकरी व शहरातील लोक रस्ते आणि त्याच्या साथीदारांपेक्षा भाग्यवान नव्हते ज्यांच्यावर कार्य करणारे आणि सैनिक काम यशस्वी झाले आणि त्यांनी त्यांच्या वळणावर जबरदस्ती केली. परंतु, भयंकर आकडेवारी पूर्व, पश्चिम, उत्तर, आणि दक्षिण दिशेने सतत फिरत होती, जसे होईल तसे असेल; आणि जो कोणी लटकला त्याने आग जाळली. पाण्याच्या दिशेने वळणा would्या व त्याला विझविणाऱ्या फाशीची उंची, गणिताच्या कोणत्याही ताणून कोणत्याही कार्यात्मक यशस्वीरित्या गणना करू शकले नाही.

XXIV. लोडस्टोन रॉककडे ओढले

समुद्राच्या अग्निच्या आणि झगमगाटात - क्रोधित महासागराच्या गर्दीने हादरलेली स्थिर पृथ्वी, ज्याला आता काहीही ओसर नव्हते, परंतु किना onयावर पाहणा ofयांच्या दहशती आणि आश्चर्यचकिततेसाठी नेहमीच वाहत्या, उंच आणि उंचावर असे. तीन वर्षांचा वादळाचा नाश झाला. छोट्या छोट्या लूसीच्या आणखी तीन वाढदिवशी तिच्या घरातील जीवनातील शांततेत सुवर्ण धाग्याने विणले गेले होते.

दिवस आणि पुष्कळ दिवस कैद्यांनी कोपchयात प्रतिध्वनी ऐकल्या आणि मनाला कंटाळवाणा पाय मिळाला जेव्हा त्यांनी ऐकले नाही. कारण, लाल झेंड्याखाली गोंधळलेल्या आणि त्यांच्या देशाला धोकादायक घोषित करून, जंगली श्वापदामध्ये बदललेल्या, भयंकर जादू केल्याने, लोकांचे पाऊल त्यांच्या मनासारखे झाले होते.

एक वर्ग म्हणून मोन्सेईग्नेरने त्याचे कौतुक केले नाही या इंद्रियगोचरपासून स्वत: ला वेगळे केले होते: फ्रान्समध्ये त्याचे इतके थोडेसे इच्छित होते की, त्याला त्यामधून डिसमिसल होण्याचा धोक्याचा धोका होता आणि एकत्रितपणे हे जीवन. अशक्त देवळाप्रमाणे ज्याने दियाबलला अनंत वेदनांनी उठविले आणि त्याला पाहून तो इतका घाबरला की तो शत्रूला काही प्रश्न विचारू शकला नाही, परंतु ताबडतोब पळून गेला; म्हणूनच, मॉन्सेग्नेरने मोठ्या संख्येने अनेक वर्ष प्रभुची प्रार्थना धैर्याने पाळली आणि दुष्कृत्याला भाग पाडण्यासाठी इतर अनेक जोरदार जादू केल्या नंतर, त्याने त्याच्या थोरल्या उंचावर नेण्यापेक्षा जितक्या लवकर त्याला पाहिले नाही.

कोर्टाच्या चमकणा Bया बैलांचा डोळा गेला, किंवा ते राष्ट्रीय बुलेटच्या चक्रीवादळाचे चिन्ह ठरले असते. लुसिफरचा अभिमान, सरदानापळची लक्झरी आणि तीळचा अंधारा यामध्ये पूर्वीपासून लहानपणापासून लपलेला दिसला नव्हता - परंतु तो बाहेर पडला आणि निघून गेला. न्यायालय, त्या विशिष्ट आतील वर्तुळापासून त्याच्या बाहेरील सडपातळ, भ्रष्टाचार आणि विघटनाच्या अंगठीपर्यंत सर्व एकत्र गेले. रॉयल्टी गेली; जेव्हा शेवटचा संदेश आला तेव्हा त्यास त्याच्या पॅलेसमध्ये घेराव घालून "निलंबित" करण्यात आले होते.

वर्षाचा एक ऑगस्ट एकशे सातशे बावनतीस आला होता आणि मोन्सेइग्नेर यावेळी फार दूरवर पसरला होता.

स्वाभाविकच, लंडनमधील मोन्सेइग्नूरचे हेड क्वार्टर आणि मोठे एकत्रित ठिकाण टेलसन बँक होते. विचारांना ज्या ठिकाणी त्यांचे शरीर सर्वात जास्त रिसॉर्ट केले गेले आहे तेथे मोन्टिग्नेर आणि गिनियाशिवाय मोन्सेइग्नेर त्याच्या गिनियाच्या जागेची भिती करीत होते. शिवाय, ज्या जास्तीत जास्त फ्रेंच बुद्धिमत्तेवर अवलंबून असायचे ते सर्वात वेगवान होते. पुन्हा: टेलसन हे एक कमालीचे घर होते आणि त्यांनी आपल्या उच्च इस्टेटमधून पडलेल्या जुन्या ग्राहकांना मोठ्या प्रमाणात उदारता दिली. पुन्हा: ज्या राजवंशांनी वेळेत येणारे वादळ पाहिले आणि लूटमार किंवा जप्तीची अपेक्षा ठेवली होती, त्यांनी टेलसन यांच्याकडे स्पष्ट पैसे पाठविले होते, ते त्यांच्या गरजू बांधवांकडून नेहमीच ऐकायला मिळतात. ज्यामध्ये हे जोडले जाणे आवश्यक आहे की फ्रान्समधील प्रत्येक नवीन

आलेल्याने स्वत: बद्दल आणि थेलसनच्या बातम्यांविषयी बातमी दिली. अशा अनेक कारणांमुळे, फ्रेंच गुप्तचरांनुसार, हाऊस एक्सचेंजचा एक प्रकार टेलसन होता; आणि हे लोकांना चांगलेच ठाऊक होते आणि त्याठिकाणी झालेल्या चौकशीत इतके असंख्य निष्कर्ष होते की टेलसन यांनी कधीकधी ताज्या बातम्या एका ओळीत लिहून काढल्या आणि मंदिरातील बारमध्ये धावत येणा all्या सर्वांसाठी बँक खिडकीत पोस्ट केल्या. वाचा.

दुपारी स्टीमिंगवर, मिस्टर लॉरी आपल्या डेस्कवर बसला आणि चार्ल्स डार्ने त्याच्याकडे खाली वाकून उभे राहिले व त्यांच्याशी हळू आवाजात बोलत होते. हाऊसच्या मुलाखतीसाठी प्रायश्चित्त देणारी जागा, आता न्यूज-एक्सचेंज होती आणि ती ओसंडून वाहू लागली होती. ते बंद होण्याच्या वेळेच्या अर्ध्या तासाच्या आत होते.

चार्ल्स डार्ने म्हणाले, “परंतु तू आतापर्यंत जगलेला सर्वात तरुण माणूस आहेस,” परंतु त्याऐवजी तो म्हणाला, “मला तरी सुचवावेच लागेल”.

“मला समजले. मी खूप म्हातारे झाले आहे? ”श्री लॅरी म्हणाले.

"बेचैन हवामान, एक लांब प्रवास, प्रवास करण्याचे अनिश्चित साधन, एक अव्यवस्थित देश, आपल्यासाठी कदाचित सुरक्षित नसलेले शहर."

श्री. लॉरी म्हणाले, “माझ्या प्रिय चार्ल्स,” तू आनंदाने आत्मविश्वासाने बोललास, “मी जाण्यामागील काही कारणांवर तू हात लावतोस. हे माझ्यासाठी पुरेसे सुरक्षित आहे; तेथे हस्तक्षेप करण्यापेक्षा बरेच चांगले लोक आहेत तेव्हा कोणीही चौकोनी वर्षाच्या हार्डवरील जुन्या साथीवर हस्तक्षेप करण्याची काळजी घेणार नाही. ते एक अव्यवस्थित शहर म्हणून, जर ते एक अव्यवस्थित शहर नसते तर इथल्या हाऊसमधून कुणाला तरी तेथील आमच्या सभागृहात पाठवण्याची संधी मिळणार नव्हती, ज्याला शहर आणि व्यवसायाची माहिती आहे, जुन्या शहराचा आणि थेलसनच्या आत्मविश्वासामध्ये आहे. अनिश्चित प्रवास, लांबचा प्रवास आणि हिवाळ्यातील हवामान या सर्व वर्षानंतर मी जर टेलसनच्या फायद्यासाठी काही गैरसोयींकडे जायला तयार नसलो तर कोण असावे? ”

“माझी इच्छा आहे की मी स्वतः जात आहे,” चार्ल्स डार्ने म्हणाले, काहीसे अस्वस्थ आणि एखाद्याने मोठ्याने विचार केल्यासारखे.

“खरंच! आक्षेप घेण्यास व सल्ला देण्यास तुम्ही खूपच सोबती आहात! ”श्री लॉरी म्हणाले. “तुमची इच्छा आहे की तुम्ही स्वतः जात होता? आणि आपण जन्मला एक फ्रेंच नागरिक? तुम्ही शहाणे सल्लागार आहात. ”

“माझ्या प्रिय श्री. लॉरी, मी जन्म घेतलेला फ्रेंच नागरिक आहे, कारण हा विचार (ज्याचा अर्थ मला येथे सांगायचे नव्हते) बहुतेक वेळा माझ्या मनातून जात असे. ते विचार करण्यास मदत करू शकत नाहीत, दीन माणसांबद्दल सहानुभूती बाळगून, त्यांच्याकडे काहीतरी सोडले तर ते पूर्वीचे विवेकी पद्धतीने बोलले की, “एखाद्याचे ऐकले जाऊ शकेल आणि काही संयम पाळण्याचे सामर्थ्य असेल. फक्त काल रात्री, जेव्हा आपण लुसियाशी बोलत होतो तेव्हा तुम्ही आम्हाला सोडल्यानंतर ”

"जेव्हा आपण लुसीशी बोलत होता तेव्हा" श्री लॉरी यांनी पुन्हा सांगितले. “हो. मला आश्चर्य आहे की आपण लुसीच्या नावाचा उल्लेख करण्यास लाज वाटत नाही!

दिवसाच्या वेळी आपण फ्रान्सला जात आहात अशी शुभेच्छा! ”

“तथापि, मी जात नाही,” चार्ल्स डार्ने हसत हसत म्हणाले. "आपण म्हणता त्या हेतूसाठी हे अधिक आहे."

“आणि मी अगदी प्रत्यक्षात आहे. सत्य, माझ्या प्रिय चार्ल्स, "मिस्टर लॉरीने दूरच्या घरात नजर टाकली, आणि आवाज खाली केला,“ आमच्या व्यवसायाची ज्या अडचणी आहेत त्याविषयी आणि आमच्या पुस्तकांमध्ये आणि कागदपत्रांवर ज्या संकटाचा धोका आहे त्याबद्दल आपल्याला कल्पनाच नाही. यात सहभागी आहेत. वर दिलेली परमेश्वराला माहिती आहे की जर आपल्यातील काही कागदपत्रे हस्तगत केली गेली किंवा नष्ट केली गेली तर अनेक लोकांशी तडजोड करणारे काय परिणाम होतील; आणि कदाचित ते कधीही असतील, आपल्याला माहिती असेल कारण कोण म्हणू शकेल की पॅरिस आज नुसती आग लावत नाही किंवा उद्या त्याला नोकरीवरून काढून टाकले जाईल! आता, यापैकी कमीतकमी शक्य विलंबाने आणि त्यातून दफन करणे, किंवा अन्यथा हानी करण्याच्या मार्गावरुन बाहेर पडाणे, यातून योग्य निवडी करणे (अपार मौल्यवान वेळ गमावल्याशिवाय) केवळ माझ्याशिवाय, जर कोणी असेल तर . जेव्हा टेलसनला हे माहित असेल आणि मी हे साठ वर्षांच्या कोणाची भाकरी खाल्ली आहे, तेव्हा मी सांपांबद्दल थोडा ताठ आहे म्हणून मी परत लटकन टाकीन? मी, मुला, इकडे अर्ध्या डझन जुन्या कॉर्डर्स!

"श्री. लॉरी, आपल्या तरूणपणाच्या शौर्याची मी कशी प्रशंसा करतो."

“खूप! मूर्खपणा, सर! —आणि माझ्या प्रिय चार्ल्स, ”सभागृहात पुन्हा एकदा न्याहाळत श्री. लॉरी म्हणाले,“ सध्याच्या काळात पॅरिसच्या बाहेर वस्तू मिळवणे अशक्य आहे, हे तुम्हाला आठवत असेल. . हाच दिवस आमच्यासाठी पेपर आणि मौल्यवान वस्तू आणला गेला होता (मी ठाम आत्मविश्वासाने बोलतो; अगदी कुजबुजणे हे व्यवसायासारखे नाही), आपण कल्पना करू शकता अशा परक्यांद्वारे, ज्यांच्या प्रत्येकाचे डोके लटकले होते त्याने बॅरिअर्स पार केल्यावर एकाच केसांनी. दुसऱ्या वेळी, आमचे पार्सल अगदी व्यवसायासारख्या जुन्या इंग्लंडमध्ये सहजपणे ये-जा करायचे; परंतु आता सर्व काही बंद झाले आहे. ”

“आणि तू खरोखर रात्री जाशील का?”

“मी खरोखरच रात्री जातो, कारण उशीर झाल्यास हे प्रकरण खूप दडपण बनले आहे.”

“आणि तू कोणालाही सोबत घेत नाहीस का?”

“सर्व प्रकारच्या लोकांना माझा प्रस्ताव देण्यात आला आहे, परंतु त्यापैकी कोणालाही सांगण्यासारखे माझे काही नाही. मी जेरी घेण्याचा विचार करतो. गेल्या अनेक दिवसांपासून रविवारी रात्री जेरी माझा बॉडीगार्ड होता आणि मी त्याचा उपयोग होतो. जेरी हा इंग्रजी बैल-कुत्रा असल्याशिवाय किंवा त्याच्या डोक्यात काही डिझाइन असल्याबद्दल किंवा त्याच्या मालकाला स्पर्श करणाऱ्या कोणाकडेही उड्डाण करणारे हवाई परिवहन असल्याचा कोणालाही संशय नाही. ”

"मी पुन्हा म्हणावे की मी आपल्या शौर्य आणि तारुण्याचे मनापासून कौतुक करतो."

“मी पुन्हा बोलणे आवश्यक आहे, मूर्खपणा, मूर्खपणा! जेव्हा मी हे छोटेसे कमिशन कार्यान्वित करतो तेव्हा मी कदाचित टेलसन यांनी सेवानिवृत्त होण्याचा प्रस्ताव स्वीकारला व माझ्या आयुष्यात सुखरुपपणे जगला. मग म्हातारा होण्याचा विचार करण्यासाठी पुरेसा वेळ. ”

हे संवाद श्री लॉरी यांच्या नेहमीच्या डेस्कवर घडले होते, मोनसेइग्नेरने त्यापैकी एक किंवा दोन अंगणात तोडले होते आणि काही काळापूर्वी ते त्या बदमाश लोकांवर सूड उगवण्यासाठी काय करतील याचा अभिमान बाळगून होते. हा एक शरणार्थी म्हणून त्याच्या विरुद्ध असलेल्या मोन्सेईग्नेरचा मार्ग होता आणि मूळ ब्रिटीश रूढीवादी लोकांचा या भयंकर क्रांतीविषयी बोलणे इतकेच होते की जणू आकाशाखालील असा हा एकमेव हंगामा होता की आतापर्यंत कधीच नव्हता. पेरलेले- जणू काही यापूर्वी काहीही झाले नव्हते, किंवा ते करण्याचे सोडून दिले गेले आहे - यामुळे फ्रान्समधील दुर्दैवी कोट्यावधी लोकांचे निरीक्षक आणि त्यांना समृद्ध बनवण्याच्या गैरवापराचे आणि विकृत स्त्रोतांचे अवलोकन झाले नसते. अनेक वर्षापूर्वी अपरिहार्यपणे येत आहे आणि त्यांनी जे पाहिले होते त्या साध्या शब्दात लिहिले नाही. पूर्णपणे वाया गेलेल्या आणि स्वर्गीय व पृथ्वी तसेच स्वत: च्या शरीरालाही विरळ पडलेल्या गोष्टींच्या पुनर्संचयनासाठी मोनसेइग्नेरच्या उधळपट्टीच्या प्लॉट्ससह एकत्रित अशा बाष्पीभवन, ज्याला माहित आहे अशा कोणत्याही विवेकी मनुष्याने दुर्लक्ष केल्याशिवाय सहन करणे कठीण होते. सत्य. आणि त्याच्या कानात असे सर्व वायूजन्य होते, जसे स्वत: च्या डोक्यात रक्ताचा त्रासदायक गोंधळ उडण्यामुळे त्याच्या मनात एक सुप्त अस्वस्थता वाढली, ज्याने चार्ल्स डार्नेला आधीच अस्वस्थ केले होते, आणि तरीही त्याने असे ठेवले आहे.

बोलणा Amongयांपैकी किंग स्ट्रीव्हचा राजा स्ट्रीव्हर होता आणि राज्य बढतीच्या मार्गावर होता आणि म्हणूनच या विषयावर जोरात बोलणे: मॉन्सिएग्नूरला भाषण, लोकांना उडवून देण्याचे आणि पृथ्वीच्या चेह fromयावरुन काढून टाकण्याचे त्यांचे साधन , आणि त्याशिवाय करत नाही: आणि त्यांच्या स्वभावात अशीच बरीच वस्तू मिळवण्याच्या उद्देशाने शर्यतीच्या शेपटीवर मीठ शिंपडून गरुड निर्मूलन करण्यासारखे होते. त्याला, डार्ने यांनी विशिष्ट आक्षेपाने ऐकले; आणि त्याला ऐकू नयेत म्हणून निघून जाणे आणि त्याचे म्हणणे ऐकणे इतकेच उरले की, जेव्हा अस्तित्त्वात असलेल्या गोष्टीने पुढे जाण्यासारखे केले तेव्हा तो विभाजित झाला.

सभागृहाने श्री. लॉरी यांच्याकडे संपर्क साधला, आणि त्यांच्यासमोर एक गोंधळलेला आणि न उघडलेला पत्र ठेवला आणि विचारले की, ज्याच्याकडे हे संबोधले गेले आहे त्या व्यक्तीचा काही शोध लागला आहे का? सभागृहाने हे पत्र डार्ने यांच्या इतके जवळ ठेवले की त्याने दिशेने दिशा पाहिली - अधिक त्वरीत कारण ते त्याचे स्वतःचे नाव आहे. पत्ता, इंग्रजीमध्ये बदललेला, चालला:

“खूप दाबून. यापूर्वी मोन्स्योरला फ्रान्सच्या मार्क्विस सेंट इव्हरेमोन्डे येथे. मेसर्सच्या काळजीवर विश्वास दिला. टेलसन अँड कंपनी, बँकर्स, लंडन, इंग्लंड. ”

लग्नाच्या दिवशी सकाळी डॉक्टर मॅनेटने चार्ल्स डार्ने यांना आपली तातडीची आणि निवेदन करण्याची विनंती केली होती, की या नावाचे रहस्य असावे - जोपर्यंत तो,

डॉक्टर, हे बंधन न विसरेपर्यंत - या दोघांमधील संवाद कायम ठेवत नाही. दुसरे कोणासही हे त्याचे नाव असल्याचे माहित नव्हते; त्याच्या स्वत: च्या पत्नीला याविषयी शंका नव्हती; श्री. लॉरी यांच्याकडे काहीही नव्हते.

"नाही," श्री. लॉरी म्हणाले, सभागृहात उत्तर म्हणून; "मी आता येथे असलेल्या प्रत्येकाकडे उल्लेख केला आहे आणि हा गृहस्थ कोठे सापडला आहे हे कुणी मला सांगू शकत नाही."

बँक बंद होताना घड्याळाचे हात सरळ बोलत असताना श्री. लॉरीच्या डेस्कजवळून बोलणा ofयांचा करंटचा एक सामान्य सेट होता. त्याने चौकशी करून हे पत्र बाहेर ठेवले; आणि मोन्सेइग्नेरने या कटाच्या आणि क्रोधास्पद निर्वासित व्यक्तीकडे पाहिले; आणि मोन्सेइग्नेरने त्या कटाच्या आणि रागाच्या भरात निर्वासिताच्या व्यक्तीकडे पाहिले; आणि हे, ते, आणि इतर, सर्वांना फ्रेंच भाषेत किंवा इंग्रजीमध्ये मार्कीस जो सापडला नव्हता त्याबद्दल काहीतरी बोलण्यासारखे नव्हते.

"म्हातारा, मी विश्वास ठेवतो-पण कोणत्याही परिस्थितीत खून झालेल्या पॉलिश मार्क्वीसचा उत्तराधिकारी पतित होतो," एकाने सांगितले. "सांगायला आनंद झाला, मी त्याला कधीच ओळखले नाही."

आणखी एक म्हणाला, "ज्या पदाने आपले पद सोडले होते, ते म्हणाले," काही वर्षापूर्वी हे मोन्सेइग्नूर पॅरिसच्या बाहेर गेले होते, पाय आणि वरच्या बाजूला अर्ध्या गुडघे टेकले गेले होते. "

उत्तीर्ण होणा his्या काचेच्या दिशेने डोळेझाक करणारे तिसरे म्हणाले, "नवीन मतांमुळे संक्रमित," "शेवटच्या मार्क्विसच्या विरोधात स्वत: ला उभे केले, वसाहत जेव्हा त्याने मिळविली तेव्हा ती त्याग केली आणि त्यांना रफियन समूहात सोडले. मी त्याला आशा आहे की, तो आता त्याच्याकडून त्यांना परत देईल. "

"अहो?" निंदक स्ट्रायव्हर ओरडला. "तो तरी? तो एक प्रकारचा सहकारी आहे? चला त्याच्या कुप्रसिद्ध नावाकडे पाहूया. डी — n फेलो! "

डार्नय, यापुढे स्वतःला रोखू शकला नाही, त्याने श्री स्ट्रायव्हरला खांद्यावर स्पर्श केला आणि म्हणाला:

"मी सहकारी ओळखतो."

"तू, ज्यूपिटर द्वारा?" स्ट्रायव्हर म्हणाला. "मला याबद्दल वाईट वाटते."

"का?"

"का, श्री. डरने? त्याने काय केले ऐका? या काळात असे का, विचारू नका. "

"पण मी का विचारतो?"

"मग मी पुन्हा सांगतो, श्री. डार्णे, मला याबद्दल खेद आहे. आपण असे कोणतेही विलक्षण प्रश्न टाकल्याबद्दल मला वाईट वाटते. येथे एक सहकारी आहे, ज्याला आजवर कधीही ओळखल्या जाणाऱ्या अतिशय भयंकर आणि निंदनीय संसर्गाने संक्रमित केले आहे, त्याने आपली संपत्ती थोड्या वेळाने हत्या केली त्या पृथ्वीच्या सर्वात खालच्या गाळापर्यंत सोडली आणि आपण मला विचारता की मला का वाईट वाटते की एका माणसाने तरुणांना कोण शिकवते कोण त्याला ओळखतो? बरं, पण मी तुला उत्तर देईन.

मी दिलगीर आहे कारण मला असे वाटते की अशा घोटाळयामध्ये दूषितपणा आहे. म्हणून."

या गुपित गोष्टींबद्दल, डार्ने मोठ्या अडचणीने स्वत: ला तपासले आणि म्हणाला: "आपण कदाचित गृहस्थ समजू शकत नाही."

बुली स्ट्रायव्हर म्हणाले, “श्री. डार्ने, तुला एका कोपर्यात कसे ठेवायचे हे मला समजले आहे आणि मी ते करीन. हा सहकारी गृहस्थ असल्यास, मी त्याला समजू शकत नाही . माझ्या कौतुकांसह तू मला तसे सांगशील. माझ्याकडून, तुम्ही त्याला असे सांगा की, आपला सांसारिक वस्तू व स्थान सोडून या कातरणा mobया जमावाला स्थान दिल्यानंतर मला आश्चर्य वाटेल की तो त्यांच्या डोक्यावर नाही. पण, नाही, सज्जनांनो, "सभोवताल पाहत, आणि बोटे फोडत म्हणाला," मला मानवी स्वभावाचे काहीतरी माहित आहे आणि मी तुला सांगतो की, या दयाळूपणावर स्वत: वर विश्वास ठेवून तुम्हाला या साथीदारांसारखा दुसरा साथीदार कधीही सापडणार नाही. मौल्यवान *protégés* . नाही, सज्जन; तो नेहमीच भांडणाच्या वेळी त्यांना लवकर स्वच्छ टाचांची जोडी दाखवेल आणि डोकावून जाईल. ”

या शब्दांमुळे आणि त्याच्या बोटाच्या शेवटच्या टप्प्याने, श्री. स्ट्रायव्हरने फ्रिट-गल्लीमध्ये स्वत: च्या खांद्याला खांदा लावला, त्या दरम्यान त्याच्या ऐकणा ofयांची सामान्य मान्यता होती. श्री. लॉरी आणि चार्ल्स डार्णे हे सामान्यतः बँकेतून सुटल्यावर डेस्कवर एकटेच राहिले होते.

"आपण पत्राचा पदभार स्वीकारणार काय?" श्री. लॉरी म्हणाले. “तुम्हाला ते कोठे वितरित करावे हे माहित आहे?”

"मी करतो."

"आपण ते पुढे कसे पुरवायचे हे जाणून घेण्याच्या संधीच्या आधारे आणि येथे काही काळ येथे आले आहे असे समजावून सांगता, असे समजावून सांगता?

“मी तसे करीन. आपण येथून पॅरिसला प्रारंभ करता? ”

"येथून, आठ वाजता."

"मी परत येईन, तुला भेटण्यासाठी."

स्वत: मध्येच, आणि स्ट्रायव्हर व इतर बर्‍याच माणसांबरोबर फारच आजारी असलेल्या, डार्ने मंदिरातील शांततेत जाण्याचा प्रयत्न केला, पत्र उघडले आणि वाचले. हे त्यातील सामग्री होती:

“अबेबेल, पॅरिसचा तुरूंग.

"21 जून, 1792." मॉन्सीयर हेरेटोफॉर मार्क्विस .

“गावाच्या हातून माझा जीव धोक्यात घालविल्यानंतर, मला मोठ्या प्रमाणात हिंसाचार आणि राग दाखवून पकडले गेले आणि पॅरिसला पायी जाण्यासाठी लांबचा प्रवास केला. रस्त्यावर मला खूप त्रास झाला आहे. किंवा ते सर्व नाही; माझे घर उध्वस्त झाले आहे.

“ज्या गुन्ह्यासाठी मला तुरुंगवास भोगावा लागला आहे, त्याच्या आधी मार्क्वीस येथे होता, आणि ज्यासाठी मला न्यायाधिकरणापुढे हजर केले जाईल आणि माझा

जीव गमावतील (तुझ्या उदार मदतीशिवाय), ते मला सांगतात की, राजद्रोहाच्या विरोधात देशद्रोह लोक, मी त्या परदेशी म्हणून त्यांच्या विरुद्ध वागलो. तुमच्या आज्ञांनुसार मी त्यांच्यासाठी कार्य केले हे मी व्यर्थ ठरलो. मी असे निरुपयोगी आहे की स्थलांतरित मालमत्तेच्या मालमत्तेच्या अगोदर मी त्यांच्याकडून पैसे देणे बंद केले होते; मी भाडे घेतले नाही; माझ्याकडे कोणतीही प्रक्रिया नव्हती. फक्त एकच प्रतिसाद आहे, की मी परदेशात काम केले आहे आणि ते परदेशी कोठे आहे?

"अहो! सर्वात कृपाळू महाशय, मार्क्वीस पूर्वी, तेथे स्थलांतरित कोठे आहे? मी झोपेत रडतो तो कुठे आहे? मी स्वर्गाची मागणी करतो, तो मला सोडवायला येणार नाही काय? उत्तर नाही. पॅरिस येथे ओळखल्या जाणा T्या टिल्सनच्या मोठ्या काठावरुन कदाचित हे कान तुमच्यापर्यंत पोहचेल या आशेने मी मॉर्कीयसह मार्किसच्या पूर्वी, मी माझा ओसाड रडणे समुद्राच्या पलीकडे पाठवितो!

"स्वर्गाचे प्रेम, न्याय, औदार्य आणि तुझ्या उदात्त नावाच्या सन्मानासाठी मी तुला विनंति करतो की, मार्शियस पुढे यापूर्वी मारकुयस, मला मदत करण्यासाठी व सोडण्यासाठी. माझा दोष असा आहे की, मी तुमच्याशी खरेपणाने वागतो. अरे मॉन्स्यूर यापूर्वी मार्क्वीस, मी तुझी खरी विनंती करतो अशी मी प्रार्थना करतो.

"या तुरुंगातून या भयानक कारणास्तव मी जिथून दररोज विनाशकडे जातो आणि जवळजवळ असतो, तेथून पुढे मी मॉन्सयूरला पाठवितो, मार्कुइसच्या आधी, माझ्या वाईट आणि दुःखी सेवेचे आश्वासन.

"तुमचे दुः ख,

"गॅबेले."

या पत्राद्वारे डार्णेच्या मनातील सुप्त बेचैनी चैतन्यशील जीवनाकडे वळली. एका वृद्ध सेवकाचा आणि एक चांगल्याचा, ज्यांचा स्वतःचा आणि त्याच्या कुटूंबाचा विश्वासघात हाच एक गंभीर गुन्हा होता. त्याने चेहर्यावर त्याला इतका निंदानालंक ठोकला की, मंदिरात काय करावे या विचारात तो जाताना तो जवळजवळ लपून बसला. राहणा fromयांचा चेहरा

त्याला हे चांगले ठाऊक होते, की आपल्या कृत्याबद्दल त्याच्या भितीमुळे जुन्या कौटुंबिक घराची वाईट कृत्ये केली गेली आणि काकाच्या मनात त्याच्या मनात संशय व्यक्त केला गेला आणि विवेकबुद्धीने त्या तुटलेल्या फॅब्रिकचा विचार केला. त्याला पाठीशी धरले पाहिजे, त्याने अपूर्ण अभिनय केला होता. त्याला हे चांगले ठाऊक होते, की ल्युसीच्या प्रेमापोटी, त्याने सामाजिक जागेचा त्याग केला, तरीही त्याच्या स्वतःच्या मनामध्ये हे नवीन नव्हते, त्वरा आणि अपूर्ण राहिले. त्याला हे माहित होते की त्याने पद्धतशीरपणे कार्य केले पाहिजे आणि त्याचे पर्यवेक्षण केले पाहिजे आणि ते हे करायचे होते आणि हे कधीही झाले नव्हते.

त्याच्या स्वत: च्या निवडलेल्या इंग्रजी घराचा आनंद, नेहमीच सक्रियपणे काम करण्याची गरज, वेगवान बदल आणि एकमेकांवर येणा timeय्या काळातील त्रासामुळे इतक्या वेगाने या आठवड्याच्या घटनांनी गेल्या आठवड्यातील अपरिपक्क योजनांचा नाश केला आणि पुढील आठवड्यातील घटनांनी पुन्हा सर्व नवीन बनवले; त्याला चांगल्याप्रकारे

माहित होते, की या परिस्थितीमुळेच तो उत्पन्न झाला: निराशा न करता, परंतु तरीही सतत आणि जमा होणाऱ्या प्रतिकारांशिवाय. त्याने कृत्याच्या वेळी तो पाहिला होता आणि वेळ संपेपर्यंत ते सरकत आणि संघर्ष करीत होते आणि प्रत्येक राजमार्ग व वाटेमार्गे फ्रान्समधून सैन्य घुसळत होते आणि त्यांची मालमत्ता जप्त आणि नष्ट होण्याच्या मार्गावर होती, आणि त्यांची नावे पुसून टाकत होती, हे स्वत: लादेखील माहित होते कारण कदाचित फ्रान्समधील कोणत्याही नवीन अधिका toयासाठी जे कदाचित त्याला दोष देऊ शकेल.

पण त्याने कोणावरही जुलूम केला नाही, त्याने कोणालाही तुरूंगात टाकले नव्हते; तो इतका दूर होता की त्याने त्याच्या देयकाची कठोरपणे भरपाई केली, परंतु त्याने स्वत: च्या इच्छेचा त्याग केला, त्याला स्वत: च्या इच्छेप्रमाणे जगात फेकले, तेथे स्वत: चे खासगी ठिकाण जिंकले आणि स्वतःची भाकरी मिळविली. महाशय गेबेल यांनी गरीब लोकांना गुंतवणूकीसाठी आणि त्यांच्याकडे थोड्या थोड्या प्रमाणात देण्यासारखे लिखित सूचनांवर लक्ष ठेवले होते - जसे की जड कर्जदार त्यांना हिवाळयामध्ये घालवू शकतील आणि अशा वस्तू ज्यापासून वाचू शकतील. उन्हाळयात तीच पकड — आणि त्याने स्वत: च्या सुरक्षिततेसाठी याचिका व पुरावा ठेवला होता यात शंका नाही, जेणेकरून ते आता दिसू शकले नाही.

चार्ल्स डार्ने यांनी पॅरिसला जावे या उद्देशाने निराश होणा resolutionया ठरावाला हे आवडले.

होय जुन्या कथेतील नाविकांप्रमाणेच, वारा आणि प्रवाहाने त्याला लोडस्टोन रॉकच्या प्रभावाखाली आणले होते आणि ते त्याला स्वतःकडे ओढत होते, आणि ते गेलेच पाहिजे. त्याच्या मनात येण्यापूर्वी उद्भवलेल्या प्रत्येक गोष्टीने त्याला वेगवान आणि वेगवान, अधिक आणि अधिक दृढतेने भयंकर आकर्षणाकडे आकर्षित केले. त्याचा सुप्त अस्वस्थता असा होता की त्याच्या स्वत: च्या दु: खी देशात वाईट वाद्येद्वारे वाईट उद्दीष्टे आखली जात होती आणि ज्याला आपण त्यांच्यापेक्षा चांगले आहोत हे जाणण्यास अपयशी ठरू शकत नाही तो तेथे नव्हता, त्याने रक्तपात ठेवण्यासाठी काहीतरी करण्याचा प्रयत्न केला, आणि दया आणि मानवतेचे दावे ठामपणे सांगा. या अस्वस्थतेमुळे अर्ध्या कपड्याने आणि अर्ध्याने त्याची निंदा केली, तेव्हा तो कर्तव्य इतका बळकट असलेल्या शूर वृद्ध गृहस्थांशी स्वत: ची तुलनात्मक दृष्टिकोनात आणला गेला; त्या तुलनेत (स्वतःस हानिकारक) जुन्या कारणांमुळे मोन्सेईग्नेरच्या स्नीयरच्या त्वरित पाठपुरावा झाला ज्याने त्याला कठोरपणे मारले. त्या सर्वांवर, गॅबेलच्या पत्राचे पालन केलेः निर्दोष कैद्याला, मृत्यूच्या धोक्यात असलेले, त्याला न्याय, सन्मान आणि चांगले नाव देण्याचे आवाहन.

त्याचा ठराव करण्यात आला. त्याने पॅरिसला जायलाच हवे.

होय लोडस्टोन रॉकने त्याला रेखाटले होते, तोपर्यंत तो चालतच नसे. त्याला कोणत्याही खडकाची कल्पना नव्हती; त्याने क्वचितच कोणताही धोका पाहिला. त्याने जे काही केले त्या हेतूने त्याने ते अपूर्ण ठेवले असले तरी ते त्याच्यासमोर सादर केले आणि कृतज्ञतेने हे सिद्ध करण्यासाठी स्वतःला सादर केले तेव्हा फ्रान्समध्ये त्याची कबुली दिली जाईल. मग, चांगले काम करण्याची ती तेजस्वी दृष्टी, जी बर्‍याचदा चांगल्या मनाची शुद्ध

मृगजळ होते, त्याच्या समोर उभी राहिली आणि इतक्या भयानक रानटीत चालणा thisया या क्रांतिकारणाला मार्गदर्शन करण्यासाठी त्याने स्वत: ला काही प्रमाणात भ्रमात पाहिले.

जेव्हा तो त्याच्या ठरावानुसार फिरत होता तेव्हा तो विचार करीत असे की तो निघेपर्यंत लूसि किंवा तिच्या वडिलांना हे माहित नसते. लुसीला वेगळेपणाच्या वेदनापासून वाचवावे; आणि तिचे वडील, जुन्या धोकादायक मैदानाकडे जाण्यासाठी नेहमीच विचार करण्यास नाखूष आहेत, त्यांनी पाऊल उचलले पाहिजे, एक पाऊल म्हणून, परंतु संशयाच्या आणि संशयाच्या संतुलनात नसावे. त्याच्या परिस्थितीची अपूर्णता तिच्या वडिलांकडे किती उल्लेखनीय होती, फ्रान्समधील जुन्या संघटना त्याच्या मनात पुन्हा जिवंत होऊ नये म्हणून वेदनादायक चिंतेमुळे त्याने स्वतःशी चर्चा केली नाही. पण, त्या परिस्थितीचादेखील त्याच्या मार्गावर प्रभाव होता.

टेलसनकडे परत जाण्याची आणि मिस्टर लॉरीची रजा घेण्याची वेळ होईपर्यंत तो अतिशय व्यस्त विचारांसह तो फिरलो. पॅरिसला येताच तो या जुन्या मित्राकडे स्वत: ला सादर करायचा, परंतु आता त्याने त्याच्या हेतूबद्दल काहीही सांगितले नाही.

बँकेच्या दाराजवळ घोडेनंतरची गाडी तयार करण्यात आली होती आणि जेरीला बुटवून सुसज्ज करण्यात आले होते.

चार्ल्स डार्ने यांनी श्री लॉरी यांना सांगितले की, “मी ते पत्र दिले आहे.” "आपल्याकडे कोणत्याही लेखी उत्तरासाठी शुल्क आकारण्यास मी संमती देणार नाही, परंतु कदाचित आपण तोंडी घ्याल?"

श्री लॉरी म्हणाले, “मी ते करीन आणि त्वरेने,” ते धोकादायक नसल्यास. ”

"अजिबात नाही. जरी ते अबेबमधील कैद्याला आहे. ”

“त्याचे नाव काय आहे?” श्री लॉरी म्हणाले, त्याच्या हातात उघडा पॉकेटबुक होता.

“गॅबेले.”

“गॅबेले. आणि तुरूंगात असलेल्या दुर्दैवी गॅबेलला काय संदेश आहे? ”

“सरळ, 'की त्याला पत्र आले आहे, आणि येईल.'”

“कोणत्याही वेळेचा उल्लेख आहे?”

“तो उद्या रात्रीच्या प्रवासाला सुरुवात करेल.”

"कोणत्याही व्यक्तीचा उल्लेख आहे?"

“नाही”

त्याने श्री लॉरीला बरीच कोट आणि कपड्यांमध्ये लपेटण्यास मदत केली आणि जुन्या बँकेच्या उबदार वातावरणापासून, फ्लीट-गल्लीच्या धुळीच्या हवेमध्ये त्याच्याबरोबर बाहेर गेला. श्री. लॉरी वेगळे होत असताना म्हणाले, “माझे प्रेम आणि ल्युसी यांच्यावर माझे प्रेम आहे आणि मी परत येईपर्यंत त्यांची मौल्यवान काळजी घ्या.” चार्ल्स डार्ने डोके हलवल्यावर आणि संशयास्पदपणे हसले, जेव्हा गाडी पुढे सरकली.

त्या रात्री म्हणजे ऑगस्टचा चौदावा दिवस उशिरापर्यंत उठून त्याने दोन

उत्तेजक पत्रे लिहिली. एक जण लुसीला होता, त्याने पॅरिसला जाण्यासाठी घेत असलेल्या कडक कर्तव्याचे स्पष्टीकरण केले आणि तेथे असलेल्या कोणत्याही वैयक्तिक धोक्यात सामील होऊ शकत नाही असा आत्मविश्वास असल्यामुळे त्याने आपल्याकडे असलेली कारणे दाखविली. दुसरा डॉक्टर होता, त्याने ल्युसी आणि त्यांच्या प्रिय मुलास त्याच्या काळजीवर विश्वास ठेवला आणि सर्वात जोरदार हमी देऊन त्याच विषयांवर लक्ष केंद्रित केले. दोघांनाही त्याने असे लिहिले आहे की ते आल्यानंतर लगेचच आपल्या सुरक्षिततेच्या दाखल्यावर पत्रे पाठवतील.

त्यांच्या मनात राहण्याचा तो एक कठीण दिवस होता, त्या दिवशी त्यांच्या मनात त्यांच्या संयुक्त जीवनाचे पहिले आरक्षण होते. ज्या निर्दोष फसवणूकीपासून ते अवाढव्य होते अशांना वाचवणे ही फार कठीण गोष्ट होती. पण, त्याच्या पत्नीकडे एक प्रेमळ दृष्टीक्षेपाने, इतके आनंदी आणि व्यस्त राहिल्यामुळे त्याने तिला काय न सांगता येईल हे सांगण्याचा दृढ निश्चय केला (त्याने अर्ध्यावर हे करण्यास उद्युक्त केले होते, शांत शांत मदत न घेता काहीही करण्यास वाव करणे हे त्याला विचित्र वाटले) आणि दिवस लवकर गेला. संध्याकाळी त्याने तिला मिठी मारली, आणि तिचा क्वचित प्रेमळ नाव, ज्याने तो परत बाय-बाय परत येईल अशी बतावणी केली (एक काल्पनिक गुंतवणूकीने त्याला बाहेर काढले, आणि त्याने कपड्यांचा एक मोल तयार केला होता) आणि म्हणूनच तो आत आला जड रस्त्यावर जड धुके, जड अंतःकरणाने.

न पाहिलेली शक्ती त्याला वेगाने वेगाने वेढत होती आणि आता सर्व लाटा व वारे सरळ आणि दिशेने त्याच्या दिशेने वाढत होते. त्याने आपली दोन पत्रे एका भरवशाच्या कुंभाराकडे सोडली, मध्यरात्र होण्यापूर्वी अर्धा तास आधी दिली जायची आणि लवकरच नाही; डोव्हरसाठी घोडा घेतला; आणि त्याचा प्रवास सुरू केला. “स्वर्गातील प्रेम, न्याय, औदार्य आणि तुझ्या उदात्त नावाच्या सन्मानाबद्दल!” त्या गरीब कैद्याचा हा आक्रोश होता ज्यामुळे त्याने आपले बुडलेले हृदय बळकट केले, कारण त्याने पृथ्वीवर जे काही प्रिय होते त्या सर्वांना मागे सोडले व पळून गेले. लोडस्टोन रॉकसाठी.

दुसऱ्या पुस्तकाचा शेवट.

वादळाचा ट्रॅक तिसरा बुक करा

आय. सीक्रेट

प्रवासी आपल्या वाटेवर हळू हळू निघाला, जो वर्षाच्या शरद inतूतील एक हजार सातशे बावनतीस इंग्लंडहून पॅरिसकडे निघाला. खराब रस्ते, खराब उपकरणे आणि खराब घोडे यापेक्षा जास्त, त्याला विलंब करायला लागला असता जरी, फ्रान्सचा पडलेला

आणि दुर्दैवी राजा त्याच्या सर्व वैभवाने सिंहासनावर बसला होता; परंतु, बदललेला काळ या व्यतिरिक्त इतर अडथळयांसह परिपूर्ण होता. प्रत्येक नगर-गेट आणि गाव कर-गृहाकडे नागरिक-देशप्रेमींचा समूह होता. त्यांची स्फोटके अत्यंत स्फोटक अवस्थेत होती. त्यांनी सर्व ये-जा करणार्‍यांना थांबवले, त्यांची चौकशी केली, कागदपत्रांची तपासणी केली, त्यांची नावे शोधली. त्यांच्या स्वत: च्या याद्या, त्यांना परत वळविल्या, किंवा त्यांना पाठवल्या, किंवा थांबविल्या, जसे की लहरीपणा, समानता, बंधुत्व किंवा मृत्यू या संभ्रमात्मक प्रजासत्ताक एक आणि अविभाज्य, यांना त्यांचा लहरी निर्णय किंवा फॅन्सी सर्वोत्तम मानतात.

त्याच्या प्रवासाची फारच थोडी फ्रेंच लीग्स पूर्ण झाली, जेव्हा चार्ल्स डार्ने यांना समजले की या देशाच्या रस्त्यावरील त्याच्यासाठी पॅरिस येथे एक चांगला नागरिक म्हणून घोषित होईपर्यंत परत जाण्याची आशा नव्हती. आता काहीही झाले तरी त्याने आपल्या प्रवासाच्या शेवटी केले पाहिजे. त्याच्यावरुन बंद झालेले गाव नाही, त्याच्या मागे रस्ता ओलांडण्यासारखे कोणतेही सामान्य अडथळे नव्हते, परंतु इंग्लंड आणि इंग्लंड यांच्यात बंदी घातलेल्या मालिकेतील हे आणखी एक लोखंडी दरवाजा असल्याचे त्याला माहित होते. सार्वभौम जागरूकता त्याला इतकी वेढून घेते की, जर तो जाळयात अडकला गेला असेल किंवा पिंज inयात त्याच्या गंतव्यस्थानाकडे नेला गेला असेल तर, त्याचे स्वातंत्र्य आता पूर्णपणे जाणवले नसते.

या सार्वत्रिक जागृतीमुळे त्याला स्टेजवर वीस वेळा फक्त थांबवले नाही, तर दिवसातून वीस वेळा त्याची प्रगती रोखली, त्याच्या मागे चालून, त्याला परत घेऊन, त्याच्या पुढे चालत जाऊन, अपेक्षेने त्याला थांबवून, त्याच्याबरोबर स्वार होऊन त्याला ठेवून ठेवले प्रभारी. पॅरिसपासून लांब पल्ल्याच्या उंच रस्त्यावर असलेल्या एका छोट्या गावात जेव्हा जेव्हा तो एकटा फ्रान्समध्ये प्रवास करीत होता तेव्हा अनेक दिवसांपर्यंत तो गेला होता.

अबेबच्या कारागृहातून पीडित गॅबेलच्या पत्राच्या निर्मितीशिवाय त्याला आतापर्यंत मिळालेले असते. या छोट्या छोट्या जागेतल्या पहारेकरी घरात त्याची अडचण अशी होती की, आपला प्रवास संकटात आला असावा. आणि म्हणूनच, एका माणसाला जशी आश्चर्य वाटले तितके आश्चर्य वाटले की, पहाटेपर्यंत, मध्यरात्रीपर्यंत त्याला राखून ठेवलेल्या लहानशा जागेवर जागे होणे त्याला आढळले.

एक भेकड स्थानिक कार्यकारी आणि खडबडीत लाल टोपी असलेले तीन सशस्त्र देशभक्त आणि त्यांच्या तोंडात पाईप्स असलेल्या जागृत, जे पलंगावर बसले.

“परदेशातून कायमची वस्ती करण्यासाठी येणारा किंवा आलेला,” कार्यवाहक म्हणाला, “मी तुला एस्कॉर्टखाली पॅरिसला पाठवत आहे.”

"नागरिकांनो, मी पॅरिसला जाण्याशिवाय आणखी कशाचीही इच्छा बाळगू शकत नाही.

“मूकपणा!” त्याच्या कवटीच्या बट-एंडसह कव्हरलेटवर धडकत लाल-टोपी मारली. "शांती, कुलीन!"

“हा चांगला देशभक्त म्हणतो तसाच आहे,” भीतीदायक कार्ये साजरा केला.

"आपण एक कुलीन आहात, आणि आपल्याकडे एस्कॉर्ट असणे आवश्यक आहे - आणि त्यासाठी पैसे देण्याची देखील आवश्यकता आहे."

चार्ल्स डार्ने म्हणाले, “मला पर्याय नाही.

“निवड! त्याचे ऐका! ”तीच ओरडणारी रेड-कॅप ओरडली. “जणू दिवा-लोखंडापासून बचाव करणे ही अनुकूलता नाही!”

"हे चांगले देशभक्त सांगतात त्याप्रमाणेच असते," कार्यकारी निरीक्षकांनी सांगितले. "उठ आणि स्वत: ला तयार व्हा, परदेशी."

डार्ने यांचे पालन केले आणि त्याला पुन्हा पहारा देणाऱ्या घरात नेले गेले, जिथे लाल टोप्या असलेले इतर देशभक्त पहारेकरी आगीत धूम्रपान, मद्यपान आणि झोपेच्या झोपेखाली होते. येथे त्याने आपल्या एस्कॉर्टसाठी एक मोठी किंमत दिली आणि म्हणूनच त्याने सकाळी तीन वाजता ओल्या, ओल्या रस्त्यावरुन याची सुरुवात केली.

एस्कॉर्टमध्ये लाल टोपी आणि त्रिकोणी रंगाचे कॉकेड्स असलेले दोन आरोहित देशभक्त होते, ते राष्ट्रीय कस्तूल आणि सॉबरसह सशस्त्र होते, जे त्याच्या दोन्ही बाजूंनी एकावर चालले होते.

एस्कॉर्टने त्याच्या स्वत: च्या घोड्यावर राज्य केले, परंतु त्याच्या तावडीत एक सैल ओळ जोडली गेली, ज्याच्या शेवटी देशभक्तांपैकी एकाने त्याच्या मनगटात कमरबंद ठेवले. या अवस्थेत त्यांनी त्यांच्या चेह inयावर जोरदार पाऊस पाडण्यास सुरुवात केली: असमान शहर फुटपाथवर जबरदस्त ड्रॅगन ट्रॉटवर थडगडाट, आणि चिखल-खोल रस्त्यावरुन. या राज्यात ते घोडे आणि वेगवान वगळता कोणत्याही बदल न करता मार्गक्रमण करतात, त्यांच्या दरम्यान आणि भांडवलाच्या दरम्यान सर्व चिखल-खोल लीग.

त्यांनी रात्री प्रवास केला, पहाटेच्या एक-दोन तास थांबून, संध्याकाळ होईपर्यंत तिथेच थांबलो. एस्कॉर्टने इतके दु: खी कपडे घातले होते की, त्यांनी त्यांच्या उघड्या पायांना पेंढा फिरविला आणि चिखललेल्या खांद्यांना त्या ओल्यापासून लपवून ठेवल्या. उपस्थित राहण्याची वैयक्तिक अस्वस्थता व्यतिरिक्त, आणि एका देशभक्ताने एका अत्यंत नृत्यात व्यसन आणल्यामुळे आणि सध्याच्या धोक्याबद्दलच्या अशा विचारांशिवाय, चार्ल्स डार्ने यांनी आपल्यावर ठेवलेला संयम जागृत होऊ दिला नाही. त्याच्या स्तन मध्ये कोणत्याही गंभीर भीती; कारण, त्याने स्वतःशी असा तर्क केला की, त्यामध्ये अद्याप नमूद केलेले नसलेल्या वैयक्तिक प्रकरणातील गुणवत्तेचा आणि अब्बाय येथील कैद्याने पुष्टीकरण केल्या जाणाऱ्या प्रतिनिधित्वांचा कोणताही संदर्भ असू शकत नाही.

जेव्हा ते संध्याकाळच्या वेळी त्यांनी केलेल्या बौवॉईस गावात आले, जेव्हा रस्त्यावर लोक भरुन गेले, तेव्हा त्याला स्वतःपासून हे लपवून ठेवता आले नाही की प्रकरण अत्यंत चिंताजनक आहे. त्याला पोस्टिंग यार्डचा बडगा उडालेला पाहता पाहता एक अशुभ लोक जमले आणि बरेच जण मोठ्याने ओरडले, “परदेशातून खाली जा!”

त्याने स्वत: ला खोगीर झटकून सोडले आणि ते त्याचे सर्वात सुरक्षित स्थान म्हणून पुन्हा सुरू केले:

“परदेशी, माझ्या मित्रांनो! फ्रान्समध्ये, माझ्या इच्छेनुसार तुम्ही मला इथे दिसत नाही काय? ”

“तुम्ही एक शापित परदेशी आहात,” एक प्रवासी ओरडला, प्रेस माध्यमातून त्याला रागाने आणि हातात हातोडा करून; “आणि आपण शापित कुलीन आहात!”

पोस्टमास्टरने या मनुष्याशी आणि स्वारातील जोडी (ज्याला तो स्पष्टपणे करीत होता) दरम्यान आपसात लपून बसले आणि शांतपणे म्हणाले, “त्याला होऊ द्या; त्याला असू द्या! पॅरिस येथे त्याचा न्याय होईल. ”

"न्यायाधीश!" त्याने हातोडा फिरवत, प्रॉफीयरची पुनरावृत्ती केली. “आय! आणि देशद्रोही असल्याचा निषेध केला. ”यावर जमावाने मान्यतेसाठी गर्जना केली.

घोड्याचे डोके यार्डकडे वळविणाऱ्या पोस्टमास्टरची तपासणी करीत आहे (दारूच्या नशेत असलेला देशभक्त त्याच्या कातडीवर बसून बसला होता आणि त्याच्या मनगटाच्या आतील बाजूस बसून), त्याचा आवाज ऐकताच डार्ने म्हणाले:

“मित्रांनो, तुम्ही स्वत: ला फसवले किंवा तुम्ही फसवले गेला आहात. मी देशद्रोही नाही. ”

"तो खोटे बोलतो!" स्मिथ ओरडला. “डिक्रीनंतर तो देशद्रोही आहे. त्याचे आयुष्य लोकांसाठी गमावले आहे. त्याचे शापित जीवन त्याचे स्वतःचे नाही! ”

झटपट जेव्हा डार्नेने गर्दीच्या डोळयात गर्दी पाहिली, जेव्हा आणखी एक झटपट त्याच्यावर घेऊन आला असता, पोस्टमास्टरने आपला घोडा अंगणात फिरवला, एस्कॉर्ट त्याच्या घोड्याच्या कड्याजवळ बसला आणि पोस्टमास्टरने त्याला बंदी घातली. वेडा दुहेरी दरवाजे. तेथील रहिवाशाने त्याच्या हातोडीने त्यांच्यावर जोरदार प्रहार केला आणि लोक आक्रोश करु लागले; पण, यापुढे केले गेले नाही.

“स्मिथ बोलला असा हा हुकूम काय आहे?” जेव्हा त्याने त्याचे आभार मानले तेव्हा डार्नेने पोस्टमास्टरला विचारले, आणि अंगणात त्याच्या शेजारी उभे राहिले.

“खरोखर, स्थलांतर करणाऱ्यांच्या मालमत्तेची विक्री करण्याचा हुकूम.”

“कधी पास?”

"चौदाव्या दिवशी."

“ज्या दिवशी मी इंग्लंड सोडला!”

“प्रत्येकजण म्हणतो की तो फक्त कित्येकांपैकी एक आहे, आणि असेही काही लोक असतील - जर तेथे आधीच नसेल तर - सर्व परदेशी लोकांना बंदी घालतील आणि परत येणा deathया सर्वांना ठार मारतील.” जेव्हा ते म्हणाले की तुमचे आयुष्य तुमचे स्वतःचे नाही. ”

"पण अद्याप असे कोणतेही आदेश नाहीत?"

“मला काय माहित आहे!” पोस्टमास्टर खांदे हलवत म्हणाला; “असू शकते, किंवा असेल. हे सर्व एकसारखे आहे. तुला काय मिळेल? ”

मध्यरात्र होईपर्यंत त्यांनी एका उंच कड्यावर विश्रांती घेतली आणि जेव्हा सर्व गाव झोपले तेव्हा ते परत पुढे गेले. परिचित गोष्टींवर कित्येक वन्य बदलांचे निरीक्षण करता आले ज्यामुळे ही वन्य सवारी अवास्तव ठरली, कमीतकमी झोपेची उजेडदेखील नव्हती. विरंगुळया रस्त्यावर लांब आणि एकाकीपणामुळे ते गरीब झोपड्यांच्या झुंडीकडे येत असत, अंधारात भिजले नव्हते, तर सर्व दिवे चमकत असत आणि लोकांना रात्रीच्या

मृतदेहात भितीदायक रीतीने एकत्र फिरत असत. लिबर्टीच्या shriveled झाडाभोवती हात किंवा सर्व लिबर्टी गाणे एकत्र आकर्षित. आनंदाची गोष्ट म्हणजे, त्या रात्री ब्यूवईसमध्ये त्यांना मदत करण्यासाठी झोप आली आणि ते पुन्हा एकदा एकांत आणि एकाकीतेत गेले: त्यावर्षी पृथ्वीवर कोणतेही फळ न मिळालेल्या अशक्त शेतात, अकाली थंड आणि ओले वाटले, जळलेल्या घरांच्या काळया पडलेल्या अवस्थेमुळे आणि अचानक रस्त्यावरुन अचानक बाहेर येण्यामुळे आणि सर्व रस्त्यांवरील जागांवर पहारा ठेवून देशभक्त गस्त घालण्यामुळे.

डेलाइट शेवटी त्यांना पॅरिसच्या भिंतीसमोर सापडला. अडथळा बंद करण्यात आला आणि जेव्हा ते त्याकडे गेले तेव्हा जोरदार पहारा दिला.

“या कैद्याची कागदपत्रे कोठे आहेत?” अधिका authorityयातील एका दृढ दिसणा man्या मनुष्याची मागणी केली, ज्याला पहारेक byयाने बोलविले.

असहमत शब्दांमुळे स्वाभाविकच धक्का बसल्यामुळे, चार्ल्स डार्ने यांनी स्पीकरला विनंती केली की आपण एक स्वतंत्र प्रवासी आणि फ्रेंच नागरिक असल्याचे लक्षात घ्यावे. देशातील अडचणीत आलेल्या एका एस्कॉर्टचा प्रभारी आणि त्याने त्यासाठी पैसे भरले होते.

“कोठे,” त्याच व्यक्तीची पुनरावृत्ती, त्याच्याकडे काहीही न घेता, “या कैद्याची कागदपत्रे काय?”

मद्यधुंद देशभक्ताने त्यांच्या कॅपमध्ये त्यांना ठेवले आणि ते तयार केले. गॅबेलच्या पत्राकडे डोळेझाक करीत प्राधिकरणातील त्याच व्यक्तिरेखाने काही विकृती आणि आश्चर्य व्यक्त केले आणि डार्नेकडे बारकाईने पाहिले.

त्याने एस्कॉर्ट सोडला आणि एक शब्द न बोलताच एस्कॉर्ट केला आणि तो गार्डच्या खोलीत गेला; तेवढ्यात ते फाटक बाहेर घोड्यावर बसले. या संशयास्पद अवस्थेत असताना त्याच्याबद्दल पहात असताना, चार्ल्स डार्ने यांनी पाहिले की हा दरवाजा सैनिक आणि देशप्रेमींच्या मिश्र रक्षकाद्वारे ठेवला गेला होता, आणि तो पूर्वीच्यापेक्षा कितीतरी पटीने जास्त होता; आणि ते म्हणजे शहरात आणणा intoय़ा शेतकऱ्यांच्या गाड्यांसाठी पुरवठा आणणे, तसेच तत्सम रहदारी व तस्करी करणाऱ्यांनासुद्धा इतके सोपे होते, उदाहरणार्थ, अगदी घरातील लोकांसाठीसुद्धा खूप अवघड होते. पुरूष आणि स्त्रिया असंख्य मेदली, विविध प्रकारचे प्राणी आणि वाहनांचा उल्लेख करू नयेत म्हणून बाहेर पडण्याची वाट पाहत होते; परंतु, मागील ओळख इतकी कठोर होती की त्यांनी अडथळयांमधून अगदी हळू फिल्टर केले. यापैकी काही लोकांना परीक्षेची वेळ इतकी दूर होती की ते झोपेत किंवा धूम्रपान करण्यासाठी जमिनीवर पडले आहेत तर काहीजण एकत्र बोलत आहेत किंवा धीर धरतात. रेड कॅप आणि ट्राय कलर कॉकेड पुरुष आणि स्त्रिया दोघांमध्येही वैश्विक होते.

जेव्हा त्याने अर्ध्या तासाला आपल्या काठीवर बसलो, तेव्हा या गोष्टींची दखल घेत, डार्ने स्वत: ला त्याच अधिका byयाशी सामना करीत आढळला, ज्याने पहारेक theयाला अडथळा आणण्याचे निर्देश दिले. मग त्याने एस्कॉर्टला, नशेत व शांतपणे एस्कॉर्टसाठी एक पावती दिली आणि त्याला काढून टाकण्याची विनंती केली. त्याने तसे

केले आणि दोन देशभक्त आपल्या थकलेल्या घोड्याकडे निघाले व ते नगरात न जाताच पळून गेले.

तो त्याच्या कंडक्टरसमवेत गार्डच्या खोलीत गेला, सामान्य वाइन आणि तंबाखूचा वास घेत असे, जेथे काही सैनिक आणि देशभक्त झोपलेले, जागे, मद्यपान आणि मद्यपान करीत आणि तटस्थ अवस्थेत उभे होते आणि पडले होते. . गार्ड-हाऊसमधील प्रकाश, अर्ध्या रात्री उधळणा .्या तेलाच्या दिवेपासून मिळवलेला अर्धा भाग, आणि अर्ध्या आकाशातून पडलेल्या दिवसापासून, तशीच अनिश्चित स्थितीत होता. काही रेजिस्टर एका डेस्कवर उघड्या पडलेल्या होत्या आणि त्यांच्या अध्यक्षतेखाली एका खडबडीत, गडद पैलूचा अधिकारी होता.

त्याने लिहिण्यासाठी कागदाचा स्लिप घेतल्यामुळे त्याने डार्नेच्या कंडक्टरला सांगितले, “सिटीझन डिफार्ज”. “हा इमिग्रंट एव्हरेमोन्डे आहे?”

“हा माणूस आहे.”

"तुझे वय, एव्हरेमोन्डे?"

"सदोतीस."

“विवाहित, एव्हरेमोन्डे?”

“होय”

“लग्न कोठे?”

"इंग्लंड मध्ये."

“निःसंशय. तुमची पत्नी, इव्हेमोनडे कुठे आहे? ”

"इंग्लंड मध्ये."

“निःसंशय. एव्हरेमोन्डे, ला फोर्सच्या तुरूंगात तुला नेण्यात आले आहे. ”

"जस्ट हेव्हन!" "कोणत्या कायद्यानुसार आणि कोणत्या गुन्ह्याखाली?"

अधिकारी त्याच्या कागदाच्या स्लिपमधून क्षणभर बघितला.

"तुम्ही येथे असल्याने आमच्याकडे नवीन कायदे, इव्हेमोनडे आणि नवीन गुन्हे आहेत." तो हसत हसत म्हणाला आणि तो लिहीत राहिला.

“तुमच्यासमोर असलेल्या एखाद्या देशा-देशाच्या लिखित आवाहनाला उत्तर देताना मी स्वेच्छेने येथे आलो आहे हे लक्षात घेण्याची मी तुम्हाला विनवणी करतो. मी विलंब न करता तसे करण्याची संधी व्यतिरिक्त यापुढे अशी मागणी करतो. तो माझा हक्क आहे ना? ”

“स्थलांतरितांना कोणतेही अधिकार नाहीत, इव्हेमोनडे,” हे उत्स्फुर्त उत्तर होते. अधिका finishedयाने त्याचे काम पूर्ण होईपर्यंत लिहिले, त्याने काय लिहिले आहे ते स्वतःच वाचून, सँड्ड केले आणि “गुप्त स्वरात” या शब्दांनी ते डिफर्जकडे दिले.

डिफरजने कागदावर कैदीला अशी विनंती केली की त्याने त्याच्याबरोबर असणे आवश्यक आहे. कैदीने आज्ञा पाळली आणि दोन सशस्त्र देशभक्तांचा एक पहारेकरी

त्या ठिकाणी आला.

"गार्डहाउसच्या पाय stepsया उतरुन पॅरिसमध्ये बदलत असताना कमी आवाजात डेफार्ज म्हणाला," तूच तो आहेस काय, "बासटेलमध्ये एकदा कैदेत असलेल्या डॉक्टर मॅनेटच्या मुलीशी लग्न कोण केले?"

" हो " उत्तर त्याने आश्चर्यचकितपणे त्याच्याकडे पाहिले.

“माझे नाव डिफेर्ज आहे आणि मी क्वार्टर सेंट अँटॉइनमध्ये वाईन-शॉप ठेवतो. कदाचित तुम्ही माझ्याविषयी ऐकले असेल. ”

“माझी पत्नी वडिलांना पुन्हा हक्क सांगण्यासाठी तुझ्या घरी आली होती? होय! ”

“बायको” हा शब्द डिफार्जला एक अतिशय निराशाजनक आठवण म्हणून काम करीत होता आणि अचानक अधीरतेने म्हणायचे, “तीक्ष्ण मादी नावाच्या नवजात आणि ज्याला ला गिलोटिन म्हणतात, तू फ्रान्समध्ये का आलास?”

“तुम्ही मला एक मिनिटापूर्वी का बोलताना ऐकले आहे. तो सत्य आहे यावर तुम्ही विश्वास ठेवत नाही काय? ”

"आपल्यासाठी एक वाईट सत्य," डेफर्ज म्हणाले, विणलेल्या चाख्यांसह बोलताना आणि सरळ त्याच्या समोर पाहत.

“खरंच मी इथे हरवला आहे. येथे सर्व इतके अभूतपूर्व, बदललेले, इतके अचानक आणि अन्यायकारक आहे की मी अगदी हरवला आहे. तुम्ही मला थोडी मदत कराल का? ”

“काहीही नाही.” डीफर्ज बोलला, नेहमी त्याच्या समोर सरळ बघत असे.

“तू मला एका प्रश्नाचे उत्तर देशील?”

“कदाचित. त्याच्या स्वभावानुसार. ते काय आहे ते तुम्ही म्हणू शकता. ”

“ज्या कारागृहात मी अन्यायपूर्वक चाललो आहे, त्या तुरुंगात मी बाहेरच्या जगाशी काही मुक्त संप्रेषण करू शकेन का?”

"तुम्हाला दिसेल."

"मला तेथे दफन केले जाणार नाही, पूर्वग्रह धरुन आणि कोणताही खटला मांडू शकत नाही?"

"तुम्हाला दिसेल. पण, मग काय? इतर लोकांनाही यापूर्वी वाईट कारागृहात पुरण्यात आले आहे. ”

"पण मी कधीच नाही, सिटीझन डिफर्ज."

उत्तरेसाठी डिफर्जने त्याच्याकडे बारीक नजर टाकली, आणि स्थिर राहून शांतता दाखविली. या शांततेत तो जितका खोल बुडाला तितकी थोडीशी थोड्या प्रमाणात हळवा होण्याविषयी डार्नेचा विचार किंवा तिथे डार्नेचा विचार होता. म्हणूनच त्याने घाई केली.

“हे माझ्यासाठी अत्यंत महत्वाचे आहे (आपण जाणता नागरिक, माझ्यापेक्षा कितीतरी चांगले, मला किती महत्त्व आहे), जे मला आता पॅरिसमध्ये असलेल्या इंग्लिश सज्जन टेलसन बॅंकेच्या श्री. लॉरीशी संवाद साधता आले पाहिजे, मला ला फोर्सच्या

तुरूंगात टाकण्यात आले आहे, अशी टिप्पणी न करता साधे सत्य. तू माझ्यासाठी हे करशील काय? ”

"मी करीन," डीफार्जने पुन्हा एकदा जॉइन केले, "तुमच्यासाठी काहीच नाही. माझे कर्तव्य माझ्या देशाचे आणि लोकांचे आहे. मी तुमच्याविरूद्ध दोघांचा शपथपूर्वक सेवक आहे. मी तुमच्यासाठी काहीही करणार नाही. ”

चार्ल्स डार्ने यांना पुढील विनवणी करणे निराश वाटले आणि त्याशिवाय त्याच्या अभिमानाचा स्पर्शही झाला. ते गप्प बसून चालत असताना, तो पाहू शकला नाही परंतु लोक रस्त्यावरुन जाणा prisonersया कैदी लोकांच्या प्रेमापोटी कसे वागले. अगदी लहान मुलांनी त्याला क्वचितच पाहिले. काही राहणा ;्यांनी आपले डोके फिरविले आणि काहींनी खानदानी म्हणून त्याच्याकडे बोट ठेवले. अन्यथा, चांगले कपडे घालणारा एखादा माणूस तुरूंगात जायला हवा होता, तर कामकाजी कपडे घालणारा एखादा मजूर काम करायला जाण्यापेक्षा या गोष्टी आश्चर्यकारक नव्हते. ते जात असलेल्या एका अरुंद, गडद आणि घाणेरड्या रस्त्यावर, एका स्टूलवर चढलेला एक उत्साहित वक्ते, राजा आणि राजघराण्यातील लोकांवरील अपराधांबद्दल उत्साहित प्रेक्षकांना संबोधित करीत होते. त्याने या माणसाच्या ओठातून घेतलेले काही शब्द, चार्ल्स डार्ने यांना कळले की राजा तुरूंगात आहे आणि परदेशी राजदूतांनी पॅरिस सोडला आहे. रस्त्यावर (बीवॉईस सोडून) त्याने काहीही ऐकले नव्हते. एस्कॉर्ट आणि सार्वत्रिक सावधगिरीने त्याला पूर्णपणे अलग केले होते.

इंग्लंड सोडताना ज्याने स्वत: चा विकास केला त्यापेक्षाही तो कितीतरी मोठ्या धोक्यात सापडला आहे हे आता त्याला माहितच होते. हे संकट त्याच्याबद्दल जलद घट्ट झाले होते आणि कदाचित ते अधिक जलद आणि वेगवान बनू शकेल, हे आता त्याला नक्कीच माहित होते. त्याने हे कबूल केले नाही की काही दिवसांपूर्वी घडलेल्या घटनांचा त्यांनी विचार केला असता तर कदाचित हा प्रवास त्यांनी केला नसता. आणि तरीही त्याचे खोटे बोलणे इतके गडद नव्हते, कारण या काळातील प्रकाशाने कल्पना केली की ते दिसून येतील. भविष्य जसे अडचणीत होते, ते अज्ञात भविष्य होते आणि त्याच्या अस्पष्टतेमध्ये अज्ञानी आशा होती. दिवस व रात्री लांबीचे भयानक हत्याकांड, काही तासांच्या आत, कापणीच्या वेळी, सुगंधित होण्याच्या वेळेस, रक्ताचे एक मोठे चिन्ह उमटवण्यासारखे होते, ते त्याच्या ज्ञानापासून इतके दूर होते की जणू शंभर हजार वर्षे दूर. "नवजात-जन्मलेली, आणि ला गुइलोटीन" नावाची तीक्ष्ण महिला त्याला किंवा लोकांच्या सामान्यतेला नावच ठाऊक नव्हती. लवकरच करण्यात येणा .्या भयानक कर्मे त्या काळातील कर्त्यांच्या मनांमध्ये कदाचित अकल्पनीय नव्हत्या. सौम्य मनाच्या अंधुक संकल्पनांमध्ये त्यांचे स्थान कसे असेल?

अटकाव आणि अडचणीत अन्यायकारक वागणूक आणि पत्नी व मुलापासून क्रूरपणे वागण्याविषयी, त्याने संभाव्यतेची किंवा निश्चिततेची पूर्वस्थिती दर्शविली; परंतु या पलीकडे तो स्पष्टपणे कशालाही घाबरत नव्हता. त्याच्या मनात हेच, जे एक सुस्त कारागृहाच्या अंगणात नेण्यासाठी पुरेसे होते, ते ला फोर्सच्या जेलमध्ये पोचले.

फुगलेला चेहरा असलेल्या एका व्यक्तीने मजबूत विकेट उघडली, ज्याला

डेफर्जने “द एमिग्रंट एव्हरेमोन्डे” सादर केले.

“काय सैतान! त्यापैकी आणखी किती जण! ”फुगलेला चेहरा असलेल्या माणसाला हसले.

डीफार्ज यांनी उद्गार न नोंदवता त्याची पावती घेतली आणि आपल्या दोन सहकारी देशभक्तांसह माघार घेतली.

“सैतान, मी पुन्हा काय बोलतो!” असे ओरडून उद्गार काढणारा तो बायकोला सोडून म्हणाला. “अजून किती!”

गेलरच्या पत्नीला या प्रश्नाचे उत्तर नसताना फक्त उत्तर दिले, "माझ्या प्रिय, एकाने धीर धरलाच पाहिजे." बेल वाजवलेल्या तीन टर्नकीने त्या भावना व्यक्त केल्या आणि त्या म्हणाल्या, "प्रेमासाठी लिबर्टी; ”जे त्या ठिकाणी अयोग्य निष्कर्षासारखे वाटले.

ला फोर्सचे तुरूंग एक अंधकारमय आणि अंधकारमय कारागृह होते आणि त्यामध्ये भयानक झोपेचा भयानक वास होता. तुरूंगात झोपेचा गोंधळलेला स्वाद, किती आजारपणाने काळजी घेतलेल्या अशा अशा सर्व ठिकाणी प्रकट होतो!

लेखी कागदाकडे पहात "गुप्तपणे, देखील," गॉलरने कुरकुर केली. "जणू मी फोडण्यासाठी आधीच भरलेला नाही!"

त्याने एका कागदावर कागदाचा कागदावर अटकाव केला आणि चार्ल्स डार्ने अर्ध्या तासासाठी त्याच्या आणखी सुखाची वाट पाहात बसले: कधीकधी भक्कम कमानीच्या खोलीत शांतता दाखवत: कधीकधी दगडाच्या आसनावर विश्रांती घेतो: एकतर प्रकरणात ताब्यात घेतले प्रमुख व त्याच्या अधीनस्थांच्या स्मृतींवर छाप पाडणे.

सरदार म्हणाला, “चला! माझ्याबरोबर प्रवासी राहा.”

निराशाजनक तुरुंगात संध्याकाळपर्यंत, त्याच्या नवीन प्रभारासह त्याच्याबरोबर कॉरीडॉर आणि जिना, अनेक दरवाजे वाजले आणि कुलूपबंद केले, जोपर्यंत ते मोठ्या, खालच्या, भटक्या खोलीत, दोन्ही पुरुषांच्या कैद्यांसह गर्दीत शिरले नाहीत. स्त्रिया लांब टेबलावर बसल्या, वाचन आणि लेखन, विणकाम, शिवणकाम आणि भरतकाम करणारी; पुरुष बहुतेकदा खुर्च्यांच्या मागे उभे होते किंवा खोलीत खाली उभे होते.

लज्जास्पद गुन्हेगारी आणि बदनामी असलेल्या कैद्यांच्या सहज सहवासात, नवीन येणारा या कंपनीत परत आला. पण त्याच्या या अवास्तव प्रवासाचा अविभाज्यपणा म्हणजेच सर्वजण त्याचे स्वागत करण्यास तत्पर होते, त्या काळाला परिचित असलेल्या प्रत्येक परिष्कारात, आणि सर्व आकर्षक ग्रेस आणि जीवनातील सौजन्याने.

तुरुंगातील शिष्टाचार आणि विस्मयकारक गोष्टींनी चमत्कारिकपणे ढगाळले होते, त्यामुळे चार्ल्स डार्ने मृत लोकांच्या संगतीत उभे असल्याचे दिसत होते. सर्व भुते! सौंदर्याचे भूत, राज्यत्वाचे भूत, अभिजाततेचे भूत, अभिमानाचे भूत, उदासपणाचे भूत, बुद्धीचे भूत, तारुण्याचे भूत, वयाचे भूत, सर्व निर्जन किना fromयावरुन त्यांच्या डिसमिसलची वाट पाहत होते. तिथे येताना मरण पावलेल्या मृत्यूमुळे बदललेले त्याचे डोळे वळून.

त्याने त्याच्यावर हालचाल केली. त्याच्या बाजूला उभा असलेला गेलर आणि फिरणाऱ्या इतर चालकांना त्यांच्या कामकाजाच्या सामान्य व्यायामासाठी पुरेसे असावे असे वाटणा ,्या विलासी, खिन्न माता आणि तेथे असलेल्या बहरलेल्या मुलींशी तुलनात्मक विचित्र दिसत होते of कोकोट, तरुण सौंदर्य आणि प्रौढ स्त्रीने नाजूकपणे प्रजनन केले - सावलीचे देखावे ज्या सर्व अनुभव आणि संभाव्यतेने सादर केले आहेत त्यातील उलथापालथ अगदी तीव्रतेने वाढली. नक्कीच, सर्व भुते. खरंच, दीर्घकाळापर्यंत अव्यावसायिक स्वारोग्याने आजाराची काही प्रगती केली ज्यामुळे त्याने या अंधकारमय छटाकडे आणले!

"दुर्दैवाने एकत्र जमलेल्या साथीदारांच्या नावाखाली" दरबाराचे उपस्थित आणि संबोधिलेले एक सभ्य पुरुष पुढे म्हणाले, "ला फोर्समध्ये आपले स्वागत आहे आणि आपणास आलेल्या आपत्तीबद्दल तुमचे स्वागत करतो याचा मला सन्मान आहे आम्हाला. हे लवकरच आनंदाने संपुष्टात येऊ दे! इतरत्र तो एक हुशारपणा असेल, परंतु आपले नाव आणि स्थिती विचारणे येथे नाही? "

चार्ल्स डार्ने यांनी स्वत: ला शोधून काढले आणि आवश्यक तेवढे शब्द त्यांना योग्य शब्दात दिले.

"पण मला आशा आहे," खोलीत सरकलेल्या सरदारला डोळ्यांत डोकावून पाहत गृहस्थ म्हणाला, "तू गुप्त नाहीस?"

"मला या शब्दाचा अर्थ समजत नाही, परंतु मी त्यांना हे बोलताना ऐकले आहे."

"अहो, किती वाईट आहे! आम्ही याबद्दल फार खेद करतो! पण धैर्य घ्या; आमच्या समाजातील अनेक सदस्य सुरुवातीला गुप्तपणे गुप्तपणे काम करत होते आणि ते थोडा काळच टिकला आहे. "मग तो पुढे म्हणाला," मी समाजाला - गुप्तपणे माहिती देण्यास दु: खी आहे. "

चार्ल्स डार्ने खोलीच्या दाराकडे गेलेला जेव्हा दूत त्याच्यासाठी थांबला होता तेव्हा तेथे अनेक गोंधळ उडत होते आणि अनेक आवाज-ज्यापैकी महिलांचे हळूवार आणि दयाळू आवाज सुस्पष्ट होते — ज्याने त्याला शुभेच्छा आणि प्रोत्साहन दिले. त्याने आपल्या अंतःकरणाचे आभार मानण्यासाठी कपाट दरवाजाकडे वळाले; ते जेलरच्या हाताखाली बंद झाले; आणि त्याच्या दृष्टीने सर्वकाळ दृष्टीक्षेपात नाहीसे झाले.

विकेट दगडी पायऱ्यावर उघडली, वरच्या बाजूस. जेव्हा त्यांनी चाळीस पायऱ्या चढल्या तेव्हा (अर्ध्या तासाच्या कैद्याने आधीच त्यांची गणना केली), जेलरने एक कमी काळा दरवाजा उघडला आणि ते एकाकी कोशात गेले. तो थंड आणि ओलसर पडला, परंतु अंधार नव्हता.

"आपला," गेलर म्हणाला.

"मी एकटाच का बंदिस्त आहे?"

"मला कसे कळेल!"

"मी पेन, शाई आणि कागद विकत घेऊ शकतो?"

"माझ्या आदेश नाहीत. आपण भेट द्याल, आणि नंतर विचारू शकता. सध्या,

आपण कदाचित आपले अन्न विकत घ्याल आणि आणखी काही नाही. ”

त्या कक्षात एक खुर्ची, एक टेबल आणि एक पेंढा गद्दा होता. गेलरने या वस्तूंची आणि चार भिंतींची सर्वसाधारणपणे तपासणी केली तेव्हा बाहेर जाण्यापूर्वी, त्याच्या समोरच्या भिंतीच्या विरुद्ध झुकलेल्या कैद्याच्या मनात एक भटकणारी फॅन्सी फिरली, की हा गेलर इतका अनोखा फुगलेला होता, दोन्ही चेह in्यावर आणि व्यक्ती, जणू जणू बुडलेल्या आणि पाण्याने भरलेल्या माणसासारखे दिसते. जेव्हा गेलर निघून गेला, तेव्हा त्याने त्याच फिरकलेल्या मार्गाने विचार केला, “मी आता मेला आहे. जणू काय मी मरण पावले आहे.” मग थांबताच, पलंगाकडे पाहिले तर तो आजारी भावनांनी वळला आणि म्हणाला, “ आणि इथे या रेंगाळणाऱ्या प्राण्यांमध्ये मृत्यू नंतर शरीराची पहिली स्थिती आहे. ”

“साडेचार बाय पाच वेग, पाच वेग साडेचार वाजले, पाच वेग चार आणि साडेचार.” कैदी त्याच्या खोलीत फिरत फिरला, त्याचे मोजमाप मोजतांना, शहराची गर्जना मफडलेल्या ड्रमांसारखी उठली. त्यांच्याशी भरघोस आवाजाची भर घातली. “त्याने शूज बनविले, त्याने शूज केले, शूज बनवले.” कैदीने पुन्हा मोजमापाची मोजणी केली आणि वेगवान वेगाने, त्या नंतरच्या पुनरावृत्तीतून आपले मन त्याच्याकडे खेचले. “विकेट बंद झाल्यावर गायब झालेल्या भुतांनी. त्यातील एकजण, काळ्या रंगाच्या कपड्यात सापडलेल्या एक बाईचे रूप दिसत आहे. ती खिडकीच्या शृंगारात झुकली होती आणि तिच्या सोन्याच्या केसांवर प्रकाश पडला होता आणि ती दिसते * * * * आपण पुन्हा पुढे जाऊया, देवाच्या दृष्टीने, सर्व जागृत लोकांना प्रकाशित केलेल्या गावांतून! * * * * त्याने शूज बनवले, शूज बनले, शूज केले. * * * * साडेचारशे पाच वेगवान. ”अशा भंगारांनी आपल्या मनाच्या खोलीतून उंचवट्या मारल्या आणि कैदी वेगवान आणि वेगवान चालला. आणि शहराची गर्जना इतक्या प्रमाणात बदलली की ती अद्याप गोंधळलेल्या ड्रमांप्रमाणे फिरत आहे, परंतु त्या त्या आवाजांच्या आवाजाने जो त्याच्या वर चढत होता, त्या फुगल्यामुळे.

II. दळणे

पॅरिसच्या सेंट जर्मेन क्वार्टरमध्ये स्थापित टेलसन बँक एका मोठ्या घराच्या पंखात होती, तो अंगणाजवळ गेला आणि रस्त्यापासून उंच भिंत आणि मजबूत दरवाजाने बंद केला. हे घर एका महान कुलीन व्यक्तीचे होते जे त्याच्या स्वत: च्या स्वयंपाकाच्या कपड्यातून त्रासातून सुटण्यापर्यंत आणि तेथून सीमा ओलांडून तेथे राहात असे. शिकारींकडून उडणा theया पाठलागचा फक्त एक प्राणी, तो अजूनही त्याच्या मोटेसेपोसिसमध्ये होता त्याच मॉन्सेइग्नेरशिवाय, कोणाच्या चॉकलेटची तयारी ज्याच्या ओठात एकदा कुकच्या व्यतिरिक्त तीन बळकट माणसांनी ताब्यात घेतले होते.

मॉन्सेग्नेर गेला आणि तिन्ही बलवान पुरुष, उंच प्रजासत्ताकाच्या वेदीवर

गळा कापण्यासाठी तयार आणि लिबर्टी, समानता, बंधुत्व किंवा मृत्यू याविषयी अविभाज्य असल्यापेक्षा जास्त मजुरी काढण्याच्या पापातून स्वत: ला विसरले. , मोनसेइग्नेरचे घर प्रथम जप्त केले गेले होते आणि नंतर जप्त केले होते. कारण, सर्व गोष्टी इतक्या वेगाने हलल्या आणि फर्मानानंतर डिक्रीचे पालन झाले की सप्टेंबरच्या शरद monthतूतील महिन्याच्या तिस third्या रात्री, कायद्याचे देशभक्त दूतांनी मोन्सेइग्नेरच्या घराचा ताबा घेतला आणि त्यास त्रिकूट म्हणून चिन्हांकित केले. रंग, आणि त्याच्या राज्यात अपार्टमेंटमध्ये ब्रँडी पीत होते.

लंडनमधील व्यवसायाचे ठिकाण जसे टेलसन यांचे पॅरिसमधील व्यवसायाचे ठिकाण होते, तर लवकरच हाऊस आपल्या मनातून आणि राजपत्रात पोचला असता. कारण, ब्रिटिश जबाबदारी व आदर दर्शविण्याने बँक प्रांगणातील बॉक्समधील केशरी झाडे आणि अगदी काउंटरवरील एका कामदेवला काय म्हटले असेल? तरीही अशा गोष्टी होत्या. टेलसनने कामदेवला व्हाईटवॉश केले होते, परंतु तो अगदी छान कातलेल्या कपड्यात, सकाळपासून रात्रीपर्यंत पैशाच्या उद्देशाने (अगदी बहुतेक वेळा करतो) कमाल मर्यादेवर दिसला होता. दिवाळखोरी ही अनिश्चितपणे लंडनच्या लोम्बार्ड-गल्लीतील या तरूण मूर्तिपूजाच्या, आणि अमर मुलाच्या मागील बाजूस पडदे असलेल्या अलकोची, आणि भिंतीमध्ये दिसणाऱ्या काचेच्या, आणि कारकुनांच्या नक्कीच आली असावी. जुन्या, ज्यांनी अगदीच चिथावणी देऊन सार्वजनिकपणे नाचला. तरीही, एक फ्रेंच टेलसन या गोष्टी चांगल्या प्रकारे मिळवू शकला आणि वेळ एकत्र येईपर्यंत कोणालाही घाबरून त्याचे पैसे काढले गेले नाहीत.

आतापासून टेलसनच्या पैशातून काय पैसे काढले जातील आणि तिथे काय आहे, हरवले आणि विसरलात; टेलसनच्या लपण्याच्या जागांवर कोणती प्लेट व दागिने कलंकित होतील, तर ठेवीदारांना तुरूंगात गंज चढणार होता आणि जेव्हा त्यांचा हिंसकपणे नाश झाला असता तर; टेलसनची किती खाती या जगात कधीही समतोल राहू शकणार नाहीत, ती पुढील खात्यात आणली पाहिजेत; त्या प्रश्नांचा जोरदार विचार केला असला तरी त्या रात्री श्री जार्विस लॉरीपेक्षा कोणीही म्हणू शकले नाही. तो नव्याने पेटवलेल्या लाकडाच्या आगीजवळ बसला (अत्यंत तेजस्वी आणि फळ वर्ष अकाली थंड होते) आणि त्याच्या प्रामाणिक आणि धैर्यपूर्ण चेहऱ्यावर लटकलेला दिवा फेकण्यापेक्षा एक खोल सावली होती, किंवा खोलीतील कोणतीही वस्तू विकृतपणे प्रतिबिंबित करते - एक सावली भयपट

त्याने सदनिकतेच्या दृढनिश्चयात, बँकेच्या खोल्या ताब्यात घेतल्या ज्या घरामध्ये तो मजबूत मूळ-आयव्हीसारखा भाग झाला होता. मुख्य इमारतीच्या देशभक्तीच्या व्यवसायातून त्यांनी एक प्रकारची सुरक्षितता साधली असावा असा संभव होता, परंतु ख -्या मनाने वृद्ध गृहस्थांनी याबद्दल कधीही गणना केली नाही. अशा सर्व परिस्थिती त्याच्याबद्दल उदासीन होती, म्हणून त्याने त्याचे कर्तव्य बजावले. अंगणच्या समोरील बाजुला, एका वसाहतीखाली, मोठ्या प्रमाणात उभे होते car गाड्यांसाठी — जिथे खरंच, मॉन्सेग्नेरच्या काही गाड्या उभ्या राहिल्या. त्या खांबाच्या दोन खांबावर दोन मोठे चमकणारा झेंडा चिकटविला गेला होता आणि त्या प्रकाशात, मोकळया हवेत उभे

राहून, एक मोठा दळण दगड होता: जवळजवळ बसवलेल्या वस्तू घाईघाईने तेथे आणलेल्या शेजारच्या स्मिथ व इतरकडून आणण्यात आल्या. कार्यशाळा या निरुपद्रवी वस्तूंकडे पाहताच खिडकीतून बाहेर पडताना श्री. लॉरीने आपले प्राण सोडले आणि तो आगीने आपल्या जागेवर परत गेला. त्याने फक्त काचेची खिडकीच उघडली नव्हती, तर बाहेरील जाळी देखील आंधळी होती आणि त्याने दोन्ही बंद केले होते आणि त्याने आपल्या चौकटीवरुन हादरले.

उंच भिंत आणि भक्कम दरवाजाच्या पलीकडे असलेल्या रस्त्यांवरून, शहराची नेहमीची रात्रीची हम्म तेथे आली आणि आता त्यात एक अवर्णनीय रिंग आली, विचित्र आणि न कळता, जणू काही एखाद्या भयंकर स्वभावाचे आवाज स्वर्गात जात आहेत. .

श्री लॉरी यांनी हात आखडता बोलतांना सांगितले, “देवाचे आभार.” की आज रात्री या भयावह शहरात मला जवळचे आणि प्रिय कोणीही नाही. जे संकटात आहेत त्यांना देव दया करो! ”

थोड्या वेळानंतर, महाद्वारातील बेल वाजली, आणि तो म्हणाला, “ते परत आले आहेत!” आणि ऐकत बसले. परंतु, त्याने अपेक्षेप्रमाणे अंगणात मोठा गडबड उडविली नाही, आणि त्याने पुन्हा फाटकाचा फास ऐकला आणि सर्व शांत झाले.

त्याच्यावर ओढवलेल्या चिंता आणि भीतीमुळे हे दिसून येते की बँकेबद्दल असणारी अस्वस्थता, ज्यामुळे महान बदल नैसर्गिकरित्या जागृत होतील आणि अशा भावना जागृत झाल्या. तो चांगला पहारा ठेवला होता आणि जेव्हा तो अचानक दार उघडला तेव्हा तो हे पहात असलेल्या विश्वासू लोकांमध्ये जाण्यासाठी उठला आणि दोन व्यक्तिरेखा धावत आली, जेव्हा ते आश्चर्यचकित झाले तेव्हा ते आश्चर्यचकित झाले.

लुसी आणि तिचे वडील! तिच्या हातांनी ल्युसीने तिच्याकडे खेचले आणि त्या जुन्या स्वभावाच्या या जुन्या स्वरूपामुळे इतके एकाग्र आणि तीव्र झाले की तिच्या आयुष्याच्या या एका परिच्छेदाने तिला सामर्थ्य व शक्ती देण्यासाठी तिच्या चेह uponयावर स्पष्टपणे शिक्कामोर्तब केले आहे असे दिसते.

“हे काय आहे?” श्री लॉरी ओरडला, श्वास न घेता आणि गोंधळून गेला. "काय प्रकरण आहे? लुसी! मॅनेट! काय झाले आहे? तुला इथे काय आणलं आहे? हे काय आहे?"

तिच्याकडे लख्खपणा आणि रानटीपणा पाहून, ती त्याच्या बाहुल्यात आत डोकावली आणि विनोदाने म्हणाली, “माझ्या प्रिय मित्रा! माझा नवरा!"

"तुझा नवरा, लुसी?"

"चार्ल्स."

"चार्ल्सचे काय?"

“इथे.

“इथे, पॅरिसमध्ये?”

“येथे काही दिवस आहेत- तीन किंवा चार — मला माहित नाही किती — मी माझे विचार एकत्रित करू शकत नाही. उदारपणाच्या चुकीमुळे त्याने त्याला येथे

आणले नाही; त्याला अडचणीत आणून त्याला तुरूंगात पाठविले. ”

म्हातारा एक अविचारी आवाज ओरडला. जवळजवळ त्याच क्षणी पुन्हा महागेटची बेल वाजली आणि अंगणात पाऊल आणि आवाजांचा मोठा आवाज ऐकू आला.

“तो आवाज काय आहे?” डॉक्टर खिडकीकडे वळत म्हणाला.

"पाहू नका!" श्री लॉरी ओरडले. “बाहेर पाहू नका! मॅनेट, आपल्या आयुष्यासाठी, आंधळ्यांना स्पर्श करु नका! ”

डॉक्टरांनी खिडकीच्या फास्टिंगवर आपला हात ठेवला आणि मस्त, ठळक स्मित घेऊन म्हणाला:

“माझ्या प्रिय मित्रा, या शहरात मी एक मोहक जीवन जगलो आहे. मी बॅस्टिल कैदी आहे. पॅरिसमध्ये देशभक्त नाही ot पॅरिसमध्ये? फ्रान्समध्ये - जो मला बास्टेलमध्ये कैदी असल्याची जाणीव करीत असेल, तेव्हा त्याने मला स्पर्श केला तर मला मिठी मारून किंवा मला विजयात नेले. माझ्या जुन्या वेदनांनी मला एक सामर्थ्य दिले ज्याने आम्हाला अडथळा आणला आणि तेथील चार्ल्सची बातमी आमच्यापर्यंत पोहोचविली आणि आम्हाला येथे आणले. मला माहित होतं की असं होईल; मला माहित आहे की मी चार्ल्सला सर्व प्रकारच्या धोक्यातून मदत करू शकतो; मी लुसीला तसे सांगितले. “तो आवाज काय आहे?” त्याचा हात पुन्हा खिडकीवर आला.

"पाहू नका!" श्री लोरी ओरडला, अगदी हताश. “नाही, लुकी, माझ्या प्रिय, तूच नाही!” त्याने आपला हात तिच्याभोवती घेतला आणि तिला धरले. “प्रिय, घाबरू नकोस. मी आपणास वचन देतो की चार्ल्सचे कोणतेही नुकसान झालेले नाही हे मला माहित आहे; तो या जीवघेणा ठिकाणी आहे याबद्दल मला शंका नव्हती. तो कोणत्या तुरूंगात आहे? ”

“ला फोर्स!”

“ला फोर्स! माझ्या मुला, ल्युसी, जर तू तुझ्या आयुष्यात नेहमीच शूर व सेवादार असशील- आणि तू नेहमीच दोघे असतास तर - आता तू स्वत: ला तयार करशील, मी सांगेन त्याप्रमाणे कर. कारण आपण विचार करण्यापेक्षा यावर जास्त अवलंबून आहे किंवा मी म्हणू शकतो. आज रात्री आपल्याकडून कोणत्याही कृतीत तुला मदत नाही; आपण शक्यतो हलवू शकत नाही. मी हे म्हणत आहे, कारण चार्ल्सच्या फायद्यासाठी ज्या गोष्टी करण्यासाठी मी तुला बोलले पाहिजे तेच सर्वात कठीण काम आहे. आपण त्वरित आज्ञाधारक, शांत आणि शांत असले पाहिजे. तू मला इथल्या मागच्या खोलीत ठेवलं पाहिजे. तू वडिलांना व मला दोन मिनिटांसाठी एकटे सोडले पाहिजे आणि जगात जसे जीवन आणि मरण आहे तेथे तुम्ही उशीर करु नये. ”

“मी तुमच्या अधीन आहे. मी तुझ्या चेह inयावर हे पाहिले आहे की तुला माहित आहे की मी याशिवाय काहीही करू शकत नाही. मला माहित आहे तू सत्य आहेस. ”

त्या म्हातार्‍याने तिचे चुंबन घेतले आणि तिला तातडीने त्याच्या खोलीत आणले, आणि चावी फिरविली; मग, घाईघाईने परत डॉक्टरकडे परत आला, आणि खिडकी उघडली आणि अंशत: आंधळा उघडला, आणि त्याने डॉक्टरांच्या हातावर हात

ठेवला आणि त्याला बाहेर अंगणात पाहिले.

अंगण भरण्यासाठी पुरेसे किंवा पुरेसे नसलेले: पुरुष आणि स्त्रिया यांच्या संख्येने बाहेर पाहिले तर सर्वांना चाळीस किंवा पन्नास पेक्षा जास्त नाही. घराच्या ताब्यात असलेल्या लोकांनी त्यांना दाराजवळ आत जाऊ दिले होते. आणि ते दळण्यासाठी दगडफेकीच्या ठिकाणी कामाला लागले होते; हे त्यांच्या सोयीसाठी व सेवानिवृत्त जागेप्रमाणेच त्यांच्या उद्देशाने तेथे उभे केले गेले आहे.

पण, अशी भयानक कामगार आणि अशी भयंकर कामे!

ग्राइंडस्टोनला दुहेरी हँडल होते आणि वेड्याकडे वळत दोन माणसे होती, ज्यांचे तोंड लांब केस सरकले आणि दळणे च्या वावटळीने त्यांचे चेहरे वर आणले तेव्हा त्यातील जंगली जंगली जंगलातील दृश्ये जास्त भयानक आणि क्रूर होती. त्यांचा सर्वात क्रूर वेश खोट्या भुवया आणि खोट्या मिशा त्यांच्यावर चिकटल्या गेल्या आणि त्यांचे भयानक प्रतिवाद सर्व रक्तरंजित आणि घाम गाळणारे होते, आणि सर्व जण ओरडत होते आणि सर्वजण भूकबळीत आणि चमकत होते आणि झोपेची इच्छा होती. हे ruffians वळून म्हणून, त्यांच्या matted लॉक आता त्यांच्या डोळयांपुढे आणि आता त्यांच्या मान वर मागे चालत आहेत, काही स्त्रिया त्यांच्या तोंडात मद्यपान करतात; रक्ताचे थेंब टाकणे, द्राक्षारस टाकणे आणि दगडाच्या ठिणग्यांसह काय होते, ते त्यांचे सर्व वाईट वातावरण तापदायक व अग्निसारखे दिसत होते. रक्ताच्या स्मियरपासून ग्रुपमधील एका प्राण्याला डोळा सापडला नाही. धार लावण्याच्या दगडावर एकमेकांकडे जाण्यासाठी एकमेकांना खांदा लावून माणसांना कंबरवर खेचले गेले होते, त्यांच्या अंगावर व शरीरावर डाग होता; सर्व प्रकारच्या चिंधी पुरुष, त्या चिंध्यांवर डाग पुरुष आसुरीपणे स्त्रियांच्या लेस, रेशीम आणि रिबनच्या लुबाड्या घेऊन, त्या डागांना आणि त्यामधून डाई रंगवत. हॅचेट्स, चाकू, संगीन, तलवारी, सर्व तीक्ष्ण करण्यासाठी आणल्या गेलेल्या, सर्व त्या लाल रंगाचे होते. काही हॅक झालेल्या तलवारी त्या वाहून नेणा thoseयांच्या मनगटात बांधल्या होत्या, तागाचे पट्टे व कपड्यांचे तुकडे: वेगवेगळया प्रकारची बंधने बांधली गेली होती परंतु सर्व रंग एका रंगात खोलवर होता. आणि या शस्त्रास्त्रांच्या उन्मादकांनी त्यांना चिमण्यांच्या प्रवाहातून खेचले आणि रस्त्यावर फाडल्यामुळे त्यांच्या तडफडलेल्या डोळयात हा तांबूस रंग लाल होता; ज्या निष्ठुर पाहणारeयांनी वीस वर्षे आयुष्य दिले असेल त्या डोळयांनी एक सु-निर्देशित तोफा

हे सर्व एका क्षणात, बुडणा greatया मनुष्याच्या दृष्टीने किंवा कोणत्याही महान मार्गावरील कोणत्याही मानवी प्राण्यांच्या दृष्टीने, तिथे असते तर जगाला पहायला मिळते. ते खिडकीतून मागे सरकले आणि डॉक्टरांनी त्याच्या मित्राच्या राखीच्या चेह inयावर स्पष्टीकरण शोधले.

“ते आहेत,” श्री. लॉरी यांनी बंदिस्त खोलीत भीतीने भयानकपणे न्याहाळले आणि कैद्यांची हत्या केली. आपण काय बोलता याची आपल्याला खात्री असल्यास; आपल्याकडे खरोखरच सामर्थ्य असेल तर आपल्याकडे असे आहे की मला वाटते - जसे आपल्याकडे आहे असा विश्वास आहे - स्वत: ला या भुतांना ओळखा आणि ला फोर्समध्ये जा. कदाचित खूप उशीर झाला असेल, मला माहित नाही, परंतु एक मिनिट नंतर होऊ

देऊ नका! ”

डॉक्टर मॅनेटने आपला हात दाबला, खोलीतून बाहेर डोक्यावर त्वरेने हलवले आणि श्री. लॉरीने आंधळा परत मिळविला तेव्हा तो अंगणात होता.

त्याचे प्रवाह पांढरे केस, त्याचा उल्लेखनीय चेहरा आणि त्याच्या पद्धतीचा तीव्र आत्मविश्वास, त्याने शस्त्रे पाण्यासारख्या बाजूला ठेवल्यामुळे, त्याला एका क्षणात दगडाच्या काठाच्या मध्यभागी घेऊन गेले. काही क्षणांसाठी थोडा विराम, घाई, कुरघोडी आणि त्याच्या आवाजाचा अस्पष्ट आवाज आला; आणि मग श्री. लॉरीने त्याला पाहिले, सर्वांनी वेढलेले आणि एका वीस जणांच्या लांबीच्या लांबीने, खांद्याला खांदा लावून, हाताने खांदा लावून जोडलेल्या, “बास्टील कैद्याला जगा! ला फोर्समध्ये बॅस्टिल कैद्याच्या नातेवाईकांसाठी मदत! तिथे बासटेल कैद्यासाठी खोली! ला फोर्स येथे कैदी इव्हेमोनडे जतन करा! ”आणि एक हजार उत्तर देणारी ओरड.

त्याने फडफडणाऱ्या हृदयासह पुन्हा जाळी बंद केली, खिडकी आणि पडदा बंद केला, ल्युसीकडे त्वरेने गेला आणि तिला सांगितले की तिच्या वडिलांनी लोकांची मदत केली आहे, आणि तिचा नवरा शोधात गेला आहे. त्याला तिचे मूल आणि मिस प्रॉस तिच्याबरोबर सापडले; परंतु, जेव्हा त्या रात्री त्यांना कश्या प्रकारे शांतपणे पाहत बसला तेव्हा फार काळपर्यंत त्यांच्या दिसण्यामुळे आश्चर्यचकित होण्यास त्याला कधीही नव्हते.

तोपर्यंत, लुसी त्याच्या पायाजवळ मजल्यावरील जबरदस्तीने गळून पडला होता आणि त्याच्या हाताला चिकटून होता. मिस प्रॉसने मुलाला त्याच्या स्वत: च्या पलंगावर झोपवले होते आणि तिचे डोके हळू हळू तिच्या उंचवटावर तिच्या चार्जच्या शेजारी पडले होते. हे लांब, लांब रात्र, गरीब पत्नीच्या विलापांसह! आणि हे लांब, रात्र, तिच्या वडिलांचे परत येणार नाही आणि कोणतीही बातमी नाही!

आणखी दोनदा अंधारात महान दाराची घंटी वाजली आणि विस्कळीतपणा पुन्हा आला आणि दळणे दगडफेक करुन तो फुटला. “हे काय आहे?” लुसीने घाबरून विचारले. “हुश! तेथे सैनिकांच्या तलवारी धारदार केल्या आहेत. ”श्री. लॉरी म्हणाले. "ती जागा आता राष्ट्रीय मालमत्ता आहे आणि ती एक प्रकारची शस्त्रास्त्रे म्हणून वापरली जाते, माझे प्रेम."

सर्वांमध्ये दोनदा अधिक; परंतु, कामाचे शेवटचे स्पेल दुर्बल आणि योग्य होते. लवकरच नंतर दिवस उजाडण्यास सुरवात झाली आणि त्याने हलगर्जी हाताने स्वत: ला अलिप्तपणे सोडले आणि सावधगिरीने पुन्हा बाहेर पाहिले. एक माणूस, इतका जखमी झाला होता की तो कदाचित एखाद्या जखमी जखमी सैनिकाला ठार मारल्या गेलेल्या शेतात चेतनाकडे वळला असेल, तो दळण्याच्या शेजारी फरसबंदीतून उठला होता, आणि रिक्त हवेने त्याच्याकडे पहात होता. थोड्याच वेळात, मोनसेइग्नूरच्या एका वाहनातील अपूर्ण प्रकाशात वर्णन करणारा हा दुर्दैवी मारेकरी दरवाजावर चढला आणि त्याच्या विश्रांतीसाठी उशीर करुन घेण्यासाठी स्वत: ला गोंधळात टाकला.

श्री. लॉरीने पुन्हा बाहेर पाहिले असता, अंगणात सूर्य तांबूस पडला होता. परंतु, अगदी कमी दळणे तेथे शांत सकाळच्या हवेत एकटेच उभे होते आणि त्यावर लालसर लाल रंग होता जो सूर्य कधीच देत नव्हता आणि कधीही घेऊ शकणार नाही.

III. सावली

व्यवसायाचे दिवस आल्यावर श्री. लॉरी यांच्या व्यवसायाच्या मनात निर्माण झालेल्या पहिल्या विचारांपैकी एक म्हणजे, - बॅंकेच्या छताखाली परप्रांतीय कैदीच्या पत्नीला आश्रय देऊन टॉल्सन यांना धोका देण्याचा त्याला हक्क नव्हता. त्याची स्वतःची संपत्ती, सुरक्षितता, जीवन, त्याने ल्युसी आणि तिच्या मुलासाठी धोक्याचा ध्यास घेतला असता, एका क्षणाचाही त्रास होऊ नये; परंतु त्याच्याकडे असलेला मोठा विश्वास हा त्याचा स्वतःचा नव्हता आणि त्या व्यवसायाच्या शुल्कानुसार तो व्यवसायाचा कठोर माणूस होता.

सुरुवातीला, त्याचे मन डिफर्जकडे वळले आणि पुन्हा वाइन-शॉप शोधून काढण्याच्या आणि शहरातील विचलित झालेल्या सुरक्षिततेच्या ठिकाणी असलेल्या त्याच्या मालकाशी सल्लामसलत करण्याचा विचार केला. पण, त्याच सुचनेने ज्याने त्याला सुचवले, त्याला नाकारले; तो सर्वात हिंसक क्वार्टरमध्ये राहत होता, आणि तेथे निःसंशय प्रभावशाली होता, आणि त्यातील धोकादायक कामांमध्ये तो खोलवर होता.

दुपार येत आहे, आणि डॉक्टर परत येत नाहीत आणि टेलसन यांच्याशी तडजोड करण्यासाठी प्रत्येक मिनिटाचा उशीर, श्री लॉरीने ल्युसीशी सल्ला दिला. ती म्हणाली की तिच्या वडिलांनी बॅंकिंग-घराच्या जवळ असलेल्या त्या क्वार्टरमध्ये अल्प मुदतीसाठी एक घर भाड्याने देण्याचे सांगितले होते. यावर व्यवसायाचा कोणताही आक्षेप नव्हता आणि चार्ल्सच्या बाबतीत हे सगळे ठीक आहे व त्याची सुटका होईल हे जरी त्याला ठाऊक होते, परंतु तो शहर सोडण्याची अपेक्षा करू शकत नाही. श्री लॉरी अशा निवासाच्या शोधात बाहेर गेले. आणि त्यांना एक योग्य, एक रस्ता हटविलेल्या रस्त्यावर दिसला जेथे इमारतींच्या उदासीन चौरस असलेल्या इतर सर्व खिडक्यांमधील बंद पट्ट्या निर्जन घरे दर्शवितात.

या लॉजिंगसाठी त्याने ताबडतोब ल्युसी आणि तिचे मूल आणि मिस प्रोस यांना काढून टाकले: त्यांना काय आराम मिळेल हे सांगणे आणि स्वत: च्यापेक्षा कितीतरी अधिक. डोक्यावर ठोठावणा वृया दाराचा दरवाजा भरण्यासाठी त्याने जेरीला त्यांच्याबरोबर सोडले आणि ते आपल्या स्वत: च्या उद्योगात परतले. एक अस्वस्थ आणि अस्वस्थ मन त्याने त्यांच्यावर सोपवले आणि हळू हळू आणि जोरदारपणे दिवस त्यांच्या बरोबर गेला.

बॅंक बंद होईपर्यंत ते स्वतःच परिधान करीत असत आणि त्याला घालून देत असे. मागील पायर्‍याच्या पायथ्यापाशी एक पाऊल ऐकल्यावर तो काय करु शकतो या विचारात आदल्या रात्रीच्या खोलीत तो पुन्हा एकटाच होता. काही क्षणातच एक माणूस त्याच्या समोर उभा राहिला, ज्याने त्याच्याकडे बारकाईने पाहिले आणि त्याला त्याच्या नावाने संबोधित केले.

"आपला नोकर," श्री लॉरी म्हणाले. “तुम्ही मला ओळखता?”

तो पंचेचाळीस ते पन्नास वर्षे वयाच्या केसांचा गडद कर्लिंग केस असलेला एक दृढनिष्ठ मनुष्य होता. उत्तरासाठी त्याने पुनरावृत्ती केली, कोणतेही जोर न बदलता

शब्दः

“तुम्ही मला ओळखता?”

“मी तुला कुठेतरी पाहिले आहे.”

"कदाचित माझ्या वाइन शॉपवर?"

खूप स्वारस्य आणि चिडलेले श्री. लॉरी म्हणाले: "तुम्ही डॉक्टर मॅनेटवरून आला आहात का?"

“हो. मी डॉक्टर मॅनेटकडून आलो आहे. ”

“आणि तो काय म्हणतो? तो मला काय पाठवितो? ”

डीफर्जने त्याच्या चिंताग्रस्त हातात कागदाचा खुला स्क्रॅप दिला. त्यात डॉक्टरांच्या लिखाणातील शब्दांना कंटाळा आला:

“चार्ल्स सुरक्षित आहेत, परंतु मी अद्याप हे ठिकाण सुरक्षितपणे सोडू शकत नाही. चार्ल्सकडून त्याची पत्नी
यांच्याकडे एक लहान नोट असल्याची धारणा मला मिळाली आहे
. धारकाने आपल्या बायकोला पाहू द्या. ”

हे एका तासात ला फोर्सकडून दि.

श्री. लॉरी म्हणाले, “तुम्ही माझ्याबरोबर असाल काय?” ही चिठ्ठी मोठ्याने वाचून आनंद झाला, “त्याची बायको कुठे राहत आहे?”

“होय,” डेफर्ज परत केले.

थोडक्यात अजून लक्षात घेतल्यावर डिफेजने किती उत्सुकतेने आरक्षित आणि यांत्रिक मार्गाने बोलताना श्री. लॉरी यांनी टोपी घातली आणि ते अंगणात गेले. तेथे त्यांना दोन स्त्रिया आढळल्या; एक, विणकाम

“मॅडम डिफर्ज, नक्कीच!” श्री लॅरी म्हणाले, ज्याने तिला सतरा वर्षांपूर्वी अगदी त्याच मनोवृत्तीने सोडले होते.

“तीच ती आहे,” असे तिच्या नव husbandयाने पाहिले.

ते म्हणाले, "मॅडम आमच्याबरोबर आहे का?" श्री लारीने विचारले, ती हलताना ती हलली आहे हे पाहून.

“हो. की ती चेहरे ओळखू शकतील आणि त्या व्यक्तींना ओळखू शकेल. ते त्यांच्या सुरक्षेसाठी आहे. ”

डेफर्जच्या पद्धतीने भिती वाटण्यापूर्वी श्री. लॉरी यांनी त्याच्याकडे संशयाने पाहिले आणि वाटचाल केली. दोघेही स्त्रिया त्याच्या मागे गेले; दुसरी स्त्री द वेनगेन्स.

ते शक्य तितक्या लवकर दरम्यानच्या रस्त्यांमधून जात, नवीन घराच्या जिना चढून, जेरीने त्यांना दाखल केले, आणि एकट्याने ल्युसी रडत असल्याचे त्यांना आढळले. श्री. लॉरीने तिला आपल्या नव husbandयाला दिले आणि एका रात्रीत त्याच्या जवळ काय चालले आहे याचा विचार करुन थोडक्यात विचार केला असता, त्याने तिला पकडले आणि त्या प्रसंगाने, त्याने हे घडवून आणले. त्याला.

“प्रियकरा, courage धैर्य बाळगा. मी ठीक आहे आणि तुमच्या वडिलांचा

माझ्याभोवती प्रभाव आहे. आपण याचे उत्तर देऊ शकत नाही.
आमच्यासाठी आमच्या मुलाचे चुंबन घ्या. ”

हे सर्व लिखाण होते. जे तिच्याकडे होते ते इतकेच होते की तिने डेफार्जपासून आपल्या पत्नीकडे वळून विणलेल्या एका हाताचे चुंबन घेतले. ही एक उत्कट, प्रेमळ, कृतज्ञ, कृतज्ञतापूर्ण कृती होती, परंतु हाताने काहीच उत्तर दिले नाही - थंड आणि भारी पडले आणि पुन्हा विणकामकडे वळले.

त्याच्या संपर्कात असे काहीतरी आहे ज्याने ल्युसीला एक चेक दिला. तिने तिच्या चिठ्ठीत चिठ्ठी टाकण्याच्या कृतीत ती थांबली आणि तिच्या गळयात हात घालून मॅडम डेफर्ज पाहून घाबरुन गेले. मॅडम डेफर्जने थंड, न थांबणाऱ्या डोकावलेल्या उंचावलेल्या भुवया आणि कपाळाला भेट दिली.

"माझ्या प्रिय," श्री लॉरी म्हणाले, स्पष्ट करण्यासाठी धडपडत; “रस्त्यावर वारंवार धोक्याचे येतात; आणि जरी ते कदाचित आपणास कधी त्रास देतील अशी शक्यता नसली तरी मॅडम डेफर्ज यांना अशा वेळी ज्यांचे संरक्षण करण्याची शक्ती आहे त्यांना ते पहावेसे वाटेल अशी इच्छा बाळगते की ती त्यांना ओळखेल - यासाठी की ती त्यांना ओळखेल. माझा विश्वास आहे, "श्री. लोरी म्हणाले," त्याऐवजी तिन्ही लोकांच्या दगडी रीतीने त्याच्यावर अधिकाधिक प्रभाव पाडला. "मी म्हणतो," सिटीझन डिफार्ज? "

डीफार्जने आपल्या पत्नीकडे चकितपणे पाहिले, आणि ओळखीच्या भीषण आवाजाशिवाय त्याने उत्तर दिले नाही.

श्री. लॅरी म्हणाले, “तुझ्याकडे चांगले होते,” “येथे प्रिय मूल, आणि आमचे चांगले प्रॉस आहेत, या हेतूने, बोलण्यात सर्वकाही करण्याद्वारे त्याने असे केले. आमची चांगली प्रॉस, डीफर्ज, एक इंग्रजी महिला आहे, आणि तिला फ्रेंच नाही. ”

प्रश्न विचारणारी ती स्त्री, ज्याची मूळ खात्री आहे की ती कोणत्याही परदेशी व्यक्तीसाठीच्या सामन्यापेक्षा जास्त आहे, ती संकटे आणि धोक्यामुळे थरथरणार नाही, आणि शस्त्रास्त्रेने हजर झाली आणि इंग्रजीत द वेनगेन्सला तिच्या डोळयासमोर पहिल्यांदाच भेटली, “ ठीक आहे, मला खात्री आहे, बोल्डफेस! मला आशा आहे की तुम्ही बरे आहात! ”तिने मॅडम डीफर्जवरही ब्रिटिश खोकला दिला; परंतु, दोघांही तिच्याकडे फारसे लक्ष दिले नाही.

"तीच ती मूल आहे का?" मॅडम डेफर्ज म्हणाली, तिच्या कामात प्रथमच थांबून, आणि तिच्या विणकाम-सुईला थोड्याशा लूसीकडे इशारा करत जणू काय ते फात्याचे बोट आहे.

“होय, मॅडम,” श्री लॉरीने उत्तर दिले; "ही आमच्या गरीब कैद्याची लाडकी मुलगी आहे आणि एकुलता एक मुलगा आहे."

मॅडम डीफर्ज आणि तिच्या पार्टीतल्या सावली अटेंडंटवर मुलावर इतका धोकादायक आणि अंधार पडलेला दिसत होता की तिच्या आईने सहजपणे तिच्या शेजारीच जमिनीवर गुडघे टेकले आणि तिला आपल्या छातीवर धरले. मॅडम डीफर्ज आणि तिच्या पार्टीत सावली अटेंडंट आई आणि मुला दोघांवरही धमकीदायक आणि गडद

असल्याचे दिसून आले.

मॅडम डेफर्ज म्हणाली, "हे माझ्या पती, पुरे झाले." “मी त्यांना पाहिले आहे. आम्ही जाऊ. ”

पण, दडपल्या गेलेल्या रीतीने त्यामध्ये मॅनेज डेफर्जच्या ड्रेसवर आपला आवाहन करणारा हात ठेवला होता - दृश्यमान आणि सादर केलेला नाही, परंतु अस्पष्ट आणि रोखून ठेवलेला - लुसीला गजर करण्यासाठी या गोष्टीचा धोका होता:

“तू माझ्या गरीब पतीशी चांगला वागशील. तू त्याला इजा करणार नाहीस. शक्य असेल तर तू त्याला पाहायला मला मदत करशील? ”

“तुझा नवरा इकडे माझा व्यवसाय नाही,” मॅडम डेफर्ज यांनी परिपूर्ण शांततेने तिच्याकडे खाली पाहत परत केले. "इथं माझा व्यवसाय करणारा तुझ्या बापाची मुलगी आहे."

“तर मग मीही माझ्या पतीवर दया करावी. माझ्या मुलाच्या फायद्यासाठी! ती आपले हात एकत्र ठेवेल आणि दयाळूपणे प्रार्थना करेल. या इतरांपेक्षा आम्हाला तुमच्याविषयी जास्त भीती वाटते. ”

मॅडम डेफर्ज यांनी हे कौतुक म्हणून स्वीकारले आणि तिच्या नव husbandयाकडे पाहिले. आपल्या अंगठाच्या नखेवर असह्यपणे चावणारा आणि तिच्याकडे पहात असलेल्या डेफर्जने कठोर चेह intoयावर त्याचा चेहरा गोळा केला.

“त्या छोट्या पत्रात तुमचा नवरा काय म्हणतो?” मॅडम डेफर्जने हसत हसत विचारले. "प्रभाव; तो एक स्पर्श प्रभाव काहीतरी म्हणतो? "

"ती म्हणजे माझ्या वडिलांनी," पटकन तिच्या स्तनातून कागद घेतला, परंतु तिच्या प्रश्नावर आणि तिच्यावर नसून, तिचे भयानक नजरेने, "त्याच्याभोवती खूप प्रभाव आहे."

"नक्कीच तो त्याला सोडवेल!" मॅडम डेफर्ज म्हणाली. "असे करू द्या."

“एक पत्नी आणि आई म्हणून,” सर्वात आवेशाने ओरडून म्हणाली, “माझ्यावर दया दाखवावी आणि माझ्या मालकीच्या पतीविरूद्ध आपल्या मालकीची कोणतीही शक्ती वापरु नये, तर त्याकरिता त्याचा उपयोग करावा अशी मी विनवणी करतो. बाई-बाई, माझा विचार कर. एक पत्नी आणि आई म्हणून! ”

मॅडम डीफर्ज यांनी नेहमीप्रमाणेच थोड्या वेळाने पुरक व्यक्तीकडे पाहिले आणि तिच्या मित्राकडे व्हेन्जन्सकडे वळून म्हटले:

“आपण ज्या बायका व माता या नात्याने पाहत आलो आहोत, आपण या लहान मुलासारखे आहोत आणि फारच कमी आहोत पण त्यांचा जास्त विचार केला गेला नाही? आम्ही त्यांच्या पतींना आणि वडिलांना तुरूंगात टाकले आहे आणि त्यांच्यापासून लांब ठेवले आहे हे आपल्याला माहित आहे काय? आमची सर्व आयुष्य, आम्ही आमच्या बहिणी-स्त्रियांना स्वत: मध्ये आणि त्यांच्या मुलांमध्ये, गरीबी, नग्नता, भूक, तहान, आजारपण, दुःख, अत्याचार आणि सर्व प्रकारच्या दुर्लक्षांचे दु: ख पाहिले आहे. "

“आम्ही दुसरे काही पाहिले नाही,” द वेनगेन्स परत केला.

“आम्ही हे बर्‍याच काळापासून सहन केले आहे,” मॅडम डेफर्ज म्हणाली, ती

ल्युसीकडे पुन्हा वळली. “न्यायाधीश! आता एकाच पत्नी व आईचा त्रास आपल्याला जास्त झाला असेल काय? ”

तिने पुन्हा विणकाम सुरू केले आणि ती बाहेर गेली. वेनगेन्स त्यानंतर आला. डिफर्ज शेवटच्या वेळी गेला आणि दरवाजा बंद केला.

“धैर्य, माझ्या प्रिय लूसी,” श्री लॅरीने तिला वाढवताना सांगितले. “धैर्य, धैर्य! आतापर्यंत सर्व काही आपल्या बाबतीत चांगले आहे - बऱ्याच गरीब व्यक्तींसह उशीरा गेलेल्यापेक्षा त्याहून अधिक चांगले. आनंदी व्हा आणि मनापासून आभार

“मी कृतज्ञ नाही, मला आशा आहे, पण ती भयानक स्त्री माझ्यावर आणि माझ्या सर्व आशांवर सावली घालत आहे.”

श्री. लॉरी म्हणाले, “तूत, तुत!” “शूर छोट्या छातीतली ही निराशा काय आहे? खरोखर एक सावली! त्यात कोणतेही पदार्थ नाही, लुसी. ”

परंतु या डिफेअर्सच्या पद्धतीची छाया स्वतःवरच अंधारात होती, त्या सर्वांसाठी आणि त्याच्या गुप्त मनाने हे त्याला फारच त्रासदायक वाटले.

IV. वादळ शांत

डॉक्टर मॅनेट त्याच्या अनुपस्थितीच्या चौथ्या दिवशी सकाळी पर्यंत परत आले नाहीत. त्या भयानक काळात जे घडले त्यापैकी बरेच काही लुसीच्या ज्ञानापासून लपवून ठेवले जाऊ शकते, हे तिच्याकडून इतके चांगले लपवून ठेवले होते की फार काळानंतर, जेव्हा फ्रान्स आणि ती खूप दूर होती, तेव्हा त्या दोघांनाही अकराशे निराधार कैदी माहित होती काय? लिंग आणि सर्व वयोगटातील लोकांद्वारे मारले गेले होते; की या भयानक कृत्यामुळे चार दिवस आणि रात्री अंधार पडला होता; आणि तिच्या सभोवतालची हवा मारलेल्यांनी दागली होती. तुरुंगांवर हल्ला झाला आहे हे मला ठाऊकच होते, सर्व राजकीय कैदी धोक्यात आले आहेत आणि काहींना जमावाने बाहेर खेचले आणि त्यांची हत्या केली गेली.

श्री. लॉरी यांना, डॉक्टरने एका गुप्ततेच्या अधीन संवाद साधला ज्यावर त्याला राहण्याची आवश्यकता नव्हती, कारण जमावाने त्याला नरसंहार केल्याच्या घटनेतून ला फोर्सच्या तुरूंगात नेले. त्या तुरुंगात त्याला एक स्वयंपूर्ण नेमणूक न्यायाधिकरण बसले होते, त्याआधी कैदी एकटे आणले गेले होते आणि ज्यायोगे त्यांना लवकरात लवकर हत्येचा हक्क सांगावा, किंवा सोडण्यात यावे (किंवा काही प्रकरणात) आदेश देण्यात आले. त्यांच्या सेलमध्ये परत पाठविणे. हे, त्याच्या कंडक्टरने या न्यायाधिकरणासमोर सादर केले आणि त्याने स्वतःला नावे व व्यवसायानुसार जाहीर केले होते की ते अठरा वर्षे बॅसलिलमधील एक गुप्त आणि बिनधास्त कैदी होता; की, न्यायालयात बसून शरीरातल्या एकाने उठून त्याला ओळखले, आणि हा माणूस डिफार्ज होता.

त्यानंतर, त्याने टेबलाच्या नोंदीवरून हे स्पष्ट केले की त्याचा जावई जिवंत कैद्यांपैकी आहे आणि त्याने न्यायाधिकरणाकडे कडक शब्दांत निवेदन केले - ज्यांचे काही सदस्य झोपी गेले होते व काही जागृत होते, तर काही जण खून करून गलिच्छ होते. काही स्वच्छ, काही शांत आणि काही नाही- त्याच्या आयुष्यासाठी आणि स्वातंत्र्यासाठी. ते म्हणजे सत्ता उलथून टाकणा systemया व्यवस्थेखाली स्वत: वर उल्लेखनीय पीडित म्हणून अभिवादन करण्यापूर्वी, त्याला चार्ल्स डार्ने यांना बेकायदेशीर कोर्टासमोर हजर करून तपासणी करण्याची परवानगी देण्यात आली होती. जेव्हा, त्याच्या बाजूने समुद्राची भरती काही अस्पष्ट धनादेश (डॉक्टरांना समजण्याजोगे नाही) भेटली तेव्हा काही क्षणातच त्याला सोडण्यात आले या दृष्टिकोनातून ते दिसले, ज्यामुळे काही गुप्त शब्द बोलले गेले. त्यावेळेस, अध्यक्ष म्हणून बसलेल्या व्यक्तीने डॉक्टर मॅनेटला कळवले होते की कैदी कोठडीतच राहणे आवश्यक आहे, परंतु त्याच्या फायद्यासाठी, त्याला सुरक्षित कोठडीत ठेवण्यात आले पाहिजे. ते, ताबडतोब, सिग्नलवरुन, कैद्याला पुन्हा तुरूंगात अंतर्गत हलविले गेले; परंतु, डॉक्टरांनी, त्याने इतक्या जोरदार विनवणी केली की त्याने राहण्याची परवानगी द्यावी आणि स्वतःला हमी दिले की आपला जावई, कोणत्याही प्रकारचा गैरव्यवहार किंवा गैरव्यवहार न करता, ज्यांच्या फाटकाबाहेर खुनी ओरडले गेले होते, अशा अनेकदा कार्यवाहीला बुडविले होते. , की त्याने परवानगी घेतली आहे आणि धोका संपेपर्यंत त्या रक्ताच्या दालनात राहिले.

त्याने तिथे पाहिलेल्या दृष्टी, खाण्यापिण्याच्या छोट्या लोट्या फुलांचे झुडूप असलेले एक फुलझाड खाणे आणि मध्यांतर झोप. तुरूंगात टाकलेल्या कैद्यांच्या तुलनेत ज्यांचा बचाव झाला होता त्यांच्याविषयी वेडा आनंद त्याला आश्चर्यचकित करीत गेला. तो म्हणाला, “तेथे एक कैदी होता, ज्याला रस्त्यावर सोडण्यात आले होते, परंतु जेव्हा तो निघून जात होता तेव्हा एका चुकून रागाच्या भरात त्याने पाईक लावले. त्याच्याकडे जाऊन जखमेच्या कपड्यांकडे जाण्याची विनवणी केल्याने, डॉक्टर त्याच फाटकाजवळून निघून गेला होता आणि त्याला शोमरोनी लोकांच्या हाताला सापडला होता, ज्याला बळी पडलेल्यांच्या शरीरावर बसवले होते. या भयानक स्वप्नातील कोणत्याही गोष्टीसारखे विसंगतपणाने त्यांनी बरे होण्यास मदत केली आणि जखमी माणसाला हळूवारपणे ऐकवले आणि त्याने एक कचरा तयार केला आणि त्याला जागेपासून काळजीपूर्वक बाहेर काढले — त्यानंतर त्यांची शस्त्रे पकडली आणि पडली इतक्या भयानक कातर्यात पुन्हा नव्याने डॉक्टरांनी डोळे झाकून घेतले आणि त्यादरम्यान दूर झोपी गेला.

श्री. लॉरी यांना हे आत्मविश्वास मिळाला आणि जेव्हा त्याने आपल्या बासष्ट वर्षाच्या मित्राचा चेहरा पाहिला तेव्हा त्याच्या मनात एक भिती निर्माण झाली की असे भयानक अनुभव जुन्या धोक्याला पुन्हा जिवंत करील.

पण, त्याने त्याच्या मित्राला त्याच्या आजच्या बाजूने पाहिले नव्हते: त्याला

त्याच्या सध्याच्या व्यक्तिरेखेत अजिबात ओळखले नव्हते. आता प्रथमच डॉक्टरला असे वाटत होते की, त्याचे दुःख आणि सामर्थ्य आहे. पहिल्यांदा त्याला वाटले की त्या तीव्र आगीने त्याने हळू हळू लोखंडी जाळी केली ज्यामुळे आपल्या मुलीच्या पतीच्या कारागृहाचे दरवाजे तोडू शकतील आणि त्याची सुटका होईल. "माझ्या मित्रा, हे सर्व काही संपले आहे; तो केवळ कचरा आणि उधळपट्टी नव्हती. माझे प्रिय मुल माझ्याकडे परत येण्यास मदत करणारे म्हणून आता मी माझ्या स्वतःचा सर्वात प्रिय भाग तिला पुनर्संचयित करण्यास उपयुक्त ठरेन; स्वर्गातील मदतीने मी हे करीन! "अशा प्रकारे, डॉक्टर मॅनेट. आणि जेव्हा जार्विस लॉरीने जळते डोळे, दृढ चेहरा, शांत दृढ देखावा आणि ज्या माणसाचे आयुष्य त्याला नेहमीच इतक्या वर्षांपासून घड्याळाप्रमाणे थांबवले असते असे वाटत होते तेव्हा पाहिले आणि नंतर पुन्हा उर्जेने गेले. जे त्याच्या उपयोगिता संपविण्याच्या वेळी सुप्त होते, असा त्यांचा विश्वास होता.

त्यावेळी त्याच्याशी संघर्ष करण्यापेक्षा डॉक्टरांकडे असलेल्या महान गोष्टी त्याच्या चिकाटीच्या उद्दीष्टापूर्वी मिळाली असती. त्याने स्वत: ला त्याच्या जागी ठेवले, मानवजातीच्या सर्व स्तरांवरील, गुलाम, मुक्त, श्रीमंत आणि गरीब, वाईट आणि चांगले यांच्या व्यवसायाचा व्यवसाय करत असताना, त्याने आपला वैयक्तिक प्रभाव इतका शहाणपणाने वापरला, की लवकरच तो तीन डॉक्टरांचा तपासणी करणारा डॉक्टर झाला तुरुंगात आणि ला फोर्सपैकी एक. आता तो लुसीला याची खात्री देऊ शकेल की तिचा नवरा आता एकटेच राहणार नाही, परंतु कैद्यांच्या सामान्य शरीरात मिसळला गेला आहे; त्याने आपल्या पतीला साप्ताहिक पाहिले आणि तिच्या तोंडून तिच्याकडे गोड निरोप आणला; कधीकधी तिच्या नव्याने स्वत: ला तिला एक पत्र पाठविले (डॉक्टरांच्या हातातून कधी आले नव्हते) परंतु त्यांना त्याला लिहिण्याची परवानगी नव्हती कारण तुरूंगात असलेल्या कथानकांबद्दलच्या अनेक वन्य संशयांपैकी, सर्वात निर्वासित परदेशी लोकांकडे दुर्लक्ष केले गेले होते. मित्र किंवा परदेशात कायमचे संपर्क साधलेले आहेत.

डॉक्टरांचे हे नवीन जीवन चिंताग्रस्त जीवन होते, यात काही शंका नाही; तरीही, श्रीमंत श्री लॉरी यांनी पाहिले की त्यात एक नवीन टिकवणारा अभिमान आहे. कशाचीही अबाधितता अभिमान बाळगू शकली नाही; तो एक नैसर्गिक आणि योग्य होता; पण तो एक कुतूहल म्हणून तो साजरा केला. डॉक्टरांना हे माहित होते की त्या काळापर्यंत, त्याची कारावास त्याच्या मुलीवर आणि तिच्या मित्राच्या मनात, वैयक्तिक क्लेश, वंचितपणा आणि अशक्तपणाने संबद्ध आहे. आता हे बदलले गेले होते आणि चार्ल्सच्या अंतिम सुरक्षिततेची आणि सुटकाची वाट पाहत असलेल्या सैन्याने त्याच्या जुन्या खटल्यात स्वत: ला गुंतवले गेले आहे हे त्याला ठाऊक होते, त्या बदलामुळे तो इतका उंच झाला, की त्याने पुढाकार आणि दिशा घेतली आणि आवश्यक जे दुर्बल आहेत त्यांच्यावर विश्वास ठेवू नका. स्वतःचे आणि ल्युसीचे पूर्वीचे सापेक्ष पदे उलट होते, परंतु केवळ सजीव कृतज्ञता आणि आपुलकीच त्यास उलटू शकते कारण त्याला इतका अभिमान वाटला नसता, परंतु ज्याने तिच्यावर इतके प्रेम केले आहे त्या सेवेसाठी त्याला काही अभिमान वाटला नसता. श्री. लॉरी म्हणाले, "सर्व पाहण्यास कुतूहल आहे," परंतु त्याच्या नैसर्गिक आणि योग्य गोष्टींनी; तर, माझ्या प्रिय मित्राला पुढे करून पुढे चालू ठेव; ते चांगल्या हातात जाऊ

शकत नव्हते. ”

परंतु, चार्ल्स डार्ने यांना स्वातंत्र्य मिळवून देण्यासाठी किंवा कमीतकमी त्याची सुनावणी व्हावी म्हणून डॉक्टरांनी खूप प्रयत्न केले आणि प्रयत्न करण्याचे कधीच थांबवले नाही, परंतु त्यावेळचा सार्वजनिक प्रवाह त्याच्यासाठी खूप मजबूत आणि वेगवान ठरला. नवीन युग सुरू झाले; राजाला चाचपडण्यात आले, मारहाण केली गेली आणि त्याचे शिर कापण्यात आले. प्रजासत्ताक ऑफ लिबर्टी, समानता, बंधुत्व किंवा मृत्यू याने जगाविरूद्ध शस्त्रांमधून विजय किंवा मृत्यू जाहीर केला; नोट्रे डेमच्या मोठ्या बुरुजांवरुन काळे झेंडे रात्रंदिवस ओसरले; पृथ्वीवरील जुलमी लोकांविरुद्ध बोलण्यासाठी बोलावलेले तीन लाख लोक फ्रान्सच्या वेगवेगळया मातीतून उठले. जणू अजगराचे दात पेरले गेले आहेत आणि डोंगरावर व सरळ, खडकावर, रेवात, सारखे फळ मिळाले आहे. दक्षिणेच्या उजळ आकाशात आणि उत्तरेच्या ढगांच्या खाली, द्राक्षमळे आणि जैतुनांच्या मैदानात, पीक घेतलेल्या गवत व धान्याच्या गवतामध्ये, आणि सुपीक किनार्यासह, जलोदर चिखल. विस्तृत नद्या आणि समुद्राच्या किना broadयावरील वाळूमध्ये. लिबर्टीच्या पहिल्या वर्षाच्या महापुराच्या विरोधात कोणती खाजगी विचारसरणी होऊ शकते - वरून खाली न पडणा andया, खाली पडलेल्या आणि स्वर्गातील खिडक्या बंद केल्याने महापूर खाली पडत होता.

तेथे कोणतेही विराम, दया, शांती, विश्रांती घेण्याचे कोणतेही अंतर नाही, वेळेचे मोजमाप नव्हते. दिवस व रात्र अगदी लहान असल्याप्रमाणे नियमितपणे फिरत असत आणि संध्याकाळ व सकाळ हा पहिला दिवस होता, परंतु इतर काही वेळ नव्हते. राष्ट्राच्या तीव्र तापात तो पकडून गमावला, तसा तो एका रुग्णाच्या तापात आहे. आता, एका संपूर्ण शहराचे अनैतिक मौन तोडत, फाशी करणा theयाने लोकांना राजाचे डोके दाखवले - आणि आता जवळजवळ त्याच श्वासाने, त्याच्या विवाहाची पत्नी, ज्याला आठ महिने तुरुंगवास भोगलेली विधवाता आणि दु: ख भोगावे लागले. , ते राखाडी करण्यासाठी.

आणि तरीही, अशा सर्व प्रकरणांमध्ये प्राप्त होणा contया विरोधाभासाच्या विचित्र कायद्याचे निरीक्षण करून, तो काळ खूपच वेगवान होता. राजधानीतील एक क्रांतिकारक न्यायाधिकरण आणि संपूर्ण देशभरातील चाळीस किंवा पन्नास हजार क्रांतिकारक समिती; संशयितचा कायदा, ज्याने स्वातंत्र्य किंवा जीवनाची सुरक्षितता उधळली आणि कोणत्याही चांगल्या आणि निरपराध व्यक्तीला कोणत्याही वाईट आणि दोषी व्यक्तीच्या स्वाधीन केले; ज्या लोकांवर कोणताही गुन्हा केला नाही अशा लोकांसमवेत तुरुंगात गेले व त्यांना सुनावणी झाली नाही. या गोष्टी नियुक्त केलेल्या वस्तूंची प्रस्थापित ऑर्डर आणि स्वरूप बनली आणि बर्याच आठवड्यांपूर्वी ते प्राचीन वापर असल्याचे दिसून आले. सर्वात महत्त्वाचे म्हणजे, एक घृणास्पद व्यक्ती जगाच्या पाया पासून सामान्य टक लावून पाहण्याआधीच परिचित झाली - ला गिलोटिन नावाची तीक्ष्ण महिला.

ते जैस्टसाठी लोकप्रिय थीम होती; हे डोकेदुखीवर उत्तम उपचार होते, हे केस केस पांढर्या होण्यापासून सहजपणे रोखले गेले, त्याने रंगाला एक विलक्षण व्यंजन

दिले, हे नॅशनल रेझर होते जे जवळच मुंडले होते: ज्याने ला गिलोटिनला चुंबन केले, छोट्या खिडकीतून पाहिले आणि त्याला पोत्यात शिंकले. . हे मानवजातीच्या पुनरुत्थानाचे लक्षण होते. त्याने क्रॉसला मागे टाकले. त्यातील मॉडेल्स स्तनांवर परिधान केलेली होती ज्यामधून क्रॉस टाकून देण्यात आला होता, आणि त्यास खाली वाकले गेले आणि जिथे क्रॉस नाकारला गेला त्यावर विश्वास ठेवला.

हे इतके डोके टेकवत आहे की ते आणि ते सर्वात प्रदूषित ग्राउंड एक सडलेले लाल होते. एका तरुण दियाबलाच्या खेळण्या-कोडेप्रमाणे त्याचे तुकडे केले गेले आणि प्रसंगी जेव्हा इच्छा असेल तेव्हा पुन्हा एकत्र केले गेले. हे सुज्ञ आणि उत्तम गोष्टींचा नाश करणारे, प्रबळांना मारहाण करते. उच्च सार्वजनिक चिन्हाचे बावीस मित्र, एकवीस जिवंत आणि एक मेलेले, एका सकाळी, कित्येक मिनिटांत, त्याने डोक्यावरुन ताट लावले. जुन्या शास्त्राच्या त्या सामर्थ्यवान माणसाचे नाव मुख्य कार्यकर्त्याकडे आले ज्याने ते काम केले; परंतु तो इतका सशस्त्र होता की तो स्वत: च्या नावे आणि आंधळयापेक्षा बलवान होता आणि दररोज देवाच्या मंदिराचे दरवाजे तोडत असे.

या भयांपैकी आणि त्यांच्याशी संबंधित असलेल्या मुलांमध्ये, डॉक्टर स्थिर डोक्याने चालला: त्याच्या सामर्थ्यावर विश्वास, शेवटपर्यंत सावधगिरी बाळगून, शेवटी त्याने ल्युसीच्या पतीला वाचवेल याबद्दल शंका न घेता. तरीही त्या काळाचा सखोल प्रवाह इतका जोरदार आणि खोलवर गेला आणि इतका वेळ इतका दूर नेला की, डॉक्टर अशा प्रकारे स्थिर आणि आत्मविश्वास घेत असताना चार्ल्सला एक वर्ष आणि तीन महिने तुरूंगात घालवले. त्या डिसेंबर महिन्यात क्रांती इतकी वाईट आणि विचलित झाली की रात्रीच्या वेळी दक्षिणेच्या नद्यांनी हिंसकपणे बुडलेल्या मृतदेहाचे तुकडे केले आणि कैद्यांना दक्षिणेकडील सूर्याच्या खाली ओळी आणि चौकात गोळया घालण्यात आल्या. तरीही, डॉक्टर स्थिर डोके घेऊन भयभीत झाले. त्या दिवशी पॅरिसमध्ये त्याच्यापेक्षा चांगला कुणीही नाही; अनोळखी परिस्थितीत कोणीही नाही. मूक, मानवी, रुग्णालयात आणि तुरूंगात अपरिहार्य, त्याने मारेकरी आणि पीडितांमध्ये तितकीच आपली कला वापरुन, तो एक माणूस होता. त्याच्या कौशल्याच्या व्यायामामध्ये, बॅसिलिल कॅप्टिव्हच्या देखावा आणि कथेने त्याला इतर सर्व पुरुषांपासून दूर केले. अठरा वर्षांपूर्वी त्याला खरोखरच जीवनात पुनरुत्थित केले गेले असेल किंवा मनुष्यांमधे आत्मा फिरत असेल तर त्याच्यावर शंका नव्हती किंवा त्याला प्रश्न विचारण्यात आले नाही.

व्ही. वुड-सॉयर

एक वर्ष आणि तीन महिने. त्या सर्व वेळी लुसीला तासन्तासंदर्भात कधीच खात्री नव्हती, पण गिलोटीन दुसऱ्या दिवशी तिच्या पतीच्या डोक्यावर वार करेल. दररोज, खडकाळ रस्त्यांमधून, टेंब्रिल आता जोरदार हसतात आणि निंदा भरतात. सुंदर मुली; चमकदार स्त्रिया, तपकिरी-केस असलेले, काळे केस असलेले आणि करड्या; तरुण;

लबाड पुरुष आणि वृद्ध; कोमल जन्मलेला आणि शेतकरी जन्मलेला; ला गिलोटिनसाठी सर्व रेड वाईन, दररोज घृणास्पद कारागृहांच्या गडद तळघरातून प्रकाशात आणली जात होती आणि तिला तिची तहान भागविण्यासाठी रस्त्यावरुन नेले जात असे. स्वातंत्र्य, समानता, बंधुत्व किंवा मृत्यू; हे शेवटचे, देणे सर्वात सोपा आहे, हे गिलोटिन!

जर तिच्या आपत्तीचे अचानकपणा आणि त्यावेळेस फिरणा whe्या चाकांनी डॉक्टरांच्या मुलीला निराशेच्या परिणामाची वाट पाहण्यास दंग केले असेल तर ते पुष्कळ लोकांसारखे होते. पण, जेव्हा सेन्ट अँटॉइनच्या थैलीत तिने पांढरे डोके आपल्या ताज्या छोट्या छोट्या टोकाकडे नेले तेव्हापासून त्या तिच्या कर्तव्याशी खरेपणाने वागला होता. शांततेत निष्ठावंत आणि चांगल्या गोष्टी नेहमीच असतात त्याप्रमाणे चाचणीच्या मोसमात ती त्यांच्यासाठी सर्वात कठीण होती.

त्यांच्या नवीन निवासस्थानी त्यांची स्थापना झाल्यावर आणि तिचे वडील त्याच्या रोजगाराच्या रूढीवर दाखल झाले होते, तिने त्या लहान घराची व्यवस्था अगदी व्यवस्थित केली जशी तिचा नवरा तिथे आला असेल. प्रत्येक गोष्टीची ठरलेली जागा आणि ठरलेली वेळ होती. तिने नियमित शिकवले, जणू काय ते सर्व त्यांच्या इंग्रजी घरात एकत्र आले आहेत. ती पुन्हा जिवंत होईल या विश्वासाच्या आधारे तिने स्वतःला फसवलेली थोडीशी साधने म्हणजे - त्याच्या लवकर परत येण्याची छोटीशी तयारी, खुर्ची आणि पुस्तके बाजूला ठेवणे - ही आणि रात्री एका प्रिय व्यक्तीसाठी प्रार्थनापूर्वक प्रार्थना कारागृहातील कैदी, विशेषत: तुरुंगात असणाppy्या अनेक दुःखी व्यक्तींमध्ये आणि मृत्यूची छाया - तिच्या जड मनाचा जवळजवळ एकमेव स्पष्ट आराम होता.

ती देखावा मध्ये मोठ्या प्रमाणात बदलली नाही. ती आणि तिच्या मुलाने परिधान केलेले शोकमय पोशाखांसारखे साधे गडद कपडे, नीटनेटके आणि आनंदी दिवसांचे उज्वल कपडे म्हणून सामील झाले. तिने आपला रंग गमावला, आणि जुना आणि हेतू अभिव्यक्ति ही एक स्थिर होती, अधूनमधून नव्हे तर एक गोष्ट होती; अन्यथा ती खूपच सुंदर आणि सभ्य राहिली. कधीकधी, रात्री तिच्या वडिलांचे चुंबन घेताना, ती दिवसभर दडपलेल्या शोकाच्या जागी ओरडत असे आणि स्वर्गातील तिचा एकमेव विश्वास त्याच्यावर आहे, असं ती म्हणायची. त्याने नेहमीच उत्तर दिले: "माझ्या माहितीशिवाय त्याच्याशी काहीही होऊ शकत नाही आणि मला माहित आहे की, लूसी मी त्याला वाचवू शकतो."

संध्याकाळी घरी आल्यावर तिचे वडील तिला म्हणाले की, त्यांनी त्यांच्या बदललेल्या जीवनाची कित्येक आठवडे फेडली नाहीत.

“माझ्या प्रिय, तुरुंगात वरच्या बाजूस एक खिडकी आहे, ज्यात चार्ल्स कधीकधी दुपारी तीन वाजता प्रवेश मिळवू शकतो. जेव्हा तो त्या ठिकाणी पोहोचू शकेल - जी अनेक अनिश्चिततेवर आणि घटनांवर अवलंबून असेल - जेव्हा तो कदाचित तुम्हाला रस्त्यावर दिसला असेल, तर जेव्हा जेव्हा आपण एखाद्या ठिकाणी उभे राहता तेव्हा मी तुम्हाला दर्शवू शकेन. परंतु तू माझ्या गरीब मुलाला त्याला बघू शकणार नाहीस आणि तुझी ओळख पटलीस तर तुझी ओळख पटविणे हे असुरक्षित आहे. "

"बाबा, मला जागा दाखवा आणि मी रोज तिथे जातो."

तेव्हापासून, सर्व विथर्समध्ये, तिने तेथे दोन तास थांबलो. घड्याळ दोन वाजल्यामुळे ती तिथेच होती आणि चार वाजता ती राजीनामा देऊन दूर गेली. जेव्हा ते खूप ओले नव्हते किंवा तिचे मूल तिच्याबरोबर नसते तेव्हा ते एकत्र आले; इतर वेळी ती एकटी होती; पण, ती कधीही एक दिवस गमावली नाही.

एका छोट्या वळणा streetया रस्त्याचा तो गडद आणि घाणेरडा कोपरा होता. लाकडाच्या कापडाचे लावले जाळण्यासाठी लांबीचे, त्या काठावर एकच घर होते; बाकी सर्व भिंत होते. तिचे तिथे गेल्यानंतर तिसऱ्या दिवशी त्याने तिला पाहिले.

"चांगला दिवस, नागरिकत्व."

"चांगला दिवस, नागरिक."

हा पत्ता आता डिक्रीने लिहून दिला होता. काही काळापूर्वी देशभक्तांमध्ये स्वेच्छेने याची स्थापना झाली होती; पण, आता सर्वांसाठी कायदा होता.

"नागरिकता, पुन्हा इथे चालत?"

“नागरिक, तू मला पाहतोस!”

लाकूड-सावरा, जो हावभावाचा अनावश्यकपणा (एकेकाळी रस्त्यांचा सुशोभित करणारा होता) होता, त्याने तुरूंगात नजर टाकली, तुरुंगाकडे लक्ष वेधले आणि बारच्या प्रतिनिधित्वासाठी त्याच्या तोंडासमोर दहा बोटांनी ठेवले, त्यांच्याद्वारे विनोदपणे डोकावले.

“पण हा माझा व्यवसाय नाही,” तो म्हणाला. आणि त्याचे लाकूड पाहिले.

दुसऱ्या दिवशी तो तिला शोधत होता आणि तिने तिच्या क्षणी तिच्यावर आरोप केला.

"काय? नागरिकता, पुन्हा इथे चालत आहे? ”

"होय, नागरिक."

“अहो! एक मूलही! तुझी आई, ती माझी लहान नागरिक आहे ना? ”

“मी हो म्हणालो, मम्मा?” तिच्या जवळ जाऊन लहान लुसकी कुजबुजली.

"होय, प्रिय."

"होय, नागरिक."

“अहो! पण माझा व्यवसाय नाही. माझे काम माझा व्यवसाय आहे. माझे पाहिले पहा! मी याला माझा छोटासा गिलोटिन म्हणतो. ला, ला, ला; ला, ला, ला! आणि त्याच्या डोक्यावरुन! ”

बोलता बोलताच तो पडला आणि त्याने ते टोपलीमध्ये फेकले.

“मी स्वत: ला फायरवुड गिलोटिनचा सॅमसन म्हणतो. पुन्हा इथे पहा! लू, लू, लू; लू, लू, लू! आणि तिच्या डोक्यावरुन येते! आता, एक मूल. गुदगुल्या, गुदगुल्या; लोणचे, लोणचे! आणि त्याच्या डोक्यावरुन येते. सर्व कुटुंब! ”

जेव्हा त्याने बास्केटमध्ये आणखी दोन बिले टाकल्या तेव्हा लुसी थक्क झाला, परंतु लाकूड-चाकाचे काम करीत असताना, तेथे न येणे अशक्य होते. त्यानंतर, त्याच्या चांगल्या इच्छेसाठी ती नेहमी त्याच्याशी बोलली आणि बऱ्याचदा त्याला प्यायला पैसे दिले, जे त्याला सहज मिळाले.

तो एक जिज्ञासू सहकारी होता आणि कधीकधी ती तुरूंगातल्या छतावर आणि कपाळांवर टक लावून पाहताना आणि तिचा नवरा तिच्याकडे उंचावताना तिला विसरला असता, तिच्याकडे गुडघे टेकून ती त्याला शोधत शोधायला येत असे. खंडपीठ आणि त्याचा कर त्याच्या कामात थांबला. "पण हा माझा व्यवसाय नाही!" तो सामान्यत: त्या वेळी म्हणायचा आणि त्वरित पुन्हा त्याच्या काठावर पडेल.

सर्व विथर्समध्ये, हिवाळयातील हिमवर्षाव आणि दंव, वसंत ofतूच्या कडक वारा, उन्हाळयाच्या तीव्र उन्हात, शरद ofतूतील पावसात आणि पुन्हा हिवाळयातील हिम आणि हिमखंडात, ल्युसी येथे दररोज दोन तास जात असे. हे ठिकाण; आणि दररोज ती सोडताना तिने जेलच्या भिंतीवर चुंबन घेतले. तिच्या नव husbandयाने तिला पाहिले (म्हणून तिने तिच्या वडिलांकडून शिकले) हे कदाचित पाच किंवा सहा वेळा एकदा असावे: कदाचित हे दोनदा किंवा तीनदा चालू असेल: ते कदाचित आठवड्यातून किंवा पंधरवड्यापर्यंत नसेल. जेव्हा संधीची पूर्तता झाली तेव्हा तो तिला पाहू शकला आणि पाहिला तर हे पुरेसे होते आणि त्या शक्यतेमुळे ती आठवड्यातून सात दिवस बाहेर थांबली असती.

या व्यवसायांनी तिला डिसेंबर महिन्यात फेरी आणली, ज्यात तिचे वडील स्थिर डोक्याने भितीदायक स्थितीत चालले होते. थोड्या बर्फानी ती बर्फ फिरत होती. हा वन्य आनंद आणि सणांचा दिवस होता. तिने घरे पाहिली होती, ती बाजूने येताना, लहान पाईप्सने सजलेली होती आणि त्यावर लाल लाल रंगाच्या टोपी अडकल्या होत्या; तसेच, तिरंगा फिती सह; तसेच, प्रमाणित शिलालेखासह (तिरंगा रंगांची अक्षरे आवडीची होती), रिपब्लिक वन आणि अविभाज्य. स्वातंत्र्य, समानता, बंधुत्व किंवा मृत्यू!

लाकूड-सॉरीचे दयनीय दुकान इतके छोटे होते की त्याची संपूर्ण पृष्ठभाग या दंतकथेसाठी अतिशय उदासीन जागा सुसज्ज होते. त्याने त्याला कुरतडण्यासाठी कोणीतरी मिळवले होते, तथापि, ज्याने अत्यंत अनुचित अडचणीने मृत्यूला पिळले होते. त्याच्या घराच्या वरच्या भागावर, एक चांगला नागरिक म्हणून त्याने पाईक आणि टोपी दाखविली, आणि खिडकीमध्ये त्याने त्याचा "छोटा सायन्टो गिलोटिन" म्हणून लिहिलेला पाय ठेवला होता - कारण तीक्ष्ण तीक्ष्ण मादी त्या काळात लोकप्रिय होती. त्याचे दुकान बंद होते आणि तो तेथे नव्हता, जी ल्युसीला दिलासा देणारी होती आणि तिने तिला एकटे सोडले.

पण, तो फारसे दूर नव्हता कारण सध्या तिला त्रासदायक हालचाल आणि ओरडताना ऐकले आहे ज्यामुळे तिला भीती वाटली. थोड्या वेळाने तुरुंगात भिंतीच्या कडेला कोपरा ओलांडून लोक मोठ्या संख्येने आले, त्यांच्या मध्यभागी लाकडाचा लाकूड हात असलेला द वेन्गेन्सचा हात होता. तेथे पाचशेपेक्षा कमी लोक असू शकत नाहीत आणि ते पाच हजार भुतांसारखे नाचत होते. त्यांच्या स्वत: च्या गायनाखेरीज इतर कोणतेही संगीत नव्हते. त्यांनी एकत्रितपणे दातांचे दात खाण्यासारखे भयंकर वेळ घालवून

लोकप्रिय क्रांती गाण्यावर नाच केले. पुरुष आणि स्त्रिया एकत्र नाचले, स्त्रिया एकत्र नाचल्या, पुरुष एकत्र नाचले, कारण त्यांना धोका होता. सुरुवातीला, ते फक्त खडबडीत लाल टोप्या आणि खडबडीत लोकर चिंधीचे वादळ होते; परंतु, त्यांनी जागा भरल्यामुळे आणि ल्युसीबद्दल नाचणे थांबवल्यामुळे काही जण नृत्य करणा figureया वेड्याचे वेडापिसा वेड त्यांच्यामध्ये उद्भवू शकले. ते पुढे गेले, माघारले, एकमेकांच्या हातावर आदळले, एकमेकांच्या डोक्यावर अडकले, एकटे फिरले, एकमेकांना पकडले आणि जोडीने गोल गोल फिरले, त्यातील बरेच जण खाली पडले. ते खाली असताना उर्वरित जोडलेले हात हातात हात घालून सर्व एकत्र फिरले: मग अंगठी फुटली आणि दोन आणि चारच्या वेगवेगळया रिंगांमध्ये ते वळाले आणि ते सर्व थांबल्याशिवाय चालू लागले, पुन्हा चालू झाले, धडकी भरली आणि अडकले. फाडले, आणि नंतर फिरकी फिरविली, आणि सर्व दुसर्‍या मार्गाने फिरले. अचानक ते पुन्हा थांबले, विराम दिला, पुन्हा वेळ मारला, सार्वजनिक मार्गाच्या रुंदीच्या ओळी तयार केल्या आणि त्यांचे डोके खाली आणि हात वर करून किंचाळले. या नृत्याइतकी कोणतीही लढाई अर्ध्या इतक्या भयानक नसती. हा इतका जोरदारपणे गळून पडलेला खेळ होता - एक गोष्ट, एकदा निर्दोष, सर्व भूतबाधांकडे दिली गेली - निरोगी रडगाणे रक्ताचा क्रोध, इंद्रियांना चकित करणारे आणि अंतःकरणास चिकटवण्याचे एक माध्यम बनले. अशा प्रकारची कृपा ज्यामध्ये त्यात दृश्यमान होती, ती कुरूप झाली, हे दाखवून दिले की निसर्गाने सर्व चांगले कसे केले गेले आहे. अगदी छोट्या छोट्या छोट्या छोट्या छोटय़ा छोट्या छोट्या छोट्या छोट्या छोट्या छोट्या छोट्या छोट्या मुलाला जायचे म्हणणे आहे, अगदी लहान मुलाचे डोके अशा प्रकारे विचलित झाले, रक्त आणि घाणीच्या या तुकड्यात नाजूक पाय खाणे, विस्कळीत काळाचे प्रकार होते.

हे होते कार्माग्नोल. तो जात असताना, लुसकी घाबरुन आणि लाकडाच्या सौरच्या घराच्या दाराजवळ विस्मित होऊन, पंख असलेला बर्फ शांतपणे पडला आणि पांढरा आणि मऊ झाला, जणू काय तो कधीच नव्हता.

“माझ्या वडिलांनो!” जेव्हा तिने तिच्या हाताने क्षणभर डोळे मिटून डोळे वर केले तेव्हा तो तिच्या समोर उभा राहिला; "अशी क्रूर, वाईट दृष्टी."

“मला माहित आहे, माझ्या प्रिय, मला माहित आहे. मी बर्‍याचदा पाहिले आहे. घाबरू नका! त्यातील एकानेही तुम्हाला अपाय होणार नाही. ”

“माझ्या वडिलांनी मला घाबरवले नाही. पण जेव्हा मी माझ्या पतीबद्दल आणि या लोकांच्या दयाळूपणाबद्दल विचार करतो -

“आम्ही लवकरच त्यांना त्यांच्या दयाळूपणे वर नेऊ. मी त्याला खिडकीवर चढताना सोडले, आणि मी तुला सांगण्यासाठी आलो. इथे कोणी नाही. त्या उंचवट्याच्या उंच छताकडे आपण आपला हात चुंबन घेऊ शकता. ”

"वडील, मी असे करतो आणि मी त्याला माझ्याबरोबर आत्मा पाठवितो!"

“माझ्या गरीब प्रिये, तू त्याला पाहू शकत नाहीस?”

"नाही बाबा" ल्युसी म्हणाला, “नाही,” तिचा हात चुंबन घेताना तडफडून रडत आहे.

बर्फात एक पाऊल. मॅडम डिफर्ज डॉक्टरांकडून “मी तुम्हाला अभिवादन करतो!” “नागरिक, मी तुला अभिवादन करतो.” हे जात असताना. अजून काही नाही. पांढऱ्या रस्त्यावर सावल्यासारखे मॅडम डीफर्ज गेले.

“मला तुझे बाहू दे माझ्या प्रिये. येथून त्याच्यासाठी, आनंदी आणि धैर्याच्या हवेसह येथून जा. ते चांगले झाले; ”त्यांनी जागा सोडली होती; “ते व्यर्थ ठरणार नाही. उद्या चार्ल्स यांना बोलावले आहे. ”

"उद्यासाठी!"

“गमावण्याची वेळ नाही. मी तयार आहे, परंतु सावधगिरी बाळगण्याची खबरदारी घेण्यात आली आहे, जोपर्यंत त्याला न्यायाधिकरणासमोर बोलावले जात नाही तोपर्यंत ती घेता येणार नव्हती. त्याला अद्याप नोटीस मिळालेली नाही, परंतु मला माहित आहे की त्याला उद्या उद्या समन्स बजावण्यात येईल आणि त्यांना दलाली येथे नेण्यात येईल; माझ्याकडे वेळेवर माहिती आहे. तू घाबरत नाहीस? ”

ती क्वचितच उत्तर देऊ शकली, "मला तुझ्यावर विश्वास आहे."

“तसे करा, सुस्पष्टपणे. प्रिये, तुझं निलंबन जवळजवळ संपलं आहे. काही तासातच तो तुमच्याकडे परत येईल. मी त्याला प्रत्येक संरक्षणाने वेढले आहे. मी लॉरी अवश्य पहा. ”

तो थांबला. सुनावणीच्या आतच चाकांचा जबरदस्त लाकूड तोडण्यात आला. त्याचा अर्थ काय आहे हे दोघांनाही चांगले ठाऊक होते. एक दोन तीन. तीन तुंब्र्यांना त्रासदायक बर्फापासून दूर असलेल्या भयानक भारांसह दूर नेले.

“मला लॉरी अवश्य दिसली पाहिजे,” डॉक्टरांनी तिला पुन्हा पुन्हा वळवले.

कट्टर वृद्ध गृहस्थ अजूनही त्याच्या भरवशावर होता; तो कधीही सोडला नव्हता. त्याच्या मालमत्तेची जप्ती केली गेली आणि राष्ट्रीय केली गेली. मालकांसाठी तो जे वाचवू शकला, त्याने वाचविला. टेलसनने जे काही ठेवले आहे त्यानुसार धरून राहून शांतता बाळगण्यासाठी यापेक्षा चांगला माणूस जगू शकत नाही.

एक गडद लाल आणि पिवळा आकाश आणि सीनमधील उगवणा mistऱ्या धुकेने अंधाराकडे जाण्याचा अर्थ दर्शविला. ते बँकेत आले तेव्हा जवळजवळ अंधार होता. मॉन्सेगेनुरचे भव्य निवासस्थान पूर्णपणे अंधुक व वाळवंटात होते. न्यायालयात धूळ आणि राखांच्या ढीगाच्या वर, हे पत्रे चालली: राष्ट्रीय मालमत्ता. रिपब्लिक एक आणि अविभाज्य. स्वातंत्र्य, समानता, बंधुत्व किंवा मृत्यू!

खुर्चीवरुन चालणाऱ्या कोटचे मालक श्री. लॉरी यांच्याबरोबर कोण असू शकेल? ज्यांच्याकडून नवीन आगमन झाले आहे, तो त्याच्या आवडीला आपल्या हातात घेण्याकरिता चिडून आणि आश्चर्यचकित होऊन बाहेर आला होता? जेव्हा त्याने तिचे फसवे बोलणे ऐकले तेव्हा तो कोणाकडे आला होता? जेव्हा त्याने आवाज उठविला आणि आपले तोंड ज्या खोलीतून त्याने सोडले त्या घराच्या दाराकडे वळून म्हणाला, “दरबाराकडे गेले आणि उद्या त्याला बोलवावे?”

सहावा विजय

पाच न्यायाधीश, सरकारी वकील आणि निर्धारी ज्यूरी यांचा भयानक न्यायाधिकरण दररोज बसला. त्यांच्या याद्या दररोज संध्याकाळी जात असत आणि विविध तुरूंगातील जेलरांनी त्यांच्या कैद्यांना वाचून वाचल्या. मानक गेलर-विनोद हा होता, “बाहेर येऊन संध्याकाळचे पेपर ऐका, तुम्ही आतच!”

"चार्ल्स एव्हरेमोन्डे, डार्ने म्हणतात!"

शेवटी ला फोर्स येथे संध्याकाळी पेपर सुरू झाला.

जेव्हा नाव म्हटले गेले, तेव्हा त्याच्या मालकाने त्यास जीवघेणा रेकॉर्ड केल्याबद्दल घोषित केलेल्यांसाठी राखीव असलेल्या जागेत वेगळे केले. चार्ल्स एव्हरेमोन्डे, डार्ने म्हणतात, हा वापर जाणून घेण्याचे कारण होते; त्याने शेकडो लोकांचे निधन बघितले होते.

त्याच्या फुगलेल्या गेलरने, ज्याच्याबरोबर वाचण्यासाठी चष्मा घातला होता, त्याने आपली जागा घेतली आहे याची खात्री करुन घेण्यासाठी त्यांच्याकडे एक नजर टाकली आणि प्रत्येक नावावर सारखा थांबा देऊन तो यादीतून गेला. तेथे तेवीस नावे होती, परंतु केवळ वीस जणांना प्रतिसाद मिळाला; कारण पाचारण झालेल्यांपैकी एका कैद्याचे मृत्युपत्रात निधन झाले होते आणि ते विसरले गेले होते, आणि त्यापूर्वी दोन कैदी गुन्हेगार होते आणि विसरले गेले होते. ही यादी वाल्ट चेंबरमध्ये वाचली होती जिथे डार्नयने त्याच्या आगमनाच्या रात्री संबंधित कैद्यांना पाहिले होते. या सर्वांचा त्या हत्याकांडात नाश झाला होता; तेव्हापासून त्याने काळजी घेतलेले आणि वेगळे केलेले प्रत्येक मानवी प्राणी मचानात मरण पावले होते.

निरोप आणि दयाळूपणाचे घाईचे शब्द होते, परंतु वेगळे होणे लवकरच संपले. ही प्रत्येक दिवसाची घटना होती आणि ला फोर्सची सोसायटी त्या संध्याकाळसाठी काही गहाळ वस्तू आणि काही मैफिली तयार करण्यासाठी गुंतलेली होती. त्यांनी चिखलात गर्दी केली आणि तेथे अश्रू ओतले; परंतु, अंदाज लावलेल्या मनोरंजन क्षेत्रातील वीस ठिकाणी पुन्हा भरली जाण्याची वेळ होती आणि वेळ अगदी कमी होता, सामान्य खोली आणि कॉरिडोर त्या महान कुत्र्यांकडे सुपूर्द केले जात असत जे रात्री तिथे पहारा देत असत. . कैदी असंवेदनशील किंवा निर्लज्जपणापासून दूर होते; त्यांचे मार्ग त्या काळाच्या स्थितीतून उद्भवले. त्याचप्रमाणे, अगदी सूक्ष्म फरक असूनही, उत्कट वा नशा करणारी एक प्रजाती, ज्याने काही लोकांना निश्चितपणे गिलोटिनचे धाडस करण्यास उद्युक्त केले आणि त्यातून मरण पावले, ते केवळ बढाई मारणारे नव्हते तर बडबडलेल्या जंगलातील जंतुसंसर्ग होता. सार्वजनिक विचार रोगराईच्या हंगामात, आपल्यातील काहीजणांना या आजाराबद्दलचे छुपे आकर्षण असते - ते मरण्याचे भयानक कल असते. आणि आपल्या सर्वांमध्ये आपल्या स्तनांमध्ये चमत्कार लपवल्यासारखे आहेत, त्यांना जागृत करण्यासाठी फक्त परिस्थितीची आवश्यकता आहे.

द्वारपालकडे जाणारा रस्ता छोटा आणि गडद होता; त्याच्या किडी-झपाटलेल्या पेशींमध्ये रात्र लांब आणि थंड होती. दुसऱ्या दिवशी, चार्ल्स डार्ने यांचे नाव

बोलण्यापूर्वी पंधरा कैदी बारमध्ये टाकण्यात आले. सर्व पंधरा जणांचा निषेध करण्यात आला आणि संपूर्ण चाचण्यांनी दीड तास ताब्यात घेतला.

"चार्ल्स एव्हरेमोन्डे, ज्याला डार्ने म्हणतात," लांबीची व्यवस्था करण्यात आली.

त्याचे न्यायाधीश पंखांवर टेकडीवर बसले; परंतु खडबडीत लाल टोपी आणि तिरंगा कॉकॅड हे अन्यथा प्रबल होते. ज्युरी आणि अशांत प्रेक्षकांकडे पहात असता, त्याला असा विचार आला असेल की नेहमीच्या गोष्टींचा क्रम उलटला आहे, आणि हे लोक प्रामाणिक माणसांचा प्रयत्न करीत आहेत. शहराची सर्वात कमी, सर्वात क्रूर आणि सर्वात वाईट लोकसंख्या, कमी, क्रूर आणि वाईट अशा कोणत्याही परिमाणांशिवाय, या देखाव्याचे दिग्दर्शन करणारे आत्मे होते: कोणत्याही प्रकारची तपासणी न करता, कर्कशपणे भाष्य करणे, टाळणे, नकार देणे, अपेक्षेने आणि परिणाम पाहणे. पुरुषांपैकी मोठा भाग वेगवेगळया प्रकारे सशस्त्र होता; त्या स्त्रियांपैकी काहींनी चाकू, काही खंजीर घातले, काहींनी ते पाहिले आणि खाल्ले, अनेकांनी विणलेले. यापैकी शेवटच्यापैकी एक होती, तिने काम करता करता तिच्या हाताखाली विणकामचा एक अतिरिक्त तुकडा. बॅरियर येथे आल्यापासून त्या कधीही न पाहिलेल्या माणसाच्या शेजारी ही अग्रभागी होती, परंतु ज्याला त्याला थेट डिफेज म्हणून आठवले. त्याने पाहिले की तिने एक किंवा दोनदा त्याच्या कानात कुजबुज केली आणि ती आपली बायको असल्याचे दिसते; परंतु, त्या दोन आकृत्यांत त्याने सर्वात जास्त पाहिले की ते त्यांच्या जवळ जेवढे पोस्ट केले गेले असले तरी त्यांनी त्याच्याकडे पाहिले नाही. ते कुत्रा असलेल्या दृढनिश्चयाने काहीतरी वाट पाहत आहेत असे त्यांना वाटले आणि त्यांनी ज्युरीकडे पाहिले, परंतु दुसरे काहीच नव्हते. अध्यक्षांच्या खाली डॉक्टर मॅनेट त्याच्या नेहमीच्या शांत पोशाखात बसले. तसेच कैदीला हे देखील समजले की तो आणि मिस्टर लॉरी हे एकमेव पुरुष होते आणि त्यांनी आपले नेहमीचे कपडे परिधान केलेले, आणि कार्माग्नोलची खडबडीत वस्त्र धारण केलेली नव्हती.

डार्ने नावाच्या चार्ल्स एव्हरेमोन्डे यांच्यावर सरकारी वकील यांनी परप्रांतीय म्हणून आरोप केला होता, ज्यांचे जीवन प्रजासत्ताकासाठी हरवले गेले होते, ज्याच्या आदेशानुसार मृत्यूच्या वेदनेमुळे सर्व परदेशी लोकांना निर्वासित केले गेले होते. फ्रान्समध्ये परत आल्यापासून डिक्रीच्या तारखेला हे काहीही नव्हते. तेथे तो होता आणि तेथे हुकुम होता; त्याला फ्रान्समध्ये नेण्यात आले होते आणि त्याच्या डोक्याची मागणी करण्यात आली होती.

"त्याचे डोके काढा!" प्रेक्षकांनी ओरडले. "प्रजासत्ताकचा शत्रू!"

त्या ओरडण्यांना शांत करण्यासाठी राष्ट्रपतींनी त्याची घंटी वाजविली, आणि कैद्याला विचारले की, तो इंग्लंडमध्ये बरीच वर्षे जगला हे खरे नाही काय?

निःसंशयपणे ते होते.

त्यावेळी तो परदेशी नव्हता? त्याने स्वतःला काय म्हटले?

कायद्याच्या भावनेने आणि आत्म्यास तो अपेक्षितपणे स्थलांतरित झाला नाही.

का नाही? राष्ट्रपतींना हे जाणून घ्यायचे होते.

कारण त्याने त्याला स्वेच्छेने उपाधी सोडून दिली होती जी त्याला त्रासदायक नव्हती आणि ज्या स्टेशनला तो त्रासदायक होता आणि त्याने आपला देश सोडला होता - त्याने ट्रिब्यूनलच्या सध्याच्या मान्यतेत एमिग्रंट हा शब्द वापरला होता - तो स्वतःच जगण्यासाठी इंग्लंडमधील उद्योग, त्याऐवजी फ्रान्समधील अतिपरिचित लोकांच्या उद्योगावर.

याचा कोणता पुरावा होता?

त्याने दोन साक्षीदारांची नावे दिली. थियोफाइल गॅबेल आणि अलेक्झांड्रे मॅनेट.

पण त्याने इंग्लंडमध्ये लग्न केले होते? राष्ट्रपतींनी त्याची आठवण करून दिली.

खरं, पण इंग्रजी स्त्री नाही.

फ्रान्सचे नागरिकत्व?

होय जन्माद्वारे.

तिचे नाव आणि कुटुंब?

"ल्युसी मॅनेट, डॉक्टर मॅनेटची एकुलती एक मुलगी, तिथे बसलेला एक चांगला फिजिशियन."

या उत्तराचा प्रेक्षकांवर आनंद झाला. हॉल भाड्याने देणा .्या सुप्रसिद्ध फिजिशियनच्या उदात्ततेसाठी रडते. लोक आश्चर्यचकित झाले होते की काही क्षणांपूर्वीच अश्रूंनी तुरुंगात टाकलेल्या कित्येक भयंकर भाषणास खाली आणले, जणू काय अधीरतेने त्याला रस्त्यावर उचलून ठार मारण्याची संधी होती.

त्याच्या धोकादायक मार्गाच्या या काही चरणांवर, चार्ल्स डार्ने यांनी डॉक्टर मॅनेटच्या पुन्हा सांगितलेल्या सूचनांनुसार पाय ठेवला होता. त्याच सावध सल्ल्याने त्याच्यापुढे असलेल्या प्रत्येक चरणांचे मार्गदर्शन केले आणि आपला प्रत्येक इंच रस्ता तयार केला.

राष्ट्रपतींनी विचारले की तो फ्रान्सला परत आला होता आणि लवकर का नाही?

तो लवकर परत आला नव्हता, त्याने उत्तर दिले, फ्रान्समध्ये राहण्याचे कोणतेही साधन नसल्यामुळे, त्याने राजीनामा दिला आहे त्याशिवाय; तर, इंग्लंडमध्ये तो फ्रेंच भाषा व साहित्य शिकवुन जगला. जेव्हा तो आला तेव्हा तो परत आला होता जेव्हा एका फ्रेंच नागरिकाच्या प्रेस आणि लेखी विनंतीवरून असे म्हटले होते की, त्याच्या अनुपस्थितीमुळे त्याचे जीवन धोक्यात आले. तो परत आला होता, एखाद्या नागरिकाचा जीव वाचविण्यासाठी आणि सत्य सांगण्यासाठी जे काही वैयक्तिक धोका होता त्याविषयी साक्ष देण्यासाठी. प्रजासत्ताकाच्या दृष्टीने तो गुन्हेगार होता?

लोक मोठ्या उत्साहाने ओरडून म्हणाले, “नाही!” आणि राष्ट्रपतींनी त्यांना शांत करण्यासाठी बेल वाजवली. हे त्यांनी केले नाही, कारण त्यांनी त्यांच्या इच्छेचा त्याग होईपर्यंत “नाही!” असे ओरडतच राहिले.

राष्ट्रपतींना त्या नागरिकाचे नाव आवश्यक होते. आरोपीने स्पष्ट केले की

नागरिक हा त्याचा पहिला साक्षीदार होता. बॅरिअर येथे त्यांच्याकडून घेतलेल्या नागरिकांच्या पत्राचा त्यांनी आत्मविश्वासाने उल्लेख केला परंतु जे त्याला शंका नव्हते त्यांना तत्कालीन कागदपत्रांमधून ते राष्ट्रपतींकडे सापडतील.

डॉक्टर तेथे असले पाहिजेत याची काळजी घेतली होती him त्याने तेथे असण्याचे आश्वासन दिले होते — आणि कार्यवाहीच्या या टप्प्यावर ते तयार केले आणि वाचले गेले. याची पुष्टी करण्यासाठी सिटीझन गॅबेलला बोलविण्यात आले आणि तसे केले. नागरिक गॅबेल यांनी असंख्य व्यंजकपणा आणि सभ्यतेसह इशारा केला की, प्रजासत्ताकच्या अनेक शत्रूंनी ट्रिब्यूनलवर ज्या व्यवसायात दबाव आणला होता त्या दबावाखाली त्याला अबेब्याच्या तुरुंगात जरासे दुर्लक्ष केले गेले - खरे तर, त्याऐवजी तीन दिवसांपूर्वी - न्यायाधिकरणाच्या देशभक्तीच्या आठवणीतून निघून गेले होते; जेव्हा त्याला यापूर्वी समन्स बजावण्यात आले आणि ज्यूरीने स्वातंत्र्य घोषित केले तेव्हा त्यांनी स्वत: ला असे म्हटले की समाधानाची घोषणा केली गेली की स्वतःवरच एर्रेमोन्डे नावाच्या नागरिकाने आत्मसमर्पण केल्याने त्याला उत्तर देण्यात आले.

त्यानंतर डॉक्टर मॅनेटला चौकशी केली गेली. त्याची उच्च वैयक्तिक लोकप्रियता आणि त्याच्या उत्तरांची स्पष्टता यांनी एक चांगला प्रभाव पाडला; परंतु, त्याने पुढे जाताच, आरोपीला त्याच्या दीर्घ कारावासापासून मुक्त केल्यावर आरोपी हा त्याचा पहिला मित्र असल्याचे दाखविले; की, आरोपी इंग्लंडमध्येच राहिला होता, तो नेहमीच विश्वासू व त्याची कन्या व स्वतःच्या वनवासात स्वत: ला निष्ठावान राहिला; तेथील अरिस्टोक्रॅट सरकारच्या बाजूने राहण्याऐवजी इंग्लंडचा शत्रू आणि अमेरिकेचा मित्र या नात्याने त्याने स्वत: च्या जीवनासाठी प्रयत्न केला होता - कारण त्याने या परिस्थितीला सर्वात मोठे विवेकबुद्धीने आणि विचारांनी पाहिले. सत्य आणि प्रामाणिकपणाच्या सरळ शक्तीने, ज्यूरी आणि लोक एक झाले शेवटी, जेव्हा त्याने मुंशीउर लॉरी नावाच्या एका इंग्रजी सद्गुरूकडे आणि तिथे उपस्थित आवाहन केले, तेव्हा स्वत: सारखेच, त्या इंग्रजी खटल्याचा साक्षीदार होता आणि त्याबद्दल त्याचा लेखाजोखा देऊ शकतो, तेव्हा ज्यूरीने घोषित केले की त्यांनी पुरेसे ऐकले आहे, जर राष्ट्रपतींनी त्यांना स्वीकारण्यास तयार केले तर ते त्यांच्या मतांसाठी तयार आहेत.

प्रत्येक मतावर (ज्युरीमेन मोठ्याने आणि वैयक्तिकरित्या मतदान केले), जनतेने टाळयांचा कडकडाट केला. सर्व आवाज कैद्याच्या बाजूने होते आणि राष्ट्रपतींनी त्याला मुक्त घोषित केले.

त्यानंतर, त्या विलक्षण देखाव्यांपैकी एक सुरू झाला ज्यात लोकप्रियतेने कधीकधी त्यांची चंचलता, किंवा उदारता आणि दया याकडे त्यांचे चांगले संस्कार किंवा त्यांच्या क्रूर क्रोधाच्या सूजलेल्या लेखाविरूद्ध ते काही सेट म्हणून पाहिलेले होते. अशा विलक्षण दृश्यांपैकी कोणत्या हेतूने श्रेयस्कर होता याचा आतापर्यंत कोणीही निर्णय घेऊ शकत नाही; हे संभाव्य आहे, तिन्हीच्या मिश्रणास, दुसऱ्या प्राधान्याने. दुसऱ्या वेळेस रक्ताइतके मुक्तपणे अश्रू वाहण्याऐवजी, निर्दोष म्हणून निर्दोष घोषित करण्यात आले आणि अशा प्रकारच्या बंधुभगिनींना त्याच्यावर गर्दी करता येण्याजोगे जास्तीत जास्त दोन्ही लिंगांनी कैदीला दान दिले, कारण त्याच्या लांबलचक आणि अस्वच्छ

कारावासानंतर तो होता. खचल्यामुळे अशक्त होण्याचा धोका; काहीच कमी नव्हते कारण त्याला चांगले माहित होते की दुस ,्या एका वाहत्या वाहून नेणा .्या लोकांनी त्याला इतक्या तीव्रतेने त्याच्याकडे धाडले असेल आणि त्याला तोडण्यासाठी आणि रस्त्यावरुन ओढून नेले असेल.

त्यांची हकालपट्टी, ज्या आरोपींवर खटला चालला होता त्या आरोपींसाठी, या क्षणापासून त्याला वाचवले. पुढील पाच प्रजासत्ताकचे शत्रू म्हणून एकत्रितपणे उभे केले जायचे होते कारण त्यांनी शब्द व कृतीतून त्यांना मदत केली नव्हती. न्यायाधिकरणाने स्वत: ची आणि देशाला गमावलेल्या संधीची भरपाई करण्यास इतके द्रुत केले की, हे पाचजण त्या ठिकाणाहून निघण्यापूर्वीच त्याच्याकडे खाली आले आणि चोवीस तासात मरणाचा निषेध केला. त्यांच्यापैकी पहिल्याने त्याला तसे सांगितले, तुरुंगात मृत्यूची प्रथागत चिन्हासह - एक उठवलेली बोट) आणि त्या सर्वांनी “प्रजासत्ताक दीर्घायुषी व्हा!” अशा शब्दात जोडले.

त्या पाच जणांनी त्यांची कार्यवाही लांबणीवर टाकली नव्हती, जेव्हा जेव्हा तो व डॉक्टर मॅनेट गेटमधून बाहेर पडला तेव्हा त्याबद्दल मोठा जनसमुदाय होता, ज्यामध्ये त्याला कोर्टात पाहिलेला प्रत्येक चेहरा दिसत होता - त्याशिवाय दोन, ज्यासाठी त्याने व्यर्थ पाहिले. बाहेर येताना, त्याच्याकडे पुन्हा एकत्रितपणे एकत्रितपणे, रडणे, मिठी मारणे आणि ओरडणे, सर्व फिरणे व सर्व एकत्र करून, वेड्याचा देखावा ज्या नदीच्या काठावरुन दाखवले गेले होते त्या नदीच्या अगदी जवळ येईपर्यंत वेडे वेडे असल्यासारखे वाटत होते. किना on्यावरील लोक

त्यांनी त्याला त्यांच्यामध्ये असलेल्या एका मोठ्या खुर्चीवर बसवले आणि त्यांनी ज्या कोर्टाबाहेर घेतल्या असतील किंवा त्यातील एक कक्ष किंवा परिच्छेद त्यांनी घेतला. त्यांनी खुर्चीवर लाल झेंडा फेकला होता आणि त्याच्या मागील बाजूस त्यांनी पाईक ला लाल टोपीने बांधला होता. विजयाच्या या कारमध्ये, डॉक्टरांच्या आग्रहानेसुद्धा त्याला पुरुषांच्या खांद्यांवरून घरी नेले जाऊ शकत नव्हते, त्याच्या डोक्यावर लाल टोप्यांचा गोंधळ उडत होता आणि त्याच्या चेह of्यावरच्या वादळात खोलवर डोकावले जाऊ शकते. एकदा त्याने गोंधळात पडलेल्या गोंधळात पडल्यामुळे त्याच्या मनात गोंधळ उडालेला आहे हे त्याने एकापेक्षा जास्त वेळा चुकीचे म्हटले आहे.

रानटी स्वप्नासारख्या मिरवणुकीत ज्यांना ते भेटले त्यांनी त्यांना मिठी मारून त्याला बाहेर दाखवले, ते त्याला घेऊन गेले. प्रचलित रिपब्लिकन रंगासह हिमवर्षावचे रस्ते लाल करणे, त्यांना वळसा घालताना आणि पायदळी तुडवताना, त्यांनी बर्फाच्या खाली एका खोल रंगाने ते लाल केले तेव्हा त्यांनी त्याला ज्या वास्तव्याला त्या इमारतीच्या प्रांगणात नेले. तिचे वडील तिला तयार करण्यासाठी अगोदरच गेले होते आणि जेव्हा तिचा नवरा त्याच्या पायावर उभा होता तेव्हा तिने आपल्या बाहूंना नकार दिला.

जेव्हा त्याने तिला मनापासून धरुन ठेवले आणि तिचे तोंड आणि भांडणा .्या गर्दीच्या दरम्यान तिचे सुंदर डोके फिरविले जेणेकरून त्याचे अश्रू आणि ओठ एकत्र न दिसता एकत्र येतील, काही लोक नाचत पडले. त्वरित, बाकीचे सर्व नाचत पडले आणि

अंगण कार्माग्नोलने भरून गेले. मग, त्यांनी रिकाम्या खुर्चीवर चढलेल्या गर्दीतील एका युवतीला लिबर्टीची देवी म्हणून वाहून नेले, आणि मग नद्यांच्या काठावर आणि पुलाच्या कडेला सुजून ते वाहून गेले आणि पुलाच्या पलीकडे कारमाग्नोलने त्या सर्वांना शोषून घेतले. एक आणि त्यांना whirled.

डॉक्टरांचा हात पकडल्यानंतर, जेव्हा तो त्याच्या समोर विजयी आणि अभिमानी होता; श्री लॉरी यांचा हात धरुन नंतर, जो कार्माग्नोलच्या जलसंपत्तीविरूद्धच्या संघर्षापासून श्वास घेत बसला होता; छोट्या छोट्या लूसीचे चुंबन घेतल्यानंतर, ज्याने तिच्या गळयाभोवती हात उंचावण्यासाठी उचलले होते; आणि तिला उंच करणार्‍या सदैव आवेशी आणि विश्वासू प्रॉसला मिठी मारल्यानंतर; त्याने आपल्या बायकोला आपल्या हातांनी धरुन त्यांच्या खोलीत नेले.

“लुसी! माझ स्वताच! मी सुरक्षित आहे. ”

“हे प्रियतम चार्ल्स, ज्यांना मी प्रार्थना केली आहे तसा मी गुडघ्यावरुन देवाचे आभार मानू या.”

त्या सर्वांनी श्रद्धेने आपली मस्तके आणि मने टेकली. जेव्हा ती पुन्हा त्याच्या हातात आली, तेव्हा तो तिला म्हणाला:

“आणि आता, तुझ्या वडिलांशी, प्रियकराशी बोला. या सर्व फ्रान्समधील कोणीही माझ्यासाठी जे केले ते करु शकले नाही. ”

तिने स्वत: च्या डोक्यावर आपल्या बापाच्या छातीवर डोके ठेवले होते, जसे की तिने त्याच्या डोक्यावर आपल्या मुलाचे डोके ठेवले असेल. त्याने तिला परत केल्यावर तो आनंदी होता, त्याच्या दु: खाचा त्याला बदला मिळाला, त्याच्या सामर्थ्याचा त्याला अभिमान होता. “प्रिये, तू दुर्बळ होऊ नकोस,” त्याने नमूद केले; “थरथरू नका. मी त्याला वाचवले. ”

आठवा. दार ठोठावले

मी त्याला वाचवले. ”हे स्वप्ने असे नव्हते की ज्यामध्ये तो वारंवार परत आला; तो खरोखर येथे होता. आणि तरीही त्याची पत्नी थरथर कापू लागली. तिच्या मनात एक अस्पष्ट परंतु प्रचंड भीती वाटली.

सर्व वायुगळती इतकी दाट आणि गडद होती, लोक इतके उत्कटतेने सूड घेणारे आणि तंदुरुस्त होते, निरपराधांना सतत संशय आणि काळा द्वेषाने ठार मारले जात असे, इतकेच विसरणे अशक्य होते की पती आणि निर्दोष इतके दोषी तो तिच्याकडे जसा होता तसाच इतरांनाही, दररोज त्याने ज्या घटनेपासून पकडले गेले होते त्या गोष्टी सामायिक केल्या की तिचे अंतःकरण तिच्या भारानुसार हलके होऊ शकत नाही जसे तिला पाहिजे असे वाटते. विंटर दुपारच्या सावल्या पडू लागल्या होत्या आणि आताही भयानक गाड्या रस्त्यावरुन फिरत आहेत. तिचा मन त्यांचा पाठलाग करीत होता. आणि मग ती

त्याच्या वास्तविक उपस्थितीच्या जवळच चिकटून राहिली आणि थरथरली.

तिच्या वडिलांनी, तिला आनंद देताना, या महिलेच्या अशक्तपणाकडे एक दयाळू श्रेष्ठता दर्शविली, जी पाहणे आश्चर्यकारक होते. नाही गॅरेट, ना शूमेकिंग, नाही वन हंड्रेड एंड फाइव्ह, नॉर्थ टॉवर, आता! त्याने स्वत: ला ठरवलेले कार्य त्याने पूर्ण केले होते, त्याचे अभिवचन सोडविण्यात आले होते, त्याने चार्ल्सला वाचवले होते. सर्वांनी त्याच्यावर विसंबून राहू द्या.

त्यांची घरातील देखरेख अत्यंत काटकसरची होती: केवळ लोकांसाठी सर्वात कमी गुन्हा हाच सर्वात सुरक्षित जीवनशैली नव्हता तर ते श्रीमंत नव्हते म्हणूनच आणि चार्ल्सला तुरुंगवासाच्या काळात त्याच्या वाईट कारणासाठी त्याला भारी किंमत मोजावी लागली. अन्न आणि त्याच्या संरक्षकासाठी आणि गरीब कैद्यांच्या जगण्यासाठी. अंशतः या खात्यावर आणि काही अंशतः देशांतर्गत हेर शोधण्यासाठी त्यांनी कोणताही नोकर ठेवला नाही; अंगण गेटवर द्वारपाल म्हणून काम करणारे नागरिक आणि नागरिकत्व त्यांना अधूनमधून सेवा देत; आणि जेरी (श्री. लॉरी यांनी त्यांच्याकडे जवळजवळ संपूर्णपणे हस्तांतरित केले) त्यांचा दररोज राखणारा बनला होता आणि दररोज रात्री तिथे त्याचे अंथरूण होते.

रिपब्लिक वन आणि लिव्हर्टी, समानता, बंधुत्व किंवा मृत्यू यांचा अविभाज्य असा अध्यादेश होता की प्रत्येक घराच्या दारावर किंवा दाराच्या चौकटीवर प्रत्येक कैद्याचे नाव एका विशिष्ट सोयीस्कर ठिकाणी विशिष्ट आकाराच्या अक्षरे लिहिले जावे. जमिनीपासून उंची. श्री. जेरी क्रंचरचे नाव, म्हणूनच घराच्या दाराखालील खाली सुशोभित केलेले; आणि दुपारची छाया जसजशी वाढत गेली, तसतसे त्या नावाचा मालक स्वतः दिसू लागला, ज्यावर डॉक्टर मॅनेटने डार्ने नावाच्या चार्ल्स एव्हरेमोन्डे या नावाची यादी जोडली होती.

काळ अंधकारमय झालेल्या सार्वत्रिक भीती आणि अविश्वासात, सर्व सामान्य निरुपद्रवी जीवनाचे मार्ग बदलले गेले. डॉक्टरांच्या छोट्या घरात, इतर बर्‍याच जणांप्रमाणे, दररोजच्या वापराच्या वस्तू रोज संध्याकाळी, कमी प्रमाणात आणि लहान लहान दुकानांत विकत घेतल्या गेल्या. लक्ष वेधून घेणे आणि बोलणे व हेवा यासाठी शक्य तितक्या कमी संधी देणे ही आमची इच्छा होती.

गेल्या काही महिन्यांपासून मिस प्रोस आणि मिस्टर. क्रंचर यांनी पुलियाघरांचे कार्यालय सोडले होते; माजी पैसे घेऊन; नंतरचे, टोपली. दररोज दुपारी जेव्हा सार्वजनिक दिवे पेटले तेव्हा त्या या कर्तव्यावर अवलंबून राहिल्या आणि आवश्यक त्या वस्तू घरी आणल्या आणि घरी आणल्या. जरी मिस प्रोस, तिच्या एका फ्रेंच कुटुंबातील सहकार्यामुळे, त्यांच्या स्वत: च्या भाषेइतकी भाषा त्यांना माहित असेल, जर तिचे मन असते, तर त्या दिशेने तिच्या मनात काहीच नव्हते; श्री. क्रुन्चर यांच्यापेक्षा तिला त्या “मूर्खपणा” (ज्याला ती म्हणण्यास आनंद झाला त्याप्रमाणे) आणखी काहीही माहित नव्हते. म्हणून तिचे विपणन करण्याची पद्धत म्हणजे एखाद्या लेखकाच्या स्वरूपाचा कोणताही परिचय न घेता एखाद्या दुकानदाराच्या डोक्यावर एखादा संज्ञा ठेवणे आणि तिला पाहिजे असलेल्या गोष्टीचे नाव नसल्यास त्या वस्तूकडे लक्ष द्यायचे. , धरून ठेवा

आणि करार संपेपर्यंत त्यास धरून ठेवा. तिची नेहमीच किंमत ठरवून ती तिच्याकडे स्वस्त राहिली आणि व्यापा his्याकडे असणारी एक बोट कमी असो, त्यांची संख्या कितीही असू शकते.

“आता श्री. क्रंचर,” मिस प्रॉस म्हणाली, ज्यांचे डोळे सत्काराने लाल झाले होते; “तुम्ही तयार असाल तर मी आहे.”

जेरी कर्कशपणे स्वत: ला मिस प्रोसच्या सेवेवर ठोकते. त्याने खूप पूर्वी आपला सर्व गंज घातला होता, परंतु त्याचे डोके फारच कमी नव्हते.

मिस प्रॉस म्हणाली, “सर्व गोष्टी हव्या असतात व त्या वेळेला आपला मौल्यवान वेळ मिळेल. आम्हाला बाकीच्यांमध्ये वाइन पाहिजे. हे रेडहेड्स आम्ही जिथे जिथेही विकत घेतो तेथे मस्त पेय घेतील. "

जेरीने उत्तर दिले, “ते तुमच्या आरोग्यापेक्षा किंवा ओल्ड अनचे मद्यपान करतात की नाही, हे तुमच्या ज्ञानाप्रमाणेच होईल.

“तो कोण आहे?” मिस प्रॉस म्हणाली.

श्री. क्रंचर यांनी काही भिन्नतेने स्वत: ला "ओल्ड निक्स" म्हणून अर्थ स्पष्ट केले.

“हा!” मिस प्रोस म्हणाली, “या प्राण्यांचा अर्थ स्पष्ट करण्यासाठी दुभाषाची गरज नाही. त्यांच्याकडे एकच आहे, आणि ती मिडनाइट मर्डर आणि शरारत आहे. ”

“हुश, प्रिय! प्रार्थना करा, सावधगिरी बाळगा! ”लुसी ओरडला.

“हो, हो, होय, मी सावध असाईन,” मिस प्रॉस म्हणाली; “परंतु मी आपापसात असे म्हणू शकतो की, रस्त्यावरुन सर्वत्र मिठी मारून कांदा व तंबाखूचा त्रास होणार नाही. आता, लेडीबर्ड, मी परत येईपर्यंत तू त्या अग्नीपासून कधीही हलवू नकोस! आपण बरे झालेला प्रिय नवरा याची काळजी घ्या आणि आपण मला पुन्हा पहाईपर्यंत, आपल्याकडे आतापर्यंत जसे आपले डोके आपल्या खांद्यावरुन हलवू नका! मी जाण्यापूर्वी डॉक्टर मॅनेट, मी एक प्रश्न विचारू शकतो? ”

“मला वाटतं तुम्ही ते स्वातंत्र्य घ्याल” डॉक्टरांनी हसत हसत उत्तर दिले.

“दयाळूपणा साठी, लिबर्टी बद्दल बोलू नका; आमच्याकडे तेवढे पुरेसे आहे, ”मिस प्रॉस म्हणाली.

“हुश, प्रिय! पुन्हा? ”लुसीने पुन्हा मनाई केली.

“ठीक आहे, माझ्या प्रिये,” तिने आपल्या डोक्यावर जोरदारपणे होकार दिला, “छोट्या आणि लांबलचक म्हणजे मी त्याच्या परमपूज्य मॅजेस्टी किंग जॉर्ज तिसऱ्याचा विषय आहे;” मिस प्रॉसने या नावाने टणक केले; “आणि तसंच, माझं म्हणणं आहे, त्यांच्या राजकारणाला गोंधळ घाला, त्यांच्या खोडसाळ युक्त्यांना निराश करा, त्याच्यावर आम्ही आशा ठेवू, देव राजाला वाचवा!”

श्री. क्रंचर, निष्ठावान प्रवेश मिळवताना, मिस प्रॉस नंतर चर्चमधील कुणीतरी असे शब्द पुन्हा पुन्हा वाढविते.

“मला आनंद झाला आहे की तुमच्यात इतके इंग्रज आहेत, जरी तुमची इच्छा आहे की तुम्ही तुमच्या आवाजामध्ये अशी शीत कधी घेतली नसती,” मिस प्रॉसने मंजूरपणे

सांगितले. “पण प्रश्न, डॉक्टर मॅनेट. तिथे आहे का? - त्या सर्वांमध्ये मोठी चिंता असणारी कोणतीही गोष्ट प्रकाशात आणण्याचा आणि या संधीच्या मार्गाने या मार्गावर येण्याचा चांगला जीवनाचा मार्ग होता - “या ठिकाणाहून बाहेर पडण्याची अजून काही शक्यता आहे का? ? ”

“मला अजून भीती वाटत नाही. हे अद्याप चार्ल्ससाठी धोकादायक ठरेल. ”

“हाय-हो-हम!” आगीच्या प्रकाशात तिच्या प्रियकराच्या सोनेरी केसांकडे पाहताना आनंदाने उसासा टाकत मिस प्रॉस म्हणाली, “मग आपण धीर धरायला पाहिजे आणि थांबावे: एवढेच. आपला भाऊ शलमोन म्हणत होता तसे आपण डोके टेकले पाहिजे आणि लढायला हवे. आता, श्री. क्रंचर! Lad तू लेडीबर्ड हलवू नकोस! "

ते ल्युसी, तिचा नवरा, तिचा बाप आणि मुलगे यांना बाहेर सोडून बाहेर पडले. श्री लॉरी यांची सध्या बँकिंग हाऊसमधून अपेक्षा होती. मिस प्रॉसने दिवा लावला होता, परंतु एका कोपर्यात ठेवला होता, जेणेकरून त्यांना अग्नि-प्रकाश न दिलेले आनंद घ्यावे. लहान ल्युसी तिच्या आजोबांकडे हाताने हाताशी धरून बसला: आणि तो, एक कुजबुज वर खूपच वर न उठता, तिला तुरूंगात भिंत उघडणार्‍या एका महान आणि सामर्थ्यवान परीची कहाणी सांगू लागला आणि बाहेर एक मोकळी जागा काढू लागला. एकेकाळी परी सेवा केली होती अशा कैद्यांना. सर्व दबलेले आणि शांत होते आणि ल्युसी तिच्यापेक्षा जास्त आरामात होती.

"ती काय आहे?" ती एकदम ओरडून म्हणाली.

"माझ्या प्रिय!" तिच्या वडिलांनी कहाणीवर थांबा आणि तिच्यावर हात ठेवला आणि म्हणाला, "आज्ञा द्या. आपण किती अव्यवस्थित अवस्थेत आहात! सर्वात कमी गोष्ट म्हणजे - काहीही नाही - आपल्याला चकित करते! तू , तुझ्या वडिलांची मुलगी! ”

“मला वाटले, वडील,” मी स्वत: ला माफ करीत, फिकट गुलाबी चेहरा आणि गडबड आवाजात म्हणाला, “मी पायर्‍यावर विचित्र पाय ऐकले.”

"माझ्या प्रेमा, जिना जिवंत आहे तितकेसे मृत्यू."

तो शब्द बोलत असतानाच दारात जोरदार धक्का बसला.

“अरे बाप, बाप. हे काय असू शकते! चार्ल्स लपवा. त्याला वाचवा! ”

"माझ्या मुला," डॉक्टर म्हणाला, उठून त्याने तिच्या खांद्यावर हात ठेवला आणि मी त्याला वाचवले. हे किती अशक्तपणा आहे, माझ्या प्रिय! मला दारात जाऊ दे. ”

त्याने हातातला दिवा घेतला आणि दोन मधल्या बाहेल्या खोल्या पार केल्या आणि त्या उघडल्या. मजल्यावरील पायांची एक असभ्य बातमी, आणि लाल टोप्या असलेले चार खडबडीत पुरुष, साबेर आणि पिस्तूलने सज्ज, खोलीत शिरले.

“सिटीझन एव्हरेमोन्डे, ज्याला डार्ने म्हणतात,” प्रथम म्हणाला.

"त्याला कोण शोधतो?" डार्ने उत्तरला.

“मी त्याचा शोध घेतो. आम्ही त्याचा शोध घेतो. मी तुम्हाला ओळखतो, एव्हरेमोनडे; आज मी न्यायाधिकरणाआधी तुम्हाला पाहिले. तुम्ही पुन्हा प्रजासत्ताकाचे

कैदी आहात. ”

चौघांनी त्याच्याभोवती घेरले, तिथेच तो पत्नी आणि मुलाला घेऊन चिकटून राहिला.

"मला सांगा की मी कसा आणि पुन्हा कैदी का आहे?"

“एवढे पुरेसे आहे की आपण सरळ द्वारपालकडे परत आला आहात आणि उद्या हे समजेल. उद्या तुला बोलावले जाईल. ”

डॉक्टर मँटे, ज्यांची हे भेट इतकी दगडात बदलली होती, की हातात दिवा ठेवून तो उभा होता, जणू तो हातात धरून ठेवलेला पुतळा आहे, हे शब्द बोलल्यानंतर तो हलला, दिवा खाली ठेवला आणि स्पीकरला तोंड देऊन म्हणाला, आणि ताबडतोब न जाता, त्याच्या लाल लोकर शर्टच्या समोर सैल करुन त्याला घेऊन गेले:

“तुम्ही त्याला ओळखता, तुम्ही म्हणालात. तू मला ओळखतोस का? ”

"हो, मी तुम्हाला ओळखतो, सिटीझन डॉक्टर."

इतर तीन जण म्हणाले, “सिटीझन डॉक्टर, आम्ही सर्व तुम्हाला ओळखतो.

तो एका क्षणातून दुसs{याकडे दुर्लक्ष करु लागला आणि म्हणाला, थोड्या वेळाने थोड्या वेळाने,

“मग तुम्ही माझ्या प्रश्नाला उत्तर द्याल का? हे कसे घडेल? ”

“सिटीझन डॉक्टर,” प्रथम, अनिच्छेने म्हणाले, “त्याला सेंट अँटॉइनच्या विभागात दोषी ठरविण्यात आले आहे. हा नागरिक, “आत शिरलेल्या दुस out{या माणसाकडे लक्ष वेधत होता, तो सेंट अँटॉईनचा आहे.”

इथल्या नागरिकाने डोकं टेकवल्याचे सूचित केले आणि जोडले:

"त्याच्यावर सेंट अँटॉइनने आरोप केले आहेत."

“कशाचे?” डॉक्टरांनी विचारले.

“सिटीझन डॉक्टर,” पहिल्याने त्याच्या पूर्व अनिच्छेने म्हणाले, “आता नको. प्रजासत्ताक आपल्याकडून बलिदान मागितल्यास, एक चांगला देशभक्त म्हणून आपल्याला नक्कीच ते देण्यात आनंद होईल. प्रजासत्ताक सर्व काही पुढे आहे. लोक सर्वोच्च आहेत. एव्हरेमोन्डे, आमच्यावर दबाव आहे. ”

“एकच शब्द,” डॉक्टरांनी विनवणी केली. “त्याचा निषेध करणारा कोणी मला सांगाल का?”

“हे नियम विरुद्ध आहे,” प्रथम उत्तर दिले; "परंतु आपण येथे सेंट अँटॉइनबद्दल त्याला विचारू शकता."

डॉक्टरांनी त्या माणसाकडे नजर फिरविली. जो त्याच्या पायांवर अस्वस्थपणे हलला, दाढी थोडी घासली आणि लांबीने असे म्हटले:

“बरं! खरोखर ते नियमांच्या विरोधात आहे. परंतु त्याला सिटीझन अँड सिटिझनेस डिफेर्जने-आणि गंभीरपणे निषेध केला आहे. आणि एकमेकांद्वारे. ”

"अजून काय?"

" तुम्ही सिटिझन डॉक्टर विचारता का?"

“होय”

"मग," सेंट अँटॉइनविषयी ते एका विचित्र नजरेने म्हणाले, "उद्या तुम्हाला उत्तर दिले जाईल. आता, मी मुका आहे! "

आठवा. एक हात येथे कार्ड्स

घरात नवीन आपत्तीबद्दल आनंदाने बेभान झाल्याने मिस प्रोसने अरुंद रस्त्यांसह तिचा रस्ता ओलांडला आणि पोंट-न्युफच्या पुलावरून त्याने नदी ओलांडली, तिच्यासाठी तिला करावी लागणारी अनिवार्य खरेदीची संख्या मोजली. श्री. क्रंचर, बास्केट घेऊन, तिच्या बाजूला चालू लागला. त्यांनी जाणा passed्या बहुतेक दुकानांमध्ये उजवीकडे व डावीकडे वळून पाहिलं, लोकांच्या सर्व असभ्य संमेलनांकडे सावध नजर ठेवली आणि बोलणार्‍यांचा कोणताही उत्साहित गट टाळण्यासाठी त्यांच्या वाटेवरून निघाले. ही एक कच्ची संध्याकाळ होती आणि ढिसाळ नदीने चमकणा lights्या दिवे आणि कानाकोप ear्या कानाने डोळ्यांना अंधुक केले आणि हे दाखवून दिले की बार्जेस कोठे कार्यरत आहेत ज्यात स्मिथ रिपब्लिकच्या सैन्यासाठी तोफा बनवत आहेत. ज्याने त्या सैन्यासह युक्ती खेळल्या किंवा त्यामध्ये अपात्र पदोन्नती मिळाली त्या माणसाचे वाईट होईल. त्याची दाढी कधीच वाढली नव्हती त्याच्यासाठी नॅशनल रेज़रने त्याला जवळ मुंडण केले.

किराणाच्या काही लहान वस्तू आणि दिव्यासाठी काही प्रमाणात तेल विकत घेतल्यामुळे मिस प्रॉसने त्यांना हव्या असलेल्या वाइनचा विचार केला. अनेक वाइन-शॉप्समध्ये डोकावुन गेल्यानंतर तिने नॅशनल पॅलेसपासून दूरच नव्हे तर गुड रिपब्लिकन ब्रुटस ऑफ अॅन्टीक्विटीच्या चिन्हावर थांबलो, एकदा (आणि दोनदा) ट्युलीरीस, जिथे गोष्टींच्या पैलूने तिची कल्पनाशक्ती घेतली. ते उत्तीर्ण झालेल्या वर्णनांच्या इतर कोणत्याही स्थानापेक्षा हा एक शांत देखावा होता आणि देशभक्तीच्या टोपींनी लाल जरी बाकीचे इतके लाल नव्हते. मिस्टर. क्रंचर यांच्याशी बोलताना आणि तिला आपले मत जाणून घेताना मिस प्रॉसने तिच्या अश्वशाला उपस्थित असलेल्या गुड रिपब्लिकन ब्रुटस ऑफ एन्टीक्विटीचा सहारा घेतला.

स्मोकी लाईट्सचे थोडेसे निरीक्षण करणारा; लोकांचे, तोंडात पाईप, लिंप कार्ड आणि पिवळ्या डोमिनोजसह खेळत; एका बेअर ब्रेस्टेड, बेअर-सशस्त्र, काजळीने भिक्षा मागणार्‍या कामगारांपैकी एक जर्नल मोठ्याने वाचतो आणि इतर त्याचे ऐकत आहेत; घातलेली शस्त्रे किंवा पुन्हा सुरू करण्यासाठी बाजूला ठेवलेली; दोन किंवा तीन ग्राहक झोपी गेले आहेत, जे लोकप्रिय उंच खांद्यावर झुबकेदार काळ्या रंगाच्या स्पेंसरमध्ये दिसत आहेत, त्या दृष्टिकोनातून, निद्रिस्त अस्वल किंवा कुत्री जसे; दोन परदेशी ग्राहक काउंटरकडे गेले आणि त्यांना काय हवे आहे ते दर्शविले.

त्यांचे द्राक्षारस मोजत असतानाच एका माणसाने दुस man्या माणसाला कोप in्यातून सोडले आणि तो निघून गेला. जाताना त्याला मिस प्रॉसचा सामना करावा

लागला. मिस प्रॉसने किंचाळले आणि टाळया वाजवल्या इतक्या लवकर त्याने तिचा सामना केला नाही.

एका क्षणात संपूर्ण कंपनी त्यांच्या पायावर गेली. एखाद्याची मते वेगळी ठरवून कुणाची हत्या केली गेली ही घटना घडली. प्रत्येकाने कुणीतरी कोसळताना पाहिले, परंतु फक्त एक माणूस व एकमेकास उभे असलेले पाहिले. एक फ्रेंच नागरिक आणि संपूर्ण रिपब्लिकन सर्व बाह्य पैलू असलेला माणूस; स्त्री, स्पष्टपणे इंग्रजी.

गुड रिपब्लिकन ब्रुटस ऑफ अॅन्टिकिटीच्या शिष्यांनी या निराशाजनक अँटी क्लाइमॅक्समध्ये जे काही सांगितले होते ते सोडले तर ते फारच विव्हळ आणि कर्कश होते, मिस प्रोस आणि तिचा रक्षक यांना ते इतके हिब्रू किंवा कल्दीयन समजू शकले असते. सर्व कान होते. परंतु, त्यांच्या आश्चर्यचकिततेने त्यांना कान नव्हते. कारण हे नोंदवले जाणे आवश्यक आहे की मिस प्रोस केवळ आश्चर्य आणि आंदोलनात हरवले नाही तर श्री. क्रंचर - हे स्वतःच्या स्वतंत्र आणि स्वतंत्र खात्यावर दिसत असले तरी ते आश्चर्यचकित झाले होते.

“काय आहे?” ज्या माणसाने मिस प्रॉसला किंचाळले होते त्याने सांगितले; व्यर्थ, अचानक आवाजात (जरी कमी स्वरात) आणि इंग्रजीमध्ये बोलणे.

“अरे, शलमोन, प्रिय शलमोन!” मिस प्रोसने ओरडून पुन्हा टाळी वाजविली. “बराच काळ तुमच्याकडे डोळे लावले नाही किंवा ऐकून घेतल्यानंतरही, मी तुम्हाला येथे सापडतो!”

“मला शलमोन म्हणू नकोस. तुला माझा मृत्यू व्हायचा आहे का? ”त्या माणसाने चिडून, घाबरून विचारले.

“भाऊ, भाऊ!” अश्रू ढासळत मिस प्रॉसला ओरडले. "मी तुझ्याशी कधी इतका कठोर झालो आहे की तू मला असा क्रूर प्रश्न विचारलास?"

शलमोन म्हणाला, “मग तुझी जीभ लावून घे आणि तुला माझ्याशी बोलायचे असेल तर बाहेर या. तुमच्या द्राक्षारसासाठी पैसे द्या. हा कोण आहे? ”

मिस प्रॉसने तिचे प्रेमळ व निराश डोके तिच्यावर थोडक्यात न ऐकता प्रेमाच्या भावाने थरथर कापत आपल्या अश्रूंच्या माध्यमातून सांगितले, “मि. क्रंचर. ”

शलमोन म्हणाला, “त्यानेही बाहेर यावे.” "तो मला भूत मानतो?"

वरवर पाहता, श्री. क्रंचरने त्याच्या लूकवरून न्यायनिवाडा केला. तथापि, एक शब्द नाही आणि मिस प्रॉस तिच्या अश्रूंनी तिला तिच्या मद्यपानासाठी मोठ्या कष्टाने भरले आहे. तिने असे केल्यामुळे सुलेमान पुरातन काळातील गुड रिपब्लिकन ब्रुटसच्या अनुयायांकडे वळला आणि फ्रेंच भाषेत स्पष्टीकरणाचे काही शब्द दिले ज्यामुळे ते सर्व त्यांच्या पूर्वीच्या ठिकाणी आणि त्यांच्या प्रयत्नांमध्ये परत गेले.

"आता," गडद रस्त्यावर कोपpingयावर थांबून शलमोन म्हणाला, "तुला काय पाहिजे?"

मिस प्रॉस ओरडून म्हणाली, “एखाद्या भावाच्या बाबतीत किती भीषणपणे

निर्भत्सपणाने माझे प्रेम कधीही बदलले नाही!” “मला असे अभिवादन केले आणि मला कोणतेही प्रेम दाखवले नाही.”

"तेथे. तो घोटाळा! तिथेच ”शलमोनने स्वत: च्या मिस प्रॉसच्या ओठांवर डॅब बनवताना सांगितले. “आता तू समाधानी आहेस?”

मिस प्रोसने फक्त तिचे डोके हलविले आणि शांतपणे रडले.

तिचा भाऊ शलमोन म्हणाला, “तुम्ही मला आश्चर्य वाटेल अशी मी अपेक्षा करतो तर मला आश्चर्य वाटणार नाही. तू इथे होतास हे मला माहित होतं; मी येथे असलेल्या बऱ्याच लोकांना ओळखतो. जर आपण खरोखर माझ्या अस्तित्वाला धोका देऊ नये इच्छित असाल - ज्यात माझा अर्धा विश्वास आहे की आपण शक्य तितक्या लवकर आपल्या मार्गावर जा आणि मला सोडून द्या. मी व्यस्त आहे. मी अधिकारी आहे. ”

“माझे इंग्रजी भाऊ शलमोन,” तिच्या अश्रूंनी भरलेल्या डोळे मिटवून मिसळलेल्या प्रॉसवर शोक व्यक्त करत म्हणाले, “त्याच्यात त्याच्या देशातील एक उत्तम आणि थोर पुरुष, परदेशी लोकांमधील एक अधिकारी आणि अशा परदेशी लोकांपैकी एक होता! मी जवळजवळ लवकरच हा प्रिय मुलगा त्याच्यामध्ये पडलेला पाहिला असता. ”

"मी असे बोललो!", तिच्या भावाने व्यत्यय आणत ओरडले. “मला ते माहित होतं. तुला माझे मृत्यू व्हायचे आहे. माझ्या स्वत: च्या बहिणीकडून मला संशयित केले जाईल. जसे मी जात आहे! ”

“दयाळू आणि दयाळू स्वर्ग निषिद्ध!” मिस प्रॉस ओरडली. “प्रिय शलमोन, मी पुन्हा कधीच तुला भेटलो नाही. तुझ्यावर खरोखर प्रेम आहे आणि कधीच होणार नाही. मला फक्त एक प्रेमळ शब्द म्हणा आणि मला सांगा की आमच्यात रागावण्यासारखे किंवा वागावयाचे काहीही नाही, मी तुला यापुढेही ताब्यात घेणार नाही. ”

चांगली मिस प्रॉस! जणू काही त्यांच्यातल्या वादविवादाचा संबंध त्याच्यावर आला आहे. जणू काही वर्षांपूर्वी, सोहोच्या शांत कोप inयात, श्री. लॉरी यांना हे माहित नव्हते, की या अनमोल भावाने तिच्या पैशांचा खर्च केला आणि तिला सोडले!

तो प्रेमळ शब्द बोलत होता, तथापि, त्यांच्या संबंधित गुण आणि पदे उलट झाली असती तर ते दाखवू शकले असते त्यापेक्षा कितीतरी अधिक तीव्र शोक आणि आश्रयाने (संपूर्ण जगात असेच होते) श्री. क्रंचर, स्पर्श करीत असताना त्याला खांद्यावर, कर्कश आणि अनपेक्षितपणे खालील एकल प्रश्नासह व्यत्यय आला:

"मी म्हणू! मी अनुकूल विचारू शकतो? तुमचे नाव योहान शलमोन की शलमोन योहान आहे काय? ”

अधिकारी अचानक अविश्वासाने त्याच्याकडे वळला. यापूर्वी त्याने एक शब्दही उच्चारला नव्हता.

"ये!" श्री क्रंचर म्हणाले. “बोला, तुम्हाला ठाऊक आहे.” (स्वत: करण्यापेक्षा कोण अधिक होता?) “जॉन सॉलोमन, की शलमोन जॉन? ती तुला शलमोन म्हणते आणि ती तुझी बहीण आहे हे माहित असलेच पाहिजे. आणि मला माहित आहे की तू जॉन आहेस, तुला माहिती आहे. दोघांपैकी कोण प्रथम जाते? आणि त्याचप्रमाणे प्रोसच्या नावाबद्दल. हे तुमचे नाव पाण्यावर भांडत नाही. ”

“तुला काय म्हणायचंय?”

"बरं, मला काय म्हणायचे आहे ते मला माहित नाही, कारण पाण्यावरून तुझे नाव काय आहे हे मला आठवत नाही."

“नाही?”

“नाही. परंतु मी शपथ घेईन की हे दोन शब्दांच्या नावाचे आहे. ”

“खरंच?”

“हो. दोघांपैकी एक हा अक्षांश होता. मी तुला ओळखतो. आपण बेली येथे एक गुप्तचर साक्षीदार होता. स्वत: च्या वडिलांच्या स्वत: च्या वडिलांच्या नावाने तुम्हाला त्यावेळी बोलावले होते काय? ”

“बरसाड,” आणखी एक आवाज म्हणाला.

“हे हजार पौंडचे नाव आहे!” जेरी ओरडली.

ज्याने स्पीकर मारले ते सिडनी कार्टन होते. त्याच्या मागे सवारीच्या कोटच्या खाली त्याच्या मागे हात होते आणि तो श्री. क्रंचरच्या कोपरात उभा राहिला तितकाच दुर्लक्ष म्हणून तो ओल्ड बेली येथेच उभा राहिला असेल.

“काळजी करू नकोस प्रिय प्रिय प्रॉस. मी काल संध्याकाळच्या वेळी श्री. लॉरी यांच्या भेटीस गेलो. आम्ही सहमत आहे की सर्वकाही व्यवस्थित होईपर्यंत मी स्वत: ला इतरत्र सादर करणार नाही, किंवा जोपर्यंत मी उपयुक्त होऊ शकत नाही; आपल्या भावाबरोबर थोडी चर्चा करण्यासाठी मी येथे उपस्थित आहे. बरसड यांच्यापेक्षा तुमचा रोजगार मिळालेला भाऊच असावा अशी माझी इच्छा आहे. बरसद हे तुरुंगातील मेंढरे नसते. ”

जेलरच्या खाली मेंढरे हा हेरांसाठी एक गुप्त शब्द नव्हता. हे पाहणे फिकट गुलाबी होते, त्याने पळवून नेले आणि विचारले की त्याने धैर्य कसे केले-

“मी सांगेन,” सिडनी म्हणाली. “एक तास किंवा त्याही आधी मी भिंतींवर विचार करत असताना श्रीमान बारसाड, कंसीयजरीच्या कारागृहातून बाहेर पडताना तुझ्यावर प्रकाश टाकला. तुमचा चेहरा आठवण्याचा आहे आणि मला चांगले चेहरे आठवत आहेत. त्या संबंधात आपल्याला पाहून उत्सुकता निर्माण करायची आणि कारण असावे की, आपण एक अपरिचित नाही, आता एका दुर्दैवाने आपल्या मित्राच्या दुर्दैवाने तुम्हाला सामील केले म्हणून मी तुमच्या दिशेने चालत गेलो. मी इथल्या वाईन शॉपमध्ये गेलो, तुझ्या मागे गेलो आणि तुझ्या जवळ बसलो. मला तुमच्या असुरक्षित संभाषणामधून व इतरांकडे दुर्लक्ष करण्यात काहीच अडचण नव्हती आणि तुमच्या कौतुकाचा आवाज तुमच्या प्रेक्षकांमधून उघडपणे चालू आहे. आणि हळूहळू, मी यादृच्छिकपणे जे केले ते स्वत: ला एक हेतू बनवल्यासारखे वाटत होते, श्री. बरसाड. "

"काय हेतू?" हेर म्हणाला.

“रस्त्यावर हे सांगणे त्रासदायक आणि धोकादायक असेल. उदाहरणार्थ, कंपनीच्या काही मिनिटांनंतर - टेलसन बँकेच्या कार्यालयात, आत्मविश्वासाने, माझ्यावर कृपा करायची? ”

"धमकी अंतर्गत?"

"अरे! मी ते बोललो? "

"मग मी तिथे का जावं?"

"खरोखर, श्री. बरसाड, मी हे सांगू शकत नाही, जर तुम्ही तसे केले नाही तर."

"तुला असं म्हणायचं आहे का, सर म्हणणार नाहीस?" गुप्तचरानं बडबडत विचारले.

"बरसद, तुम्ही मला स्पष्टपणे पकडले. मी नाही. "

कार्टनची निष्काळजीपणाची बेपर्वापणा त्याच्या गुप्त मनामध्ये असलेल्या व्यवसायात आणि त्याच्याशी संबंधित असलेल्या एका मनुष्यासह, त्याच्या वेगवान आणि कौशल्याच्या मदतीसाठी शक्तिशाली बनली. त्याच्या सरावलेल्या डोळ्याने ते पाहिले आणि त्यात बरेच काही केले.

"आता, मी तुला हे सांगितले आहे", त्याच्या बहिणीकडे निंदनीय दृष्टीने पाहताना हेर म्हणाला; "यातून काही अडचण आल्यास ते तुम्ही करत आहात."

"चला, श्री. बरसाड!" सिडनीने उद्गार काढला. "कृतघ्न होऊ नका. परंतु आपल्या बहिणीबद्दल माझ्या मोठ्या सन्मानार्थ, मी कदाचित आपल्या परस्पर समाधानासाठी इच्छित असलेल्या एका छोट्या प्रस्तावास मी इतके सुखकरतेने आलो नसतो. तू माझ्याबरोबर बँकेत जातोस का? "

"तुला काय म्हणायचे आहे ते मी ऐकतो. होय, मी तुझ्याबरोबर आहे. "

"मी प्रपोज करतो की आम्ही तुमच्या बहिणीला तिच्या रस्त्याच्या कोप street्यात सुरक्षितपणे वागवा. मी आपला हात घे, मिस प्रॉस. याक्षणी, हे शहर चांगले नाही, आपण बाहेर असुरक्षित असाल. आणि जसे तुमचे एस्कॉर्ट श्री बरसाड यांना माहित आहे, मी आमच्याबरोबर मिस्टर लॉरी यांना आमंत्रित करतो. आम्ही तयार आहोत का? मग ये! "

त्यानंतर लगेच मिस प्रॉसची आठवण झाली आणि तिच्या आयुष्याच्या अखेरीस ती लक्षात आली की तिने सिडनीच्या हातावर हात दाबून त्याच्या चेह in्याकडे पाहिले आणि शलमोनला दुखापत होऊ नये म्हणून विनवणी केली, तेव्हा हातातील एक ब्रेसिव्ह उद्देश होता आणि डोळयांमध्ये एक प्रकारची प्रेरणा, ज्याने केवळ त्याच्या प्रकाशाच्या विरोधाभासच नव्हे तर माणसाला बदलून उठविले. तेव्हा तिचा भाऊ खूपच व्याकुळ झाला होता कारण या धाकट्या भावाबद्दल भीती वाटली व तिच्या प्रेमास पात्र असे, आणि सिडनीच्या मैत्रीच्या आश्वासनामुळे तिने जे काही पाहिले त्याकडे लक्ष दिले पाहिजे.

त्यांनी तिला रस्त्याच्या कोप at्यावर सोडले आणि कार्टनने मिस्टर लॉरीकडे जाण्यास सुरवात केली, जे काही मिनिटांच्या अंतरावर होते. जॉन बरसाड किंवा सोलोमन प्रोस त्याच्या बाजूने चालला.

श्री. लॉरी यांनी नुकतेच रात्रीचे जेवण संपवले होते, आणि थोडासा आनंद घेण्यासाठी किंवा दोन अग्नीच्या समोर बसले होते - कदाचित रॉयल जॉर्ज येथील लाल कोळशाच्या शोधात असलेल्या टेलसनच्या त्या वयोवृद्ध सज्जन व्यक्तीच्या चित्रासाठी

त्यांचा झगमगाट पाहत असेल. डोव्हर, आता बर्‍याच वर्षांपूर्वी चांगले आहे. ते आत शिरताच त्याने आपले डोके फिरविले आणि त्याने एक अनोळखी व्यक्ती पाहिल्यामुळे आश्चर्य व्यक्त केले.

सिडनी म्हणाली, “मिस प्रॉसचा भाऊ सर.” "श्री. बरसड. ”

“बरसड?” वृद्ध गृहस्थ पुन्हा म्हणाले, “बरसड? नावाचा आणि चेह with्याशी माझा संबंध आहे. ”

“मी तुम्हाला सांगितले की तुमचा उल्लेखनीय चेहरा आहे, श्रीमान बरसाड,” शांतपणे म्हणाले. "प्रार्थना करा बसा."

जेव्हा त्यांनी स्वत: खुर्ची घेतली तेव्हा श्री. लॉरीला हवा असलेला हा दुवा त्यांनी पुरविला, “त्या खटल्याच्या साक्षीचा साक्षीदार.” असा निरोप देऊन श्री. लॉरी यांना लगेच आठवले आणि त्याने आपल्या नवीन पाहुण्याचा तिरस्कार नजरेने पाहिला.

"श्री. “सिडनी म्हणाली,“ तुम्ही ऐकलेलं प्रेमळ भाऊ म्हणून बरसद मिस प्रोसने ओळखले आणि त्याने या नात्याला कबूल केले. मी वाईट बातमी पाठवितो. डार्णे यांना पुन्हा अटक करण्यात आली आहे. ”

बडबड करून दबलेल्या वृद्ध गृहस्थाने उद्गार काढला, “तुम्ही मला काय सांगता! या दोन तासांत मी त्याला सुरक्षित आणि मुक्त सोडले आहे आणि मी परत येईन! ”

“या सर्वांसाठी अटक. बरसाड कधी झाले? ”

“आत्ताच, तर अजिबात.”

"श्री. सिडनी म्हणाले, “बरसद हा सर्वात चांगला अधिकार आहे,” सिडनी म्हणाले, “आणि श्री. बरसाड यांनी मित्राची बाटली घेतल्याबद्दलच्या एका मित्राला आणि भावाच्या मेंढीशी बोलताना मला हे समजले आहे की अटक झाली आहे. त्याने दूतांना गेटजवळ सोडले, आणि त्याने त्यांना द्वारपालाकडे जाताना पाहिले. तो परत घेतला आहे यात काही शंका नाही. ”

श्री. लॉरी यांच्या व्यवसाय डोळयाने स्पीकरच्या चेह in्यावर वाचले की त्या मुद्यावर लक्ष ठेवण्यात आपला वेळ कमी होत आहे. गोंधळलेला, परंतु शहाणा होता की काहीतरी त्याच्या मनाची उपस्थिती यावर अवलंबून असेल, त्याने स्वत: ला आज्ञा दिली आणि शांतपणे लक्ष दिले.

सिडनीने त्याला विचारले, “आता माझा विश्वास आहे की, डॉक्टर मॅनेटचे नाव आणि त्याचा प्रभाव उद्या त्याला चांगल्या स्थितीत उभे करेल- तुम्ही म्हणाले होते की, उद्या ते पुन्हा न्यायाधिकरणासमोर असतील, श्रीमान बरसाड? - ”

“होय; माझा असा विश्वास आहे. ”

“आज-उद्या सारखी स्थिर स्थिती आहे. पण तसे होऊ शकत नाही. डॉक्टर मॅनेटे यांना ही अटक थांबविण्याची ताकद नसल्यामुळे श्री. लॉरी, मी तुमचा मालक आहे. ”

श्री. लॉरी म्हणाले, “कदाचित त्याला कदाचित यापूर्वीच माहिती नसेल.”

“पण जेव्हा तो आपल्या जावयाशी कसा आहे हे आपल्याला आठवते तेव्हा

ती परिस्थिती चिंताजनक होते."

"हे खरं आहे," श्री. लॉरी यांनी कबूल केले की, हनुवटीवर त्रासलेल्या हाताने आणि कार्टनवर त्यांचे विव्हळलेले डोळे आहेत.

सिडनी म्हणाला, "थोडक्यात, हताश खेळांसाठी हताश खेळ खेळला जातो तेव्हा. डॉक्टरांना विजयी खेळ खेळू द्या; मी तोट्याचा खेळेल. येथे कोणाचाही जीव विकत घेण्यासारखा नाही. आज लोकांद्वारे घरी नेलेल्या कोणालाही उद्या निषेध केला जाऊ शकतो. आता, सर्वात वाईट परिस्थितीत, मी ज्या शेअर्ससाठी खेळण्याचा संकल्प केला आहे तो द्वारपालातील एक मित्र आहे. आणि माझ्या मैत्रीने जिंकण्याचा माझा हेतू आहे, ते म्हणजे श्री. बरसाड. "

"सरांकडे तुमच्याकडे चांगली कार्डे असणे आवश्यक आहे," जासूस म्हणाला.

"मी त्यांना पळवीन. माझ्याकडे जे आहे ते मी बघेन, श्री. लॉरी, तुला माहिती आहे मी किती हाडे आहे; माझी इच्छा आहे की तुम्ही मला थोडासा ब्रँडी द्या. "

ते त्याच्यापुढे ठेवण्यात आले आणि त्याने एका ग्लासफुलमधून प्यायला लागला - दुसऱ्या ग्लासफुलमधून पिऊन बाटली विचारपूर्वक दूर केली.

"श्री. ते म्हणाले, बारसाड खरोखरच कार्डांकडे हात ठेवून पाहत होता: "तुरूंगातील मेंढरे, रिपब्लिकन समित्यांचे दूत, आताचे वानिकी, आता एक कैदी, नेहमीच हेरगिरी करणारा आणि गुप्त माहिती देणारा, इतकेच मूल्यवान येथे इंग्रजी आहे की एक इंग्रज लोक अशा पात्रांमध्ये एखाद्या फ्रान्सच्या लोकांपेक्षा दुराचरण करण्याच्या संशयासाठी कमी उघड आहे, खोटी नावाने स्वत: च्या मालकांसाठी स्वत: चे प्रतिनिधित्व करते. ते खूप चांगले कार्ड आहे. श्री. बार्साड हे आता प्रजासत्ताक फ्रेंच सरकारच्या नोकरीत आहेत. हे आधी फ्रान्स आणि स्वातंत्र्याचा शत्रू असलेल्या कुलीन इंग्रजी सरकारच्या नोकरीत होते. ते एक उत्कृष्ट कार्ड आहे. आजच्या संशय असलेल्या प्रदेशात हा विषय स्पष्ट झाला आहे की श्रीमान बरसाड हे अजूनही खानदानी इंग्रजी सरकारच्या पगारावर असून प्रजासत्ताकचा विश्वासघात करणारा शत्रू पिट यांचा हेर होता, हा इंग्रज देशद्रोही आणि सर्व गैरवर्तन करणारा एजंट होता. खूप बोलले आणि शोधणे खूप कठीण आहे. मारले जाऊ नये असे ते एक कार्ड आहे. बरसड, तू माझा हात अनुसरण केला आहेस का? "

"तुझं नाटक समजून घ्यायचं नाही", हे हेर काहीसे अस्वस्थपणे परत आले.

"मी जवळचा विभाग समितीकडे श्री. बरसाड यांचा निषेध म्हणून निषेध करतो. श्री बरसाड, तुमचा हात पाहा आणि तुमच्याकडे जे आहे ते पहा. घाई करू नकोस. "

त्याने बाटली जवळ काढली, आणखी एक ग्लासफूल ब्रॅन्डी बाहेर ओतली, आणि ती प्याली. त्याने पाहिले की या गुप्तहेरला त्वरित धिक्कारण्यासाठी स्वत: ला योग्य स्थितीत प्यायल्याची भीती वाटत होती. ते पाहून त्याने ओतला आणि दुसरा पेला प्याला.

"बरसद, काळजीपूर्वक हात बघा. वेळ काढा. "

त्याला शंका आल्यापेक्षा हा एक गरीब हात होता. श्री. बरसाड यांनी त्यात सिडनी कार्टनला काहीही माहिती नसल्याचे पत्ते गमावले. इंग्लंडमध्ये त्यांच्या सन्माननीय नोकरीमुळे बाहेर फेकला गेला आणि तेथील शपथेवरुन अपयशी ठरला -

कारण तेथे त्याला नको होता; आमची इंग्रजी कारणे जी आमच्या गुप्ततेकडे आणि हेरांकडे दुर्लक्ष केली गेली आहेत ती आता आधुनिक आहे. त्याला माहित होते की त्याने चॅनेल ओलांडला आहे आणि त्याने फ्रान्समध्ये सेवा स्वीकारली: प्रथम, आपल्या स्वत: च्या देशातील लोकांमध्ये मोहात पडणे आणि लपवण्यासाठी म्हणून: हळूहळू मूळ आणि मोहात पाडणारे लोक. त्याला ठाऊक होते की सत्ता उलथून टाकलेल्या सरकारच्या काळात तो सेंट अँटॉइन आणि डेफर्जच्या वाईन-शॉपवर हेर होता; डॉक्टर मॅनेटला तुरुंगवासाची शिक्षा, सुटका आणि इतिहासाची माहिती अशा सावध पोलिसांकडून सावध पोलिसांकडून मिळाली होती, ज्यामुळे त्याला डेफ्रिजशी परिचित संभाषणाचा परिचय मिळाला पाहिजे; आणि मॅडम डीफर्जवर त्यांचा प्रयत्न केला आणि त्यांच्याबरोबर सिग्नली तोडली. त्याला नेहमी भीतीने व थरथरणा rememberedया गोष्टी आठवल्या. त्या भयानक बाईने तिच्याशी बोलताना विणकाम केले होते आणि बोटांनी हालचाल केली तेव्हा त्या स्त्रीकडे दुर्लक्ष केले होते. त्यानंतर त्याने तिला सेंट अँटॉईनच्या विभागात वारंवार पाहिले आणि पुन्हा तिच्या विणलेल्या रजिस्टर तयार केल्या आणि ज्यांचे जीवन गिलोटिनने गिळंकृत केले आहे अशा लोकांचा निषेध करा. त्याला माहित होते की, प्रत्येकजण आपल्यासारखा नोकरी करतो, की तो कधीही सुरक्षित नसतो; ते उड्डाण अशक्य होते; कु theहाडीच्या सावलीत त्याला बांधले होते; आणि राज्य करत असलेल्या दहशतीच्या तीव्रतेने त्याची अत्यंत चिडचिड आणि विश्वासघात असूनही, एखादा शब्द त्याच्यावर खाली आणू शकेल. एकदा निंदा केली आणि अशा गंभीर कारणास्तव ज्यांना आतापर्यंत त्याच्या मनाला सुचवले गेले होते, त्याने हे पाहिले होते की ज्याच्या या निष्ठावंत चरित्रात त्याने अनेक पुरावे पाहिले आहेत त्या भयानक बाई त्याच्या विरोधात प्राणघातक नोंदवतील आणि आयुष्यातील शेवटची संधी रद्द करेल. . याशिवाय सर्व गुप्त पुरुष लवकरच घाबरून गेलेले पुरुष आहेत, एका काळया दाव्यासाठी निश्चितपणे येथे पुरेसे कार्डे आहेत, ज्याने त्यास उलट्या केल्याने त्यापेक्षा जास्त वाढलेली माणसे त्याचे औचित्य सिद्ध करु शकतील.

“तुम्हाला आपला हात क्वचितच आवडला आहे असे वाटते,” सिडनी म्हणाला, “सर्वांगीण शांततेसह. "खेळता?"

“मला वाटतं साहेब,” श्री. लॉरीकडे वळताच, अगदी मध्यभागी ते म्हणाले, “मी तुमच्या वयाचा आणि परोपकारी व्यक्तीला अपील करु शकतो की, या ज्येष्ठ माणसाला, इतके तुझे कनिष्ठ, तो ज्या परिस्थितीत बोलला आहे तो ऐस खेळण्यासाठी कोणत्याही परिस्थितीत त्याच्या स्टेशनशी समेट करू शकतो की नाही. मी कबूल करतो की मी एक गुप्तचर आहे, आणि ते एक अपूर्व स्थान मानले जाते - जरी ते एखाद्याने भरलेले असले तरी; परंतु हा गृहस्थ हेर नाही, मग स्वत: ला एक बनावे म्हणून त्याने असे का केले पाहिजे? ”

कार्टन म्हणाला, “मी माझा निपुण श्री. बरसाड,” उत्तर स्वत: वर घेतलं आणि त्याच्या घड्याळाकडे पाहत म्हणाला, “काहीच मिनिटांत कसल्याही भांडणाशिवाय.”

श्री. लॉरी यांना चर्चेत घेण्यास नेहमीच धडपडत असतात आणि ते म्हणाले की, “माझ्या बहिणीबद्दल तुमचा आदर”

सिडनी कार्टन म्हणाली, "शेवटी आपल्या भावापासून मुक्त होण्यापेक्षा मी तुझ्या बहिणीबद्दल माझ्याबद्दल आदर दाखवू शकत नाही."

"तुम्हाला वाटत नाही, सर?"

"याबद्दल मी पूर्ण मनाने विचार केला आहे."

जासूसीची सहज रितीने, कुतूहलपूर्वक त्याच्या उच्छृंखल पोशाखात, आणि कदाचित त्याच्या नेहमीच्या वागणुकीने, त्याला कार्टनच्या अस्पष्टतेकडून असे धनादेश प्राप्त झाले - जो त्याच्यापेक्षा हुशार आणि घरगुती माणसांकरिता एक रहस्यमय विषय होता - परंतु तो पडला येथे आणि त्याला अयशस्वी. तोट्यात असताना कार्टन म्हणाला, की काड्र्सवर विचार करण्याच्या आपल्या पूर्वीची हवा पुन्हा सुरू केली:

“आणि खरंच, आता मी पुन्हा विचार करतो, की माझ्याकडे अजून एक चांगले कार्ड आहे, याची नोंद घेतली गेली नाही. तो मित्र आणि सहकारी-मेंढी, ज्याने स्वत: ला देशाच्या तुरूंगात चारा म्हणून संबोधले; तो कोण होता?"

“फ्रेंच आपण त्याला ओळखत नाही, ”हेर म्हणाले, पटकन.

“फ्रेंच, हं?” पुन्हा पुठ्ठा बोलताना पुष्कळ जण त्याला आवडले आणि मुळीच त्याच्याकडे लक्ष देत नाही. “बरं; तो असू शकतो. ”

"आहे, मी तुम्हाला हमी देतो," हेर म्हणाला; "जरी हे महत्वाचे नाही."

“ते महत्वाचे नसले तरी,” कार्टनने पुन्हा त्याच मेकॅनिकल पद्धतीने पुनरावृत्ती केली - “ते महत्त्वाचे नसले तरी - ते महत्वाचे नाही. नाही. तरीही मला त्याचा चेहरा माहित आहे. ”

"मला नाही वाटत. मला खात्री आहे की नाही. ते असू शकत नाही, ”हेर म्हणाले.

सिडनी कार्टनने 'पूर्ववत होऊ शकले नाही' असे म्हटले आणि पुन्हा त्याचा ग्लास (सुदैवाने तो छोटा होता) सुस्त केला. “असू शकत नाही. चांगली फ्रेंच बोलली. तरीही परदेशी प्रमाणे, मी विचार केला? ”

“प्रांतीय,” हेर म्हणाले.

“नाही. फॉरेन! ”कार्टन ओरडला आणि त्याने टेबलावर आपला हात उघडला आणि त्याच्या मनावर एक प्रकाश फुटला. “चाल! वेशात, पण तोच माणूस. ओल्ड बेली येथे आमच्या आधी तो माणूस होता. ”

“आता, तुम्ही घाईघाईत साहेब,” बरसाड हसत हसत म्हणाला ज्याने त्याच्या एक्किलीन नाकाला एका बाजूला जास्तीचा कल दिला; “तिथे तुम्ही मला खरोखर एक फायदा द्या. क्ली (मी कोणाकडेही दुर्लक्ष करून कबूल करतो की, या अंतरावर, माझा एक साथीदार होता) कित्येक वर्षे मरण पावली आहेत. त्याच्या शेवटच्या आजारपणात मी त्याला हजेरी लावली. लंडनमध्ये त्याला दफन केले गेले, सेंट पॅनक्रस-इन-द फील्ड्सच्या चर्चमध्ये. याक्षणी ब्लॅकगार्ड लोकसमवेत त्याच्या अप्रियतेमुळे मी त्याच्या अवशेषांचे अनुसरण करण्यास रोखले, परंतु मी त्याला त्याच्या शवपेटीत ठेवण्यास मदत केली. ”

येथे, श्री लॅरीला जागृत झाले, तेथून ते बसले, त्या भिंतीवरील अत्यंत उल्लेखनीय गॉब्लिन सावलीबद्दल. त्यास त्याच्या स्त्रोताचा मागोवा घेत असताना, त्याने

श्री क्रंचरच्या डोक्यावर अचानक उठलेले आणि ताठलेले केस अचानक विलक्षण वाढणे आणि कडक होणे यामुळे उद्भवले.

ते म्हणाले, “आपण वाजवी असू या, आणि आपण नीट वागू या. आपण किती चुकीचे आहात हे दर्शविण्यासाठी आणि आपली एक निराधार धारणा काय आहे हे दर्शविण्यासाठी मी क्लीच्या दफनविधीचे प्रमाणपत्र तुमच्यापुढे ठेवेल, जे मी माझ्या खिशात पुस्तकात घेऊन गेलो आहे, ”त्याने घाईघाईने हाताने ते तयार केले आणि उघडले, "जेव्हापासून. ते तिथं आहे. अरे, ते पहा, ते पहा! आपण ते आपल्या हातात घेऊ शकता; ते खोटे नाही. ”

येथे, श्री लॉरीला भिंतीवरील प्रतिबिंब वाढवलेला दिसला आणि श्री. क्रंचर उठून पुढे गेले. त्याचे केस जास्तीत जास्त हिंसक होऊ शकले नसते, जर तेवढ्या काळाने गायने बांधलेल्या घरात घुसलेल्या शिंगासह गायीचे कपडे घातले असते.

जासूस न पाहिलेले श्री. क्रंचर त्याच्या बाजूला उभा राहिला आणि त्याला भुताटकीच्या बेलीफच्या खांद्यावर स्पर्श केला.

"तिथेच रॉजर क्ली, मास्टर," श्री क्रंचर म्हणाले, टॅसिटरन आणि लोखंडी बांधलेल्या व्हिजेससह. “मग तू त्याला त्याच्या शवपेटीत ठेवले?”

"मी केले."

"त्यातून त्याला कोणी बाहेर काढलं?"

बरसाड परत खुर्चीवर टेकला आणि भडकला, “तुला काय म्हणायचंय?”

श्री. क्रंचर म्हणाले, “माझा अर्थ असा की तो त्यात कधीच युद्ध होणार नाही. नाही! तो नाही! जर तो त्यात असेल तर मी माझे डोके काढून घेईन. ”

पाहुण्याने त्या दोन गृहस्थांकडे पाहिलं; जेरी येथे ते दोघेही अकल्पनीय आश्चर्याने पाहिले.

"जेरी म्हणाला," मी तुला सांगतो की, तिथे तुम्ही ताबूत तिथेच फरसबंदी आणि दगड ठेवले. जा आणि मला सांगू नकोस की तू क्लीला पुरले आहे. हे एक टेक इन होते. मला आणि आणखी दोघांना हे माहित आहे. ”

“तुला हे कसं ठाऊक?”

“तुला काय आहे? एकोड! ”श्री क्रंचर म्हणाले,“ मी तुम्हाला पुन्हा एक जुना त्रास देऊ लागला आहे, तुमच्यावर लाजिरवाणेपणाने व्यापा !्यांवर कारवाई करा! मी तुझा गळा पकडतो आणि तुला अर्ध्या गिनीसाठी गुदमरतो. ”

सिडनी कार्टन, जो श्री. लॉरीसमवेत या व्यवसायाच्या या वळणावर आश्चर्यचकित झाला होता, त्यांनी येथे श्री. क्रंचर यांना संयम व स्वत: चे स्पष्टीकरण देण्याची विनंती केली.

“दुसऱ्या वेळी साहेब,” स्पष्टपणे परत म्हणाले, “सध्याचा काळ स्पष्टीकरणासाठी योग्य नाही.” मी काय उभा आहे, ते म्हणजे क्ली तिथे शवपेटीत कधीच नव्हता हे त्याला चांगले ठाऊक होते. त्याला असे म्हणायला हवे की, ते एकाच शब्दाच्या शब्दाप्रमाणेच आहेत आणि मी एकतर त्याचा गळा पकडतो आणि त्याला अर्ध्या गिनियासाठी गुदमरतो; "श्री. क्रंचर याने अगदी उदारमतवादी ऑफर म्हणून वास्तव्य

केले; "किंवा मी बाहेर जाऊन त्याला घोषित करीन."

“हंफ! मला एक गोष्ट दिसते, ”कार्टन म्हणाला. “माझ्याकडे आणखी एक कार्ड आहे, श्री. बरसाड. अशक्य, येथे पॅरिसवर राग येत असताना, हवा भरण्याच्या संशयाने, जेव्हा आपण स्वत: सारख्याच पूर्वजांच्या दुस another्या कुलीन जासूसांशी संवाद साधता तेव्हा, ज्याने त्याच्या मृत्यूची कबुली दिली होती आणि येते त्याविषयीचे गूढ आहे. पुन्हा जीवनात! तुरूंगात कारस्थान, प्रजासत्ताक विरुद्ध परदेशी. एक मजबूत कार्ड - एक विशिष्ट गिलोटिन कार्ड! खेळता?"

“नाही!” गुप्तचर परत आला. “मी टाकतो. मी कबूल करतो की अपमानकारक जमावाबद्दल आपण इतके लोकप्रिय नाही, की केवळ मृत्यूच्या जोखमीमुळे मी इंग्लंडपासून पळ काढला, आणि क्ली इतका खाली उतरला की, तो कधीच सुटला नसता. लबाडी हा माणूस लाजाळू आहे हे कसे समजले तरी ते माझ्यासाठी एक आश्चर्यकारक चमत्कार आहे. ”

"या माणसाबद्दल आपण कधीही आपल्या डोक्यात अडथळा आणू नका", असे प्रतिवादी श्री. क्रंचर यांनी उत्तर दिले. “त्या गृहस्थाकडे आपले लक्ष वेधण्यात तुम्हाला खूप त्रास होईल. आणि येथे पहा! पुन्हा एकदा! ”- श्री. क्रंचरला त्याच्या उदारतेच्या ऐवजी उत्कटतेने परेड करण्यापासून रोखता आले नाही - “मी तुमचा गळा पकडतो आणि तुला अर्ध्या गिनीसाठी गुदमरतो.”

तुरुंगातील मेंढी त्याच्याकडून सिडनी कार्टोनकडे वळाली, आणि अधिक निर्णयाने ते म्हणाले, “ही बाब आता आली आहे. मी लवकरच कर्तव्यावर जातो, आणि माझा वेळ वाढवू शकत नाही. आपण मला एक प्रस्ताव असल्याचे सांगितले; हे काय आहे? आता मला जास्त विचारण्याने त्याचा काही उपयोग होणार नाही. माझ्या डोक्यावर जोरदार जादा धोक्यात घालून, मला ऑफिसमध्ये काहीही करण्यास सांगा आणि मी माझ्या आयुष्यावर संमती होण्याच्या शक्यतेपेक्षा नकार देण्याच्या शक्यतेवर चांगला विश्वास ठेवला. थोडक्यात, मी ती निवड केली पाहिजे. आपण हताश चर्चा. आम्ही सर्व येथे हतबल आहोत. लक्षात ठेवा! मला योग्य वाटल्यास मी आपला निषेध करू शकतो आणि दगडाच्या भिंतींवरुन माझ्या मार्गाची शपथ घेऊ शकतो आणि इतरही. आता, तुला माझ्याबरोबर काय पाहिजे आहे? ”

“फार नाही. आपण द्वारपालात टर्नकी आहात? ”

“मी तुम्हाला एकदाच सांगतो, पलायन शक्य आहे असे काहीही नाही,” जासूस ठामपणे म्हणाला.

“मी न विचारलेल्या गोष्टी सांगायला तुम्हाला काय आवश्यक आहे? आपण द्वारपालात टर्नकी आहात? ”

"मी कधीकधी असतो."

“तुम्ही निवडता तेव्हा तुम्ही असू शकता?”

"मी जेव्हा निवडतो तेव्हा मी आतून बाहेर जाऊ शकतो."

सिडनी कार्टनने आणखी एक ग्लास ब्रांडीने भरला, तो हळूहळू चूथेवर ओतला आणि तो खाली पडताना पाहिला. तो सर्व खर्च होत होता, तो म्हणाला, उठणे:

“आतापर्यंत आम्ही या दोघांसमवेत बोललो आहोत, कारण काड्र्समधील गुणधर्म पूर्णपणे तुमच्या आणि माझ्यामध्येच टिकू नयेत. येथे गडद खोलीत या, आणि आपल्याकडे एक शेवटचा शब्द असू द्या. ”

IX. गेम बनविला

सिडनी कार्टन आणि तुरूंगातील मेंढी शेजारच्या अंधा roomया खोलीत असताना आवाज ऐकू आला नाही इतका कमी बोलताना, श्री. लॉरीने जेरीकडे लक्षपूर्वक शंका आणि अविश्वासाने पाहिले. हा प्रामाणिक ट्रेडमॅनचा देखावा मिळवण्याच्या प्रकाराने आत्मविश्वास वाढला नाही; त्याने विश्रांती घेतलेला पाय बदलला, बहुतेक वेळा असे मानले की त्यापैकी पन्नास हातपाय आहेत आणि त्या सर्वांचा प्रयत्न करीत आहेत; त्याने लक्षपूर्वक अतिशय शंकास्पद निकटतेने त्याच्या बोटाचे नखे तपासले; आणि जेव्हा जेव्हा श्री. लॉरीचा डोळा त्याच्याकडे आला, तेव्हा त्याला त्या विशिष्ट प्रकारची लहान खोकला, ज्याच्या आधी हाताच्या पोकळीची आवश्यकता होती, नेले जाई, जे क्वचितच असेल तर, वर्णांच्या परिपूर्ण मोकळेपणावर अशक्तपणाचे परिचर म्हणून ओळखले जाते.

"जेरी," श्री लॉरी म्हणाले. "इकडे ये."

श्री. क्रँचर त्याच्या आधीच्या खांद्यावरुन शेजारी पुढे आला.

"मेसेंजरशिवाय तू काय होतास?"

थोडा विचारसरणीनंतर त्याच्या संरक्षकांकडे लक्ष देऊन, श्री. क्रुंचरने उत्तर दिले की “icगिक्लूटोरल कॅरेक्टर” या उत्तर देण्याची चमकदार कल्पना त्यांनी व्यक्त केली.

श्री. लॉरी रागाने त्यांच्याकडे एक तर्जनी ओरडत म्हणाला, "माझे मन मला खूप त्रास देतात," की आपण टॉल्सनच्या सन्माननीय आणि उत्तम घराचा अंध म्हणून वापर केला आहे आणि कुख्यात वर्णनाचा आपला बेकायदेशीर व्यवसाय आहे. जर तुमच्याकडे असेल तर तुम्ही इंग्लंडला परत येताना तुमच्याशी मैत्री करावी अशी अपेक्षा करू नका. जर तुमच्याकडे असेल तर मी तुझी गुप्तता बाळगू अशी अपेक्षा करू नका. टेलसन यांना लादले जाणार नाही. ”

"मला आशा आहे, सर," अशी विनंती केली. श्री. क्रंचर म्हणाले, "माझ्यासारख्या सज्जन माणसाला हे माहित आहे की मी राखाडी होईपर्यंत मला विषम नोकरी मिळवून देण्याचा बहुमान मिळाला आहे, जरी मला हानी झाली तरी दुखावण्याबद्दल दोनदा विचार करेल" तर — मी असे नाही असे म्हणत नाही, परंतु जरी ते अयोग्य असेल तर. आणि ज्याचा विचार केला पाहिजे की हे जर झालं तर ते सर्व एकेक बाजूला असणार नाही. त्यास दोन बाजू असती. सद्यस्थितीत वैद्यकीय डॉक्टर असू शकतात, त्यांचे गिनिया निवडत आहेत जेथे प्रामाणिक व्यापारी त्याच्या बाग — बाग उचलत नाहीत! नाही किंवा त्याची अर्धी बागे नाही अर्ध्या बागे आहेत! नाही, किंवा त्याचा क्वार्टर - टेलसनच्या धुरासारखा बँकिंग, आणि त्या धंद्यावर त्या व्यापारीकडे त्यांचे

वैद्यकीय डोळे चिकटवून, आत जाणे आणि स्वत: च्या गाड्या जाणे - अहो! तेवढेच धूर, जसे नाही तर अधिक. बरं, तेही, टेलसनच्या वर थोपवावं लागेल. कारण तुम्ही हंसला पिळ घालू शकत नाही आणि भांडण करू शकत नाही. आणि इथे आहे श्रीमती क्रंचर, किंवा जुना इंग्लंडच्या काळात अगदी कमीपणाचा विचार करायचा, आणि उद्या जर उद्या काही कारण दिलं तर एक फ्लॉपपिन पुन्हा व्यवसायाचा नाश करत आहे. त्यांच्याकडे वैद्यकीय डॉक्टरांच्या बायका त्यावर फ्लॉप होत नाहीत! किंवा, ते फ्लॉप झाल्यास, त्यांची फ्लॉपिंग अधिक रूग्णांच्या बाजूने जाते आणि त्वरित उपचार न घेता कसे करावे? मग, पुढाकार घेणा withयांकडे परिपूर्ण, आणि तेथील रहिवासी कारकुनांकडे, आणि सेक्स्टन्ससह, आणि खाजगी पहारेकरी (सर्व जागरूक आणि त्यातील) लोकांसमवेत परिपूर्ण, एखाद्याला ते हवे असेल तरीही त्याद्वारे बरेच काही मिळणार नव्हते. आणि एक माणूस ज्याला मिळाला तो श्रीमंत लॉरी त्याच्याबरोबर कधीही यशस्वी होणार नाही. त्याला कधीही त्याचा चांगला फायदा होणार नाही; त्याला पाहिजे आहे की सर्व बाजूंनी ओलांडून बाहेर पडावे, जर तो, आपला मार्ग एकदा पाहू शकला तर एकदा पाहू शकतो - अगदी तसे झाले तरीही. "

"उग!" श्री लारी ओरडत न थांबता ओरडत म्हणाला, "तरीही तुला पाहून मला आश्चर्य वाटले."

श्री. क्रंचर यांनी पाठपुरावा केला, “आता मी तुम्हाला नम्रतेने काय देऊ इच्छितो, जरी मी तसे करीत नाही, असे म्हटले तरी ते नकोसे झाले”.

श्री. लॉरी म्हणाले, “प्रचार करू नका.

श्री. क्रंचस परत म्हणाले, " नाही सर , मी त्याच्या विचारांमधून किंवा अभ्यासाने काहीच नाही असे मानले -" जे मी असे म्हणत नाही - मी हे नम्रपणे तुला देईन, हे असे होईल. तेथे स्टूलवर, तिथेच बार, माझ्या मुलाचा मुलगा, मोठा झाला आणि मोठा होईपर्यंत माणूस ठरला, तुम्हाला भेटायला जाईल, तुला संदेश देईल, सामान्य, हलकी नोकरी करेल, जोपर्यंत आपले डोके आपल्या डोक्यावर आहे तोपर्यंत , जर अशा तुमच्या इच्छा असतील तर. जर तसे झाले, तर मी अजूनही ते म्हणत नाही (महाराज, मी तुम्हाला सांगत नाही), त्या मुलाने आपल्या वडिलांचे स्थान ठेवावे आणि आईची काळजी घ्यावी; त्या मुलाच्या वडिलांना मारहाण करु नका - हे करु नका, आणि त्या वडिलांना रेजिलर डिग्जिनच्या लाइनत जाऊ द्या, आणि त्याला काय उलगडले पाहिजे याबद्दल दुरुस्त करा - जर तसे असेल तर - डिग्जिनने ' 'इच्छाशक्तीसह आणि संकल्पनेसह' एफ्युअर 'कीपिन' इफ सेफ. श्री. लॉरी, "श्री. क्रंचर म्हणाला," आपल्या भाषणाने ऐकले आहे की, आपल्या कपाळाचा हात त्याच्या कपाळाने पुसून टाकला, “साहेब, मी आदरपूर्वक तुम्हाला देऊ इच्छितो. डोक्यावर न घेता विषयांच्या मार्गाने एखादा माणूस हे सर्व काही त्याला पाहत नाही, प्रियजनांनो, किंमत कमी करण्यासाठी आणि पुष्कळ किंमत मोजायला पुरेसे फर आहे आणि हॅविनशिवाय त्याचे त्याचे गंभीर विचार . आणि हे माझे असेल, जर तसे असेल तर, तुमच्या लक्षात ठेवावे की मी आत्ताच सांगितले होते, मी उठलो आणि जेव्हा मला केप मिळेल तेव्हा चांगले कारण सांगितले. ”

"ते किमान सत्य आहे," श्री लॉरी म्हणाले. “आता बोलू नकोस. कदाचित असे

झाले असेल तर मी तुमचा मित्र उभा राहू शकतो, तुम्ही पात्र असाल तर कृतीतून पश्चात्ताप करा, शब्दात नव्हे. मला आणखी शब्द नको आहेत. ”

सिडनी कार्टन आणि गुप्तचर गडद खोलीतून परत आल्याने श्री. क्रंचर यांनी त्यांचे कपाळ ठोकले. “अडीय्यू, श्री. बरसाड,” माजी म्हणाला; "अशी आमची व्यवस्था केली आहे, तुला माझ्यापासून भीती बाळगायला काहीच नाही."

तो श्री. लॉरीच्या विरूद्ध, चूथ्यावर खुर्चीवर बसला. जेव्हा ते एकटे होते तेव्हा श्री. लॉरीने त्याला विचारले की त्याने काय केले आहे?

“जास्त नाही. जर ती कैद्याच्या बाबतीत आजारी पडली असेल तर मी एकदाच त्याच्याकडे प्रवेश निश्चित केला आहे. ”

श्री. लॉरीचा चेहरा पडला.

कार्टन म्हणाले, “मी हे सर्व करु शकत होतो. “जास्त प्रपोज करणे, या माणसाच्या डोक्यावर कु underहाड ठेवणे, आणि जसे त्याने स्वत: म्हटले आहे की, जर त्याचा निषेध केला तर त्याचे काहीही वाईट होणार नाही. हे स्पष्टपणे स्थितीत कमकुवतपणा होता. त्यासाठी कोणतीही मदत नाही. ”

श्री. लॉरी म्हणाले, “परंतु त्याच्यापर्यंत जाण्याचा प्रयत्न जर न्यायाधिकरणापुढे आजारी पडला तर त्याचा बचाव होणार नाही.”

"मी असे कधीच म्हटले नाही."

श्री लॉरीच्या डोळयांनी हळूहळू आग शोधली; त्याच्या प्रिय व्यक्तीबद्दलची त्यांची सहानुभूती आणि त्याच्या दुस secondया अटकेमुळे प्रचंड निराशा, हळूहळू त्यांना कमकुवत करते; तो आता म्हातारा झाला होता, उशिरापर्यंत चिंताग्रस्त आणि त्याचे अश्रू गळून पडले होते.

“तू एक चांगला माणूस आणि खरा मित्र आहेस,” कार्टनने बदललेल्या आवाजात सांगितले. “तुमचा बाधित झाल्याचे माझ्या लक्षात आल्यास मला माफ करा. मी माझ्या वडिलांना रडत आणि बेफिकीरपणे बसून पाहू शकत नाही. जर तुम्ही माझा बाप असता तर मला तुमच्या दु: खाचा अधिक आदर करता येणार नाही. तथापि, आपण या दुर्दैवीपणापासून मुक्त आहात. ”

जरी त्याने शेवटचे शब्द बोलले, तरीही त्याच्या नेहमीच्या पद्धतीने घसरल्यामुळे, त्याच्या टोनमध्ये आणि त्याच्या स्पर्शातही खरी भावना आणि आदरभावना दिसून आली, की श्री. लॉरी ज्याने स्वत: ची चांगली बाजू कधी पाहिली नव्हती, त्याबद्दल पूर्णपणे तयारी न करता . त्याने त्याला आपला हात दिला आणि कार्टनने हळू हळू दाबला.

"गरीब डार्नेकडे परत जाण्यासाठी" कार्टन म्हणाले. “तिला या मुलाखतबद्दल किंवा या व्यवस्थेबद्दल सांगू नका. हे तिला भेटायला तिला सक्षम करणार नाही. तिला वाटलं असेल की वाईट गोष्ट घडल्यास त्या शिक्षेची अपेक्षा ठेवण्याचे साधन त्याला सांगणे. "

श्री. लॉरीने त्याबद्दल विचार केला नव्हता आणि त्याने पटकन कार्टनकडे पाहिले की ते मनात आहे का ते पाहण्यासाठी. असं वाटत होतं; त्याने तो देखावा परत केला आणि तो स्पष्टपणे समजला.

कार्टन म्हणाले, “ती कदाचित हजार गोष्टी विचार करेल आणि त्यापैकी कोणतीही गोष्ट तिच्या अडचणीत वाढेल. माझ्याशी तिच्याशी बोलू नकोस. मी पहिल्यांदा आलो तेव्हा मी तुम्हाला सांगितले त्याप्रमाणे तिला न पाहिलेले बरे. तिच्याशिवाय माझ्या हाताला मिळणारी एखादी छोटी मदतकारी काम करण्यासाठी मी माझा हात पुढे करू शकतो. तू तिच्याकडे जात आहेस, मला आशा आहे? ती आज रात्री खूप उजाड झाली पाहिजे. ”

"मी आता, थेट जात आहे."

“मला याचा आनंद आहे. तिचा तुझ्यावर खूप प्रेमळ प्रेम आणि तुझ्यावर अवलंबून आहे. ती कशी दिसते? ”

"चिंताग्रस्त आणि दुःखी, परंतु खूपच सुंदर."

“आह!”

तो एक लांब, शोक करणारा आवाज होता, एक उसासासारखा, जवळजवळ एका भांड्यासारखा. त्यानी श्री लॉरीचे डोळे कार्टनच्या चेह tqयाकडे ओढले, ज्याला आग लागली. एक प्रकाश किंवा सावली (म्हातारा गृहस्थ ज्याला हे सांगू शकत नव्हते) जसा जलदगतीने एखाद्या डोंगराच्या बाजूला बदलला जाईल तसा वेगवान जंगलातून निघून गेला आणि त्याने त्यातील एक पाय मागे ठेवण्यासाठी आपला पाय उंचावला ज्वलंत नोंदी, जे पुढे काम करीत होते. त्याने पांढरा राइडिंग कोट आणि टॉप-बूट घातला होता, त्यानंतर प्रचलित होता, आणि त्यांच्या प्रकाश पृष्ठभागास स्पर्श करणारा अग्नीचा प्रकाश त्याच्या केसांवरील लांब केस, सर्व अप्रसिद्ध, त्याला खूप फिकट गुलाबी दिसू लागला. श्री. लारी यांच्या शब्दांत सांगायला, आगीबद्दलची त्यांची उदासीनता पुरेसे उल्लेखनीय होती; त्याचे बूट फ्लेमिंग लॉगच्या गरम कोप .्यावर अजूनही होते, जेव्हा त्याच्या पायाचे वजन खाली तोडले होते.

"मी ते विसरलो," तो म्हणाला.

श्री. लॉरीचे डोळे पुन्हा त्याच्या चेह tqयाकडे आकर्षित झाले. नैसर्गिकरित्या देखणा वैशिष्ट्यांमुळे ढग पसरलेल्या वाया गेलेल्या वायूची दखल घेत कैद्यांच्या चेह of्यावरील भावना ताजेतवाने झाल्यामुळे त्याला त्या अभिव्यक्तीची जोरदार आठवण झाली.

“आणि इथे तुमची कर्तव्ये संपली आहेत सर?” कार्टन त्याच्याकडे वळून म्हणाला.

“हो. काल रात्री मी तुम्हाला सांगत होतो की, जेव्हा लूसी इतक्या अनपेक्षितपणे आला, तेव्हा मी येथे करु शकणाऱ्या सर्व गोष्टी केल्या. मी त्यांना परिपूर्ण सुरक्षिततेत सोडले आहे आणि नंतर पॅरिस सोडला आहे अशी मला आशा आहे. माझ्याकडे माझी रजा आहे पास. मी जायला तयार होतो. ”

ते दोघेही गप्प होते.

“सर, मागे वळून पाहण्यासारखे तुमचे आयुष्य म्हणजे आयुष्य?” कार्टन म्हणाला, हिसकावून म्हणाला.

"मी माझ्या एठ्याऐंशी वर्षात आहे."

“तू आयुष्यभर उपयोगी आहेस; स्थिर आणि सतत व्यापलेले; विश्वासू, आदर केला आणि वर बघितले? ”

“मी एक माणूस आहे तेव्हापासून मी व्यवसायातला माणूस आहे. खरंच मी म्हणेन की जेव्हा मी लहान होतो तेव्हा मी व्यवसायातला माणूस होता. "

“ऐंशीऐंशी तुम्ही कोणती जागा भरता ते पहा. जेव्हा आपण ते रिक्त सोडता तेव्हा किती लोकांना तुमची आठवण येईल! ”

“एक एकान्त वृद्ध बॅचलर,” श्री लॉरीने डोके हलवत उत्तर दिले. "माझ्यासाठी रडण्याचा कोणीही नाही."

"तसे कसे म्हणू शकतोस? ती तुझ्यासाठी रडणार नाही का? तिचे मूल नाही का? ”

“होय, होय, देवाचे आभार. मी जे बोललो त्याचा मला अर्थ नव्हता. ”

“ देवाचे आभार मानणे ही एक गोष्ट आहे; हे नाही का?"

“नक्कीच, नक्कीच.”

“जर तुम्ही खरोखरच, आज रात्री आपल्याच एकट्या हृदयाशी म्हणाल तर मी कोणा मानवी जीवनाबद्दलचे प्रेम आणि प्रेम, कृतज्ञता किंवा आदर राखला नाही; मी स्वत: ला एक कोमल स्थान जिंकले आहे; लक्षात ठेवण्यासाठी मी काहीही चांगले किंवा सेवाकार्य केलेले नाही! ' तुमचे ऐंशीऐंशी वर्ष हे ऐंशीऐंशी भारी शाप होय; ते नाही का? ”

“तुम्ही खरोखरच म्हणता, श्री. कार्टन; मला वाटते की ते असतील. ”

सिडनीने पुन्हा एकदा त्या आगीकडे नजर वळविली आणि काही क्षण शांत राहिल्यानंतर ते म्हणाले:

“मला तुम्हाला हे विचारायला आवडेल: your तुमचे बालपण खूप लांब आहे काय? जेव्हा तू तुझ्या आईच्या गुडघ्यावर बसलोस, खूप दिवसांपूर्वीचे दिवस वाटते काय? ”

त्यांच्या मऊपणाने उत्तर देताना श्री. लॉरी यांनी उत्तर दिलेः

“वीस वर्षांपूर्वी, होय; माझ्या आयुष्याच्या या वेळी, नाही. कारण जसजसे मी शेवटच्या जवळ जात आहे, तसतसे मी वर्तुळात, अगदी जवळ आणि सुरुवातीच्या जवळ प्रवास करीत आहे. हे एक प्रकारची गुळगुळीत आणि मार्गाची पूर्वतयारी असल्याचे दिसते. खूप काळ झोपलेल्या, माझ्या सुंदर आईची (आणि मी खूप म्हातारी झालेली) आठवण करून, आणि आपण ज्याला जग म्हणतो त्या माझ्या बऱ्यापैकी सहवासामुळे आणि आता माझे बरेच हृदय माझ्या मनाला भिडले आहे. माझ्यामध्ये दोषांची खात्री नव्हती. ”

“मला भावना समजली!” चमकदार फ्लशसह कार्टनने उद्गार काढले. "आणि आपण त्यापेक्षा चांगले आहात?"

“मलाही अशी आशा आहे.”

कार्टनने बाह्य कोट त्याला मदत करण्यासाठी उठून येथे संभाषण संपुष्टात आणले; “परंतु तुम्ही,” श्री लरी म्हणाले, “आपण तरुण आहात.” या थीमकडे परत जात.

“होय,” कार्टन म्हणाला. “मी म्हातारा झालो नाही, परंतु माझा तरुण मार्ग

कधीच वयाचा नव्हता. मला पुरे. ”

श्री. लॉरी म्हणाले, “आणि माझ्याविषयी खात्री आहे.” "आपण बाहेर जात आहात?"

“मी तुझ्याबरोबर तिच्या गेटपर्यंत चालेन. तुम्हाला माझी भटकंती व बेचैन सवयी माहित आहेत. मी बरीच वेळ रस्त्यांकडे फिरत राहिलो तर अस्वस्थ होऊ नका; मी सकाळी परत येईन. तू उद्या कोर्टात जाशील? ”

"होय, दु: ख."

“मी तिथेच राहीन, पण फक्त जमावंपैकी एक म्हणून. माझे स्पाय मला एक जागा शोधतील. सर, माझा हात घे. ”

श्री. लॉरी यांनी तसे केले आणि ते खाली पायर्‍या आणि रस्त्यावर गेले. काही मिनिटांनी त्यांना मिस्टर लॉरीच्या गंतव्यस्थानी आणले. कार्टनने त्याला तिथेच सोडले; परंतु थोड्या अंतरावरच ते थांबले आणि ते बंद होते तेव्हा पुन्हा गेटकडे वळले आणि त्याला स्पर्श केला. त्याने तिला दररोज तुरूंगात जाण्याविषयी ऐकले होते. तो तिच्याकडे पाहत म्हणाला, “ती इथून बाहेर आली आणि या वाटेने या दगडांवर पुष्कळदा जावे लागेल. मला तिच्या चरणात अनुसरण करू द्या. ”

रात्री दहा वाजण्याच्या सुमारास जेव्हा तो ला फोर्सच्या कारागृहासमोर उभा होता, जिथे ती शेकडो वेळा उभे होती. एक लहान लाकूड-सॉयर, दुकान बंद करून, त्याच्या दुकानातील दारात पाईप धुवत होता.

“सुप्रभात, नागरिक,” सिडनी कार्टन म्हणाला, जावून थांबा; कारण त्या माणसाने त्याला जिज्ञासाने डोळे दिले.

"शुभ रात्री, नागरिक."

"प्रजासत्ताक कसे जाते?"

“तुमचा अर्थ गिलोटिन. आजारी नाही. दिवस तेहत्तीस. आम्ही लवकरच शंभर माउंट करू. शमसन आणि त्याचे लोक कधीकधी थकल्यासारखे वागतात. हाहाहा! तो इतका गोंधळलेला आहे की, सॅमसन. अशी नाई! ”

“तुम्ही बर्‍याचदा त्याला भेटायला जाता का?”

“दाढी? नेहमी. रोज. काय नाई! तू त्याला कामावर पाहिले आहेस? ”

"कधीही नाही."

“जेव्हा त्याच्याकडे चांगली बॅच असेल तेव्हा जा आणि त्याला पाहा. नागरिकांनो, स्वत: ला हे समजून घ्या. त्याने दोन दिवसांपेक्षा कमी पाईपमध्ये दिवसात साठतीस मुंडण केले! दोनपेक्षा कमी पाईप्स. सन्मान शब्द! ”

हास्यास्पद लहान मुलाने धूम्रपान करत असलेल्या पाईपला बाहेर काढून, फाशीदाराची वेळ कशी संपविली हे सांगण्यासाठी, कार्टनने जीवनातून बाहेर पडण्याची तीव्र इच्छा दाखविली आणि तो वळला.

“पण तू इंग्रजी नाहीस,” लाकडाच्या सावतीने सांगितले, “तू इंग्लिश ड्रेस घातलास तरी?”

“हो” कार्टन पुन्हा थांबला आणि त्याच्या खांद्यावर उत्तर देत म्हणाला.

"तुम्ही फ्रेंच माणसासारखे बोलता."
"मी येथे एक जुना विद्यार्थी आहे."
"अहो, एक परिपूर्ण फ्रेंच माणूस! शुभ रात्री, इंग्रज. "
"शुभ रात्री, नागरिक."
"पण जा आणि त्या कुत्रा कुत्राला बघ." त्या मुलाने त्याच्यामागे कॉल केला. "आणि पाइप घेऊन जा!"

सिडनी जेव्हा चमकत्या दिव्याखाली रस्त्याच्या मध्यभागी थांबला आणि पेन्सिलने कागदाच्या भारावर लिहिले तेव्हा तो दृष्टीस पडला नव्हता. मग, ज्याला वाट चांगली वाटली त्याच्या एका पावलावरुन जाताना, अनेक काळी आणि गलिच्छ गल्ली - सर्वसामान्यांपेक्षा खूपच सखोल, कारण सार्वजनिक ठिकाणी असलेले सार्वजनिक रस्ता दहशतीच्या काळात अशुद्धच राहिले — तो एका केमिस्टच्या दुकानात थांबला, तो मालक होता त्याच्या स्वत: च्या हातांनी बंद. एक लहान, अंधुक, कुटिल दुकान असलेल्या एका छोट्याश्या उंच, डोंगराळ जागेत ठेवलेले एक छोटेसे दुकान.

या नागरिकालाही शुभ रात्री मिळाल्यावर त्याने त्याच्याशी सामना करताच, कागदाचा भंग आपल्यासमोर ठेवला. "व्वा!" तो वाचत असताना केमिस्ट हळू हळू शिट्ट्या मारला. "हाय! हाय! हाय!"

सिडनी कार्टनने काळजी घेतली नाही आणि केमिस्ट म्हणाला:
"तुमच्यासाठी, नागरिक?"
"माझ्यासाठी."
"नागरिक, तुम्ही त्यांना वेगळे ठेवण्याची काळजी घ्याल? त्यांना मिसळण्याचे परिणाम तुम्हाला ठाऊक आहेत? "
"एकदम."

काही लहान पाकिटे त्याला देण्यात आली आणि दिली गेली. त्याने एक एक करून त्यांच्या आतील कोटच्या छातीवर त्यांच्यासाठी ठेवलेले पैसे मोजले आणि मुद्दाम दुकानातून निघून गेले. "उद्या पर्यंत चंद्राकडे वरच्या दिशेने पाहत तो म्हणाला," आणखी काही करायचे नाही. मी झोपू शकत नाही. "

वेगवान नौका असलेल्या ढगांच्या खाली तो हा शब्द मोठ्याने बोलू शकला नाही, ही अवघडपणा नव्हती, किंवा अवज्ञा करण्यापेक्षा त्याकडे दुर्लक्ष करण्यापेक्षा ती अधिक अर्थपूर्ण नव्हती. थकलेल्या माणसाची तो निराळे रीतीनेच चालला होता. तो भटकत-झुंजत होता आणि हरला होता, परंतु ज्याने त्याच्या रस्त्यावर आदळला आणि त्याचा शेवट पाहिला.

खूप पूर्वी, जेव्हा तो तारुण्याच्या सुरुवातीच्या प्रतिस्पर्ध्यांमध्ये मोठ्या आश्वासनाची तरूण म्हणून प्रसिद्ध होता, तेव्हा तो आपल्या वडिलांच्या समाधीस गेला. वर्षांपूर्वी त्याच्या आईचे निधन झाले होते. त्याच्या वडिलांच्या कबरीवर वाचलेले हे शब्द त्याच्या मनात उठले आणि गडद सावल्यांमध्ये, चंद्र आणि ढग त्याच्या वर चढून गेले. प्रभु म्हणतो, "पुनरुत्थान आणि जीवन मी आहे. जो माझ्यावर विश्वास ठेवतो तो मेला होता तरी तो जिवंत राहील. आणि जो जगतो आणि माझ्यावर विश्वास ठेवतो तो कधीच

मरणार नाही.”

त्यादिवशी कु byहाडीने प्रभुत्व असलेल्या शहरात, त्या दिवशी ज्याला ठार मारले गेले व त्या दुस forया दिवशी तुरूंगातील तुरुंगात त्यांच्या मृत्यूची वाट पाहत होते त्या सर्वांसाठी, त्याच्यात नैसर्गिक दु: ख वाढले आणि उद्या बळी गेले. - उद्या आणि उद्या, शृंखला ऑफ असोसिएशनने शब्द घरी आणले जसे खोलवरुन गंजलेल्या जुन्या जहाजाच्या अँकर सारखे सहज सापडले असेल. त्याने त्याचा शोध घेतला नाही, परंतु त्या पुन्हा पुन्हा पुन्हा केल्या.

लोक ज्या ठिकाणी विश्रांती घेणार आहेत अशा खिडक्या ख inया स्वारस्याने, त्यांच्याभोवतीच्या काही भयानक घटनांनी विसरले; चर्चच्या बुरुजांमध्ये, ज्या ठिकाणी कोणतीही प्रार्थना केली जात नव्हती, अशा लोकप्रिय बंडखोरीने पुष्कळ वर्ष पुरोहित, लुटणारे आणि नक्कल करणा fromया अनेक वर्षांपासून स्वत: ची नासधूस केली होती. दूरदराजच्या दफनस्थळी, आरक्षित, जसे त्यांनी द्वारांवर लिहिले होते, अनंत झोपेसाठी; विपुल गोल मध्ये; आणि साठच्या दशकात ज्या रस्त्यावर आमचा मृत्यू घडला होता तो इतका सामान्य आणि भौतिक झाला की गिलोटीनच्या सर्व कामांमधून लोकांत भूतविरहित आत्म्याची कोणतीही खेद घडली नाही; संपूर्ण आयुष्यात आणि एका विशिष्ट व्याज सह शहराचे रात्र रोखण्यासाठी थोड्या थोड्या थोड्या थोड्या काळासाठी थांबत असलेले शहर; सिडनी कार्टनने हलका रस्त्यांसाठी पुन्हा सीन ओलांडला.

काही प्रशिक्षक परदेशात होते, कारण डबेवाल्यांमध्ये सवार असल्याचा संशय होता, आणि जननेंद्रियाने त्याचे डोके लाल नाईटकॅप्समध्ये लपविले आणि जड शूज घातले आणि ट्रूड केले. पण, चित्रपटगृहे सगळीकडे चांगलीच भरली गेली आणि लोक जाताना ते आनंदाने बाहेर वाहू लागले आणि घरी गप्पा मारत गेले. थिएटरच्या एका दरवाजाजवळ, आईसह एक छोटी मुलगी होती, ती चिखलमधून रस्त्यावरुन मार्ग शोधत होती. त्याने मुलाला आपल्याकडे नेले आणि त्याच्या गळयातील भेकड हात सोडण्यापूर्वी त्याने तिला चुंबन करण्यास सांगितले.

प्रभु म्हणतो, “पुनरुत्थान आणि जीवन मी आहे. जो माझ्यावर विश्वास ठेवतो तो मेला होता तरी तो जिवंत राहील. आणि जो जगतो आणि माझ्यावर विश्वास ठेवतो तो कधीच मरणार नाही.”

रस्ते शांत आणि रात्र झाली तेव्हा हे शब्द त्याच्या पायाच्या प्रतिध्वनीत आणि हवेमध्ये पसरले. अगदी शांत आणि स्थिर, तो चालत असताना कधीकधी स्वतःला पुन्हा पुन्हा पुन्हा बोलला; परंतु, त्याने नेहमी त्यांचे ऐकले.

रात्र संपुष्टात आली, आणि जेव्हा तो पॅरिस बेटाच्या नदीच्या भिंतींवर फुटला तेव्हा तो पाणी ऐकत पुलावर उभा राहिला, जिथे घरांचा आणि कॅथेड्रलचा गोंधळ चंद्रच्या प्रकाशात चमकत होता, तो दिवस आला थंडपणे, आकाशातून मृत चेहेरा दिसत आहे. मग, चंद्र आणि तारे यांच्यासह रात्री फिकट गुलाबी पडली आणि मरण पावली आणि थोड्या काळासाठी असे दिसते की जणू सृष्टी मृत्यूच्या अधिपत्याखाली गेली आहे.

पण, तेजस्वी सूर्य, उगवत्या, रात्रीच्या या ओझ्यामुळे, त्याच्या दीर्घ उज्ज्वल किरणांमधील सरळ आणि उबदार मनाच्या शब्दांना ताण देत असे. आणि त्यांच्याकडे

डोळेझाक करुन नजरेने पाहत असताना, नदीचा प्रकाश त्याच्या दरम्यान आणि सूर्यादरम्यान पसरलेला दिसणारा एक पूल दिसला.

जोरदार भरती, इतक्या वेगवान, इतके खोल, आणि निश्चित, एका शांत मित्रांसारखे, सकाळच्या शांततेत. तो घरापासून दूर असलेल्या ओढ्यावरून चालत गेला, आणि उन्हात आणि सूर्यप्रकाशाच्या किना .्यावर झोपला. जेव्हा तो जागा झाला आणि परत चालला, तो थोडा काळ थांबला आणि एक धार बघायला दिली ती ओढ्याकडे वळली आणि निराधार झाली, जो पर्यंत नाल्याने ते शोषून घेईपर्यंत आणि समुद्राकडे नेले नाही .— "माझ्यासारखे."

एक व्यापारिक बोट, मृत पानांच्या नरम रंगाच्या पालखीसह, मग त्याच्या दृष्टीक्षेपाकडे गेली, त्याच्या जवळून उडी मारली आणि मरण पावली. पाण्यातील त्याचा मूक मार्ग अदृश्य होत असताना, त्याच्या सर्व गरीब अंधत्व आणि चुकांबद्दल दयाळूपणे विचार करण्याकरिता त्याच्या अंतःकरणापासून दूर गेलेली प्रार्थना, “मी पुनरुत्थान आणि जीवन आहे” अशा शब्दांत संपली.

मिस्टर लॉरी परत आल्यावर आधीच बाहेर होता आणि चांगला वृद्ध माणूस कुठे गेला हे सांगणे सोपे होते. सिडनी कार्टनने थोडी कॉफी प्यायल्याशिवाय काही खाल्ले, थोडी भाकर खाल्ली, आणि स्वत: चे स्फूर्ति धुण्यासाठी स्वतः बदलून चाचणीच्या ठिकाणी गेले.

बरेच लोक घाबरून दूर पडून असलेल्या काळया मेंढीने लोकसमुदायातील एका अस्पष्ट कोप intoयात त्याला दाबले तेव्हा दरबारी सर्व चंचल आणि गोंधळलेले होते. श्री. लॉरी तिथे होते आणि डॉक्टर मॅनेट तिथे होते. ती तेथे वडिलांच्या बाजूला बसली होती.

जेव्हा तिचा नवरा तिच्याकडे आणला गेला, तेव्हा तिने तिच्याकडे पाहिले, इतके टिकून राहिले, उत्साहवर्धक होते, प्रेमळ प्रेम व दयाळूपणाने भरलेले असले तरी त्याच्यासाठी ते इतके धैर्यवान होते की, त्याने त्याच्या चेह intoयावरील निरोगी रक्त म्हटले आणि तिची दृष्टी उजळविली, आणि त्याचे हृदय सजीव केले. सिडनी कार्टनवर तिच्या लूकचा प्रभाव लक्षात घेण्यासाठी जर काही डोळे असतील तर तेही तितकाच प्रभाव दिसला असता.

त्या अन्यायकारक न्यायाधिकरणापूर्वी कोणत्याही आरोपीला वाजवी सुनावणीची हमी देऊन प्रक्रिया करण्याचा काहीच किंवा कोणताही आदेश नव्हता. सर्व कायदे, रूप आणि समारंभ यापूर्वी इतकी राक्षसीपणे अत्याचार झाले नसते तर क्रांतीचा आत्मघातकी सूड त्या सर्वांना वा scatयावर पसरवून देण्यासारखे नव्हते.

प्रत्येकजण निर्णायक मंडळाकडे वळला होता. काल आणि परवा आणि उद्या आणि परवा म्हणून समान संकल्प केलेले देशभक्त आणि चांगले प्रजासत्ताक. उत्सुक आणि त्यांच्यातील प्रमुख, एक तळमळ चेहरा असलेला एक माणूस आणि त्याच्या बोटांनी सतत त्याच्या ओठांभोवती फिरत राहिला, ज्याच्या देखाव्यामुळे प्रेक्षकांना मोठा समाधान मिळाला. जीवनासाठी तहानलेला, नरभक्षक दिसणारा, रक्तरंजित मनाचा ज्युरीमन, सेंट अँटॉइनचा जॅक थ्री. संपूर्ण निर्णायक, कुत्र्यांचा ज्यूरी म्हणून हरणांचा प्रयत्न करण्याचा

प्रयत्न केला.

त्यानंतर प्रत्येकजण पाच न्यायाधीशांकडे आणि सरकारी वकीलकडे वळला. आजच्या त्या तिमाहीत अनुकूल झुकत नाही. तेथे पडलेला, बिनधास्त, खुनाचा व्यवसाय. तेव्हा प्रत्येक डोळ्यांनी गर्दीत काहीतरी वेगळा डोळा शोधला आणि त्याकडे लक्ष वेधून घेतले; आणि लक्ष वेधून घेत पुढे वाकण्याआधी डोकं एकमेकांना होकार दिला.

चार्ल्स एव्हरेमोन्डे, डार्ने म्हणतात. काल सोडला. काल पुन्हा संपर्क केला आणि पुन्हा घेतला. काल रात्री त्याला गुन्हा दाखल झाला. प्रजासत्ताकाचा संशयित व निषेधित शत्रू, एरिस्टोक्राट, अत्याचारी कुटूंबातील एक, एका वंशातील एका वंशजांमुळे, त्यांनी त्यांच्या नष्ट झालेल्या विशेषाधिकारांचा उपयोग लोकांच्या कुप्रसिद्ध अत्याचारासाठी केला होता. चार्ल्स एव्हरेमोन्डे, ज्याला डार्ने म्हणतात, अशा नियमांनुसार, डेड इन लॉ मध्ये.

या प्रभावासाठी, काही किंवा कमी शब्दांत, सरकारी वकील.

राष्ट्रपतींनी विचारले, आरोपींचा उघडपणे निषेध करण्यात आला की गुप्तपणे?

“खुलेआम अध्यक्ष,”

"कुणाकडून?"

“तीन आवाज. अर्नेस्ट डीफर्ज, सेंट अँटॉइनचा वाइन-विक्रेता. ”

“चांगले”

"थेरेस डिफर्ज, त्याची पत्नी."

“चांगले”

"अलेक्झांड्रे मॅनेट, फिजिशियन."

दरबारात एक प्रचंड गोंधळ उडाला आणि त्यादरम्यान, डॉक्टर मॅनेटला बसलेला होता, तो जांभळा आणि थरथर कापत होता.

“राष्ट्राध्यक्ष, मी तुमच्याकडे रागाने निषेध करतो की हे खोटे आहे आणि फसवणूक आहे. आरोपीला माझ्या मुलीचा नवरा माहित आहे. माझी मुलगी आणि तिचे प्रिय मित्र माझ्या आयुष्यापेक्षा खूप प्रिय आहेत. मी माझ्या मुलाच्या नव den्याचा निषेध करतो असे खोटे षड्यंत्र करणारा कोण आणि कोठे आहे! "

“सिटीझन मॅनेट, शांत राहा. न्यायाधिकरणाच्या अधिकारास सादर होण्यात अपयशी ठरणे म्हणजे स्वतःला कायद्याच्या बाहेर घालवणे. जीवनापेक्षाही आपल्या प्रियकरता, प्रजासत्ताकासारख्या चांगल्या नागरिकाला इतके प्रिय कशाचे असू शकत नाही. ”

मोठमोठ्या निवेदनांनी या निषेधाचे कौतुक केले. राष्ट्रपतींनी त्याची घंटी वाजविली आणि पुन्हा कळकळ सुरू झाला.

“जर रिपब्लिकने तुमच्या मुलाच्या बळीची मागणी स्वत: कडे करावीत तर तिचे त्याग करण्याशिवाय तुमचे कोणतेही कर्तव्य नाही. अनुसरण करा काय ते ऐका. इतक्यात शांत रहा! ”

पुन्हा उन्मादवादी आरोप-प्रत्यारोप उठविण्यात आले. डॉक्टर मॅनेट खाली

बसले, डोळे फिरत असताना, आणि त्याचे ओठ थरथरले; त्याची मुलगी त्याच्या जवळ गेली. ज्युरीवर तळमळणा man्या माणसाने हात एकत्र केले आणि नेहमीचा हात तोंडात परत केला.

कोर्टाने ऐकले असल्याची कबुली देण्याइतपत शांतता दाखविली आणि तुरुंगवासाची कहाणी वेगवानपणे सांगितली आणि डॉक्टरच्या सेवेत आणि मुक्ततेचा आणि त्याचा राज्याचा हा फक्त एक मुलगा होता. कैदी जेव्हा त्याची सुटका करुन त्याला सुटका केली जाते. या छोट्या परीक्षेनंतर न्यायालय आपल्या कामात झटपट होता.

“बॅसिलिल, नागरिक घेताना तुम्ही चांगली सेवा केली?”

“माझा असा विश्वास आहे.”

येथे, एका उत्साहित बाईने गर्दीतून किंचाळले: “तुम्ही तेथील सर्वोत्कृष्ट देशभक्त होता. असं का म्हणत नाही? त्यादिवशी तू तिथे तोफखान होतास आणि शापित झालेल्या किल्ल्यात जेव्हा तू पडलास तेव्हा तिथे प्रवेश करणारी तूच आहेस. देशभक्त्यांनो, मी खरे बोलतो! ”

हा द वेनगेन्स होता ज्याने प्रेक्षकांच्या मनापासून कौतुक केल्याने कार्यवाहीस मदत केली. राष्ट्रपतींनी त्याची घंटी वाजविली; पण, द वेनगेन्स, प्रोत्साहनासह वार्मिंगने, "मी त्या बेलला तुच्छ लेखतो!" म्हणून तिचे कौतुक केले गेले.

"नागरिक, आपण बास्टिलमध्ये त्या दिवशी काय केले याची न्यायाधिकरणास माहिती द्या."

“मला माहित आहे,” डेफार्ज म्हणाला, ज्या बायकोने त्याला उठवलं त्याच्या पायथ्याशी उभा राहून त्याच्याकडे स्थिरपणे पहात असलेल्या त्याच्या बायकोकडे पाहिलं; “मला माहित होते की हा कैदी ज्याच्याविषयी मी बोलतो आहे त्याला नॉर्थ टॉवरच्या वन हंड्रेड आणि फाइव्ह म्हणून ओळखल्या जाणा .्या कोठडीत बंदिस्त केले होते. मला हे स्वतःपासून माहित होते. जेव्हा त्याने माझ्या देखरेखीखाली शूज बनवले तेव्हा त्याला वंडर हंड्रेड आणि फाइव्ह, नॉर्थ टॉवर याशिवाय इतर कोणाचीही ओळख नव्हती. त्यादिवशी मी माझ्या बंदुकीची सेवा करत असताना, मी निश्चित करतो की जेव्हा जागा खाली येईल तेव्हा त्या सेलची तपासणी करा. तो पडतो. मी सेलवर चढलो, एका सह-नागरिकासह, ज्युरीपैकी एक, एक गेलरद्वारे दिग्दर्शित. मी अगदी जवळून परीक्षण करतो. चिमणीच्या एका छिद्रात, जेथे दगड तयार करुन त्या जागी बदलले गेले आहेत, मला एक लेखी कागद सापडला. हा तो लेखी कागद आहे. डॉक्टर मॅनेटच्या लिखाणाच्या काही नमुन्यांची तपासणी करणे मी माझा व्यवसाय बनविले आहे. हे डॉक्टर मॅनेटचे लिखाण आहे. डॉक्टर मॅनेटच्या लेखी मी हा कागद राष्ट्रपतींच्या हाती देतो. ”

"हे वाचू द्या."

एका मूक शांततेत आणि शांततेत- कैदेत असलेला कैदी आपल्या पत्नीकडे प्रेमळपणे पाहत होता, त्याची पत्नी तिच्या वडिलांकडे ऐकून तिच्याकडे पाहत होती, डॉक्टर मॅन्टेने डोळ्यावर वाचकांवर नजर ठेवली आणि मॅडम डेफार्जने कधीही कैदेतून तिचा स्वीकार केला नाही, डिफरजने कधीही त्याला आपल्या मेजवानी देणा wife्या बायकोपासून न घेता, आणि तेथील इतर सर्व डोळ्यांनी डॉक्टरांकडे बघितले, ज्याने

त्यापैकी काहीहीच पाहिले नाही- कागद खालीलप्रमाणे वाचला गेला.

एक्स. छायाचा विषय

मी, अलेक्झांड्रे मॅनेट, दुर्दैवी चिकित्सक, मूळचा बौवईस, आणि त्यानंतर पॅरिसमधील रहिवासी, वर्षाच्या शेवटच्या महिन्यात, बॅस्टिलेच्या माझ्या कर्तव्यदक्ष सेलमध्ये हा खिन्न कागद लिहितो. मी प्रत्येक अडचणीत चोरीच्या अंतराने लिहितो. . मी चिमणीच्या भिंतीमध्ये हे लपविण्यासाठी डिझाइन केले आहे, जिथे मी हळूहळू आणि कष्टाने त्यासाठी लपवून ठेवण्याचे ठिकाण बनविले आहे. जेव्हा माझे आणि माझे दु: ख धूळीचे असते तेव्हा काही दयाळूपणा हातात सापडेल.

“माझ्या कैद्यांच्या दहाव्या वर्षाच्या शेवटच्या महिन्यात मी रक्ताने मिसळलेल्या चिमणीतून काजळी आणि कोळशाच्या भंग्यात अडचण म्हणून लिहिलेल्या गंजलेल्या लोखंडी बिंदूमुळे हे शब्द तयार झाले आहेत. आशा माझ्या स्तनातून निघून गेली आहे. मला भयंकर चेतावणींवरून माहित आहे की मी स्वतः लक्षात ठेवले आहे की माझे कारण जास्त काळ कमी पडत नाही, परंतु मी या क्षणी माझ्या योग्य मनाच्या ताब्यात आहे - माझे स्मरणशक्ती तंतोतंत आणि परिस्थितीनुसार आहे आणि मी लिहितो की सत्य म्हणून मी माझ्या शेवटच्या रेकॉर्ड केलेल्या शब्दांचे उत्तर देईन, ते लोक कधीही वाचतात की नाही, अनंतकाळच्या न्यायालयात -.

१ One cloud7 च्या डिसेंबरच्या तिसऱ्या आठवड्यात (मला वाटते महिन्याच्या बावीसाव्या वर्षी) ढगाळ असलेल्या चांदण्या रात्री, मी शीतल वायूच्या रीफ्रेशमेंटसाठी सीनने खाडीच्या सेवानिवृत्त भागावर चालत होतो. स्ट्रीट ऑफ मेडिसिनच्या स्ट्रीटमधील माझ्या निवासस्थानापासून एक तासाच्या अंतरावर, जेव्हा माझ्या मागे गाडी चालली तेव्हा जोरात वेगाने गाडी चालवली. ती गाडी जाण्यासाठी मी बाजूला उभा राहिलो, मला भीती वाटली की कदाचित ते मला खाली पळवून लावेल, खिडकीतून एक डोके बाहेर काढलं आणि ड्रायव्हरला थांबवण्यासाठी आवाज आला.

“ड्रायव्हरने त्याच्या घोड्यांना लगाम घालताच गाडी थांबली आणि त्याच आवाजने मला माझ्या नावाने हाक मारली. मी उत्तर दिले. गाडी माझ्या इतक्या अगोदरच होती की दोन सज्जनांना मी येण्यापूर्वी दरवाजा उघडण्यास आणि पुढे जाण्यासाठी वेळ मिळाला.

“मी पाहिले की ते दोघेही कपड्यात लपेटले होते आणि ते स्वत: ला लपवण्यासाठी दिसले. ते गाडीच्या दरवाजाशेजारी शेजारी उभे असता, मी हे देखील पाहिले की ते दोघे माझे स्वत: चे वय किंवा त्यापेक्षा कमी वयाचे असतात आणि त्यांचे आयुष्य, रुबाब, आवाज आणि माझ्या दृष्टीने तितकेसे एकसारखे होते.) चेहरा देखील.

“'तुम्ही डॉक्टर मॅनेट आहात?' एक म्हणाला.

"मी आहे."

“'डॉक्टर मॅनेट, पूर्वी ब्यूवॉइसचा,' दुसरा म्हणाला; 'तरुण फिजीशियन, मूलतः तज्ञ सर्जन, गेल्या दोन वर्षांत पॅरिसमध्ये वाढती नावलौकिक मिळालेला आहे?'

“'सज्जन,' मी परतलो, 'मी डॉक्टर डॉक्टर आहे ज्याच्याबद्दल तुम्ही कृपापूर्वक बोलता.'

प्रथम म्हणाला, 'आम्ही तुमच्या निवासस्थानी आलो आहोत आणि तुम्हाला तेथे भेटणे इतके भाग्यवान नाही आणि तुम्हाला कदाचित मागे सोडण्याच्या आशेने आम्ही अनुसरण केला. कृपया गाडीत दाखल होशील का? '

“दोघांची पद्धत ही भेसळ होती आणि हे शब्द जसे बोलले गेले त्याप्रमाणे ते मला हलवत गेले आणि मला आणि गाडीच्या दाराच्या मध्यभागी उभे केले. ते सशस्त्र होते. मी नव्हतो.

" सभ्य लोक, 'मी म्हणालो,' मला माफ करा; परंतु मी सहसा माझी मदत घेण्याचा सन्मान मला कोण करतो आणि मला बोलावण्यात आलेल्या खटल्याचे स्वरूप काय आहे याची चौकशी करतो. '

“दुसरे बोलणा spokenयाने त्याला उत्तर दिले. 'डॉक्टर, तुमचे क्लायंट अटचे लोक आहेत. केसच्या स्वरूपाबद्दल, आपल्या कौशल्यावरील आमचा आत्मविश्वास आम्हाला याची खात्री देतो की आम्ही त्याचे वर्णन करण्यापेक्षा आपण ते स्वतःसाठी अधिक निश्चित कराल. पुरेसा. कृपया गाडीत दाखल होशील का? '

“मी अनुपालन करण्याशिवाय काहीच करू शकलो नाही आणि मी शांतपणे त्यात प्रवेश केला. ते दोघेही माझ्यामागे गेले - पाय springया चढवून शेवटचा वसंत .तू. गाडी वळली आणि पूर्वीच्या वेगाने निघाली.

“मी हे संभाषण जसे घडले तसे मी पुन्हा सांगतो. मला ते यात काही शंका नाही की ते शब्द, शब्द एकसारखेच आहेत. प्रत्येक गोष्ट जसे घडली तशी मी वर्णन करतो, आणि मनावरुन कार्य करण्यापासून भटकू नका. मी इथे येणा theया तुटलेल्या खुणा कोठे बनवतो, मी काही काळासाठी सोडतो आणि माझा कागद त्याच्या लपण्याच्या जागी ठेवतो.

“मोटारगाडी रस्त्यावर मागे राहिली, उत्तर बॅरियर पार केली आणि देशाच्या रस्त्यावरुन निघाली. बॅरियरच्या लीगच्या दोन तृतीयांश - त्यावेळी मी अंतर किती आहे याचा अंदाज लावला नव्हता, परंतु नंतर जेव्हा मी त्यास मागे सोडले - ते मुख्य ठिकाणातून बाहेर पडले आणि सध्या एकाकी घरात थांबले, आम्ही तिघेही उठलो आणि घराच्या दाराकडे दुर्लक्षित कारंजे ओसंडून वाहणा aया बागेत ओलसर मऊ पाऊल टाकून चालत निघालो. बेल वाजविण्याच्या उत्तरात ते त्वरित उघडले गेले नाही, आणि माझ्या दोन कंडक्टरपैकी एकाने उघडलेल्या त्या माणसाला जोरदार राइडिंगच्या हातमोज्याने, त्याच्या चेह acrossयावरुन मारले.

“माझे लक्ष वेधण्यासाठी या क्रियेत काहीही नव्हते, कारण कुत्र्यांपेक्षा सामान्य लोकांना मारहाण केल्याचे मी पाहिले होते. परंतु त्या दुस ;्या दोघाही रागावला आणि त्या माणसाला त्याच्या हाताने मारले. तेव्हा भावांचे रूप व परिणाम

इतकेच चांगले होते की मी प्रथम त्यांना जुळे भाऊ असल्याचे समजले.

"बाहेरील प्रवेशद्वारापासून (जिथे आम्हाला कुलूप लावलेला आढळला आणि ज्याच्या भावांपैकी एकाने आमची कबुली दिली होती व मला आराम मिळाला होता) तेथून वरच्या खोलीतून ओरडताना मी ऐकले होते. मला सरळ या चेंबरमध्ये नेण्यात आले, पाय the्या चढत असताना मोठ्याने ओरडणारी ओरड, मला मेंदूच्या तीव्र तापात एक बिछान्यावर पडलेला एक रुग्ण आढळला.

"रुग्ण एक सुंदर स्त्री आणि तरुण स्त्री होती; खात्रीने वीस गेल्या नाही. तिचे केस फाटलेले आणि चिखललेले होते आणि तिचे हात तिच्या बाजूंना सॅश आणि रुमालाने बांधलेले होते. माझ्या लक्षात आले की हे बंधन गृहस्थांच्या ड्रेसचे सर्व भाग होते. त्यापैकी एकावर, जो समारंभाच्या वेषभूषासाठी स्कार्फ स्कार्फ होता, मला एक नोबलचे आर्मोरियल बेअरिंग्ज आणि ई अक्षर दिसले.

"मी रुग्णांच्या चिंतनाच्या पहिल्याच मिनिटात हे पाहिले; कारण तिच्या अस्वस्थ प्रयत्नांमध्ये तिने पलंगाच्या काठावर चेहरा लावला होता आणि दुपट्टाचा शेवट तिच्या तोंडात काढला होता आणि तिचा गुदमरल्याचा धोका होता. तिचा श्वासोच्छ्वास शांत करण्यासाठी माझे पहिले हात म्हणजे माझे पहिले कृत्य; आणि स्कार्फ बाजूला सारत कोप ,्यात भरतकाम केल्याने माझे लक्ष वेधून घेतले.

"मी तिला हळूवारपणे वळवलं, तिला शांत करण्यासाठी आणि तिच्या खाली ठेवण्यासाठी तिच्या स्तनावर माझे हात ठेवले आणि तिच्या चेह into्यावर नजर टाकली. तिचे डोळे विस्फारलेले आणि वन्य होते आणि ती सतत छेदन छेडछाड करीत असे आणि पुन्हा पुन्हा म्हणाली, 'माझा नवरा, माझे वडील आणि माझा भाऊ!' आणि मग बारा पर्यंत मोजा आणि म्हणाला, 'हश!' त्वरित आणि यापुढे ती ऐकायला थांबायची आणि मग छेदन सुरु होईल आणि 'माझे पती, माझे वडील आणि माझा भाऊ!' आणि बारा पर्यंत मोजायचे आणि म्हणायचे, हश! ऑर्डरमध्ये किंवा पद्धतीत कोणतेही फरक नव्हते. या आवाजाच्या बोलण्यात कोणतीही समाप्ती नव्हती, परंतु नियमित क्षणाची विराम.

"मी विचारले, 'हे किती दिवस चालले?'

"बंधूंमध्ये फरक करण्यासाठी मी त्यांना वडील व धाकटा म्हणेन; वडिलांद्वारे, मी ज्याने सर्वात अधिक अधिकाराचा उपयोग केला त्याचा अर्थ असा आहे. 'काल रात्रीची ही वेळ असल्याने' वडिलांनी उत्तर दिले.

"तिला पती, पिता आणि भाऊ आहे?"

"'एक भाऊ.'

"'मी तिच्या भावाला संबोधत नाही?'

"त्याने उत्तर दिले, 'नाही.'

"'बारावीशी तिचा अलिकडचा संबंध आहे?'

"धाकटा भाऊ अधीर होऊन पुन्हा 'बारा वाजल्याबरोबर परत आला?'

"पाहा, सज्जनांनो, मी म्हणालो, 'मी अजूनही तिचे हात तिच्या छातीवर ठेवतो आहे,' मी किती निरुपयोगी आहे, तू मला आणलेस म्हणून! मी काय पहायला येत आहे हे मला माहित असते तर मी येथे येऊ शकलो असतो. जसे आहे, वेळ गमावला

पाहिजे. या एकाकी जागी कोणतीही औषधे मिळू शकणार नाहीत. '

“मोठा भाऊ धाकटाकडे पाहत होता, जो गर्विष्ठपणे म्हणाला, 'इथे औषधांचा एक मुद्दा आहे;' आणि तो एक लहान खोलीतून आणला आणि टेबलावर ठेवला.

“मी काही बाटल्या उघडल्या, त्या सुगंधित केल्या आणि थांबे माझ्या ओठांवर ठेवले. मला स्वतःहून विषारी औषधांशिवाय काहीही वापरायचे असते, तर मी त्यापैकी कोणतेही औषध दिले नसते.

“'तुला त्यांच्यावर शंका आहे का?' धाकट्या भावाला विचारले.

मी उत्तर दिले आणि म्हणालो, 'अरे तू पाहातोस, महाशय, मी त्यांचा उपयोग करीन.'

“मी रुग्णाला मोठ्या अडचणीने गिळंकृत केले, आणि बऱ्याच प्रयत्नांनंतर, मी देऊ इच्छित असलेला डोस. मी थोड्या वेळाने त्याची पुनरावृत्ती करण्याचा विचार केला आणि त्याचा प्रभाव पाहणे आवश्यक असल्याने मी पलंगाच्या बाजूला बसलो. उपस्थितीत एक डरपोक व दडपलेली बाई (खाली पायairsया असलेल्या माणसाची बायको) होती, जी एका कोप intoयात माघारली होती. घर ओलसर आणि कुजलेले होते, निर्विवादपणे सुसज्ज होते - स्पष्टपणे अलीकडेच व्यापलेले आणि तात्पुरते वापरलेले आहे. काही जाड जुन्या फाशींना खिडकीसमोर खिडकी मारण्यात आली होती. 'माझे पती, माझे वडील आणि माझा भाऊ!' अशी ओरड करून ते त्यांच्या नियमित वारसात बोलत राहिले. बारा पर्यंत मोजणी, आणि 'हुश!' उन्माद इतका हिंसक होता की मी हाताला रोखणा theया पट्ट्या उघडल्या नव्हत्या; परंतु, मी त्यांच्याकडे पाहिले आणि मला असे म्हणायचे होते की त्यांना वेदना होत नाहीत. या प्रकरणात प्रोत्साहनाची केवळ एक ठिणगी म्हणजे, पीडित व्यक्तीच्या स्तनावरील माझ्या हातावर इतका सुखदायक प्रभाव होता की, काही मिनिटांनी एकावेळी तो आकृती शांत केला. रडण्यावर त्याचा काही परिणाम झाला नाही; कोणताही पेंडुलम अधिक नियमित असू शकत नाही.

“माझ्या हातावर हा परिणाम झाला आहे या कारणास्तव (मी असे गृहीत धरतो) की, वडील म्हटण्यापूर्वी मी अर्धा तास पलंगाच्या कडेला बसलो होतो.

“'अजून एक रुग्ण आहे.'

“मी आश्चर्यचकित झालो आणि मला विचारले की, 'हे प्रेसिंग प्रकरण आहे का?'

“तुम्ही पाहिलं असतं,” त्याने बेफिकीरपणे उत्तर दिले; आणि एक प्रकाश घेतला

“दुसरा रुग्ण मागच्या खोलीत दुस stया पाय .्या ओलांडून पडला होता, जो एका तबेलावरील माशाची एक प्रजाती होता. त्याच्या एका भागाला खाली प्लास्टर केलेली कमाल मर्यादा होती; बाकीचे टाइल असलेल्या छताच्या कड्याकडे मोकळे होते आणि तेथे तुळई होती. त्या जागेच्या भागात गवत आणि पेंढा साठवून ठेवला होता, गोळीबार करण्यासाठी फॅगॉट्स आणि वाळूमध्ये सफरचंदांचा ढीग होता. मला त्या भागावरुन जावे लागले. माझी आठवण परिस्थितीजन्य आणि अखंड आहे. मी या तपशीलांसह प्रयत्न करतो

आणि त्या सर्व रात्री मी ज्यांना पकडून आणल्याच्या दहाव्या वर्षाच्या जवळ आहे त्या बास्टीलमधील माझ्या सेलमध्ये हे सर्व मी पाहतो.

“जमिनीवर काही गवत वर, त्याच्या डोक्याखाली एक उशी ठेवून, एक देखणा शेतकरी मुलगा, जो अगदी सतरा वर्षांचा नाही असा मुलगा घालतो. त्याने त्याच्या पाठीवर दात ठेवला होता. त्याचा उजवा हात त्याच्या स्तनावर चिकटला होता आणि त्याचे डोळे सरळ वरच्या बाजूस पहात होते. मी त्याच्या गुडघ्यावर गुडघे टेकले म्हणून त्याचे जखम कोठे आहे ते मला दिसले नाही; पण, मला हे समजले की तो एका धारदार जखमेतून मरत होता.

मी म्हणालो, " मी एक डॉक्टर आहे, माझा गरीब सहकारी आहे. 'मी म्हणालो,' मी याची तपासणी करू दे. '

त्याने उत्तर दिले, “मला याची तपासणी करण्याची इच्छा नाही. 'होऊ दे.'

“ते त्याच्या हातात होते आणि मी त्याला हात हलवू देण्यास शांत केले. ही जखम तलवारीच्या जोरावर होती, ती वीस ते चोवीस तासांपूर्वीच प्राप्त झाली होती, परंतु उशीर न करता काळजी घेतली असता तर कोणतेही कौशल्य त्याला वाचवू शकले नसते. त्यानंतर तो वेगाने मरत होता. ज्येष्ठ भावाकडे मी नजर फिरविली तेव्हा मी त्याला हा देखणा मुलगा पाहत होतो ज्याच्या जीवनात घाव फुटला होता, जणू जणू तो जखमी पक्षी किंवा घोडा किंवा ससा आहे; तो एक सहकारी प्राणी आहे असे मुळीच नाही.

“महाशय, हे कसे केले गेले आहे?” मी सांगितले.

“'एक वेडा तरुण सामान्य कुत्रा! एक सर्फ! माझ्या भावाला त्याच्याकडे खेचण्यास भाग पाडले आणि तो माझ्या भावाच्या तलवारीने, एखाद्या सज्जन माणसासारखा, पडला.

“या उत्तराबद्दल दया, दु: ख किंवा नातेवाईक माणुसकीचा कोणताही स्पर्श नव्हता. तेथे बोलणाऱ्याला हे समजले की त्या प्राण्याची मरणाची वेगवेगळी व्यवस्था तेथे मरणे गैरसोयीचे होते आणि की तो त्याच्या गांडूळच्या सामान्य रूढीमध्ये मरण पावला असता तर बरे झाले असते. मुलाबद्दल किंवा त्याच्या नशिबात असणा feelingया दयाळू भावनाबद्दल तो असमर्थ होता.

“मुलाच्या बोलण्याने हळू हळू त्याच्याकडे गेले आणि आता ते हळू हळू माझ्याकडे वळले आहेत.

“'डॉक्टर, त्यांना अभिमान आहे, हे कुणी; परंतु आम्ही सामान्य कुत्री कधीकधी गर्विष्ठही असतो. त्यांनी आमची लूट केली, आमचा अपमान केला, आम्हाला मारहाण केली, ठार मारा; पण आपल्यात थोडासा गर्व असतो, कधीकधी. तिने — आपण तिला पाहिले आहे, डॉक्टर? '

“तेथे दुर वरून ओरडलेले आणि ओरडणे ऐकू येत होते. त्याने त्यांचा उल्लेख केला, जणू ती आमच्या उपस्थितीत पडली असेल.

“मी म्हणालो, 'मी तिला पाहिले आहे.'

“'ती माझी बहीण आहे, डॉक्टर. त्यांना या लाजिरवाण्या हक्कांचा, या रईसांना, अनेक वर्षांपासून आमच्या बहिणींच्या नम्रतेचा आणि पुण्यानुसार अधिकार

मिळाला आहे, परंतु आमच्यामध्ये चांगल्या मुली आहेत. हे मला माहित आहे, आणि माझ्या वडिलांनी असे ऐकले आहे. ती चांगली मुलगी होती. तिचा विवाह एका चांगल्या तरूणाबरोबरही झाला होता: त्याचा भाडेकरू. आम्ही सर्व त्याचे भाडेकरू होतो. दुसरा त्याचा भाऊ आहे, सर्वात वाईट शर्यतीत सर्वात वाईट आहे. '

"मुलाने शरीरात जबरदस्तीने बोलण्यासाठी जोरदार संकटे आणली; पण, त्याचा आत्मा भयानक भर देऊन बोलला.

"'तिथे उभे असलेल्या माणसाने आमचे इतके लुटले होते की जसे आम्ही सर्व सामान्य कुत्रे त्या श्रेष्ठ व्यक्तींकडून आहोत - त्याला दया न करता त्याच्यावर कर आकारले जाते, त्याला मोबदला न देता त्याच्यासाठी काम करावे, त्याच्या गिरणीवर आमचे धान्य दळणे, बंधनकारक आमच्या दुर्दैवी पिकांवर त्याने बरीच पाले पक्षी ठेवले आणि आमच्या जीवनाला स्वतःचा एकच पाला ठेवण्यास मनाई केली, लुटले आणि त्या प्रमाणात लुटले की जेव्हा आपण थोडे मांस खाण्याची शक्यता निर्माण केली तेव्हा आम्ही भीतीने ते खाल्ले, दरवाजा बंद केला आणि शटर बंद केले जेणेकरुन त्याचे लोक ते पाहू नयेत आणि ते आमच्याकडून घेतील — मी म्हणतो, की आम्ही लुटले गेले होते, शिकार केली गेली होती व आम्हाला इतका गरीब केले गेले होते की आमच्या वडिलांनी आम्हाला सांगितले की ही वस्तू आणणे भयानक आहे. जगातील मूल, आणि ज्यासाठी आपण सर्वात जास्त प्रार्थना केली पाहिजे ते म्हणजे आपल्या स्त्रिया वांझ असतील आणि आमच्या दयनीय जातीचा नाश व्हावा. "

"अग्नीसारखा पेटलेला, दडपणाचा अनुभव मी यापूर्वी कधीही पाहिला नव्हता. मी असा विचार केला होता की हे लोक कुठेतरी सुप्त असले पाहिजे; परंतु, मी मरणासन्न मुलामध्ये पाहिल्याशिवाय मी ते कधीही फुटलेले पाहिले नव्हते.

"'तथापि, डॉक्टर, माझ्या बहिणीने लग्न केले. त्यावेळी तो आजारी होता, एक गरीब सहकारी, आणि तिने तिच्या प्रियकराशी लग्न केले, यासाठी की तिला तिच्या कुत्रीत, आमच्या कुत्रा-झोपडीत, जसे की माणूस म्हटेल, तसे त्याचे प्रेम व सांत्वन करावे. तिचे लग्न बरेच आठवडे झाले नव्हते, जेव्हा त्या माणसाच्या भावाने तिला पाहिले आणि तिचे कौतुक केले आणि त्या पुरुषाने तिला तिच्याकडे कर्ज मागितले - कारण आपल्यातील पती कशा आहेत! तो पुरेसा तयार होता, परंतु माझी बहीण चांगली आणि सद्गुण होती. आणि माझ्या भावाचा माझ्यासारखाच द्वेष होता. तेव्हा दोघांनी तिचा पती तिच्यावर प्रभाव टाकण्यासाठी व तिला तयार करण्यास प्रवृत्त करण्यासाठी काय केले? '

"मुलाचे डोळे, जे माझ्यावर स्थिर होते, हळू हळू त्याकडे वळून गेले आणि मी दोन चेहऱ्यांमध्ये पाहिले जे त्याने सांगितले ते सर्व खरे आहे. दोन प्रकारचा अभिमान एकमेकांना भेडसावत आहे, मला अगदी या बॅस्टेलमध्येही दिसतो; गृहस्थ, सर्व निष्काळजीपणा; शेतकरी, सर्व खाली पडलेल्या भावना आणि उत्कटतेने सूड.

"'डॉक्टर, तुम्हाला माहिती आहे की सामान्य कुत्र्यांना गाड्या घालून आमची गाडी चालवणे हे या रईसांच्या हक्कांपैकी एक आहे. त्यांनी त्याला ओढवून नेले. आपल्याला माहित आहे की, रात्रभर आपण त्यांना त्यांच्या मैदानात ठेवू, बेडूक शांत केले, यासाठी की त्यांच्या उदात्त झोपेत त्रास होणार नाही. रात्रीच्या वेळी त्यांनी त्याला अस्वस्थ मिस्टमध्ये

बाहेर ठेवले आणि दिवसा परत त्याच्याकडे परत न्या. पण त्याची खात्री पटली नाही. नाही! एके दिवशी दुपारच्या वेळी तावडीतून बाहेर काढण्यासाठी, त्याला अन्न मिळाल्यास the बेलच्या प्रत्येक झटक्यातून एकदा बारकाव केला आणि तिच्या छातीवर मरण पावला. '

"मुलामध्ये आयुष्य जगण्यासारखे काहीही नव्हते, परंतु आपला सर्व चूक सांगण्याचा त्यांचा निर्धार. जेव्हा त्याने आपला हात साफ केला तेव्हा त्याने उजव्या हाताला जखम केल्यामुळे आणि जखम भरून येण्यास भाग पाडले म्हणून त्याने मृत्यूच्या सावलीस परत आणले.

"मग त्या माणसाच्या परवानगीने व तिच्या मदतीने तिच्या भावाने तिला तेथून काढून घेतले; तरीही मला माहित आहे की तिने आपल्या भावाला सांगितले असेलच - आणि हे काय आहे हे तुला फार काळ ठाऊक होणार नाही, डॉक्टर, जर आता असा असेल तर त्याच्या भावाने तिला थोडेसे काळ घालवून दिले असेल. मी तिला रस्त्यात जाताना पाहिले. मी घरी घरी गेलो तेव्हा आमच्या वडिलांचे मन फुटले; त्याने भरलेला एक शब्द त्याने कधीच बोलला नाही. मी माझ्या तरुण बहिणीला (कारण माझ्याकडे दुसरी आहे) या माणसाच्या आवाक्याबाहेर असलेल्या ठिकाणी गेलो आणि कमीतकमी ती कधीही तिची वासना होऊ शकणार नाही . मग मी येथे भावाला शोधले आणि काल रात्री एक सामान्य कुत्रा, परंतु हातात तलवार होती. The उंच खिडकी कोठे आहे? ते इथे कुठेतरी होते? '

"खोली त्याच्या दृष्टीस अंधकारमय होत होती; जग त्याच्याभोवती संकुचित होते. मी माझ्याबद्दल नजरेत पाहिले आणि मी पाहिले की गवत आणि पेंढा मजल्यावरून पायदळी तुडवित आहेत, जणू काय संघर्ष झाला आहे.

"तीने माझे म्हणणे ऐकले आणि ती धावतच आत गेली. मी तिला सांगितले की तो मरेपर्यंत आमच्या जवळ येऊ नको. तो आत आला आणि प्रथम त्याने मला पैशाचे काही तुकडे केले; मग चाबकाच्या साह्याने माझ्यावर हल्ला केला. पण मी, एक सामान्य कुत्रा असला तरी, त्याला आकर्षित करण्यासाठी त्याच्यावर जोरदार हल्ला केला. त्याने मला पाहिजे तितके तुकडे करु द्या. त्याने तलवारीला माझ्या सामान्य रक्ताने डागले. त्याने स्वत: चा बचाव करण्याचा प्रयत्न केला - आयुष्यातल्या सर्व कौशल्यांनी माझ्यावर जोर दिला. '

"माझी नजर पडली होती, पण काही क्षणांपूर्वी, तुटलेल्या तलवारीच्या तुकड्यावर, गवत पडून. ते शस्त्र एक गृहस्थ होते. दुसर्‍या ठिकाणी, एक जुनी तलवार ठेवा जी सैनिकाची दिसते.

"'आता, मला उचलून घे, डॉक्टर; मला वर उचल. तो कोठे आहे?'

"तो येथे नाही," मी त्या मुलाला आधार देऊन, आणि त्या भावाला संदर्भित विचार केला.

"'तो! हे वडीलधर्म अभिमानी आहेत. परंतु तो मला भेटायला घाबरत आहे. इथे असलेला माणूस कुठे आहे? माझा चेहरा त्याच्याकडे वळा. '

"मी असे केले, मुलाचे डोके माझ्या गुडघ्यावर टेकवले. परंतु, त्या क्षणाकरिता विलक्षण सामर्थ्याने गुंतवणूक केली, त्याने स्वत: ला पूर्णपणे उभे केले:

मलादेखील उठणे भाग पाडले, किंवा मी अद्याप त्याला पाठिंबा देऊ शकला नाही.

"मुलगा म्हणाला," मार्किस, त्याच्याकडे डोळे उघडल्यावर त्याच्याकडे वळला आणि त्याचा उजवा हात उंचावला, 'जेव्हा या सर्व गोष्टींचे उत्तर दिले जाईल तेव्हा मी तुला व तुझ्यास आपल्यास सर्व वाईटांबद्दल बोलावतो. त्यांच्यासाठी उत्तर देण्यासाठी शर्यत. मी तुमच्यावर रक्ताच्या वधस्तंभाचे चिन्हन करतो, ते मी करतो म्हणून मी होतो. ज्या दिवसांत या सर्व गोष्टींचे उत्तर दिले जाईल त्या दिवसात मी तुमच्या भावाला, सर्वात वाईट शर्यतीत सर्वात वाईट असलेल्याला, स्वतंत्रपणे उत्तर देण्यासाठी बोलावले. मी त्याच्यावर रक्ताच्या वधस्तंभाचे चिन्हन करतो, ते चिन्ह म्हणून. '

"दोनदा, त्याने त्याच्या छातीवरच्या जखमाकडे हात ठेवला आणि त्याच्या तर्जनीने हवेत वधस्तंभ ओढला. तो अजून बोटाने उभा राहून झटपट उभे राहिला, आणि तो खाली पडताच, तो त्याबरोबर खाली पडला, आणि मी त्याला मेला.

"जेव्हा मी त्या तरूणीच्या बेडसाईडवर परत गेलो तेव्हा मला तिला सातत्याच्या क्रमासारखा वेगाने पाहिले. मला माहित आहे की हे बऱ्याच तासांपर्यंत टिकेल आणि हे कदाचित थडग्यात शांत होईल.

"मी तिला दिलेली औषधे मी पुन्हा पुन्हा सांगितली आणि रात्री उजाडेपर्यंत मी पलंगाच्या कडेला बसलो. तिने कधीही तिच्या त्रासांची छेदन करण्याची गुणवत्ता कमी केली नाही, कधीही तिच्या शब्दांच्या क्रमवारीत अडखळले नाही. ते नेहमीच माझे पती, माझे वडील आणि भाऊ होते. एक, दोन, तीन, चार, पाच, सहा, सात, आठ, नऊ, दहा, अकरा, बारा. हुश! '

"जेव्हा मी तिला पहिल्यांदा पाहिले तेव्हापासून हे छत्तीस तास चालले. मी दोनदा येऊन गेलो होतो आणि जेव्हा तिची पडझड सुरू झाली तेव्हा मी तिच्याबरोबर बसलो होतो. त्या संधीस मदत करण्यासाठी जे काही करता येईल तितके मी केले आणि बाय बाय बाय एक सुस्ततेत पडून मेलेल्या माणसा सारखी राहिली.

"जणू काही लांब आणि भीतीदायक वादळानंतर, शेवटी वारा आणि पाऊस ढवळून निघाला होता. मी तिचे हात सोडले आणि तिची आकृती आणि तिने फाटलेला ड्रेस तयार करण्यास मला मदत करण्यासाठी त्या बाईला बोलवले. तेव्हाच मला तिच्या स्थितीची जाणीव होते ज्यामध्ये आई होण्याची पहिली अपेक्षा निर्माण झाली होती; आणि तेव्हाच तिच्याकडून मला मिळालेली थोडी आशा गमावली.

"'ती मेली आहे का?' मार्क्विसला विचारले, ज्यांचे मी अद्याप मोठे भाऊ म्हणून वर्णन करणार आहे, घोड्यावरून खोलीत बुटला आहे.

"मी मेलेले नाही," मी म्हणालो; 'पण मरणार.'

"'या सामान्य शरीरात किती सामर्थ्य आहे!' तो काही कुतूहलाने तिच्याकडे खाली पाहत म्हणाला.

मी उत्तर दिले, " विलक्षण सामर्थ्य आहे, मी उदास आणि नैराश्यातून. '

"तो माझ्या बोलण्यावर प्रथम हसले आणि मग त्या गोष्टी त्यांच्यावर ओढवून घेत. त्याने माझ्या पायाजवळ खुर्ची हलविली आणि त्या महिलेस दूर जाण्याची

आज्ञा केली व तो दबलेल्या आवाजात म्हणाला,

“डॉक्टर, माझ्या भावाला या मागच्या अडचणीत सापडल्यावर मी तुझी मदत मागवावी अशी शिफारस केली. आपली प्रतिष्ठा उच्च आहे, आणि आपल्या भविष्यकाळात एक तरुण म्हणून, आपण कदाचित आपल्या आवडीबद्दल लक्षात घेत आहात. आपण येथे ज्या गोष्टी पहात आहात त्या पाहिल्या जाणा thingsया आहेत आणि बोलल्या जात नाहीत. '

“मी रुग्णाचा श्वास ऐकला आणि उत्तर देणे टाळले.

“'डॉक्टर, तू लक्ष देऊन माझा सन्मान करतोस का?'

“महाशय,” मी म्हणालो, 'माझ्या पेशामध्ये रूग्णांचे संवाद नेहमी आत्मविश्वासाने मिळतात.' मी माझ्या उत्तराविषयी सावधगिरी बाळगली कारण मी जे ऐकले आणि जे पाहिले त्यामुळे मी मनावर अस्वस्थ झालो.

“तिचा श्वासोच्छवास शोधणे इतके अवघड होते की मी काळजीपूर्वक नाडी आणि हृदय वापरून पाहिले. जीवन होते, आणि आणखी नाही. मी माझी जागा पुन्हा सुरू केल्यावर आजूबाजूला पहात असता मला दोन्ही भाऊ माझ्याबद्दल वाटले.

“मी खूप अडचणीने लिहितो, थंडी इतकी तीव्र आहे, मला एक भूगर्भ सेल आणि संपूर्ण अंधारात सापडल्याची भीती वाटते, म्हणूनच मी या कथेत संक्षेप करणे आवश्यक आहे. माझ्या स्मृतीत कोणताही गोंधळ किंवा अपयश नाही; हे माझ्या आणि त्या भावांमध्ये नेहमी बोलले गेलेले प्रत्येक शब्द आठवते आणि तपशीलवार असू शकते.

“ती एक आठवडा रेंगाळली. शेवटच्या दिशेने, तिने माझ्या कान तिच्या ओठांच्या जवळ ठेवून मला सांगितलेली काही अक्षरे मला समजली. तिने मला विचारले की ती कुठे आहे, आणि मी तिला सांगितले; मी कोण होतो आणि मी तिला सांगितले. मी तिला तिच्या कौटुंबिक नावाबद्दल विचारले म्हणून ते व्यर्थ ठरले. तिने उदासतेने डोके उशीवरुन डोक्यावर हलवले आणि मुलाप्रमाणेच तिने रहस्य लपवले.

“मी वेगाने बुडत आहे हे मला सांगत होतो आणि दुसरा दिवस जगू शकत नाही तोपर्यंत मला तिला प्रश्न विचारण्याची संधी नव्हती. तोपर्यंत, त्या बाईला आणि स्वत: ला वाचवण्याशिवाय तिच्या चेतनाकडे कोणालाही सादर केले गेले नाही, परंतु जेव्हा मी तिथे होतो तेव्हा त्यापैकी एक किंवा इतर नेहमीच अंथरुणावर पडल्याच्या मागे बसले होते. पण जेव्हा हे समजले तेव्हा मी तिच्याशी कोणता संवाद साधू शकतो हे त्यांना बेफिकीर वाटले; जणू काय mind विचार माझ्या मनात शिरला — मीही मरत होतो.

“मी नेहमीच असे पाहिले आहे की त्यांच्या गर्विष्ठपणाने लहान भावावर (जसे मी त्याला म्हणतो म्हणून) कठोरपणे नाराज होतो आणि शेतकर्‍याबरोबर तलवारी ओलांडल्या आणि त्या शेतक a्याने मुलाला तडफडले. त्यापैकी दोघांच्याही मनावर परिणाम होऊ शकणारा एकमेव विचार म्हणजे हा परिवारासाठी अत्यंत निकृष्ट आहे आणि हास्यास्पद आहे. मी जितक्या वेळा लहान भावाचे डोळे वेधून घेत असे तेव्हां त्या भावनेतून मला आठवते की तो मुलावर मला काय माहित आहे हे जाणून घेण्यासाठी तो मला मनापासून आवडत नाही. वडिलांपेक्षा तो माझ्यासाठी नम्र आणि सभ्य होता; पण

मी हे पाहिले. मीसुद्धा पाहिले की वडिलांच्याही मनात मी एक अडचण आहे.

"मध्यरात्र होण्याच्या दोन तास अगोदर माझा रुग्ण मरण पावला - एका वेळी, माझ्या घड्याळाद्वारे, मी तिला पाहिल्याच्या क्षणी उत्तर दिले. मी तिच्याबरोबर एकटीच होतो, जेव्हा तिचा अनैतिक तरुण डोके एका बाजूला हळू हळू घसरुन पडला आणि तिच्या सर्व ऐहिक चुका आणि व्यथा संपल्या.

"भाऊ पायर्‍यांच्या खोलीत पाय roomया चढून बसले होते. मी त्यांना ऐकले होते, बेडसाथवर एकटेच, त्यांनी त्यांच्या सवारीच्या चाबूकांसह बूट मारले होते आणि खाली वरून खाली वाकले होते.

"'शेवटी ती मेली?' वडील म्हणाले, मी आत गेलो तेव्हा.

"ती मेली आहे," मी म्हणालो.

"'माझ्या बंधू, मी तुझे अभिनंदन करतो', जेव्हा ते फिरले, तेव्हा त्याचे हे शब्द होते.

"त्याने यापूर्वी मला पैशांची ऑफर दिली होती, जे मी घेण्यास पुढे ढकलले होते. त्याने आता मला सोन्याचे रोलो दिले. मी ते त्याच्या हातातून घेतले, पण ते टेबलावर ठेवले. मी या प्रश्नावर विचार केला होता, आणि काहीही न स्वीकारण्याचा संकल्प केला होता.

मी म्हणालो, " कृपा करुन मला क्षमा कर. " परिस्थितीत, नाही. '

"त्यांनी रूपांतर केले, परंतु मी त्यांच्याकडे वाकल्याप्रमाणे त्यांचे डोके माझ्याकडे वाकवले आणि आम्ही दुसर्या बाजूला दुसर्‍या शब्दाविना विभक्त झालो.

"मी कंटाळलो आहे, कंटाळलो आहे आणि कष्टाने थकलो आहे. मी या भित्रा हाताने काय लिहिले आहे ते मी वाचू शकत नाही.

"पहाटेच सोन्याचे रुल माझ्या दाराजवळ एका लहान बॉक्समध्ये सोडले होते व माझे नाव बाहेरील बाजूने ठेवले होते. सुरुवातीपासूनच, मी काय करावे लागेल याबद्दल मी उत्सुकतेने विचार केला होता. ज्या दिवशी मला समन्स बजावले गेले होते आणि ज्या ठिकाणी मी गेले होते त्या जागेचे स्वरूप आणि मी ज्या ठिकाणी गेलो होतो त्या सर्वांना सांगून मी त्या दिवशी मंत्र्यांना खाजगीरित्या लिहिण्याचे ठरविले. सर्व परिस्थिती सांगून. कोर्टाचा प्रभाव काय होता आणि नोबलचे लसीकरण काय आहे हे मला माहित होते आणि मी अशी अपेक्षा करतो की या प्रकरणात कधीही सुनावणी होणार नाही; पण, मी माझ्या स्वत: च्या मनातून मुक्त व्हावे अशी इच्छा व्यक्त केली. माझ्या बायकोपासून मी हे प्रकरण खूपच गुप्त ठेवले होते. आणि हेदेखील मी माझ्या पत्रात नमूद करण्याचा संकल्प केला. माझा खरा धोका आहे याबद्दल मला कोणतीही शंका नव्हती; परंतु मला माहित आहे की, माझ्याकडे असलेले ज्ञान घेण्याने जर इतरांशी तडजोड केली गेली तर इतरांनाही धोका असू शकतो.

"त्या दिवशी मी खूप व्यस्त होतो आणि त्या रात्री माझे पत्र पूर्ण करू शकले नाही. दुस finishया दिवशी सकाळी संपण्यापूर्वी मी बर्‍याच वेळेस उठलो. वर्षाचा शेवटचा दिवस होता. मला नुकतेच पूर्ण होण्यापूर्वी हे पत्र पडले होते, जेव्हा मला

सांगण्यात आले की एक महिला वाट पाहत आहे, ज्याने मला भेटायचे आहे.

“मी स्वत: ला ठरवलेल्या कामात मी अधिकाधिक असमान वाढत आहे. ते इतके थंड, काळोख आहे, माझ्या संवेदना इतक्या तीव्र झाल्या आहेत आणि माझ्याबद्दलची उदासता भीतीदायक आहे.

“ती तरूणी, आकर्षक आणि देखणी होती, पण दीर्घ आयुष्यासाठी ती चिन्हांकित नव्हती. ती मोठ्या आंदोलनात होती. तिने स्वत: ला मार्किस सेंट एव्हरेमोन्डेची पत्नी म्हणून माझ्यासमोर सादर केले. मुलाने ज्या शीर्षकाद्वारे स्कार्फवर भरतलेल्या सुरुवातीच्या पत्राद्वारे मोठ्या भावाला संबोधित केले होते ते शीर्षक मी जोडले आणि मला अगदी अलीकडेच मी पाहिलेला असा निष्कर्ष गाठण्यात काहीच अडचण आली नाही.

“माझी आठवण अजूनही अचूक आहे, परंतु मी आमच्या संभाषणाचे शब्द लिहू शकत नाही. मला शंका आहे की मी माझ्यापेक्षा जास्त बारकाईने पहातो आहे आणि मला हे माहित नाही की मी केव्हाही पाहिले जाईल. तिचा काही प्रमाणात संशय आला होता आणि काही प्रमाणात तिला शोधण्यात आले होते की, क्रूर कथेची मुख्य तथ्यं, तिच्यात तिच्या नव'ड्याचा वाटा होता आणि माझा सहारा घेतला जात होता. मुलगी मेली आहे हे तिला माहित नव्हते. तिची आशा होती, ती मोठ्या संकटात म्हणाली, गुप्तपणे, स्त्रीची सहानुभूती दर्शविण्यासाठी. तिची आशा स्वर्गाचा राग अशा घरापासून दूर ठेवण्याची होती जी बर्‍याच काळापर्यंत दुःखी होती.

“एक तरुण बहिण राहत होती यावर विश्वास ठेवण्यामागे तिला कारणे होती आणि त्या बहिणीला मदत करण्याची तिची सर्वात मोठी इच्छा होती. मी तिला असं काही सांगू शकत नाही की अशी एक बहीण आहे; त्यापलीकडे मला काहीच माहित नव्हते. माझ्या आत्मविश्वासावर अवलंबून राहून तिचे माझ्याकडे येण्याचे आकर्षण, मी तिला निवासस्थान व त्याचे नाव सांगू शकेन अशी आशा होती. या क्षणी मी या दोघांविषयी दुर्लक्ष करतो.

“हे कागदपत्रे मला अपयशी ठरतात. काल माझ्याकडून एकाला इशारा देऊन घेण्यात आले. आज मी माझा विक्रम पूर्ण केला पाहिजे.

“ती एक चांगली, दयाळू स्त्री होती आणि तिच्या लग्नात आनंदी नव्हती. ती कशी असू शकते! भावाने तिच्यावर अविश्वास व नापसंत केली आणि तिच्या प्रभावाचा तिला सर्व विरोध झाला; ती भीती वाटली आणि तिच्या नव oर्‍याला भीती वाटली. मी तिला दारात सोडले तेव्हा तिच्या गाडीत एक मूल, दोन ते तीन वर्षाचा एक सुंदर मुलगा होता.

ती म्हणाली, " डॉक्टर, त्याच्या दृष्टीने, अश्रूंनी त्याला बोट दाखवून, 'मी जे काही करू शकेन त्यात जे काही करता येईल ते करण्यासाठी मी सर्वतोपरी प्रयत्न करीन. अन्यथा तो आपल्या वारशामध्ये कधीही यशस्वी होणार नाही. माझ्याकडे एक सादरीकरण आहे की यासाठी निर्दोष प्रायश्चित्त केले नाही तर एक दिवस त्याची आवश्यकता भासू शकेल. मी माझे स्वतःचे म्हणणे काय सोडले आहे - ते काही

दागिन्यांच्या किंमतींपेक्षा कमी आहे injured जखमी झालेल्या कुटुंबावर, त्याच्या मृत आईची करुणा आणि शोकगीत मी या जीवनातले पहिले अर्पण देईन. बहिणीचा शोध लागतो. '

"त्या मुलाने त्याचे चुंबन घेतले आणि त्याला म्हणाली, 'आपल्या स्वत: च्या फायद्यासाठी! 'चार्ल्स, तू विश्वासू आहेस?' मुलाने तिला धैर्याने उत्तर दिले, 'होय!' मी तिच्या हाताचे चुंबन घेतले, आणि ती त्याला आपल्या हातात घेऊन घेऊन गेली आणि तेथून पळून गेली. मी तिला यापूर्वी कधीच पाहिले नाही.

"मला माहित आहे या विश्वासाने तिने तिच्या पतीच्या नावाचा उल्लेख केला होता म्हणून मी माझ्या पत्रामध्ये तिचा उल्लेख केला नाही. मी माझ्या पत्र्यावर शिक्कामोर्तब केले आणि माझ्या स्वत: च्या हातावर विश्वास ठेवून मी ते त्या दिवसाला दिले.

"वर्षाच्या शेवटल्या रात्री, रात्री नऊ वाजेच्या सुमारास, काळ्या पोशाखात एकाने माझ्या फाटकाजवळ वाजविले, त्याने मला भेटायला सांगितले, आणि माझा सेवक अर्नेस्ट डेफर्ज या तरुण मुलाच्या माथ्यावरुन पाठीमागे गेले. जेव्हा माझा सेवक मी माझ्या पत्नीबरोबर बसलो होतो त्या खोलीत आला तेव्हा- माझ्या बायको, माझ्या मनापासून प्रिय! माझी गोरी तरुण इंग्रजी पत्नी! आम्ही त्या माणसाला पाहिले. तो माणूस गेटजवळ असावा असा होता आणि तो त्याच्यामागे शांत बसलेला दिसला.

"रुई सेंट होनोर मधील तातडीची घटना, तो म्हणाला. हे मला थांबवू शकत नाही, त्याच्याकडे वाटेत एक प्रशिक्षक होता.

"ते मला येथे आणले, मला माझ्या थडग्यात आणले. जेव्हा मला घराची कल्पना आली, तेव्हा माझ्या मागच्या बाजूला एक काळे मफलर घट्ट ओढले गेले होते आणि माझे हात पाय कापले होते. दोन्ही भाऊ एका गडद कोप fromयातून रस्ता ओलांडला आणि मला एकाच हावभावाने ओळखले. मार्क्विसने माझ्या खिशातून पत्र लिहिले होते, ते मला दाखवले, कंदील ठेवलेल्या प्रकाशात तो जाळला आणि पायाने राख विझविली. एक शब्दही बोलला नव्हता. मला येथे आणले होते, मला माझ्या जिवंत थडग्यात आणले गेले.

"तो फार आनंद झाला असता, तर देव हे भाऊ एकतर कठीण अंत: करणात, या सर्व भयानक वर्षांत ठेवणे मला जिवंत किंवा dead- की नाही हे एक शब्द कळवा म्हणून-म्हणून पत्नी खूप प्रिय कोणत्याही बातमी मंजूर करण्यासाठी मी कदाचित त्यांना विचार केला असेल की त्याने त्यांचा त्याग केला नाही. परंतु, आता माझा असा विश्वास आहे की रेड क्रॉसचे चिन्ह त्यांच्यासाठी प्राणघातक आहे आणि त्याचा दयाळूपणामध्ये त्यांचा वाटा नाही. आणि ते व त्यांचे वंशज, त्यांच्या वंशातील शेवटपर्यंत, मी, अलेक्झांड्रे मॅनेट, नाखूष कैदी, माझ्या असह्य पीड्याने वर्ष 1767 च्या शेवटच्या रात्री, या सर्व गोष्टींचे उत्तर दिले जाईल तेव्हाची निंदा करतो. मी स्वर्ग आणि पृथ्वीवर त्यांचा निषेध करीन. "

जेव्हा या दस्तऐवजाचे वाचन केले गेले तेव्हा एक भयानक आवाज आला. तळमळ आणि उत्सुकतेचा आवाज ज्यामध्ये रक्ताशिवाय काहीच नाही. या कथेत त्या काळातल्या सर्वांत सूडबुद्धीचे आव्हान होते आणि या देशातील कोणीही प्रमुख नव्हते पण त्याआधीच त्या खाली आल्या असाव्यात.

त्या न्यायाधिकरणाची आणि त्या श्रवणशक्तीच्या उपस्थितीत, डीफार्जने कागदाला सार्वजनिक कसे केले नाही, हे दर्शविण्याची गरज आहे की मिरवणुकीत इतर पकडलेल्या बॅस्टिल स्मारकांनी ते ठेवले होते आणि त्यांचा वेळ लपवून ठेवला होता. हे दर्शविण्याची फारशी गरज नाही की हे घृणास्पद कौटुंबिक नाव सेंट एंटोईन यांनी फार पूर्वीपासून ओळखले गेले होते आणि ते प्राणघातक नोंद झाले आहे. ज्या माणसाने त्याचे गुण आणि सेवा त्या दिवशी त्या निंदानालगत त्या ठिकाणी त्याला टिकवून ठेवले असते, त्या माणसाने कधीही त्याग केली नाही.

आणि नशिब देणारा माणूस हा सर्वात वाईट म्हणजे निंदा करणारा सुप्रसिद्ध नागरिक होता, त्याचा स्वतःचा मित्र होता, त्याच्या बायकोचा बाप होता. पुरातन काळाच्या शंकास्पद सार्वजनिक सद्गुणांचे अनुकरण करणे आणि लोकांच्या वेदीवरील यज्ञ आणि आत्मदहन यासाठी लोकांची उन्मादक आकांक्षा होती. म्हणून जेव्हा राष्ट्रपती म्हणाले (अन्यथा स्वत: चे डोके त्याच्या खांद्यांवर टेकवले असते), असे म्हटले होते की प्रजासत्ताकाचा एक चांगला चिकित्सक अरिस्टोक्रॅट्सच्या कुटूंबाच्या कुटुंबाला मुळाशी धरुन प्रजासत्ताकाच्या अधिक चांगल्या प्रजेसाठी पात्र असेल आणि यात एक पवित्र चमक आणि आनंद नक्कीच वाटेल. आपल्या मुलीला विधवा आणि तिचे मूल यांना अनाथ बनवण्यामुळे, वन्य उत्साह आणि देशप्रेमाचा उत्साह होता, मानवी सहानुभूतीचा स्पर्श नव्हे.

“त्याच्या आजूबाजूस त्याचा खूप प्रभाव आहे, डॉक्टर?” मॅडम डेफार्जने कुरकुर केली आणि द वेंगेनसकडे हसत हसत म्हणाला. “आता त्याला वाचवा, माझ्या डॉक्टर, त्याला वाचवा!”

प्रत्येक ज्युरीमनच्या मतावर, गर्जना होते. दुसरा आणि दुसरा. गर्जना आणि गर्जना.

एकमताने मतदान केले. लोकांचा कुख्यात जुलूम करणारा, प्रजासत्ताकचा शत्रू हृदय व वंशाच्या खाली उतरला. द्वारपालकडे परत, आणि मृत्यूचे चोवीस-वीस तासात!

इलेव्हन तिन्हीसांजा

अशा प्रकारे निष्पाप माणसाची दुर्दैवी पत्नी मरण पावली आणि त्या शिक्षेच्या खाली गेली, जणू काय तिला मृत्यूने ग्रासले आहे. पण, ती काहीच बोलली नाही; आणि तिच्या मनातला आवाज इतका जोरदार होता की हे दर्शविते की ती सर्व जगाची आहे ज्याने त्याला त्याच्या दु: खामध्ये उभे केले पाहिजे आणि ते वाढवू नये, त्या झटक्याने तिने त्वरित तिला उठविले.

न्यायाधीशांना दरबारीबाहेर जाहीर निदर्शनात भाग घ्यावा लागला, असे न्यायाधिकरणाने तहकूब केले. न्यायालयाने स्वतःच्या पुष्कळ परिच्छेदांद्वारे रिक्त

होण्याचा वेगवान आवाज आणि हालचाल थांबविली नव्हती, जेव्हा ल्युसी तिच्या पतीकडे हात ओढून उभी राहिली, तेव्हा तिच्या चेहर्‍यावर प्रेम आणि सांत्वनाशिवाय काही नव्हते.

“मी त्याला स्पर्श केला तर! मी एकदा त्याला मिठी मारली तर! हे चांगल्या नागरिकांनो, जर आमच्यावर तुमच्यावर खरोखर दया असेल तर! ”

काल रात्री गेलेल्या चार माणसांपैकी दोन आणि बरसद यांच्यासह तेथे फक्त एक सैनिक होता. लोकांनी रस्त्यावरच्या कार्यक्रमात सर्वजण ओतले होते. बरसदने बाकीच्यांना प्रपोज केले, “मग मग तिने त्याला मिठी मारू द्या; तो क्षण आहे. ”हे शांतपणे ओळखले गेले आणि त्यांनी तिला हॉलमधील जागेवरून एका उंच जागी नेले, जिथून तो गोदीवर टेकून तिला आपल्या हातात गुंडाळत होता.

“निरोप, माझ्या आत्म्याचे प्रिय प्रिये. माझ्या प्रेमावर माझे वेगळेपणाचे आशीर्वाद. थकल्या गेलेल्या विश्रांती घेणा We्या आम्ही पुन्हा भेटू! ”

जेव्हा त्याने तिला तिच्या अंगात पकडले तेव्हा ते तिच्या नव husband्याचे शब्द होते.

“प्रिय चार्ल्स, मी हे सहन करू शकतो. मी वरून समर्थित आहे: मला त्रास देऊ नका. आमच्या मुलासाठी एक वेगळेपणाचे आशीर्वाद. ”

“मी तिला तुमच्याकडे पाठवत आहे. मी तुला तिच्याकडून चुंबन घेत आहे. तुझ्याकडून मी तिला निरोप देतो. ”

"माझा नवरा. नाही! एक क्षण! ”तो तिच्यापासून स्वत: ला फाडत होता. “आम्ही जास्त काळ वेगळे होणार नाही. मला असे वाटते की यामुळे माझे हृदय अगदी त्याग करेल; पण मी माझे कर्तव्य मी करेपर्यंत करेन व जेव्हा मी तिला सोडतो, तेव्हा देवाने तिच्यासाठी माझ्या मैत्रिणी वाढवल्या. ”

तिचे वडील तिच्या मागोमाग गेले होते व त्या दोघांपर्यंत गुडघे टेकले असते, पण त्या वेळी डार्नेने एक हात बाहेर करुन त्याला धरले व मोठ्याने ओरडले:

"नाही, नाही! आपण काय केले आहे, आपण काय केले आहे, की आपण आमच्यापुढे गुडघे टेकले पाहिजे! आम्हाला माहित आहे की आपण किती काळ संघर्ष केलात. आम्हाला माहित आहे की आपण माझ्या वंशावर संशय व्यक्त करता तेव्हा आणि आपण हे जाणता तेव्हा आपण काय करीत होता. आम्हाला माहित आहे की तिच्या प्रिय फायद्यासाठी आपण ज्या नैसर्गिक वैमनस्यविरूद्ध संघर्ष केला आणि विजय मिळविला. आम्ही मनापासून आणि आमच्या सर्व प्रीती आणि कर्तव्यासह तुमचे आभार मानतो. स्वर्ग तुम्हा सर्वांबरोबर असो! ”

तिच्या वडिलांचे एकच उत्तर होते की त्याने पांढ white्या केसांवरून आपले हात काढावे आणि त्यांना त्रासात ओढा लावला.

कैदी म्हणाला, “हे असं असू शकत नाही. “सर्व गोष्टी एकत्र आल्या म्हणून त्या एकत्र आल्या. माझ्या गरीब आईचा विश्वास सोडवण्याचा हा नेहमीच व्यर्थ प्रयत्न होता ज्याने सर्वप्रथम माझ्या जीवनाला आपल्या जवळ आणले. चांगल्या गोष्टी अशा वाईट गोष्टी कधीच येऊ शकत नाहीत, सुखाचा शेवट इतका दु: खी झाला नव्हता. मला धीर द्या आणि मला क्षमा करा. स्वर्ग तुला आशीर्वाद देईल! ”

जेव्हा तो दूर गेला तेव्हा त्याच्या बायकोने त्याला सोडले आणि प्रार्थनेच्या रूढीने एकमेकांना हात लावत आणि तिच्या चेह upon्यावर तेजस्वी नजर टाकून त्याच्याकडे पाहत उभे राहिले, ज्यात एक सुखद स्मितही होते. जेव्हा तो कैद्यांच्या दाराजवळून बाहेर पडला, तेव्हा तिने वळून आपल्या बापाच्या छातीवर प्रेमपूर्वक डोकी घातली, त्याच्याशी बोलण्याचा प्रयत्न केला आणि त्याच्या पाया पडला.

त्यानंतर, ज्या अस्पष्ट कोप from्यातून तो कधीही हलला नव्हता तेथून सिडनी कार्टन आला आणि तिला घेऊन गेला. तिच्याबरोबर फक्त तिचे वडील आणि श्री. लॉरी होते. जेव्हा तिने तिचे केस उंचावले तेव्हा त्याचा हात हादरला आणि तिच्या डोक्याला आधार दिला. तरीसुद्धा, त्याच्याबद्दल एक अशी भावना होती जी दयाळू नव्हती - तिच्यात अभिमान बाळगला जात होता.

“मी तिला कोचला नेऊ का? मी तिचे वजन कधीच जाणवणार नाही. ”

त्याने तिला हलकेच दारापाशी नेले आणि कोमलतेने तिला एका डब्यात ठेवले. तिचे वडील आणि त्यांचे जुने मित्र त्यात शिरले आणि ड्रायव्हरच्या शेजारी बसले.

जेव्हा काही तासांपूर्वी अंधारात त्याने थांबायचे होते त्या प्रवेशद्वाराजवळ ते पोहोचले तेव्हा तिच्या पायाच्या कोणत्या खडबडीत दगडांवरुन कुणी पाऊल टाकले आहे हे स्वतःस दाखवा, त्याने तिला पुन्हा उंच केले आणि पाय her्या वर नेले. . तेथे त्याने तिला पलंगावर झोपवले, तिथे तिचे मूल आणि मिस प्रोस तिच्यावर रडले.

नंतर हळू हळू म्हणाला, “तिला स्वतःला आठवू नको,” तर ती उत्तम आहे. तिला फक्त चैतन्य असताना तिला चैतन्यात परत आणू नका. ”

"अरे, कार्टन, कार्टन, प्रिय कार्टन!" लहान लुसकी ओरडली, त्याने उडी मारली आणि दु: खाच्या भरात त्याने त्याचे हात त्याच्याभोवती आवेशाने फेकले. “आता तू आलास, मला वाटतं तू मामाला मदत करायला काहीतरी करशील, पपाला वाचवण्यासाठी काहीतरी करशील! ओ, तिच्याकडे पाहा, प्रिय कार्टन! तिला, तिच्यावर प्रेम करणा all्या सर्व लोकांपैकी तुम्हीही तिला हे सहन करण्यास समर्थ आहात का? ”

तो मुलाकडे वाकला आणि त्याने तिच्या तोंडावर बहरणारा गाल घातला. त्याने तिला तिच्यापासून हळू हळू ठेवले आणि तिच्या बेशुद्ध आईकडे पाहिले.

"मी जाण्यापूर्वी," तो म्हणाला आणि थांबला- "मी तिचे चुंबन घेऊ?"

नंतर लक्षात आले की जेव्हा त्याने वाकून तिच्या तोंडाला ओठांनी स्पर्श केला तेव्हा त्याने काही शब्द कुरकुर केले. मुलाला, जे त्याच्या जवळचे होते, त्यांनी त्यांना नंतर सांगितले आणि तिने एक सुंदर देखो वृद्ध महिला असताना आपल्या नातवंडांना सांगितले की, “तुला ती आवडतेच आयुष्य.” असे त्यांनी ऐकले.

जेव्हा तो शेजारच्या खोलीत बाहेर गेला, तेव्हा त्याने अचानक श्री. लॉरी आणि तिच्या वडिलांकडे पाठ फिरविली, जे नंतरच्या लोकांना म्हणाले:

“तुमचा खूप प्रभाव होता पण काल, डॉक्टर मॅनेट; किमान प्रयत्न करा. हे

न्यायाधीश आणि सर्व सत्ताधारी माणसे तुमच्यासाठी अत्यंत मैत्रीपूर्ण आहेत आणि तुमच्या सेवांबद्दल खूपच जाणकार आहेत; ते नाहीत का? ”

“चार्ल्सशी काहीही जोडलेले माझ्याकडून लपलेले नव्हते. मी त्याला वाचवू यावे अशी ठाम खात्री होती. आणि मी केले. ”त्याने मोठ्या संकटात आणि हळू हळू उत्तर परत केले.

“पुन्हा प्रयत्न करा. या आणि उद्या दुपार दरम्यानचे तास थोड्या कमी आहेत, पण प्रयत्न करा. ”

“मी प्रयत्न करण्याचा विचार आहे. मी एक क्षणही विश्रांती घेणार नाही. ”

“बरं आहे. तुझ्यासारखी उर्जा मला यापूर्वी माहित आहे, की यापूर्वी कधीही नाही, परंतु तो हसत हसत हसा आणि म्हणाला, “यासारख्या महान गोष्टी. पण प्रयत्न करा! जेव्हा आपण त्याचा दुरुपयोग करतो तेव्हा आयुष्याइतकेच मूल्य कमी होते परंतु ते प्रयत्न करणे योग्य आहे. ते नसते तर घालण्यासाठी काहीच खर्च करावे लागणार नाही. ”

डॉक्टर मॅनेट म्हणाले, “मी सरळ फिर्यादी आणि राष्ट्रपतींकडे गेलो, आणि ज्यांचे नाव न देणे चांगले आहे अशा लोकांकडे मी जाईन. मीसुद्धा लिहीन, आणि — पण रहा! रस्त्यावर उत्सव साजरा केला जातो आणि अंधार होईपर्यंत कोणालाही प्रवेश करता येणार नाही. ”

“ते खरं आहे. बरं! ही उत्तम प्रतीची आशा आहे आणि अंधार होईपर्यंत उशीर होण्यासंबंधी फारसे नाही. आपण कशा वेगात आहात हे मला जाणून घ्यायला आवडले पाहिजे; तरी, मन! मी काहीही अपेक्षा! डॉक्टर मॅनेट, या भयानक शक्ती तुम्ही कधी पाहिल्या असतील? ”

“अंधारानंतर लगेचच, मला आशा आहे. यातून एक-दोन तासात. ”

“लवकरच चारही अंधार होईल. आपण एक किंवा दोन तास पसरवू या. जर मी मिस्टर लॉरीच्या नऊ वाजता गेलो तर आपण काय केले ते मी आमच्या मित्राकडून किंवा स्वत: कडून ऐकू शकतो? ”

“होय”

"आपण यशस्वी व्हा!"

मिस्टर लॉरी सिडनीच्या मागे बाहेरील दारापाशी गेले आणि जाताना त्याच्या खांद्याला स्पर्शून त्याला वळवू लागले.

“मला काहीच आशा नाही,” श्री. लॉरी म्हणाल्या, अत्यंत निराशाजनक आणि कुजबुजलेल्या.

"किंवा मीही नाही."

“यापैकी एखाद्याने किंवा या सर्व लोकांपैकी एखाद्याने त्याला सोडवायचे ठरविले असेल तर ती मोठी समजूत आहे; त्याचे आयुष्य म्हणजे त्यांचे किंवा कोणाचेही आयुष्य म्हणजे काय! the न्यायालयात प्रात्यक्षिकानंतर त्यांनी त्याला धडकी धरली तर मला शंका आहे. "

"आणि तसंच मी करतो. त्या आवाजात कु axहाड पडल्याचे मी ऐकले."

श्री. लॉरीने आपला हात दरवाजाच्या चौकटीवर टेकला आणि त्याकडे

आपला चेहरा वाकला.

“निराश होऊ नका,” कार्टन म्हणाला, हळूवारपणे; “दु: खी होऊ नका. या कल्पनेत मी डॉक्टर मॅनेटला प्रोत्साहित केले, कारण मला वाटले की कदाचित हे एक दिवस तिच्यासाठी सांत्वनदायक असेल. अन्यथा, तिला वाटेल की 'त्याचे आयुष्य मूर्खपणाने वाया घालवले गेले किंवा वाया गेले' आणि यामुळे तिला त्रास होऊ शकेल. ”

“होय, हो, होय,” श्री लॅरीने आपले डोळे कोरडे करून परत सांगितले, “तुम्ही बरोबर आहात. पण त्याचा नाश होईल; खरी आशा नाही. ”

“हो. त्याचा नाश होईल: खरी आशा नाही.

आणि खाली उतरलेल्या पायऱ्या, एका पायऱ्यावरुन चालले.

बारावी काळोख

सिडनी कार्टनने रस्त्यावर विराम दिला, कोठे जायचे हे निश्चित नाही. “टेलसनच्या बँकिंग-हाऊमध्ये नऊ वाजता,” तो मुस्कुराच्या चेह with्याने म्हणाला. “मी स्वत: ला दर्शविण्यासाठी योग्य वेळी, चांगले काम करावे काय? मला असे वाटते. माझ्यासारखा एखादा माणूस इथे आहे हे या लोकांना माहित असले पाहिजे; ही एक सावधगिरीची खबरदारी आहे आणि ही एक आवश्यक तयारी असू शकते. पण काळजी, काळजी, काळजी! मला याचा विचार करू दे! ”

एखाद्या वस्तूकडे झुकू लागलेल्या त्याच्या चरणांची तपासणी करून त्याने आधीच गडद होणाऱ्या रस्त्यावर एक-दोन वळण घेतले आणि त्याच्या मनातील विचार त्याच्या संभाव्य परिणामाकडे वळविला. त्याची पहिली छाप पुष्टी झाली. शेवटी त्यांनी निश्चय केला की “माझ्यासारखा असा माणूस इथे आहे हे या लोकांना माहित असावे.” आणि तो सेंट अँटॉइनकडे वळून म्हणाला.

डेफरगे यांनी त्या दिवशी सेंट अँटॉइन उपनगरातील वाईन-शॉपचे पालनकर्ता म्हणून स्वतःचे वर्णन केले होते. ज्याला शहराचे चांगले नाव आहे त्यांना काही प्रश्न न विचारता आपले घर शोधणे कठीण नव्हते. आपली परिस्थिती जाणून घेतल्यानंतर, कार्टन पुन्हा त्या जवळच्या रस्त्यांमधून बाहेर आला आणि ताजेतवाने झालेल्या ठिकाणी जेवलो आणि जेवल्यानंतर झोपी गेला. बऱ्याच वर्षांत प्रथमच, त्याला कडक पेय नव्हते. काल रात्रीपासून त्याने थोडीशी हलकी पातळ द्राक्षारसाशिवाय काहीही घेतले नव्हते, काल रात्री त्याने ब्रॅन्डी हळूहळू खाली सोडली होती. श्री लॉरीच्या चतुराईने एखाद्या मनुष्याने हे केले आहे.

ताजेतवाने होण्यास रात्रीचे सात वाजले होते, आणि पुन्हा रस्त्यावर आला. तो सेंट अँटॉइनच्या दिशेने जाताना तो एक दुकान असलेल्या खिडकीजवळ थांबला जिथे एक आरसा होता आणि त्याने त्याच्या सैल क्रॉव्हेट, आणि कोट-कॉलर आणि जंगली केसांची थोडी विकृत व्यवस्था बदलली. हे झाल्यावर तो थेट डिफर्जवर गेला आणि आत

गेला.

दुकानात कोणीही ग्राहक नसले पण अस्वस्थ बोटांनी आणि कुटिल आवाजात जॅक्स थ्री असे म्हटले. हा माणूस, ज्याला त्याने ज्युरीवर पाहिले होते, तो डिफार्जेस, माणूस आणि पत्नी यांच्याशी संभाषणात लहान काउंटरवर मद्यपान करत उभा होता. घटनेच्या नियमित सदस्याप्रमाणे संभाषणात सूड घेण्यास मदत केली.

कार्टन चालत असताना, त्याच्या आसनावर बसला आणि थोडासा वाइन विचारला (मॅडम डेफर्जने) त्याच्याकडे दुर्लक्ष केले, आणि नंतर एक उत्सुकतावादी आणि नंतर उत्साही, आणि मग स्वत: त्याच्याकडे गेला आणि आणि त्याला विचारले की त्याने काय आज्ञा केली आहे?

त्याने आधीच जे सांगितले होते त्याची पुनरावृत्ती केली.

“इंग्रजी?” मॅडम डेफर्जने विचारले, जिज्ञासूने तिची काळी भुवया उत्सुकतेने वाढवली.

तिच्याकडे पाहिल्यानंतर, जणू काही एकच फ्रेंच शब्दाचा आवाजदेखील त्याला व्यक्त करण्यास मंद होता, त्याने त्याच्या पूर्वीच्या जोरदार परराष्ट्र भाषेत उत्तर दिले. “हो, मॅडम, होय. मी इंग्रज आहे!"

मॅडम डेफर्ज वाइन मिळविण्यासाठी तिच्या काउंटरकडे परत आली आणि जेव्हा त्याने एक जैकोबिन जर्नल उचलला आणि त्याचा अर्थ समजून न घेता, त्याने तिला असे ऐकले की “एव्हरेमोन्डेप्रमाणे मीही तुझी शपथ घेतो!”

डिफरजने त्याला वाइन आणले आणि त्याला संध्याकाळ दिली.

"कसे?"

"शुभ संध्या."

“अरे! शुभ संध्याकाळ, नागरिक, ”आपला काच भरत आहे. “अहो! आणि चांगले वाइन मी प्रजासत्ताकला प्या. ”

डेफर्ज परत काउंटरकडे गेला आणि म्हणाला, “नक्कीच थोड्याशा सारखे.” मॅडमने कठोरपणे प्रत्युत्तर दिले, “मी तुम्हाला एक चांगला सौदा सांगत आहे.” जॅक थ्री यांनी शांतपणे टीका केली, “तो तुमच्या मनात इतका आहे, तुला भेटेल, मॅडम . ”प्रेमाचा सूड हसत हसत म्हणाला,“ हो माझा विश्वास! आणि उद्या उद्या पुन्हा एकदा त्याला पाहून आपल्याला फार आनंद होत आहे! ”

कार्टनने त्याच्या कागदाच्या ओळी आणि शब्दांचे अनुसरण केले, हळूच तर्जनी आणि एक अभ्यासू आणि शोषून घेतलेला चेहरा. ते सर्व कमी बोलताना एकत्र काउंटरवर हात ठेवत होते. काही क्षणांची गप्प बसल्यानंतर, त्यादरम्यान, याकोबिन संपादकाचे बाह्य लक्ष विचलित न करता ते सर्व त्याच्याकडे वळले आणि त्यांनी पुन्हा संभाषण सुरू केले.

जॅक थ्रीने साजरा केला, “मॅडम जे बोलते ते खरं आहे.” “का थांबायचं? त्यात मोठी शक्ती आहे. का थांबायचं? ”

“ठीक, ठीक आहे,” डीफर्ज म्हणाले, “पण कोठेतरी थांबायलाच हवे. तरीही, प्रश्न अजूनही कोठे आहे? ”

"संहार वेळी," मॅडम म्हणाली.
“शानदार!” जॅक थ्रीने क्रोक केला. सूड, देखील, अत्यंत मंजूर.
“संहार करणे ही चांगली शिकवण आहे, माझ्या पत्नी,” Defarge ऐवजी अस्वस्थपणे म्हणाले; “सर्वसाधारणपणे, मी याविरूद्ध काहीही बोलत नाही. पण या डॉक्टरने बरेच कष्ट घेतले आहेत; आज तुम्ही त्याला पाहिले आहे. जेव्हा पेपर वाचला तेव्हा तुम्ही त्याचा चेहरा पाहिला असेल. ”
“मी त्याचा चेहरा पाळला आहे!” मॅडम पुन्हा, तिरस्कार आणि रागाने पुन्हा बोलली. “हो. मी त्याचा चेहरा पाळला आहे. मी त्याचा चेहरा प्रजासत्ताकाच्या ख friendया मित्राचा चेहरा नसल्याचे पाहिले आहे. त्याने आपल्या तोंडाची काळजी घ्यावी. ”
“आणि माझ्या बायकोने, तू हे पाहिले आहेस की, तू तुझ्या मुलीचा त्रास सहन करवून घ्यावा, कारण तो तिच्यासाठी फारच वाईट आहे.”
“मी त्याची मुलगी पाहिली आहे,” वारंवार मॅडम; “हो, मी एकापेक्षा जास्त वेळा त्याच्या मुलीचे निरीक्षण केले आहे. मी तिला आजचे दिवस साजरा केले आहे आणि मी तिला इतर दिवसांचे पालन केले आहे. मी तिला कोर्टात पाहिले आणि मी तिला तुरुंगात रस्त्यावर पाहिले. मला पण बोट उचलू दे! ”ती उठवते असे दिसते (श्रोत्याचे डोळे नेहमीच त्याच्या कागदावर असतात) आणि कु axहाडीने जणू काही तिच्या समोर उभे केल्यासारखे दिसते.
"नागरिकत्व भव्य आहे!"
“ती एक परी आहे!” द वेन्गेन्स म्हणाला आणि तिला मिठी मारली.
“तुझ्यासारखेच,” मॅडमचा पाठपुरावा करुन, स्पष्टपणे तिच्या नव husbandयाला उद्देशून म्हणाली, “जर ते तुझ्यावर अवलंबून असेल - जे आनंदाने नाही, तर तुम्ही आता या माणसाला वाचवावे.”
“नाही!” निषेध नोंदविला. “हा काच उचलला तर नाही ना! पण मी हे प्रकरण तिथेच सोडतो. मी म्हणतो, तिथेच थांबा. ”
“मग, जॅक्स, तुला भेटतो”, मॅडम डेफर्ज क्रोधाने म्हणाले; “आणि तू सुद्धा माझा छोटा सूड तुला पाहतोस; आपण दोघांना भेटू! ऐका! जुलमी आणि अत्याचारी म्हणून केलेल्या इतर गुन्ह्यांकरिता, मी या रेसवर माझ्या नोंदीवर बराच काळ राहिलो आहे, नाश आणि संहार करण्यासारखेच आहे. माझ्या नव husbandयाला विचारा, तसे आहे का? ”
“असं आहे,” असं विचारत न घेता डीफर्ज यांनी मान्य केले.
“मोठ्या दिवसांच्या सुरुवातीला, जेव्हा बॅस्टिल पडला, तेव्हा आजचा हा पेपर त्याला सापडला आणि तो तो घरी घेऊन आला आणि मध्यरात्री जेव्हा हे ठिकाण स्पष्ट आणि बंद असेल तेव्हा आम्ही ते वाचतो, येथे या दिव्याच्या प्रकाशाने हे ठिकाण. त्याला विचारा, तसे आहे का? ”
"हे असे आहे," डीफार्ज यांनी कबूल केले.
“त्या रात्री मी त्याला सांगतो, जेव्हा कागद वाचला जातो आणि दिवा पेटला

होता आणि दिवस उजाडतो आणि त्या शटरच्या वर आणि त्या लोखंडी पट्ट्यांदरम्यान, मला आता संप्रेषण करण्याचे रहस्य आहे. त्याला विचारा, तसे आहे का? ”

“हे असे आहे,” डीफार्ज यांनी पुन्हा एकदा मान्य केले.

“मी हे रहस्य त्याच्याशी बोलतो. मी आता या दोन्ही हातांनी हा छाती मारला आणि मी त्याला म्हणेन, 'डिफरज, मी समुद्राच्या किना-यावर असलेल्या मच्छीमारांमध्ये वाढलो आणि त्या कुटुंबातील दोन एव्हरेमोन्डे भावांनी बॅसिटिलला इतका जखमी केले. कागद वर्णन, माझे कुटुंब आहे. डीफरेज, जमिनीवर प्राणघातक जखमी मुलाची ती बहीण माझी बहीण होती, ती नवरा माझ्या बहिणीचा नवरा होता, जन्मलेले मूल त्यांचे मूल होते, भाऊ माझा भाऊ होता, वडील माझे वडील होते, मेलेले माझे मृत आहेत, आणि ती या गोष्टींचे उत्तर देण्यासाठी समन्स माझ्याकडे उतरतात! ' त्याला विचारा, तसे आहे का? ”

“हे असे आहे,” पुन्हा एकदा डिफार्जला मान्य केले.

“मग वारा आणि आगीला सांगा कुठे थांबायचे आहे,” मॅडम परतली; "पण मला सांगू नका."

तिच्या क्रोधाच्या प्राणघातक स्वभावापासून तिचे ऐकणारे दोघेही भयानक आनंद घेतात - श्रोताला तिला न दिसता ती किती गोरी आहे हे जाणवू शकते - आणि दोघांनीही त्याचे खूप कौतुक केले. कमकुवत अल्पसंख्यांक डेफार्ज यांनी मार्क्विसच्या दयाळू पत्नीच्या आठवणीसाठी काही शब्द घातले; परंतु केवळ त्याच्या शेवटच्या उत्तराची पुनरावृत्ती त्याच्याच पत्नीकडून झाली. “वारा आणि आगीला सांगा की कोठे थांबायचे आहे; मी नाही!"

ग्राहक आत गेले आणि त्यांचा गट तुटला. इंग्रजी ग्राहकाने आपल्याकडे जे काही होते त्याबद्दल पैसे देऊन त्याने चकित होऊन त्याचा बदल मोजला आणि एक अनोळखी व्यक्ती म्हणून त्याला राष्ट्रीय महालाकडे जाण्यास सांगितले. मॅडम डेफर्जने त्याला दाराजवळ नेले आणि आपला हात तिच्या हातात ठेवला. तेव्हा इंग्रज ग्राहक त्याच्या प्रतिबिंबांशिवाय नव्हता, त्या हाताला पकडणे, उचलणे आणि त्याखाली धारदार आणि खोल मारणे हे एक चांगले काम आहे.

पण, तो निघून गेला आणि लवकरच तुरूंगाच्या भिंतीच्या सावलीत तो गिळला. ठरलेल्या वेळी, तो पुन्हा श्री. लॉरीच्या खोलीत स्वत: ला सादर करण्यासाठी त्यामधून बाहेर आला, जिथे त्याला अस्वस्थ चिंतेत वृद्ध गृहस्थ फिरताना दिसले. तो म्हणाला की तो आत्तापर्यंत ल्युसीबरोबर होता आणि येऊन तिला भेट देण्यासाठी काही मिनिटेच सोडले होते. तिने चार वाजल्यापासून बँकिंग-घर सोडले म्हणून तिचे वडील पाहिले नव्हते. तिच्या मध्यस्थीने चार्ल्सला वाचवावे ही तिला काहीशी निराशा नव्हती, परंतु त्या अगदी अल्प होत्या. त्याला पाच तासापेक्षा जास्त वेळ झाला होता: तो कोठे असू शकेल?

श्री. लॉरी दहा पर्यंत थांबले; परंतु, डॉक्टर मॅनेट परत येत नाहीत, आणि तो आता लूसि सोडणार नाही, म्हणून त्याने परत तिच्याकडे जावे आणि मध्यरात्री पुन्हा बँकिंग-घरी जावे अशी व्यवस्था केली होती. दरम्यान, डॉक्टरकडे आग लागून कार्टन

एकटाच थांबला.

तो थांबला आणि थांबला, आणि घड्याळाने बारा वाजविला; पण डॉक्टर मॅनेट परत आला नाही. श्री. लॉरी परत आले, परंतु त्याला काहीच सांगता आले नाही. तो कोठे असू शकतो?

ते या प्रश्नावर चर्चा करीत होते आणि जेव्हा त्यांनी पाय theयांवरून त्याला ऐकले तेव्हा बहुधा त्याच्या दीर्घकाळ अनुपस्थितीवर आशेची काही कमकुवत रचना बांधत होती. त्याने झटपट खोलीत प्रवेश केला तेव्हा सर्व गमावले हे स्पष्ट होते.

तो खरोखर कोणा एकाशी होता की नाही, किंवा तो रस्त्यावर फिरत होता की नाही हे कळाले नाही. तो त्यांच्याकडे पाहतच उभा राहिला, तेव्हा त्यांनी त्याला कोणताही प्रश्न विचारला नाही, कारण त्यांच्या चेह themयाने सर्व काही त्यांना सांगितले.

तो म्हणाला, “मला ते सापडत नाही आणि ते माझ्याकडे असलेच पाहिजे. ते कुठे आहे?"

त्याचे डोके आणि घसा एकवटले होते आणि तो सर्वत्र भटकलेल्या असहाय स्वरात बोलत असता त्याने आपला कोट काढून घेतला आणि त्याला फरशीवर टेकू दिला.

“माझे खंडपीठ कोठे आहे? मी माझ्या खंडपीठासाठी सर्वत्र शोधत आहे, आणि मला ते सापडत नाही. त्यांनी माझ्या कार्यासह काय केले? वेळ प्रेस: मी ते शूज पूर्ण केलेच पाहिजेत. "

त्यांनी एकमेकांकडे पाहिले आणि त्यांचे अंत: करण त्यांच्यात मरण पावले.

तो म्हणाला, “चला, या!” तो म्हणाला, “ये!” “मला कामावर येऊ द्या. मला माझे काम द्या. ”

काहीच उत्तर न मिळाल्याने त्याने आपले केस फाडले आणि एका गोड मुलासारखे त्याचे पाय जमिनीवर मारले.

“एखाद्या गरीब जारकर्माचा छळ करु नकोस,” अशी आग्रहाने त्याने त्यांना विनवणी केली; “पण मला माझे काम द्या! आज रात्रीचे बूट केले नसते तर आपण काय करावे? ”

हरवले, पूर्णपणे हरवले!

त्याच्याशी वादविवाद करणे किंवा त्याला परत मिळविण्याचा प्रयत्न करणे हे आशेच्या पलीकडे होते, की जणू काय करार करून, त्यांनी प्रत्येकाच्या खांद्यावर हात ठेवला, आणि त्याला आपल्या शेताकडे नेण्याचे अभिवचन दिले. त्याचे काम सध्या. तो खुर्चीमध्ये बुडला, आणि अंगणाच्या खोलीत उडी मारली, आणि त्याने अश्रू ढाळले. जणू काय गॅरिट वेळेपासून घडलेली सर्व काही क्षणिक फॅन्सी किंवा स्वप्नवत आहे, श्री. लॉरी यांनी त्याला डेफर्जने ठेवलेल्या अचूक आकृतीत आकसताना पाहिले.

या दोघांचा नाश झाला आणि त्रासामुळे प्रभावित झाले, या नाशाच्या तमाशामुळे अशा भावनांना सामोरे जाण्याची वेळ आली नाही. तिच्या एकाकी मुलीला, तिच्या अंतिम आशा आणि विश्वासामुळे घाबरुन गेल्याने या दोघांनाही त्यांनी जोरदार अपील केले. पुन्हा, जणू काय कराराने, ते त्यांच्या चेह inयावर अर्थ असलेले एकमेकांकडे पहात होते. कार्टन बोलणारे सर्वप्रथम:

“शेवटची संधी गेली: ती फारशी नव्हती. होय; तो तिच्याकडे घेऊन गेला असता. पण, तू जाण्यापूर्वी तू, एका क्षणासाठी, हळू हळू माझ्याकडे सहभागी होशील का? मी काय करणार्या अटी मी का बनवितो ते विचारू नका आणि मी जे वचन पूर्ण करणार आहे ते अचूकपणे सांगा; माझ्याकडे एक कारण आहे - एक चांगले. ”

“मला यात काही शंका नाही,” असे श्री लॅरीने उत्तर दिले. “म्हणा.”

त्या दोघांमधील खुर्चीवरील आकृती, सर्वकाळ नीरसपणे स्वत: वरच घसरत होती आणि विव्हळत होती. ते रात्रीच्या आजारी पलंगावर पहात आहेत तर ते वापरत असत अशा स्वरात ते बोलले.

कार्टन कोट उचलण्यासाठी थांबला, जो जवळजवळ त्याच्या पायात अडकला होता. असे केल्याने, डॉक्टर त्याच्या दिवसाच्या कर्तव्याची यादी घेऊन जाण्याची सवय असलेले एक छोटेसे प्रकरण फरशीवर हलके पडले. कार्टनने ते वर घेतले आणि त्यात एक दुमडलेला कागद होता. “आपण हे पाहायला हवे!” तो म्हणाला. श्री. लॉरी यांनी त्यांच्या संमतीला होकार दिला. त्याने ते उघडले आणि तो म्हणाला, “ देवाचे आभार माना *!* ”

“हे काय आहे?” श्री लोरीने उत्सुकतेने विचारले.

“एक क्षण! मी त्याच्या जागी त्याबद्दल बोलू. प्रथम, ”त्याने आपल्या कोटात हात ठेवला आणि त्यातून आणखी एक कागद घेतला,“ तेच प्रमाणपत्र आहे जे मला या शहराबाहेर जाण्यास सक्षम करते. ते पहा. सिडनी कार्टन, एक इंग्रज?

श्री. लॉरीने त्याच्या हातात उघडा हातात धरला आणि त्याच्या चेह .्याकडे डोळेझाक करीत.

“उद्या हे माझ्यासाठी ठेवा. तुला उद्या आठवत आहे हे आठवते, तुला हे मी तुरूंगात टाकलेच पाहिजे. ”

"का नाही?"

“मला माहित नाही; मी असे न करणे पसंत करतो. आता डॉक्टर मॅनेटने त्यांच्याबद्दल घेतलेला हा पेपर घ्या. हे समान प्रमाणपत्र आहे, कोणत्याही वेळी त्याला आणि त्याची मुलगी आणि तिचे मुल यांना अडथळा आणि सीमारेष पार करण्यास सक्षम करते! तू पाहशील? ”

“होय!”

“कदाचित त्याने काल, वाईटाविरूद्धचा शेवटचा आणि अत्यंत सावधगिरीचा उपाय म्हणून हे प्राप्त केले. ते कधी दि. पण हरकत नाही; पहाण्यासाठी राहू नका; ते माझ्या आणि आपल्या स्वतःस काळजीपूर्वक ठेवा. आता, निरीक्षण करा! माझ्याकडे या दोन किंवा दोन तासांपर्यंत कधीच शंका नव्हती की त्याच्याकडे असा कागद आहे किंवा आहे. हे आठवत नाही तोपर्यंत चांगले आहे. पण लवकरच ही आठवण येईल आणि मला असा विचार करण्याचे कारण आहे, की ते होईल. ”

"त्यांना धोका नाही?"

“त्यांना मोठा धोका आहे. त्यांना मॅडम डिफर्ज यांनी धिक्कारण्याची भीती आहे. मला हे तिच्याच ओठातून माहित आहे. आज रात्री मी त्या बाईच्या बोलण्याकडे

लक्षपूर्वक ऐकले आहे. ज्यांनी आपला धोका माझ्यासमोर जोरदारपणे रंगविला आहे. मी वेळ गमावले नाही, आणि तेव्हापासून मी पाहणे पाहिले आहे. त्याने माझी पुष्टी केली. त्याला माहित आहे की तुरुंगाच्या भिंतीजवळ राहणारा एक लाकूड पाहणारा, डिफेरेजच्या ताब्यात आहे, आणि मॅडम डेफर्ज यांनी तिला पाहिल्याची पूर्वाभ्यास केली आहे - "त्याने ल्युसीच्या नावाचा उल्लेख कधीच केला नव्हता -" कैद्यांना चिन्हे व चिन्हे बनविणे " . हे सहजपणे सांगणे सोपे आहे की ढोंग ही एक सामान्य गोष्ट असेल, तुरुंगातील कट असेल आणि त्यात तिचे आयुष्य आणि कदाचित तिच्या मुलाचे आणि तिच्या वडिलांचा सहभाग असेल कारण त्या ठिकाणी तिच्याबरोबर दोघेही तिला पाहिले गेले आहेत. इतके भयभीत होऊ नका. तू त्या सर्वांचा बचाव करशील. "

"स्वर्गीय अनुदान मी देऊ शकतो, पुठ्ठा! पण कसे?"

"मी तुम्हाला सांगेन. हे तुमच्यावर अवलंबून असेल आणि हे त्यापेक्षा चांगल्या माणसावर अवलंबून असेल. हा नवीन निषेध उद्या निश्चितच होईपर्यंत होणार नाही; दोन किंवा तीन दिवसांनंतर कदाचित आणखी एक आठवड्यानंतर आपल्याला माहित आहे की गिलोटीनचा बळी पडलेल्याबद्दल शोक करणे किंवा त्यांच्याबद्दल सहानुभूती व्यक्त करणे हा एक गुन्हा आहे. ती आणि तिचे वडील निर्विवादपणे या गुन्ह्यासाठी दोषी असतील आणि ही स्त्री (ज्यांचा शोध घेण्याविषयीच्या वर्णनातून वर्णन केले जाऊ शकत नाही) ती ताकद तिच्या प्रकरणात भर घालण्याची प्रतीक्षा करेल आणि स्वत: ला दुप्पट खात्री देईल. तू माझ्यामागे येशील? "

"इतक्या लक्षपूर्वक आणि तुम्ही जे बोलता त्यावर पूर्ण आत्मविश्वासाने, की क्षणी मी दृष्टी गमावून बसलो," डॉक्टरांच्या खुर्चीच्या मागील भागाला स्पर्श करून, "अगदी या संकटाला".

"तुमच्याकडे पैसे आहेत आणि प्रवास शक्य तितक्या लवकर समुद्रकिनार्यावर जाण्याचे साधन खरेदी करू शकता. इंग्लंडला परतण्यासाठी काही दिवस तुमची तयारी पूर्ण झाली आहे. उद्या लवकरच आपले घोडे तयार करा जेणेकरून ते दुपारी दोन वाजता ट्रिम सुरू करतील. "

"ते पूर्ण होईल!"

त्याची पद्धत इतकी उत्कट आणि प्रेरणादायक होती की श्री लॉरीने ती ज्योत पकडली आणि तरूणांइतकीच वेगवान होती.

"तू एक महान माणूस आहेस. मी म्हटलं आहे की आपण कोणत्या चांगल्या माणसावर अवलंबून राहू शकतो? तिला सांगा, आज रात्री, तिच्या मुलास आणि तिच्या वडिलांचा समावेश असलेल्या तिच्या धोक्याबद्दल आपल्याला काय माहित आहे. त्याबद्दल विचार कर, कारण ती तिचे स्वत: चेच डोके सुंदरपणे तिच्या पतीच्या शेजारी ठेवेल. "तो झटकन पडला; मग पूर्वीप्रमाणे चालले "तिच्या मुलासाठी आणि तिच्या वडिलांच्या फायद्यासाठी, त्या क्षणी तिच्याबरोबर आणि तूबरोबर पॅरिस सोडण्याच्या आवश्यकतेवर तिच्यावर दबाव आणा. तिला सांगा की ही तिच्या पतीची शेवटची व्यवस्था होती. तिला सांगा की तिचा विश्वास किंवा आशेने धैर्य होण्यापेक्षा तिच्यावर अधिक अवलंबून आहे. आपणास असे वाटते की तिचे वडीलसुद्धा या दुःखी स्थितीत स्वत: ला तिच्या स्वाधीन

करतील; आपण नाही? ”

"मला याची खात्री आहे."

“मला असं वाटलं. शांतपणे आणि स्थिरपणे आपल्या अंगणात, अगदी गाडीमध्ये स्वतःची जागा घेण्यापर्यंत या सर्व व्यवस्था केल्या आहेत. मी जेव्हा तुझ्याकडे येईन तेव्हा मला आत घेऊन पळून जा. ”

“मला समजले आहे की मी सर्व परिस्थितीत तुझी प्रतीक्षा करतो?”

“उरलेल्याबरोबर तुझे प्रमाणपत्र माझ्याकडे आहे, तुला माहिती आहे आणि माझे स्थान राखून ठेवेल. माझी जागा ताब्यात घेण्याशिवाय कशाचीही वाट पाहू नका, आणि मग इंग्लंडसाठी! ”

श्री. लॉरीने आपला उत्सुक पण दृढ आणि ठाम हात धरला तेव्हा ते म्हणाले, "हे सर्व एका वृद्ध माणसावर अवलंबून नाही, परंतु माझ्या बाजूला एक तरुण आणि उत्साही माणूस असेल."

“स्वर्गाच्या मदतीने तुम्ही करा! मला वचन द्या की आम्ही ज्या मार्गावर आपण आता एकमेकांना वचन दिले आहे त्यामध्ये बदल घडवून आणण्यासाठी आपल्यावर काहीही परिणाम होणार नाही. ”

“काहीही नाही, पुठ्ठा.”

“उद्या हे शब्द लक्षात ठेवाः मार्ग बदला, किंवा त्यात उशीर करा - कोणत्याही कारणास्तव - कोणतेही जीवन शक्यतो बचावले जाऊ शकत नाही आणि बऱ्याच जीवनांचा अपरिहार्यपणे बलिदान मिळाला पाहिजे."

“मी त्यांना लक्षात करेन. मला विश्वास आहे की मी माझी भूमिका निष्ठेने पार पाडेल. ”

“आणि मी माझी अपेक्षा करतो. आता, अलविदा! "

जरी त्याने ते दिलखुलासपणे हसले आणि म्हाताऱ्याचा हात त्याच्या तोंडावर ठेवला तरीही तो त्यापासून दूर गेला नाही. त्याने त्याला मरणासन्न अंगण्याआधी दगडी आकृती जागे करण्यास, त्यावर एक झगडी आणि टोपी घालण्यासाठी मदत केली आणि बेंच आणि काम कुठे लपलेले आहे हे शोधण्यासाठी मोहात पडायला लावले आणि अजूनही आवाहन केले की त्याने हे करावे. तो त्या बाजूस निघाला आणि घराच्या अंगणात त्याचे रक्षण केले जेथे दुःखी हृदय - जेव्हा त्याने आपले स्वत: चे निर्जन हृदय प्रकट केले तेव्हा आठवणीत आनंद झाला. तो अंगणात गेला आणि तिच्या खोलीच्या खिडकीतील लाईटकडे पहात काही क्षण तिथेच राहिला. तो निघण्यापूर्वी त्याने त्या दिशेने आशीर्वाद आणि निरोप घेतला.

बारावी बाव्वन्न

द्वारपालांच्या काळया तुरूंगात, त्या दिवसाची नशिबात असलेली माणसे

त्यांच्या नशिबची वाट पहात होती. वर्षाचे आठवडे म्हणून ते संख्येने होते. त्या दिवशी बापष्ट त्या शहराच्या जीवनावर असणा ever्या अनंतकाळच्या समुद्राकडे जात होते. त्यांचे पेशी सोडण्यापूर्वी नवीन रहिवासी नेमले गेले; काल त्यांचे रक्त रक्त वाहण्याआधीच, उद्या त्यांच्याबरोबर मिसळायचे रक्त आधीपासून वेगळे केले गेले होते.

दोन स्कोअर व बारा बाद केले. सत्तरीच्या शेतकरी जनरलपासून ज्यांची श्रीमंत व्यक्ती आपला जीव विकू शकत नव्हती, वीस जणांच्या शिवणका .्यांपर्यंत, ज्यांची गरीबी आणि अस्पष्टता तिला वाचवू शकली नाही. पुरुषांच्या दुर्गुणांमध्ये व्युत्पन्न झालेला शारीरिक रोग आणि सर्व अंशांच्या बळींवर कब्जा घेईल; आणि अकल्पनीय दु: ख, असह्य उत्पीडन आणि निर्दयी दुर्लक्ष करून जन्मलेली भीतीदायक नैतिक अराजक, तितक्याच भिन्नतेने पराभूत केले.

चार्ल्स डार्नेय, एकट्या कक्षात, ट्रिब्यूनलमधून आल्यापासून त्याने स्वत: ला चापटपणे फसवले नाही. त्याने ऐकलेल्या कथनाच्या प्रत्येक ओळीत त्याने त्याचा निषेध ऐकला होता. त्याला पूर्णपणे समजले होते की कोणताही वैयक्तिक प्रभाव त्याला वाचवू शकत नाही, लाखो लोकांनी त्याला अक्षरशः शिक्षा ठोठावली आणि युनिट्स त्याचा काहीच उपयोग करू शकले नाहीत.

तरीसुद्धा, आपल्या प्रिय पत्नीचा चेहरा त्याच्यासमोर ताजेतवाने होता, हे लक्षात ठेवणे सोपे नव्हते की त्याने काय सहन करावे. जीवनावर त्याचा ताबा मजबूत होता आणि सोडविणे खूप कठीण होते; हळू हळू प्रयत्न करून आणि अंशांनी येथे थोडा बंद केला, तर तिथे घट्ट घट झाली; आणि जेव्हा त्याने त्या हातावर उचलण्याची शक्ती आणली आणि ती फळाली, तेव्हा हे पुन्हा बंद झाले. त्याच्या सर्व विचारांमध्ये घाईघाईची घटना घडली आणि राजीनामा देण्याच्या विरोधात संघर्ष करणाऱ्या आपल्या मनाच्या मनातून हे काम करणे कठीण झाले. जर, एका क्षणासाठी, त्याने राजीनामा दिल्यासारखे वाटले तर पत्नी आणि मुलाला ज्यांना त्याच्या मागे जगायचे आहे त्यांनी निषेध व्यक्त केला आणि त्याला स्वार्थी बनवले.

पण, हे सर्व प्रथम होते. फार पूर्वी, त्याला भेटणे आवश्यक आहे की कोणतीही नाउमेद नाही की विचार, आणि ते संख्या चुकीच्या मार्गाने त्याच रस्त्यावर गेले, आणि दररोज दृढपणे तो चालत, त्याला उत्तेजन देण्यासाठी उगवले. पुढे हा विचार आला की प्रियजनांनी आनंददायक अशी भविष्यातील शांतता त्याच्या शांततेवर अवलंबून आहे. म्हणूनच, जेव्हा ते विचारांना जास्त उंचावू शकतील आणि आराम मिळवू शकतील तेव्हा डिग्रीद्वारे तो चांगल्या स्थितीत शांत झाला.

त्याचा निषेध करण्याच्या रात्री अंधार होण्यापूर्वी त्याने शेवटच्या मार्गावरुन प्रवास केला होता. तुरुंगातील दिवे विझण्याइतपत लेखन व प्रकाश मिळविण्याची परवानगी असल्यामुळे तो लिहिण्यास बसला.

त्याने ल्युसीला एक लांब पत्र लिहिले, ज्यात तिला तिच्या वडिलांच्या तुरूंगवासाबद्दल काहीच माहिती नव्हते आणि तोपर्यंत तिच्या वडिलांच्या आणि काकाच्या त्या दु: खासाठीच्या जबाबदा of्यांबद्दल ती अज्ञानी असल्याचे दाखवून दिले. पेपर वाचला होता. त्याने तिला आधीच समजावून सांगितले होते की त्याने स्वतःला

सोडलेले नाव त्याने स्वतः सोडले नाही, ही एक अवस्था होती - आता पूर्णपणे समजली जाऊ शकते - तिच्या वडिलांनी त्यांच्या विवाह सोहळ्याला जोडले होते आणि त्याच वचनानुसार त्याने सकाळी त्यांच्यावर प्रेम केले होते. लग्न टॉवरच्या कथेतून, त्याने तिच्या वडिलांसाठी कागदाच्या अस्तित्वाविषयी अज्ञानी झालो आहे की नाही हे जाणून घेण्याचा कधीही प्रयत्न केला नाही, किंवा तिच्याबद्दल तिच्या विनवणी केली. , त्या जुन्या रविवारी बागेत प्रिय जुन्या प्लेन-वृक्षाखाली. जर त्याने त्याबद्दल निश्चित आठवण ठेवली असती तर तेथील लोकांना तेथे सापडलेल्या कैद्यांच्या अवशेषांपैकी काही सापडले नसले तरी त्याने बासटेलच्या सहाय्याने तो नष्ट केला असावा यात शंका नाही. सर्व जगाला. त्याने तिच्यासाठी विनवणी केली - तरीसुद्धा, त्याने आपल्या वडिलांचे सांत्वन करणे अनावश्यक असल्याचे सांगितले आहे. प्रत्येक निविदेतून त्याचे मन प्रभावित करून ती विचार करू शकते, या सत्याने त्याने असे केले की ज्यासाठी तो फक्त स्वत: ची निंदा करू शकतो, परंतु एकसारखा होता त्यांच्या संयुक्त कारणांसाठी स्वतःला विसरलो. तिच्या स्वत: च्या शेवटल्या कृतज्ञतेचे प्रेम आणि आशीर्वाद आणि तिच्या प्रियकराच्या मुलावर स्वतःला झोकून देण्यासाठी तिने तिच्या दुःखावर मात करून तिच्या वडिलांचे सांत्वन करण्यासाठी स्वर्गात तिला भेट दिली म्हणून तिने तिला घट्ट बांधले.

स्वत: तिच्या वडिलांनाही त्याने त्याच ताणतणावात लिहिले होते; परंतु, त्याने आपल्या वडिलांना सांगितले की त्याने आपल्या पत्नी आणि मुलाला त्यांच्याकडे काळजीपूर्वक सांगितले. आणि त्याने त्याला हे सांगितले, अगदी कठोरपणे, ज्या निराशेने किंवा धोकादायक पूर्वस्थितीमुळे ज्याच्यावर तो विश्वास ठेवेल त्याकडे दुर्लक्ष करेल.

श्री. लॉरी यांना त्यांनी या सर्वांचे कौतुक केले आणि आपले सांसारिक कार्य स्पष्ट केले. ते केले, कृतज्ञतापूर्ण मैत्री आणि प्रेमळ आसक्तीची अनेक जोडलेली वाक्ये, सर्व पूर्ण झाले. त्याने कधीही कार्टनचा विचार केला नाही. त्याचे मन इतरांवर इतके परिपूर्ण होते की त्याने त्याचा कधीच विचार केला नव्हता.

दिवे लावण्यापूर्वी त्यांना ही पत्रे पूर्ण करण्यास वेळ मिळाला. जेव्हा तो आपल्या पेंढाच्या पलंगावर झोपला, तेव्हा त्याने विचार केला की आपण या जगाने केले आहे.

पण, झोपेच्या वेळी त्याला इशारा मिळाला आणि त्याने स्वत: ला चमकदार स्वरूपात दाखविले. मुक्त आणि आनंदी, परत सोहोमधील जुन्या घरात (जरी त्यामध्ये वास्तविक घरासारखे काहीही नव्हते), अनपेक्षितरित्या सोडले गेले आणि ह्रदयाचा प्रकाश होता, तो पुन्हा ल्युसीबरोबर होता आणि तिने त्याला सांगितले की हे सर्व एक स्वप्न होते, आणि त्याला होते कधीही गेला नाही. विसरण्याला विराम द्या, आणि नंतर तो देखील सहन करु शकला होता आणि मेलेल्या आणि शांतीने तिच्याकडे परत आला होता आणि तरीही त्याच्यात काही फरक नव्हता. विस्मृतीचे आणखी एक विराम, आणि तो पहाटेच्या वेळी उठला, तो कोठे होता किंवा बेशुद्ध पडला होता, हा विचार त्याच्या मनात येईपर्यंत, "हा माझ्या मृत्यूचा दिवस आहे!"

अशा प्रकारे, जेव्हा तो बावीस डोक्यावर पडला त्या दिवसापर्यंत तो आला असता? आणि आता, तो संगीतबद्ध होताना, आणि आशा करतो की तो शांत शौर्यासह

शेवटला सामोरे जाऊ शकतो, त्याच्या जागृत विचारांमध्ये एक नवीन कृती सुरू झाली, जी गुरुत्व मिळवणे खूप कठीण होते.

आयुष्य संपुष्टात आणण्याचे साधन त्याने कधी पाहिले नव्हते. ते जमिनीपासून किती उंचावर होते, किती पाय stepsया आहेत, तो कोठे उभा आहे, त्याला कसे स्पर्श करता येईल, त्या स्पर्शाने हात लाल रंगतात की नाही, त्याचा चेहरा कसा फिरला जाईल, मग तो पहिला होईल काय? किंवा शेवटचा असू शकेल: हे आणि असे बरेच प्रश्न, आता त्याच्या इच्छेनुसार दिग्दर्शित, असंख्य वेळा, पुन्हा पुन्हा स्वतःला अडखळतात. दोघेही भीतीशी जुळले नव्हते: त्याला भीती वाटली नाही. त्याऐवजी, जेव्हा वेळ आली तेव्हा काय करावे हे जाणून घेण्याच्या विचित्र इच्छेने त्यांचा जन्म झाला; ज्या इच्छा त्या उल्लेखित काही वेगवान क्षणांमध्ये अवांछित असू शकतात; एक आश्चर्य म्हणजे त्याच्या स्वतःहून नसून, त्याच्या आत्म्यातून अधिक आश्चर्य वाटण्यासारखे होते.

तो सतत फिरत असताना तास चालत गेले आणि घड्याळ त्याने पुन्हा कधीही ऐकू न येणा numbersया संख्येवर आदळले. नऊ कायमचे गेले, दहा कायमचे गेले, अकरा कायमसाठी गेले, बारा जणांचा शेवट निघून गेला. शेवटी त्याच्या मनात पेच निर्माण झालेल्या विचारसरणीच्या त्या विलक्षण कृतीसह कठोर स्पर्धेनंतर, त्याने त्यास अधिक चांगले केले. तो हळूवारपणे स्वत: ची नावे पुन्हा पुन्हा पुन्हा करीत वर सरकला. सर्वात भांडण संपले. तो वर आणि खाली चालत जाऊ शकला, विचलित करणार्‍या फॅन्सीपासून मुक्त, स्वत: साठी आणि त्यांच्यासाठी प्रार्थना करु शकतो.

बारा कायमचे गेले.

शेवटच्या घटकाचे तीन वाजले होते याची त्याला जाणीव झाली होती आणि हे माहित होते की थोड्या वेळाने हळूहळू आणि हळूहळू रस्त्यावरुन धक्का बसल्यामुळे त्याला थोड्या वेळाने बोलावण्यात येईल. म्हणूनच, त्याने मनाशी दोन ठेवण्याचा निर्धार केला. तासांप्रमाणेच आणि त्याने स्वतःला मध्यांतर आणखी मजबूत करण्यासाठी त्यावेळेस तो सक्षम होऊ शकेल.

त्याच्या छातीवर हात ठेवून नियमितपणे चालत जाणे, कैदीचा एक अतिशय वेगळा माणूस, जो ला फोर्स येथे फिरत होता व त्याने आश्चर्यचकित झालेले ऐकले. इतर तासांप्रमाणेच तासही मोजले गेले. स्वर्गाच्या ताब्यात घेतल्याबद्दल स्वर्गाचे आभारी आहोत, त्याला वाटले, “आता आणखी एक आहे”, आणि पुन्हा चालू लागला.

दाराबाहेरील दगडी रस्ता मध्ये पाऊल. तो थांबला.

कुलूप कुलूप लावून बंद केली. दार उघडण्यापूर्वी किंवा ते उघडण्याआधीच एका व्यक्तीने इंग्रजी भाषेत हळू आवाजात म्हटले: “त्याने मला येथे कधी पाहिले नाही; मी त्याच्या मार्गापासून दूर गेलो आहे. तू एकटा जा मी जवळ थांबलो. वेळ गमावू नका! ”

दरवाजा पटकन उघडला आणि बंद झाला आणि त्याच्या समोरासमोर शांत, शांतपणे, त्याच्या वैशिष्ट्यांवरील स्मितहाजाच्या प्रकाशाने आणि त्याच्या ओठांवर सिडनी कार्टनच्या सावध बोटांनी तेथे उभे राहिले.

त्याच्या देखावात एक तेजस्वी आणि उल्लेखनीय असे काहीतरी होते, की पहिल्याच क्षणी, कैद्याने त्याला स्वत: च्या कल्पनेचे रूप समजून चुकीचे केले. पण, तो

बोलला आणि त्याचा आवाज आला; त्याने त्या कैद्याचा हात घेतला आणि ही त्याची खरी पकड होती.

तो म्हणाला, “पृथ्वीवरील सर्व लोकांपैकी, तुम्ही मला पाहाल अशी अपेक्षा केली आहे काय?” तो म्हणाला.

“मी तुझा असल्याचा मला विश्वास नव्हता. मी आता यावर क्वचितच विश्वास ठेवू शकतो. आपण नाही ”- अचानक त्याच्या मनात एक भीती आली-“ कैदी? ”

“नाही. मी चुकून इथल्या एका पालकावर सत्ता गाजवली आहे आणि त्याच्या फायद्याने मी तुझ्यासमोर उभा आहे. मी तिच्याकडून आलो आहे- तुमची पत्नी, प्रिय डार्ने. ”

कैद्याने हाताला चिरडले.

"मी तिच्याकडून विनंती घेऊन आलो आहे."

"हे काय आहे?"

“सर्वात प्रेमळ, दाबणारा आणि जोरदार शोकगीत, ज्याला तू प्रिय आहेस, त्या सर्वांच्या अत्यंत निरागस आवाजात तुला संबोधित केले, ज्याची तुला चांगली आठवण आहे.”

कैद्याने आपला चेहरा अर्धवट बाजूला केला.

“मी हे का आणले आहे, किंवा याचा काय अर्थ आहे हे विचारण्यास आपल्याकडे वेळ नाही; मला सांगण्यासाठी माझ्याकडे वेळ नाही. आपण त्याचे पालन केले पाहिजे - आपण परिधान केलेले बूट काढा आणि माझे हे काढा. "

कैद्याच्या मागे सेलच्या भिंतीच्या विरुद्ध एक खुर्ची होती. कार्टन, खाली दाबून, विजेच्या वेगाने आधीच त्याला खाली उतरला आणि तो अनवाणी पाय त्याच्या मागे उभा राहिला.

“माझे हे बूट काढा. त्यांना हात द्या; त्यांची इच्छा त्यांच्याकडे ठेवा. द्रुत! ”

“कार्टन, या ठिकाणाहून कोणीही सुटू शकणार नाही. हे कधीच करता येणार नाही. तू फक्त माझ्याबरोबर मरशील. हे वेडेपणा आहे. ”

“मी तुम्हाला पळून जायला सांगितले तर हे वेडेपणाचे असेल; पण मी करतो? जेव्हा मी तुला त्या दाराजवळून जाण्यास सांगते, तेव्हा मला सांगा की ते वेडेपणा आहे आणि येथेच रहा. माझ्या या त्या क्रॅटला बदला, माझ्या या कोटचा. आपण हे करत असताना, मी आपल्या केसांमधून हा रिबन घेईन आणि माझे केस माझ्या केसांप्रमाणे काढीन. ”

आश्चर्यकारक वेगवानपणा आणि इच्छाशक्ती आणि कृती या दोहोंच्या जोरावर, ते अगदी अलौकिक वाटले, त्याने हे सर्व बदल त्याच्यावर भाग पाडले. कैदी हातात लहान मुलासारखा होता.

“पुठ्ठा! प्रिय कार्टन! हे वेडेपणा आहे. हे साध्य करता येत नाही, ते कधीच केले जाऊ शकत नाही, प्रयत्न केला गेला आणि नेहमीच अयशस्वी झाला. मी तुम्हाला विनवणी करतो की, माझ्या मृत्यूच्या कटुतामध्ये आपला मृत्यू जोडू नये. ”

“प्रिये, डार्नय, मी तुला दार बंद करायला सांगतो का? जेव्हा मी ते

विचारतो, तेव्हा नकार द्या. या टेबलावर पेन आणि शाई आणि कागद आहेत. आपला हात लिहिण्यासाठी पुरेशी स्थिर आहे का? ”

"जेव्हा आपण आत आलात तेव्हा तेच होते."

“पुन्हा स्थिर राहा आणि मी काय सांगेन ते लिहा.” द्रुत, मित्र, द्रुत! "

त्याच्या विस्मित डोक्यावर हात दाबून, डार्ने टेबलवर बसला. कार्टन, त्याच्या उजव्या हाताने त्याच्या स्तनात, त्याच्या जवळ उभा होता.

“मी जशी बोलतो तशीच लिहा.”

“मी कोणास उद्देशून असेन?”

“कोणालाही नाही.” अजूनही त्याच्या छातीमध्ये कार्टनचा हात होता.

"मी तारीख करू का?"

“नाही”

कैदीने प्रत्येक प्रश्नाकडे पाहिले. त्याच्या डोक्यावर हात ठेवून कार्टन खाली उभा राहिला.

““ जर तुम्हाला आठवत असेल, ”” कार्टन म्हणाले, ““ खूप पूर्वी आमच्यात जे शब्द निघून गेले होते, ते तुम्ही जेव्हा पहाल तेव्हा सहज समजून घ्याल. आपण त्यांना लक्षात ठेवता, मला माहित आहे. त्यांना विसरणे आपल्या स्वभावात नाही. '”

तो त्याच्या छातीवरुन हात काढत होता; जेव्हा त्याने लिहिल्याप्रमाणे घाईघाईने आश्चर्यचकित होण्याची इच्छा धरुन कैदी, हात थांबला, तेव्हा काहीतरी थांबले.

“तुम्ही त्यांना विसरलात” असे लिहिले आहे? ”कार्टनने विचारले.

"माझ्याकडे आहे. हे तुमच्या हातात एक शस्त्र आहे का? ”

“नाही; मी सशस्त्र नाही. ”

"तुझ्या हातात काय आहे?"

“तुला थेट कळेल. यावर लिहा; अजून काही शब्द आहेत. ”त्याने पुन्हा आज्ञा केली. “'मी कृतज्ञतापूर्वक सांगण्याची वेळ आली आहे याबद्दल मी त्याचे आभारी आहे. मी हे करतो म्हणून खंत किंवा दु: खाचा विषय नाही. " जेव्हा त्याने हे शब्द लेखकांकडे डोळयांनी बांधले तेव्हा त्याचा हात हळू आणि हळू हळू लेखकाच्या चेह tQयावर खाली गेला.

टेबलावर डार्नेच्या बोटांमधून पेन खाली आला आणि त्याने रिक्त त्याच्याकडे पाहिले.

त्याने विचारले, “बाष्प म्हणजे काय?”

“बाष्प?”

"काहीतरी ज्याने मला ओलांडले?"

“मला काहीही कळत नाही; येथे काहीही असू शकत नाही. पेन उचलून संपवा. घाई कर, घाई कर! ”

जणू त्याची स्मृती क्षीण झाली आहे, किंवा त्याच्या विद्याशाखा विकृत झाल्या आहेत, त्या कैद्याने त्याचे लक्ष वेधण्यासाठी एक प्रयत्न केला. त्याने गोंधळलेल्या

डोळयांनी आणि श्वास घेण्याच्या बदललेल्या पद्धतीने कार्टनकडे पाहताच कार्टनने पुन्हा त्याच्या छातीवर हात ठेवला आणि त्याने त्याच्याकडे स्थिरपणे पाहिले.

"घाई करा, घाई करा!"

पुन्हा एकदा कागदावर वाकलेला कैदी.

"'जर ते असतं तर;' 'पुन्हा एकदा कार्टनचा हात काळजीपूर्वक व हळूवारपणे चोरी करीत होता; "'मी कधीही मोठी संधी वापरली नसती. जर तसे नसते तर; " हा हात कैद्याच्या चेह at्यावर होता; "'मला उत्तर देण्याइतके बरेच काही हवे होते. जर ते असतं तर - " कार्टनने पेनकडे पाहिले आणि पाहिले की ते अस्पष्ट चिन्हे मध्ये पिछाडीवर आहे.

कार्टनचा हात पुन्हा त्याच्या स्तनाकडे गेला. कैदी एक निंदनीय देखावा घेऊन उभा राहिला, परंतु कार्टनचा हात त्याच्या नाकपुडीजवळ जवळ आणि खंबीर होता आणि कार्टनच्या डाव्या हाताने त्याला कमरभोवती पकडले. काही सेकंदांसाठी त्याने त्याच्यासाठी आपला जीव वाचविण्यासाठी आलेल्या माणसाबरोबर संघर्ष केला; परंतु, एका मिनिटातच, त्याला जमिनीवर ताणले गेले.

पटकन, परंतु त्याच्या मनासारख्या हेतूनुसार हातांनी कार्टनने स्वत: ला कैदीने घातलेले कपडे घातले, केस परत कंघीले आणि कैदीने घातलेल्या रिबनने त्यास बांधले. मग त्याने हळूच हाक मारली, "तिथे जा! आत या! "आणि स्पायने स्वत: ला सादर केले.

"तू पाहतोस?" कार्टनने असंवेदनशील व्यक्तीच्या बाजूला असलेल्या एका गुडघ्यावर गुडघे टेकून छातीवर कागद टाकला तेव्हा म्हणाला: "तुमचा धोका खूप मोठा आहे का?"

"श्री. पुठ्ठा, "गुप्तचर एक भित्रा त्याच्या बोटांनी च्या थंड सह, म्हणाला," मी धोका होत नाही की , येथे व्यवसाय जाड, आपण आपल्या करार संपूर्ण सत्य असल्यास. "

"मला घाबरू नकोस. मी मृत्यूशी निष्ठावान राहीन. "

बावनदीची गोष्ट बरोबर असेल तर मिस्टर कार्टन, तुम्हीच असलेच पाहिजे. त्या ड्रेसमध्ये तू ठीक झाला आहेस म्हणून मला भीती वाटणार नाही. "

"भिऊ नकोस! मी लवकरच तुम्हाला इजा करण्याच्या मार्गापासून दूर आहे, आणि बाकीचे येथून फार लांब आहेत, कृपया देवा! आता मदत घ्या आणि मला प्रशिक्षकात घेऊन जा. "

"तू?" हळहळत म्हणाला.

"मनुष्य, ज्याच्याशी मी देवाची सेवा केली. तू ज्या प्रवेशद्वारातून मला आत आणले आहेस त्यात तू बाहेर गेला आहेस? "

"नक्कीच."

"जेव्हा तुम्ही मला घरी आणले तेव्हा मी दुर्बळ आणि अशक्त झालो होतो आणि मी आता अशक्त झालो आहे व आता तुम्ही मला बाहेर काढले आहे. विभक्त मुलाखतीत मला जास्त शक्ती मिळाली. अशी गोष्ट येथे बर्‍याचदा आणि बर्‍याचदा घडली आहे. तुमचे आयुष्य तुमच्याच हातात आहे. द्रुत! कॉल सहाय्य! "

"तू माझा विश्वासघात करणार नाहीस?" थरथरणा Spy्या स्पायराने

शेवटच्या क्षणाला थांबायला सांगितले.

“माणूस, माणूस!” कार्टन परत आला आणि त्याने त्याच्या पायावर शिक्कामोर्तब केले; “मी आतापर्यंत कसलेही वचन दिले नाही की आपण आता त्या अमूल्य क्षणांचा नाश करणार? आपल्या स्वतःस माहित असलेल्या अंगणात त्यास स्वत: ला घेऊन जा, त्याला स्वत: ला गाडीमध्ये ठेवा, त्याला स्वत: ला श्री लॉरीला दाखवा, त्याला स्वत: ला सांगा की त्याला विश्रांतीशिवाय हवा देऊ नका, आणि काल रात्रीचे माझे शब्द आणि शेवटचे वचन लक्षात ठेवा. रात्री, आणि पळून जा! ”

स्पाय माघार घेत, आणि कार्टन स्वत: टेबलावर बसला, त्याच्या कपाळावर हात ठेवून. स्पाय ताबडतोब परत आला, दोन माणसांसह.

“मग कसं?” त्यातील एकाने खाली पडलेल्या आकृतीचा विचार केला. "त्याच्या मित्राने सेन्ते गिलोटिनच्या लॉटरीमध्ये बक्षीस मिळवले हे पाहून इतका दु: ख झाले का?"

दुसऱ्याने सांगितले की “एक चांगला देशभक्त, अरिस्ट्राट रिकामा झाला असता तर अधिक त्रास होऊ शकला असता.”

त्यांनी बेशुद्ध आकृती उंचावली आणि त्यांनी दरवाजाजवळ आणलेल्या कचरा वर ठेवला आणि ते घेऊन जाण्यासाठी वाकले.

"वेळ कमी आहे, इव्हेमोनडे," स्पायने चेतावणीच्या स्वरात सांगितले.

“मला हे चांगले माहित आहे,” कार्टनने उत्तर दिले. "माझ्या मित्राची काळजी घ्या, मी तुला विनवणी करतो आणि मला सोडून देतो."

बरसाड म्हणाले, “मग माझ्या मुलांनो,” या. “त्याला उचलून येथून बाहेर या!”

दरवाजा बंद झाला आणि कार्टन एकटाच राहिला. अत्यंत ऐकण्याची आपली शक्ती ताणून, त्याने संशय किंवा गजर सूचित करणारा कोणताही आवाज ऐकला. तेथे कोणीही नव्हते. कळा वळल्या, दरवाजे भिडले, पादचारी दूरच्या रस्ता बाजूने निघून गेले: ओरडले नाही, किंवा घाई केली गेली नाही, ही एक विलक्षण गोष्ट दिसते. थोड्या वेळाने अधिक मुक्तपणे श्वास घेत तो टेबलवर बसला आणि घड्याळाला दोन धडक होईपर्यंत पुन्हा ऐकला.

त्याला घाबरत नाही असे वाटले कारण त्याने त्यांचा अर्थ स्पष्ट केला आणि मग ते ऐकण्यायोग्य होऊ लागले. एकापाठोपाठ अनेक दरवाजे उघडले गेले आणि शेवटी त्याचे स्वत: चे. हातात एक यादी असलेला एक गेलर आत गेला आणि फक्त “एव्हरेमोनडे, माझ्या मागे ये” असे म्हणाला आणि तो त्याच्या मागे काही अंतरावर असलेल्या एका गडद खोलीत गेला. हा एक हिवाळाचा गडद दिवस होता, आणि त्या सावलीत काय होते आणि बाहेरील छाया काय आहे, त्याना हात बांधण्यासाठी तिथे आणलेल्या इतरांना तो धूसरपणे ओळखू शकला. काही उभे होते; काही बसले काही जण शोक करीत होते आणि अस्वस्थ होते; पण, हे काही मोजकेच होते. बहुसंख्य लोक शांत आणि शांत होते.

तो मंद कोप inयात भिंतीच्या बाजूला उभा असताना, बापन्न जणांपैकी काही जण त्याला घेऊन येत असताना एकजण त्याला ओळखत असे म्हणून त्याला मिठी

मारण्यासाठी थांबला. याने त्याला शोधाशोध केल्याचा मोठा धाक वाटला; पण तो माणूस पुढे चालू लागला. त्यानंतर काही क्षणांनंतर, एक अल्पवयीन बाई, एक अल्पवयीन बालिश स्वरूपाचा, एक गोड मोहरा चेहरा ज्यामध्ये रंगाचा काहीच वेध नव्हता आणि मोठ्या प्रमाणात उघड्या रूग्ण डोळयांनी ज्या आसनावर तिला बसलेले पाहिले होते त्या जागेवरून उठली, आणि आली त्याच्याशी बोलणे.

"सिटिझन एव्हरेमोन्डे," ती तिच्या थंड हाताने त्याला स्पर्श करत म्हणाली. "मी एक गरीब लहान शिवणकाम करणारी स्त्री, जो तुझ्याबरोबर ला फोर्समध्ये होती."

त्याने उत्तरासाठी कुरकुर केली: “खरं. तुमच्यावर जे आरोप करण्यात आले होते ते मी विसरतो? ”

“भूखंड. जरी कोणत्याही स्वर्गाला हे ठाऊक आहे की मी कशाचाच निर्दोष आहे. हे शक्य आहे का? माझ्यासारख्या अशक्त, दुर्बल प्राण्याशी कट रचण्याचा कोण विचार करेल? ”

ती म्हणाली त्या विचित्र हसर्‍याने त्याला इतका स्पर्श केला की त्याच्या डोळयांतून अश्रू येऊ लागले.

“मी मरावयास घाबरत नाही, सिटीझन एव्हरेमोन्डे, परंतु मी काहीही केले नाही. मी मरणार नाही, जर प्रजासत्ताक आपल्या गरीब लोकांचे कल्याण करील तर माझ्या मृत्यूने त्याचा फायदा होईल; सिटीझन एव्हरेमोन्डे, ते कसे असू शकते हे मला माहित नाही. अशक्त कमकुवत लहान प्राणी! ”

त्याचे हृदय उबदार आणि मऊ करणे ही पृथ्वीवरील शेवटची गोष्ट असल्याने, ती दयाळू झाली आणि या दयाळू मुलीसाठी मऊ झाली.

“मी तुम्हाला ऐकले, सिटीझन एव्हरेमोन्डे. मला आशा आहे की ते खरे होते? ”

"ते होते. पण, मला पुन्हा नेऊन दोषी ठरवण्यात आले. ”

“जर सिटीझन एव्हरेमोन्डे, मी तुझ्याबरोबर चाललो तर तू मला माझा हात धरशील का? मी घाबरत नाही, परंतु मी थोडा आणि अशक्त आहे आणि यामुळे मला अधिक धैर्य मिळेल. ”

रूग्णांचे डोळे त्याच्या चेह toयाकडे वर जाताच त्याने त्यांच्यावर अचानक शंका निर्माण केली आणि नंतर आश्चर्यचकित झाले. त्याने काम केलेल्या, भुकेलेल्या तरुण बोटांना दाबून ओठांना स्पर्श केला.

"तू त्याच्यासाठी मरत आहेस?" ती कुजबुजली.

“आणि त्याची बायको व मूल. हुश! होय

"अरे तू मला आपला अनोळखी व्यक्तीचा हात धरशील?"

“हुश! होय, माझी गरीब बहीण; शेवटपर्यंत. ”

तुरूंगात पडणा Theया त्याच सावल्या पडत आहेत, त्या पहाटेच्या त्याच वेळी बॅरियरवर त्याभोवती गर्दी होती, तेव्हा पॅरिसच्या बाहेर जाणा examinedया कोचने तपासणीसाठी गाडी चालविली तेव्हा.

“इथे कोण जातो? आम्ही कोणाच्या आत आहोत? पेपर्स! ”

कागदपत्रे दिली आणि वाचली.

“अलेक्झांड्रे मॅनेट. फिजीशियन. फ्रेंच तो कोण आहे? ”

हा तो आहे; हा असहाय्य, निर्विकारपणे कुरकुर करणारा, भटक्या म्हातार्‍याने लक्ष वेधले.

“वरवर पाहता सिटीझन-डॉक्टर त्याच्या योग्य विचारात नाही? क्रांती-ताप त्याच्यासाठी जास्त झाला असेल? ”

त्याच्यासाठी खूपच जास्त.

“हं! बरेच लोक त्याचा त्रास सहन करतात. लुसी. त्याची मुलगी. फ्रेंच ती कोण आहे? ”

ही ती आहे.

“वरवर पाहता ते असलेच पाहिजे. एव्हरेमोन्डेची पत्नी लुसी; हे नाही का?"

हे आहे.

“हं! इव्हेमोनडेला इतरत्र असाईनमेंट आहे. तिचे मूल ल्युसी. इंग्रजी ही ती आहे? ”

ती आणि इतर नाही.

“एव्हरेमोन्डे मुला, मला चुंबन. आता, तू एक चांगला रिपब्लिकन चुंबन घेतला आहे; तुझ्या कुटुंबात काहीतरी नवीन आहे; लक्षात ठेवा! सिडनी कार्टन. अॅड. इंग्रजी तो कोण आहे? ”

तो इथे आहे, गाडीच्या या कोप .्यात. तो देखील निदर्शनास आला आहे.

"वरवर पाहता इंग्रजी वकिलांची भांडणे चालू आहेत का?"

आशा आहे की तो ताजी हवामानात परत येईल. हे स्पष्ट केले आहे की तो तंदुरुस्त नाही, आणि प्रजासत्ताकच्या नाराजीखाली असलेल्या एका मित्रापासून दु: खी झाला आहे.

"एवढंच? ही फार मोठी गोष्ट नाही, ती! बरेच लोक प्रजासत्ताकच्या नाराजीखाली आहेत आणि त्यांनी छोटी विंडो पाहिली पाहिजे. जार्विस लॉरी. बँकर इंग्रजी तो कोण आहे? ”

“मी तो आहे. आवश्यक आहे की, शेवटचा असणे. ”

मागील सर्व प्रश्नांची उत्तरे जार्विस लॉरी यांनी दिली आहेत. हे जार्विस लॉरी आहे ज्याने स्वत: ला सोडले आहे आणि कोचच्या दाराशी हात ठेवून अधिका officialsयांच्या गटाला उत्तर दिले आहे. छतावर कोणते छोटेसे सामान ठेवलेले आहे हे पाहण्यासाठी ते आरामात गाडीच्या चौकटीत फिरतात आणि आरामात पेटी माउंट करतात; देशातील लोक लटकत आहेत, कोचच्या दाराजवळ प्रेस करतात आणि लोभसपणे आत पाहतात; एका लहान मुलाला आईने उचलून धरले आहे, यासाठी की त्याने गिलोटिनला गेलेल्या कुलीन व्यक्तीच्या पत्नीला स्पर्श करावा यासाठी त्याचे लहान हात त्याच्यासाठी ठेवले आहेत.

"आपली कागदपत्रे पहा, जार्विस लॉरी, काउंटर केले."

“नागरिक निघू शकेल?”
“एक जाऊ शकते. पुढे, माझे शिष्य! चांगला प्रवास! ”
“नागरिकांनो, मी तुम्हाला अभिवादन करतो.” आणि पहिला धोका संपला! ”

जार्विस लॉरीचे हे पुन्हा शब्द आहेत, जसे त्याने हात उडवून, वरच्या दिशेने पाहिले. गाडीत दहशत आहे, रडत आहे, असंवेदनशील प्रवाशाचा प्रचंड श्वास आहे.

“आपण खूप हळू चालत नाही आहोत का? त्यांना वेगाने जायला उद्युक्त करता येत नाही का? ”म्हातार्‍याला चिकटून राहून, ल्युसी विचारतो.

“हे माझ्या प्रिये, उड्डाण सारखे वाटत आहे. मी त्यांना जास्त आग्रह करु नये; त्यामुळे संशय वाढेल. ”

“मागे वळा, मागे वळा आणि पाहा आमचा पाठलाग चालू आहे का!”

“रस्ता स्पष्ट आहे, माझ्या प्रिय आतापर्यंत आमचा पाठलाग होत नाही. ”

आमच्यात दोन-तीन ठिकाणी घरे, एकट्या शेतात, उध्वस्त इमारती, रंगकाम, टॅनरी आणि यासारख्या, मुक्त देश, पाने नसलेल्या झाडांचा मार्ग. कठोर असमान फरसबंदी आमच्या खाली आहे, मऊ खोल चिखल दोन्ही बाजूंनी आहे. कधीकधी, आपण टाळया वाजवतात आणि आपल्याला हादरवून टाकतात असे दगड टाळण्यासाठी आम्ही स्कर्टींग चिखलात फोडतो; कधीकधी आम्ही तिथे चट्या आणि स्लॉसमध्ये चिकटून राहतो. तेव्हा आपल्या अधीरतेचा त्रास इतका महान आहे की आपल्या जंगली गजरात आणि घाईत असताना आपण बाहेर पडून running लपवून anything काहीही करत थांबलो आहोत.

ओपन देशाबाहेर पुन्हा विनाशकारी इमारती, एकांत शेतात, रंगरंगोटी, टॅनरी आणि अशाच प्रकारे, दुहेरी आणि तिहेरीमधील कॉटेज, पाने नसलेल्या झाडांचे मार्ग. या लोकांनी आमची फसवणूक करुन दुसर्‍या मार्गाने परत नेले आहे काय? दोनदा तीच जागा नाही का? धन्यवाद स्वर्ग, नाही. गाव. मागे वळा, मागे वळून पहा आणि मागे आमचा पाठलाग केला आहे का! हुश! पोस्टिंग हाऊस

आरामात आमचे चार घोडे बाहेर काढले आहेत; आरामात, कोच छोट्या गल्लीत उभा राहतो, घोड्यांपासून दूर होता आणि पुन्हा कधीही चालण्याची शक्यता नसते; आरामात, नवीन घोडे एकामागून एक अस्तित्त्वात येतात; आरामात, नवीन आसने त्यांच्या चाबूकांच्या लॅशांना शोषून घेत आणि त्यांना मारहाण करतात. आरामात, जुने लोक त्यांचे पैसे मोजतात, चुकीची भर घालतात आणि असमाधानी परिणामांवर पोहोचतात. सर्ववेळा, आमची अवाढव्य अंतःकरणे वेगवान घोड्यांमधील सर्वात वेगवान घोड्यांच्या पलीकडे जाण्यापेक्षा अशा दराने विजय मिळवित आहेत.

लांबीनुसार नवीन आसू त्यांच्या कड्यांमध्ये आहेत आणि जुन्या मागे बाकी आहेत. आम्ही गावातून, टेकडीच्या माथ्यावर, टेकडीच्या खाली, आणि कमी पाण्याच्या मैदानावर आहोत. अचानक, पॉशिटियन्स अॅनिमेटेड गेस्टीक्युलेशनसह भाषणाची देवाणघेवाण करतात आणि जवळजवळ त्यांच्या झोपेवर घोडे खेचले जातात. आम्ही पाठपुरावा केला आहे?

“हो! तेथील गाडीच्या आत. मग बोला! ”
“काय आहे?” खिडकीकडे पाहत श्री. लॉरी विचारतात.
"त्यांनी किती म्हटले?"
"मी तुला समजत नाही."
“- शेवटची पोस्ट आज गिलोटिन किती? ”
"बाव्वन्न."
“मी असं म्हणालो! एक शूर संख्या! माझे सह-नागरिक हे बत्तीस असू शकतात; अजून दहा मुंडके घेण्यासारखे आहेत. गिलोटिन देखणा आहे. मला ते आवडते. नमस्कार पुढे. अरेरे! ”

रात्र अंधारात येते. तो अधिक हलवेल; तो पुन्हा जिवंत होऊ लागला आहे, आणि स्पष्टपणे बोलू लागला आहे; त्याला वाटते की ते अजूनही एकत्र आहेत; त्याने आपल्या हातात काय आहे त्या नावाने त्याला विचारले. आमच्यावर दया करा, स्वर्गात दया करा आणि आम्हाला मदत करा! पहा, पहा आणि आमचा पाठलाग केला आहे का ते पहा.

वारा आपल्यामागे धावत आहे, आणि ढग आपल्या मागे जात आहेत आणि चंद्र आपल्यामागे डुंबत आहे आणि संपूर्ण वन्य रात्र आपल्या पाठलागात आहे; पण, आतापर्यंत, आम्ही कशाचाही पाठलाग करत नाही.

चौदावा. विणकाम पूर्ण झाले

त्याच त्याच वेळी जेव्हा बावीस जण त्यांच्या नशिबी वाट पाहत होते मॅडम डिफर्ज यांनी द वेनगेन्स आणि जॅक थ्री ऑफ रेव्होल्यूशनरी ज्यूरी यांच्यासमवेत अंधकारमय अशुभ परिषद घेतली. मॅडम डीफर्ज यांनी वाइन शॉपमध्ये या मंत्र्यांना दिले नाही, परंतु लाकूड-चाकाच्या शेडमध्ये, रस्त्यांची दुरुस्ती केली. सॉयर स्वतः कॉन्फरन्समध्ये सहभागी झाला नाही, परंतु थोड्या अंतरावरच राहिला, जसे बाह्य उपग्रह ज्याला आवश्यक होईपर्यंत बोलणे आवश्यक नव्हते, किंवा आमंत्रित होईपर्यंत अभिप्राय देऊ नये.

जॅक थ्री म्हणाले, “पण आमचा डिफर्ज, निःसंशयपणे चांगला रिपब्लिकन आहे का? एह? ”

“फ्रान्समध्ये” यापेक्षा वेगळा कोणताही उपाय नाही.

“शांतता, लहान सूड,” मॅडम डेफर्ज म्हणाली, “लेफ्टनंटच्या ओठांवर थोडासा धाक दाखवत हात ठेवून,” मला बोलताना ऐका. माझे पती, सहकारी नागरिक, एक चांगला रिपब्लिकन आणि एक धाडसी माणूस आहे; तो प्रजासत्ताकसाठी योग्य आहे आणि त्याचा आत्मविश्वास आहे. पण माझ्या पतीची कमकुवतपणा आहे आणि या डॉक्टरकडे दुर्लक्ष करण्याइतका तो अशक्त आहे. ”

“हे खूप वाईट वाईट आहे,” जॅक थ्रीने, भुकेलेल्या तोंडावर, क्रूर बोटांनी, संशयास्पदपणे डोके हलवत; “हे अगदी चांगल्या नागरिकासारखे नाही; खेद वाटतो ही गोष्ट आहे. ”

मॅडम म्हणाली, “तुला भेटा, मला या डॉक्टरांची काहीच पर्वा नाही. तो आपले डोके घालू शकेल किंवा हरवेल, मला त्याच्यात काही रस असेल तर; हे सर्व माझ्यासाठी आहे. पण, एव्हरेमोन्डे लोकांना संपवायचे आहे, आणि पत्नी आणि मुलाने पती आणि वडिलांचे अनुसरण केले पाहिजे. "

“जॅक थ्री” ची तिची डोके चांगली आहे. “मी तिथे निळे डोळे आणि सोन्याचे केस पाहिले आहेत आणि जेव्हा ते शमशोनने त्यांना उचलले तेव्हा ते मोहक दिसत होते.” ओग्रे तो होता, ते एका महाकाव्यासारखे बोलले.

मॅडम डेफर्जने तिचे डोळे खाली केले आणि थोडे प्रतिबिंबित झाले.

जॅक थ्री या शब्दांचा ध्यानपूर्वक आनंद घेऊन “मुलानेसुद्धा” सुवर्ण केस आणि निळे डोळे पाहिले. आणि तिथे आम्हाला क्वचितच एक मूल आहे. हे एक सुंदर दृश्य आहे! ”

"एका शब्दात," मॅडम डेफर्ज म्हणाल्या की, तिच्या छोट्याशा अप्रचलनातून बाहेर पडले, "मला या प्रकरणात माझ्या पतीवर विश्वास नाही. काल रात्रीपासून फक्त मलाच वाटत नाही की माझ्या प्रकल्पांचा तपशील त्याच्याकडे सांगण्याची हिम्मतही करत नाही; परंतु मला असेही वाटते की मी उशीर केल्यास त्याच्या चेतावणी देण्याचा धोका आहे आणि मग ते सुटू शकतात. "

“हे कधीही नसावे,” क्रोक्स जॅक थ्री; “कोणीही पळून जाऊ नये. आपल्याकडे जेवढे अर्धे आहे तेवढे नाही. आमच्याकडे दिवसाला सहा गुण असले पाहिजेत. ”

मॅडम डीफर्ज पुढे म्हणाले, “एका शब्दात, माझ्या कुटुंबाचा नाश करण्याचा माझा प्रयत्न माझ्या पतीकडे नाही, आणि माझ्याकडे या डॉक्टरांबद्दल काही संवेदनशीलतेचे कारण नाही. म्हणून मी स्वत: साठी अभिनय केला पाहिजे. मुला, इकडे ये!

लाकूड-सरीर, ज्याने तिला आदरातिथ्य केले आणि स्वतःला भयानक भीती बाळगून, लाल टोपीकडे हात पुढे केला.

“त्या नागरिकांना सिग्नल ला स्पर्श करून,” मॅडम डेफर्ज म्हणाली, “त्यांनी कैद्यांना केले; आजच तू त्यांच्याविषयी साक्ष द्यायला तयार आहेस? ”

"आय, अहो, का नाही!" “दररोज, सर्व विथर्समध्ये, दोन ते चार पर्यंत, नेहमीच, कधीकधी त्या लहान मुलासह, कधीकधी नसलेले देखील. मला काय माहित आहे ते मला माहित आहे. मी माझ्या डोळयांनी पाहिले आहे. ”

बोलतांना त्याने सर्व प्रकारच्या हावभावा केल्या, जणू काही त्याने कधीच पाहिल्या नसलेल्या सिग्नलच्या काही थोरल्या विविध गोष्टींच्या अनुकरणात.

"स्पष्टपणे प्लॉट्स," जॅक थ्री म्हणाले. “पारदर्शकपणे!”

“ज्यूरी मध्ये काही शंका नाही?”, मॅडम डेफर्जने विचारले, जेव्हा डोळे विस्मित स्मित करुन तिच्याकडे वळले.

“देशभक्तीपर ज्यूरीवर अवलंबून राहा, प्रिय नागरिकांनो. मी माझ्या सह-ज्युरीमेनला उत्तर देतो. ”

“आता मला पाहू द्या,” मॅडम डेफर्ज पुन्हा विचारात म्हणाले. “अजून एकदा! मी या डॉक्टरांना माझ्या पतीकडे वाचवू शकतो? मला एकतर मार्ग वाटत नाही. मी त्याला वाचवू शकेन का? ”

“तो एक डोके म्हणून मोजायचा,” जॅक थ्री यांनी कमी आवाजात म्हटले. “आम्ही खरोखर पुरेशी डोके नाहीत; मला वाटते की ते वाईट वाटेल. ”

“मी तिला पाहिले तेव्हा तो तिच्याशी सिग्नल देत होता,” मॅडम डेफर्ज यांनी युक्तिवाद केला; “मी दुस withoutयाशिवाय एकाविषयी बोलू शकत नाही; आणि मी गप्प बसू नये, आणि या लहान नागरिकाचा त्याच्यावर पूर्ण विश्वास ठेवा. कारण मी वाईट साक्षीदार नाही. ”

वेन्गेन्स आणि जॅक्स तीन यांनी तीव्र निषेध व्यक्त केला की ती सर्वात प्रशंसनीय आणि साक्षीदारांची आश्चर्यकारक आहे. त्या लहान नागरिकाने, पुढे जाऊ नयेत म्हणून तिने तिला आकाशी साक्ष दिली.

“त्याला संधी अवश्य घ्यावी,” मॅडम डेफर्ज म्हणाली. “नाही, मी त्याला वाचवू शकत नाही! आपण तीन वाजता व्यस्त आहात; आजच्या दिवसाचा तुकडा चालवला जात आहे. “तुम्ही?”

हा प्रश्न लाकूड-सावकाकडे उद्देशून होता, ज्याने घाईघाईने होकारार्थी उत्तर दिलेः तो रिपब्लिकन लोकांचा सर्वात उत्साही आहे हे सांगण्यासाठी प्रसंगी उपयोग करून, आणि काहीही त्याला आनंद घेण्यापासून रोखल्यास तो रिपब्लिकन लोकांचा सर्वात उजाड होईल. ड्रॉ नॅशनल बार्बरच्या चिंतनात त्याच्या दुपारच्या पाईपचा धूर केल्याचा आनंद. तो येथे इतका प्रात्यक्षिक होता की, त्याला कदाचित संशय आला असावा (कदाचित, काळ्या डोळ्यांनी ज्याने त्याला मॅडम डेफर्जच्या डोक्यातून तिरस्काराने पाहिले होते) दिवसातील प्रत्येक घटकाला त्याच्या स्वतःच्या वैयक्तिक सुरक्षिततेची भीती वाटली.

"मी," मॅडम म्हणाली, "त्याच ठिकाणी मी तितकेच गुंतले आहे. ते संपल्यानंतर - रात्री आठ वाजता सांगा — सेंट एंटोईन येथे, तुम्ही माझ्याकडे या आणि आम्ही आमच्या कलमांनुसार या लोकांविरूद्ध माहिती देऊ. "

लाकूड-सॉरीने सांगितले की तो नागरिकत्वासाठी उपस्थित राहून गर्विष्ठ आणि आनंदाने असेल. एखाद्या नागरिकाने त्याच्याकडे पहात असताना, तो लज्जित झाला, एका लहान कुत्र्याने केल्याप्रमाणे, तिच्याकडे दुर्लक्ष केले, त्याच्या लाकडाच्या मागे मागे हटले, आणि आरीच्या हातावर आपला गोंधळ लपविला.

मॅडम डेफर्जने ज्युरिमन आणि द वेन्गेन्सला दारात जवळीक लावून इशारा केला आणि तेथेच तिला पुढील विचारांची माहिती दिली:

“ती आता घरी असेल, त्याच्या मृत्यूच्या क्षणाची वाट पहात आहे. ती शोक व शोक करेल. प्रजासत्ताकचा न्यायाचा निषेध करण्यासाठी ती मनावर असेल. ती तिच्या शत्रूंबद्दल सहानुभूती बाळगून असेल. मी तिच्याकडे जाईन. ”

“किती कौतुकास्पद बाई; किती सुंदर स्त्री आहे! ”जॅक थ्री यांनी उद्गार काढले. "अहो, माझ्या प्रेमळ!" आणि तिला मिठी मारली.

मॅडम डेफर्ज म्हणाली, “तू माझी विण घे,” आणि ती तिच्या लेफ्टनंटच्या हातात ठेवून म्हणाली, “माझ्या नेहमीच्या सीटवर माझ्यासाठी तयार कर.” मला माझी नेहमीची खुर्ची ठेवा. सरळ तू तेथे जा, कारण आजकालच्यापेक्षा नेहमीपेक्षा मोठा मोठा मेळ असू शकेल. ”

“मी स्वेच्छेने माझ्या मुख्य अधिका o[यांच्या आज्ञांचे पालन करतो,” द वेनगेन्स सावकाशपणे म्हणाले आणि तिच्या गालाला चुंबन देत. "तुला उशीर होणार नाही?"

"मी तिथे सुरु होण्यापूर्वी तिथे असाईन."

“आणि टंब्रिल्स येण्यापूर्वी. "तूच तिथे आहेस याची खात्री करुन घ्या," द वेनगेन्सने तिला बोलताना म्हटले, कारण ती गाड्यांआधीच रस्त्यात बदलली होती.

मॅडम डेफर्जने तिचा आवाज ऐकला आणि असे करुन सुसाट वेळेवर येण्यासाठी विसंबून असावे म्हणून थोडासा हात फिरवला, आणि म्हणून चिखलात जाऊन जेलच्या भिंतीच्या कोनाभोवती फेरी घातली. तिचा प्रवास चालू असताना तिचा शोध घेणारी ज्युरिअन आणि ज्युरीमन तिच्या उत्तम व्यक्तिमत्त्वाचे आणि तिच्या उत्कृष्ट नैतिक पैशाचे खूप कौतुक होते.

त्या वेळी बऱ्याच स्त्रिया होत्या, ज्यांच्यावर त्या काळात भयानक हात पसरला होता; परंतु, या निर्दय बाईपेक्षा भयभीत होण्यासारखी आणखी कोणी नव्हती, ती आता रस्त्यावरुन जात आहे. एक दृढ आणि निर्भय व्यक्तिमत्त्व, चतुर अर्थाने आणि तत्परतेने, मोठ्या दृढनिश्चयाने, अशा प्रकारचे सौंदर्य जे केवळ त्याच्या मालकांच्या दृढतेने आणि वैरभावनाच नव्हे तर इतरांना त्या गुणांची एक स्वाभाविक ओळख करून देईल; अडचणीत आलेल्या घटनेने कोणत्याही परिस्थितीत तिला उचलून धरले असते. परंतु, बालपणापासूनच चुकीच्या भावनेने व वर्गाचा तिरस्कार दाखविणा opportunityया तिच्या बालपणापासूनच या संधीमुळे तिला वाघ म्हणून विकसित केले गेले होते. ती पूर्णपणे दया न होती. जर तिच्यात तिच्यात सद्गुण असेल तर ती तिच्यापासून बरीच निघून गेली होती.

तिच्या पूर्वजांच्या पापांसाठी निर्दोष मनुष्य मरणार हे तिच्यासाठी काहीही नव्हते; तिने त्याला पाहिले नाही, परंतु त्यांनी. तिची बायको विधवा होईल आणि तिची मुलगी अनाथ होईल. ती अपुरी शिक्षा होती, कारण ती तिचा नैसर्गिक शत्रू आणि तिचा बळी होता आणि त्यांना जगण्याचा कोणताही अधिकार नव्हता. तिच्याकडे आवाहन करण्यासाठी तिला स्वत: साठीही दया नसल्यामुळे निराश झाला. जर तिला रस्त्यात कमी पडले असते, जिच्यात तिने व्यस्त ठेवले होते अशा कोणत्याही स्पर्धांमध्ये तिला दया आली नसती; किंवा उद्या तिला कु tqहाडीवर नेण्यास सांगितले असता तर ज्याने तिला तिथे पाठविले त्याच्याबरोबर जागा बदलण्याच्या तीव्र तीव्र इच्छेपेक्षा ती तिच्याकडे जायला तयार झाली असती.

अशा हृदयाचे मॅडम डेफर्ज तिच्या उदास पोशाख अंतर्गत. निष्काळजीपणाने परिधान केलेले, एका विचित्र मार्गाने, हा एक पुरेसा पोशाख होता, आणि तिचे गडद केस तिच्या खडबडीत लाल टोपीखाली श्रीमंत दिसत होते. तिच्या छातीत लपून बसलेली एक

भरलेली पिस्तूल होती. तिच्या कंबरेला लपून बसलेली ती धारदार खंजीर होती. अशा प्रकारे, अशा भूमिकेच्या आत्मविश्वासाने चालत जाणे, आणि तपकिरी समुद्राच्या वाळूवर, अनवाणी-पायाची आणि उघड्या पायाची, न्यायीपणाने चालणाऱ्या स्त्रीच्या कोमल स्वातंत्र्यासह, मॅडम डीफर्जने तिचा मार्ग स्वीकारला. रस्त्यावर.

काल, जेव्हा ट्रॅव्हिंग कोचचा प्रवास, त्याच वेळी जेव्हा भारनियमन पूर्ण होण्याच्या प्रतीक्षेत असेल, तेव्हा रात्री उजाडण्याची योजना आखली गेली होती, तेव्हा मिस प्रॉसला त्यात घेतल्या जाणा difficultyया अडचणीमुळे मिस्टर लॉरीचे लक्ष वेधून घेत होते. कोच ओव्हरलोडिंग टाळणे केवळ इष्ट नाही, परंतु ते आणि त्याच्या प्रवाशांच्या तपासणीसाठी लागलेला वेळ अत्यंत कमी करुन कमी केला जाणे हे सर्वात जास्त महत्त्व होते; त्यांचा बचाव कदाचित काही सेकंदांच्या आणि तिथेच केल्या जाणा .्या बचतीवर अवलंबून असेल. शेवटी, त्याने काळजीपूर्वक विचार केल्यावर, असे सोडले की मिस प्रॉस आणि जेरी, जे शहर सोडण्याच्या स्वातंत्र्यावर आहेत, त्यांनी त्या काळातील हलके-चाक वाहून जाण्यासाठी तीन वाजता सोडले पाहिजे. सामान न घेता, ते लवकरच डब्याकडे जात असत आणि ते पुढे जात असता आणि रस्त्यावर जाण्यापूर्वी घोड्यांना आगाऊ ऑर्डर देत असत आणि रात्रीच्या बहुतेक तासांमध्ये त्याची प्रगती मोठ्या प्रमाणात सुकर करते, जेव्हा उशीर सर्वात जास्त घाबरायचा. .

या व्यवस्थेत त्या दाबाच्या आणीबाणीत ख serviceया सेवा देण्याची आशा पाहून मिस प्रॉसने त्याचे आनंदाने स्वागत केले. तिने आणि जेरीने कोचची सुरुवात पाहिली होती, हे माहित होते की शलमोन कोणाला आणले आहे, सस्पेन्सच्या छळामध्ये दहा मिनिटे घालवली होती आणि आता मॅडम डेफर्ज म्हणूनही कोचच्या मागोमाग जाण्याची त्यांची तयारी पूर्ण करीत होती, ती रस्त्यावरुन जात होती. , आता त्यांनी सल्लामसलत केलेल्या दुसऱ्या वाळवंटातील निवासस्थान जवळ आणि जवळ आणले.

“श्री. क्रंचर, आता तुमचे काय मत आहे,” असे मिस प्रॉस म्हणाली, ज्याचे आंदोलन इतके मोठे होते की ती बोलणे, उभे राहणे, हालचाल करणे किंवा जगणे अशक्य आहे: “या अंगणातून आपण प्रारंभ न केल्याबद्दल आपले काय मत आहे? अजून एक गाडी यापूर्वी येथून निघाली आहे, यात शंका निर्माण होऊ शकते. "

श्री. क्रंचर म्हणाले, “माझे मत, चुकले,” जसे तुम्ही बरोबर आहात तसे आहे. त्याचप्रमाणे वाटलं मी बरोबर आहे की चूक. ”

“मी आपल्या मौल्यवान प्राण्यांबद्दल भीती व आशेने इतके विचलित झालो आहे,” मिस प्रॉस म्हणाली, “मी कोणतीही योजना तयार करण्यात अक्षम आहे. माझ्या प्रिय प्रिय श्री. क्रंचर, आपण कोणतीही योजना तयार करण्यास सक्षम आहात काय? ”

श्री. क्रंचर म्हणाले, “भविष्यातल्या भाल्याविषयी आदर बाळगा, मिस,” मला आशा आहे. 'सध्याचा उपयोग ओ' याचा आदर करा, हे ओल्ड माझे आशीर्वाद देतात, मला वाटत नाही. या दोन संकटाची नोंद घ्यावी आणि दोन आश्वासने द्यायची मला आठवण येईल का?

“अगं, दयाळूपणाकरिता!” मिस प्रॉस ओरडत म्हणाली, “अजूनही त्यांची नोंद ठेव आणि एका उत्कृष्ट माणसाप्रमाणे त्यांना वाटेपासून दूर ने.”

"सर्वप्रथम," सर्व जण थरथर कापू लागलेल्या आणि एक राख व गंभीर दृष्टिकोनातून म्हणाले, "या त्यांच्या चांगल्या गोष्टी चांगल्या आहेत, हे मी यापुढे करणार नाही, यापुढे कधीही करणार नाही!"

मिस प्रोसला परत सांगितले, "श्री. क्रंचर, मला खात्री आहे की जे काही आहे ते तू पुन्हा कधीच करणार नाहीस आणि मी तुला विनंति करतो की ते काय आहे याचा अधिक उल्लेख करणे आवश्यक आहे असे वाटू नये."

"नाही, चुकले," जेरीने परत सांगितले, "ते तुम्हाला नाव दिले जाणार नाही. दुसरे: त्यांच्या या गोष्टी निकृष्ट आहेत आणि यापुढे मी श्रीमती क्रंचरच्या फ्लॉपमध्ये कधीही हस्तक्षेप करणार नाही, यापुढे कधीही! "

"डोळे कोरडे करुन स्वत: ला लिहिण्याची धडपडत मिस प्रॉस म्हणाली," हाऊसकीपिंगची कोणतीही व्यवस्था असू शकेल, "मला म्हणा यात काही शंका नाही की श्रीमती क्रंचर ही पूर्णपणे तिच्या देखरेखीखाली असावी. — हे माझ्या गरीब प्रिये!"

श्री. क्रंचर पुढे म्हणाले, "मी आतापर्यंत चुकवल्यासारखे चुकलो," एका धमनीच्या चक्रांप्रमाणे पुढे ठेवण्याच्या अत्यंत चिंताजनक प्रवृत्तीने "माझे शब्द खाली पडून स्वत: हून श्रीमती क्रंचरकडे नेले." माझ्या मते जाणून घ्या की 'फ्लॉपिंगमध्ये बदल झाला आहे आणि मला फक्त आशा आहे की सौ. क्रंचर सध्याच्या काळात फ्लॉप होऊ शकतात.'

"तिथे, तिथे! मी आशा करतो की ती, माझ्या प्रिय पुरुष, "विचलित झालेल्या मिस प्रॉसने ओरडली, आणि मला आशा आहे की ती तिच्या अपेक्षांचे उत्तर देताना सापडली."

श्री. क्रंचर पुढे म्हणाले की, "यास निषिद्ध करा, अतिरिक्त सौम्यता, अतिरिक्त गती, आणि पुढे ढकलून देण्याची अधिक प्रवृत्ती," मी जे काही बोललो किंवा जे काही केले त्याप्रमाणे आता गरीब क्रेटर्ससाठी माझ्या मनापासून इच्छा बाळगणे आवश्यक आहे! हे सर्व त्रासदायक धोक्यात न घेता 'एम आउट' मिळविण्यासाठी आपण सर्व फ्लॉप होऊ नयेत (ते तरीही सुलभ होते तर) त्याला मनाई करा! मना करा, चुकले! मी म्हणतो माहीत, for- बोली तो! "हा श्री Cruncher च्या निष्कर्ष एक प्रदीर्घ पण व्यर्थ प्रयत्न नंतर एक चांगले एक शोधण्यासाठी होते.

आणि तरीही मॅडम डीफर्ज, रस्त्यावरुन तिचा पाठलाग करत, अगदी जवळ आणि जवळ आली.

मिस प्रॉस म्हणाली, "जर आम्ही आमच्या जन्मभूमीवर परत गेलो तर तुम्ही श्रीमती क्रंचरला सांगितलेल्या गोष्टीवर तुम्ही भरवसा ठेवू शकता जेणेकरून आपण इतके प्रभावीपणे काय बोलले आहे हे मला आठवते आणि समजेल; आणि सर्व घटनांमध्ये तुम्हाला खात्री असू शकते की या भयानक वेळी मी पूर्णपणे उत्सुकतेने साक्ष देतो. आता, प्रार्थना आम्हाला विचार करूया! माझ्या सन्माननीय श्री. क्रंचर, आपण विचार करूया! "

तरीही, रस्त्यावर तिचा पाठपुरावा करत मॅडम डेफर्ज जवळ आणि जवळ आली.

मिस प्रॉस म्हणाली, "तुम्ही आधी जायचे असल्यास आणि गाडी व घोडे इकडे येण्यापासून थांबवावेत व माझी वाट पाहावी लागतील; ते उत्तम नाही का? "

श्री. क्रंचर यांना वाटले की हे सर्वोत्तम असेल.

“तू माझी वाट कुठे ठेवशील?” मिस प्रॉसने विचारले.

श्री. क्रंचर इतके आश्चर्यचकित झाले होते की तो टेंपल बारशिवाय इतर कोणत्याही स्थानाचा विचार करू शकत नाही. काश! टेम्पल बार शेकडो मैलांच्या अंतरावर होते आणि मॅडम डीफर्ज खरोखर जवळ येत होते.

“कॅथेड्रल दाराजवळ” मिस प्रॉस म्हणाली. "दोन टॉवर्सच्या मध्यभागी असलेल्या कॅथेड्रलच्या दरवाजाजवळ, मला आत नेणे हे खूपच दूर आहे?"

“नाही, चुकले,” श्री क्रंचरने उत्तर दिले.

मिस प्रॉस म्हणाली, “मग सर्वोत्कृष्ट पुरुषांप्रमाणेच पोस्टिंग हाऊसवर सरळ जा आणि त्यामध्ये बदल करा.”

"मला संशय आहे," श्री क्रंचर म्हणाले, संकोच करीत आणि डोके हलवत म्हणाला, "तुला सोडण्याबद्दल, आपण पहा. काय घडेल ते आम्हाला ठाऊक नाही. ”

मिस प्रॉस परत आली, “स्वर्ग आम्हाला ठाऊक आहे, पण मला घाबरू नका. मला कॅथेड्रलमध्ये, तीन वाजता किंवा जवळजवळ आपल्यास शक्य तितक्या जवळ घ्या आणि मला खात्री आहे की येथून जाण्यापेक्षा ते चांगले होईल. मला याची खात्री वाटते. तेथे! श्री कृंचर तुला आशीर्वाद द्या! माझ्याबद्दल नव्हे तर आपल्या दोघांवर अवलंबून असलेल्या जीवनाचा विचार करा. ”

हे एक्स्टोरियम, आणि मिस प्रोसच्या दोन हात जोरात पीडित एन्ट्रीटियात त्याचे टाळण्यासाठी, श्री क्रंचर यांनी ठरविले. दोन किंवा दोन जणांना होकार देऊन तो त्वरित व्यवस्था बदलण्यासाठी बाहेर गेला, आणि तिने तिच्या प्रस्तावाप्रमाणेच त्याला सोडले.

अंमलबजावणीच्या आधीच सुरू असलेल्या सावधगिरीचा मुद्दा मिस प्रॉसला मोठा दिलासा मिळाला. तिच्या देखावा तयार करण्याची गरज म्हणजे ती रस्त्यावर विशेष लक्ष न आणता आणखी एक दिलासा दिला. तिने तिच्या घड्याळाकडे पाहिले आणि रात्री दोन वाजले होते. तिला हरवण्यास काहीच वेळ मिळाला नाही, परंतु एकाच वेळी तयार होणे आवश्यक आहे.

घाबरलेल्या, तिच्या अत्यंत व्याकुळतेत, निर्जन खोल्यांच्या एकाकीपणाबद्दल, आणि त्यांच्यातील प्रत्येक उघड्या दाराच्या मागे डोकावणा half्या अर्ध्या कल्पित चेहर्‍यांवरून, मिस प्रॉसने थंड पाण्याचा एक कुंड घेतला आणि डोळे पाजले, जी सुजलेल्या आणि लाल रंगाची होती. तिच्या जबरदस्तीने होणार्‍या भीतीमुळे तिचे डोळे टिपणा by्या पाण्याने एकाच वेळी एका मिनिटासाठी तिचे डोळे लपवून ठेवू शकले नाहीत पण सतत थांबून तिला पाहिले की कोणीही नाही हे शोधले. अशाच एका विरामात ती पुन्हा हडबडून ओरडली, ती खोलीत उभी असलेली एक आकृती पाहिली.

खोरे तुटलेल्या जमिनीवर पडले आणि पाणी मॅडम डेफर्जच्या पायाजवळ गेले. विचित्र कठोर मार्गाने, आणि बरेच डाग असलेल्या रक्ताद्वारे ते पाय त्या पाण्याला भेटायला आले होते.

मॅडम डेफर्ज तिच्याकडे थंडपणे पाहत म्हणाली, “एव्हरेमोन्डेची बायको; ती

कुठे आहे?"

हे मिस प्रोसच्या मनावर ओसरले की सर्व दरवाजे उघड्या आहेत आणि उड्डाण सुचवितात. तिची पहिली कृती म्हणजे त्यांना बंद करणे. खोलीत चार जण होते आणि तिने सर्व बंद केले. त्यानंतर तिने लुसीने ताब्यात घेतलेल्या चेंबरच्या दारासमोर स्वत: ला ठेवले.

मॅडम डेफर्जच्या काळया डोळयांनी या वेगवान चळवळीद्वारे तिचे अनुसरण केले आणि ती पूर्ण झाल्यावर तिच्यावर विश्रांती घेतली. मिस प्रोस तिच्याबद्दल काहीच सुंदर नव्हते; अनेक वर्षांनी तिचे रुप धारण करून, वन्यपणाला कवटाळले नाही किंवा गंभीरपणाला कवटाळले नाही; पण, तीही तिच्या वेगळया प्रकारे निर्धार स्त्री होती आणि तिने प्रत्येक इंच मॅडम डीफर्ज डोळयांनी मोजली.

"आपण, आपल्या देखावा पासून, लुसिफरची पत्नी होऊ शकता," मिस शॉनने श्वास घेताना सांगितले. “तरीही, तू माझ्यापेक्षा चांगला होणार नाहीस. मी एक इंग्रजी महिला आहे. ”

मॅडम डेफर्जने तिच्याकडे तिरस्कारपूर्वक पाहिले, परंतु तरीही मिस प्रोसच्या स्वत: च्या समजूतदारपणाने असे दिसून आले की ते दोघे बेगडी आहेत. तिच्या समोर तिला एक घट्ट, कठोर, विचित्र स्त्री दिसली, जसे मिस्टर लॉरीने त्याच आकृतीमध्ये एक सामर्थ्यवान स्त्री पाहिली होती, ज्यात गेली. तिला हे चांगले ठाऊक होते की मिस प्रोस ही कुटुंबाची एकनिष्ठ मित्र होती; मिस प्रोस यांना हे चांगले ठाऊक होते की मॅडम डीफर्ज हे कुटुंबाचा घातक शत्रू आहे.

मॅडम डेफर्ज म्हणाली, "माझ्या वाटचाल चालू असतानाच, माझ्या हातची थोडीशी हालचाल करून, ते माझ्या खुर्चीवर आणि माझे विणकाम माझ्यासाठी राखून ठेवत आहेत. मी जात असताना तिला माझे कौतुक करायला आलो आहे." मला तिला भेटायचे आहे. ”

मिस प्रॉस म्हणाली, “मला माहित आहे की तुमचे हेतू वाईट आहेत, आणि तुम्ही यावर अवलंबून असाल, मी स्वत: ला त्यांच्या विरोधात धरुन.”

प्रत्येकजण आपापल्या भाषेत बोलत असे; दुस otherयाचे शब्दही समजले नाहीत; दोघेही अतिशय सावधगिरीने वागले, देखावे व रीतीने, समजण्याजोग्या शब्दांचा अर्थ काय असावेत याचा कट रचण्याचा हेतू होता.

"या क्षणी माझ्यापासून स्वतःस लपवून ठेवणे तिचे चांगले कार्य करणार नाही," मॅडम डेफर्ज म्हणाली. “चांगल्या देशभक्तांना याचा अर्थ काय असेल ते समजेल. मी तिला पाहू. तिला सांगा की मला तिला भेटायचे आहे. तू ऐकतोस का? ”

मिस प्रोसेसने सांगितले की, “जर तुमचे डोळे बेड-व्हेच होते, आणि मी इंग्रजी फोर-पोस्टर असेल तर त्यांनी माझे ओझे कमी करू नये. नाही, तुम्ही वाईट परकीय बाई आहात; मी तुमचा सामना आहे. ”

मॅडम डीफर्ज या मुर्ख वक्तव्याचा तपशीलवारपणे अनुसरण करीत नाहीत; परंतु, ती आतापर्यंत समजू शकली की तिला समजले की ती काही व्यर्थ आहे.

"वुमन असभ्य आणि डुक्कर सारखी!" मॅडम डेफर्ज म्हणाली. “मी

तुमच्याकडून उत्तर घेत नाही. मी तिला भेटण्याची मागणी करतो. एकतर तिला सांगा की मी तिला पहाण्याची मागणी करतो, किंवा दारातून बाहेर उभे राहा आणि मला तिच्याकडे जाऊ दे! "हे तिच्या उजव्या हाताच्या क्रोधास्पद स्पष्टीकरणात्मक लाटेने.

मिस प्रॉस म्हणाली, "मला वाटलं नाही, की मला तुझी निरर्थक भाषा कधीच समजून घ्यायची आहे; परंतु मी सत्य काय किंवा त्यातील काही भाग तुम्हाला शंका आहे की नाही हे जाणून घेण्यासाठी मी माझे कपडे घालण्याशिवाय इतर सर्व काही देईन. "

त्यापैकी दोघांनीही एका क्षणासाठी दुसऱ्याचे डोळे सोडले नाहीत. प्रथम जेव्हा मिस प्रॉसला तिची माहिती मिळाली तेव्हा मॅडम डीफर्ज ती उभी राहिली त्या ठिकाणाहून सरकली नव्हती; पण, तिने आता एक पाऊल पुढे टाकले आहे.

"मी ब्रिटन आहे," मिस प्रॉस म्हणाली, "मी हताश आहे. मला माझ्यासाठी इंग्रजी टूव्हपन्सची काळजी नाही. मला माहित आहे की यापुढे मी तुला येथे ठेवतो, माझ्या लेडीबर्डची जास्त आशा आहे. जर तू माझ्यावर बोट ठेवले तर मी तुझ्या मुंड्यावरील मूठभर केस सोडणार नाही. "

अशा प्रकारे मिस प्रॉस तिच्या डोक्यावर हादरून आणि प्रत्येक वेगवान वाक्यात आणि तिच्या प्रत्येक वेगळ्या वाक्यात संपूर्ण श्वास घेते. अशा प्रकारे मिस प्रोस, ज्याने तिच्या आयुष्यात कधीही धडक दिली नव्हती.

पण, तिचे धैर्य त्या भावनिक स्वभावाचे होते ज्याने तिच्या डोळयांत न भरुन अश्रू आणले. हे एक धैर्य होते जे मॅडम डेफार्जला अशक्तपणाबद्दल चुकीचे म्हणून समजले नाही. ती म्हणाली, "हा, हा! आपण काय वाचतो आहात! मी स्वत: त्या डॉक्टरला संबोधित करतो. "मग तिने आवाज उठविला आणि म्हणाली," सिटीझन डॉक्टर! एव्हरेमोन्डेची पत्नी! एव्हरेमोन्डे चा मूल! कोणतीही व्यक्ती पण हा दीन मूर्ख, सिटिझनेस डिफर्जला उत्तर द्या! "

कदाचित खालील शांतता, कदाचित मिस प्रॉसच्या चेहऱ्यावरील अभिव्यक्तीतील काही सुप्त खुलासा, कदाचित एखाद्याने सुचवलेल्या गोष्टी सोडून अचानक एखादी गैरसमज करून त्यांनी मॅडम डीफर्जला सांगितले की ते गेले. तिने तीन दरवाजे त्वरेने उघडले आणि आत डोकावले.

"त्या खोल्या सर्व विकृतीत आहेत, घाईघाईने पॅकिंग केले गेले आहे, तेथे शक्यता आणि जमिनीवर शेवट आहेत. तुमच्या मागे त्या खोलीत कोणीही नाही! मला पाहू द्या."

"कधीच नाही!" मिस प्रोस म्हणाली, ज्याने मॅडम डीफर्ज यांना उत्तर समजले त्याप्रमाणे विनंती योग्य प्रकारे समजली.

"ते त्या खोलीत नसतील तर ते निघून जातात आणि त्यांचा पाठलाग करुन त्यांना परत आणता येऊ शकते," मॅडम डेफार्ज यांनी स्वतःला सांगितले.

"जोपर्यंत ते त्या खोलीत आहेत की नाही हे आपल्याला माहिती नाही तोपर्यंत आपण काय करावे याबद्दल अनिश्चितता आहे," मिस प्रॉस तिला म्हणाली; "आणि मी तुम्हाला हे जाणण्यापासून रोखू शकत नाही हे तुम्हाला समजणार नाही; आणि हे मला

ठाऊक आहे की हे मला माहिती आहे किंवा हे मला ठाऊक नाही. ”

"मी पहिल्यापासून रस्त्यावर होतो, मला काहीच अडवलं नाही, मी तुला तुकडे तुकडे करीन, पण तुला त्या दारापासून मी घेऊन जाईन," मॅडम डेफर्ज म्हणाली.

“आम्ही एकांतात एकाकी अंगणातल्या एका उंच घराच्या शिखरावर आहोत, आपलं ऐकलं जात नाही, आणि तुला इथे ठेवण्यासाठी मी शारिरिक बळकटीसाठी प्रार्थना करतो, तर प्रत्येक मिनिटात तू माझ्या प्रियकरासाठी शंभर हजार गिनिया वाचतोस , ”मिस प्रॉस म्हणाली.

दारात केले मॅडम डिफर्ज. मिस प्रॉसने क्षणीच तिच्या अंतःप्रेरणाने तिचे दोन्ही हात तिच्या कंबरेला पकडले आणि तिला घट्ट धरुन ठेवले. मॅडम डिफर्ज यांना संघर्ष करणे आणि संप करणे व्यर्थ ठरले; प्रेमाच्या जोमदार निष्ठुरतेने मिस प्रॉसने नेहमीच द्वेषापेक्षा खूपच कडकपणाने तिला घट्ट पकडले आणि त्यांच्यातील संघर्षात तिला मजल्यापासून वर उचलले. मॅडम डीफर्जच्या दोन हातांनी मारहाण केली आणि तिचा चेहरा फाडला; पण, मिस प्रॉसने डोके खाली ठेवून, तिच्या कंबरेला पकडले आणि बुडणा woman्या महिलेच्या तावडीपेक्षा तिच्याशी चिकटून राहिले.

लवकरच, मॅडम डीफर्जचे हात थांबणे थांबले आणि तिच्या घेरलेल्या कंबरेला ते जाणवले. “हे माझ्या हाताखाली आहे,” मिस प्रोस म्हणाली, “तुम्ही ते काढू नका.” मी तुमच्यापेक्षा सामर्थ्यवान आहे, मी त्यास स्वर्गात आशीर्वाद देतो. आमच्यातील एक किंवा इतर दुर्बल किंवा मरेपर्यंत मी तुला धरुन आहे! ”

मॅडम डेफर्जचे हात तिच्या छातीवर होते. मिस प्रॉसने वर पाहिले, काय आहे ते पाहिले, त्यावर धडक दिली, फ्लॅश आणि क्रॅश बाहेर फेकला आणि ती एकटीच उभी राहिली - धूरातून आंधळी झाली होती.

हे सर्व एका सेकंदामध्ये होते. धूर निघत असताना, एक भयानक शांतता सोडता, ते वायूवर निघून गेले, ज्यातून शरीरात निर्जीव शरीर पडले होते त्या क्रोधास्पद स्त्रीच्या आत्म्याप्रमाणे.

तिच्या परिस्थितीच्या पहिल्या भीतीने आणि भयानक परिस्थितीत मिस प्रॉसने तिला शक्य तितक्या शरीरातून बाहेर सोडले आणि निरर्थक मदतीसाठी पायairs्यांवरून पळायला लागले. आनंदाची बाब म्हणजे तिने स्वत: ला तपासून परत जाण्यासाठी वेळेत केलेल्या दुष्कृत्यांबद्दल स्वतःलाच विचार केले. पुन्हा दारात जाण्याची भीती वाटली; पण, ती आत गेली आणि तिच्या जवळ जाण्यापर्यंत तिने बोनट आणि इतर परिधान केले पाहिजे. तिने पायऱ्यावरुन प्रथम दार बंद केले आणि कुलूप लावून चावी काढून घेतली. त्यानंतर श्वास घेण्यासाठी आणि रडायला तिने काही क्षण पायairs्यांवर जाऊन बसलो आणि उठून घाई केली.

चांगल्या दैवयोगाने तिच्या बोनेटवर बुरखा पडला होता किंवा ती कदाचित थांबत नसताना रस्त्यावरुन गेली असावी. सुदैवाने, इतर स्त्रियांप्रमाणेच ती विकृती दर्शवू नये म्हणून तीदेखील नैसर्गिकरित्या इतकी विचित्र होती. तिला दोन्ही फायद्यांची गरज होती कारण तिच्या चेह in्यावर जोरदार बोटांचे टोक खोल होते आणि तिचे केस फाटले होते आणि तिचा ड्रेस (घाईने अस्थिर हातांनी बनलेला) तावडीत होता आणि शंभर

मार्गांनी ड्रॅग केला होता.

पूल ओलांडताना तिने दरवाजाची किल्ली नदीत टाकली. तिच्या एस्कॉर्टच्या काही मिनिटांपूर्वी कॅथेड्रलला आगमन झाले आणि तेथे वाट पाहत ती विचार करू लागली की जर चावी आधीच जाळयामध्ये नेली गेली असेल तर, ती ओळखली असल्यास काय, दार उघडले असल्यास आणि अवशेष सापडल्यास काय, ती काय असेल गेटजवळ थांबले, तुरुंगात पाठविले, आणि त्याच्यावर खुनाचा आरोप ठेवला! या फडफडणार्‍या विचारांच्या दरम्यान, एस्कॉर्ट दिसला, तिला आत घेऊन तिला घेऊन गेले.

तिने विचारले, “रस्त्यावर आवाज आहे काय?”

"नेहमीचा गोंगाट," श्री क्रंचर यांनी उत्तर दिले; आणि प्रश्नामुळे आणि तिच्या पैलूने आश्चर्यचकित झाले.

“मी तुला ऐकत नाही,” मिस प्रॉस म्हणाली. "आपण काय म्हणता?"

श्री. क्रंचरने जे सांगितले त्यास पुन्हा सांगायचे व्यर्थ ठरले; मिस प्रोस त्याला ऐकू शकला नाही. श्री क्रंचर आश्चर्यचकित झाले आणि म्हणाला, “तर मग मी डोके हलवीन,” असे समजू. ”आणि तिने तसे केले.

“आता रस्त्यावर आवाज आहे काय?” मिस प्रॉसने पुन्हा विचारले.

पुन्हा श्री क्रंचरने डोके हलवले.

"मी ते ऐकत नाही."

"एका तासात बहिरा झाला?" श्री क्रंचर म्हणाले, त्याच्या मनात बरेच गडबडले. "वॉट तिच्याकडे आला आहे?"

मिस प्रॉस म्हणाली, “मला वाटतं, जणू काही फ्लॅश आणि क्रॅश झाल्यासारखं होतं, आणि त्या क्रॅशला मी या जीवनात कधीच ऐकायला नको होती.”

“ती विचित्र स्थितीत नसेल तर उत्तम!” श्री क्रंचर म्हणाले, अधिकाधिक विचलित झाले. “धैर्य टिकवून ठेवण्यासाठी, ती 'तकिया' असू शकते का? हार्क! त्यापैकी भयानक गाड्यांचा रोल आहे! आपण ऐकू शकता, चुकली? ”

“मी ऐकू शकतो,” मिस प्रॉसने तिच्याशी बोलल्याचे ऐकून सांगितले, “काहीही नाही. हे, माझ्या चांगल्या माणसा, पहिल्यांदा मोठा क्रॅश झाला आणि नंतर एक महान शांतता आणि ती स्थिरता स्थिर व अपरिवर्तनीय असल्याचे दिसते, माझे आयुष्य असेपर्यंत तो कधीही मोडणार नाही. ”

"जर तिने या भयानक गाड्यांचा रोल ऐकायला नकार दिला असेल तर आता त्यांचा प्रवास अगदी जवळ आला आहे," श्री क्रंचर म्हणाले, "खरंच ती या जगात दुसरे काही ऐकणार नाही, असे माझे मत आहे."

आणि खरंच तिने कधीच केले नाही.

XV. पाऊल कायमचे मरतात

पॅरिसच्या रस्त्यांसह, मृत्यू-गाड्या गडबड, पोकळ आणि कठोर. दिवसाची मद्य ला गिलोटिनमध्ये सहा टंब्रिल्स नेतात. कल्पनाशक्ती स्वतःच रेकॉर्ड करू शकल्यापासून कल्पित सर्व गिळंकृत आणि उत्तेजन देणारे राक्षस, गिलोटिन या एका साकारात गळून गेलेले आहेत. आणि तरीही फ्रान्समध्ये त्याच्या समृद्ध विविध माती आणि हवामानासह एक ब्लेड, एक पान, एक मुळ, एक कोंब, एक मिरपूड आहे, ज्यामुळे या भयानक परिस्थिती निर्माण झाली त्यापेक्षा विशिष्ट परिस्थितीत परिपक्वता वाढेल. समान हातोडीच्याखाली पुन्हा एकदा मानवतेला आकार द्यायचा आणि त्याच त्रासाच्या रूपात तो स्वतःच पिळले जाईल. पुन्हा तेजस्वी परवाना आणि अत्याचाराचे समान बी पेर, आणि ते निश्चितच आपल्या जातीनुसार समान फळ देईल.

रस्त्यावर छोट्या टंब्रिल्स फिरतात. हे शक्तिशाली शक्तिशाली जादूगार, वेळ, या गोष्टी पुन्हा कर. आणि ते निरपेक्ष राजे, सरंजामशाही सरदारांची उपकरणे, झगमगाट करणारे ईजेबेलचे शौचालय, माझ्या वडिलांचे घर नसलेली मंडळी आहेत. चोरांचे, लाखो भुकेलेल्या शेतकऱ्यांच्या झोपड्या! नाही; महान जादूगार जो निर्मात्याच्या नियुक्त ऑर्डरवर उदात्तपणे कार्य करतो, त्याचे रूपांतर कधीही बदलत नाही. शहाणे अरबी कथांमध्ये मुंडकलेल्या मंत्र्यांना म्हणे, “जर आपण देवाच्या इच्छेने या आकारात बदलले तर असेच राहा! परंतु, जर तुम्ही हा फॉर्म केवळ उत्कटतेने परिधान केला असेल तर मग आपला पूर्वीचा पैलू पुन्हा सुरू करा! ”अविनाशी आणि हताश, गोंधळ गुंडाळतात.

सहा गाड्यांच्या सोम्ब्र व्हील्स फिरत असताना, ते रस्त्यावर लोकांमध्ये लांब कुटिल नांगरलेले दिसतात. चेहर्यावरील धारे या बाजूला फेकल्या जातात आणि नांगर हळूवारपणे पुढे जात असतात. घरातील नियमित रहिवासी तमाशासाठी इतके वापरले जातात की बऱ्याच खिडक्यांमधे लोक नसतात आणि काहींमध्ये हातांचा धंदा तितका निलंबित नसतो, तर डोळे टंब्रिल्समधील चेह surveyयांचे सर्वेक्षण करतात. इकडे-तिकडे कैद्याकडे पाहण्यासारखे पर्यटक आहेत; मग तो या कार्टकडे आणि याकडे क्यूरेटर किंवा अधिकृत घसघशीतपणाच्या आत्मसंतुष्टतेसह बोट दाखवितो आणि काल इथे कोण बसला आहे आणि दुसऱ्या दिवशी कोण आहे हे सांगत आहे.

गोंधळात अडकणा ;्यांपैकी काहीजण या गोष्टींचे निरीक्षण करतात आणि त्यांच्या शेवटच्या रस्त्यावर सर्व गोष्टी अस्वस्थतेने पाहतात; इतर, लोकांच्या आयुष्याविषयी आणि माणसांमध्ये कायम रुची ठेवून. काहीजण डोके झिजवून बसलेले आहेत आणि मूक नैराश्यात बुडलेले आहेत; पुन्हा, त्यांच्या देखाव्याबद्दल काही इतके सावध आहेत की त्यांनी प्रेक्षकांना अशा प्रकारची नृत्य सिनेमागृहात आणि चित्रांमध्ये पाहिल्याप्रमाणे त्यांच्यावर टाकले. कित्येक त्यांचे डोळे बंद करतात आणि विचार करतात किंवा त्यांचे भटक्या विचार एकत्र मिळवण्याचा प्रयत्न करतात. केवळ एक, आणि तो एक वेडा प्राणी, वेडा पैलूचा, इतका चकचकीत आणि भयानक मद्यधुंद झाला आहे, तो गातो आणि नृत्य करण्याचा प्रयत्न करतो. संपूर्ण संख्येपैकी एकानेही लोकांच्या दया दाखवण्याद्वारे किंवा जेश्चरद्वारे आवाहन केले नाही.

टेंब्रिलच्या दुरुस्तीत घोडेस्वार घोडेस्वारांचा पहारा असतो आणि त्यांच्या चेहऱ्यांकडे त्यांच्याकडे वारंवार पाठ फिरवले जाते आणि त्यांना काही प्रश्न विचारले

जातात. हा नेहमी एकसारखाच प्रश्न वाटेल, कारण लोक नेहमीच तिसर्या कार्टच्या दिशेने जात असतात. त्या गाडीवर जवळपास घोडेस्वार वारंवार तलवारीने त्यात एका माणसाला दाखवतात. मुख्य कुतूहल म्हणजे तो कोण आहे हे जाणून घेणे; तो गाडीच्या बाजुला बसलेल्या आणि एका हाताशी धरून बसलेल्या एका मुलीशी, त्याच्या डोक्यावर वाकून टंब्रिलच्या मागील बाजूस उभा आहे. त्याच्याबद्दल दृश्याची त्याला उत्सुकता किंवा काळजी नाही आणि ती नेहमीच मुलीशी बोलते. येथे आणि तेथे सेंट होनोरच्या लांब रस्त्यावर, त्याच्या विरुद्ध ओरड वाढली आहे. जर त्याने त्याला काही हलवले तर ते फक्त शांत हसण्यासाठीच आहे कारण तो त्याच्या चेह aboutयाबद्दल थोडासा सैल करुन आपले केस हलवितो. तो सहजपणे त्याच्या तोंडाला स्पर्श करू शकत नाही, त्याचे हात बांधलेले आहेत.

चर्चच्या पायर्‍यांवर, टंब्रिल्सच्या येण्याची प्रतीक्षा करीत स्पाय आणि तुरूंगातील मेंढरे उभे आहेत. त्याने त्यातील प्रथम पाहतो: तेथे नाही. तो दुसर्‍याकडे पाहतो: तिथे नाही. तो स्वत: ला आधीच विचारतो, “त्याने मला बलिदान दिले का?” जेव्हा त्याचा चेहरा साफ होतो, जेव्हा तो तिस thirdयाकडे पाहतो.

त्याच्या मागे एक माणूस म्हणतो, “एव्हरेमोन्डे म्हणजे काय?”

“ते. परत तिथे. ”

"मुलीच्या हातात?"

“होय”

माणूस ओरडून म्हणतो, “डाऊन, इव्हरेमोनडे! गिलोटिनला सर्व खानदानी लोक! डाउन, एव्हरेमोनडे! ”

“हुश, हुश!” स्पायने त्याला भितीदायकपणे विनवणी केली.

“आणि का नाही, नागरिक?”

“तो दंड भरणार आहे: पाच मिनिटांत आणखी पैसे दिले जातील. त्याला शांती मिळावी. ”

पण तो माणूस सतत “डाऊन, एव्हरेमोन्डे” अशी ओरडतच राहिला. एव्हरेमोन्डेचा चेहरा क्षणभर त्याच्याकडे वळला. त्यानंतर एव्हरेमोन्डे पाहणे पाहतो, आणि त्याच्याकडे बारकाईने पाहतो, आणि त्याच्या मार्गाने जातो.

घड्याळे तीनच्या झटक्यावर आहेत आणि लोकांमध्ये नांगरलेले फेरू फिरत आहे, अंमलबजावणीच्या ठिकाणी आणि शेवटपर्यंत. या बाजूला आणि त्या बाजूला टाकलेले ओहोळे आता शेवटच्या नांगराच्या पुढे जाताना खाली कोसळतात आणि बंद होतात कारण सर्व गिलोटिनच्या मागे लागले आहेत. त्यासमोर, खुर्च्यांमध्ये बसलेल्या, सार्वजनिक विचलनाच्या बागेत, असंख्य स्त्रिया व्यस्तपणे विणकाम करतात. सर्वात खुर्च्यांपैकी एकावर, तिचा मित्र शोधत, द वेनगेन्स आहे.

ती ओरडत म्हणाली, “तिथे!” “तिला कोणी पाहिले आहे? थेरेस डिफेर्ज! ”

बहिणीची विणकाम करणारी स्त्री म्हणते: “ती यापूर्वी कधीच चुकली नव्हती.

“नाही; किंवा ती आता गमावणार नाही, ”द व्हेन्गेन्स ओरडते. “तिथेच.”

"लूडर," ती स्त्री शिफारस करते.

आय! लाउडर, सूड, खूपच जोरात आणि तरीही ती तुला क्वचितच ऐकेल. अजून जोरात, सूड, थोडीशी शपथ घेऊन किंवा अशीच जोडली गेली आणि तरीही ती तिला अवघड करेल. इतर स्त्रिया तिला शोधण्यासाठी वर-खाली पाठवा, कुठेतरी रेंगाळत रहा; आणि तरीही, संदेशवाहकांनी भयानक कृत्य केले असले तरी, ते तिला शोधण्यासाठी त्यांच्या इच्छेनुसार बरेच दूर जातील की नाही हे शंकास्पद आहे!

"बॅड फॉर्च्युन!" हा खुर्चीवर पाय ठेवून वेनगेन्स ओरडत आहे, "आणि इथे टंब्रिल्स आहेत! आणि इव्हेमोनडे एका डोळयांसमोर पाठविली जाईल, आणि ती येथे नाही! ती माझ्या हातात विणकाम आणि तिच्या रिक्त खुर्ची तयार असल्याचे पहा. मी क्लेश आणि निराशेने ओरडलो! "

जसे बदला घेण्यासाठी तिच्या उन्नतीवरुन खाली येत आहे, तंबूरे त्यांचे भार सोडण्यास सुरवात करतात. सेन्ते गिलोटिनचे मंत्री लुटले आणि तयार आहेत. क्रॅश! —एक डोके वर ठेवलेले आहे आणि विणकाम करणाऱ्या स्त्रिया ज्यांनी डोळयांनी पाहिले आणि बोलू शकले, त्या क्षणापूर्वी हे पहायला त्यांनी दुर्लक्ष केले.

दुसरा टंब्रिल रिक्त होतो आणि पुढे सरकतो; तिसरा येतो. क्रॅश! Nd आणि विणकाम करणाऱ्या महिला कधीही कामात अडकत नाहीत किंवा विराम देत नाहीत, दोन मोजा.

अपेक्षित इव्हेमोनडे खाली उतरतात, आणि शिमट्रेस त्याच्या मागे पुढे आहे. बाहेर पडताना त्याने तिच्या पेशंटचा हात सोडला नाही, परंतु त्याने वचन दिल्याप्रमाणे तो अजूनही धरून ठेवला आहे. तो हळुवारपणे तिला तिच्याबरोबर क्रॅशिंग इंजिनकडे परत ठेवतो जो सतत घुमतो आणि पडतो आणि ती त्याच्या चेह intoयाकडे डोकावते आणि त्याचे आभार मानते.

"पण, प्रिय प्रिय, तुझ्यासाठी मी इतका संयमित होऊ नये, कारण मी नैसर्गिकरित्या एक गरीब लहान गोष्ट आहे, अंत: करणात अशक्त आहे; ज्याला ठार मारण्यात आले होते त्याच्यासाठी मी आपले विचार सांगू शकलो असतो नसतो तर आज आपण येथे आशा व सांत्वन मिळवू शकू. मला वाटते की तुला माझ्याकडून स्वर्ग पाठविण्यात आले आहे. "

"किंवा तू मला" सिडनी कार्टन म्हणतो. "माझ्या मुला, तुझ्यावर नजर ठेव आणि तुला कुठलीही गोष्ट लक्षात घेणार नाही."

"मी तुमचा हात धरुन असताना काहीही हरकत नाही. ते जलद असल्यास मी काहीही सोडणार नाही. "

"ते वेगवान असतील. घाबरू नकोस!"

दोन बळींच्या वेगवान-पातळ गर्दीत उभे आहेत, परंतु ते एकटे असल्यासारखे बोलत आहेत. डोळा डोळा, वाणीने आवाज, हाताने हात, अंत: करण हृदयाने, युनिव्हर्सल मदरची ही दोन मुलं, इतकी विस्तीर्ण आणि वेगळी, एकत्र घर दुरुस्त करण्यासाठी आणि तिच्या छात्रामध्ये विश्रांती घेण्यासाठी गडद महामार्गावर एकत्र आली आहेत. .

"शूर आणि उदार मित्रा, तू मला मला शेवटचा प्रश्न विचारू का? मी खूप

अज्ञानी आहे आणि मला त्रास होतो - थोड्या वेळाने. ”

“ते काय आहे ते मला सांगा.”

“माझा एक चुलत भाऊ अथवा बहीण आहे, तो माझ्यासारखाच एक नातेवाईक आणि अनाथ आहे, ज्यावर मी फार प्रेम करतो. ती माझ्यापेक्षा पाच वर्षांनी लहान आहे आणि ती दक्षिण देशात एका शेतकरी घरात राहते. गरीबीने आपल्याला वेगळे केले आणि तिला माझ्या नशिबी काहीही कळत नाही — कारण मी लिहू शकत नाही — आणि जर मला शक्य झाले तर मी तिला कसे सांगावे! ते जसे आहे तसे चांगले आहे. ”

"होय, हो: जितके चांगले आहे ते."

“आम्ही आल्याबरोबर मी काय विचार करीत होतो आणि आता मी काय विचार करीत आहे, जसा मला तुमचा मोठा पाठिंबा दर्शवणा kind्या तुमच्या दयाळू चेहर्याकडे पाहतो, ते असेः- जर प्रजासत्ताक खरोखरच गरीबांचे कल्याण करते तर आणि ते कमी भूक लागेल, आणि सर्व प्रकारे कमी त्रास सहन करावेत तर ती दीर्घ आयुष्य जगेल: ती कदाचित म्हातारे असेल. ”

"मग काय, माझ्या सभ्य बहिणी?"

“तुम्हाला असं वाटतं:” असंख्य डोळे ज्यामध्ये खूप सहनशक्ती आहे, अश्रूंनी भरलेले आहेत आणि ओठ थोडा अधिक भाग घेतात आणि थरथरतात: “मला जास्त काळ वाटेल, मी जेव्हा त्या चांगल्या देशात तिची वाट पाहत असलो तरी. माझा तुझ्यावर विश्वास आहे आणि मी दयाळूपणे आश्रय घेतो? ”

“मुला, ते असू शकत नाही. तेथे काहीही वेळ नाही आणि त्रासही होणार नाही. ”

“तू मला खूप दिलासा दिलास! मी खूप अज्ञानी आहे. मी आता तुला चुंबन देतो का? तो क्षण आला आहे? ”

“होय”

तिने त्याच्या ओठांना चुंबन केले; तो त्याचे चुंबन घेतो; ते एकमेकांना आशीर्वाद देतात. तो सोडल्यास अतिरिक्त हात थरथर कापत नाही; एक गोड, तेजस्वी स्थिरता यापेक्षा वाईट काहीही रुग्णाच्या चेह in्यावर नाही. ती त्याच्या अगोदर जाते — निघून गेली आहे; विणकाम महिला बावीस मोजतात.

प्रभु म्हणतो, “पुनरुत्थान आणि जीवन मी आहे: जो माझ्यावर विश्वास ठेवतो तो मेला होता तरी चालेल, आणि जो जगतो आणि माझ्यावर विश्वास ठेवतो तो कधीच मरणार नाही.”

बर्‍याच आवाजाची कुरकुर, बरीच चेहरे उधळणे, गर्दीच्या बाहेरील भागात कित्येक पाऊल ठेवणे, जेणेकरून ते एका मोठ्या पाण्यासारख्या वस्तुमानात पुढे फुगले, सर्व लखलखीत पडले. तेवीस.

त्या रात्री त्या शहराविषयी ते म्हणाले की, आजपर्यंत तेथे शांततामय मनुष्याचा चेहरा पाहिलेला होता. बरेच लोक जोडले की तो उदात्त आणि भविष्यसूचक दिसत होता.

त्याच कुर्‍हाडीचा सर्वात उल्लेखनीय ग्रस्त ग्रस्त स्त्रिया - ज्याने तिला प्रेरणा

देणारे विचार लिहिण्याची परवानगी मिळावी, अशी फार पूर्वी थोड्या वेळापूर्वी त्याच मचानच्या पायाजवळ विचारले होते. जर त्याने त्याच्या बोलण्याला सुरुवात केली असती, आणि ते भविष्यसूचक होते, तर ते असे झाले असते:

"मी बरसाड आणि क्ली, डीफर्ज, द सूड, ज्युरीमन, न्यायाधीश, जुन्या नाशावर उठलेल्या नव्या अत्याचारी लोकांचे बऱ्यापैकी पलीकडे पाहिले आहे, जे या उपकरणाद्वारे नष्ट होत आहेत आणि सध्याच्या वापराचा शेवट संपण्यापूर्वीच . मला एक सुंदर शहर आणि तळागाळातून उदयास आलेला एक तल्लख लोक दिसतात आणि भविष्यात पुढील काही वर्षांत खरोखर मोकळेपणाने, विजय आणि पराभवांमध्ये मुक्त झाले आहेत. या काळातील आणि पूर्वीच्या काळातील वाईट गोष्टी मी पाहिल्या आहेत. हा नैसर्गिक जन्म आहे, हळूहळू स्वत: साठी एक्सपोर्ट करून आणि थकलेला.

"मला इंग्लंडमध्ये ज्या गोष्टींसाठी मी माझे जीवन देतो, माझे जीवन शांततेत, उपयुक्त, समृद्ध आणि आनंदी आहे, ते मी पाहणार नाही. मी तिला माझ्या आईच्या छत्रावर एक मूल घेऊन पाहिले. मी तिचे वडील वयोवृद्ध आणि वाकलेले पाहिले आहे, परंतु अन्यथा पुनर्संचयित झाले आहे आणि त्याच्या उपचार कार्यालयात आणि शांततेत सर्व पुरुषांवर विश्वासू आहे. मी पाहतो तो चांगला म्हातारा माणूस, इतका दिवस त्यांचा मित्र, दहा वर्षांच्या कालावधीत त्याच्याकडे असलेले सर्व त्यांना श्रीमंत बनवितो आणि शांततेत त्याच्या प्रतिफळासाठी जात आहे.

"मी पाहतो की त्यांच्या ह्रदयात व त्यांच्या वंशजांच्या मनात मी पवित्र आहे. या दिवसाच्या वर्धापन दिनानिमित्त मी तिला, एक म्हातारी महिला, माझ्यासाठी रडताना पाहिले. मी तिला आणि तिचा नवरा पाहतो, त्यांचा शेवटचा पार्थिव पलंगावर शेजारी पडलेला आणि मला माहित आहे की मी दोघांच्याही जीवनात असण्यापेक्षा प्रत्येकजण दुसऱ्याच्या आत्म्यात अधिक सन्माननीय आणि पवित्र नसतो.

"मला दिसतं की ती मुलगी तिच्या छातीवर झोपली होती आणि ज्याने माझे नाव घेतले होते, जो एकेकाळी माझ्या आयुष्याच्या मार्गावर चालत होता. मी त्याला इतक्या चांगल्या प्रकारे जिंकताना पाहिले आहे, की त्याच्या नावाच्या प्रकाशाने माझे नाव तेथे प्रसिद्ध झाले. मी त्यावर फेकलेले डाग पाहिले, दूर गेले. मी त्याला पाहतो, बहुतेक न्यायाधीश आणि सन्माननीय पुरुष, माझ्या नावाचा मुलगा, माझ्या कपाळावर आणि मला माहित असलेले सोन्याचे केस या ठिकाणी आणले - तर आजच्या दिवसाच्या विघटनाचा कोणताही मागमूस न ठेवता, ते पाहणे उचित आहे- आणि मी मुलाला माझी कहाणी ऐकवितो, एक निविदा आणि गडबड आवाजात.

"मी करण्यापूर्वी केलेली ही आतापर्यंतची एक फार चांगली गोष्ट आहे; मला माहित नसण्यापेक्षा मी जाण्यासाठी आतापर्यंत खूप विश्रांती आहे. "

क्रेडिट्स